

Михайло Стельмах

ТВОРИ В СЕМИ ТОМАХ

МИХАЙЛО

ТВОРИ В СЕМИ ТОМАХ

КИЇВ

1982

02
с 79

СТЕЛЬМАХ

ТОМ ПЕРШИЙ

○

ВИДАВНИЦТВО
ХУДОЖНЬОЇ ЛІТЕРАТУРИ
«ДНІПРО»

У2
С79

В томе — роман о жизни украинско-
го села накануне и в период первой
русской революции.

Передмова
Є. П. Гуцала

С $\frac{70303-085}{M205(04)-82}$ передплатне. 4702590200

© Видавництво
«Дніпро», 1982 р.

ГЕРОЙ ТВОРЧОСТІ — НАРОД

Образ людини-сіяча проходить крізь усю творчість видатного українського радянського письменника Михайла Панасовича Стельмаха. Сіяча, який засіває родючу землю добірним зерном, щоб заврожаїлась пива, заспівавши дорілим колосом, який людські серця наповняє вірою в торжество життя. «Тому і став я сіячем...» — з гордістю сказав Михайло Стельмах в одному з віршів, і в цій гордості — глибоке усвідомлення великої ролі письменника — сіяча краси, добра й справедливості. Митець відчуває свій кровний зв'язок з народом, і в цьому — запорука певності, що висіяні ним у ґрунт народної свідомості, виплекані серцем і розумом слова дають сходи, які живлять сьгоднішні покоління, з золотого врожаю яких користатимуть і завтра.

Схиляючись перед образом людини-сіяча й підносячи його в своїй творчості до місткої метафори з вагомим суспільним змістом, Михайло Стельмах водночас створює образ хліба, який виростає не просто до поетичної, а й до історично-соціальної метафори в поєднанні з образом рідної землі, нового, радянського життя на ній.

Тут, за греблею, верби зелені
Заглядають у душу мені,
Тут у кожній хатині є Ленін
І тут сонце нанизує дні

На жита, на червону пшеницю,
На гаї і на юність мою,
І тому, як в казкову жар-птицю,
Я закоханий в землю свою! —

пише Михайло Стельмах в одному з віршів 30-х років. Можливо, і в роки Великої Вітчизняної війни лише мріялось молодому воїнові про майбутні прозові книги, де він розповість про людину-трудівника й хліб насущний, проте вже тоді ці образи жили в його ясній і чистій поезії, з якої Михайло Стельмах починав свій творчий шлях.

Далеко від України, уярмленої фашистами, журиться поет, що «пухнуть чорні села на безхліб'ї і ждуть, коли примчить боєць-орач». І хоч визвольний шлях на Україну був многотрудним — через бої, попелища і смерть на полі бою, проте йому вже бачилось, як у батьківському краю «...хлібом і сіллю в дворі уклониться щастя на добрій порі».

У віршах воєнного періоду молодий поет, говорячи про героїчний захист Батьківщини від фашистських поневолювачів, звертається до улюбленого образу трудівника-воїна, що, свідомий своєї почесної історичної місії, береться до зброї, щоб захистити матір, сестру, меншого брата, рідну ниву.

Людина-сіяч, хліб, рідна земля, радянське життя... Ці визначальні для естетичного кредо Михайла Стельмаха поняття освячено почуттям любові, без якої не може жити трудівник, не може родити хліб, не існуватиме народ. Саможертвність синів-патріотів вкарбовано в афористичні рядки: «Ми можемо померти — не вмере Батьківщина. Ми можемо загинути — не згине народ!»

Вірші Михайла Стельмаха проізані любов'ю до коханої, до матері. Образ матері в його творчості, не втрачаючи конкретних індивідуальних рис, закономірно виростає до образу матері Вітчизни.

Дошукуючись першоджерел творчості, саме такого ставлення до світу й саме такого його піднесеного сприйняття, неминуче сягаєш зором у дитинство письменника, в ту неповторну пору, коли для юної душі все було вперше і все ставало магічним відкриттям: материнська усмішка і схід сонця, батьків голос і спів зозулі в лузі, блакитне вічко розквітлого барвінку і гіркувато-терпкий запах розораної весняної землі. Згодом, уже створивши низку романів, що принесли йому визнання не тільки в Радянському Союзі, а й далеко за його межами, Михайло Стельмах написав ліричну повість «Гуси-лебеді летять...». Характерна присвята, що передує цьому твору: «Моїм батькам — Ганні Іванівні й Панасу Дем'яновичу з любов'ю і зажурою». Видатний прозаїк нам'яттю серця повернувся в минуле, в пору відлетілого на крилах гусей-лебедів дитинства, коли не тільки формувались першопочатки сприйняття і розуміння світу, а й народжувався соціалістичний ранок українського села.

«Прямо над нашою хатою пролітають лебеді. Вони летять нижче розпатланих, обвислих хмар і струшують на землю бентежні звуки далеких дзвонів. Дід говорить, що так співають лебедині крила. Я придивляюсь до їхнього маяння, прислухаюсь до їхнього співу, і мені теж хочеться полетіти за лебедями, тому й підіймаю руки, паче крила. І радість, і смуток, і срібний передзвін огортають та й огортають мене своїм снуванням».

Зворушливими рядками починається повість! Зачин її — немов чутливий камертон, який вивіряє твір саме в такій лірико-романтичній тональності, саме в такому довірливо-поетичному тембрі. Героя цієї сповіді наділено чистою, вразливою душею, і в об'єктивному — але, звісно, не безсторонньому! — дзеркалі юної душі відображається довоколишне життя в усій його красі й насущних проблемах. Ось у дитяче сприйняття чітко вкарбовується дід Дем'ян — у його руці весело поблискує струг, яким він майструє шпиці. Внук захоплюється дідом, бо він може зладнати драча, крупорушку чи керата, а ще вітряка годен вибудувати під самі хмари, у кузні вкує сокиру, у стельмащні злагодить воза й сани, ще й дерев'яні квіти розкидає по них.

Автор разом зі своїм юним героєм закоханий у людину праці, в народний характер, у його творчий геній, який здатен виявлятися чи то в ремеслі, чи то в одвічному хліборобському занятті, чи то в активному прагненні соціальних змін. Не можна не захоплюватись матір'ю, яка нічого так не любить, як землю. Мати довіряє землі свої болі й радощі, просячи, щоб родила для всякого — і роботящого, і ледащого. В її устах насіння — святе слово, а тому й зрозумілий наївний пієтет, що осяває хлопчину, коли навесні мати дістає з комори, зі скрині, з сипанки, з-під сволока і навіть з-за божниці свої вузлики, в яких лежить те, що зійде, закрасується й перев'ється по всьому городі: огірки, квасоля, біла, ряба й фіалкова, безлуский горох, турецький біб, чорне просо на розвід, кукурудза жовта й червона, капуста, буряки, мак, морква, петрушка, цибуля, часник, наут, соняшник, кручені паничі, нагідки, чорнобривці, гвоздики і ще всяка всячина.

Глибше спізнаючи вдачу жінки-селянки, ми починаємо розуміти, що то не просто насіння розів'ється для неї на городі під щедрим сонцем, а начебто її людські почуття розквітнуть, набравши предметних зримих рис усього того розмаїтого рослинного буйства, біля якого солоно й солодко мають потрудитись її руки та серце.

У повісті «Гуси-лебеді летять...» проникливі слова сказані про плугатаря-орача. Для юного героя, що змалечку спізнає справжню ціну людській праці на землі, святим став той день, коли він сам торкнувся до чепіг і провів свою першу борозну. Згадуватиметься йому все життя, як батько поставив його, радісного й схвильованого, до плуга, а сам поганяв коней. У дитячій свідомості труд хлібороба піднесено до нечуваних висот, бо з щедрівок, які взимку виспівувались під вікнами добрих людей, він знав, що за плугом навіть «сам господь ходив ...а божа мати пшеницю сіяла».

Повісті «Гуси-лебеді летять...» і «Щедрий вечір» у творчості Михайла Стельмаха посідають особливе місце хоча б тому, що вони є найбільш автобіографічними, і за їхнім наскрізним центральним персонажем — Михайликом — угадується постать самого автора. Михайлик живе багатим внутрішнім життям, проте не замикається в собі, його чутливе ество відкрите чудовій подільській природі й чарам народної пісні, він у ранньому віці пізнає добро і зло не просто як абстрактні поняття, а як конкретні вчинки своїх односельців, благородство чи нищість людської душі він вимірює по саможертвності в ім'я спільних ідеалів. «Правда і кривда» — так називається один з відомих романів прозаїка. Категорії «правди» і «кривди» наявні і в цих автобіографічних повістях, і для юного героя кривда насамперед пов'язана з засадами життя дореволюційного, а правда — з засадами життя нового, соціалістичного. Засади цих двох протилежних світів втілено в індивідуалізованих образах, конкретних і достовірних, вихоплених із виру буття. Це, звичайно, батько й мати, дід Дем'ян, наймичка Мар'яна, голова комнезаму дядько Себастьян... А парші старого світу zostалися на душах далеких Михайликових родичів, про котрих дотепно сказано, що вони дуже хотіли бути багатими, але так, щоб усім людям здавалось, що вони бідні, як мак наче-веро, і котрих клята гонитва за багатством навчила не берегти ні себе, ні дітей своїх, ні худоби, ні слова, яке, де треба й не треба, хитрувало, криводушило й прибіднювалось. Ці злякисні парші звівчили душу і колишнього підписаря Юхрима Бабенка, якого «люди позаочі звали пройдошним, шалапутним, слизькооким і розпронесучим сином».

Боротьба добра зі злом, правди з кривдою завжди була визначальною для Михайла Стельмаха. Черпаючи яскраві барви з народних дум і легенд, письменник у повісті «Щедрий вечір» створює, зокрема, таку виразну ідейно акцентовану картину (яку він у раніших і пізніших своїх прозових творах варіює залежно від історичної обстановки та антагоністичних сил): «Хіба забудеться, як за селом у рожевих гречках, у гарячих соняшниках, у червоній пшениці зчепились смерть і життя! Тут у передостанніх корчах шматок старого, прибулого з Європи, світу стявся з червоними козаками. Над клубками коней і людських тіл висвистували, злітали шаблі, біля сердець і в серцях ламалися списи, мов люди, плакали скалічені коні, стогнали, кликали матерів і найгіршими словами лаяли матерів поранені, і під копитами хрустіли кості».

В цих автобіографічних творах, як і в усіх інших, добро і зло, правда й кривда, життя і смерть для письменника — не абстрактні умоглядні категорії, а цілком конкретно визначені в історично-

класовому відношенні: носієм зла, кривди і смерті виступає світ експлуататорський, відживаючий, а носієм добра, правди і життя — світ нової, соціальної дійсності, світ пермагаючий.

Не можна не захоплюватись широкою панорамою життя українського народу — від дореволюційних часів аж по нинішній день! — що її Михайло Стельмах майстерно змалював у низці своїх прозових творів. Трилогію, яку в 1961 році відзначено Ленінською премією, складають романи «Хліб і сіль», «Кров людська — не водиця», «Велика рідня». Ця трилогія посідає особливе місце не тільки в творчості письменника, а й в сучасній українській прозі, у живому контексті нашої багатонаціональної літератури.

Коли вчитуєшся в рядки роману «Хліб і сіль», то здається, ніби герої твору — не плід художнього вимислу прозаїка, а живі люди, що ступили на сторінки книги з життя, принесли неповторність рис, широку епічність народних характерів і народних доль, історичну правду про своє буття, барви й нахощі землі, трепетну драматичність почуттів, своєрідне звучання слова, довірливо-безпосередню філософічність пісні, легенди, казки. Це не просто окремі герої в яскраво індивідуалізованих образах, а сам народ, що під майстерним пером прозаїка втілюється в тих різноликих, неповторних образах, втілюється і заговорив їхньою мовою, обізвався своїм складним і суворим життям, зазвучав у їхніх піснях, розкрився не тільки в палких мріях, а й у безкомпромісній боротьбі.

Звичайно, працюючи над романом «Хліб і сіль», де змальовано долю українського села напередодні і під час революції 1905—1907 років, Михайло Стельмах не міг не скористатись досвідом таких своїх попередників у літературі, як І. Нечуй-Левицький, Панас Мирний, М. Коцюбинський, А. Тесленко, С. Васильченко та інші, що були очевидцями тих подій і відбили їх у своїй творчості, та як письменник радянський він по-своєму осмислює події минулого, аналізує суспільно-політичну атмосферу епохи, що передувала Великому Жовтню.

Цілком зрозуміло, що, взявши за епіграф до твору звичаєво-філософські народні вислови («уклоняємось вам хлібом і сіллю» та «найдорожче людині — хліб, сіль і честь»), Михайло Стельмах найпалкіші слова знайшов для звеличення улюблених образів, що стали лейтмотивом його творчості: образу людини-сіяча, образу хліба, образу рідної землі.

Дід Дунай належить саме до таких героїв. Він немов вийшов із думи, з легенди, проте, виростаючи до об'ємного й масштабного узагальнення народного характеру, нітрохи не втрачає в своїй

реальній, земній суті. Про діда Дуная можна сказати, що він не просто по правді живе і сіє хліб у полі. По правді жити й сіяти хліб — це для старого послідовне й конкретне утвердження його насущних філософських тез, що дав відповідь на споконвічні запитання — і в чому смисл людського існування, і навіщо людина приходить у світ, і що вона по собі залишає нащадкам. Тобто саме такі предметні відповіді в утвердженням безсмертя.

«По вечері баба Ганна, шелестячи житом, запалює перед божницею лампадку, до якої приладнана писанка, і в хаті одразу оживають два світи: під сволоком хмуряться і печаляться боги, а ближче до людей нахиляється житній сніп, і дід Дунай задумано перебирає дрібні зернятка нахиленого, сивого, як і старий, колоска.

«Як же ти, житечко, вродиш цього року?» — народжується одвічна селянська тривога і сподівання, які довіку зв'язані з хліборобом, як душа з тілом. Чи багато, чи мало було в його засіках зерпа, але ніколи воно не зникало з думок і засіків пам'яті: там воно і сходить, і дозріває щедріше, ціж наяву».

Серед селян-сіячів, що уособлюють розквіт і безсмертя народу, бачимо не тільки діда Дуная, а й Катрю Чайчиху, яка завдяки хисту прозаїка підноситься до найкolorитніших материнських постатей в галереї жіночих образів і самого Михайла Стельмаха, і всієї нашої сучасної прози; бачимо й Мар'яна Поляруша, на якого впали тяжкі злигодні й випробування, а ще — Юрія Дзвонаря, Романа Волошица. Селяни-сіячі — то сама «правда», а в антагоністичному таборі «кривди» — їхні класові вороги — пан Стадницький (криваві події революції 1905 року відбуваються на його землях), кровопивці Шмалії, Варави, Окуні та інші. Земля, як і в знаменитій повісті М. Коцюбинського «Фата моргана», де також ідеться про тогочасні революційні заворушення на селі, для бідняків — її справжніх хазяїнів — стала маревом, «фата морганою», за яку вони платять своєю гарячою кров'ю.

У той страшний день, біля зборні, де драгуни чинили розправу над селянами-бунтарями, знавіснілий каратель із унтер-офіцерськими погонами ударом шаблі відтинає Мар'яну Полярушу три пальці на руці: мізинець, безіменний і середній... Моторошну картину малює письменник у фіналі роману. З діда-прадіда хлібороб, Мар'ян Поляруш місячної зимової ночі виносить із сіней косу і, перебравшись через тин, опиняється в занесеному снігом полі. «Тут він пильно дивиться на свою скалічену руку, поправляє перев'язку, далі правою рукою береться за ручку, а двома пальцями лівої — за верх кісся. І ось, по-косарськи розставивши ноги, чоловік повів косою. Вона неслухняно врзалась у сніги, розпоролася їх і носом вискочила догори. Мар'ян зручніше

перехопив кісся. Коса ще крутнулася, а потім рівніше попливла по лискучій скориці, розкошуючи її на срібний туман. А далі чоловік пішов зовсім упевнено, і коса не крутилась, не підскакувала у його руках.

Щось страшне і величне було в цій косовиці...»

Так, справді є щось страшне і величне у цій косовиці, змальованій письменником. І ми переймаємося силою й незнищенністю духу Мар'яна Поляруша, його безсмертною хліборобською снагою й вірою, бо разом із ним бачимо, «як удалині, аж під самим обрієм, поставала інша, не холодом скута земля...».

Проте скільки ще верстати шляхи свого життя героям письменника до тієї не холодом скутої землі, до хліба нового врожаю на тій землі!

Роман «Кров людська — не водиця» написано на одному диханні: експресивний і лаконічний своєю романною архітектонікою, він увібрав чи не найголовніше і найвизначальніше з подій громадянської війни на Україні в 1920 році, які твердо повернули історичне русло її розвитку в новому соціальному й політичному напрямі. Самобутні образи, віднайдені прозаїком у живій дійсності раніше, тут поповнились виразними типами селян із Новобугівки на Поділлі. Село це — не самотній, відокремлений острівець у морі соціально-революційних змін: класове становище його жителів-бідняків з усією історичною неминучістю спрямовує їх на позиції Жовтня. По другий бік барикади опиняються куркулі і куркуленки, усякі панські недобитки, денікінське і петлюрівське охвістя, буржуазно-націоналістичні маньяки.

Старий світ визиску і духовного уярмлення так просто не здає своїх соціальних позицій, і боротися з ним треба не на життя, а на смерть. Як тут поміж борців за Радянську владу, за ленінські ідеї не згадати Тимофія Горицвіта; цей образ гідно стає в один ряд із такими хрестоматійними літературними героями, як Семен Давидов із роману М. Шолохова «Піднята цілина» і Давид Мотузка з роману «Бур'ян» А. Головка.

Плоть від плоті й кість від кості трудового народу, він залюблений у землю, бо праця на землі є для нього не тільки наочною, а й духовною необхідністю. Наче апофеоз його осяяного ленінськими настановами життя — той погідний ранок, коли за рішенням зборів новобугівських незаможників він виходить у поле і наділяє біднякам глитайські, нажиті неправдою десятини.

Земля в романі «Кров людська — не водиця» є таким же повноправним героєм, як і в інших творах прозаїка. Земля — в думках і почуваннях першого новобугівського комуніста Свирида Яковлевича Мірошніченка, якому сільська біднячка Марійка Бондар на зібранні незаможників каже: «Ти ж нам як рідний брат,

ти ж нам як найдорожча людина і найкращий порадник. Нема у нас дорожчої за тебе рідні». Дукачі й лихварі Сафрон Варчук, Ларіон Денисенко, Данило Заятчук, Іван Січкара та інші неіманські покручі теж люблять землю — своєю, глинтайською і хижою любов'ю, вони ладні пролити невинну кров, лихом і неправдою відстояти нажитий визиском і грабунками чорноземний ґрунт. Приречені невблаганним ходом соціальних змін на загибель, вони чують за спиною підтримку Денікіна, Врангеля, Пілсудського, імперіалістичних держав Антанти, а тому силкуються, хоч і марно, повернути назад колесо історії. Від руки місцевої банди Гальчевського й гине Тимофій Горицвіт, котрий таки наділив землю селянам. До місткого символу виростає перед смертю в його свідомості картина:

«Промайнуло дитинство, дощові галицькі ночі на фронті, ближчими стали убиті друзі і земля...

— Панська.

— Та ні, наша.

— Значить, панська?

— Панська була, та загула. Тепер наша, ленінською правдою дадена.

І побачив, як він з Мірошниченком і Дмитром вийшли на Великий шлях серед житів, що процвітають червоним маком і туманіють жовтим пилком, на якому тримається селянська доля... Якою ж буде вона?»

Дмитро, син Тимофія Горицвіта, став центральним героєм великомасштабного за охопленням важливих у житті країни подій роману-хроніки «Велика рідня». Дмитро успадкував від батька вірність ленінським ідеалам, його життя є уособленням батьківського безсмертя. Він — вірний син народу, бо його доля — невіддільна від долі народу. Дмитро Горицвіт за своєю природою — сіяч із філософською струною в душі, творець хліба, пристрасний землеклонник, а ще свідомий борець, бо в смертельній битві з фашистськими окупантами відстоює і землю, за яку в далекому 1920 році наклав головою батько, й завоювання колективного способу господарювання на спільній ниві. Зі сторінок роману постає монументальний образ «великої рідні» — непорушної сім'ї радянських народів-братів, що історично склалась, і завдяки морально-політичній єдності якої стала можлива перемога над гітлерівцями.

Творячи художній літопис українського народу з дожовтневого періоду й по нинішній час, Михайло Стельмах завжди прагнув домогтись широкої епічності в змальовуванні подій, масштабних людських характерів. Повісткування його часто-густо сягає висо-

кого патетичного тону (як тут принагідно не згадати творчу практику Олександра Довженка і Юрія Яновського!), вся система мовно-зображувальних засобів також підпорядкована монументалізації героїчних рис у людині, прекрасних, саможертвних, що ріднять її з Прометеем, що зобов'язують віддати своє життя в ім'я народу, в ім'я його майбутнього. Цю особливість помічаємо в трилогії «Хліб і сіль», «Кров людська — не водиця», «Велика рідня», а також і в пізніших творах — «Правда і кривда» (1961), «Дума про тебе» (1971), «Чотири броди» (1979). Схильність до гіперболізації, лірико-романтичний пафос, елементи думи, легенди, казки та пісні, фольклорно-афористичний, філософський настрій розповіді, чаруючи невичерпними мовними скарбами, надають книгам Михайла Стельмаха неповторності.

«Заспів» до роману «Правда і кривда» органічно поєднав у своїй структурі реалістичне й фантастичне начала. Апокаліптична картина бою, створена письменником, вражає безліччю достовірних деталей, що таять сконденсовану енергію точного, предметного слова. Ми навіч бачимо, як «катюші», мов жар-птиці відплати, непереможно проносили через усе небо своє смертоносне ячання. (Якою мистецькою сміливістю треба володіти, щоб такій могутній зброї, як «катюші», дати ім'я нереального казкового птаха, що є втіленням мрії і краси, а у витті її смертельних гостинців почути мало не ячання лебедів!). Божеволіє залізо, не тямляться коні, шаленіють люди... Мимоволі в пам'яті зринає «Слово о полку Ігоревім», картина січі хоробрих русичів зі степовими поганами... Та це вже січа з Великої Вітчизняної війни, коли на пагорбі під ціпами бою здригається село, охоплене жахом, над хатами пролітають фантастичні сузір'я мін, і хатам хочеться полетіти від страхіть війни десь далеко — з гніздами лелек, із дитячими колисками, з ведожитим життям. У «Заспіві» барви такі соковиті й так розмашисто покладені впевненою рукою, що ми сприймаємо як належне, коли до церковці влітає молодий русявочубий полковник, а «за його плечима в багрянному кипінні ворушиться накидка неба». Сприймаємо як належне й те, що винесений з поля бою поранений Марко Безсмертний у церкві лежить неподалік від Георгія Побідоносця, земний воїн лежить коло воїна небесного, й серце земного воїна, який зійшов кров'ю, вже зупинялося, «стихало, мов пісня».

Серце стихало, мов пісня!.. Незважаючи на високу трагедійність хвилини, не можемо не замилуватись цим порівнянням, яке, здається, так несподівано, але так доречно знайшов письменник.

Тут, на передсмертному одрі, Марко Безсмертний (сіяч-творець на землі!) спалахом свідомості повертається в дитинство, згадує зерно, що було «і хлібом, і ліками». Неначе з прадавніх казок

чи сновидінь, сама смерть прийшла до радянського бійця (до речі, так приходить вона і до Василя Тьоркіна в знаменитій поемі видатного російського радянського поета О. Твардовського). Здається, немає вже снаги в Марка Безсмертного, щоб перемогти в цьому фатальному двобої. Але, зібравшись на силі, він каже смерті: «І час мій не вийшов, бо я ще не паорався, не насіявся, не палюбувався землею, не нажився». Смерть відступає перед незнищеним життєлюбством Марка Безсмертного, і в цій його багатирській, що виростає до значення символу, перемозі над смертю корениться глибока авторська думка не просто про безсмертя окремої героїчної особистості, що воює з ворогами за рідний народ і вільну землю, а про безсмертя всього народу.

Високий пафос, яким пронизані перші сторінки роману «Правда і кривда», визначає звучання цього безкомпромісного, пристрасного твору. Морально цільний і духовно багатий, Марко Безсмертний уособлює кращі риси народного характеру, він активний правдоборець, що ніколи не поступається перед догматами «кривди», хоч би й якою машкарою вона прикривалась на розмаїтому велелюдді.

Уже наголошувалось на тому, що прозові твори Михайла Стельмаха побудовано за принципом полярної несумісності ідеалів, характерів, подій. Тобто дві морально-етичні категорії, що складають назву роману «Правда і кривда», активно співіснують в кожному з його попередніх чи пізніших творів. Звичайно, його мистецькі симпатії з тими, хто всім своїм життям відстоює правду і її гуманні засади за будь-яких умов. Втілення духовного і морального здоров'я народу, вони складають цілу галерею неповторних особистостей. Скажімо, в романі «Хліб і сіль» — це дід Дунай, Катря Чайчиха, Мар'ян Полярush, Юрій Дзвонар, Михайло Нагорний; у романі «Кров людська — не водиця» — Свирид Мірошниченко, Тимофій Горидвіт, Докія, Марійка Бондар, Василь Підпригора; у романі «Велика рідня» — Мірошниченко, Горидвіт, Тур, Бондар, Кушнір; а ще Марко Безсмертний, Григорій Задніпровський, Василина у романі «Правда і кривда», Богдан Романишин у романі «Дума про тебе», Данило Бондаренко з роману «Чотири броди». Звичайно, твори прозаїка охоплюють значно більше і наскрізних, і епізодичних персонажів, які прямо чи опосередковано виражають певні ідеї, що їх поділяє і сам автор, відстоює в житті й літературі.

На протилежному полюсі, пойменованому «кривдою», в прозі Михайла Стельмаха стоять ті антагоністичні сили, що перебувають у стані постійної боротьби з табором «правди». Це пан Стадницький, гендлярі та лихварі Шмалій, Варава, Салоган («Хліб і сіль»); дукачі й куркулі Іван Січкар, Сафрон Варчук, Ларіон

Денисенко, Данило Заятчук, петлюрівський агент Денис Бараболя, банда отамана Гальчевського («Кров людська — не водиця»); класові вороги й духовні відщепенці Варчук, Созоненко, Данько, Круп'як, Кульницький, Крамовий («Велика рідня»); Антін Безбородько, Поцілуйко, Кисіль, Чорноволенко («Правда і кривда»); Семен Магазаник і Стьопочка Магазаник, Оникій Безбородько, Ступач («Чотири броди»). Звичайно, і з ворожого табору «кривди» перераховано не всіх представників, їх значно більше, кожен із них має своє індивідуальне обличчя, кожен виражає певний аспект дійсності, кожен відіграє специфічну роль у зіткненні ідей і в тому характерному русі сюжету, що природно віддзеркалює органічний плин самого життя.

Отже, Михайло Стельмах для своїх творів вибирає етапні, поворотні періоди в житті народу, він зображує долі драматичні, він шукає конфлікти епохального значення, створюючи величний, монументальний образ трудового народу, який під зорею Жовтня виборов собі новий щасливий день і якого не подужають ніякі вітри часу, бо він — складова частина незламної «великої рідні».

Розмірковуючи над життям і долею своїх співвітчизників, учитель і письменник Григорій Задніпровський в епілозі роману «Правда і кривда» не може не впасти в такий зрозумілий, закономірний пафос:

«Великі роки, роки неспокійного сонця і життя пролетіли над землею. На п'єдесталі миру підвелися ті, що з свинцем у грудях покинули нас у війну, поруч з мадоннами стали в музеях наші милі дівчата, і в нових оселях на вечірніх і ранніх зорях матері народили синів, можливо, тих, які не знатимуть страхіть і завірюх війни, не знатимуть кривди. Хай тільки добрі завірюхи цвіту осипаються в їхні колиски і на їхні шляхи».

Безумовно, патетика Григорія Задніпровського близька самому письменникові, котрий написав цикл творів про народ на непростих шляхах історії двадцятого сторіччя, в основі цієї патетики, що пульсує лірико-романтичними струмами, цілком реальний життєствердний оптимізм, віра в те, що в ім'я завтрашнього дня кров пролита немарно. З цієї точки зору образ Марка Безсмертного набирає символічної ваги, його можна назвати вершинним серед образів сіячів-творців, що так незмінно приваблювали й приваблюють Михайла Стельмаха.

Свідченням подальшого розквіту його таланту став, безумовно, роман «Чотири броди», за який прозаїк гідно пошанований званням лауреата Державної премії УРСР імені Т. Г. Шевченка. Твір приваблює правдивим, високохудожнім відображенням складнощів життя українського села від громадянської війни до подій Великої Вітчизняної, тут типовий народний характер явлено в

кращих його героїчних і патріотичних якостях, тут письменник, не оминаючи найсуворішу правду дійсності, водночас не втрачає притаманної йому романтичної окриленості у змалюванні героїв, тут мовно-стильова атмосфера так і міниться яскравими стельмахівськими барвами. Повсякчас схильний до афористичного способу мислення і до масштабних узагальнень, прозаїк у «Чотирьох бродях», як і в інших своїх творах, постає літописцем-філософом, а не стороннім фіксатором подій. Активна філософська думка у «Чотирьох бродях» М. Стельмаха є пачебто больовим нервом, без якого був би немислимий живий організм багатопланового роману, і цей больовий нерв по-громадянському пристрасної філософської думки надає кожному рядку і глибини, і місткості, і сердечної вистражданості.

Мати — одне з найсвятіших понять для письменника.

По-синівському низько схиляючись перед образом матері, підхопивши оте славнозвісне шевченківське «...нічого кращого немає, як тая мати молодая з своїм дитяточком малим», Михайло Стельмах усією своєю творчістю проспівав гімн жінці, її материнству, яке споконвіку дарувало й дарує життя, вічність родові людському, безперервність і осмисленість його буття на землі.

Молоді героїні прозаїка зворушливо прекрасні в ту пору, коли почуття любові починає першим весняним цвітом розцвітати в їхніх серцях, коли вони люблять — палко, саможертвовно, й любов у них спричиняється не просто до щемливих емоційних осяянь ества, а до духовної наповненості, до внутрішньої розбудови й світоглядного становлення особистості. Любов надає сили героїням письменника, надихає їх переборювати найскладніші життєві труднощі. Проте почуття любові в творах прозаїка — не позбавлене драматичних колізій, воно дарує не саму тільки радість. Любові його героїв (не егоїстичній, а гуманній, бо в щасті інших вони вбачають своє щастя), часто-густо заважають вповні розвинутиись чи соціальні перепони в дожовтневій минувшині, чи тваринна злоба класових ворогів у період утвердження засад нової дійсності, чи просто лихі риси людської вдачі. Якими складними шляхами йдуть одне до одного Мирослава і Данило Бондаренко в романі «Чотири броди»! Не простіше дається спільне щастя героям роману «Дума про тебе» Ярині й Богдану Романишину — лише в фіналі твору, подолавши тяжкі випробування, вони, нарешті, «обсіяні зерном старого пасічника, пішли своєю дорогою, у стогін лісів, у рокіт вічного вітру, у шал хуртовини, бо кожна людина має долати і пройти свої хуртовини...».

А яка трагічна доля судилася Докії, дружині Тимофія Горичвіта! Коли вона довідалась про загибель чоловіка від бандит-

ської кулі, «горе» так ударило молодицю в груди, що вона одразу ж, захлинаючись, без слова, без стогону упала серед двору...». В тяжкі хвилини її заспокоюють і голова комнезаму повобугівських селян Свирид Мірошніченко, і рідний син...

Юний Дмитро, тяжко переживши батькову смерть (роман «Кров людська — не водиця»), згодом (у романі «Велика рідня») стане героєм нашого часу, він продовжить і утвердить героїчне батькове життя на вільній колгоспній ниві, а потім і в партизанському загоні.

Знаходячи теплі слова, що перегукуються з довженківськими з повісті «Зачарована Десна», Михайло Стельмах у повісті «Щедрий вечір» звеличує образ рідної матері. Він захоплюється тим, як мати любила працювати і в городі, і в полі, і в лузі, і в лісі і тихо втішалася зробленим. Мати любила, щоб снопи були гарними, як діти, а полукіпки стояли, наче парубки,— плече в плече. Мати любила в жнива після праці лягти на возі і дивитись на зорі, на Чумацький Шлях, на Стожари і на Віз, що народився з дівочих сліз. І з вдячністю зізнається: «Цієї уваги до всього доброго, красивого вділила мати й мені. І я теж, як свята, очікую того дня, коли грім розморожує сік у деревах чи коли не зіллям, а хлібом починає пахнути жито... Я й досі впевнений, що холодноокість збіднює і світ, і душу навіть дуже розумним людям...»

З природи чулий і закоханий у світ, письменник ніколи не був байдужим спостерігачем, тому-то його талант і зміг народити такі пісенні гімни про дівчину, про жінку, про матір, тому-то і схиляється він шанобливо перед почуттям любові, яка облагороджує, духовно збагачує людину.

«Лірична пісня — це душа народу, це безмежне поле, засіяне зернами історії і завітчане людськими надіями, це незміряна, воістину народна любов до своєї дідизни і зненависть до її ворогів, це достойна людська гідність і людське страждання, це стихійний блиск селянської коси над одичалою панською головою і квиління чайки-небоги над тяжким шляхом життя, і чиста сльозина на віях дівочих, це муки матері на чужій землі і цютлива вечірня усмішка на устах нареченої».

Так Михайло Стельмах висловився про пісню. Мелодія пісні, що вперше для нього пролунала з материнських уст, наче благословила своїм священним духом і роки життя, і сонячні гоми літературної творчості. Цілющим світлом пісні осяяні з сокровених глибин вірші, оповідання, повісті, романи, народні драми письменника. Пісня супроводжує його героїв від першої і до останньої хвилини, пісня й справді для них є отією невмирущою душею, що передається від покоління до покоління. В ній відби-

лось життя мпнуле й віддзеркалюється життя теперішнє, прогляне й завтрашнє, бо душа народна — не на один вік, а на всі віки й тисячоліття.

Як тут не згадати епізод із повісті «Гуси-лебеді летять...», де йдеться про ярмаркування діда Дем'яна у Багринівцях. Наче збагнувши глибину секретів розкішних гоголівських барв із «Сорочинського ярмарку», Михайло Стельмах захоплено змальовує буйну дідову душу, яка шанувала веселе товариство, хмільне застолля та ще улюблену пісню:

Як продала дівчина курку,
То купила козакові люльку,
Люльку за курку кушила,
Бо козака вірно любила.

Під час того веселого й невдатливого ярмаркування дід Дем'ян зізнався, що він і в рай не захоче, коли там не буде пісень, бо, на його переконання, «найдорожчим для бідного чоловіка є земля, вірна жінка і пісня». Пісня, звичайно, в цьому контексті символізує духовні скарби народу, до яких із повним правом входять думи, легенди, казки, прислів'я, приказки, загадки, образні порівняння, жарти, дотепи, каламбури, скоромовки та інші різновиди усної народної творчості, такої барвистої й неординарної, такої нев'янучої й неминучої запасами мудрості й поліфонічної художньої могутності слова, що нею не можна не захоплюватись!

Михайло Стельмах поклав на дужі крила пісень у своїй творчості важливі ідейно-стильові функції. Саме завдяки пісні його проза набирає відчутної історичної місткості. Вона сучасна і водночас, у кращому значенні цього поняття, — ретроспективна.

Збираючись до Сибіру в пошуках щасливої долі, злидар Мар'ян Поляруш (роман «Хліб і сіль») співає старовинну пісню: «Та забілили сніги, забілили білі, ще й дібровонька, та заболіло тіло, бурлацькеє біле, ще й головонька...». Коли загинув в ім'я вселюдської справедливості Тимофій Горидвіт (роман «Кров людська — не водиця»), озивається струна кобзи, й над Новобугівкою лунають слова пісні: «Кров людська — не водиця — проливати не годиться...» А яким нелінялим шовком старовинних пісень вишито романну тканину «Думи про тебе»! Ой летіла стріла з-за синього моря... ой ходила журавочка да по комишу... коло млина калина, там дівчина ходила... коровайниці п'яні усе тісто забрали... зберімося, родино, щоб нам жито родило... та мала нічка петрівочка, не виспалась наша дівочка... тепер дивись, Морозенку, на свою Україну... любив тебе я дівчиною, люблю тебе молодичею... ой в неділю пораненьку, як стало світати, стала

орда, вся чорная, з-під моря вставати... за вік діла наробилася, хліба-солі не наїлася... я убив комара та зарізав квочку... та налетіли гуси з далекого краю, замутили воду в тихому Дунаї... ой на горі там женці жнуть... ой пропав мій вік та як маків цвіт... Не цураються пісні персонажі «Правди і кривди», «Чотирьох бродів» та інших творів письменника. І виникає подеколи таке враження від читання прози Михайла Стельмаха, що улюблені його герої не тільки з глибин пісні вийшли, щоб явити перед наші очі свою небуденну долю й людську вдачу, а й так само підуть у пісню, щоб у ній, наче в чарівному пантеоні безсмертя, навіки зберегти для нащадків своє непросте життя-буття на крутих перевалах часу та історії.

Незламний і кришталево чистий Марко Безсмертний, замислюючись над сутністю людського буття, в одному з прикінцевих епізодів «Правди і кривди» слушно звертається до поезій Тараса Шевченка:

Один у другого питаєм:
Нащо нас мати привела?
Чи для добра? чи то для зла?
Нащо живем? Чого бажаєм?
І, не дознавшись, умираєм,
А покидаємо діла...

Служіння високим революційним ідеалам вірою й правдою, сповідання морально-етичних засад нашого суспільства серцем і сумлінням — це і в оті «діла», які принципово утверджують герої творів Михайла Стельмаха. І в години найсуворіших випробувань їхньою незрадливою посестрою завжди виступав пісня, даруючи цілющу снагу й запаси нев'янучого історичного оптимізму.

І, звичайно, пісня не тільки наклала відбиток на мовно-стилістичні особливості творчої манери прозаїка, на її образно-емоційний лад, на структуру зображувальних засобів, а значною мірою продиктувала й визначила їхні специфічні особливості, саме ті особливості, що дають нам підстави говорити про самобутній феномен, яким є у нашій літературі творчість Михайла Стельмаха. От, наприклад, забриніли початкові рядки роману «Чотири броди»: «За татарським бродом коні топчуть яру руту і туман. За татарським бродом із сивого жита, з червоного маку народжується місяць, і коло козацької могили, як повір'я, висікається старий вітряк». Цей медитаційно-речитативний лад епічної розповіді наче супроводжують звуки незримої кобзи, яка неминує має оживляти й одухотворяти мальовничими барвами відтворену картину. Картину, яку рукодільниці заповлоччю вишили б на полотняному рушнику, яку б народні умільці розпеченим залізом

випалили на дубовій дошці або нетлівими фарбами розписали на глазурованому глечику чи полумиску. Ленське багатство прози Михайла Стельмаха — з бездонних мовних криниць народу, де били і б'ють чисті джерела.

Данило Бондаренко в «Чотирьох бродах», журачнесь за матір'ю, згадує співану нею пісню:

Розлилися води
На чотири броди,
Що в першому броді
Соловей співає,
Соловей співає —
Весну розвиває...

Він «довго не міг збагнути, як це соловей весну розвиває, а коли збагнув — здивувався і зрадів, ніби руками доторкнувся до таємничої квітки образу».

Видатний майстер української радянської прози Михайло Стельмах повнокровним і правдивим художнім словом на сторінках своїх книг «розвиває» саме життя народу, тому-то й відчуваєш при їх читанні ту естетичну втіху, неначе справді торкаєшся руками до «таємничої квітки образу».

Тут не можна обійти увагою той красномовний факт, який до честі всієї українській радянській культурі: твори Михайла Стельмаха давно вже вписано в контекст світової літератури! Його книги перекладає в'єтнамською, японською, іспанською, фінською, німецькою, болгарською, чеською, угорською, румунською, сербськохорватською, турецькою та іншими мовами.

Михайло Стельмах — син свого часу, а час цей — бурхливе двадцяте століття, повне різких соціальних змін, — століття, що здригалось від першої та другої світових воєн, століття, що утверджує людський геній в науково-технічному поступі. Подумати лишень: прозаїк, що написав «Хліб і сіль», у роки дитинства бачив іще дерев'яну соху на бідній селянській нивці, а тепер ми літаємо на швидкісних турбореактивних лайнерах, які в польоті відстають хіба що від космічних кораблів!

А народився Михайло Напасозич Стельмах 24 травня 1912 року в селі Дяківці на Вінниччині. Батько й мати — селяни, і весь їхній рід споконвіку хліборобський, отож уже з молоком матері та з чарами колискової пісні в свідомості майбутнього письменника так природно розквітала любов до землі, до хліба, до трудящої людини. Краса народнопоетичного слова совцем зійшла для вразливого, допитливого розуму, і відтоді не перестав сяяти й зогрівати благодатним теплом. Золоте Поділля своєю красою пазавжди зачарувало чутливе єство дитини, щоб потім ніколи не меркнути у пам'яті почуттів.

Учився в школі селянської молоді в Майдані-Трепівському¹, закінчив педагогічний інститут у Вінниці, перед війною учителював на Поділлі й Поліссі (село Літки на березі Десни). Солдатом-артилеристом воював на фронтах Великої Вітчизняної війни. У пововнні роки працював в Інституті мистецтвознавства, фольклору та етнографії АН УРСР у Києві.

1941 року побачила світ його перша збірка віршів «Добрий ранок». А в 1942 році вийшли збірки «За ясні зорі», «Провесінь», відредатовані поетом Максимом Рильським. Допомога видатного майстра стала найкращими ліками для воїна Михайла Стельмаха, що лежав у госпіталях після важкого поранення і контузії. 1944 року в Уфі вийшла книга новел «Березовий сік», яку відредатував дбайливий павчитель Юрій Яновський.

Людина виняткової працьовитості, Михайло Стельмах широко відомий і як драматург: набули популярності його драма-гіми «Зачарований вітряк», комедія «Кум королю». Унікальним за значенням є видання «Українські народні пісні в записах Михайла Стельмаха». Впродовж усієї творчості митець віддавав і віддає свою силу наймолодшим читачам, які полюбили його самобутнє поетичне слово. Письменник постійно живе інтересами свого часу й свого народу, і життя його обернулось на правдиві книги про народ і його долю. Мистецькі здобутки Стельмаха ввійшли до нашої духовної скарбниці, ними по праву пишаємось. Літературна і громадська діяльність письменника гідно відзначена високими урядовими нагородами. Удостоєний звання лауреатів Ленінської премії та Державної премії УРСР імені Т. Г. Шевченка, він — Герой Соціалістичної Праці, кавалер трьох орденів Леніна, депутат Верховної Ради СРСР. Його щаслива літературна доля — яскраве свідчення того безумовного факту, що революційний Жовтень дав змогу розквітнути творчим силам народу, виявив його невичерпні духовні сили. Сповнений енергії і нових задумів, видатний письменник Михайло Стельмах уклоняється людям невідкупними хлібом і сіллю свого сумління, дозрілими золотими плодами правдивого високохудожнього слова, що вільно зросло на буйному та високому дереві нашої літератури!

Євген Гуцало

---

¹ Тепер Кам'янка, Хмільницького району.

ХЛІБ І СІЛЪ

РОМАН

Частина перша

ЗРУЙНОВАНІ ГНІЗДА

Уклоняємось вам хлібом і сіллю.
Найдорожче людині — хліб, сіль і честь.

Народ

I

Минула тривожна беззоряна ніч, і там, де попелясті сніги єдналися з небом, почав відділятися світанок.

Навколо неясно окреслювались приплюснуті клапті села, обведені сивою імлою дерева, а на сході, опереджаючи сонце, розтікалися холодні охрові смуги; ось вони вперлися в козачу могилу, і на ній заворушився кощавий вітряк; він, здається, черкає кінцями крил передсонячні смуги і підіймає вище досвітню завісу.

Але в селі й досі, мов страсні свічі, ворушились убогі вогники. За непокритими, пахололими за ніч столами так сиділи люди, начеб їх кам'янив лихий чаклун. І діти постаршали за цю ніч: у маленькі серця теж сіялась і сіялась велика скорбота батьків. Передчасно хилились дитячі голівки, передчасно тьмарився дитячий світ, торкнувшись болючих, ще не звіданих батьківських доріг.

Катерина глянула знадвору мукою своїх очей на внучат і прихилилась головою до старої, як і вона, груші; сльози, обриваючись з розріджених вій, нерівно затікали в землясті зморшки, начеб вони творились тільки для скорботи сліз і темного пилу землі.

«Роде, мій роде, та куди ж ти збираєшся, роде, на яке безталання», — заголосила не словами, а серцем.

Сльози стікали жолобками зморщок, обриваючись, падали на свіжу в'язь сніжинок і в гніздечку між двома ребристими відрогами коріння видовбували неглибокий слід.

З хати, мов тіні, почали виходити мовчазні люди.

В піжність передвесняного досвіту вплився повів горілки, не тої, що веселить людей, а тої, що трудно п'ється на похороні чи поминках. До матері підійшов син, високий, сутулуватий від чужого плуга і своїх злиднів. І йому вже роки поорали чоло і розкоплатили два колоски брів; хто це подивиться па них — поле згадає.

— Мамо, чуєте, мамо...

Вона підводить болем і сльозами скошені очі, а слова сина, мов крижану воду, чує усім тілом.

— Може, передумаєте, мамо, — і з нами? — спирається твердою, наче кованою, долонею на грушу. І кора дерева, і рука людини однаково темні і потріскані, однаково в зморшки кори і руки до самої крові в'їлася земля. Її вже не одмиють ніякі води. З цією землею хлібороб і в домовину ляже, і до бога на суд піде.

— То чуєте, мамо?

— Ой не передумаю, сину. Тут моє життя лишилося. — Стискається в болючу грудочку і вона, і її переплакане серце.

— Ет, з таким життям, і що тут у вас, чуєте, лишилося? Земля? Маєтки?

— Землі ти, Іване, позбувся і хату продав, — для чогось говорить йому, начеб він сам не знає цього.

— Що ж мав робити? Замучити на півшнурку¹ дітей і старцями попідвіконню пустити? Чи як? — З'єдналися колоски брів і нависли на очі. — Їдьте, бо тут уже й ґрунт під ногами не наш — нічого нашого не зосталося.

— Нічого? А могила твого батька? Хай і мене коло нього поховають, — мимоволі подається в той бік, де, відробивши своє, лежить її подружжя.

Над ним в узголов'ї колишеться цвинтарна вишня. Ні її весняна роса, ні ранній цвіт вже нічого не нагадують небіжчику, а їй нагадують водночас і далекі молоді літа, і той туманний край дороги, до якої впритул тепер підійшли її роки. То хай краще і над нею цвинтарна вишня шумить, аніж холодні сибірські вітри. І жінка, закривши обличчя чорними, наче корінці, пальцями, починає тремтіти, як та вишня на холоді, — без жодного слова, без жодного крику.

Син ще нижче нахиляється до матері.

— Живий чоловік, чуєте, про живе має думати. Хоч яка дорога цвинтарна земля, та годує вона тільки гробаря.

---

¹ Півшпурок — в трьох полях — приблизно 1,65 десятини.

А в мене ж дітей — мов роси. Може, там, в далекому краю, таки ліпше буде? Чи як? — бережно торкається материних рук. — А спіткає горе, то що ж... разом воно таки і в біді краще.

— Та дорога мені смертю стане, — заперечливо хитнула важкою від болю і думок головою. — І нащо вам лишній рот у дорозі? Аби хоч на діток вистачило хліба.

Тяжке зітхання зм'якшило тверде, вироблене тіло Чайченка, і очі посивішали в чоловіка. Він, морщачись, згріб шапку з голови, і підсічене плетиво кучерів затріпотіло на вітрі. Колись і ці кучері були хвилясті й золотисті, мов пшеничний сніп, а потім потемніли, зляглися від щоденного важкого поту та й поплелися жорстким сріблом.

— То не лайте, не кленіть мене, мамо. Бо що маю робити: і ви мені не дали щастя, і я вам його не дав. А була б земля — ви б у мене тільки на покуті, як різдвяний сніп, красувалися. Хіба ж я не жалів вас?..

Охоплений жалістю до себе, до своєї малечі, своєї долі і матері, він припав до маленької висхлої постаті, і солоний присмак сліз опік його шерхлі уста.

Вгорі над ними зашумів вітрець, і досвітня темна пелена паморозі повисла над головами сина і матері.

До хрещатих воріт підкотили сани-оплени. Зігнуті, тьмяно окреслені постаті почали метушливо виносити з оселі останні пожитки і збіжжя. Хатні двері вже не зачинялись, і зеленкувато-сивий туман холоду навіки виганяв з усіх кутків житла тепло її дітей, внуків. Він, здається, виганяв і життя з перемученого тіла Чайчихи.

— Іваночку, а може б, ви не їхали? — Болюча, мов тяжкий стогін, стоїть винувато перед ним, як він колись, дитиною, стояв перед нею.

— Пусте говорите, мамо, — наче маленьку, взяв стару за руку, повів до навстіж розчинених воріт. — Шкода мені вас та й себе жаль. Чи ж побачимось коли?

— Хіба на тому світі!

— Може, там просторніше буде, — сірою мрякою насовується на очі далекий потойбічний світ, але віп його відганяє сибірською землею — своєю упертою і тривожною надією: може, хоч там посміхнеться йому доля.

Хтось у хаті погасив сліпачок, і потемніли підсліпуваті вікна, і зникла за ними, мов жива душа, середина оселі.

До старої підбігли внучата і жалісно заглядали їй у вічі, а вона тулила їх до себе, чула на своїх зморшках целюстки їхніх теплих уст і складала руки, як на молитву.

— Діти, сідайте! Час у дорогу! — крізь плач гукнула невістка, востаннє стоячи біля своїх воріт, і внучата, разом глянувши на бабусю, аж захурчали до саней.

Біля Чайчихи залишився тільки похнюплений білявенький Василько. Чоботята його вгрузли в сніг, і він дивиться на них, а уста косо вибивають притамований плач. Та ось пурхнули вгору довгасті заокруглені вії і на стару страдно глянули голубі, вогкістю обведені оченята.

— Бабусю, чуєте, візьміть од мене, — простягнув невеличкий рожевий кулачок.

— Що це, дитинко? — стареча, з видушеними жилами рука затисла якийсь подарунок.

— Це срібний півкарбованець... Коли на буряках у пана довгоносика збирав.

— Ой нащо він мені, Васильку!

— А може, й знадобиться вам у хазяйстві, — відповів словами батька, ще не розуміючи, що вже ніякого хазяйства не має їхня родина.

— Хай тобі, дитинко, буде все і з землі, і з води, і з роси, щоб ти був, мов золото, ясний, наче весна, красний, мов хліб, добрий, — аж застогнала стара Чайчиха, крізь прийдешні роки розгадуючи і не знати в кого вимолюючи долю для онука.

«Хоч би він виріс на своїй землі, хоч би йому не обкипав кров'ю тугий, мов з каменю випечений, наймитський хліб. Навіть подумати страшно, який то Сибір. Тут він для людей лише тріщить лютими морозами і дзвонить кайданами. То хай він тепер усім тільки добрим зерном задзвонить».

В своїй чистій вірі та благанні вона теж була дитиною. Хоч як гірко розкотились її роки, але ніщо не озлобило, не зчерстило її сумирного скривдженого серця, не похитнуло того сподівання, що якогось дня усе зміниться на світі: і чорні злидні десь подінуться, і за плугом підуть весело усі люди, а землі та хліба стане і для малого і для старого.

— Бабусю, а як поприлітають лелеки, то ви скажіть Плачинді, хай їх собаками не цькує. Ви ж самі знаєте, які наші лелеки довірливі, не розберуться, що нас нема,

опустяться на підвір'ї та й попадуть огим вовкодавам на споживу.

— Скажу, дитино, скажу.

— Тільки добре скажіть. Бо я вчора підходив до Плачинди, а він сміється: «Ти б, хлопче, вже про налигач і воли думав, а про небесну худібчину хай пан бог думає».

І обоє глянули на похилу хату, яку срібним вінцем завершувало засніжене гніздо. Виплетене птицею на з'їждженому колесі, воно у вітри, поскрипуючи, намагалося крутитись; тоді маленькі лелеки, почувши рух, підводились над кустратими краями гнізда і пробували силу своїх молодих, розгонисто вигнутих крил. Весною лелеки знову заклепочуть над прогнutoю, замшилою оселею і знову виведуть діток та й полетять до теплого краю, де, певне, теж сутуж на землю, бо не в холодний Сибір їхали б тоді її діти.

Іван вїокнув на коні; під полоззям, у вибитих коліях, тонко, промерзлим склом, заснівали грудочки ніздрюватого, передвесняного снігу. Сани, обліплені діворою, повернули до шпаристого містка, пішли затоки, хтось вивализся з опленів, розтягнувся на в'їжджених кругляках, і водночас почувся дитячий сміх і зітхання матері.

II

Кудись відлітало мінливе світанкове небо з шматками хмар, з ополонками блакиті і бджолами зірок, що, мов легку березневу пергу, струшували з себе і осипали золотисту порошу промінців. Це, здається, вона, вбираючи в себе вільгість лугів, осіла на серцевинки лискучого латача і принадно волохатиться своїми піжними клубочками.

Між темним небом і темною землею стоїть піднятою тінцю людина і дивується, як вона може водночас бачити зоряний пилок на небі і в латачі.

«Та це ж сон!» — раптом здогадується Тадей Станіславович Лісовський, борсаючись у його тенетах.

Химерними були вони. То за ними кружляла холодна камчатська земля, звідки він нещодавно повернувся, то замість строгої урочистості снігів напливали хмари вишневого цвіту, то на зелені поморщених лугів голубими сотами в'язалися вічка води. У півсні, мов на терезах, погойдувалась сибірська та українська земля, і думки

то птицями летіли до них, то з боєм ішли, мов колонники.

Іноді Тадей Станіславович на хвильку виривався з напівсну, залишаючи десь і своїх однодумців, і синьомундирних жандармів.

Чого вони у сні причепились до нього? Перетрушував свої «гріхи» і майже не знаходив їх. Але, звісно, при бажанні мало до чого можна причепитися.

Може, хтось з охранки і докопався, що батько його ще студентом входив у польську гміну «Землі і волі»¹, а потім у київську Стару громаду. Від цього клубочка один крок до неблагодійності сина, дарма що його найбільше цікавить не політика, а дрібна культурницька праця і мелос, музицький мелос...

І вже через хвилину він потрапляє у якусь дивну метелицю: не вітром висі і тужить вона, а кожна її сніжинка дзвенить, мов нота.

Потім з хуртовини обізвалися звичайні сумовиті і незвичайні селянські голоси, забриніла найулюбленіша пісня Лисенка: «Та нема гірш нікому, як тій сиротині», — а далі — чумацькі, які співав дід Дунай; голоси боролися з хугою, перемагали її або знесило затишали в снігах. І знову незвичайна догадка майже вириває Тадея Станіславовича з напівсну: «Тільки народ може розкидати свої пісні і по снігу». Як би не забути цього, зафіксувати в щоденник... Ох, той щоденник... Хоч би він не потрапив до чужих рук, дарма що в ньому є більше аніж треба мудрої обережності.

А метелиця шумить, замітає пісні, замість них народжується бентежний полонез Огінського і тривожний початок «Елізі», від якої він плакав учора і, певне, зараз заплаче...

— Доброго ранку! Доброго ранку! — хтось скрипучим, надтріснутим голосом розриває його видіння і сон. Тадей Станіславович підіймає голову і спросоння нічого не може второпати в темряві. Він зіскакує з ліжка, підходить до вікна, відкидає тафтову фіранку і бачить досвітню засніжену землю, на якій легко, мов пух кульбаби, тримається вечірня пороша.

---

¹ Таємне товариство, засноване в 60-х роках XIX ст. на Україні; до складу його входили три гміни: українська, польська і литовська. В товаристві було дві течії — ліберальна і революційна.

— Доброго ранку! Доброго ранку! — хрипить над головою, і Тадей Станіславович тільки тепер догадується, що це його із клітки вітає приручений ворон.

— Доброго ранку, вороне. Ти їсти хочеш?

Птиця б'є крильми по клітці і повторює своє скрипуче вітання.

Тадей Станіславович, одягнувшись, відчиняє широку квартиру, напوماцки шукає сірники, щоб засвітити трисвічник, але в цей час біля веранди притишено обізвалися голоси і кроки. До його вікна підійшли і зупинилися дві чорні постаті: гордовито вишколена — чоловіча і похнюплена — жіноча. Вони деякий час мовчать. Рука жінки підіймається до очей, витирає їх.

— Так, значить, їдеш, сестро? — пробивається в світлицю густий голос панського лакея Никанора.

— Іду, брате, — крізь сльози відповідає жінка. — Бодай нікому так не їхати.

— Ну що ж, їдь, може, десь, конешно, і в легший хліб.

— Коли б не дрібні діти, — журиться жінка. — А то ж дрібні та жовті вони в мене, як свічі воскові...

— Як зібрались, то вже їдьте з дітьми, — в голосі Никанора обзивається нетерплячка. — Може, вирвусь на часинку, прийду попрощатися з родом; хоча й на службі состою. — Виймає з жилетки годинник, спочатку дивиться на нього, потім підносить до вуха, прислухається і знову милується панським подарунком.

— Никаноре, ти ж нам ще п'ять рублів за садибу не додав, — тремтить жіночий голос.

Никанор невдоволено ховає годинника.

— Хіба, гадавш, я забувся? Поштою, сестро, вишлю тобі. Прийдуть в Сибір, як знахідка буде. І брата лишній раз спом'янете, — подоба сміху кривить йому товстогубий вид.

— А може, Никаноре, ти б зараз дав ті гроші. Дуже вони потрібні нам.

— Я ж тобі казав: нема зараз, а поштою, побий мене хрест, вишлю.

— Ох, не бачити, Никаноре, нам тих грошей і на пошті: хіба ж ми не знаєм твоєї вдачі. Хоч би перед нашим страшним днем змінив її.

— Ну і в'їдлива ж ти, сестро. Тремтиш над тим карбовацем, ніби в жнива, в гарячу пору, породила його. Сказав пришлю, то й пришлю! А тепер іди додому, бо наш пан рано прокидається, ще подумає, що до мене полюбов-

лиці ходять, — сміючись нахилиється до сестри, а та не знає, чи цілувати, чи лаяти свого брата, який вірою і правдою догоджає панам і гне кирпу перед селянським родом.

Никанор уже в снах і наяву бачить себе підпапком. І таки стане ним, бо камінне серце має чоловік, — рідного батька за копійку продав би, а за дві — і придушив би.

Зітхаючи, жінка йде в світання; за нею тупцює опасистий Никанор, який ще для чогось підносить до вуха панський годинник.

Лісовський бридливо поморщився, торкнувся рукою кишені й швидко вийшов з світлиці надвір. Біля високої, чавунним гаддям перевитої огорожі він наздоганяє лакузу й жінку.

— О, так рано, паночку, прокинулись?! — з перебільшеним здивуванням вигукує Никанор. Його патоптані жиром і сковані повагою щокі завчено несуть назустріч Лісовському улесливу шанобу і догідливість: така радість, така радість бачити пана, хоча заочі на цього пана Никанор махає рукою і зневажливо кривить одне слово: «Ет!»

Жінка байдуже глянула великими, темінню обведеними очима на пана і, думаючи своє, зітхнула. Обличчя в неї гарне: з тонкими рисами, немов старовинна, хорошого письма ікона. І страждання на ньому схоже на страждання мучениці.

Лісовський, хвилюючись, видобуває з кишені гаман, незручно виймає з нього новенький скрипучий папірець і простягає його молодиці:

— Візьми, жінко добра, на дорогу.

Молодиця відсахнулась від пана, повела тонким плечем, на якому лежало чорне, з габою крило хустки.

— Що ви, паничу... з якої причини я маю брати ваші гроші? — голос її змінився, насторожився, мов з нього випали усі сльози, щойно проліті в розмові з братом.

— Бери, дурна, коли пан дають-жалують! — гримнув брат на сестру. — Чого тобі ще комизитись?

— Ми, Никаноре, хоч і дуже бідні, але ще не старці, — недобре поглянула на брата, і з її обличчя одразу стерся мученицький іконопис.

Лісовський зніяковів, не сподівався, що його нелукавий дарунок так озлобить селянку. І чого б, сказати?

— Я чув, як ви розмовляли з Никанором, того й хотілось пособити, — стоїть з простягнутою рукою, в якій по-

скрипує папірець. Забери його,— здається, що сам пан просить подаяніє.— Хоча б дітям подарунок...

— Обійдуться й без панських подарунків, хай не звикають.

— Дурна, дурна, як пень мальований,— обурюється Никанор.— Коли ще в житті таку дурницю матимеш? І себе обкрадаєш, і папа зобиджаєш.

— А чого я панича зобиджаю? — озлобилась жінка.— Що я Іванові про ці гроші скажу? Як ти думаєш? Скажу: взяла з панської ласки п'ять рублів? А хто не знає, за що пани дають дівчатам і молодицям гроші, будь вони тричі і навіки прокляті!

— Так ви ненавидите панів? — Оторопіло помітив, як мінився, наливаючись жаром, тонкий вид молодиці.

— Таки ненавиджу! — глянула йому прямо в очі і махнула стиснутим кулаком.— Бо хто нас жене з рідного двору в холодний Сибір? Пани женуть. Убийте мене, а я знаю тільки своє: один бог нас любить, цар жалує, а з панами не жити!

Ці слова роєм іскор обдали Лісовського, він за ними фізично відчув те провалля, що лягло між селянином і паном.

— Замовч, маро болотяна, заклинило б тобі павік язика і зуби заодно! — ступив наперед Никанор, ладен вдарити сестру.

— Хай тобі заклинить твою скаредність. Розпасся на панських харчах, а наших горьованих п'ять карбованців з дітськими сльозами прикарманив,— як відрубала молодиця.

— Дались тобі ті п'ять карбованців, подавилася б ти ними ще нишкки.

— Не подавлюся, давися ти, як залишив їх у себе.

І тоді Лісовський рішуче тиче папірець у руку жінці:

— Візьми, а я твої гроші виправлю в Никанора!

— Справді? — здивувалася молодиця.— У Никанора виправите? Та в нього, панського лизоблюда, ніхто ще своєї конійки не видер.

— А я видеру! — озлився Лісовський.— Никаноре, щоб сьогодні до вечора приніс мені п'ять карбованців! — строго подивився в бік лакузи.

Люте обурення лягло на повний обвід Никанорового обличчя, на товсті розімкнуті губи, які затіпались, непаче виловлювали в повітрі потрібні слова.

— Не бери, Гафіє, грошей, не ввѣдь мене в сорѣм! — благально і жалісно вигукнув Никанор.

— А чого б мені й не взяти, коли вони мої, — молодиця стиснула в руці папірець і швидко пішла до залізної, врізаної в браму хвіртки. — Спасибі, панячу, — вже з вулиці подякувала Лісовському.

Никанор жалібно подивився на пана, надіючись, що той подарує йому гроші, але Лісовського не зворушив погляд лакузи, якого йому вже давно хотілося провчити. Никанор безнадійно, з серцем махнув рукою і, вже не одводячи очей від пана, буркнув одне слово: «Ет!»

Але Тадей Станіславович навіть не збагнув, скільки злоби, презирства, розпачу і образи було вкладено в те «Ет!». Він провів поглядом постать жінки, ще раз згадав її тяжку для панського серця мову, і тільки тепер починає розуміти, що в ній спалахнув не хвилиний гнів, а залягли віки селянського досвіду. Це ж, по суті, формула, а може, й філософія теперішнього хлібороба. Він вірить, що бог його любить, цар жалує, але селянин знає, що з панами йому не жити. Так, це формула, і вона вартіна багатьох грубих трактатів...

У світлиці, морщачи надбрів'я, Тадей Станіславович запалює свічі і схиляється над своїм щоденником. Здається, вчорашній запис треба більше прикрити езопівською мовою, хоча б для того, щоб у снах менше ввижалися постаті в синіх мундирах.

Тадей Станіславович розгортає розпухлий від часу щоденник і зупиняється на останніх сторінках:

«Сьогодні вперше після подорожі по Камчатці заїхав до Стадницьких. Взимку їхній палац з білими колонами здається казковою будовою, лише неприємне враження справляє чавунний змії у басейні. І взагалі мені незрозуміла пристрасть нашого панства до всякого гаддя, чи то воно відливається з чавуну, чи клубками звивається в кришталевих люстрах. А в селянських оселях, коли зустрічаєшся з символами, бачиш сонце, чи його проміння, чи соняшник — небезінтересна паралель!

Аркадій Валеріанович зустрів мене досить радісно, але це не завадило нам, як завжди, вже за вечерею гостро посперечатися. Добре, що пані Стадницька заспокоїла мене музикою. Розмова найбільше крутилася навколо переселенців, які завтра виїжджають із села. Аркадій Валеріан-

пович лаяв їх, як тільки можна було дозволити собі при дамі. Особливо накінувся він на переселенців, коли я їх назвав бідолахами.

— Не бідолахи — непоправні дурні. Хіба можна в таку далеч їхати з їхніми лахами і нещасними копійками? Це вже не люди, а купа самогубців!

— А що ж їм залишається робити? — обережно запитав я.

— Сидіти — не рипатись і краще працювати біля свого наділу, який він не є. Поки буде надія на переселення на нову землю і дурні золоті грамоти, які з часів реформи і донині баламутять село, доти наш дядько буде не обробляти, а копирсати, мучити ґрунт.

— Аби в нього була худоба і реманент... — Хотів розвинути свою думку, але Стадницький різко обірвав мене:

— Нашого дядька ще мало біда гнула, а як скрутить в баранячий ріг — він усе знайде: і худобу, і плуг, і розум.

— Дивно!

— Дивно? Невже ви, лауреат академії, не розумієте, що фактор злиднів примусить хлібороба інтенсивно, поєвропейськи, поліпшувати свою ниву.

— А скільки цей фактор голодом зведе людей у могилу?

— Наука, ще починаючи від татарської навали, ніколи даремно не давалася.

— Жорстока ваша наука.

— Але тільки ця жорстокість навчить мужика посправжньому ходити біля землі.

— А коли в нього тієї землі стільки, що добрим кобеляком накриєш?

— Тоді все-таки ліпше, даруйте, в мене в економії чи в лісі працювати... Попереджував їх — не послухали. Природна мужицька впертість. А переселення до добра не доведе.

— Цей мотив знайомий мені з деяких офіційних матеріалів: шукати для селян кращого життя — справжнісінька єресь.

— І таки єресь!

— Для кого?

— І для нас, і для селян.

— Цікаво!

— Зрозумійте, — мало не шкварчить Стадницький, — що добра половина цих переселенців, не нагрівши місця в холодному Сибіру, повернеться назад.

— Любов до рідної землі?

— А хіба в них є любов? Синтез душі українця — це люта зненависть і підступність Січі та Чигирини! — Пан Стадницький торкнувся родових болячок і зі всією пристрастю своєї мінливої душі накинувся на тих, хто працював на нього. А мені спало на думку, що як всякий перевертень ненавидить те, що зраджено ним, так і Стадницький ненавидить український люд, з якого вийшли його пращури.

Вони, коли вірити розповіді і записам мого батька, були не Стадницькими, а просто Стадниками, жили у Великому Лузі з комонниками запорозькими, розводячи і охороняючи коней для Січі. Але якомусь Володимиру Стаднику заманулося більшого багатства, ніж те, що вміщалося у козацькі сакви і звичайну кугу¹. Він почав гендлювати кіньми, завів торги і дружбу навіть з перекопськими татарами і тяжко прошпетився перед низовими братчиками-товаришами. Правда, не все виплило на чисту воду, але й за те, що розкрилось, довелося позбутися залізного стадницького пірнача і постояти прив'язаному до стовпа ганьби: січові братчики присудили провчити його дубцями і відпустити на покаєння. Невблаганні дубові киї посипалися на гендляря.

Баберековий, з закидними рукавами кунтуш Стадника почорнів од крові, але сам Стадник не зомлів і після останнього кия. Підгоївши виразки сорому і помолившись за спасіння душі в самій крайній, дев'ятій, церкві Запорозької Січі, він одразу ж з її порога поніс люту злобу свою до шляхетського можновладства. Тут, уже на королівській службі, він став Стадницьким, тут його кості швидко обросли відступницьким м'ясом. Не раз його шабля і спис, добиваючись шляхетства, виймали душу зі своїх братів: у злобному тілі владолюбця легко прищепилася жорстокість вельмож і королів.

У родовому архіві Стадницьких документально значилось, що Володимир Стадник військовим промислом доскочив дворянського герба і достоїнства, але зовсім було незрозуміло, якими примхами долі його нащадок Федір Стадницький, полишивши в польських володіннях свої групи і пожонтки, опинився в лакузах при дворі всепресвітлої і найдержавнішої імператриці Катерини Олексіївни з річним окладом «по сту по п'ятдесят карбованців».

¹ Кугами в давнину звалися хати козаків і посполитих, які жили далеко від Січі.

Але красивий, спритний і хтивий лакуза за ревну службу був пожалований самою царицею патентом на чин сухолитного прапорщика. Тоді ж Стадницький, розуміючи примхи настрою і часу, вдарив чолом цариці на дворянство. А через рік, в голодне сухоліття, він жалуваною грамотою загарбав біля Бугу займанщину «со всеми на ней живущими крестьянами и в бегах находящимися», ще взяв «у пайми» землю з платою «пять денежек» в рік за десятину, оборав своїми плугами «пустівські» поля, з яких селянство повтікало від шляхти, й почав приманювати на них посполитих і підсусідків дрібною даниною — двадцять злотих чиншу за рік. Там же, на Поділлі, повоспечений дворянин був урочисто вписаний у дворянську родословну книгу. Потім деякі Стадницькі почали писатися Стадниковими, але всі вони пишаються своїм поколінним розписом від Федора, вилуцуючи з родового дерева Голодимира Стадника, бо для чого згадувати того хлопа, шляхетність якого починалася з козацьких київ...

І ось тепер далекий нащадок простого стадника плює в криницю своїх пращурів і, єхидно посміхаючись, допитується в мене:

— Ви, бачу, не згодні з оцінкою душі вашого християнствуючого українця?

— Не вам би про це говорити... Невже ви справді переконані, що в українця нічого доброго нема?

— З нього добре тільки воєнне м'ясо! — в прозелепі очей Стадницького блиснула злоба: він зрозумів натяк.

— І ви хочете, щоб після цього вас любив селянин?

— Любов його не обходить мене. Я хочу тільки, щоб наш мужик, заробляючи свій хліб, гнувся над чепігами, а не думав про школи, не коцюрбився в шахтарських норах, бо там він остаточно забуде, що Україна — це земля хліба і цукру.

— Ви міцно вчепились за розумову неволю.

— А навіщо наука тим, які сповиті духовною, політичною і моральною ледачістю... Ви заперечуєте? Ви, може, за університети для мужика? Але хто їх буде для кафрив, зулусів, готтентотів?

— Ви забуваєтесь!.. Ви навіть забули, що моя мати теж селянка! — обурився я.

— Даруйте, я не хотів образити вас.

— Краще б ви образили мене, аніж увесь люд! — підвівся я з-за столу.— До побачення!

Тоді до мене з перепрошенням кинулась пані Стад-

ницька, та й господар, зібгавши гонор, поліз із пробаченням, запевняючи, що нема чого гніватися, хай за необережне слово, бо, мовляв, не земля, а слово буде моїм хлібом і тому я повинен знати усі його відміни.

Мовчки ми взялися до чаркування, а потім знову-таки, як не кружляли, повернулись до переселення.

— Ось на Камчатці, певне, про нього не думають? — підсміюючись, запитав Стадницький.

— Ні, думають і там!

— Нсвже? — щиро здивувався Аркадій Валеріювич. — Кому ж і які там думки приходять у голову?

Я розповів про статського радника Херсонського, який не без підстав твердить, що японські рибпромисловці, паводнюючи Петропавловський, Анадирський, Гиженський і Охотський повіти, почали прибирати до своїх рук багатства всієї Камчатки. Колонізація північно-східного узбережжя рибпромисловими факторіями, хитре захоплення японцями торгівлі і промислів є лише першим кроком до не дуже віддаленої мети: відхопити Камчатку від нашої імперії.

— А що ж тоді, даруйте, робить адміністрація? — щиро обурився Стадницький.

— Поволі опускається.

— Та якісь же думки виношують кращі представники чиновництва? Зрештою, про щось же вони доповідають в Петербург?

— Доповідають про те, щоб малоземельних та безземельних селян переселити не в середню сибірську смугу, а на Камчатку.

— Кретини! Хто ж поїде туди?

— Охочі навряд чи знайдуться. Тому чиновники знаходять інший шлях: висилати на Камчатку бунтарів, революціонерів, яких народило і місто, і село.

Ці слова надзвичайно вразили Стадницького, і він захоплено вигукнув:

— А знаєте, ці кретини розуму не пропили. Вони, може, самі не знаючи цього, викресали геніальну думку!

— Ви знаходите геніальність в злобі?

— Не тільки любов і страждання народжують її... Прекрасна ідея! Подумайте самі: заслання в сибірські села не зменшує революційну небезпеку, а, на жаль, переносить її на більшу територію імперії. Камчатка ж, даруйте, може стати прекрасним ізолятором Росії. Ізолятором для нових ідейних хвороб, і зокрема для соціал-демократії!

Для цього можна і треба знайти теоретичні та історичні підстави.

— Не старайтесь — вони вже знайдені вашими геніями злови,— відповів я, думаючи, що всяку гидоту можна одягнути у пристойну одягу.

— Як же історично обумовлюється така необхідність?

— Сибір був освоєний буйною вольницею Єрмака, тими людьми, яким було тісно на Русі. Потім туди, в сніги, погналі різних категорій засланих. Наприклад, Охотськ, Приморської області, заспувала та бідна голота, яку вислали за неоплачені борги. Ось який люд перетворив суворий Сибір у житницю Росії. А нинішній бунтар, чи там революціонер, як доводять камчатські чиновники, не менше впертий і життєздатний, аніж його попередник. Він зможе добратись і до непочатих скарбів цього краю і вистояти перед натиском іноземців.

— І головне: ми позбавимось бунтарів, їхні ідеї будуть сіятись не в гарячі голови, а в безмір'я снігів і хвилі Тихого океану.

— Скоро казка мовиться.

— А ви не згодні з цією казкою?

— Не згодний ні з цією, ні з вашою.

— Може, кращу маєте?

— На жаль, не маю.

— Дивуюсь. Тоді, може, вас, Тадею Станіславовичу, задовольняє проект Вітте?

— Він більш гуманний, аніж ваш і камчатських чиновників, але і за ним, як мені здається, стоїть турбота не про судьбу хлібороба, а про більший обіг державного карбованця.

— Фінансист всюди залишається фінансистом! — посміхнувся Стадницький.— Так чому ж вас, одначе, не задовольняє жодна з ідей про переселення?

— Я дуже мало розбираюсь в економіці, хоча й не цураюсь трактатів соціологів. Адже на це тепер і в Росії пішла мода. Але мій розум швидко втомлюють розмови і про вільну конкуренцію, і про економічну еволюцію, і про дії «молодших дітей Франції» — наших промисловців. Я, очевидно, тільки те бачу, що зверху лежить. Але хіба вам не здається, що великі справи можуть вірно розв'язуватись лише тоді, коли за ними стоїть майбутнє! Ваш, наприклад, курс — це довічно гіркий хліб строкаря.

— Але хліб, а не камінь! — запально вирвалось у Стадницького.

— Ваш хліб не м'який.

— Та і його можуть позбутись і селяни, і навіть поміщики!

— Життя покаже... Курс камчатських чиновників — це доконати голодну, підпільну, мислячу Росію каторжним трудом і інтелектуальним самогубством. А ідеали Вітте — розплодити по всьому Сибіру таких живодерів, як наш Плачинда. Отже, при всій своїй відмінності ці всі плани об'єднує страх перед майбутнім.

— Е, батечку, даруйте, ви таки розібрались в економіці! Навіть мене здивували. Чи не пахне тут соціал-демократією? Ні, ні, це я жартую... А у вас цього страху перед майбутнім нема? — різко запитав мене.

Я щиро признався, що і в мене він гостює.

— Що ж вас найбільше турбує? Небезпека втратити свої двадцять шляхетських десятин? — вкусив Стадницький.

— Страшніше — втратити чуття дороги. А хто її знає з нас? Мені іноді здається, що ми, інтелігенція, вивчивши з десяток непотрібних наук і збагнувши для балів, для людської суєти науку гостромовства, гниємо, наче падалиця на тій стежці, де люди не ходять. Ми можемо малювати безліч захоплюючих картин майбутнього, ще ліпше розгадувати сни, а от життя збагнути не в силі...»

Тадей Станіславович морщиться від свого писання: дарма що все правда в ньому, але краще з цієї правди вилуцтити і три невтішні селянські шляхи, і саме прізвище Вітте, і думки про підпільну, мислячу Росію, бо за них можуть вчепитись мертвою хваткою. Він викреслює перший рядок, а на пам'ять знову приходять слова, за якими криється провалля між селянином і паном: «Бог нас любить, цар жалує, а з панами нам не жити». Так, це філософія селянина теперішніх днів!.. Неодмінно треба поділитись цими думками з учителем Левченком.

Надворі вже зовсім розвиднілось, а в світлиці теплим воском плачуть свічі, немов оплакують смерть найкращих рядків щоденника. Жаль стає їх, та що маєш робити, коли в тебе й душа, ніби щільник, виліплена з ліберального воску, як, насміхаючись, каже Левченко. Над чим він тепер просиджує ночі: над Марксом чи Гегелем? І як він їхню науку і переконання соціал-демократа може сполучати з ніжним, майже ідилічним живописом?.. Дива!

Коли Лісовський їхав на Камчатку, він, прощаючись з Левченком, напівжаргома сказав йому:

— А може, майнемо разом на північ?

І тоді Степан Васильович, посміхаючись одними очима, відповів йому:

— І тут нам не по дорозі: ви своїм коштом їдете на північ, а мене туди тільки можуть повезти на казенних харчах...

«Ех, Степане, Степане, і добрий ти чоловік, а скільки страшного в твоїх словах. Ти мариш землю струснути весняним громом, а що, коли після цього грому не тільки гниль, а і все живе і мертво розлетиться на порох?»

Від дальніх видінь пожеж на землі холод заповзас в думки Лісовського, і він відганяє його знову ж таки словами селянки: «Бог нас любить, цар жалує, а з папами нам не жити». Ця філософія багато зрозуміліша, аніж та, яку виношує Левченко.

Хтось стукає в двері. Тадей Станіславович здригається, швидко закриває щоденник і засовує його в якісь трухляві, з розношеною шкірою фоліанти.

— Заходьте, заходьте! Прошу вас!

На порозі в просторому шерстяному халаті стас Аркадій Валеріанович Стадницький.

— Добрий ранок,— захрипло, після сну, вітається господар і випещеною рукою прикриває позіхання.— Ви вже пра-а-ацювали? А як відпочивалось? Ходіть, я вам щось інтересне покажу.

Вони обоє прямують до кабінету Аркадія Валеріановича, посеред якого масивно, мов скіфська баба, стовбичить панський управитель Салоган, в його чорній замашній руці тендітно тремтить червопа веснянкувата гілочка, густо усіяна цвітом.

— Вишневий цвіт! — здивовано і вражено виривається в Лісовського.

— Вишневий! — стверджує Стадницький.— Напровесні Гервасій завжди приносить мені таку гілочку: вона віщує, який буде урожай озимипи, і підказує, скільки треба набирати строкарів у поле.

— Еге ж,— посміхається щелепастим обличчям Гервасій.— Коли рясний цвіт — наймай заздалегідь більше бидла — вишня ніколи не обманювала мене, вона — не людина! — Бережно, мов білу пташину, передає палові гілочку з цвітом, і тільки один пелюсток залишається на чорній руці управителя.

Переселенці з'їжджались на простору, в рамці чотирьох доріг галяву, де колись збиралося чумацьке стоїще. Роки відсунули від цього місця панські ліси, досушили спокійну річечку, зробили тут вигін, і тільки назви «галява» та «чумацьке стоїще» іпколи відзивалися в душі недалекою, та вже напівзабутою давниною.

З поранкових, ще синюватих під тинами вулиць сходилось село. Сіряки і свитки перемішувалися з білими та червоними кожухами, в убогі фарби хусток молодниць вкраплялись квітчасті дівочі, і над тремтливими гудзькуватими палицями нависали обкутані, схожі на старі качани капусти, голови бабусь.

До Івана Чайченка підійшов рослий дід Дунай. З густого коловороту сивини чітко витискається довгасте, в темно-жовтих рум'янцях, сухе, як волоський горіх, обличчя. В руках у діда зеленіє чимала гранчаста пляшка з медом, у білих зубах — пожмакана уважиста люлька. А каторжний тютюн такий міцний та густий, що пахне старий димом — і не видно йому Івана, а Іванові — діда.

— Виходить, чумаче, в ранню дорогу зібрався?

Хоча вже минуло з двадцять п'ять років, як на Поділлі звелось чумацтво, але дід Ярош і досі звав чумаками усіх, хто хоч один раз міряв із ним старі солевізні шляхи та широкі степи, мандруючи в Крим чи на Дон.

— Атож, в ранню, — понуро відповів Чайченко. — Нам з колиски уготована і рання робота, і рання дорога... Є думка не проїздити весни, щоб хоч ярину в землю кинути, — і рукою повів, наче сійнув нашіпці на сліг.

— Свого зерна припас трохи? — подивився старий на важку, порожню руку сівача.

— Є дециця. Та й стара щось вив'язувала, з городини, видать.

— Кажуть, сонця там мало.

— Так землі, земельки не міряю! — і сумні очі Івана блиснули двома краплинками непевної надії, яка не раз то охоплювала його теплою повинню, то кригою обмерзала навколо серця. — Да такої земельки, мов каша гречана: хоч бери ложкою і дітей годуй!

— А ти ж її бачив? — тремтять прив'язлі довгасті повіки старого.

— Лякже! Показували у вузлику, чорну, з корішцями солодкими. Ходаки з кротовища взяли її. А кріт, самі знаєте, на ледачу землю не сунеться.

— У вузлику? — скорботно дивуються очі старого. — Землю у вузлику!?

— Ніби що? — краплини ядії перекочуються і гаснуть у вогких куточках очей.

— Та нічого. Ех, Іване, Іване. Земля — кругом ваш мужицький вузол. Да який іще вузол: на все життя богом і людьми закручений, зав'язаний.

— Чи вузол, чи петля — та мусить чоловік лізти в неї. Кому хочеться гинути з голоду? — твердішає голос і висока постать хлібороба. — А може, й станемо на тій холодній землі не наймитами, а господарями. Бо для чого ж тоді їхати? Чи як?

— Отак і пустіє село. То перше нас орда воювала, а тепер свої дерилюди. Хіба не хватило б святої усім! — Дід Дунай широко махнув рукою на панські ліси і ниви і вслід за рукою повів сивими задуманими очима.

— Хватило б і нам, і дітям нашим. Добридень, діду, добридень, Іване! — Підійшов до саней Григорій Волошин, чолов'яга років сорока, з тонкими, привабливими рисами обличчя і руськими козацькими вусами. Широкий у плечах, вузький у стані, молодцюватий з виду, він, здавалось, був не батьком, а старшим братом Романа, який стояв осторонь з парубками.

— Пустіє село, — знову задумано повторив дід, і ці слова тільки зараз тяжко вразили і почали лякати його, бо перед очима стали розшарпані, продані за дармовицю хати і даленіли близькі люди, яких уже не могла прохарчувати рідна земля.

— Гляди, через кілька років і не буде села, — і собі нахмурився Волошин. — Одні з Сибіру не вернуться, інші на Дон подадуться, а треті під землею підуть вугілля орати. Остануться тут одні пани та хуторяни. Та й ті повиздыхають без нас! — аж кинув поперед себе кулаки.

— Еге, поки гладкий схудне — худого на цвиштар понесуть, і собака не гавкне.

— На їхній вік нашого брата вистарчить.

— Авжеж: намножилося миру, а землі не прибавляється.

Враз біля коней заметушились хлопчаки, вигукуючи:

— Чорне Сало, Чорне Сало їде!

Лихі усмішки ледь-ледь пробилися на хліборобських обличчях.

Булицею мчав вершник. Норовистий огир, присідаючи на задні ноги, то опускає додолу, то підводить вище стріх управителя пана Стадницького. І не занадто вже тлустий Гервасій Салоган, тільки темні щоки трохи розпухли внизу, а от протилежно прізвисько шевською смолою влипло в нього — з шкірою не відірвати. Гервасій знає, як дражнять його заочі, тому між селянами він завжди недовірливо і допитливо насторожувався. Його бапякувата голова, всаджена в коротку шию, чимось нагадувала ситую хижку птицю, і усе тіло управителя було натоштате в міру жиром, а більше силою; вона, очевидно, передалася від батька-салогана, який колись, бувало, захопивши однією рукою за ногу, валив і зразу ж вивертав догоричерева найбільшого кабана і, хизуючись, миттю вбивав у його серце вузького, кров'ю вибіленого колія. Потім Никодим Салоган змінив колій на арапник — став у старого пана економом, тому й Гервасія Салогана і досі звуть не управителем, а теж економом, і це неабияк шкрябає гоноровитого попихача, перед яким і в підпанків здмухується пиха. Дивиться дід Дунай на Гервасія і спочатку не може збагнути: чи це сніжинка, чи пелюсточок вишневого цвіту прилип до його щоки. Таки цвіт, бо ж не тале віп, а коцюрбється на холоді.

Управитель окинув холодно-брезгливими очима галяву, і від кожних саней до нього потяглись то злобно-похмурі, то гострі, як ножі, погляди. Останні ниточки його лихої влади над переселенцями обірвалися вже кілька днів тому, і люди могли дивитися на Салогана так, піби його вже відколупали від панських володінь і їхнього зарібку. Лаючись в душі, він, одначе, витиснув біля носа і в кутиках рота зверхні, криві тіні усмішки і голосно крикнув:

— Гей, люди! Чуєте!.. Ану, замовкніть там! — задер тупе підборіддя з глибокою вм'ятиною, в якій густо кущилась щетина.— Може, хто передумав їхати, то, сказав наш пан, матиме роботу на круглий рік: чи в самій економії, чи в лісі, на Сняві! — підвів угору правицю, і по ній аж до стегна вигнулось темне плетиво нагайки-тріятки.

На правій долоні управителя окоренок арапника до блиску відполірував шкіру і витиснув біля пальців жовті кігтики мозолів.

— А яку плату положить пан? — обізвався Чайченко і хрестом поклав руки на рожен. На мить до цього наблизилась продана земля, на мить дрібною іскоркою зажеврила нова надія, одвічне селянське сподівання.

В грубих неспокійних повіках Салогана ворухнулись неспокійні очі, завмерли, але ось вони раптом повеселіли, стрепенулися ширші знизу щоки.

— Питаєте, яку плату положимо? Аж цілих тридцять днів на місяць. Ге-ге-ге! — задоволено розсипав галявою сміх, схожий на гусяче гелготання. З рухливої щоки на сніг падає самотня пелюстинка вишневого цвіту.

Але гелготання управителя повисло в похмурій тиші. Навіть панський мірошник Безбородько не засміявся: скривив їжакуватий, в грубій щетині вид і тримає його викривленим, не знаючи, як далі бути. Салоган, озирнувшись, одразу ж поправився:

— Плата полюбовна. Але, кажу вам, щось надбавимо. Ми ж не ординці, — поволі обводить поглядом переселенців і мало не на кожному обличчі бачить не тільки особливі риси, але й цифру останнього боргу.

Скажену пам'ять мав його батько: гендлюючи або вибираючи для салотопки щоярмарку десятки свиней, запам'ятовував і масть, і ціну, і навіть гандж кожної. Гервасій гірше за батька тримав у голові худобу, але різні цифри одразу вкарбовувались у мізку. І часто, коли йому говорили про якусь людину, він спочатку бачив перед собою усі ознаки її достатку чи злиднів, а потім самого чоловіка.

— Полюбовна, каже. Любив лис півня, тільки пір'я залишив, — хмуро обізвався хтось з переселенців.

— А тепер люди не пір'ям розлітаються по світу? — зітхає вузьколиця жінка, підпираючи рукою щоку.

— Таке життя наше: чоловік перекотиподем стає.

— Глядіть, люди! — погрожує Салоган. — Ідете в штанях набираних, а щоб не позбулись і вибійчаних! Одумайтесь, хто має тям!

Слова управителя терпко занепокоїли Терентія Плачиду, який «по божій ціні» скупив у кількох переселенців садиби й хати. Ще й справді хтось задумає лишитися йому на клопіт.

— М'яко стеле пан, — пустив у вуса й поза вуса обережний смішок, — та твердо буде спати.

— Зате ви зразу так простелили, що й мертвий не влезить, — спокійно з-за плеча обізвався Роман Волошин.

Плачинда спочатку оторопів, далі похапцем ковтнув повітря, і його лизько опущені вуса заворушилися, мов клешні рака.

— Це ти, парубче, що мелеш? — піднімає співучий голос до окрику.

— Що чуєте!

— А поштивість до старших ти дома залишив? — промовив спокійніше і крадькома скосив очі, відчуваючи, як нижче їх бушує на лицях розтривожена кров. Слова його справили враження, здмухнули з людських облич вираз зацікавлення і усмішки, бо в селі пошана до старших прищеплюється ще з коліски. Плачинда відчуває німу підтримку і вже рознікає парубка: — То де, хлопче, свою поштивість загубив?

Але й це не збентежило і не повернуло Романа до Плачинди.

— Загубив, дядьку, на тих грунтах і хатинах, які ви за безцінь купили! — твердо відрубав парубок, і нетривка селянська підтримка знову перехиляється до його берега.

— Що, я тобі в боріц плюнув? — не витримав спокійного слова Плачинда.

— Не мені, дядьку, а переселенцям! — І вже тільки те, що парубок навіть не думає обертатися до Плачинди, викликає навколо усмішки подиву й співчуття.

— Переселенцям, кажеш? То яке твоє собаче діло!? Не до тебе чарка п'ється, то не кажи здоров! — округлюючись, поширшали рухливі, різко підрізані ніздрі. — Стань спершу господарем, а тоді й говори!

— То постеліть м'яко — і стану, — знову ж таки з-за плеча відповів Роман. — Хоч з одну куповану садибку перепийте на моєму весіллі.

Усмішки дедалі більше освітлюють обличчя людей. Але не поморщені сміхом обличчя, а вперту Романову шию бачив перед собою дукач.

— Смоли б ти напився на своєму весіллі, — набухають злістю звужені жовті очі Плачинди; пронизливі вогники в них також світло-жовті, мов плями на щупаку. — Смоли кип'ячої!

— Чи не тієї, що ви в панському лісі накрали? — діловито запитав Роман і враз повернув до Плачинди веселючий вид.

— А ти ж, вилупку, бачив!? — великі, мов довбешки, кулаки самі відриваються од живота, підіймаються до грудей.

— І навіть чув, дядьку, як ви крєктали, грузячи на віз. Найми́та ж, щоб пособив, не було,— насміхаються карі, виразні на білому виду очі парубка, а в міжбрів'ї тремтить навскісна, як човник, складка, вона тільки й видає молодече, вперте хвилювання.

Хвиля дружного сміху жбурнула розлютованого багача на Романа. Той тільки голову прихилив та міцніше вперся в землю, і Плачинда одразу ж пригадав, як проворно орудують важкими кулаками усі Волошини. Одначе не це зупинило його: на самоті таки добрався б до парубочих ребер, а тут не наважився: ще, не дай бог, осоромиться перед людьми? Краще десь в темному кутку несподівано застукає Романа. Сповненим ненависті поглядом міряє парубка і всю лють свого тіла вштовхує в короткі шипіння:

— Вишкребок! Злидень із битого шляху! Вишкварка! Халуппики неошадимі!

Ці слова, мов батоги, періщать парубка, він ледве стримує гнів, а на його обличчя неждано лягає тінь каяття, навіть прямий, рішуче окреслений ніс, здається, сумнішає. Парубок покірно складає руки на грудях, безневинно дивиться на Плачинду і, коли той поперхнувся злістю, удавано, з зітханням відповідає:

— Хоч лайте, хоч не лайте, а печінку бережіть, бо розбухне вона, мов калитка ваша, і лусне, а мені ще й плакати доведеться і за нею, і за добрим серцем вашим.

— На своїй би ти могилі заплакав. То я мальовану свічку поставив би!

— І не пожаліли б воску?

— Для тебе і мотузка не пожалів би!

— Господи, яка щедра людина,— отак по свічечці та по мотузочку і все господарство може роздати,— глузуючи, вивертає скарєдність Плачинди.

Людський сміх аж лопотить по снігу і викидає дукача на другий кінець чумацького стоїща.

До Романа водночас повернулися три недовірливі русяві голови близнюків Щербин, зіниці в усіх близнят світло-жолудеві, розцяцьковані по краях темними краплинками, мов денця жолудів.

— Хе! — спідлоба оглядаючи Романа, дивується кряжистий Левко Щербина, точнісінько таке саме здивування переходить на обличчя його широкошиїх братів-близнюків Данила та Григорія, вони теж говорять: «Хе!»

— Тепер, хлопче, нажив собі ворога до кінця віку,—

витираючи рукою очі, сміється одноліток Романа, циганкуватий крутоплечий Юрій Дзвонар.— Та ще якого ворога!

— То вже й словом не можна перекинутися з чоловіком? — невинно знизав плечима Роман.

— Добре слово! Від нього сам Плачинда корком вилетів з натовпу! Бачив, як гнів його брови склепав? — блищать зуби й очі в буйного Дзвонаря, і він так розгонисто піднімає міцні руки, паче вибиває ними на веселих великодніх дзвонах.

Роман нічого не відповів, лише глянув у бік Плачинди, пасупився, і на чолі парубка твердіше окреслилась природна гідність, хоча в душу й просочувались краплини остраху: адже з самим Плачиндою зчепився, за це й батько може вчепитися в чуб. Хоча навряд.

У кінці чумацького стоїща засліплений злістю Плачинда налітає на споконвічного наймита Мар'яна Поляруша. Рідкобородий Мар'ян стоїть у великих чоботиськах на неприм'ятій латці снігу і робить вигляд, що слухає свою старшу від нього на кілька років жінку. На обшитому ременем комірі просторого сіряка Мар'яна петлею висить продимлене кільце ковбаси: хай дехто знає, що й Мар'ян не тільки на великдень бачить скором. Чоловік, правда, ще й сам не знає, чи тішитися з своєї вигадки, чи її треба соромитись. І тому в його очах світиться і якась, паче збоку, насмішка до себе, і задьориста хмільна хитринка.

— Еге, Мар'яне, то ти вже ніби й розбагатів: ковбасу їсиш! — Плачинда тикає червоним, ніби пофарбованим, пальцем, у кільце ковбаси.

Мар'ян не стільки почув, скільки догадався, про що говорить Плачинда, з яким він кілька днів тому сидів за широким багатирським столом, запиваючи могорич за свою хатину й городець.

Солодкою була горілка дукача, але від закуски — порепаних огірків-жовтяків, що стріляли перестиглим слизьким насінням, — навіть Мар'ян морщився. Плачинда помітив і це, й інше: задуманий, затуманений злидар знову став ніби глухим.

— Широко живеш, Мар'яне: ковбасу споживаєш! — несхвально повторює дукач.

— Може, й ви з'їсте? — жалісно і приязно посміхається закучерявлене рідкоборіддям обличчя. Мар'ян виломлює з кільця шматок пахучої зморшкуватої ковбаси і довірливим рухом подає Плачинді. Той простягає п'ятірю,

і якось йому стає трохи ніяково. Скільки робив Мар'ян у нього, скільки тягнулась його рука до господарського харчу, та ніколи він, Плачинда, не почастував поденщика з такою легкою душею. Легко тільки сміявся колись над його глухотою. І Плачинда вперше з подивом глянув на Полярюша, як на людину.

— Іжте, іжте, Терентію, не сумнівайтесь,— припрошує Мар'ян і невміло всовує кусень в червоні пальці дукача.

Плачинда, підозріливо обнюхуючи ковбасу, підносить її до вусів, озирається, морщить чоло: їсти чи ні? Та, здається, ніхто не дивиться; він одразу ж всім кругом долоні вбиває кусень у рот, і над його губами різко відстовбурчуються щойно засалені вуса.

— Ой Мар'яне, краще б ми не їхали,— журиться позаду чоловіка Фросина, але не може зігнати з його обличчя доброї і винуватої усмішки. Він краєчком ока бачить, як біль виморщує її брови, б'ється навколо підборідної смужки.

— Баба! — вибачливо розводить руками перед Плачиндою.— Того не тямить, що в Сибіру більше землі, аніж у нашого пана разом з Колчаком, Кочубеєм, Маркозовим і Рокотовим. Не тямить, що там і для нас десь вигулює грунт,— захмелілими очима подивився поверх папської землі, начеб за нею мав побачити і свій наділ у Сибіру.

— Чи вона не хвора в тебе? — Терентій кидає жовтий погляд на Фросину, яка невеличкими сплетеними пальцями притримує серце. І по жилах на руках, і по виду жінки видно, як болісно тіпається під долонями її життя.

— Чогось плоха стала — все душею колотиться,— співчутливо дивиться на скорбне, запухле від сліз обличчя дружини, для чогось знімає з шиї розірване кільце ковбаси і вкладає його в зачовгану кишеню. На цей рух підводить одне вухо каштановий пес. Впершись передніми лапами в обочину дороги, він розкішно вклався на снігу і не спускає з господаря опуклих очей з вузенькими обідочками білків. Мар'ян і йому відщипує шматочок ковбаси і перехоплює на собі презирливий погляд Плачинди.

— Балуєш тварюку, сам потім пальці їстимеш... Ну, а ти, Мар'яне, не боїшся їхати до того Сибіру, в оту холоднечу? Там і душа може скрижаніти.

— А в мене і тут, без ґрунту, ніколи душа в теплі не лежала — до всього вона вже звична,— зникають усмішкою вибиті зморшки, і на обличчя Мар'яна лягає селянська суворість.

— І не шкода було тобі продавати хатину й городець? — невідомо для чого виривається дурне питання.

Воно злить Мар'яна, і він з серцем відповідає:

— Може, я не хатину й городець, а свої злидні продав?

Вони разом згадують казку про закопані біля бідняцького порога злидні, які потім перейшли до багача, і тепер уже в Плачинди прокидається злість і забобонний страх. Щоб відігнати його, знову допитується в Мар'яна:

— Одначе що не кажи, а страшнувато їхати в далекий край?

— Надійсь, страшнішого не буде,— похмуро і твердо говорить Мар'ян.— Хіба ж в Сибіру люди не живуть?.. Хто вгадає, де чия доля бродить? Та й, кажуть, є там ще така непочата земля, яку ні мужицькі межі, ні папські лапцюги не краяли. От як!

— А чим же ти її орати будеш? — кусає Плачинда, невдоволений, що й Мар'ян думає в люди вибитись.— П'ятірнею?

Але і це не лякає чоловіка.

— Прийдеться — лопатою буду перевертати, аби тільки було що,— дивиться на свої негнучкі, силою наліті руки.

«Такі оглоблі й лопатою за день он скільки перевернуть землі»,— прокидається в Плачинди повага до паймитської моці. Він, як баришник на торзі, б'є по долоні Полярюша:

— Прощавай, Мар'яне! Копай свою землю.

— Бувайте здорові! — знову крізь смуток осміхається чоловік.— Бувайте щасливі.

— Ой Мар'яне, може б, ми не їхали,— припадає Фросина до руки мужа.

— Не можна, жінко, ніяк не можна: уже городські білети на грудях лежать,— одвертається від Фросини, широко вбирає очима безкраї сніги і людей на них і, як печаль, як душу свою, кидає пісню:

Та забілили сніги,
Забілили білі.
Ще й дібровонька,
Та заболіло тіло
Бурлацькеє біле,
Ще й головоцька.

Ніхто не заплаче
По білому тілу,
По бурлацькому:

Ні отець, ні мати,
Ні брат, пі сестриця,
Ні жона його.

До Мар'яна обертаються люди, тягнуться руки з чарками і тягнуться наболілі селянські голоси. Але все це здається чоловікові химерним сном, бо зараз він бачить не людське, а своє бурлацьке життя. Гай-гай, хіба ж не про нього ця пісня складалася? Хіба не він прожив усі свої роки лише з ціпом і косою?.. Мар'ян і зараз бачить себе косарем у чужій дібровоньці, на яку падає сніг, притрушусь і косаря, і його укіс...

Поволі стихає Мар'янова пісня, замовкають нерівні голоси, що підхоплювали її, і за піснею, як по бурлацькому білому тілі, плаче Мар'янова дружина, дарма що городські білети в Сибір уже лежать на грудях чоловіка, мов цвинтарна земля.

— Не журися, жінко, біс біду перебуде,— кладе руку на плече дружини.— Ще ти в мене такою господинею будеш, що тобі сам Плачинда позаздрить.

Мар'ян дивиться на дружину, сміється, втішаючи її, а вона давиться сльозами і хлипанням.

— Спасибі, Мар'яне, за пісню, і за добре серце, і за добрі руки,— підходить до чоловіка учитель Степан Васильович Левченко, який не цурався селянського роду і не відгородив себе од мужика ні вченою погордою, ні формою, ні пихатим словом. Ось він обіймає Мар'яна, нахляє до нього своє темне вилицювате обличчя, уся краса якого — жагучі, що в душу дивляться, очі, по-дитячому підпухлі уста кольору пелюстків темної мальви і чорний, мов гайворон, чуб.

І тепер уже Мар'янові хочеться схлипнути від цієї людської ласки, яку має від ученої людини.

Гомін ширше розтікається над галявиною. Зітхання і сльози перемішуються з словами утіхи і надії; зашкарублі селянські долоні вибивають з монопольських шкаликів корки; пили на дорогу і на санках, і прямо розсівшись долі кружка. Кілька таких чорних вінків все пижче вросли в сніги, від них долинали і сердечне побажання, і журливе жебоніння, і навіть сміх.

Дід Дунай, Іван Чайченко, Григорій Волошин і міднолиций Лесь Якубенко поважно допивали свій мед, і коли його лише трохи зосталося на денці, дід Дунай для чогось збовтав рідину, примружившись, глянув на пляшку, скрикнув і останню чарку підніс Івановій жінці:

— Випий, Мотре, для порядку.

— Залий мужицьку біду,— обізвався Якубенко.

— Її, надійсь, і морем-океаном не заллещ,— махнув рукою Волошин і затуманеними очима угледів меншого сина — Максима, який прощався з Васильком.— Посмутили наші школярі.

— Товариство! — похитавши головою, відповів Іван і враз побачив, як захвилювалося стоїще, як злетіли вгору і ляснули батоги, не торкаючись коней.

Навколо майже воднораз заскрипіло натруджене дерево саней. Цей скрип, підіймаючись з-під самої землі, боляче вчепився в груди; Чайченко тоскними, одичалими від смутку очима востаннє вбирає в себе і галяву, і вогкувату голубінь розкиданих хаток, що аж потягнулись до нього, і тяжкі чорні стіни панського лісу, і приспані поля, що бігли й не добігли до чоловіка, на які вже він ніколи не вийде ні з плугом, ні з дряпаком.

— Прощавайте, люди добрі, прощавайте, діду,— вкловився і скинув шапку Чайченко.

— Прощавай, Іване,— і йому поклонилися люди, а дід Дунай стиснув чоловіка в обіймах, тричі хрест-навхрест поцілував.

— Бувай, Іване, бувай, голубе... І в Сибіру живи з правдою і по правді! — говорить по праву справедливої людини.— Щасливої дороги.

— Спасибі, діду. Мамо, де ви?

— Я осьдечки, дитино,— виглянула з-за чиєїсь спици заплакана Чайчиха.

Син підхопив її обіруч і обережно посадив на сани, заклопотано перелічуючи очима біляві голівки чайченьт. Діти вже починали мерзнути. Щоб тепліше було, Чайченко щільно вмовив їх на грубому, в гречечку збитому рядні, а кінці його зав'язав хрест-навхрест.

Така вигадка сподобалась чайченьтам. Вони спочатку притихли, а потім разом засміялися, і на санях жваво заворушився, забився великий живий вузол, крізь проріхи його раз по разу висовувались і ховалися повеселілі обличчя малечі. А батько лише уста стулив, бо знову пригадалося, що з Сибіру привозили землю у вузлику, а він везе па Сибір у вузлі своїх дітей. Наче на обміп, чи як?..

Через усе село мовчки тягнулася невесела валка. Із хат невпевнено, з якоюсь тужливою провинною на обличчях виходили люди, вибігала роззута восковоголова дівтора і,

оббиваючи сніг почервоцілими пальчиками, видряпувалася на тини, щоб не так швидко дубіли ноги.

Поки кривуляли вулиці, доти їй чулось понідтинню і на подвір'ях зітхання, і очі людей раз по раз поверталися на схід, де над Чумацьким шляхом з-за лапатих засніжених лип виплутувалося холодне, безкровне сонце.

На розстані біля фігури, якимось похапцем і майже водпораз переплелися руки з руками, вітер тріпопув просто-волосими головами дядьків. У різних місцях обізвалися схлипування, плач, і відтиспуга на обочини юрба пропустила повз себе низько осілу в колії вервечку сапей.

Тільки Чайчиха підбитою птицею впала на край саней, намагаючись втримати, спинити їх безсилями руками. І, впавши на сніг, вона хапалась за копаницю. Дерево, притираючись до колії, вчавлювало пальці старої в зачерствілий сніг, але та чула біль не в руках, а в душі, з якої виривався тільки один крик:

— Діточки мої, діти! Діточки мої, діти!

Перед її очима в круговерті виринали рідні обличчя, і поруч з живими воскресали й ті, що вже давно лежали в землі, бо їй цвинтарна земля не закриває дітей від матері, тільки живуть вони уже не своїм, а її життям, у її серці.

Син підхопив матір під пахви, вигойднув її на обочину, повів рукою по своєму обличчю, пробіг сліпучим полем і вскочив у затінену колію дороги.

Заплакана Фросина Поляруш, тримаючись рукою за серце, обернулася обличчям до села, але вже нікого не побачила на шляху, тільки на безкрайому засніженому полі услід їй стояли-дивилися похилі, з повідкручуваними головами соняшники та махали чорними хрестами напські вітряки. Скільки разів ходила і їздила вона до цих вітряків; поскрипуючи, вони мололи їй зерно і на чорний хліб, і на разову паску, і на дівочий коровай, і на вдовиний книш. А тепер ці вітряки, даленіючи, здається, мололи їй болюче серце. Вона, підводячись, тягнеться руками до них, але безсило падає на сани, заплющує очі, та в них все одно крутяться чорні хрести вітряків.

— Не журися, жінко, якимсь-то буде,— заспокоює її поглядом і рухом руки Мар'ян...

Ось валка запетляла по тінях між деревами, розриваючись, піднялася на пагорб, і враз, мов крізь землю, почали провалюватися потемнілі коні й люди...

— Куди шматок хліба не пожене чоловіка,— вслід це-

реселенцям, пі до кого не звертаючись, промовив Лесь Якубенко, думаючи і про чужі, і про свої шляхи строкаря. Вітер перебирав каштановий чуб, відкривав на високому чолі дві глибокі колії, якими проїхали його молоді пелегкі літа.

— Куди шматок хліба не пожене людину,— знову повторив.— Ох, і трудний він, як саме життя.

— Аби міцно зчавити мужицький хліб, то з нього б і кров потекла,— обізвався до Якубенка рослий, кремезний Олександр Палійчук, стискаючи чорпі, рубцьовапі і печені залізом майстрові руки. Він обертається до потя, і його теж вражає бадилля соняшників: на засніжених пагорбах вони темніють, мов покалічені хрести на зав'ялому, забутому кладовищі.

Коли люди пішли у село, стара Чайчиха, розбита думками і прощанням, підійшла до самотньої фігури, перед якою хтось із переселенців поклав на полотняному вишитому рушнику чорну хлібину; на ній іще іскрилися остапні порошинки розвіяної вітром солі і темніло кілька струшених з хреста краплин. І старій Чайчисі здалося, що й хліб плаче за тими людьми, які увесь вік робили біля нього і, втішаючись або журячись, клали його тільки на стіл або на землю, а тепер положили на білий сніг. Вона опустила перед хлібом на коліна, над силу підводячи вгору голову і руки.

Страдницьке, непроникне обличчя Христа було схилене на виснажене праве плече, начеб і він хотів бачити усе мужицьке горе на людському шляху. На проржавілих, забитих в руки цвяхах сукровицею висіли дві краплини. І терпелива душа старої, пориваючись до бога, не просила чуда, не думала про рай, а тільки ревно благала, щоб її діти не засівали землю слізьми, хай він пошле їм просте селянське щастя, а їй хоч і зараз вічний спокій.

Підводячись, вона торкнулася руками камінних ніг Ісуса. Були вони холодні, як сама смерть. Це порівняння приголомшило стару, здалось їй богохульством, і тому, поспіхом, всією постаттю перехрестившись, вона швидко подалась від самотньої промерзлої фігури в село, яке їй досі ввірчувало в небо то блакитні, то золоті дими; не хлібом, як після спаса, пахли вони, а розпареною картоплею, розімлілим буряком.

З сьогоднішнього дня треба було йти у комірне до убогої родини Грачаків, що давали їй притулок у хижці. Але стару потягнуло до тієї хати, в яку її піввіку тому,

обеспану зерном, у вінку, у стрічках, увів Михайло Чайченко, у якій вона стала згодом не тільки Чайчихою, а й тією безталанною чайкою, що виводила дітей на чужих полях, при битій дорозі, і які тепер самі подалися на биті шляхи із своїми чайченятами, покинувши стару безпорадну чайку.

Не доходячи до свого подвір'я, вона звиклою до лиха душею відчула нове горе. Ось кутом переломилась вулиця, ось уже видно журавель над тією криницею, де ніколи не переводилась вода — тільки одна вона у світі жалувала Чайченків, тільки її одної було вволю для чайченят.

Ось уже з-за груші показалась оселя. Глянула стара — і здригнулася всім тілом. На її хаті, зриваючи свіпки і лати, вже орудували поденщики Плачинди. Курявою розсипалися протрухлі китиці, скреготали цвяхи, відділяючись од сухого дерева, а біля старої груші валялося потрощене гніздо лелек.

В його заплетеному прутті тремтить самотня, вітром не вивіяна пір'їна — останній слід молодих пташиних крил.

І знову скреготуть лати, чіпляючись одна за одну, димлять жовтим шашільним пилом, і облісіла оселя оголює самотній, мов на пожарині, комин.

Так невже у цій хаті вона в пояс вклонялася батькам і людям, ждучи, сподіваючись від них на своє, хай невеличке, але не чаїне щастя.

Нестерпний біль і гіркота палягли на Чайчиху. Щоб не заточитись, вона сперлася на стару грушу і раптом на сніжку, в гніздечку між двома відрогами коріння, побачила сліди своїх ранішніх сліз.

Оце і все, що було її, що залишилось на подвір'ї після виїзду чайченят.

IV

Над хвилястими обрисами засніжених лісів почала грати срібна креш; спочатку затремтіли окремі вогники, їхні сліпучі іскри, розбризкуючись у повітрі, перекидалися зверху на верх, аж поки вся Синява не запалила свої мерехтливі свічада, аж поки на землю з гілок не почали зриватися живі, наче відлиті з сонця, краплини. Після вчорашньої пороші кожне дерево, як весільний дружок, було пов'язане таким тонким рушником, що крізь нього відчувалися узорі і напіврозкриті вічка потрісканої кори.

Застояні коні, вибиваючи гнізда в снігу, з польової до-

роги вихоплюються на вузьку просіку, і вже на їхніх рухливих віях не тремтить світацкова паморозь. Обабіч, між чорнокорими берестами і голубою грабиною, рожевіють обрідкуваті березняки, неясним весняним туманом губляться в глибині дібров. І Тадею Станіславовичу здається, що ці берези вдалині окутані власним диханням.

Він закоханими очима дивиться на передвесняний плач природи, на безмір'я таких до болю знайомих гаїв, на пропизані промінням прогалини, на чітке, мов небом підмальоване, різнобарв'я тіней. І в душі його під лісові приглушені шуми весь час перемижуються молодеча радість і світлий, тривожний початок бетховенського твору «Елізі».

Дивно буває: не раз він чув, навіть фізично відчував, як в цій п'есі невблаганна доля стукає в двері, щоб забрати, вирвати з життя чесь життя. Але потрібні були випробування часу і простору, щоб збагнути усю, усю людяність цього твору, і на чийсь сльози відповісти слізьми, і ще краще полюбити те, що достойне любові.

Ні, що не кажи, а благороднішим стаєш, коли перед душею розкривається, мов оті дальні гайки, пове привілля. Можна сотні разів читати про те, що таке епос і лірика, наводити хрестоматійні зразки чи виривати шматки з Гегеля — і самому залишатися холодним, і цим холодом наливати акуратні, скрипучою латинню підбиті книги. І ось раптом, через якийсь проміжок часу, тобі перевернула душу давно почута п'еса чи пісня, за нею стали віки, в ній обізвались голоси предків, на тебе повіяло безсмертям народного генія — і вже спокійно не можна ні думати, ні говорити, ні писати. І серце твоє, пориваючись до нових просторів, стало тією струною, яка любов'ю бринить до людей.

Так і з ним було нещодавно на Камчатці, коли він, їдучи на нартах, уночі, в сніговому безмірі, під фантастичною чашею північного саява, неждано почув: «Козака несуть і коня ведуть...» Чи думав колись у дні Запорозької Січі невідомий співець-нетяга, припадаючи осліпим видом до кобзи, що його пісня від п'яних південних степів дійде до напівзабутої землі холоду й снігу!? Але і це не край, а початок її дороги: усе сутне кожного народу рано чи пізно приб'ється до інших народів і оживе іншим життям на всіх материках! Невідомий співаче, твої вільнолюбні очі вибрав залізом хижий ординець, але не той помер, кого спіткала смерть, а той, хто несе свою

душу на торг чи покліп,— поволі, схвильовано поринає в привабливо-тасмичні світи історії і мелодій.

Боже мій, що може зробити з людиною геніальне поєднання звука і слова! Коли б вони враз одним пориванням, одними добрими чарами охопили всіх-усіх людей, то, здається, і зла не було б на землі! І коли хто цього не розуміє, коли його не огортали, не сповивали крила народного духу, хай не вважає, що він жив на світі. А йому, Тадею, варто прожити життя навіть для того, щоб посправжньому збагнути творчий геній предків, щоб збирати по убогих селянських оселях не податі, а гомін і відгомін справжньої поезії, від якої, мов од мужицької сорочки, відцурались блякло-манірні поети. І трясця їхній матері! А він буде збирати і, як уміє, писати про народну пісню, овіяну то суворим подихом Запорожжя, то ординськими димами, то поганською давністю, то мрійними і сумовитими чарами любові; буде кохатися в природі і чути себе набагато щасливішим за всіх разом узятих Стадницьких. Ось він щось говорить, і Тадей Станіславович здивовано підводить велику, звужену знизу голову з наче перехопленим підборіддям.

Тонка усмішка ниточкою викручується по вузьких, примхливо вигнутих устах Аркадія Валеріановича. Його сірі, з прозеленню, синцями підведені очі насмішкувато обмацують Тадея Станіславовича. Лісовському здається: прозелень в очах Стадницького схожа на потріскані в час дозріння цятки лишайників, що виростають на старих воротях чи хвіртках. І це несподіване порівняння веселить чоловіка: знайшовся ще один образ, треба його запам'ятати, хоча б для щоденника.

— Нічого не чуєте? В світі мелодій живете? — перемежовуються зелений і сірий кольори у погляді Стадницького.

— Не всім же продажем-купівлею турбуватись,— це дуже охоче вступає в новий словесний двобій: зараз душа його по-юнацьки свіжа і вразлива, далека від марудного господарчого клопоту і шляхетських мудрувань Стадницького.

— Коли б у вас було більше землі,— широко махнув арапником на свої ліси,— інакше б думали.

— Невже і думки ланцюгами прикуті до землі?

— До живота також,— затремтіла хмільна колюча прозелень в очах і в підбрівних зморшках, що вже трохи

попускають косячки верхніх повік на краєчки очей. Після чарки слова Стадницького завжди цебенять то лихою красномовністю, то жагучою злобою; красномовність він черпав з чужих книжок, а злобу — з щоденних сутичок з мужиками. — Чи ви й досі дотримуєтесь поглядів свого батька?

— Його погляди — якраз по мені.

— І даремне. Культуртрегерством і українством тепер не проживеш. Життя, даруйте, стає складнішим.

— В цьому, очевидно, і є поступ.

— Коли б то поступ, — зневажливо хмикнув Стадницький. — Даруйте, попереду бачу не прогрес людства, а розпад і зубожіння його. Чого перше не могло зробити золото, тепер воно робить разом з залізом! — свистом арапника підкреслює свій афоризм. — І не треба бути пророком, щоб збагнути: наше немовля — двадцятий вік — несе нам поки що тільки злидні.

— Ви говорите про злидні, а самі думаєте і дбаєте тільки про добробут та розкіш. Як накажете збагнути цю дисгармонію? — мружиться Лісовський, і в його словах Стадницький вчуває не тільки жало насмішки, але і якусь зверхність.

«Зверхність ідеалів бідніших, — недоброзичливо визначає в думці. На його видовжене, мов качина крашанка, обличчя лягає тінь самолюбства, вирівнюються лінії підібраного рота. Він лівою рукою поправляє боброву, з чорним оксамитним конусом шапку, під якою вже ворухиться їдка парнота. — Марнодум».

Лісовський косить повеселілим поглядом на владне лице Стадницького, яке найбільш характерне незвичною лінією: вона починається з підрізу підборіддя і правильною підковою охоплює щоки до скронь. І Лісовський не раз жартома говорив, що обличчя Стадницького туго стискає підкова холодного щастя. Аркадій Валеріанович перехоплює погляд, думки Лісовського і починає говорити повільно, зосереджено:

— Ви, Тадею Станіславовичу, зволите сміятися в душі, що я ґрунтовно думаю про багатство. Але коріння цієї мислі шукайте в еносі Відродження.

— Я там шукав мистецькі твори! — навідмаш б'є словом по Стадницькому, але той не бентежиться.

— Браво! Красиво сказали, майже афористично. В панянок, розбенчених сучасними романами і розкішшю батьків, це навіть оплески викличе, — насмішкувато

ляснув долонями, затиснувши між ними окоренок арапника.— Але ваш погляд, даруйте, це погляд одноокого романтика.

Тепер Лісовський мимоволі підбирає губи, а Стадницький намагається добити його відомими іменами і своєю ерудицією, незвичною для навколишнього здичавілого панства: педарма ж він колись мав доступ і квиток в книгосховище Британського музею.

— Ви знаєте і шануєте Леонардо да Вінчі і Брунеллескі, Рафаеля і Джорджоне, але не менше їх треба шанувати і Поджо Брачолліні. Він, даруйте, не прикриваючись нашими фіговими листками, сказав своїм сучасникам і нам, нащадкам, що жага наживи, жага власності — не гріх, а необхідність, добродесність, основа життя людини і потреба часу.

— Ви, напевне, знаєте й іншу думку: «Власність — є злодійство»?

— Це тільки гучні слова. Входячи в життя, самонадіяна людина завжди приміряє до своєї голови ореол великих. Цими словами Прудон зажив собі слави, а сам не так уже й погано уживався з порядками Луї-Філіппа і Гізо, як ви уживаєтеся з сучасним режимом, хоча потроху бурчите і впливаєте на нього ліберальні помії. А всі ми разом тримаємось на одному мотузочку, який зветься карбованцем. І його повинні ми добувати, а не жебрати. Про це не слід говорити десь у великосвітському товаристві або зізнаючись в коханні якійсь паняночці, але цього тепер не можна забувати ні на годину. Інакше чужі гроші, мов гусінь, з'їдять нашу велику імперію і нас. Вас, напевне, це ніколи не турбувало?

— А вас дуже непокоїть? — запитав, уже закипаючи в душі.

— На смерть ніхто не може дивитися спокійно, — задумано промовив Стадницький.— Перед очима наших багатших предків не стояла рокова мить, а перед нами вона постійно стовбичить в образі безгрошів'я. Тому теперішнє високе мито на хліб мене турбує не менш, аніж високе мистецтво.

— Це вже занадто...

— Ні, не занадто! — дихнув хмелем в обличчя Лісовського.— Я не хочу бути ні самогубцем, ні полинялим метеликом за чужим столом. Коли б ви потиснули в своїй голові засіки з мелодіями і дали трішечки місця практицизму, то ви б, взявши до уваги долю своїх батьків, долю

нашої, до краю зубожілої шляхти, зрозуміли, що перед нами, землевласниками, стоїть привид куперівських могікан. Ви самі знаєте, що в нашому селі живе три безкінних шляхтичі, які прапрадідівські єдваби замінили на мужицьку вибійку. І не дарма з них сміється все село: пани — на семеро одні штани. Це дрібниця, пилинка великої трагедії, а сама трагедія в тому, що на наших очах, мов свіча, догоряє Росія древніх родів: економічний рахит, закладні соло-векселі і звичайні векселі витісують нам гробові дошки. На кожній дворянській десятині нашої Подільської губернії висить п'ятдесят шість карбованців боргу. А це ж найбагатша земля наших предків, про яку, як вам відомо, й досі співають: «На Поділлі хліб на кіллі, пироги на плоті...» Так тепер не пироги на плоті, а борги на шиї. Нас не врятувала ні велика реформа, ні останній благородний жест імператора Олександра III, бо дворянський банк не викупив наші гріхи в приватних банках. Заборгованість дворянства почала катастрофічно рости і в дворянському, і в земельних банках. Ми заклали і пере- заклали три чверті дворянських маєтків. І що найстрашніше: борги ростуть швидше, аніж ціни на землю. І от з наших рук щороку відвалюється чотириста тисяч спадкоємних десятин. Бійтесь, чоловіче, щоб вся родова земля не стала шагреневою шкірою. Ми дожились до того, що для нашого дворянства навіть кредит став смертельною отрутою. Розумієте, що це означає?

— Он як!? — дивується Лісовський. — То раніше ви тільки усякі дієписні¹ акти збирали, а тепер кинулись і в статистику.

— Я й зараз не цураюсь історії, але не належу до тих, які живляться димом і славою минувшини. Це не героїчна, а трагедійна риса! Шляхетський гонор і шляхетпі жалі без тлустих ланів нічого не важать. А ми через свою недалекоглядність випускаємо з рук землю, випускаємо час і переходимо на прокисле чиновницьке життя і харчі. І знову ж, є тільки один мотузочок, який може врятувати дворянство і культуру, — зветься він теж карбованцем. Ми повинні за всяку ціну наздогнати сучасних богів золота, інакше станемо, в кращому випадку, їхніми титулованими офіціантами. А я поки що не хочу стояти в лівреї при мужицьких дверях Терещенка, Симиренка чи Харитоненка. Тому я і мушу, хай зціпивши зуби, робити гро-

---

¹ Історичні.

ші, думати над тим, над чим не думали наші предки, торгуватися за кожну копійку з дядьками. Мій батько при гостях, жартуючи, напував шампанським і рейпвейном своїх рисаків, а я такими трунками частую не кожного гостя. Це не скарעדність, а наша остання карта, — повернув до Лісовського розпалену жаром і красномовством горду голову.

Але це лише на мить вразило Лісовського. Після подиву прийшов роздум.

«Щедро трусив книжні й свої образи нап Стадницький, та всі вони, мов нетля навколо світла, кружляли біля карбованця. Зрештою, як мало, навіть і в розумних людей, жага багатства народжує думок. А душа і погляди хижішають. Так можна дійти до того, що й чиїсь очі будуть здаватись не очима, а двома срібними полтиниками...» — зв'язує в єдине замкнуте коло думок Стадницького з його вчинками, господарством і дивується:

— Економія економією, але мені, Аркадію Валеріановичу, не зрозуміло, для чого ж ви тоді збудували цегляні, навіть з колонами, кошари? Корінь цього будівництва теж треба шукати в епосі Відродження?

— Шукайте їх у звичайному глузді: в мене вівці не прості, а рамбульє та інфантадо. В холодних кошарах не золота шерсть, а свиняча щетина виростає, — майже з презирством відповів Стадницький, думаючи, що з Лісовського вже ніколи не буде господаря — співучий перелітний птах, та й годі. І знову повторив: — Вівці не прості у мене. Тепер на самому хлібі землевласник не проживе: американська пшениця і високе німецьке мито на хліб підрубали нас на пні.

— Німеччина ж, наскільки мені відомо, зп'яла диференціальний тариф.

— Але тарифна війна підірвала наш торговельний баланс. Ми загубили найкращі хлібні ринки, на всі наші товари, окрім щетини, падає ціна.

— А чому ж на щетину?.. — здивувався Лісовський.

— Парадокс безгосподарності. Наші свині погано доглядаються, перенаскудно годуються, а тому щетина їхня кайтвердіша... Надіння цін і наді мною тяжить, мов петля.

— І все-таки ваша челядь навіть не мріє про такі житла, в яких живуть вівці.

— Бо ковбаса не для пса! — раптом з серцем вихоплюється у Стадницького.

— От з цього б і починали! — береться настороженою задумою кощаве обличчя Лісовського.

— Хлопоманство батьків і українська громада, вірніше, її ліве крило, зіпсували навіки вашу родину.

— Так, ваш славнозвісний карбованець не був нашим рятівним мотузочком.

— Це й видно по вашій землі. Мені іноді здається, що ваше мужикофільство і етнографія можуть і до соціал-демократії привести.

— Даремно так думаєте. Я оберігаю незалежність свого духу від усякої політики. Та й до того ж за складом своєї душі я ліберал і лірик.

— А мені здається, що ви по еству бунтар духу, який спирається не на філософію часу, а на українофільство, на ідеалізацію мужика і мужицьку мелодію. Невже ви не розумієте, що ваші українці, як і камчадали, ходом історії приречені на асиміляцію, на загибель?

— Відчуваю доморощених філософів «Киевлянина»... А може, на дереві народів нашої землі українська гілка дасть педрий цвіт і плід!? В минулому її соками і кров'ю спинялись орди Батия, ханів і султанів, і хто знає, чи нишались би так європейські держави, коли б не засіялись українськими костями придніпровські стени, подільські рівнини й зелені Карпати!

— З такою теорією, даруйте, я ще не зустрічався. Очевидно, дешевенька вона.

— Принаймні дорожча за ваш карбованець!

— Що ж, у житті треба мати хоч якусь утіху! Я не буду говорити про історію, про українського козака. Але ви, як і наша література, видумали ще й мужика, підняли його в одязі мученика над землею, а справжнього мужика ніхто не показав, мужика, який стоїть по коліна в землі, з усією його хитрістю і усіма його шкірами.

— Це ви говорите про шкіри, батогами січені?

— О ні! — в запалі не розкусив іронії.— Я говорю, що дух жадоби, мов ранішній туман, витає над селом. Дайте вашому мужику тільки земельки і трохи грошей — він з рідного батька шкуру спустить і гріха не побоїться, аби тільки багатим стати. Тому й не раджу вам вболівати над долею мужика, а особливо українського, та й пора вже знати, що взагалі українство — застарілий романтизм.

— В ньому суть мого життя, я не колоніст, а просвітитель,— спогорда, з викликом поглянув на Стадницького, але той тільки посміхнувся.

— Пропаща ви людина. Талановита, але пропаща!

— Чи не рапо правити по мені панахиду, — майже не ображається Лісовський, бо душа його пригашує хмурі слова Стадницького і знову виповнюється бетховенською музикою, принадою лісу, думками про український мелос.

— Ви не посміхайтесь, Тадею Станіславовичу. Я не раз думав про вашу долю, читаючи ваші публікації.

— Таки читали їх?

— Треба ж стежити за пресою, щоб більше неї бачити. Мені здається: ваші статейки майже нікому не потрібні.

— Чому? — білі плями поміж рум'янцем на щоках Лісовського теж починають рожевіти.

— Бо, гадаю, не можна із дьогтю і меду зробити споживну суміш: від вашої шляхетської вишуканої форми, даруйте, все-таки дьогтем тхне.

— Вас дьоготь бентежить? — хвилюється і сердиться Лісовський. — Але чому ж ви тоді курите його у ваших лісах? Чи не тому, що він приносить карбованці? І тому він не ображає ваш високошляхетний нюх?

Обличчя Стадницького ще більше витягується, і це раптом веселить Лісовського. Аркадій Валеріанович похитує головою, безнадійно зітхає, мовляв, що з таким говорити, і замовкає.

Він і сам не знає, що його й досі тягне до цього зеленого і неврівноваженого напівшляхтича, напівмужика. Но терплячи ніяких заперечень своїй волі, вчинкам, вже мало чого сподіваючись від людей і мало їм вірячи, він відносно спокійно терпить і ліричні захоплення, і скороминучу в'їдливість язика Лісовського, для якого, очевидно, і спадкове дворянство, і багатство мають далеко меншу вагу, аніж убогий мужицький побут і пісні. Або з чим ще можна зрівняти таку дурість: поїхати на свої негусті гроші на Камчатку і телющитися за сотні верст від одного житла до другого, щоб описати життя вимираючих тубільців, вірніше, навіть не життя, а їхні одноманітні мелодії, бо ж він переконаний, що порівняльне вивчення зразків народної творчості різних національностей має велике значення для музичної етнографії, він переконаний, що італійську оперу не можна збагнути без мелодії коряків чи алеутів. Ні, це не розум, а фанатизм і якісь незрозумілі, фатальні пристрасті!

І, як здалося йому, точно визначивши недоліки Лісовського, Аркадій Валеріанович повертає жереба на дорогу, що вдалині обривається над самим Бугом.

Перед вершниками горбиться суха, мов скіпка, постать старого селянина з в'язкою хмизу за плечима. Ось він почув м'який тупіт коней, злякапо оглянувся, незграбно неслухняними ногами дибнув з дороги в замет. З-під високої, напівоблізної шапки хлібороба вибивається збитий від поту чуб, під чубом неспокійно ворухаються роздвосні ніяковим усміхом і проханням світло-карі виснажені очі.

«Та це ж Сергій Майборода», — пізнає Лісовський колишнього найкращого чабана панів Стадницьких.

Колись Лісовський-хлопчик не уявляв собі і степу без високої постаті Майбороди...

Густе, в гарячих прошвах марево приколисує спраглу потріскану землю. Навколо ні лялечки, ні звуку, і тільки вряди-годи лунає в степу розбійницький посвист ховрашків, а в долині, за турецькими могилами, попереду своєї тіні, тирлує отара. Перед нею, в поурмленій траві, мов камінна фігура, височить пропечена сонцем постать чабана. В руці в нього довга гирлига, на шитому чабанському поясі висить гамап з люлькою, тютюном та кременем, ріжки з перепаленим синім каменем і дьогтем-первачком — мастити рани худобі та собі, віж, щоб пускати кров, і джермар, яким вибирають черву з тіла. Придивляючись до синьо-жовтих очей овець, снує перед ними старий, прислухається до жалібного плачу ягнят, ухом визначає, що треба отарі.

На ціле Поділля, подекували вівчарі, не було такого стрижія, як Сергій Майборода. Весною до миколинського ярмарку, на який з'їжджалися навіть заморські покупці шерсті, він за день своїми кістлявими пальцями настригав по шістсот фунтів теплого, з пилом степових доріг золота. Тільки він один щодня здіймав панові п'ятдесят-шістдесят тонких рун. За кожне руно мав по дві з половиною копійки, і тоді його навіть Стадницький вважав за людину.

Та роки, весняна вільгість, осінні хлющі і тумани спочатку покрутили руки, а потім і ноги старого. В старечих костях вгніздився біль, а перед очима і в ясні дні почав коливатися осінній туман. Попервах старому вівчареві не дозволили стригти вівці, а потім не пустили і до отари. Як хлопчака, прогнали його панські попихачі від череди, і довго в його вухах бився жалібний плач занепокоєних овець.

— Паночку, дозвольте мені померти біля худібки, бо ж я і зріс, і носивів біля неї, — пішов старий зі своїм горем до Стадницького.

— Так ти ж не годен вже ходити.

— То повзати буду. Для овець не так мої ноги, як мій голос потрібний. Все тіло моє навіки застудилось, а голос і досі дзвенить.

— Це, Сергію, комусь іншому розкажи. Перед отарою цілий день треба стовбичити на ногах, ніякий дзвін тут не допоможе. Так що дай місце молодим.

— Оце і все, пане?

— Оце і все, Сергію. Ще можу чаркою почастувати, виший на здоров'я.

Але старий не спокусився на панську чарку і попіс своє горе в самотню хатину біля діброви, де не чекали на нього ні діти, ні внуки, а лише вакариста, як і старий, покалічена на ноги ярочка...

— Доброго здоров'ячка, Аркадію Валеріановичу, — низько вклоняється Майборода, і поверх його зігнутої спини ворухнуться хмиз.

Аркадії Валеріанович не відповідає на привітання, лише підводить руку і майстерним помахом арапника збиває з Майбороди високу чабанську шапку. Вона підбитим птахом падає на просіку, і Лісовський бачить, як обурюються очі старого.

— Умієш красти панський ліс, то хоч умій, бидло, скинути шапку перед паном! — беззлобно повчаючи, гукнув Стадницький і зразу ж, не оглядаючись, дає волю нетерплячому жеребу; той, витягаючи напрочуд красиву шню, швидко вилітає з лісу на прибузьку дорогу.

Чабан гнеться за шапкою, і від його почорнілого шитого пояса, погойдуючись на ретязькові, самотньо відділяється ріжок з добрим дьогтем, бо й досі старий не може спокійно пройти повз худобу, а побачить десь ранку — очистить, заллє і довго буде дивитися вслід отарі...

Галоп радісно озлоблює серце Стадницького, примруженим очам приємно бачити, як починають рухатись поля, як на тому березі Бугу розкочуються срібні м'ячі верболозу, як попереду, з-під зморщок снігу, підіймаються і ростуть рядочки дерев вздовж Чумацького шляху.

Далеко позаду лишився Лісовський, неодоладно гуцкаючи на масивному «сируватому» коні, і Стадницький, повернувши на шлях, терпляче очікує невіривного вершини-

ка. Він зараз не стільки стежить за Лісовським, як за конем.

«Доведеться продати — тяжкувату, без вогню, має кров», — мружиться і з любов'ю проводить рукою по лискучій шерсті свого жереба.

— На собаках по Камчатці ви, певне, скоріше їздили? — запитує, коли до нього під'їжджає Лісовський.

— Уявіть собі, скоріше, — похмуро кидає той, придивляючись, як рожевий цвіт сонця тепло пламеніє на засніженому полі, як на бруньках лип ссережками звисають прозорі, синюваті краплини. І знову мелодія «Елізі» пронизує все його тіло, але в її тканину вплітається і посвист аранника.

Аркадій Валеріанович, недовірливо сміючись, підіймається на пагорб і попереду бачить валку саней. Вопа пливе глибоко вибитою дорогою, повільна, чорна, в далеких контурах людей і коней вчувається тяжка понурість.

— Переселенці, — кидає коротко і хмуро Лісовському.

«Щасні», — Тадей Станіславович з жалем зупиняє погляд на розтягнутій валці саней, біля яких, тісно притискаючись до підручних копей, в одній колії, як в одній судьбі, йшли селяни. Нерівна чорна лінія валки, мов траур, розсікає синювато-рожеве безмір'я снігів і наближається до вершників.

Аркадій Валеріанович враз закусив уста: він під'їжджав до переселенців, але ті й не думали звертати перед своїм паном. Яке нахабство! Він стрічає грізним поглядом очі Івана Чайченка. Той вперто дивиться на пана і йде вперед. Уже буланій жереб ось-ось нависне головою над низькорослою селянською шкапиною, але Чайченко не збиває підручного з глибоко витиснутої колії. «Як сміє він! Коли навчився?»

Потемнілий круг сонця вискочив з легкої хмарини і кинув між селянином і паном великий хрест — тінь від сухої липи.

Стадницький рішуче піднімає нагай над головою хлібороба, ще не знаючи, кого він вдарить: чи коней, чи Івана Чайченка. Але панську руку перехоплює чорна селянська, в панські з прозеленню очі презирливо впиваються втомлені селянські.

— Ти що робиш, негідь? — ображеним зойком верескнула панська душа і у відповідь чує тихі слова:

— Не скачи, пане, цапом, бо, гляди, слимаком поповзеш.

Хруснули пещені артистичні пальці, розтиснулись, і нагаї, звившись у повітрі, полетів на обочину шляху; туди ж крутим стрибком кипувся жереб, ображено вигинаючи лебедину шию до валки. Стадницький б'є його в боки, хоче налетіти на Чайченка, але бачить, як руки селянина чорним вузлом затискають рожен, і вперше за багато років у панській душі кількома волоконцями покрутвся острах.

Аркадій Валеріанович притримує коня, і єдине слово, роздуваючи підгарля і щоки, зривається з панських вуст:

— Бидло!

«Останнє панське слово хліборобам»,— із розгубленою і зловтішною посмішкою охоплює всю картину прощання Лісовський.

Люди мовчки, понуро проїхали повз ошалілого від люті Стадницького. Він відчуває, як на ньому схрещуються десятки поглядів, він хоче їхній мовчазний вогонь перемогти своїм перекошеним зором, від якого не раз підгиналися ноги кремезних дядків. Але зараз ніхто не опускає вниз очей, навіть Чайченкова дівтора, яка повисовувала голови з рядна, зав'язаного вузлом. У Стадницького мимоволі затремтіли повіки, він, переможений, присоромлений, в безсилій люті одводить погляд від переселенців і відчуває, як по шкірі починає противно розтікатися колючий холод. На думку чогось по-дурному спали останні слова пошматованого на снігу вінценосця Олександра II: «Холодно! Холодно!..» — Чортзна-які божевільні асоціації хтось пригорщею жбурнув у круговерть думок.

Стадницький одганяє од себе видіння минувшини, люто б'є ногами коня і повертає на шлях. Ось, злорадно посміхаючись, проскакує на тонких, мов намальованих, санях закутаний у звичайний кобеняк пан Варава, а машталір його, обертаючись назад, регоче, безсоромно тицяючи батогом на Стадницького.

— Аркадію Валеріановичу, ви позбулися свого нагая! — Лісовський показав на викручений на снігу, мов гадюка, арапник. І за цими словами Стадницький вчуває щось недосказане, їдке, неприємне.

— Про що ви зараз думаєте? — тремтять примхливі підв'ялі уста, і почервонілі косячки верхніх повік ще нижче опускаються на краєчки очей.

Але Лісовський не чує запитання: він зосереджено дивиться вслід переселенцям. Навколо них, скільки оком кинеш, підіймаються засніжені поля. Під ногами, спови-

тий в сніги, дрімає чорнозем, за яким споконвіку тужить хліборобська понівечена душа і вкладає свою тугу то в сумовиті пісні, то в гайдамацьку іскру, не жалуючи ні панського житла, ні святого хліба.

— Тадею Станіславовичу, що вас хвилює? — перепитує Стадницький, помічаючи, як на тонкій лінії виднокругу єднається рожевий і синій відлив, а над ним ледве дихають легкі обриси хмарин.

— Хвилює мене бетховенська мелодія. А ось ця мелодія, — кивнув головою на чорну валку, — іще ніким не покладена на музику.

— Під вашим сюртуком захована мелодійна частка мужицького сфінкса, — натягнуто посміхається Стадницький. Він ще хоче красномовством прикрити свою ганьбу, дотепом затамувати біль гоноровитого серця. — Ви, може, знаєте, чого бракує мужицькому сфінксу?

У відповідь лунає лише одне слово:

— Землі!

V

Сьогодні ввечері ні на одному кутку не обізвалася пісня і в сутінках лише вряди-годи перегукувалися голоси біля сивих намерзлих криниць. Навіть на подвір'ї Плачиди не біснувалися на співучих дротах вовкодави, бо ніхто нині не приходив ані продавати, ані позичати.

Незвична тиша дивує Терентія. Він м'яко ступає при смерком по своєму широкому, захаращеному всякою всячиною подвір'ї, зупиняється біля штабелів дверей і вікон, вирваних з хати переселенців. «Дерево можна й пізніше позвозити, а двері й вікна, гляди, й переполовинять — тепер такий народ пішов! І що тільки портить його? Відоме діло — найбільше оті гемонські економії. Збирається там людей, мов у мурашнику, та все обшарпаних до чорного тіла і злих. А на чужому ґрунті, та ще в гурті, добро не виросте. З усяким наймитом треба переїдати серце, але строкаря з економії від хазяйського за версту по духу почувеш. Хліб з тобою почне жувати, і господаря очима жертиме. Наплодили пани економій і на свою, і на хазяйську голову».

Він торкається рукою до чужого вікна і чує під пальцями якусь криву холодну лінію. «Певне, тріснула шибка? Везуть же хазяйське добро, наче за напасть». Обережно, обома руками, підіймає нахололу раму, повертає проти

місяця, що саме відривається од землі і чітко, обабіч себе, всікає в небо дві тополі. Ні, усі шість зеленкуватих шибок цілі, тільки на них незграбними чирвами накипає закривавлений місяцем льодок; саме до його крайнього вигину і торкнувся Терентій.

За цим льодком чомусь побачив Мар'яна і Фросину — вікно було з їхньої хати. Неспокій ворухнувся в душі чоловіка, і не тому що згадав Мар'яна і Фросину, — з ними він по-людськи розійшовся, частував своєю горілкою, куштував і їхню ковбасу, — а тому, що вперше побачив льодок на живцем вирваному вікні.

Плачинда опустил нижче раму, і на його одежі заворушилися жовті тремтливі плями від шибок і чорний хрест рами. Аж поморщився чоловік, побачивши на собі це рухливе навскісне середохрестя. Терентій плазом акуратно кладе раму, без радощів обдивляється своє надбання, і чомусь ці стоси зараз нагадали йому колоди карт. Чи ж випадє на них яка частка щастя?

«Усі шістки, — дивиться на верхні шибки, — а шістки — це дорога». Знову у темені чужих вікон тьмяно постають перед ним їхні колишні господарі. Щоб відмахнутися від них, Терентій іде од похмурих штабелів до хвіртки, прислухається до синьої тиші і теж відчуває, що в безгамірному селі чогось не стало, якась настороженість причаїлася біля притихлих будівель. Ага, це не чути пісні ані з одної вулиці. То горланять тобі до самого досвіту, а це мов заціпило. Терентій любить пісню і сам уміє з душею співати.

Коли був парубком, не одна дівчина, зітхаючи, прислухалась до його чистого тенора. І ніхто, здається, в селі не знав стільки чумацьких пісень, як Іван Дунай і він. Колись навіть один пан, гостюючи у Лісовських, записував дещицю з його, Терентія, голосу. Чудернацький був пан, дивак, та й годі. Почув, як у неділю на вулиці напідпитку співав Дунай, і зразу ж задріботів до нього з книжечкою в одній руці і з олівцем у другій.

— Чоловіче добрий, голубе сизий, ти багато таких пісень знаєш?

— Постривай, — здивовано зупинився Дунай, відкидаючи стан, щоб краще розглядіти низькорослого пана. — Звідки ти взялося і що ти за одно?

— Я, голубчику, вчений, бачиш, усякі пісні записую, на ноти, значить, кладу, — прорізав по-панськи тонкою рукою в повітрі кілька ліній.

— Ага, тоді па добридень тобі.

— Доброго здоров'ячка, доброго здоров'ячка.— Пан тріпнув патлатою чуприною, і чудернацькі окуляри, блиснули сонцем, скочили з носа і зателіналися на чорній шворці.— Може, ти й сам з чумаків?

— Та знаю, почому хліб і сіль.

— Оце добре, оце добре! — зрадів учений.— А чумацьких пісень багато знаєш?

— Як тобі й сказати? Коли чумакував, була в мене славна пара круторогих. Певне, на їхніх шкурах не списав би наші пісні.

— Народна мудрість! — скрикнув пан, осідлав носа окулярами і щось похапцем вписав у книжечку.— То засівай, голубчику, їх мені, а я тобі не пожалію аж п'ять карбованців,— ворухнув пучками трьох пальців.

— Ех ти! — докірливо і несхвально похитав головою чумак.

Але пан не помітив цього руху і вже всією рукою поліз до відстовбурченої кишені:

— От зараз дам тобі п'ять карбованців.

— А я тобі дам п'ять карбованців, щоб відчепився від мене. Та й бувай здоров,— одвернувся від пана і пішов, не оглядаючись, в ліси.

І не чортів Дунай! Цілий півчервінець задарма котився в руки, а чумак полінувався навіть пальцем поворухнути. А ще й господарем величають його.

І тоді не витримав Терентій — молодим ще був,— посміюючись, косуючи очима на людей, підійшов тихцем до збентеженого пана, який, тримаючи окуляри, дивився вслід Дунаю добрими, розгубленими очима.

— Не журіться, пане. То ви на чоловіка не з недостатком, а з норовом напали. І я вам, чуєте, не гірше за нього, усі наші чумацькі пісні проспівую. За п'ять карбованців.

І співав до самого вечора в старосвітських, що дихали прохолодою, покоях Лісовського, журився над долєю чашки-небоги, над чумаком, який вмирав у степу, і над тим сердегою, в якого пани й орендарі забирають воли, вози, мережані ярма і тернові занози. Після цього, насміхаючись у душі, мусив пояснювати панові, що таке чашина, підгірляця, каблучка і снізки в ярмі. Навіщо це вченому чоловіку? Чи в нього ж буде коли-небудь своя худоба?

А далі, шипаючись, парівні з панами пив запіканку, зварену на перці, імбирі, гвоздиці й кардамоні, смакував

ганусівку, їв якісь духові пундики, що танули в роті, розійшовшись, сам зготував панам чумацьку тараню на меду і в міцно затиснутому кулаці виніс новенького червінця. І ніколи царська голова на монеті не була такою дорогою, як тоді.

Дома він показав червінця батькові. Дорохтей, покусуючи потріскану до крові нижню губу, уважно вислухав сипа, на кутніх зубах спробував золото, кинув його з цяткою крові на стіл і одвернувся.

— Не ті гроші, хоч і золоті.

— Чому не ті? — насупився, думаючи, що пан викинув якусь каверзу.

В Дорохтея тіпнулися брови й повіки, гостро звузились гарячі очі, до яких під старість швидко прибувала кров.

— Ти знаєш: усі наші достатки прийшли з волів, з чумацтва. Воно тобі й грішне тіло прикрило, і земельки надбало. Тепер звелось чумацтво, одні пісні zostалися. То гріх заробляти гроші ними: це все 'дно, що заробляти на мертвому батькові, який тобі скарби полишив. Дунай одвернувся від цього зарібка, а ти, мов дурень, клюнув. Розум треба мати в голові!

Ця згадка про давнє батькове повчання трохи розвеселила Терентія і зовсім перегнала в далечінь тіні переселенців. Старий і досі може гримнути на дітей: «Розум треба мати в голові!» А сам і не помічає, що з його старосвітським розумом теперечки не проживеш. Легко було купляти рибу на азовських мілинах і косах, не важко було по селах розвозити кримку¹ і продавати панам кав'яр², а тепер карбованець хитрішим став — у глибину пішов.

Згадавши минулі роки і забувши події сьогоднішнього дня, Терентій непомітно перебирає в пам'яті старі чумацькі мелодії, спирається руками на ворота і, поскрипуючи ними, губить на землю перші слова пісні:

Ой по горах свіги лежать,
По долинах води стоять,
А по шляхах маки цвітуть,
То ж не маки червоненькі,
То чумаки молоденькі
Битим шляхом у Крим ідуть.

З кожним новим словом і голос Плачинди, і сам він набрякають журбою: жаль стає молодого чумачевька в

¹ Кримка — сіль.

² Кав'яр — ікра.

дорозі і стару матір його. Пісня відриває душу Терентія від щоденної колотнечі, народжує сум біля серця, пливе через вулицю на леваду, шукаючи ті долини, по яких ходили і зникли чумаки. І раптом сумовиту мелодію і народжені нею видіпня пагло обривають чиїсь голоси:

— Розспівався. Найшов час!

— А йому що? Хтось горів, а він руки погрів.

— Чумаченька, видиш, пожалів, а людей не пожалів до крайньої питки обібрати.

— Цей пожаліє.

— Не чіпайте його, хлопці, — подалі від лиха.

— Усе скупив, бо псові очі продав!

— Не купив би він, хтось інший знайшовся б.

— Наїв черево на чужому горі, ще й співає.

Другим краєм вулиці купкою йдуть парубки, проти місяця виразно темніють їхні рухливі шапки.

Дошкульні слова молотами відлунюють у голові Терентія. Віп відхиляється од воріт, люто, з дзвоном шарпає на себе ковану хвіртку, вибігає на вулицю, щоб пізнати когось із паруботи. Хлопці в здивуванні на мить зупиняються.

— Ти диви! З ланцюга зірвався! — говорить хтось із них. — Може, до нашої кумпанії заманулося?

Всі зареготали і щодуху побігли на другу вулицю, а з неї — до панського ставу, на якому вже зеленкувато розкришувалось місячне сяйво.

* * *

Хоч і смутний сьогодні вечір, а молодь таки потроху збирається на ставку. Хлопці вже налягають на дрючки, задовбані в широке колесо з чумацької мажі; колесо крутиться на вмороженому в лід грабовому кілку і розкручує на довгій-предовгій тичині гнуті санчата з прикипілою до них дівчиною в кожущку. Їй і радісно, і страшно, і гаряче від припливу крові, і холодно від шипучого посвисту санчат.

— Зосю, циганський піт не проймає тебе? — гукають подруги, збившись до купи, і чим швидше з натрудженим скрипом кружляє колесо, тим більше переживають за дівчину, яка наче розтає в повітрі, тільки видно дзвін надутого кожущка.

— Навіжені, спиніться! Годі вже! — гукають до парубків, коли санчата, ледве торкаючись льоду, розпливаються в неясну видовжену пляму.

— А чого ж вона не проситься? — обзиваються «навіжені».

— Ой спасибі, що нагадали, — переляканим голосом тендітно розтрушує по колу слова. — Сама з остраху забулася. Спиніться!

Парубки регочуть і перестають старатися, а потім разом з дівчатами підбігають до Зосі, яка, розплатавшись на санчатах, міцно тримається рученятами за іграшкові рожки.

— Зосю, голубонько, як ти?

— Зосю, голова на місці?

— Ой не знаю, чи то голова, чи лід, чи земля, чи все разом так крутиться, — зводить над санчатами закутану терновою хусткою голову. Крильця її рівного, з ледь помітною горбинкою носа і досі дихають переляком.

— Кажеш, голова крутиться? Чи не так, як від поцілунку? — допитується Левко Щербина, стоячи між своїми братами-близьцями — Григорієм і Данилом.

— О, кому що, а Левкові поцілунки! — одразу ж вавішає вузеньке, довгасте обличчя Зосі. Нарешті вона підводиться, високими ногами стає на полозки, а в її нешироких, поставлених трохи навкіс очах і двох рухливих складках під ними прокидаються бісики: — Цілуйся вже, Левку, зі своєю Тетяною.

Навколо відразу вибухає сміх. Левко, відхиляючи голову, на мить здивовано міряє повеселіле обличчя дівчини, а потім і собі починає гикати. І тільки тепер до його реготу приєднують свій Данило і Григорій. Вони чомусь називають Левка найстаршим, хоча батьки їхні і повітуха в перший же день переплутали, хто за ким родився. Але ж треба, щоб хтось, хоч для порядку, був старшим, от і став ним привабливий у своїй повільності і зосередженій недовірі Левко.

Коли молодеча трохи вгамувалася, а в Зосі до решти витрусився з душі холодок і почали зменшуватись рум'янці на ніжних щоках, до Левка серйозно обізався Роман:

— Левку, чи не розказав би нам, як ти сватався до Тетяни? Бо ж і досі чогось мовчиш.

Левко повернув голову до Романа, обурився обличчям

і широким карком, обурилися і близнята, рішуче посунули на Романа, і всі знову розсміялись.

— Ти що, парубче, може, товчеників захотів? — парешті вирвалося у Левка. — А то нам втрюх не довго ребра полоскотати, — поклав руки на Григорія і Дапила.

— Та що ти, Левку, згадав чорті-що проти ночі, — безневинно приступив ближче до нього Роман. — Усе село гомонить про тебе, а ти сам ні пари з уст.

— Є там про що патякати, — уже примирливо глянув на одверте обличчя Романа. — Про нас завжди щось не те говорять... Я таки вже комусь для науки поставлю язика навсторч рота! — в очах тінню шугнула пасія.

— Левку, ну чого ти сурмонинися на когось? Хіба жаль тобі розказати для всіх? — не то крізь сміх, не то крізь плач попрохала його задержувата, акуратна, мов горсточка льону, Христипа Гордієнко.

Стоїть вона, трохи схиливши голову, проти Левка і погляду не підводить на нього.

Глянув Левко на личко Христини, яка ледве стримувала клубок сміху, на півзанющені, блискучі од веселих сліз очі, на розгонисті, прогнуті над краями бровенята, що примхливо тремтіли на невисокому чолі, завагався.

— Розумна ж яка! Чи в батька, чи в матір, чи в обох разом вдалася? — спідлоба недовірливо позирає на Христину і сам собі дивується: коли ж це вона дівчиною ветигла стати?

Ще влітку плямистим од вітру і міднолицим од сонця підлітком бігала в економію, безтурботно передражнювалася з ним і стрімголов, накриваючи легким кругом спіднички буряки, влітала в поля, коли він широко розставляв руки або ляскав батогом, беззлобно намагаючись провчити її. Ще ж влітку він звав її за дрібний зріст рукавичкою. А це, дивись, скільки за одну зиму прибавилося росту і вималювалось принади на вбіленому личку, як побісівськи гарно опустилися вниз довгі вії, як легко і красиво пішли навскісні, до себе, риски од верхньої губи до невеличкого підборіддя. Сам дідько десь не знає, як тобі міняються дівчата. Вже тепер би на неї і не ляснув батогом. Що не кажи — дівка! — напіврозтуляються товсті уста парубка.

— Левку, дорогенький, розкажи, — жартома вклонилася йому Христина, рвучко випросталася, і тоненька літня спідничка, на мить гойднувшись над коліньми, виразно обвилася навколо її проворних ніг.

— А піби ти не знаєш? — питається Левко і твердо вирішує для себе: «Їй-бо, вже дівка, відданиця. Росту небагато, а знада є. І коли вона і звідки впливля?»

— Та трохи знаю, але ж всяке говорять. Одні достогибелі перебрешуть, а інші недобрешуть, то лучче від тебе почути — ти ж, Левку, не збрешеш, — посміхається Христина, і усмішка з її рухливих ямок, надбрів'я поволі перекидається на вперте обличчя хлопця. Він хоче стримати її, але Христина, догадуючись, що робиться з парубком, уже дзвіночком розтрушує сміх, і Левко, ширше посміхаючись, пробує рукою схопити дівчину за плече.

— Хитрий який! — відскакує від нього Христина і грайливо, і ображено відкопилує припухлу нижню губу, яка виказує мало не все, що лежить на душі. — І чого б я, Левку, так пишалася? Шкода тобі розповісти?

«І справді, чому б не розповісти? — неждано вирішує парубок, придивляючись до дівчини. — Більше не наговориш, чим люди наговорили. Може, й здмухну з себе якусь зайвину».

— То як, Левку? — націлюються на нього поморщені прихованим лукавством бровенята.

— Ну що ж, тоді розкажу, щоб менше всякі такі таляпали язиками, — невідомо кому пригрозив важким кулаком.

— Еге ж, еге ж, — сміхотливо погоджується Христина і підпирає рукою заокруглене підборіддя. Рука у дівчини завелика, на пальцях біліють сліди виразок від нелегкого літа в економії.

Левко сідає на санчата, навколо нього теплим вінком збивається молодь. А ген далі за нею, понад краями округлого ставу, тихо завмер у місячному сяйві зачарований вінок сріблястих верб. Паморозь прибрала їх в дивовижний одяг, а низьке небо оповило легкістю і зоряним пилом, і куди там виспіли горді царівни і королівни проти цих теплітних деревець — незмінних супутників сільського буття: і своєю нехитрою молодого красою, і своїми гіркуватими сльозинками, і зігнутою вчорнілою старістю вони схожі на долю селянки.

Від греблі з гомоном вибігає гурт парубків, розсипається по льоду і розмивчастою місячною доріжкою пробивається до принишклого гурту.

— Здорові, козаки, здорові, чорноброві! — гукає Юрій Дзвонар, зриває шапку з голови, розгонисто піднімає руку, а потім жбурляє шапкою в дівчат.

— Здоров, Юрію!

— Здоров, як змолів.

— Юрасику, до нас! У нас потеплішало від твоєї шапки.

Радісно защебетали дівчата. Вони полюбляли жартуна Юрія за товариську вдачу, за буйний, але завжди справедливий норов, за вміння грати на всякому інструменті і видзвонювати на дзвонах від похоронної жури до «штани драні полотняні» на великдень.

— Юрію, де ти забарився? — кладе парубкові на плече вузьку руку високий і худючий Василь Гайовий.

— Саме з Стадницьким по чарці випивав, — не моргнувши оком, відповів Дзвонар і запишався.

Всі засміялися з відповіді шибайголови; тільки одна Зося мало не зітхнула, тримаючи обома руками теплу шапку Дзвонаря. Вона пекла пальці дівчині, а все її тіло, коли крадькома поглядала на парубка, обдавало мінливим холодом.

Юрій байдуже ковзав очима повз Зосю, але, побачивши шапку, підійшов до дівчини, мовчки забрав своє добро і не помітив, як у Зосі зобиджено затремтіли вогкі блискучі уста, як тендітно випнулись навколо них від носа дві тонкі зморшки і жалісно поглибилися в кутиках рота.

— Романе, тобі низенький уклін від Плачинди, — надіваючи шапку, підходить до Волошина.

— Невже згадував? — пожвавішало обличчя Романа.

— На воротях виглядав тебе. Я сказав йому пару слів твоїм голосом, а він аж на вулицю вибіг.

— Догнав? — сміються парубки.

— Коли б черево то туди то сюди барилком не теліпалося, неодмінно догнав би!

— Ой шануйся, Юрію! — застережливо і з опаскою промовив здоровенний Давид Левенець, який уже третій рік наймитує в Плачинди. — Оце, гляди, зараз мій господар на самоті палить в своїй світелці різне бісівське багаття та в розтоплену смолу поглядає, щоб довідатись, хто збиткувався над ним.

Почувши таке, злякано заойкали, заверещали дівчата, притихли парубки і багатозначно замовк Давид, косуючи на всіх примруженими очима. Першою не витримала Христина. Сама боячись свого голосу, запитала хлопця:

— Давиде, і насправді твій господар знається з нечистою силою?

Парубок, наче байдуже, відповів:

— А піди до нього перед тим, як перші півні співатимуть.

Дівчата знову зойкнули, всім стало моторошно і дуже цікаво, що ж знає Давид про Плачинду. Хоча й боязко було питати проти ночі, одначе запитали. Давид довго віднікувався, а потім поглянув на всі боки, покосився на Василя Гайового, крадькома підморгнув йому і стиха почав розповідати:

— Не скажу, чи так воно було, не знаю, чи водиться Плачинда з болотяними, але чув од людей, що якоїсь ночі таки пішов Терентій до старої греблі, де всяка нечисть до півночі воловодиться. От притарабанився до загати, подивився у воду, а на ній чорна піна відьомськими клубками збивається, і все якась колюча погань їжачиться та їжачиться, і по-свинячому хрюкає, і відхаркується. Страшно стало Плачинді з гарного, чистого світу переходити в курне бісівське царство, але чого не зробить срібло-золото з людиною? Заклав чоловік два пальці в рота, свиснув тричі, а потім гукнув: «Вийди, Гнатко-безп'ятко! Маю говорити з тобою!» І тоді зашуміло, застогнало, піднялося і лопнуло плесо, а з його мулу вискочив волохатий панич в штанцях-галанцях і панському брилі. З-під штанців свинячі, з чавуну вилиті, ратиці виглядають, з-під бриля різки вибиваються, а на кінчиках їх дві жаринки з самого пекла поблискують.

— Ой лишенько, яка страховина! — вирвалось у Христини. — А що ж далі?

— Що ж далі? Хіба я там був? Чув од людей, що вискочив чорт на греблю, затупотів своїми чавунними ратицями, обкружляв навколо Плачинди да так зареготався вогненною пащекою, що в чоловіка шкура до п'ят затрусилася і почала відставати від тіла, наче лико весною.

«Ти Гната безп'ятого кликав?» — питається біс.

«Я!» — відповів Терентій, посміхнувся над силу, а сам так зубами чечітку вибиває, що аж вихилитуються воли.

«Що ж ти хочеш від мене? Грошей? Тоді дай подивлюся на твою душу, чи не закладена вона комусь іншому?» — Рвонув чорт сорочку Плачинді, подивився на груди, мов на лист паперу, на пуп, чи нема на ньому печатки, і вже купчу виймає на продаж душі. І тут, подейкують люди, чи перелякався тих оглядин Плачинда, чи, може, совість заговорила в нього, але він відмахнувся від купчої:

«Поки що я хочу тільки одного: щоб ти, Гнатко-

безп'ятко, повбивав усіх вовків, які мепі худобу переводять».

А чорт помітив, що Терентій хитрує, та як розлютується, як підскочить до чоловіка, як двигоне його по-приставськи бісівським кулаком:

«Сам, харцизяко, ставай вовком!»

І всі відьомські клубки на воді захрюкали по-свинячи: «Харцизяко, ставай вовком!»

І враз Плачинда почув, як на його голові ворухнулася чуприна, почала рости, розповзатися донизу, куйовдитись по всьому тілі. Він хотів щось сказати чортові, але замість свого голосу почув вовче виття. На чотирьох почесав додому, хотів ускочити в свій двір, та вовкодави захопили його й мало на шматки не порвали. Отак і почав він між вовками жити, по-вовчому їсти і красти людську худобу. А одного разу в якомусь селі дядько з тіткою заступали його в кошарі. Та як стали лупцювати, так вовча шкура і відскочила од нього — і перед людьми явився Плачинда, в чому на світ мати породила...

І враз від греблі почулося вовче виття. Дівчата завищали не своїми голосами, кинулись утікати, а позад них розлігся парубочий регіт.

— Дівчата, це ж Василь Гайовий вас лякає!

— Він змовився з Давидом!

Скоро усі, пересміюючись і гримаючи на Давида та Василя, що підійшов од греблі, зійшлися до гурту, а Юрій Дзвонар напався на Левка Щербину, який і досі сидів на санчатах.

— А ти чому надувся, мов попадає в дощову годину? — вогою турнув санчата, і вони крутнулися на льоду.

— Це він саме збирався розповісти про своє сватання! — обізвалася Зося.

— До Тетяни?

— Атож! — веселішають навколо обличчя.

— Ага, тоді хай розкаже, послухаєм! — Дзвонар навпочіпки присів перед Левком, насмішкувато поглядаючи на нього, потім забрався на санчата. — Отак ліпше буде. Ну, Левку, розтулюй нарешті губи, чи вони вже від мовчання попримерзали до зубів?

Левко повільно торкнувся рукою уст, зосереджено зібрав товсті брови і зморшки на перенісці, і вираз недовіри зник з його обличчя, тільки в очах пробігла хитрувата іскорка.

— Та й не знаю, чи зможу до ладу розповісти?

— Тоді ми пособимо, — пообіцяв Дзвонар.

— Е? — здивувався Левко.

— А чого ж не пособити. Коли б, Левку, я з тобою пішов до Тетяни — уже давно б твоє весілля відгуляли... То починай скоріше, не морозь усіх.

— Воно, скажу, не зовсім гаразд, якщо сватання починають самі батьки, — торкнувся рукою до шапки Левко. — Коли я ще тільки гусей пас, а Тетяна ледве з коляски підвелася, якось за чаркою змовилися мої старі з насмішуватими Сердюками породичатися. Слово за словом, і навіть за придане домовилися: дадуть за Тетяною пару волів, десятину і скриню. Ну, жартувати, звісно, можна, але для чого про це людям казати? От із того часу й почала мене дітлашня дражнити женихом Тетяни. Побачать де-небудь її і мене та й почнуть: «Молодий молоду посадив на льоду, ти скажи, молода, чи холодна вода».

Тоді зі злості давав я духопеликів хлопчикам, не минав і Тетяну, щоб не дуже надіялась на свого женишка. Так воно й час проходив: зустріну Тетяну саму десь на хуторі, навіть «добридень» буркну, скося погляну, яка там, значить, моя наречена, а побачу її між дітлахами, — кулаки сучу. Ну, поволеньки й роки збігли. За роботою та зарібками й дитинство пройшло. Якось забулося за Тетяну, і жепихання наше притихло. Аж на цю покрову на бесіді стрілися мої старі з Тетяниними, та й пішло у них чаркування, а потім знову давай родичатися.

«Чи слова свого давнього не забули?» — допитуються і Сердюк, і Сердючиха.

«Ми не пани, слова свого не ламаємо».

«То наша дівка на відданні».

«А наш парубок на порі».

«Як роки збігли!» — запечалилась Сердючиха.

«Тоді, може, й діла не будемо воловодити? Чи ваша квягненька не пряла, не ткала і нічого не придбала?»

«Та щось там кужелем кундосила, лядою вистукувала, а на лататті білила».

«Видно хазяйську дитину. А до скрині ж що дасте?»

«Десятину і лошата».

«Еге, а куди ж за ці роки волики поділися? Нам, добрі люди, воли потрібні».

«На воли тепер не потягнемо — не той час».

«А ви потягніть, вона ж у вас одиначка, як зоря вечірня», — піддобрюються мої, щоб завернути воленята до себе.

Довго торгувалися, а потім на бичках-дволітках вдарили по руках. Приїхали мої з ярмарку і в одну душу до мене:

«Йди та й іди до Тетяпи. Там така дівчина виросла, мов тополя. Відділимо — господарем станеш!»

Подумав, поміркував, що таки самому краще господарювати, а волики на смітті теж не валяються, та й вирішив піти на хутір до Сердюків.

— Про воли згадав, а про дівчину ні! — не витримав Роман, косо глянувши на Левка.

— Ти не перебаранчай, коли я говорю, — неквапно повернув шию до Волошина. — З дівчиною усе було ясніше, аніж з волами... От у неділю прибравсь у святешне та й почимчикував на хутір до молодії. Підходжу до подвір'я, а там усе так прибрано, мов на зелені свята: ніде соломинки не знайдеш. Біля катраги воленята ремигають, гарненькі, росли і на масть підходящі. Глянув на причілкеве вікно — хтось майнув там і зник. По всьому видно — ждали мене. Тільки я на поріг, а з хати Тетяна вибігає. Справді, стала дівчиною хоч куди, а коси — мов праники, аж поторкати хочеться. Глянула дівчина на мене, засоромилась, очі в долівку. Я поздоровкався, ущипнув її, а вона рукою махнула: «І, дурний!» Але, бачу, не сердиться, а гнівається для годиться. А тут уже і Сердючиха до нас голову з дверей просовує:

«А господи, а боженько, а дорога та привітна година, а чие це та з якого краю дитя завітало до нас? Ощаслив нашу хату!»

Де їй вся насмішкуватість сердюківська поділась. Закрутилася стара по хаті, подолком лаву здмухує, мене на покуті коло божниці садовить, жалкує, що старий зборщикові викупні гроші поніс та й забарився. Потім заторохкотіла біля печі рогачами, онишником, і почало з'являтися на столі біля монопольської пляшки і печене, і смажене, і варене, і парене, і терте, і так кусками. Сиджу я під образами, пишаюсь, мов теля в наритнику, та очима на Тетяну спідлоба гедзики пускаю. А вона червоніє і не знає, чи сміятися, чи ніяковіти. І все мені починає подобатися тут: і дівчина, і теща, і скриня, навіть волики в очах здалися більшими. Коли вже на столі за мисками й полумисками ніде було голці впасти, а вся хата запахла не то різдвом, не то великоднем, Сердючиха налила нам по чарці, а ложок, примічаю, на стіл не кладе.

«Щось тут не те»,— подумав я собі, косую на стару, але чарку п'ю за її здоров'я.

«То прошу, призволяйтесь, чим бог послав»,— сідає насупроти мене, рукою показує на стіл, а до мисника по ложки і не думає йти.

І тут я зметиковав, що Сердюки захотіли насміятися з мене. Недурно й старий десь подався, недарма замість волів на волспята перейшли, а тепер, певне, і їх пожаліли та й вирішили зі мною таку дивоглядію вчипити. Стіл зі всіма їхніми напінками і наїдками зразу почав пудити мене, і не такою вже гарною здається Тетяна, і скрипя, бачу, шашелем побита, і ті волики телятами показалися, і масть у них не така, не по моєму характеру.

«Їжте, їжте, Левку, не сумлівайтесь,— припрошує Сердючиха.— Може, щось у нас не так, то вибачайте».

«Спасибі, усе так, але я вже дома обідав»,— підводжусь з-за столу, за шапку і в двері.

Молода розгубилась, похнюпилась, жалісно віями закліпала, от-от мало крізь них слези не процідить.

«Може, ти щось не так сказала?» — вже на порозі чуо шипіння старої.

Бач, притворюється, начеб вони нічого не знають. Глянув я вовком на їхні воленята і, як вогонь, чешу додому. Розказав усе батькам, і вони зразу ж розгнівалися на Сердюків:

«А не діждуть вони взяти на посміховище моєї дитини. Завжди вреднюги були такі хитрі на витівки!» — скипіла мати.

«Не тільки світ на їхніх волах зійшовся,— додав батько,— найдемо, Левку, ще кращі».

Всі ми затаїли злість проти Сердюків, а тут ще про наше сватапня всякі чутки і догадки пішли, як брехня по селу. Кривимося ми всі, але гонор тримаємо. Аж перед різдвом знову ж таки на ярмарку здибалися мої старі з батьками Тетяни. Стрілися і здороватись сумліваються. Але якось розговорились.

«Чого ж ваш парубок гнів поклав на нас?» — нарешті питає Сердючиха.

«А ти нічого, жінко добра, не знаєш, не догадуєшся?» — допитується мати.

«Ніяк голови не прикладу. На дівку була напустилася, а вона в плач, ні спом ні духом нічого не знає».

«Не знає?»

«Нічогісінько!»

«Як же ви частували мого парубка?»

«Як уміли. Коли ти сказала, що прийде Левко, ми з суботи почали готуватися. Хотіли ж якнайкраще пришанувати вашу дитину, чого в себе не було, в людей позичили, а медові горіхи на заїдок аж з городського тіста робили».

«З городського, кажеш?»

«Атож. Поцитайте в самої дячихи».

«Це добре... Ну, а ложки ти на стіл положила?»

«Ложки? Ложки? — блідне Сердючиха, а далі мало не з сльозами: — Ой дурна та безтолкова моя голова, вилетіли з неї ложки...»

«Може, вилетіли не ложки, а клепки!» — напустився на неї Сердюк і на ярмарку мало не побив свою стару, та якось уже мої батьки втихомирили його.

Отак, через ці гемонські ложки, і нічого не вийшло з нашого сватання. Оце і все, як на духу, розказав. А лихі язики ще всяке несусвітне додають, покорчило б їх на першому брехливому слові...

— Може, й покорчить, Левку, — співчутливо обізвався Юрій Дзвонар, — бо дуже несусвітне вигадують про тебе: ніби ти, коли йшов свататись до Тетяни, то шапку взяв, а голову якось вдома залишив. І лише на подвір'ї Сердюків згадав, що нема на що шапку насунути... Але для неї в Сердюків знайшовся сякий-такий кілок...

Левко тільки лупнув очима на Юрка і, байдужий до сміху молоді, підвівся з санок, діловито розім'яв ноги, всунуті в чоботи-жовтанці, зляпані з неоковирної сиріці, підійшов до колеса.

— Кого ще покатати?

— Мене, мене, Левку! — гукнула Христина і скочила на санчата, присіла поруч з Дзвонарем.

— А як тебе, малеча, крутити, потроху чи з вітром? — спитався, підводячись, Юрій.

— З вітром та завірюхою! — завзято і грайливо блиснула очима, пригнувшись, вчепилась ручатами в рожни, а коліньми затисла блаґеньку спідничку.

— То тримайся, малеча! — з доброю посмішкою глянув Юрій на дівчину і пішов до парубків. — Коли будеш падати, — чіпляйся за лід, — кинув з-за плеча.

— А як розіб'юся?

— На руках додому однесу.

— І? — здивувалась і зніяковіла дівчина.

Заскрипіло колесо — закружляли санчата, легко заворушились береги ставу, сколихнулися в танку верби, ось на них, уже прискорюючи біг, нарізаються розмивчасті лінії. Ось уже дерева зливаються в одно, темнішає паморозь на них, а лід аж тьохкає під полозками.

«Коли б не випасти, коли б не випасти!» — під свист санок гупає тільки одна думка, а все тіло Христини зіщулюється в пругку грудочку, налиту радістю й страхом.

Парубки ще міцніше налягають на колесо, і світ у шаленій круговерті меркне, засновується колами темної основи. І раптом все перевернулося, змішалось в очах дівчини. Підскочили береги, верби, небо і місяць. Це санчата, відірвавшись од тичини, несамовито крутнулися вбік і полетіли до берега; з тріском вискочивши на пагорб, вони пішли в один бік, а Христина, ніби м'яч, вилетіла в протилежний і розплаталась обличчям у замет. Перед її заплющеними очима і далі кружляла земля, тому дівчина, втискаючи руки в сніг, ще боялася звестися на ноги. До неї першими підбігли занепокоєні Юрій Дзвонар і Василь Гайовий.

Юрко одразу ж, просовуючи руки в сніг, схопив дівчину в оберемок, труснув нею, мов лялькою, підвів на ноги, всю білу і розпатлану.

— Забилась, малеча? — великою рукою поправляє волосся, заховує під хустку.

— І сама не знаю, — безпорадно і важко дихає Христина, давлячись снігом.

Юрко повеселів:

— А язика ж не прикусила?

— Здається, ні, — не подумавши, відповіла.

— То це, чуєш, саме головне для вашого брата, — розсміявся парубок.

— Поганий, бридкий, осоружний! — тупнула ногою.

— А ти гарна, мов русалка, — аніскільки не ображається парубок.

— І, недобрий, — кулаком вдарила Юрка по руці, а потім почала обтрушувати сніг.

От і щез він з одежі, обличчя, тільки засяяв на віях, і дівчина стала ще кращою.

— Воркуєте? — підбіг до них Левко з братами, а потім і вся молодь.

— Не тільки ж тобі, Левку, з Тетяною воркувати, — відрізала Христина, а Юрко серйозно вклонився їй, панськи, під бік, простягнув руку.

— Ішепрашам, паняночко, зі снігу на лід.

Христина гордо підвела голову на парубка:

— Не подобає мені пішки йти, а подобає коляскою їхати! — засміялася, штовхнула Юрка, з розгону скочила на лід і, піднявши носки вгору, поїхала на підковах.

Дзвонар сміхотливим поглядом провів дівчину і захоплено подумав: «Коза. Росте ж на чіюсь голову».

Він перехопив на собі журливий погляд Зосі, оглянув її, здивувався:

— Чого дивишся, мов на нові ворота? Чи не пізнала мене?

— Потрібний ти мені! — спалахнувши, відрізала Зося і круто обернулася.

— То чого тоді сердитись? — Юрко безтурботно почав ковзатися на льоду, розпихаючи і підбиваючи хлопців та дівчат. Ось він знову стрівся з Христиною, підморгнув їй, а вона, озирнувшись, показала йому язика.

— Яке безстидство, а вже дівувати почала! — докірливо похитав головою.

— То не дражнись! — викружлює підковами широке півколо і несподівано потрапляє в міцні парубочі руки, але одразу ж лозиною вививається з них і, вже здалеку, топнувши чобітьми, посварилася пальцем на Юрка: — Ну, ну, ну, мамі скажу!

— Аби не татові! — кидається за нею Дзвонар.

Христина, верескнувши, чимдуж біжить до братів Щербин. Вони й ковзаються разом. Близнята, взявшись за руки, огородили Христину від Юрка.

— Дайте мені оцю просмішницю!

— Без викупу не оддамо.

— А що ж вам дати?

— Таку саму русалку!

Христина вискакує з кола Щербин, налітає на Романа, а від нього кидається до Зосі. І Юрій більш не женеться за нею: він догадується, що Зося вболіває за ним, а тому й не хоче тривожити її, бо й так чогось дивиться на нього сумним зайцем.

— Левку, от ніяк я не доберу, до кого ж ти будеш тепер свататись? — починає допитуватися в парубка.

— А тобі голова болить? — одразу насторожується широкошій Левко.

— Та не болить, а на весіллі твосму дуже погуляти хочеться. То до кого?

— До кого? — на мить задумується Левко. — Та найду вже якусь, яка має воли або грубі коралі, — анітрохи не криється зі своїми господарчими розрахунками.

— А як невродлива буде? — кидає Роман.

— Невродлива? То й що з того? Не питайся вроди, а питайся роду! Мені аби роботяща була. А красу на тарілку не покладеш. Зрозумів? — на диво розщедрився сьогодні Левко на слова.

Роман, вражений відвертістю парубка, не знає, чи вірити йому, чи ні. Цих потайних Щербин і сам дідько не розбере, коли вони жартують, а коли правду говорять. Недарма ж подекують про Левка, що він зверху дурний, а знизу розумний.

Місяць, оторочений імлистим пилком, уже підбився на середину відлитого неба; з тіней і затінків повиступали нові хати; село стало здаватися густішим, а земля заіскрилася кожною сніжинкою, і тільки біля самого небокраю обривалася легко прокресленою лінією, відділяючи селянські поля від ниви, засіяної зорями.

Греблею проїхали сани, над головами коней білими клубами хилиться пара, а з-під копит, мов із срібного горна, розлітається іскристий пил. Ось уже зникло сиве дихання, погасли сніжні іскри, а коні, підіймаючись синюватою дорогою в поле, темніють і темніють: обминувши вітряки, доходять до самого неба, затуляють кілька золотих колосків-зірок і невідомо де зникають.

Перед схвильованим зором Романа тепер тільки чорніють вітряки, а навколо них ще краще сяють пемірянні сизувато-сині полотна снігів.

— Гарно? — кладе на його плече важку руку Юрко і теж дивиться в далечінь.

— Славно, Юрію.

— Ото бери якусь чорнобриву, вгорш в кожушок — і прямо до вітряків.

Роман червоніє, а Юрій сміється:

— Такий ти завзятець, а сором'язливості ще не обтрусив із себе.

— Ти, Юрко, халамидник.

— Справді? — дивується Дзвонар всім циганським обличчям, а потім удавано зітхає: — Який ти, Романе, безщасний — ще навіть ні однієї дівчини не пригорпув. Чи руки в тебе нікудишні, чи ніякісінького талапу бог не послав?

— Іди ти під три чорти! — обурюється Роман. — Найшов чим хвалитися — безстыдством.

— О, вже і безстыдство приченив! — посміхається Юрко. — Хіба ж я зобиджаю дівоцтво? От інколи тільки руки погрієш навколо їхнього стану чи біля пазухи.

— Щось вопи в тебе часто почали мерзнути.

— Нічого не поробиш, — зітхає Дзвонар, — зима, а рукавиць катмає.

— Не заробив у лісі?

— Та дає бог копійчку, а чорт дірочку. І завжди чогось божа копійчка менша за чортову дірочку — ніяк не вдержиш.

Біля них, вигинаючи руки і стан, з розгону пролетіла на підковах Христина.

— Чом не дівчина? — провів її очима Юрій.

— Додому час, — промовив Роман і теж поглянув на невеличку, доладну постать Христини.

— А може, позирком, позирком та й пішов би з нею? Щось пощептав би нищечком коло вуха, дивись, і веселіше б стало.

Роман знову червоніє, а Юрко з перебільшеною жалістю зітхає...

Молодь, галакаючи, юрбою виходить на греблю і тут починає розходитися, спершу на дві сторони, а потім розсипається по вулицях і занесених снігом скособочених завулках, на яких ворухаються легкі тіні дерев.

На попівській леваді почулося валування і гризня собак, незабаром вулицю перетнула роз'ярена тічка і злобним засніженим клубком покотилася на городи.

— Ти диви, і вовкодави Плачинди тут! — пізнав вірних сторожів дукача цибатий Василь Гайовий. — Чи спустив їх Терентій, чи самі з заліза зірвалися?

— Еге, так він і спустить. Зірвалися! — промовив Давид, попрощався з парубками і майже бігцем подався до Плачиндиної кам'яниці.

— Бачив я сьогодні, хлопці, як Терентій живцем виривав вікна і двері з хат, — похмурнішав Дзвонар, поглядаючи на подвір'я дукача.

— Виривав вікна, як ворон очі, — мов ножем полоснув Роман, і брати Щербини здивовано скинули на нього свої повільні, з краплинами захоплення очі. Левко навіть крякнув і задоволено похитав головою.

Парубки зупинилися серед вулиці, оглядаючи кам'яницю Плачинди. На її чорних вікнах кришилося місячне

проміня, за вишняком простягнулася тольцева клува, а навколо неї лінивою вартою дрімали товсті півскирти необмолоченого хліба. З яких тільки нив не вляглися там снопи! Дебелі плачиндівські полукіпки лежали поруч з удовиними і сирітськими, привозили сюди свою кривавицю наспілщики і засніпщики, були тут снопи зразу ж з-під серпа, ще з росою привезені до Плачинди, був тут і «ненадійний» хліб, куплений на корені.

І все це оповивало Терентія радісним житнім духом, змішаним з ледь вловимим повівом пересохлої березки, волошки і гіркістю суріпки.

— Кажуть люди,— по мовчанні обізвався Гайовий,— звів Терентій на своє подвір'я усі вікна, двері і вже розпродувати збирається.

— А чи все село про цей торг знає? — гостро запитав нахмурений Роман.

— Та навряд,— не розуміючи, знизав вузькими плечима Гайовий і посміхнувся блідим маслакуватим обличчям: вигадує щось Роман.

— То, може, пособимо Плачинді? — Роман обвів поглядом невеличкий гурток парубків: братів Щербин, Гайового і Дзвонаря.

— Оце але! Теж помічників знайшов! — недовірливо промовив Левко.

— Коли добре діло, то, напевне, пособимо,— одразу ж погодився Дзвонарь.

Роман махнув рукою,— мовляв, де наше не пропадало.

— То щоб усеньке село знало, що Плачинда продає вікна,— повиносимо їх на дах його кам'яниці. Як, товариство?

— А чого ж, можна повиносити! — розсміявся Юрій.— Діло, здається, стояще.

— Вовкодави саме десь повіялися,— зосереджено додав Гайовий.— То треба по совісті вшанувати Плачинду.

— Яка совість — така й честь! — відкусив Роман.

— Вірно,— з повагою глянув на парубка Василь, і його навіть у скронях запале обличчя ворухиться усміхом і тінями.

Тільки Щербини вмовкли. Левко зосереджено думав, а послухняні Грицько і Данило дивились на нього, бо що їм: скаже Левко насміятися з Плачинди — і насміються, а скаже йти додому — теж залюбки почимчикують. Старшинство — велике діло.

— А як ти, Левку? — не терпиться Дзвонареві.

— Як? Виносьте вже вікна без нас,— сказав, не дивлячись на Дзвонаря.

— Боїшся Плачинду зобидити? — спалахнув і розсердився завзятий Юрко.

— Ні, не боюся, хоча й нема охоти задиратися з ним,— одверто глянув на Юрка і Романа.— За кумпанію пішли б з вами, але зараз маємо їхати в панський ліс.

— Красти?

— Ні, так брати,— ледь помітною усмішкою обметались уста.

— І не страшно в неділю?

— Саме добре: полісовщики менше вартують.

— Тоді їдь. Дивись лишень, парубче, не в усі дзвоний! — гостро наказує Роман.

— Про це міг би й не говорити,— невдоволено насуплюється Левко.

Не прощаючись, Роман, Юрко і Василь повертають у вулицю до кам'яниці Плачинди, а Щербини мовчки йдуть додому.

Левкові водночас і прикро на душі, що він, певне, став меншим в очах найкращих парубків, але й є деяке заспокоєння: вивернувся так, як батько навчає. Роман, Юрко та Василь гаразд і самі повитягують вікна Плачинді на дах, а весела людська чутка і їх, Щербин, приєднає до насмішки над багатирем. А це не так уже й погано. Коли ж його, Левка, питатимуть інші парубки про це, він буде морщитися, віднікуватися, але так, що всякий здогадається: і він збиткувався вночі на даху Плачинди.

«А що, як парубкам, не вдасться висадити вікна наверх?» Від цієї думки Левкові стає неприємно, начеб він на цьому щось губив. Під скрипіння снігу думки його поволі повертались од Плачиндиної кам'яниці до панського ставу, і він бачить на ньому Христину. Аж вклонилася йому: «Левку, дорогенький, розкажи!»

Коли б не вона, дідька розказував би. Таки славному дівчину викохала Гордієнчиха, нічого не скажеш.

Біля самого двору Левко зупинився і з доброго дива засміявся. Брати з двох боків мовчки зиркнули на старшого. Левко сміхотливо покосився на обох, ступнув до волохатих од паморозі воріт, плечем натиснув на них. Жалібно заскрипіло промерзле дерево, косяком відхилилося від стовпа; в цьому проміжку незграбно застряв Левко в своєму широкому кожусі і знову засміявся.

Брати, тупцюючи біля воріт, переглянулися між собою. Обертаючи голову до них, Левко нарешті промовив:

— А правда, Христина Гордієнчишина таки славна?

— Ги-ги-ги,— у відповідь зареготали брати і знову переглянулися між собою.

— То як ви думаєте? — питає їх Левко.

— Чого ж, нічого собі, хоча і мала, наче перепелиця,— обізвався Данило.

— Та вклепатися можна,— недбало додав Григорій і ногою ширше прочинив ворота.

Григорій майже з презирством дивиться на кожну дівчину. Він уважає себе вільним козаком, і для нього всяка жінка визначається єдиним словом батька: «баба».

Між братами ще ніколи серйозно не заходила мова про дівчат. Навіть Левкове відвідування Тетяни не викликало ніяких розмов, бо це була воля батьків, а їх треба слухати, чи то вони посилають на якусь роботу, чи на заручини. І якби не трапилося халепи з ложкою, Левко вже одружився б з Тетяною, бо вона дівчина здорова, роботяща і з приданим.

Левкові ще хотілося сказати про Христину, але в кутиках уст Григорія він помічає осуд, тому штучно позіхнув і, метучи розкритими лапами кожуха іскристий сніг, поволі пішов до стайні з напівпричиненим волоковим віконечком. З-під стріпка дістав намерзлий мідний ключ, відімкнув замок і, згинаючись у дверях, зупинився перед своїми буланями. Вони тихим іржанням зустрічають парубка, повертають до нього високі шиї.

Усі Щербини кохалися в конях, і не було в околиць селах такого ярмарку, щоб на ньому поміж худобою не товкався старий Гнат зі своїм виводком, навчаючи його пізнавати по розміру і міцності кості, по будові голови, шиї, хребта, копит, навіть по блиску гриви та хвоста кинучу силу породи. Гнат Щербина, казали люди, своєю ланатою рукою крізь шкуру безпомилково відчував силу і кров скотини.

Іноді він, усім на диво, купував запаршивілі, замордовані «хабети», водив їх на сиві од роси ранкові і вечірні трави, натирав якимись брунатними паварами зілля, пеночатою водою, і коні ставали зміями.

Сяючи рудим півмісяцем бороди, старий Щербина, бувало, обдурював на ярмарках тертих продавців: і степових, наче з бронзи відлитої, згонщиків, і чорних, мов гайвороння, молдавських ліверантів, і неспокійнооких по-

ліських конокрадів, і кучматих румунських циган-переводчиків¹, які нерідко з краденими кіньми перебиралися з королівства на Поділля. Гнат хитрою мовою і патяками швидко збивав ціну, а потім до пізньої ночі з голубиним туркотінням розповідав своїй Ганні, як він обскакав, обвів навколо пальця навіть бессарабця Манойла; нарешті виймав з кишені якогось гарусом вишитого очіпка і урочистим рухом дарував напівсонній од його розмов жінці:

— Масш з виторгу!

Але траплялося, що обдурювали й Гната. Тоді навіть його борода губила своє сяйво. Лихий і обважнілий, він заглядав у кожний куток господарства, добирався навіть до мисника і печі, і всюди виходило па одно: піде нема таких безтолкових дітей та жінки, як у нього, і що дідько рудий, а не він розживеться на щось із такою сімейкою.

В такі хвилини за його спиною близнята починали значуще переглядатися між собою: в гніві батько знову забував, що його за любов товктися між кіньми і скажепомчати верхи люди беззлобно охрестили рудим дідьком. Та, напевне, й було за що: ніхто не вмів так неволити коней, як Гнат. Він міг одним помахом викинути своє туго збите тіло на якогось жереба-неука, на якому й комар не сидів, умів і втриматись на ньому, перегацяючи буйну кінську силу на гарячу, аж рожеву піну. І недарма від чоловіка за версту несло кінським духом...

Ось скрипнули сінешні двері, і на порозі в полотняній білизні і кожусі наопашки з'являється сам кряжистий Гнат. Він спочатку, позіхаючи, дивиться на небо, а потім гримить озутими на босу ногу чобітьми до дітей.

— Припізнились, припізнились, пора, хлопці, в ліс,— занепокоєно проціджує крізь загущені вуса і бороду неквавні слова і знову поглядає на місяць.

— Зараз поїдемо. А чого ви, тату, й досі не спите? — жаліс старого тендітніший серед братів Данило.

— Мати чогось довго колотила масло, гнітила сир, то й мені не спалося,— береться рукою за ясен і за звичкою починає промацувати його кору, мов шкуру коня.

Левко виводить із стайні буланых, і місяць одразу ж починає лисніти на їхній шерсті. Брати виносять з клуні пропахлу дьогтем і потом упряж, сокиру та пилку, і незабаром сани легко вилітають із двору.

---

¹ Переводчики самі не крали, а переводили в інше місце крадеву худобу.

Старий Гнат зачиняє ворота, якийсь час дивиться вслід синам, а потім підіймає зір на розкішне гілля трьох ясенив. Він посадив їх в один день, коли народилися його близнята. Славно і гінко піднялися над плотом дерева. І норів у них парубочий: однією половиною дивляться на подвір'я, а другою — на вулицю.

І раптом Гнатові чогось стало жаль, що він послав дітей у панський ліс: «А що, як наскочать полісовщики? Або дерево не так може впасти. Вночі у панському лісі багато обману. Та старшенького не проведеш», — з гордістю подумав про Левка і знову торкнувся рукою до ясена, та вже не виминає потріскану кору, і на теплі пальці чоловіка набігають сльозинки паморозі.

VI

Коли сани вискочили з щербинівського кутка, Левко не зразу повернув до лісу: хотілося подивитися, чи позбиткувалися парубки над Плачиндою. Тримаючись тіней, він кружляє нікими вуличками, потім вискакує недалеко від греблі, і тут всі троє здивовано і радісно побачили, як переливався, тремтів невірним місячним сяйвом дах Плачиндиної кам'яниці, ретельно вимощений вікнами переселенців.

— Прямо іконостас, та й годі! — першим обізвався Данило і засміявся.

— Дивіться, дивіться, а на комині двері! — показав рукою Григорій.

— От очманіє Плачинда, як побачить це диво! — схвально посміхнувся Левко. — Кого ж це він завтра буде буцегарнею страхати? — Не спускаючи очей з повеселілого даху дукача, повернув коней на другий край села.

Добрячі коні спірно мчать поміж синіми разками хат, вилітають на галяву, і звідси все село, затоплене місячною повінню, зменшені під високим небом дерева і хати здаються лише картиною, недбало і розкішно кинутою в живий перелив снігів. Левко, перебираючи віжками, косо поглядає на мовчазні, мов забуті, селитьби, на завмерлі одноногі журавлі, на приземкуваті сліпучі криниці і неясно здогадується, наскільки кращим і багатшим здається село уночі. То місячне сяйво одягає його у святешний одяг, кудись ховає все убожество, лахміття, що муляє очі вдень. Дивиться Левко на зіткані з срібла вишнякаи, на вікна з вінками золотої пороші, потім переводить погляд

на свої чоботи з розбухлої сириці, на грубий домоділковий одяг і мало не зітхає.

«Хазяї, кат його маму бери»,— сам не знає, на кого сердиться, різко б'є віжками по конях.

Булані, витягуючи свої тіні, з копита беруть в кар'єр, і дві легенькі смуги снігового пилку іскрами колишуться і розбризкуються обабіч них. На полях, мов заворожені дивовижні птиці, стоять самотні дерева груш і черешень — оце і все, що залишилося від колишніх дібров.

У лісі Левко притримує коні, але і від їхньої ходи чутливі дерева обтрушують крихку сріблясту оздобу. Коли така паморозь, то снігу не буде. Ліворуч в рамці старих верб дрімає дворище Морозенків. До самої хати підходить чималий сад, і навіть тепер, на морозі, тут пахне влечаними яблуками: певне, десь з невидимих душників просочується міцний дух влечаної дубівки, гусака і виноградки.

— От кому найкраще жити — лісовикам,— вдихаючи яблуневий настій, позаздрив Григорій.

— Тільки сади, кажуть люди, втримали їх у панському лісі,— обізвався Данило, начеб цього не знали брати.

— Розкіш тут і людині, і худобі,— вів далі Григорій, який найбільше з усіх близнят любив ліси.— Як напровесні випустиш свиноту з подвір'я, то вона без догляду аж до глибокого снігу нагулює жир. А потім, дивись, якогось дня і вивертає ворота напівздичавілий табун з новим приплодом... У Синяві я залюбки оселився б.

— А чого ж, попросись у пана,— кинув Левко.— Скажи йому: запрясягаюсь, паночку, що не крастиму ваш ліс, тільки обміняйте мою орну десятину на вашу лісову.

Брати засміялись.

— Він, чуєш, обміняє! Давно вже хоче всіх лісовиків витурити з Синяви. Цей понакидає лиха в мужицькі двори.

Обминувши подвір'я Морозенків, Левко бере майже до самої серцевини лісу. Байдуже, що звідси недалеко до лісової сторожки: парубок надіється, що зараз полісовці-ки якщо не сплять без задніх ніг, то більше тримаються лісових приполів.

Трохи вбік, за оселею діда Дуная, тягнеться вибірний ліс, він обривається чималою галявиною, за якою, мов струшений на землю шматок неба, голубіє грабовий гай. Отут, біля грабини, і залишилася неширока мережка ди-

вовижно буйних кленів. Колись кріпаки Стадницького з їхнього соку добували собі кленовий цукор, а тепер заможніші селяни купують рівні стовбури на дошки або домовини. А Левко потроху краде ці дерева і завозить в Майдан циганам на ложки.

Залишивши біля коней Григорія, Левко і Данило, мов зіщулені тіні, шарудять до прошитої памороззю мережки дерев. Ось на одному розсохатому окоренкові ще недавно красувалися два клени-брати. Але хтось зрізав один стовбур, а другий височить аж десь біля самого неба, і кілька зірок тремтить в сітці його гілля. Левко поклав руку на широкий зріз в іскристих, мов луска, краплинах паморозі.

— Мабуть, років з двісті прожив, а який чистий,— дивується одними бровами.

— Чистий. Одначе не треба його пиляти,— дивиться Данило на могутнє надчахнуте кореневище.

— Чому? — хмикнув Левко, підводячи пилку під осиротіле дерево.

— Оця половина,— показав на зріз,— пішла старому Гнатенкові на труну,— жалісніє обличчя Данила.

— То й що? — байдуже питається Левко, який не дуже страхається всякої всячини.

— Може, не годиться цей стовбур валити циганам? Левко дивиться на брата, думає свою думу.

— То хочеш, щоб і друга половина мертвим служила? Хай, чуєш, краще живим послужить! — рішуче шаркнув пилкою по темному плетиві кори.

Данило поморщився, йому стає страшнувато: чи не буде сердитись на них старий Гнатенко, над яким ще зовсім недавно читали псалтир. Але парубок переборює переляк, обома руками перехоплює до блиску витерте держално пилки.

Вигнулась, зашипіла криця і виплюнула з розведених зубів білу тирсу. Гостра пилка, заглиблюючись в дерево, виспіває зовсім так, мов жучок-музичка, і хтось в глибині лісу паче повторює спів заліза.

Одночасно хруснули корінь і стовбур. Деревина, закриваючи небо розтрісканим пилком, здригнулась, на мить злякано завмерла і, зашумівши гіллям, з наростаючим стогоном похилилася вниз, виписуючи памороззю тремтливу дугу. На мертво, ще в дрожі дерево коршаками кинулись брати, і знову пилка заспівала неголосну пісню, відрізаючи перший кряж.

Місяць поволі скочувався у лісову гущавину. Навколо,

міцніше сплітаючись, більше повиповзало тіней, і поміж ними почали важчати, братися жовто-зеленими тонами розкреслені смуги снігів, а в глибині неба, руйнуючи легкість ночі, неясним маревом вимережувалось павутиння не то хмарин, не то передсвітанку.

Близнята спритно вклали на сани кленові кряжі й, навіть не глянувши на мертвий верх, повернули на нев'їжджену лісову дорогу. Левко, поганяючи коней, сторожко промацує ліс недовірливими очима. Парубкові чомусь завжди страшніше повертатися, аніж в'їжджати в ліс. Збоку, зовсім недалеко, противно тюгикнула сова і над самими кіньми безшумно пронесла на округлих крилах своє куде, роздуते тіло.

— Чорт! — злякано вирвалося в Данила.

Левко, стежачи за птахом, підвівся на санях і раптом поперед себе побачив, як біля насипу, недалеко від смолокурні, відділилася висока незграбна тінь, вона теж, мов сова, була грубо закутана в якесь темне шмаття.

— Стій! Хто їде? — моторошно розкололася лісова тиша.

Коні запряли вухами. Левко почув, як на його спітнілу спину хтось сипнув пригорщу холодного колючого зерна. Він смикнув віжками вліво, заскрипіли копаниці, туго вивірчуючи коло на неприм'ятому снігу. Ось знову санки вскочили в колії, помчали назад, а за ними, оглядаючись, побігли лісом Данило і Григорій.

Громом обізвався постріл, на дереві спросоння каркнув переляканий ворон, забився в гіллі, позаду тривожно затрубив ріг. Він будив лісову тишу, звідусіль кликав на допомогу полісовщиків, і панські слуги вже десь насторожувалися і виходили або виїжджали навперейми.

«Тру-ту-ту-у!» — все вище і вище підіймає над лісами свою переможну мелодію ріг, вона переганяє братів і тривожно трукає в їхніх головах.

— Покинь же ти, окаянний, — шепоче Данило, начеб його міг почути полісовщик, та ближче до поля простуджено відгукується другий ріг. — Господи, коли б тільки добратись додому, — злякано петляє поміж деревами і на самому краю думок, мов щастя, бачить свою хату, і три ясени над плотом, і сивооку матусю, яка так вболіває за ними.

Забобонний парубок увесь час, не помічаючи цього, кривить обличчя: таки не треба було рубати того дерева, половина якого пішла на домовину. От і мститься тепер

старий Гнатенко. Данило злякано оглядається, чи не побачить якого нічвиду, і вже навіть шерханя снігу, що де-не-де осипався з гілок, окутувало його новими хвилями переляку.

Ось щось заворушилося збоку, темно відділилося від деревини. Данило в жасі кидається ближче до коней, і його наздоганяє хрипкий окрик:

— Стій! Стріляти буду!

«Ага, це знову полісовщик, а не Гнатенко»,— щулить плечі Данило, боячись, щоб на них не впала тінь небіжчика.

— Стій! Стріляти буду!

Левко рвонув коней праворуч, з-за плеча зиркнув на Григорія і той без слова зрозумів усе. Він підскочив до саней і з розмаху вгатив сокиру в рожен, знову пробіг, і знову з усієї сили вдарив сокирою. Пролунав постріл, шріт розсипався недалеко від братів, але ніхто й словом не обізвався, тільки Левко занепокоєно глянув у бік Данила.

— Дихай, дихай рівніше,— кинувши брови на лоба, підбадьорив брата.— Все 'дно вискочим!

Коли рожен вперше тріснув, Левко спритно руками завис на конях, вони притиралися, стискали його теплими боками і на відгомін пострілу хвилями перекочували шкіру.

— Вйо-вйо, коненята,— тихо наспівував Левко і заспокоював їх рухом пальців. Григорій ще раз махнув сокирою, відскочив, і кругляки один за одним з гуркотом почали вилітати на дорогу. Коли останній кряж скотився в сніг, Данило і Григорій скочили на сани, а Левко, стрибнувши з коней на передок, чимдуж запетляв по ледве помітних прошвах просік.

Не раз, як батько баришників, дурив парубок полісовщиків, але сьогодні підсвідомо відчув, що навколо нього затискається невидима панська петля. І коли попереду них обізвався кінський тупіт, Левко обернувся до братів:

— Чуєте, як під'їдемо до березняків, витрушуйте скоріше. Хай мене одного ловлять.

— Е, ні,— уперто мотнув головою Григорій.— Нікуди від тебе не підемо.

— То дурне! — сердиться Левко.

— Яке вже не є!

— Будемо разом,— морщить обличчя Данило.

— А коли доженуть? — тільки тепер помічає, як потемніло у лісі.

— Будемо битися, брате.— Григорій цупкіше стискає руками рожен.

— Вони берданками, а ти дрючком?

— Все `дно будемо битися до смерті! — на обличчі Григорія така рішучість, що Левко криво посміхається і з розгопу бере крутий вигін до хутора пана Варави.

— Інакше нема куди! Пан чи процав! — відповідає на німе питання Григорія.

— Що ж,— зітхає той,— може, там і проскочимо, все в руці божій.

Назустріч, підскакуючи, летять потемнілі дерева, колишеться і в дрожі кружляє ліс, заволікаючи гіллям усю просіку. Ось посвітлішало попереду, і срібною аркою окреслився край Синяви. Сани вихоплюються на поля, які вже розгубили своє сліпуче сяйво, і лише просочуються м'якою синню.

— Війо, коні! — шаленіє Левко. Підвівшись на весь зріст, він розкручує над головою кінець віжок, здригається, хилиться на вибоях і невідомо яким чудом втримується на санях.

«Що-то найстарший!» — навіть зараз позаздирив Данило.

Незабаром з лісу вигулькнуло два вершники, і Левко жалкує, що не залишив братів у березняку. Це б вони вже й додому пробирались, а йому було б спокійніше на душі, та й на коні легше. Аби хоч за Ставищем була дорога. Парубок зиркає позад себе й визначає, що вершники їдуть не швидше, аніж він.

«Коли б тільки за Ставищем гнила вода не з'явилася», — знову гупає в голові та сама думка, холодно роз'їдаючи повільні надії Левка.

Хутір пана Варави стоїть між двома прорізними греблею ставками. За греблею дорога круто спускається вниз, і її часто, навіть взимку, підмивають знизу води болота. А в цьому році зима впала на молодика, тому й не має вона справжньої сили.

Недалеко від панського займища Левка прихоплює світанок, він неспокійно ніжною смугою відділив сині свіги від синього неба і закучерявив білим пухом втомлених коней. Хутором Левко їде обережніше. Ось він минає будинок пана Варави, бере в долинку і неждано біля самої греблі налітає на двох людей, які щойно підвелися з льо-

ду. Левко мимоволі рукою намацує держално сокири, а брати рвучко підводяться на санях.

— Хто там? — чує спокійний голос самого Варава.

Молодий невисокий пан стоїть біля обмерзлої ополонки, тримаючи поперед себе обома руками чорну, виплетену з лози вершу, яка ще подзвонює крученими струмочками води. Під вербою, біля панського рибовода Леська Півторака, лежить мішок, і в ньому щось во-рушиться.

«В'юни», — зразу ж догадується Левко і не знає, що сказати пану.

Віталій Стратонович стунає крок наперед. Левко випростується, до нього тісніше присовуються брати.

— А-а-а, Щербинин виводок, — пізнає пан, і тонесенькі зморшки сміхотливо грають обабіч його тугого кібчастого носа.

— Гляньте-но, скільки в'юнів наловили. Та все один в один, — дивується і водночас підхваляє рибалок Левко. — Це талант треба мати.

Панові подобається похвала:

— А ти, крутивусе, любиш в'юни?

— Ще й як, пане, — осмілів парубочий голос.

— Тоді й тобі сипнемо трохи. А ви куди ж так рано зібралися?

— І не питайте, пане, біда: від полісовщиків тікаємо, — цовуро прогугнів Левко, оглянувся назад.

Здалеку, на пагорбі, за хутором, збільшені світанням, чорніли вершники.

— Від полісовщиків? — і собі глянув на пагорб. — Виходить, крали панський ліс?

— Брали, пане, в Стадницького, — відповів Левко, для чогось приглядаючись, як у верші чорним місивом ворухилися і жалісно попискували в'юни, збиваючи своїм клубком живу ціну.

— Кажеш, брали! Яка делікатність! — весело засміявся Варава, блиснувши дрібними, з синюватою вогкістю зубами.

— Ех, пане, хто ж серед білого дня скаже, що він крав, — і собі невесело посміхнувся Левко. — Треба ж совість мати.

І ці слова зовсім розвеселили Вараву:

— Ох, і совісний ти, Левку, хай тобі всячина, як твій батенько на ярмарках... Що ж, хлопці, з вами робити? — задумався на мить. — Не я вам суддя за Стадницького —

він лях, а ми свої люди — одна кров. Але погане ваше діло: не проїдете ярком.

— Справді, пане? — знову затікає холод Левкові за спину, і вперше за цю ніч парубок безпорадно міряє очима принадну далечінь, що хвилясто простяглась за гнилою долиною.

— Справді,— Варава починає витрушувати в'юни у мішок, який тримає руками і зубами Півторак.— Ніяк не проїдете.

В братів одночасно опустились плечі, але зітхнув тільки Данило.

— Проїдем — не проїдем, а спробувати треба, нічого не поробиш,— торкнув коней Левко.— Може, з гнилої води і вирвемось на сухопуття. Тільки не викажіть, пане, що бачили нас.

Глянув Варава на близнят і враз рішуче вдарив рукою по своїй сквирській смушевій шапці:

— Їдьте, хлопці, до мене!

— Як це? — виривається в Левка.

— Просто. Беру гріх на свою душу,— вужчають і світлішають навскісні рухливі очі Варави.

— Що ви, пане? — недовірливо оглядає стягнуте, з брунатними від холоду рум'янцями обличчя Варави.

— Їдьте скоріше, бо інакше,— махнув рукою на вершників,— або хтось із вас ребер не долічить, або перед судом, як три святителі, станете,— посміхається задоволений із своєї великодушності і жарту.

Стручкувате, ніби червона перчина, обличчя Леська ще більше витягується в здивуванні.

— А не підманете, папе? — впивається Левко у Вараву світло-жолудевими очима, і чорні краплинки в них стають виразно жорстокими; вони водночас і радують, і сердять папа.

— Ти за кого мене маєш? — одразу визвірився Варава, скочив на сани.— Безпечно бери на став, так щоб мого подвір'я загородило полісовщиків. Скачи, Лесько.

Півторак вибрався з мішком і риболовецькими снастями на сани, Левко взяв праворуч на лід і, дивуючись і сам собі не вірячи, погнав коней до панського двору.

Високу цвяховану браму їм відчинила пишна круглолиця Тодоска, яка була у Варави і ключницею, і любовницею. Чоло в неї випукле, чорні очі одночасно святі і гріховні, а складки біля вуст виколихують солодкувату шанобу до папа і презирство до близнят.

— І де ви їх, напачку, доп'яли? — грас знадчний одгівом бровою до папа, а другою хмуриться на Щербин, церемонно збирає в оборку повні вишневі уста, і навіть на її чутливому підборідді з'являється підківка неприязні.

Левко, ще не знаючи, в що обернеться уся його пригода, недобре здвигає плечима і крадькома від папа ввірчує погляд у Тодоску: чого, мовляв, чиясь устілко, комизитись тобі. Гляди, як застукаю десь, захвойданко, то зав'яжу спідницю на голові.

Від його погляду Тодоска прикриває очі злими повіками, залопотівши сукнею і накрохмаленою білизнаю, повертає до будинку з фігурними фасадними окрасами в стилі барокко; широкі, округлі вікна будівлі облямовані наличниками з півколонок, над якими в'яззю випинаються дугові фронтончики.

«Гарно вибудувався пан».

Півторак зриває прогонича з окованих воріт стайні, і вони, поскрипуючи на масивних кунах, розчиняються навстіж. Він заводить коні в просторий засторонок, кидає їм кучерявий сніп вівсянки. А в цей час близнята, які збилися біля стайні, чують, що повз оселю скачуть полісовщики.

— Де вони в дідька поділися? — пізнають занепокоєний голос Октава Пігловського.

— Певне, в яр спустилися,— відповідає Матвій Боцюн.

— Та вже повинні б вискочити.

— Навряд чи вискочать. Десь не знають, що яром гнила вода пішла.

— Тепер візьмем їх за карк та й так відлубасимо, щоб злодійське тіло вилізло з шкіри,— гигикає дурноверхий Пігловський і смачно арапником січе повітря.— Комусь виньки змелеться, а комусь і скрутиться,— в голосі його бринить передчуття насолоди.

Тупіт даленіє. Левко полегшено зітхає, з вдячністю дивиться на Вараву, не знаючи, як і вклонитися йому: на це парубок не дуже вчений. Одначе, гублячись, він пробурмотів щось, нависаючи вперто чубатою головою над паном.

— Що ж, коз'яки, ходімо в мій захисток, перекусимо, чим бог послав, а далі воно само покаже, що робити,— поправляє Вараву широкі, забиті снігом штани і молодцюватю прямуює до будинку.

Близнята ніяково йдуть за ним, довго човгають чобо-

тиськами біля мурованого затиснутого подвійними пілястрами ганку і входять не в сіни, а в теплу кімнату; сюди з кольорових, змережаних квітами вікопець скупю просочується химерне, жовтувато-сиңе світло. Тут парубки ще раз обтирають чоботи, незручно втискуються в простору світлицю, стіни якої обвішані килимами і старовинною козацькою зброєю. Над килимами нависають старого письма портрети Івана Мазепи і Павла Полуботка, а осторонь від них світліше виділяється добродій з упертим овалом обличчя і монгольськими очима, в яких і досі палає гострий фанатичний огонь. Може, саме тому художник зробив огнистими і дві китиці вусів, які разом з підборіддям творили своєрідні, перевернуті догори ногами вила. Про Стратона Вараву, батька Віталія, старіші люди казали, що він ніколи не присідав од страху ні перед зацними чинами, ні навіть перед нечистою силою. Під його портретом червоніє шматок побабченого від часу оксамиту, в який вшито шістнадцять турецьких стрілок, знайдених у кістяку запорожця.

Брати знають, що батько Віталія Стратоновича все життя розкопував чи то прадавні могили, чи то якісь старі, землею замулені стації і селища. Він говорив, що це для науки, а в селі подейкували, що Стратон по могилах шукає скарби. Одначе, певне, багато золота не познаходив, бо своїх ґрунтів не збільшив; синові залишив той самий спадкоємний хутір, шанобу до козакофільства, презирство до всього неукраїнського і трохи уламків кам'яного віку та козацької слави — гулі кременю з первісних майстерень, кілька гаківниць з козацького острова та з десяток домах і дорогих цяцьок. Найдорожчою ж пам'яткою старосвітщини було гетьманське сідло, оздоблене самоцвітами. Цю знахідку Стратон Вараву сприйняв як віщий знак: хтось з його родини таки достойно сяде чи вскочить у гетьманське сідло і навіки прославить рід Варав! Цією думкою він захопив, отруїв і себе, і дітей.

На Лоханській Стрелиці¹ та біля могил якийсь час порпався і Віталій Стратонович, навіть десь писав у земському збірнику про форми надмогильних хрестів на укра-

---

¹ Лоханська Стрелиця, або Стрільча Скеля — скелястий, чудесний формою острів біля Лоханського порога на Дніпрі. Ходили чутки, що на цьому острові запорожці закопали великі скарби. Тут археологи знайшли одну з найбільших і найбагатших на Україні майстерень кам'яного віку.

їнських кладовищах, але потім за причетність до студентської громади сидів чомусь аж у варшавській в'язниці, з неї повернувся в затишок на хутір і, закинувши археологію, гаряче взявся за господарство, вивчення історії козащини і особливо військової справи, що, як він гадав, найбільш подобало нащадкові старовинного козацького роду.

— Сідайте, гайдамаки! Чого збіднились біля порога? — Пан Варава кладе червоні від холоду руки на зелено помурвлені кахлі груби і лукаво дивиться на близнят. Йому подобається і їхня ніяковість, і їхня упертість, і молода сила, що проглядає навіть крізь незграбну нужденну одежу. «Одягни їх по-людськи — і хоч картину малюй».

— Ми й постоїмо, пане, спасибі вам. Нам би, може, й додому пора? — мене Левко в руці шапку-яломку і почуває, що його ноги аж горять, бо на пахучу, воском натерту підлогу починають патікати з чобіт-жовтапців брудні патьоки.

Але пан великодушно не помічає цього і запрошує хлопців до столу. Делікатні кріселка тріщать під близнятами, вони міцніше впираються ногами в підлогу, щоб під ними часом не розсілося чуже тендітне дерево, що навіть пахне не по-нашому.

Віталій Стратонович виходить із світлиці, через якийсь час повертається переодягнений, в шовковій сорочці та синіх китайкових шароварах, що до половини закривають халяви лискучих гостроносих чобіт. І не встигли за ним зачинитися двері, як на порозі з'явилася огрядна постать чорного, жукуватого пана в формі судовця. Не тільки руки-ноги, а й роздвоєння чорної, наперед відстовбурченої бороди скидаються на лапи жука — так і здається, що от-от загуде пан. В Левка тіпнулась душа і докупи зібралися брови: парубок пізнав судового слідчого Костя Івановича Чорнокнижного, який знався ще з Стратоном Варавою. Поки Левко тривожиться, чи не вскочив, бува, під слідство, пан розглядає на одні кштальт змайстрованих близнят, його темне, обложене м'яким волосом обличчя веселіє, і він не то дивується, не то питає:

— Гайдамаки?..

— Ні, Щербини, пане, — з уклоном відповідає Левко.

— Гу-гу-гу, — гуде-регоче судовець, сміється Варава, Данило і Григорій посміхаються, а в Левка прояснюється на душі: виходить, ще бог милував його від слідчої кімнати.

Пав Чорнокнижний обкружляв навколо близнят, щось схвально хмикнув у роздвоєну бороду та й пішов до другої світлиці.

Годоска на срібній, з позолоченими наконечниками хлібниці вносить хліб, навколо нього викоханими руками розставляє рожево-жовті глиняні полумиски з підсмаженими в'юнами. Полумиски зверху обведені брунатними поясками, поміж якими насторожились буйногриві полив'яні коні.

— Гарні копі? — Віталій Стратонович перехоплює косий погляд Левка.

— Порода чується, — торкнувся великим пальцем полумиска і зразу ж відсмикнув руку: це ж не дома. — Видать, любив чоловік худобу, що навіть на глині малював її.

— Мистецтво.

— Еге ж, — делікатно погодився Левко, прикидаючи в голові, що б то означало таке мудре слово, а невірна Годоска, поправляючи на собі плахту-синятку, насмішкувато чмихнула.

«Чого ти, панська потягухо, комизишся? Що харч маєш?»

— Оці б полумиски та нашому батькові, — посміхається Григорій.

— Може, тоді тато почав би не кіньми, а полумисками з кіньми гендлювати, — жартує Левко і тільки тепер чує, як у нього зсередини відвалюються брили тяжкої настороженості.

— Знаєш, парубче, хто їх робив? — прокуреним нігтем подзвонює пан по лискучій поливі.

— Ні, бо череп'я в нас мати купують, і не з худобою, а з квітами.

— А треба знати: наш земляк з Летичівського повіту, Ілько Бацута. Бач, як воно буває: одні купують коні, а інші відливають їх на посуді.

— Та мусить бідний чоловік хоч на посуді тішитися худобою, коли на стайні нічого нема, — неждано промовив Левко.

Відповідь парубка вразила пана: за нею стояло життя людини. А може, це випадково вирвалось у Левка — не схоже, щоб він замислювався над чимось більшим, ніж свої коні й десятинки.

— Ти гадаєш, що в Ілька нема худоби?

— Таки нема,— впевнено відповів Левко,— бо тоді б не крутив чоловік гончарський круг. Яка не гарна мальована худоба на глині, а жива — краща!

Пан тільки головою покрутив, знову зібрав тонесенькі зморшки біля носа і почав наливати по чарці.

— Нумо, хлопці! За ваше здоров'я! — високо підніс руку, а потім почаркувався з усіма близнятами.

Ті дружно підвелися, і три великі загрубілі кулаки зішлись навколо невеликого дзвіночка чарки.

Ніколи Щербинам не була такою солодкою горілка, ніколи такими смачними не здавались в'юни, як цього чудернацького ранку в пана Варава. Хоча брати не забували, що вони сидять у самого пана, але і їхня недовіра починала осідати від огнистого напою і негордого слова.

Чортова Тодоска більше одвертала носа від них, аніж сам Віталій Стратонович, а коли брати почали обтирати масні пальці об русяві чуприни, Тодоска аж засичала і жбурнула Левкові на коліна вишитий рушник. Віталій Стратонович тільки доброзичливо підморгнув:

— Не завжди ж у поході буде рушник, треба до всього звикати... Правда, козаки?

— Ваша правда,— шанобливо відповіли близнята, а Левко знову лихим поглядом зміряв панську ляльку: бач, який викохала поров, а тільки і є в тобі, що пана присипляєш.

Різно скрипнули двері, і до світлиці вбіг чотирнадцятилітній Меркурій, мізинчик Варавиноного роду, який нелегко здобуває науку в духовному училищі; в його білеті завжди рясно рябіє низькими балами по поведінці, бо не стільки жив бурсак наукою, скільки побоїщами з своїми однокласниками і особливо з пуздирями¹. Хлопчак здивовано, теж навскісними оченятами, подивився на близнят, скинув сіру бурсацьку мантину і підійшов до столу, кумедно приглядаючись до пляшки.

— Чого тобі, Меркурію? — запитав Віталій Стратонович.

— Чогось полісовщики до нашої брами підїхали, сидять на конях, тебе чекають.

В близнят руки прикипіли до столу, а погляди насторожено зішлись на панському обличчі.

— А чого їм треба? — недбало питає Варава.

— Нічого не казали, треба пана, та й годі.

---

¹ Так бурсаки Західного Поділля прозивали селяків.

— Вискочи і скажи їм, що я ще відпочиваю. Хай після обіду приїдуть.

Меркурій весело поморщився, простягнув руку до братової чарки. Той налив йому горілки.

— За твоє здоров'я, мудрий брате! — різко перекинув голову й чарку, бризнув рештками горілки на стелю і сміючись вибіг із світлиці.

— Ого, пічогенько п'є! — вирвалось у Левка.

— Бурсак! — посміхнувся Варава.

— І невже з нього буде піп? — дивується Левко.

— Вирівняється під крилами церкви! — уже регоче Варава.— Були нагнали його з школи, так він подав начальству трактат під латинським заголовком: «Війна бурси з селянами». І так написав, що архімандрит змінив свою постанову. Є лій в голові хлопця.

Через кілька хвилин Меркурій знову вбіг до світлиці, на його блідих щоках горілка уже розворушувала рум'яні.

— Полісовщики поїхали,— повідомив він і скривився, коли побачив, що пляшка вже порожня.

— Слава богу,— зітхнув Данило.

— Що ж, козаки, погляньте до коней та й збирайтесь помаленьку в дорогу,— підвівся з-за столу Віталій Стратонович.— А до мене, коли не полінуєтесь, приїжджайте завтра чи позавтра — неводок під лід затягнемо, рибки наловимо. Приїдете?

— Приїдемо, пане, спасибі вам,— за всіх відказав Левко.

Близнята подякували за честь і ласку, з почуттям перехрестилися на козака Мамаю, вийшли на ганок. На них мало не налетіла з якоюсь сулією Тодоска, Левко відвернув голову од неї, буркнув собі під носа:

— Шльондра, пригуль.

Тодоска не розібрала, що сказав парубок, але зла фарба спалахнула на її щених щоках уже від того, що близнята обминули її, мов сміття.

Лесько Півторак в блаженській верейці приніс до стайні вже скрючені морозом в'юни і подав їх Левкові:

— Маєте подарунок від пана.

— Та нащо вони нам? — почали віднікуватись близнята.

— Холодцю наварите.

— Спасибі папові і вам.— Левко почув, як ще м'якше стало біля його серця.

Коли відпочили коні вискочили із хутора, брати шанобливо оглянулись на панський маєток, і Данило, кречнувши, сказав:

— Оце пан!

Левко теж був такої думки, але промовчав.

— Оце справжній пан! — повторив Данило.

— А в'юни їсть, як простий, — додав Григорій. — Чи ж знає він, як з них толокно робити?

— Потрібне воно йому, як собаці п'ята нога, — хмикнув Левко, не знаючи, що й думати про пана: вдячність і сумнів ще й досі, мов на терезах, погойдувалися в його душі.

VII

Від Ставища полісовщики крайком дубового молодняка поспішають у село прямо до управителя. У потомлених коней темна від поту шерсть накипає крихітним бісером.

— Мабуть, перепаде нам від Салогана, — говорить сам до себе Матвії Боціон, прислухаючись, як розбовтано хлюпається селезінка в його дереша.

Обличчя полісовщика схоже на покрашену лушпинням цибулі писанку, яку хтось густо померезив зеленкувато-золотистим сім'ям веснянок; вони, капосні, навіть на повіках вискакували навесні. Але ці дрібні недогляди природи не мішають Матвієві вважати себе чи не першим красенем у селі і придивлятися більше аніж треба до чужих жінок. Коли ж йому при нагоді кажуть про це, він, сумовито зітхаючи, відповідає:

— Біда. Сам бог не знав, що біс у кожному чужу жінку по ложці меду вклав. А мед — велике діло!

Зі своєю ж дружиною Матвій жив на віру, твердо вирішивши, що так йому буде спідручніше: невінчана жінка таки побоїться з кимось скочити через пліт. А те, що сам залицявся до молодичок — гріхом не вважав, бо чоловік в чоловік і по закону має інтересніше жити, аніж баба.

Старий батюшка не раз по-всякому совістив Матвія і на вулиці, і коло церкви, а потім якось покликав до себе в світлицю, зачинив двері на ключ, махнув старечою рукою на образ всевишнього:

— Бачиш, гріховоде, перед ким ти стоїш? — Від панотця віє устояними пахощами воску, ладану, церкви і вина, яким причащаються миряни.

— Бачу, батюшко. — Гріховодник для чогось розщібав

свою кирею, і дух лісової землі, диму і свіжого сіпа розходиться від його тугої постаті, забиває пахощі церкви.

— То коли ти, чоловіче, станеш по закону під вінець зі своєю Явдохою?

Матвій високо, як золоту оправу, підвів блискучі вії, з докором глянув на попа:

— О, ви знову, батюшко, за Явдоху, паче кращої за неї і на світі нема. Хіба ж я тепер можу думати про браковінчання, коли в мене вже троє Боцюнят?

— То й що з того?

— Це ж на мене в церкві тикатимуть пальцями не тільки люди, а й всі святі з образів.

— Господи, щоб тобі втолкувати слово предвічної правди, треба мати не тільки святу голову, а й святі руки і ноги,— сучив батюшка немічні, побабчені кулаки перед носом Матвія, а той скоса поглядав, як навколо рожевої лисиши панотця пухом кульбаби ворушилось рідковолосся, і мовчав.— Та на тебе не святі в церкві, а рогаті на тім світі тикатимуть вилами.

— То вже їхнє діло,— пробурмотів Матвій, не дуже вірячи в усяке чортовиння: коли його в самій Снявві нема, то чого воно має бути на тім світі.

— Ти, Матвію, бачу, і в бога не віруєш! — намагається хоч такими словами приголомшити чоловіка і наставити на путь істини.

Але Матвій, похитавши головою, заспокоїв панотця:

— У бога треба вірити, батюшко... Добре, якщо його нема, а коли є?

Панотець оторопів од такої ересі, глигнувши, захопив у піздрі й старечі легені повітря, глянув на полісовицника, але тому, очевидно, й невтямки, які страшні слова сказав. Це трохи пом'якшило острах та гнів пона, і він спокійніше наложив на гріховодника епітимію: не пропустити за цілий рік ні одної божої відправи.

Але на це Матвій тільки знизав плечима.

— Біда. Я ж з панського чорнолісся місяцями не вилажу, товчусь по Снявві, як Марко у пеклі, то як мені таку покуту відбувати? Раніше біля криниці стояла капличка, а тепер уже ніякого дідька нема. Зніміть з мене, батюшко, свою кару, а я вам, для переміни, якогось зайчика або веприка притягну.

— Сам ти вепр і ведмідь заодно,— безпорадно опустив руки донизу.— В усьому, що я говорив, ти розібрався, паче вовк у зорях.

— Або й вовка підстрелю,— пожвавішав Матвій, почувши від панотця хоч одне близьке слово.— Під ноги собі перед постіллю кинете шкуру.

Та ні веприк, ні вовк не привабили батюшку. Він з тріском розчинив протрухлі двері і, покриваючись шашільним пилком, витурив Матвія. Але негордовитий полісовщик не дуже розсердився з такої безцеремонності і вже на другий день приніс на попівській двір в'язку підстрелених куріпок. В їхніх жаялібно стулених дзьобах ягідками бруслиці застигли краплини крові.

Батюшка болісно закліпав на птахів розрідженими віями, ткнув рукою на пліт і знову почав на всі заставки чехвостити полісовщика. Той, як належне, вислухав усе і терпеливо, мов дитині, заходився пояснювати, як треба пряжити куріпку в сметані, бо ж батюшка чоловік делікатний і не гоже йому пекти птицю в землі, як це робить він, Матвій, у лісі.

Далі мало не кожного, за визначенням Матвія, путящого свята він приносив попу якийсь лісовий подарунок, восереджено вислухував про себе неласкаві слова, поправляв берданку і знову прямував у ліси або заглядав на часину до своїх веснянкуватих Боцюнят; ті з вереском чіплялися за берданку, вилазили батькові на рівні широкі плечі і так гуцикали на них, що навіть терпелива Явдоха хапалася за вінчик, і тоді вже вся хата розлягалася від сміху, вереску і тупоту.

Коли ж батюшка, відслуживши свої богослужби, поїхав доживати віку до дітей, Матвій щиро пожалкував за ним:

— Славний був панотець: знав своє діло.

Люди, які вже й забули, коли Матвій заглядав до церкви, немало здивувались:

— Кажеш: знав панотець своє діло? Так гарно він правив божу службу?

— За службу нічого не скажу, а от лаяв мене, їй-бо, славно, все направляв на путь істини і, головне, злості не таїв. Людина повинна бути людиною!

Хоча з Матвія не раз підсміювалися люди, але ці його слова пішли по селу, вкоренилися в ньому...

— Ой, мабуть, перепаде нам від Салогана,— знову в задумі повторює Матвій, непомітно пасучи очима за Октавом Пігловським, в надії, що той передумає їхати до управителя.

— Перепаде чи не перепаде, а сказати треба,— розтулює уста довгоногий Октав. Коли його кінь вгрузає у сніг,

то полісовщик починає шкарубкими передами скородити поле.— Мусимо сказати.

— Невелика, скажу, радість від цього,— поправляє бердапку Матвій.

— Сам знаю, що невеличка,— тремтить козиркувата верхня губа полісовщика.— А нам радість, що лісокради втекли з-під самого носа?

— Утекли — не зловиш,— розсудливо говорить Матвій.— А підіймати на себе всю злість управителя за якийсь один клеп таки не треба.

— Аби ж зпаття, що йому ніхто нічого не скаже.

— Або що?

— Встане не на ту ногу пан управитель — і зуби перелічить, і служби позбавить.

— Велике діло — одно дерево на всю Синяву.

— Тобі, може, й не велике, а наш пан інакше думає.

— На одному клені збідніє? Не вменшить він його скарбів.

— Діло не в дереві, а в порядкові! Ех, утік наш могорич з-під самого носа. А яка ж у пана горілка медова! Варава, тільки Варава заховав злодіїв! — злішають дрібні оченята Пігловського.

— Варава? — дивується Матвій, і на його щоках кумедно переміщується розсип веснянок.— Де ж це видано, щоб пан мужика покривав?

— Хіба то пан?

— Або що?

— Одве захиріння. На нозі сап'ян рипить, а в горшку в'юн кипить.— Октав зневажливо торкається рукою до козирка верхньої, товщої губи, і все його сухе обличчя кривиться презирством.

Природа довго марудилась, творячи Пігловського, навіть народжувався він двічі. В законні дев'ять місяців почалися у матері Октава родові потуги; помучилась-помучилась жінка, але не одразу ошчасливила нетерплячого мужа новим життям. Плід іще пролежав у материному лоні зайвих два тижні і з'явився на світ занадто синім, з пожмаканими руками і ногами. Чи від цього, чи від чогось іншого обличчя Пігловського на все життя залишилося синім, і тільки згодом на ньому розцвів од горілки великий червоний ніс з відтягнутими ніздрями. Розрізи очей Октава схожі на два листки з прогнутими кінцями, і в цих розрізах занадто неспокійно прядуть невеличкі зелені очиці, які, здається, мають не так і багато вира-

зів: самоповаги до себе і улесливої догідливості або злоби чи презирства до когось. «Такий злий, що й до бога піде з києм», — говорили про нього люди.

— А чому ж Варава не пан? — дивується Матвій.

— Це дідич з перевареної сироватки — недалеко від підсусідка втік.

— Добрий підсусідок! Одної орної землі сімдесят десятин має! А сіножать, а сад, а стави! Та й земелька у нього чорна, мов галка. На ній лишень є один шматок невдоб'я — мочарище, де тільки хвощик та сосопка росте.

— Зате Боцюнята в тебе й на хвощі ростуть, — сміється Пігловський.

— У мене ростуть, — спокійно погоджується Матвій. — А в тебе і на зяб не орано.

Ці слова одразу кривлять сердиті очі Пігловського.

— Всякий дурень може наплодити дітей.

— Виходить, — зі співчуттям говорить Матвій, — декому з розумних доведеться-таки до дурня звертатися.

На обличчі Пігловського знизу вверх забігали лихі темні тіні, але, розуміючи, що гнівом йому не переважити Матвія, він замовкає, витягує ноги, і сніг тихо шипить під його старими шкаповими чобітьми. Еге ж, у Пігловського і досі, трясця його матері, нема ні одного пущьверінка. І хто тільки винен у цьому? Звісно, жінка! Коли він був ще парубком, пересватав усіх полячок на селі — і дівчат, і вдів. Але ніхто не позавидував на красу і характер Октава. Тому й довелося одружитися на вдовиці з чужого села, яка, як подейкували, не цуралась ні чоловічого роду, ні подарунків од нього. Тільки чогось, не плодивши, сплодилась вона. Чи не через клятві любощі?

— А може, Октаве, повернемо тихенько голоблі? Я поїду собі лисичити, а ти додому. Підживишся чимсь — і знов у ліси.

— Не туркочи, бо й так голова в обручах тріщить.

— То розум рве її. Назбиралося ж його — і в добро жлукто не вмістиш...

Полісовщики мовчки доїжджають до наглухо огороженого дощаним парканом будинку Салогана і, не злазячи з коней, зупиняються перед високою, з піддашком брамою. З піддашка густо звисають крижані бурульки, здається, що й вони огороджують обійстя Салогана від стороннього ока. На подвір'ї управитель саме сідлає жереба

і незлобно пересварюється зі своєю не в міру ревнивою дружиною. Пані Федора забігає то з одного, то з другого боку до чоловіка, щоб жбурнути йому злість у самісіньке обличчя.

Пігловський хоче подати знак, що пересварку Салоганів ще хтось чує, але Боціон бережно торкається його плеча:

— Дай-но всмак погомоніти людям, а то скажуть: перебили.

Худа пані Федора, вигинаючись, мов дерево під вітром, знаходить поглядом не прикриту конем частину обличчя мужа.

— Сідлаєш, а щоб тебе самого сідлали і вдень і вночі. Знову за якоюсь спідницею повієшся, щоб ти вже на той світ повівся.

— Для тебе і широкі штани спідницею здаються, — сміється нижня, ширша частина обличчя управителя. Він вневнений, що Федора нічого не знає про його останні зальоти, і тому спокійно може дратувати її.

— Знаю, добре знаю осоружний, яка в тебе в економії лайдачка хвостом вертить! — наздогад кпдає жінка.

— Притулила горбатого до стіни, — з полегшенням говорить Салоган: таки нічого не знає жінка, лише, вивчивши його вдачу, страхає наперед, щоб часом куди не вскочив. Теж хитрість бабська.

— Посмійся, посмійся в мене! На кутні засмієшся, як видряпаю твої безсовісні очі! — лементус Федора.

— Ану замовч мені! Розходилась відьма їсти! Чи не з того ти кодла, що лаяла, лаяла — насилу все село перелаяла? — таким голосом сказав управитель, що жінка одразу притихла, оглянулася і, мов за крижаними ґратами, побачила біля брами голови полісовициків.

— Доброго ранку, — обидва скидають шапки.

Пані Федора випростується, і худі руки її сердито ворухаться в пальцях і в передпліччях.

— Чого приїхали, хлопці? — не вітаючись, швидко підходить до брами управитель.

— Крадіжка, пане. — Октав натягає шапку на злежану кучму попелястого волосся. — Клена біля грабини зрізали.

— Лісокравдів спіймали?

— Коні загнали, а не зловили.

— Проспали, тряся вашій матері! — зразу стає неприступним обличчя управителя.

— Еге, проспали! Та в них змії, а не коні.

Салоган підіймає голову, і на його свіжоголеному обличчі начорно виділяється глибока вм'ятина в підборідді, що волохатиться невибраним волоссям:

— Догадуєтесь, хто крав?

— Певне, Щербини,— відповідає Пігловський.

— Знову Щербини?

— Та хто його зна,— вперше обзивається Матвій:

— А я таки гадаю — вони! — вперто мотнув головою Октав.— І зникли за Ставищем, мов крізь землю провалились. Так викрутитися тільки рудий дідько зуміє.

— Тоді поїхали до пана.

Управитель поспішає до коня, стромляє ногу в стремено і некрасиво, по-бабськи, падає на сідло. Матвій аж скривився від такого неподобства і мало не сплюнув.

Пані Федора мовчки розчиняє браму, з зітханням дає дорогу чоловікові:

— Коли ж тебе додому чекати?

— Коли скучиш за мною,— нахиляє до неї з коня своє темне обличчя і грайливо сміється прямо у вічі жінці.

І в пані Федори вже борються два почуття: чи притулити до себе цю важку голову, чи ткнути між очі кулаком. Матвій, непомітно придивляючись до Салоганів, відкопює губи: всі баби одним миром мазані.

Управитель з полісовщиками під'їжджає до високої залізної огорожі, за якою біліє камінний, в колонах палац Стадницького. Салоган спочатку іде до пана сам, а потім з'являється у дверях веранди і кличе полісовщиків.

Аркадій Валеріанович, сидячи за широким столом, відсовує од себе рахівницю, підозріливо дивиться на свою лісову сторожу, і від його погляду Октав Пігловський якось умудряється підкоротити свій ріст, втягуючи його в плечі, вигнуту спину і підігнуті ноги. І хто б у цей час не заглянув у його догідливі очі, ніколи б не повірив, що він за в'язку сушняку може до півсмерті катувати людину важкими носачами, місити чобітьми або виривати коси в жінок за козубеньку грибів, кидати хлопчаків у купиння мурашників-парунів.

— Так проморгали лісокрадів? Добру маю охорону! — сердита прозелень панських очей висвердлює рештки гідності з мармизи Пігловського.

— Коні, коні підвели, ясновельможний пане.— Пігловський так згинається, що руками дістає підлогу.— Служимо вам, як самому Єзусу, але коні не такі...

— Може, вам мої рисаки віддати? — глузливо шпитає Стадницький. — Справжній полісовщик пішки наздожене злодія! Так хто, думаєте, крав ліс? Хто вкрав клена?

— Не вкрав, тільки думав украсти, ясновельможний пане. Не дали, не дали їм украсти, — швидко викотивши з рота слова, Пігловський кінчиком язика облизує похололі й пересохлі від переляку уста і знову гнеться в низькому поклоні.

Стадницький нетерпляче морщить:

— А може, це не Щербини були, а хтось із тих, які живуть у моєму лісі?

Пігловський на ходу ловить панську думку і одразу ж приноровляється до неї:

— Може бути, ясновельможний пане. Хіба серед них мало різних недобрих привідців і злодюг? Корови їхні мають випас на дурничку, свині до самого різдва відгодуються в лісах, аж дичавіють, за дрова ніхто не платить! Глумлять і чорне, і родюче¹ дерево! От які вони люди! — і знову синюватий язик швидко обкружляв пересохлі губи.

— Лісовики — більмо на оці, чуєш? — строго дивиться Стадницький на управителя. — Коли вже позбудемося їх?

— Чого дарма наговорювати на людей, — підводить вгору повіки Матвій і повертає голову до Октава. — Коли б хто з лісовиків хотів украсти дерево, украв би коло своєї хати — навіщо їхати за якісь дві версти.

— Поговори! А може, вони хотіли продати дерево в Майдані — отим циганам, що деревнею торгують², — витягуючись, витріщився Октав на Матвія і зразу ж, якимсь зменшуючись, обертається до Стадницького, надає своєму обличчю виразу ласкаво-услесливої догідності.

Пан опирає груди на білі, наче з кості виточені руки, на високому лобі одна над одною вибиваються кілька рівних перекладинок-зморщок. У великих білках Пігловського злякано ворушаться дрібні чоловічки і застигають, коли повелитель розкриває рота.

— Погано стережете моє добро. Роз'їлися на спокійних харчах, влітку у фільки під кожним деревом граєте, а зимою спите в сторожці. Доведеться брати полісовщиків з чужих країв. Але через те, що відбили дерево, ще потерплю. Знайте, усім перекажіть моє слово: крім самого

---

¹ Родюче дерево — плодове.

² Деревня — вироби з дерева: діжки, сипанки, ярма і т. д.

пана, може стинати мій ліс лише один бог своїми громами. І більше ніхто!

Спітнілий Октав першим вивалюється з кабінету і незграбно, наче наосліп, прямує на подвір'я, в його ногах мурашником ворушиться острах.

— Так що? Дуже треба було поспішати до панів на вичити? — спокійно питає його позаду Матвій.

— А що було, по-твоєму, робити? — міцніше гупає ногами Октав, ніби витрушуючи на сніг противний мурашник.

— Що? Не квапитись з дурним услужінням.

— Дуже ти розумний!

— Якій вже не є, однак на людей, які в лісі живуть, не брехав би. Це — паскудство. Ти знаєш, як їх пан хоче виселити?

— І хай виселяє, хай хоч ниньки! Що мені до них! Менше клопоту буде.

— В них діти є, — хмурніє Матвій. — Хоча що ти тямиш, коли своїх не маєш? Колода є, колодою і згниєш.

— Поговори мені, то договоришся!

— Може, побіжиш панові ябедничати?

— Слухай, Матвію, — хижішає погляд Пігловського, — ти позбувся орної землі?

— Ну, позбувся, — ледве стримує зітхання Матвій.

— То навіки позбудешся й служби в панському лісі, — ханає за повід коня. — Якої тоді твої дітлахи заспівають в голодній та холодній хаті?

— Он куди ти гнеш! — бурхливий огонь змиває з обличчя Матвія веснянки. — На дітей моїх руку підймаєш? То знай: попрощався ти з совістю, а можеш неждано попрощатися і з душею. Чого в панському лісі не буває.

Пігловський люто заскакав на одній нозі, не можучи одразу сісти на коня, потім, підбравши ноги, б'є його каблуками і вже з вулички кидає Матвієві:

— Гаїдамака! Мугир!

— Драбинкова шляхта! ¹

Матвій навіть не подивився вслід Октаву, скочив на коня і поволі, в невеселих роздумах поїхав до лісу. В очах його, затуляючи Пігловського, стоїть живим отой клец, од якого потяглося лихо на людей. Скільки одна панська деревина може накоїти біди. А може, все якось і мишеться, не зійшовся ж світ на тому клеці...

---

¹ Дрібна шляхта, яка, мовляв, вискакує поміж щаблі воза.

На заметеному зрубі він стрічається з Щербинами. Близнята сидять на санях і роблять вигляд, наче й не помічають полісовщика.

— Стій, Левку! — кидає Матвій, не доїжджаючи до сенок, з яких незвично стирчать лише троє рожен.

Левко зупиняє коні, насторожено спідлоба вивчає веснянкувате обличчя Матвія, сміється в душі: не обличчя, а зозулине яйце.

— Чого вам, дядьку?

Полісовщик скрива глянув на парубка.

— Ти знаєш, Левку, хто ти?

— Хм? Теж запитали... — парубок здивовано ворухнув рукою з намотаними віжками.

— Не знаєш? — допитується його Матвій. — Тоді я тобі скажу, тільки добре запам'ятай: стерво ти!

Левко підвівся на санях, поруч з ним, спираючись на рожни, піднялися брати.

— Я, дядьку, на вашому місці притримав би язика в своїй підворітні.

— Заїло? — в'їдливо посміхнувся Матвій. — І все одно ти, парубче, стерво!

Левко спалахнув, зміряв полісовщика невисоким поглядом:

— Чого ви розбризкались ниньки? Думаєте, вашої берданки боюсь?

— Краще б ти своєї совісті боявся, коли не розтрусив її до зерпа.

— Якби, дядьку, сьогодні не свята неділя, ми показали б вам і совість, і стерво. Тоді, може, осьдечки, на лузі, ворони і прийняли б когось за стерво. Чого присікались до нас? Може, зачуманіли в лісах? — він розмотує віжки з руки і люто зіскакує з саней на сніг.

Матвій дереш подається назад, а сам полісовщик нахилив голову вперед.

— Ти, Левку, не скачи мені цапа і гайворонням не страхай. Коли б я хотів, ти б ще сьогодні вдосвіта у лісі валявся.

— Де ви мене в лісі бачили? Де? — з викликом глянув на полісовщика.

— Дурний ти, мов колода, а не журишся. Гадаєш, розуму вишитую? Не так багато його натовчено в твоїй макітрі. Ви біля мене вже порожняка мчали. Коли б на тому місці стояв Пігловський, давно вже з кров'ю випльовував би шріт.

— Ну так що? За це вам спасибі казати чи зволите перепросити? — трохи відходить Левко.

— Потрібне твоє спасибі і перепросити, як собаці драстуй.

— Чого ж ви хочете?

— Щоб ти своїх рук не паскудив!

— Вам жалко панського лісу?

— Людей жаль. Через твій дурний розум пан може виселити з лісу і Морозенків, і діда Дуная, і Гончара, і всіх лісовиків.

— Пробував уже, та не зміг.

— А ти йому взявся пособляти.

— Я?

— Ти і все ваше кодро. Тому й стервом зову вас!

Близнята рвонули до себе рожни, вихопили їх, підняли на Матвія, а він навіть арапника не підняв, щоб оборонитися, тільки приклав долоні до рота — і з-під них сумовито-моторошно затужило вовче виття.

Булані від несподіванки з хропінням звелися на диби, скрутилися і рвонулись на зруб. Григорій і Данило одразу вилетіли з саней, кілька разів перевернулись на снігу, скочили на ноги і разом з найстаршим побігли доганяти коней, які в усі боки метляли перекинутими санками.

Засніжені, брати добирались додому найглухішими вуличками, щоб менше їх бачило людське око. Дорогою Левко ввесь чась обмізковував сказане Матвієм Боцюном і не знав, чи лаяти, чи хвалити його. Таки він, Матвій, міг сьогодні когось із братів, мов соняшника, зрешетити. Пігловський на його місці за милу душу пригостив би свинцевою начинкою, а Матвій того ж пожалів. Химерний він чоловік: мерзне в тих лісах, наче вовчий хвіст, сам на вовкулака став схожим, а, дивись, щось людське і знайдеш у нього.

Левко навмисне в думках прибіднює, вкорочує душу чоловіка, бо ж тоді треба визнати, що не дарма полісовщик обізвав його стервом. А крім того, парубок завжди з погордою дивився на тих, хто не мав землі. Бо що те панське жалювання: сьогодні воно сяк-так годує тебе, а завтра схоче пан — і покладеш зуби на полешню...

І від полісовщика Левко переходить до своїх думок. Аби ж то пощастило йому мати хоч половину дідизни. А то через рік-два доведеться її шматувати аж на чотири паї. Хоч і не захочеш, а сам себе вузлом зав'яжеш, пристаючи в прийми до якогось пенька, що має ґрунт.

Левко згадав Тетяну Сердюк, і йому на мить стає шкода дівчини, на яку безневинно упав поговір; шкода і тієї десятинки, що вже належала б йому. Але дарма, знайдеться ще і Тетяна, і десятина, а от аби дві знайшлися...

З такими роздумами парубок і на свій куток приїхав. Біля воріт давню вже виглядала синів стривожена мати. Побачила їх, сплеснула нахололими руками, і застогнала, і засміялася:

— Господи, хоч живі-здорові?

— Здорові і живі, мамо,— через ворота кинув Левко.— А ви галушок наварили?

— Вже й прочахли десь-то.

— Нічого, голодні поїдять і холодне,— посміхнувся Левко, який достогибелі полюбляв галушки з кришениками старого сала. І весело замуликав:

подавайте галушки
на три п'яді завдовжки...

Брати підбасками підхопили пісню, а щаслива мати дивилася на своїх здорованів і похитувала головою:

— Діточки галушок захотіли... Зголодніли, маленькі мої.

І близням стало зовсім весело у своєму дворі, при своїй матері, груди якої розпирала безмежна любов до синів.

— А ми і в'юнів привезли. Як балювати, так балювати...

Та не встигла сім'я сісти навколо великої миски, як у хату гоноровито увійшов панський лакуза Никанор. На його тупоскулому, кавуноподібному обличчі, як на воском заплилій книзі, застигає пошана до своєї особи і брезгливість до конюводського кодла Щербин. Він сьорбає повітря куцим, з широкими крильцями носом, нахилиється до печі, і з його обличчя зщіджується брезгливість:

— Побий мене хрест, ото в'юни так пахнуть!

— В'юни, Никаноре. Може, почекаєш трохи і з'їсиш гаряченьких? — заметушилася мати, догадуючи, що не з добром заглянув до їхньої хати лакуза.

— Так я і маю час на панській службі в'юнами наслаждатися,— з гідністю відповідає Никанор.— Ану, парубота, зараз же збирайтесь до пана,— окинув поглядом усіх близнят.

— Чого їм, Никаноре, до пана? — затривожилась мати.

— А там скажуть. Мабуть, пан кличе їх на кофію,— зареготав лакуза.

— Никаноре, може, ти скажеш, що дома не застав...— ще більше тривожиться жінка.

— Дурне ви говорите! — вишкірився лакуза на неї.— Де це видано, щоб я самому панові за його хліб збрехав? Ану, мерщій одягайтеся. Чи боїтесь? — покосився на парубків.

Близнята глянули на батька. Він кивнув їм головою.

— Ідіть, хлопці, коли пан кличе,— і ніяко-нико не подивився на Левка, мовляв, зумій, парубче, викрутитися з халепи. На тебе вся надія.

Левко хитнув батькові головою і першим повільно підійшов до жердки за свиткою, думаючи, як то йому доведеться говорити з Стадницьким.

Стіною стали брати біля порога панського кабінету. Аркадій Валеріанович, витримуючи психологічну паузу, гостро, обдаючи холодом братів, запитав:

— То доки ви будете злодійством промишляти? За тюрмою скучаєте?

Левко здвигнув плечима, здивувався, образився, здивувались, образились і брати.

— Про яке милостивий пан злодійство говорить?

— Не прикидайся, Левку, овечкою. Хто мої ліси обкрадає?

Левко похнюпився:

— Був гріх, милостивий пане, в минулому році, попутав нечистий. А після того ні хворостинки дурно ми не взяли із вашого лісу: попитайте в Шкапонда, скільки в нього гілляк і дров купили.

— Не бреш, Левку!

— Не брешу, пане,— очима праведника дивиться на Стадницького.— Покаявся ще з минулого року. Навіть зарікся! І коли б мені тепер сам губернатор або цар-гімператор сказав зі свого кришталевого палацу поїхати красти ваш ліс, ніяк не поїхав би.

Ця відповідь була такою нахабною і несподіваною, що Аркадій Валеріанович посміхнувся, посміхнулися Данило і Григорій, а Левко — хоч би тобі що: стояв з одною правдою на обличчі і в очах.

— Ну, Левку, бачив я брехунів на своєму віку, сам в молодості іноді міг збрехати, а такого, як ти, не доводилось зустрічати,— вже не так гостро говорить пан.

— Я не брешу, милостивий пане, побий мене грім на дорозі!

— І таки поб'є! А де ж ти сьогодні вночі був? Звідки ви вранці додому поверталися?

Григорій і Данило похололи, вони безпорадно оглянулися, зустрілися з насмішкуватим поглядом Никанора.

— То говори, Левку,— переможно допитується Стадницький.

— І скажу, пане, бо не маю чого критися. Ще до світанку ми усім гуртом виїхали на Варавині стави ловити в'юни. А верболозні коші там поставили звечора.

— І улов зможеш показати? — ще раз хотів несподівано підсікти Левка, але той не збентежився.

— Зможу, коли накажете, пане. Та й ваш Никанор бачив, як наша мати смажила в'юни. Вони запрошували і його поснідати, але Никанор часу не мав.

— Було так, Никаноре?

— Було. Бачив в'юни і в печі, і під припічком у верейці,— з жалем промовив лакуза, шкодуючи, що таки викрутився Левко, в'юном вислизнув від панської карі.

— Що ж, може, сьогодні й не ви крали мій ліс,— строго промовив він.— Але шануйтеся, хлопці. Знаю: всі ви нечисті на руку. Спіймаю — позбудетеся останньої сорочки, не те що коней!

— Хіба ж ми цього самі не знаємо? — похитує головою Левко.— Того й шануємось, милостивий пане, та й нема на лісі і ніколи не було тієї живої копійки, що дає нам худобина.

— А прогадати на ній не можна?

— Іноді і це трапляється, але дуже рідко, бо ваші тато, дай бог їм здоров'я, по одному духу пізнають правду чи обман в коневі. Шахраї, оті, що підкрашують старість худоби чи заливають підочні западини парафіном, бояться їх, мов огню.

— Як же вони, Левку, парафін заливають? — зацікавився пан.

Левко аж подався вперед, по-справжньому пояснюючи голосом і повільним рухом рук:

— Дуже просто, милостивий пане. У старих коней над очима западають ямки. То хитрі цигани чи різні ліверанти проколюють шкіру і заливають порожнечу парафіном або воском. А то, буває, соломинкою надимають повітря, а дірочку замазують,— діловито розповідає парубок, а брати в душі не можуть нахвалитися своїм старшим.

— Ну, гаразд, хлопці,— хмурніє пан.— Ідіть додому, тільки глядіть мені,— насварився пальцем.

Близнята вклоняються папові й тій руці, що колише застереження, й одразу вискакують з панських хоромів.

Аж за залізною огорожею у вуличці полегшено засміялися брати, а Левко глибокодумно промовив:

— Які не є вчені пани, а їх таки можна перехитрити!..

VIII

В кам'яниці Плачинди першою прокидається наймичка Уляна Омельченко. Ще тільки, мов з теплої хвилі, виходячи зі сну, вона зразу ж, за звичкою, лякається і холоде: чи не проспала світу божого; стрімголов зривається з вузького тапчанчика і проворно біжить до вікна. Пахучою розтріпаною головою дівчина прикипає до намерзлого скла, і її погляд, перескочивши подвір'я, зупиняється на двох піднебесних тополях, між якими вечорами погойдуються місяць.

Тепер за тополями глибокою повинню вигинається небо, воно вже обтрусило зорі, очистилося від пічних барв і тільки ніжним фіалковим одсвітом підмиває підсинені сніги. Полегшено зітхнувши, Уляна босоніж через холодні сніги біжить до комірчини і щиколотками стукає в ковані двері, що пахнуть іржею і порохом.

— Давиде, чуєш, Давиде, вставай! Уже ранок! — гуде її глибоке контральто, і навколо дівчини аж до горища оживає холодне повітря.

З комірчини спочатку чується смачне зітхання, старечий скрип спорожнявілого ліжка, а далі знову — рівне дихання: Давид майже завжди прокидається одразу, але, підвівшись з постелі, знову припадає до неї і пірнає в напівзабуття.

— Давиде, вставай! Вже сам Плачинда гукає і страх сердиться на тебе! — лукавить Уляна.

Якась невідома сила одразу ж зриває парубка з ліжка, а дівчина заливається сміхом і аж тупотить ногами.

— Знову, дівко, обманула!? — обурюється могутній голос в комірчині.

— А хіба з тобою інакше можна? — регоче, витанцювуючи біля дверей.

— І чого тебе так рано марудить і колотить? Ще чорти навкулачки не билися! Ось іще, і-і-і-х, трохи порозкошую, — солодко позіхає парубок.

— Сплюх нещасний! Щелепи вивернеш! Чим тоді хліб жуватимеш? — кепкує Уляна.

Але Давид аніскільки не ображається і вже, шарудячи одежею, весело питає:

— Уляно, чуєш?

— Чого тобі?

— Ти мене любиш?

— Аякже!

— І дуже?

— Як душу.

— А заміж підеш?

— За когось і піду.

— А за мене?

— Почекаю! — і з цими словами Уляна кидається від комірчини, бо двері відчиняються, і на поріг вискакує здоровенний Давид, який однією рукою може підняти дівчину вище голови.

Запізнившись, парубок ловить не дівчину, а хатні двері. Але тепер навіть і це його радує: посміхається своїм думкам і йде озуватися в свої аршинні чоботиська, що за ніч встигли підняти вгору незугарні, обшиті союзками, носи.

Чоботи, чоботи ви мої,
Наробили клопоту ви мені...

. Давид, тупцюючи, з жалем і насмішкою дивиться на своє розтоптане взуття, а потім так б'є обчасами в долівку, що здригається вся комірчина. З господарєвої світлиці хтось гукає в стіну: мовляв, тихіше, ідоле! Парубок обертається на стук і невідомо кому погрожує кулаком:

— Нех ти гориш!

Плачинда недолюблює Давида, одначе терпить його, бо парубок робить за двох і в усякій роботі знає толк, але в його душі та на язиці гніздяться вперті й насмішкуваті біси. Господар може непокоїтись, вболівати, мучитись над чимось, а наймит у цей час буде байдуже висвистувати якусь пісеньку і посміхатися.

От, наприклад, цього літа в косовицю вони застрягли в калабані, звісно, з вини Давида. Взяли б праворуч, на поле Щербини, — і оминули б з богом калюжу. Але на ниві саме біло-рожевою піною квітувала гречка, а на ній переливались краплини солодкої роси. І Давид посівістився толочити цвіт, хоча й ніде нікого не було навкруг. Тому й засіли по самий драбиняк у чорному, як дьоготь, болоті.

Так Давидові що: скинув штапи, перевісив через плече і, вритримуючи сорочку над самою грязюкою, з реготом перебрів оцю баюру. Плачинда ще раз вилаяв найміта, гукнув, ляснув батогом по конях, але засмоктані тванню колеса тільки жалібно писнули і не ворухнулися з місця.

— Переходьте, як я! — порадив йому Давид, обмиваючи в рівчаку свої «чоботи» з болота.

Плачинда тільки зашипів на парубка і, тримаючись за коня, обережно попрямував на край динна — звідси можна було скочити на самий окраєць калюжі, де підсихали витиснуті худобою сліди. Одначе ледачий диншель не витримав його — тріснув, і господар по самій пояс шубовснув у виквацзоване жабами болото. А Давидові що? Замість рятувати хазяїна — аж упав на рів, захлинаючись від густого сміху. Цей регіт одразу вирвав розлюченого хазяїна з жаб'ячого царства. Стікаючи масною грязюкою, впі з батогом у руці палетів на парубка, але той уже скочив на рівні, вибіг у поле і там хилитався од сміху, дарма що й штани, безсовісний, не встиг надіти.

— Що з недоумка візьмеш! — потім кривлячись, псевдоволепо згадував Плачинда про цей випадок.

А парубок розповідав про нього завжди з охотою, ще й прибріхував, що в широкі халяви господаря, разом з болотом, вскочило дві жаби і з переляку заквакали, паче на великий дощ. Навіть господарські слова — «що з дурного візьмеш» — він по-своєму пояснював таким же, як і сам, голодранцям:

— Для Плачинди всі бідніші за нього — дурні, і він дихнути не може, щоб з когось чогось не взяти. От який славний у мене господар, жаль тільки, що господь йому смерті не дає, — з усмішкою вивертав напоказ душу і совість Плачинди, втішаючи цим і когось, і себе.

Що й казати, жилося Давидові хоч і тяжко, але весело. От і зараз, насвистуючи пісеньку «Чом, чом не прийшов, коли говорила», він просовує голову до Уляни, яка саме порасться біля печі, підморгує їй однією бровою і впирається шапкою в одвірок. Одсвіт полум'я лягає на міцну, м'язами помережану постать парубка, натікає в русяву чуприпу, і вона золотистою метлицею нависає над високим чолом.

— Давиде, гляди, ще одвірок головою виважиш, — кидас йому Уляна.

Давид тріпнув чубом, і він замерсхтів живими іскрами.

— А тобі жаль мосі голови?

— Ні, господарського одвірка,— розгонисто засовує в полум'я пудовий баняк з картоплею для свипей.

— Нех він горить,— крекче Давид, придивляючись до жовтих чобіт Уляни.— Ти в цьому взутті знаєш на кого схожа?

— На кого? — заклопотано підбігає до лави, де на клеповій дошці лежить м'ясо господарям на снідання.

— На чорногуза.

— А ти на ведмедя,— уже сікачем шаткує закришку, і її молоді груди стренетами б'ються в тісноті грубої, з десятки, сорочки.

— Ех, ти,— докірливо виривається у парубка, і він зараз не знає, що говорити: насмішка, жарт завжди знаходяться, а от сказати делікатніше слово Давид ще не вмів, але чує, що його неодмінно треба знайти для Уляни, бо, дивись, і зіпсується дівчина. Ще недавно такою тихенькою, як весняна травичка, була, навіть від свого низького голосу щулилася. А це від нього ж, Давида, навчилася усякими насмішками розкидатися, чого доброго, стане пащекуватою, а йому не така потрібна дівчина.

В думці він уже з пилипівки мало не щодня сватає її, але як це сказати самій Уляні? Спробував якось, наче в жарт, покласти їй руки на полиці, але так отримав по п'яльцях, що й досі при згадці щемлять вони. От тобі й тиха травичка.

Дівчина чує на собі довгий погляд парубка, мимоволі червоніє, щулиться.

— Давиде, чи не заглянув би ти до худоби? — повертає до нього карі, по вінця налиті вогнем очі.

— В тебе, Уляно, зараз очі мов зорі,— одразу вихоплюється в парубка потрібне слово.

Вона уважно дивиться на Давида: чи не пасміхається, а потім ще більше червоніє.

— Іди вже,— відмахується рукою, нахиляється до лави і соромливо посміхається в думках.

— То й піду, коли вже так декому падокучив,— з удаваною образою тупцює біля порога, береться рукою за клямку, знову застрягає в одвірках, і йому видно, як рум'янець на обличчі дівчини змикається аж на шиї.

— Чого ж не йдеш? — випростується Уляна і порухом плеча поправляє косу.

— На тебе хочу надивитися.

— Так уже й на мене? — чує незвичне тепло в словах парубка, але й боїться, що, може, за ними ховається якась насмішка.

— Тільки на тебе, — тихішає голос.

— Було б на кого, — не знає, що відповісти, і зітхає, і хилить голову донизу.

— Уляно, а ти вийдеш сьогодні?.. — майже пошепки питається Давид, і очі його стають зовсім іншими. — Вийдеш?

— Куди? — округлюються повні, одразу присмирнілі уста.

— Куди? До тих тополь, — киває на вікно.

Уляна тільки голову повернула до вікна, побачила ті тополі, між якими вечорами сходить місяць, і в її серці зустрічаються радість і страх.

— Уляно, вийдеш? — теж червоніє хлопець. Але в цей час у світлиці Терентія почулося шамотіння.

Давид повертає голову, пасторожується, вискакує в сідни, зупиняється на рундуку, а потім іде надвір, несучи в душі бурхливу повінь молодих почуттів. А чи ж так він розмовляє з Уляною? Схоже на те, що слова були дурніші від думок.

Його очі розшукують дві чорні тополі; за ними на блакиті легенькою парою струмує світанок. Давид любить ці дерева, біля яких завжди непокоїться і зітхає вода у невеличкій річечці. Коли доводиться йти левадою, парубок часто підходить до тополь, що зверху до низу обросли вінками гнучкого гілля, і не раз згадує, як тут у крихітному живому нурті, між корінням, він кошиком впіймав свою першу золоту рибку. Вона вмістилася на його дитячій долоні, переливаючись яскравою, наче з сонця відлитою лускою. Рибина задихалася на руці і райдужним оком дивилася в чутливу душу дитини.

Він чекав, що вона от-от заговорить до нього людським голосом, розгорне перед ним світ казки. Але золота рибина отверділо розкривала рота і нічого не казала. Тоді він опустив руку у воду. Рибка, почувши волю, стрепенулася, замерла, підвівши червоні плавники під самий верх води, і зникла в глибині. Тільки невеличкий, мов гніздечко, вирінок сколихнувся за нею. І хоч золота рибка не заговорила до нього, але, певне, мала якісь чари, бо потім Давидові рибалилося на всякій воді...

Поволі росли дерева, поволі ріс і хлопець, з любов'ю придивляючись до них, і щось миле і таємниче було у

їхній з небесною блакиттю красі. Якось у косовицю з самого ріжка левади він побачив, як веселка мостом лягла на тополі, а за ними зеленіло свіже, вимите дощем село. Воно кликало парубка в свою незвично принадну глибіню. Ніколи не були такими привабливими для нього звичайні надвечірні хати, зелень перед ними і димчаста, зі сріблом голубінь над ними.

Він поклав косу на плече і, збиваючи з трави сині краплини дощу, попрямував луговою стежиною до тополь. Недалеко від них, на кладці, обнявшись, стояли дві дівчини і, забувши про все на світі, виводили стару сумовиту пісню:

Ой на морі хвиля,
При долині роса,
Стороною дощик іде...

І ця пісня, і дві тополі, і веселка над селом, і золотий туман сонця на заході, і дощик, що насправді йшов стороною,— перевернули душу парубкові. Усе, що було навколо нього, стало часткою його душі, хоча й не знав бідний наймит, що він тепер не просто йшов лугами, а вже зачерпнув юним серцем красу своєї землі. Не від мудрих, не доступних йому книжок передалася вона хлопцеві, а від простих двох тополь, біля коріння яких він спіймав свою першу золоту рибку...

Чи ж вийде Уляна до цих тополь? Напевне, думає, що він жартує, як і тоді, коли вона ранком будить його. Але чого ж вона вся спаленіла? Десь-то ще їй треба нагадати. А коли вона візьме на сміх? Виучив на свою голову: дівчата ж, мов шпаки, все переймають од інших... Але чого б їй і не вийти? Що в неї, багатство у скринях осіло чи він парубок з гірших? Дивиться на свої великі, начорно потріскані долоні і задумано посміхається.

До нього поспішає білокрилий гусак Розбійник, який взимку майже завжди стовбичить біля воріт, нахабно вимагаючи данину з гостей Плачинди. Розбійник високо, з гідністю підіймає мармурову шию, просить у Давида чогось поїсти.

— Знову примудрився вилізти з хліва? — запитав Давид, придивляючись до круглих, з веселою хитринкою очей птиці.

— Ге-ге-ге! — вигинаючи білі крила, загелготав Розбійник і червоним тупим дзьобом хапає Давида за ремінний гудзик свитини.

Парубок, сміючись, відгонить птицю, дивиться на покрівлю кам'яниці, на мить завмирає, а далі від сміху присідає майже врівень з гусаком: увесь дах Плачинди красується рівно виложеними вікнами. На комині ж, перехилившись на гребінь, стирчать чиїсь двері, клямкою догори. Немало хтось помарудився, наводячи таку красу.

— Ха-ха-ха! — регоче парубок.

— Ге-ге-ге,— наполохаво обзивається гусак і собі повертає голову до кам'яниці.

На поріг з відрами і коромислом вискакує Уляна, грайливо, щоб захвати соромливу радість, викидає ноги в сторони, а коліна тримає разом. Отак, чеберяючи, і мчить до криниці.

— Уляно, подивись! — Давид зупиняє дівчину біля себе і показує пальцем на дах.

— Ой лишенько! — злякано вигукнула дівчина, але, поглянувши на Давида, й собі засміялася.— Панський парник, чи що, хтось затіяв?

— Ні, царські врата!

— Тільки образів нема.

— Можна винести один, для інтересу! Як думаєш?

Стоять наймити на втоптаній сніговій доріжці і весело витрушують з себе регіт.

— Хто ж це міг зробити? — повертає дівчина до хлопця поморщене сміхом обличчя.

— Та в такі молодці.

— Чи не Роман Волошин?

— Може, і Роман,— погодився Давид. Він могутнім плечем уже торкається плеча дівчини, яка вибігла в двір лише в одній легенькій блузці.

— Ой, це як побачить господар!..— зразу ж лякається Уляна і чимдуж біжить до криниці.

Хлопець коситься на вікна і неохоче, з усмішкою навколо рота прямує до половника, бо треба запарити худобі полови.

— Давиде,— тихо гукає Уляна,— це ж зараз, певне, треба сказати Плачинді?

— Пех він горить! Хай люди побачать,— ще бринить в його душі низький голос Уляни. Коли дівчина говорить, йому здається, що в неї, мов дзвін, гуде все тіло.

— А нам не перепаде?

— Іхі, ніби це першина!

— Все одно — страшно! — Уляна мерзлякувато щупить округлі плечі.

— Скажемо: нічого не помітили. Порайся біля сніданку, та й годі!

— Ой Давиде, Давиде,— похитує головою дівчина, вигинаючись, підхоплює коромисло на плече і поспішає до хати. Голубе світання виразно охоплює її доладку по-стать, полохливі лінії високих грудей; гоїдвуться вони — і вода гоїднеться у відрах, схлипне, мов немовля.

Уляна чогось здивовано прислухається до цієї дитячої мови води. Це, може, неясне марево материнства прокидається в душі дівчини, але досить їй ще раз глянути на дах — і неспокій руйнує солодкий туман бентежної молодості. Уляна вбігає в кам'яницю, ставить на кружки відра і знову кидається до печі. Вогонь красиво обдає її зосереджене обличчя і плечі.

Коли вже зовсім розвиднілося, Плачинда з вікна світлиці побачив проти своєї оселі веселий гурт людей.

«Чого б їм зрання тут стовбичити?.. Да святиться ім'я твоє...— подумав, молячись на кучеряве золото образів.— Сказати б, напилися — так не було коли, та сьогодні й понеділок... Да прийде царство твоє...»

Ось до воріт під'їхав Євген Колосюк, фурман з економії, підвівся на санях і, показуючи пужалном угору, розреготався. А це, знову-таки сміючись, підходить споконвічний наймит Мирон Величко і собі дере підборіддя в небо.

— Уляно, чого там люди позбиралися? — обриває молитву.— Може, щось треба їм?

— А я знаю? — здвигає круглими плечима наймичка і вихоплює рогачем пригорілу зверху картоплю, що сичить у шумовинні.

— Ніхто ще сьогодні не заходив до мене? — спиною обертається до образів.

— Ніхто.

— Дива! — Терентій одягає чумарку і, надаючи обличчю скільки треба поваги, іде на подвір'я.

Люди дивляться на його повне гідності обличчя і ще гірш регочуть.

— Терентію Дорохтейовичу, доброго ранку, де ви таку моду доп'яли? — безневинно запитує його невеличкий кучерявий Морозенко, який живе у лісах Стадницького.

— Яку моду? — дивується обличчям і клешнями вусів Плачинда, поволі обмацує недовірливими очима людей. Од його жовтого, з краплинами презирства погляду стихає розгонистий людський сміх, щоб через кілька хвилин

вибухнути ще з більшою силою.— Ти про що варнякаєш, Петре?

Морозенко підіймає вгору кільця золотих, мов персні, кучерів:

— Та дивуюсь: нащо ви по-городському свою кам'яницю склом покриваєте?

Плачинда зирнув на дах — остовпів. І не сміх людей, а шум власної крові почув у голові. На мить здалося, що якесь бридке павутиння лягло йому на обличчя; розчепіреною п'ятірнею провів по щоках, наче бажаючи здерти з них гнів і сором.

Забобонний Терентій давно переконався, що одна удача веде за собою ще й другу, третю, але й лихо не ходить самотньо. Позавчора він до болю в печінках ївся з переселенцями, вчора при людях його обсміяв Роман, а це знову ганьба на все село. Наче дьогтем оселю вимазали.

Він тупо дивився на вікна, і в них, знову мов тіні, ворухнулись переселенці, які навіть з далекої дороги кидають сором на його ім'я.

Люди, бачачи, як змінився Плачинда, пожаліли його — мовчки зиркаючи одне на одного, почали розходитися од воріт, а з хати вийшли Дарина і Яків. Вони одразу побачили жорстоку насмішку. Дарина сплеснула руками, зойкнула, зупинилась, а високий Яків, недобре б'ючи устами в один кут рота, пішов до брата. Зараз сірі очі Якова безжалісно звужені, і він, здається, не словами, а розпеченим камінням жбурляє в Терентія:

— То що, брате?.. Можуть іноді яйця вчити курку? Не я тобі казав, що ці вікна боком будуть нам вилазити? Дожився до посміховиська, доживешся отак і до червоного півня! Багатіти теж треба з толком, щоб не проклинали твої мерзенні торги, і печінки, та селезінки в кожній хаті. А як я тепер через тебе людям у вічі дивитимуся?

І ці слова, наче з поганого сну, підіймають онімілу душу Плачинди. Він з ненавистю дивиться на молодшого брата, з якого не вийшло ні помічника в ділі, ні спільника в помислах. Коли б вони тримались один одного, коли б вони жили душа в душу, усе село вклонилося б їм, визнало б їх своїми панами. Але гнила кров книжок перейшла в жили брата, і він забув, як виколупується та копійка, на якій хлебтав свою науку.

— Питаєшся, брате, як людям у вічі дивитися? — жовтим, косуватим від злоби поглядом в'їдається в щілини очей Якова, а пелюстки його підрізаних піздрів червоні-

ють.— То я тобі пораю: збери геть-чисто усі свої вчені книжечки, хрест-навхрест зв'яжи їх ремінчиком, заміни панські шовкові сорочки на полотняні, попрощайся з розкошлюбством і йди з мого достатку, з моєї кам'яниці в народ і курні халупи, як ті розумники, що скаламутили тобі мізки і які тебе в Сибір на поселення запроторять. Тоді, живучи урозділ, вже можеш плювати на мене, а тепер, поки на моєму хлібі сидиш,— зась! Посміявся наді мною якийсь паскудник, а тобі не дозволю! Язика оцією рукою вирву!

Яків не сподівався такої мови, тому й не може одразу вдарити в обличчя брата гострою відповіддю. І поки він підшукує потрібні слова, Терентій, не дивлячись на нього, важко йде в стайню до наймита, незграбним хрестом зупиняється в одвірку. Давид, насвистуючи якусь дурну пісеньку, забирає від коней опалку¹ з оброком і нітрохи не журиться лихом господаря.

— Ти, парубче, отемнів чи більма про запас насунув на очі? Не бачив цього паскудства? — навідліг кидає рукою на кам'яницю і сам чує, як сіпаються і пашать вогнем його рухливі ніздрі.

— Доброго ранку, Терентію Дорохтейовичу! — Давид обриває спів і так вітається, наче нічого не трапилось.

— Ти, убоїще, оглух?..

— Та поки бог милував.

— То, може, не прочумався? Не бачив, що робиться? — знову кидає руку на оселю.

— Таки не бачив, дядьку. Стільки цієї худоби у вас, що й світу божого не видно. Як скочиш на ноги, так зразу ж до неї,— поважніє обличчя парубка.— Оце тільки тепер, коли всі загомніли, додивився до такої кумедії.

І Плачинда скаженіє від цих слів.

— Я тобі зараз як дам кумедію, то, чуєш, і язика виплюнеш коням під копита.

Але на цей раз наймит не промовчав і не жартом відмахнувся від господаря. Несподівано Давид брязнув худобі під ноги опалку і ступив наперед:

— Не дуже, дядьку, розкидайтесь чужими язиками, бо й свого колись позбудетесь!

— Ти що? — витягнув шию Плачинда.— Ти як, баляндраснику, говориш з господарем!? — скаженіючи, ввалився у стайню, шукаючи очима якогось дрючка.

---

¹ Рептух.

— Так, як ви зі мною! — став проти нього дужий і лихий. — Дайте мені мої зароблені копійки — і я піду в економію працювати. Не велике щастя покину у вас, пох воно горить! — Швидко вийшов зі стайні і подався до воріт, на ходу обтрушуючи з одяжі золотисту розсип січки.

Плачинда вражено сперся спиною на кінський зад і знову провів рукою по щоках, зриваючи з них невидиме павутиння. «Що за прокляте понеділкування видалося виньки? Не диво, що рідний брат гарчить, мов собака з підворітні, але щоб наймит підняв голос!.. Бач, як мето до воріт. І подається, чортове одоробло, в економію. Таке здоровило, та ще перед весною, залюбки візьме економ».

Може, їй плюнув би в люті Плачинда на Давида, але коли згадав, що тоді доведеться по всьому селі дражнити собак, щоб хтось поздіймав з покрівлі вікна, мусив скрутити свою гордість. Поволі відійшов од стайні і неголосно гукнув услід парубкові, який саме зозла хряпнув за собою хвірткою:

— Давиде, чуєш, ходи-но сюди!

— Чого ще вам? — зупинився насурмопений парубок. — Може, язика мого хочете коням під ноги кинути? — на вилицях тугими жолудями випинаються видовжені м'язи, ніздрі орлиного носа пашать гнівом.

— Ет, — втомлено махнув рукою Терентій. — Вчепився в дурне слово, наче реп'ях у собачий хвіст. Виделікатвіли всі тепер! Бачиш, як скривдили мене за те, що людей рятував. От і розходилася моя гризота. А я ж до тебе — наче рідний: не хочу, щоб твоє тіло в економіях гуртова нужа поїдала. Хто тобі там сорочку, як Уляна, випере? — б'є Давида в саму душу, бо він, Плачинда, придивляючись до своїх наймитів, рапіше дівчини збагнув, куди має нахилитися парубоче серце.

Давид ще хвильку вагається, а потім прямує на подвір'я і вже не ляскає хвірткою, а по-хазяйськи зачипляє її. І хоч на його обличчі ще тремтить образа, але вже зсередини, десь біля кутніх зубів, пробивається усмішка.

Плачинда косо, довгим поглядом вивчає парубка, з жалем визначає, що, поступившись раз, уже загубив частку своєї влади над ним. Ходить же, гергепище, до економських та їй з Романом, як з братом, водиться, а той і святого Миколая проти господарів настрєнчить.

— Давиде, гукай Уляпу — і здіймайте вікна. Тільки обережно, щоб мені ні одна шибка не писнула. — Плачинда, не дивлячись наймитові у вічі, прямує до кам'яни-

ці, а красчком ока бачить на даху благенькі рами Поляруша, вогнем би вони ясним горіли. Уже в сінях він чує бідкання Дарини і злобно шипіння брата. Але досить Терентію стати на поріг, щоб все притихло, наче перед лихом.

— Чого кривишся, мов середа на п'ятницю? — сердито гримає на дружину. — Привикай уже!

— Терентію, що ж воно таке? — розгублено дивиться на нього Дарина.

І, як завжди, він бачить, що задавлений сум її сіро-голубих очей більше лється в її душу, аніж на когось. «І досі нарікає на свою долю, що за мене вийшла».

— З жиру перед погибеллю злидота казиться. Ще посправжньому не заглянула їй у вічі біда, — кидає шапку на лаву і одразу ошпарює Уляну невилитою злобою: — А ти чого вуха, мов лопухи на смітнику, розвісила? Чом і досі не бачу сніданку на столі? З Давидом не нахихикалася?

— Це я сказала, щоб пізніше подала до столу, — заступається за наймичку Дарина.

— Через якогось дурноголового розбишаку і я маю голодним сидіти? — блимнув очима на запечалене округле обличчя дружини, з якого трепетно і якось безпомічно, півмісяцем, вибивалося невелике підборіддя.

Терентій важко розсівся на покуті, думаючи лише одне: Роман, тільки Роман зі своїми лобуряками так позбиткувався над ним. «Насолив ти мені, насолю і я тобі, да так пасолю, що в'юном завертишся». В голові, мов жар, пашать мізки, одна за одну чіпляються мстиві думки, але Терентій не впивається, а стримує їх: треба так робити, щоб менше село говорило. Він завжди приховує від людського ока свої помисли і багатство, бо ж вони не свічі, які перед всією церквою несеш до святих.

Після пвеселого сніданку Терентій старанно одягається, сам на себе сердиться в дзеркалі й прямує до Омеляна Шмалія, в якого наймитує Роман Волошин. Це прізвище, коли промовляє його в думках, аж шипить і човгає фуганком у голові.

Сьогодні ранкові вулиці здаються Плачинді більш непривітними і гнітючими, аніж будь-коли. На його плечах і досі їжаками ворухиться образа, а кожний усміх з чужого подвір'я бридливо прилипає до самого серця: напевне ж, досі всі дізналися про цю прокляту насмішку і лящать язиками, ніби на ярмарку. Здавалося, вже треба

було б звикнути до всяких перегудів, але вони їй досі боляче шмагали його тіло і гордість.

Весело чути, коли людська насмішка безжалісно роздягає когось із знайомих, але не доведи господи, коли вона починає шмагати тебе. І найістрашніше те, що від неї ніде не заховаєшся, нічим не одкупишся. Найпаршивіше з закутка вжалить тебе — і нічого не вдієш. Коли б його, Терентія, сила, він би за насмішку судив би, як за задавлені борги, сам язика з коренем вишарпував би. А цього Волошина, мов жабу, роздер би надвоє. І знову противне прізвище шипить і човгає фуганком у голові.

В хмурих думках він підходить до громіздкого подвір'я Омеляна Шмалія, огороженого дощаним, закладеним у цівки парканом. Дубові дошки в три пальці, дубові стовпи, що їй на підвалини могли б піти, важкі хрещаті ворота — усе це якимось одразу говорить, що їхній господар вирішив міцно і довго жити на білому світі. А чого ж? Виворочив багатство на різні машинерії, а вона не боїться ні градобоїв, ні посухи, ні морозів — у будь-яку погоду клепає грошки.

З лівої руки од воріт втискується в садок дебелий, присадкуватий, під залізним дахом будинок, якому, наче опакстій жінці дівочі мережки, не пасує легка дерев'яна різьба. Праворуч од воріт стоять розхристана засніжена катрага, стайня, шопа і квадратна олійня, від якої аж на вулицю смачно розтікається масний дух підсмаженого сім'я. В глибині двору палахкотить червоним одсвітом і роями іскор навстіж розчинена кузня, в її кривавій середині, поперемінно згинаючись і випростуючись, щось чаклюють молотами над ковадлом дві чорні, мов відлиті, постаті ковалів.

Плачинда спочатку не йде в кузню, а бере ліворуч, за хату, до величезної, огороженої дядьківськими возами будівлі, що перелопачує різне гудіння машин, шипіння пасів, скрегіт твердих грабових пальців і чиїсь різкі окрики. Тут спритний Омелян хитромудро переплів ремінням крупорушку, драч, вальці, січкарню і керат. Усе до очманіння в голові гуде, лящить, сердиться, виє, вихриться пилом, тече жовтою січкою, золотими струмками пшона, зеленкуватим конопляним зерном, ніжно-рожевими ребристими самоцвітами гречки, спухас червоним пилом луски.

Терентій спочатку затуляє вуха долонями, потім підходить до крупорушки, присідає навпочіпки, засовує руку

в ще теплу, з-під машини крупу — перевіряє, чи без обману працює машинерія, а далі гукає до наймита, який уважно дзьобиком маслянки напуває пилом припалі машини.

— Сергію, де дядько Омелян?

Одноокий Сергій обертає до нього масну, олінафтою вквациювану голову, прикладає до вузькуватого напівоглухого вуха вкорочені машиною кінчики пальців, на яких пазурі скручені, мов равлики.

— Ви щось сказали?

Терентій підводиться, нахиляється над висušеним наймитом, гукає йому в саме вухо:

— Де дядько Омелян, питаю!

— Вони в токарні! — кричить Плачинді в обличчя наймит і поправляє масною рукою почорнілий від олінафти чуб.

— Може, гукнеш його?

— Не можу — машини! — Одним заокругленим від пильності оком оглядає своє пекло, в гуркіт якого невідомо як просочується тоненький співучий голосок хлопчика від керата. Троє сліпих коней, призначених довічно тягнути по колу дерев'яний керат, прислухаються до співу погонича, і їм, мабуть, згадуються ті дні, коли вони ще паслись на зелених лугах і не падали п'яно з ніг від щоденних кружлянь по одному колу.

Терентію не хочеться самому розшукувати Омеляна, бо до токарні треба йти через кузню, де працює Роман.

«Але чого б мені боятися цього хлопчиська? Хай знає, паскуда, поштивість!» — сердиться водночас і на себе, й на Романа, рішуче виходить на засмічене мервою, січкою і трісками подвір'я, на якому худючі надвірні свині несамовито шматують чиюсь пошивку з зерном.

— А щоб ви, прожери, трясті наїлися! — до саней підбігає вусатий селянин і батоном відбиває в свиней своє добро. Ті ображено кривлять блідо-рожеві, обліплені зерном рила, верещать і неохоче задкують від пошивки. — От порядки в цьому домі: свиней не годують, щоб дурничкою прохарчувати, — вусате обличчя обертається за співчуттям до Плачинди, але той тільки невиразно хмикає: мовляв, кожен по-своєму господарює.

В налитій сяйвом кузні, наче на погожому літньому сході, так само чорніють дві м'язисті постаті ковалів, вибиваючи з ковадла і темно-вишневого заліза веселий передзвін.

Плачинда, не дивлячись на Романа, мовчки, одним порухом брів, здоровкається з Панасом Гомоном, обходить його і рве на себе подзьобані окалиною двері. В довгій майстерні шипить ручний токарний станок, величезне колесо якого крутить хлопчак років дванадцяти. Праворуч біля свердла теж стоїть хлопчина — світлоокий, веселогубий Костянтин Романовський. Він маленьким свердлом решетить чавунний круг для олійні. За роботою хлопчача пильно стежить присадкуватий, горшкоголовий Омелян. Його віспуваті щоки схожі на сірій шлях, прибитий краплинами дощу; важкий м'ясистий ніс по самі ніздрі загруз у прокурених вусах і, здається, витягує з них міцний тютюновий дух.

— Діла ідуть, контора пише? — якомога бадьоріше виморщує посмішку Терентій.

Обличчя Омеляна, відриваючись од чорної перекладини з свердлом, спочатку дивується, а ніздрі, втягуючи повітря, злегка ворущать верх куцих, але товстих вусів. Брови у Шмалія теж товсті, добігши до половини вислих дуг, вони уперто відслоїлися від них і в'ються собі в повітрі, мов кілька стеблин сухої берізки. Під завеликими бровами глибоко засіли невеличкі очиці, кольору щойно переломлених напильників.

— Ранок добрий, Дорохтейовичу! Щось привіз? — витирає руку об лискучі штани, підозріливо дивиться на покротячи темну, куцу доловню, а потім з'єднує свої засмальцьовані пальці з червоними Плачинди.

— Ні, так прийшов, по-сусідськи одвідати. Тісно в тебе тут, — привітавшись, оглядає майстерню, усі кутки якої засновані мертвими павучими гніздами.

— Тісно, скажу тобі. Оце в Кам'янці жде мене новісінька бормашина, не знаю, де й діти її.

— Да, кожного з нас щось жде у житті, — здалека і загадково починає Терентій і цим одразу насторожує донитливі очі Омеляна.

— Таке діло, — погоджується Шмалій. — Кожного з нас щось чекає. На все божа воля... Костя, чого у тебе свердло, наче п'яне, хилитається! Не криви очей, мов старчиха під цвинтарем! — гукає на Романовського.

— Недавно взяв його? — здаля кружляє навколо своєї справи Плачинда.

— Тижнів зо два.

— І як віп?

— Нічого, любить залізо.

— Це таке діло. Як подивлюсь на твоє господарство, все в тебе виходить в самий раз: ти машинерію любиш, а жінка землі дає лад не гірше за якогось господаря.

— Земля на ній тримається, лише хата господині не має,— Омелян говорить так, що не розбереш, чи хвалить, чи гудить жінку.— А це ж тепер учиться мій Кузьма в гімназії, то стара зовсім відцуралася дому.

— Зате сина вченого будеш мати. Учення — світ, а невчення — тьма.

— Упаси і сохрани мене господь від того світу, якого ти дочекався від свого Якова.— Під пишними обрізками вусів затріпотіла усмішка.

— Не розтравляй мені душу цим Яковом,— одразу хмурніє Терентій.— Відщепився від нашого роду, мов тріска від дерева, і вже не прикладеш, не притулиш її: нема живця.

— І я, скажу тобі, увесь час лаявся з жінкою: ми й без книжок їмо хліб! — погоджується Омелян, не можучи вилучити кінчика тих думок, які пригнали до нього Плачинду.— Може, вивчиться, мов той бурсак, що забувсь, як звуться граблі. Чи не заглянемо до хати?

— Можна й до хати, коли маєш вільну часину,— охоче погоджується Терентій.— Гарно, бачу, живеш.

— Та яке наше життя? То горбки, то долинки.

В будинку Шмалія не прибрано, все захаращено якимись шмутками, заставлено різним начинням, боднями, діжницями, діжечками, гарнцями. Навіть кілька почорнілих і загнаних в куток образів не доглядає дбайлива жіноча рука. Дружина Омеляна хоч і добре поралась біля землі, але хатньої роботи і печі терпіти не могла, не привчала до неї і наймички — безрідної німої Домахи, яка від світання до ночі мовчки, як тінь, товклася біля господарської худоби. Тому й доводилося не раз Омеляну самому лізти в піч, проклинаючи бабські порядки.

Господар з другої кімнати виносить зелену філіжанку з настоящим на горілці вишняком, наливає його в густо припалі пилом чарки, потім, скріпивши серце, відхиляє заслінку від печі, придивляється, що можна вихопити з неї. Але в цей час до хати входить босонога, у старому, лищучому від бруду і олії кожушку нещасна Домаха. Грязь великого нечистого хазяйства, стайні, корівника і свинарника лягла на її біляве обличчя, тільки не торкнулася по-дитячому чистих і скорботно-терплячих очей. В руці вона тримає старий розтрісканий товкач.

— Домко, віж нам сала! — ставить на місце обмашену жовтою глиною заслошку.

— Нем... мам ключ ала,— зриваються з округлих, мов пуп'янок, уст дівчини покалічені цурналки слів, і тільки один Омелян розуміє, що вони означають: «Не можу дістати, бо мама ключ узяла». Як він забувся, що його жінка все ховає під замок? Боїться, щоб навіть він, Омелян, не заглянув у бодню з салом.

— Тоді з печі щось дістань.

Дівчина скидає кожушок; чорна, мов земля, сорочка і якась подоба спідниці з гудзькуватого валу страхають навіть Терентія. Він знає, чому Омелян тримає в своєму господарстві покалічених наймитів, але ж так їх одягати — повинно гидко бути й собі, не те що людям.

Домаха виймає з печі гарячий горщик і, мінячись на лиці, охоплює його не ганчіркою, а зашкарубленими долонями, швидко переливає в миску бурий, загущений рибою й квасолею, розсіл. Пахуча пара від нього блискучими краплинками осідає на гострих біля носа, мов зернята гречки, віспинках Омеляна.

— За твоє здоров'я, Терентію Дорохтейовичу,— підіймає і смачно ховає під вуса невеличку гранчасту чарку.

— І я за твоє, Омеляне, з великою охотою п'ю! — перехиляє вишняк і задумливо дивиться на руку з затиснутою чаркою.— Не дуже часто ми стрічаємось, але завжди пам'ятаємо один про одного! Аякже! Небагато в нас людей мають твій розум. А всяка машинерія де взялася в тебе? Не з великої батьківської калитки, а з свого мозоля і голови. І все в тебе гуде, веселить людину, як великодні дзвони.

«І чого це він підмощується?» — пронизливими, з холодним відливом очима просвічує Терентія, і тому на мить здається, що Омелян дивиться крізь нього, мов крізь скло. Терентій знає і цінує спритний і жорстокий розум Шмалія. Вихиливши другу чарку, він вирішує відкинути зайве петляння:

— Чуєш, Омеляне, не перший рік ми знаємо один одного. Не перший! Бувало, що ти мені пособляв, бувало, і я тобі рятунок приносив, бо одна погибель нам не триматися купи. Свої ж добрі люди, попусти їм, до маслака обгризуть... Колись ми хвалились, що наше село тихе. А тепер пропадає ця тиша, як ранішня роса... Оце насміявся наді мною твій наймит. Прожени його, урвиголову. Щоб і духом поганим не тхнуло. Господар над господа-

рем, куди вже не йшло, ще може інколи позбиткуватися, але щоб злидень невилазний комизував і колотив мою душу — це вже погибеллю пахне.

— Сергій насміявся з тебе? — насторожується вся горшкувата голова Шмалія.— То зараз же, при тобі, в три шії витурю, в безвість нажену його, псяюху такого! Іч, скороспілка червива! Як прителіжився, так і потеліжить ся од мене! — натягує лютість на віспувате обличчя, а в душі глузливо посміхається: добре знає, хто насміявся над Плачиндою.

— Та не Сергій, а отой ланець Роман Волошин! — кривиться Терентій, і його рухливі підрізани ніздрі тремтять злобою.— Вже двічі наскакує на мене. Доскакатися хоче. Маєш такого лотра у себе, яких мало й на світі є. Жени його в потилицю з свого обійстя, бо й тобі вкине за пазуху таку жарину, що душа спопеліє.

— То це Роман? — жалем беруться опухлі щоки Шмалія.— Це вже, скажу тобі, гірше. Романа, вибачай, Терентію Дорохтейовичу, не можу нагнати: де я такого робітника візьму? Він у мене і в кузні, і в токарні з усякою роботою справиться та й з машинами дасть раду. Спритний, скажу тобі, мов дідько болотяний. Усі Волошини такі.

— Волошин, Волошин! — перекривляє Терентій так, що шипіння розповзається по всьому тілі.— І все одно ослобони і жени його, поки він і тебе, і твоє господарство не вивернув на посміховисько.

— Зараз ніяк не можу, — розводить короткими руками Омелян.— Пізніше, може, щось придумаю.

— Зараз придумай!

— Легко сказати — зараз. Де я в нашім простолюдді знайду такого майстра?

— Хто ж тобі дорожчий: хазяїн чи харпак? — хрипить над чаркою з чорним вишняком.

— Ти дорожчий, скажу тобі, Терентію Дорохтейовичу, тільки ти! Але ж ти не прийдеш мені молотом гупати, — з співчуттям дивиться крізь нього Омелян, та так дивиться, що Терентію хочеться руками затулити потайники своєї душі. І це ще гірше сердить Плачинду: краще заглянь у власну душу, немало звідти всякої погані виколупаєш.

— Пошукай, Омеляне, собі такого робітника в місті або на цукроварні.

— Чортзна-що — скоро знайдеш, а такі, як Волошин, па вулиці не валяються... Це ж збитків не оберешся.

— Твої збитки, раз на те пішло, на себе беру,— розщедрився Плачинда, сердито ворушачи ніздрями і клешнями вусів.— Аякже, на себе, де вже моє не пропадало!

— Е, ні, хай не пропадає: не хочу тебе зобиджати,— рішуче заперечує Омелян.

— Не зобидиш!

— Зобиджу. Знаю по собі!

— Нічого ти не знаєш! А коли ми таких, як Роман, зараз не скрутимо, то, гляди, потім ще не таке він одтубчить. Роман — то штука! Кажі, скільки дати відступного? — вириває з кишені калитку і з дзвоном кидає її на стіл. Роздутий свинячий пухир з гріними дивовижно схожий зараз на стару жабу.

Омелян мимоволі прикидає в голові, скільки є грошей в калитці, і відсовує її до Терентія.

— Ні, ні, і не думай про це! На чужій біді я не жнець і не косар! Краще, коли можеш, продай мені свою німецьку корову. Як вони в тебе?

— Недаром німець чорта вигдавав: повір, на доброму харчі по три відрі молока дають!

— І не рідке!

— Сметани чверть гладущика баба збирає, а кисляк такий, хоч ножем ріж, хоч пальцями колупай.

— Продасиш одну?

— І продам для такого чоловіка! Дідько з нею! Сьогодні ж хоч удень, хоч увечері приходь! Продам за ті самі гроші, що колоністам під Одесою вготив, і за дорогу не накину,— сам дивується з своєї великодушності.

— Скільки ж це буде коштувати?

— Сімдесят карбованців! — все-таки накидає десятку.

— А ти ж колись, Дорохтейовичу, хвалився, що вони тобі по шістдесят обійшлися.

— І правду казав! А на харчі треба щось накинути? — одразу викручується скупій.— То купуватимеш?

— Тільки не ту, що без рога.

— То — дорожче буде.

— Скільки ж за рік пабавиш? — впік словом.

— Три карбованці.

— Ого, дорогий в тебе ріг! — покрутив головою Шмалій.— Чи не з срібла-золота він?

— Тоді бери без рога.

— І візьму. Мені ж не з нього доїти молоко. Хтось збив їй рога?

— Та сама обломила. Щоб відьми не крали в неї моло-

ка, просвердлив мій старий рога, всипав усередину трохи маку, а дірочку забив осиковим кілком. І чогось після цього порохнявіти почав ріг.

— А відьми ж не доять корову? — обережно запитав Шмалій і повів очима по кутках оселі.

— Бог милував.

— Тоді по руках!

— За твое здоров'я, Омелине! — одним духом випив, а рештки люто хлюпнув на стелю, там і влипли останні краплини вишняку темною кетящиною порічок...

ІХ

У холоднім надвечір'ї тремтіло найжачене сонце. Воно вже довизбирувало решту променів зі снігу, і тільки останній їхній пил кривавився на шибках і на кудлатій брові хмарипи, яка тривожно віддалялася од світила.

Роман востаннє вдарив по запеченому темно-сізому залізаччі і жбурпув молот у куток кузні. Панас Гомін кліщами кинув залізо у воду, воно з несподіванки злостиво зашипіло, дихнуло парою і окутало парубочу постать білими клубами.

— Шабаш, Романе! — всім тілом, широко, до тріску в сугавах, потягнувся Панас і, наспівуючи, почав зривати з шиї пропалений фартух. — «Гей, стояла сосоночка та напроти сонечка...» Ти сьогодні до церкви не думаєш?

— Молитися? — вигинаються з подиву чорні парубочі брови.

— Та ні, Романе, з дівчатами на санках спускатися. Там такий згірок перед входом.

— А не краще на став піти?

— Моїй далеко до ставу, та й місце там печисте: в очереті всяке чортовиння водиться, а біля церкви одні тобі янголи літають, — засміявся Панас, і кілька зморщочок затріпотіли біля кутиків його темних уст. — Приходь, пайду тобі дівчину, як писанку, з горба спуцу санки, переверну вниз — от і знайомтесь на здоров'я, а потім жепихайтесь собі вдвох біля дзвіниці чи якоїсь вербиці.

— В тебе, Панасе, тільки й балачок, що про дівчат, — зненацька обізвався Шмалій. Господар, як завжди, несподівано, обанолом, виростав перед брамою, щоб робітники, бува, не здумали теревенити під час роботи.

Наймит ображено поглянув на хазяїна, роблено зітхнув.

— Еге, про дівчат,— удавано зобиджено тягне Панаас.— А от коли я говорив про церкву і янголів, то ви й не чули.

— Знаю твою церкву,— відмакнувся чорною, мов кріт, п'ятірнею.— Романе, зайти до мене,— глянув поверх Волошина і, пригинаючись, попрямував до будинку.

— Чого б йому? — занепокоївся Панаас.

— Кат його знає,— знизав плечима Роман.— З добрим він до себе не покличе.

— Усе ж село обковуємо в нього, до чого ж ще можна причепитися? Та дідько з ним, головне, Романе, держи хвоста бубликом! — міцно потиснув руку і подався з подвір'я Шмалія.

Коли Роман увійшов до хати, господар мовчки підвівся з стільця, відкинув ляду з присадкуватої, залапаної нечистими руками скрині, навпомацки вийняв пучок напизаної на шворку драпки, висмикнув одну з написом «Волошин», заглянув у колонку розчепірених неперекреслених цифр, присунув ближче до себе каганчик, що жалісно мигтів крихітним пелюстком вогника.

— Ти у мене, Романе Григоровичу, брав собі на тому тижні пшоно? — Шмалій повернувся широким тілом на стільці, і на стіні захилиталася, зломилася розбухла тінь.— Тут чотири гарнці записано. Вірно?

— Вірно,— відчуваючи щось недобре, пильно глянув на хазяїна, але той, зосереджено ворущачи кудими вусами, нахиляє обличчя до дерев'яних записок і всім своїм видом — очима, ротом і наморщеним чолом — веде розрахунок.

— Так-так, Романе Григоровичу. А лупу для підсвинка брала твоя мати?

— На вашій драпці все ж до нитки записано, хіба ви що пропустите? — охоплюють нарубка тривожні здогадки, і в міжбрів'ї глибшає зморшка.

— Знаю, що не пропущу, я не з таких,— самозадоволення ворухнулось на кількох віспинках Омеляна.— Але перевіряю, щоб і собі, і тобі обману не було.— Ти в олійні пів-ока ріпакової олії взяв?

— Взяв. Гіркувата була вона.

— Гіркувата чи солодка, байдуже: ціна однакова пишеться. І гречаної крупи, знову ж таки твоя матір на шестишаговик узяла... А більше нічого не брав? — запитує про всякий випадок і ще раз перевіряє очима, ротом і чолом нескладний розрахунок.— Не брав?.. Так от, Рома-

пе Григоровичу, належить тобі ще від мене два рублі шістдесят три копійки. Може, сам подивишся? — великодушним рухом простягає парубкові пахучу, всіяну ряботинням цифр дранку, потім викидає на стіл жменю мідяків, перемішаних з дрібним сріблом, і кудцями пальцями обережно відгортає більшу частину монет до Романа: — Візьми останній заробіток у мене і йди з богом, куди хочеш.

— Це ж чому, дядьку? — береться тіннями розжарене вогнем і працею обличчя парубка. По тілі гострими іскорками зашипав сирий холодок, начеб він, Роман, одразу опинився в колючому колі вогкої метелиці. Скільки дома покладають надії на його копійки, і от... наливається стогоном все його єство.

— Чому? — Шмалій бережно згрібає решту монет зі столу, ретельно зашморгує калитку і не спускає погляду з її вузла. — Бо нема в мене більше роботи. Взаправду кажу — нема, — одним рухом переломлює надвоє Романову дранку, оглядається й навідліг кидає її на припічок.

І хоч біля заслінки лежать його зломані борги, Роман з бодем проводить очима погівечені шматочки сосни. Біля рота парубка окреслюються недобрі лінії.

— І тільки тому, що нема роботи?

Шмалій замислився, на його чолі міняться суперечливі думки, і під їхній хід він косо міряє поглядом хлопця.

— Не тільки, якщо так тобі, хлопче, кортить, знати. І тому, щоб не був таким розумним. Уторопав?.. Коли не вчив тебе рідний батько здалеку скидати перед старшими шапку, то ми навчимо, — поволі підводить угору важку голову і на стелі бачить виразні сліди вишняку. В очах Шмалія майнув посміх, а голос подобрішав: — Жаль мені, Романе Григоровичу, прощатися з тобою, бо маєш в руках майстрову жилу, талап майстровий, а це не «соб, цабе, рябий!». Але що ж подієш, коли в твоїй голові якийсь дідько продуху видовбав. Баламутить вона тебе і когось може збаламутити. Ще мало ти на світі пожив, щоб збиткуватись над господарями. Певне, по молодості, думаєш: за це тебе люди похвалять. А що таке наші люди? Черета, яка гурту не тримається! З твоєї витівки харпаки, злидні голодні по закутках посміялись посміються, а потім побіжать не до тебе, а до Плачинди, бо він їх і копійкою, і хлібом зарятує. Тому зарання рубаї собі на носі: все, що маєш в собі, — тримай при собі, то ні воно, ні ти не пронадеши. Це коли хочеш в люди вискочити, а не

гуртовим сміттям стати. Ще хвали бога, що так делікатно викрутився. А позбиткувався б ти, скажімо, над кимось іншим, знаєш, що він би з тобою зробив? — задоволено вужчають і грізнішають очі Шмалія.

— Що? — враз одгадує, що Шмалій ставить себе на місце «когось іншого».

— І не питай — що! Спіймав би тебе тихенько хтось інший, закільцював би мокрим налигачем від ніг до плечей, привіз на свій двір і на твоїй голові потрощив би кілька рам, які ти на хату витаскав, навіть скла не пожалів би. А тоді я побачив би, чи на моєму виду віспинок, чи на твоєму виразок було б більше, — смачно виважує кожне слово Шмалій.

І від його крижаних слів, і від ненависті до нього, і від обурення Роман полотніє:

— А коли б я цьому «комусь іншому» узяв та й ненароком в'язи скрутив і обличчя до шиї привернув би, то що б ви тоді побачили? — аж тремтить парубок, але намагається говорити якнайспокійніше.

— Це ти б мені... тьху... комусь іншому обличчя до шиї привернув би? — здивувався, але не розсердився Шмалій. — Ще мало, хлопче, ти пасок з'їв! І, видать, мало гамселили тебе. Знаємо, що бог Волошинів силою не зобидив, але коли з толком до всього підходити, — і самого чорта можна загнuzдати... Так що, Романе Григоровичу, бережи свої кісточки, бережи і реберця, бо вони ще м'які, не затверділи, і вчися бути не дуже розумним.

Але повчання Омеляна не отямило парубка — петерпляче підвів голову, випростався усім тілом:

— І вам бажаю цієї науки. Особливо менше мудруйте біля крупорушки і драча.

— А над чим там, скажи, мудрувати? — неясне збентеження заворушилось під вусами Омеляна.

— Ніби не знаєте? Над тим, щоб менше сипалося людське зерно у вашу лупу.

— Не зерно, а рудяк сиплеться! — здмухується зверху хитрувата лагідність з усього обличчя.

— Той рудяк, з якого ви потім вечорами собі зерно одвіаєте! Берете ви не один, а два розміри.

Омелян, мов ошпарений, зіскочив з стільця, на щоках поширшали сірі, паче осині соти, віспини, і в них, від середини, виразно заворушились цятки крові.

«Отак в сотах, буває; неждано ворухнеться молода черва», — чомусь подумав Роман.

А кров уже затоплювала все обличчя господаря: адже ніхто до сьогоднішнього дня не казав такого у вічі, і він надіявся, що люди не знають його хитрувань біля машини, тим паче, що крав він по-божому, якийсь фунт-два на пудові, не більше.

— До всіх шпарин придивився? Знав би — раніше із кузні в плечі витурив би! Ну, а тепер, коли про це комусь бовкнеш, то можеш надовго замовкнути.

— Лякайте, дядьку, свою тітку, а я не з полохливих! — звузились очі парубка, і над ними сіпаються нерівні, купцуваті вії.

— Цить мені, вилупку! — ще скоріше заметушився на новних короткуватих ногах Омелян, і зараз він, увесь у чорному, дивовижно скидається на підведеного вгору крокта, який хоче вдарити лапою.

— Правда очі коле?

— Ні, хлопче, повір мені, ти своєю смертю не помреш! Я вже бачу це! — напружується для удару Омелян, але опановує собою. — Геть із хати!

Роман чує, як буйний гнів кидається йому в руки і голову, і, щоб відійти від гріха, швидко обертається і вилітає з нечистої, тісної од всякого добра кімнати. Позад нього по дверях ще лопотить лайка господаря. В сінях парубок мало не збиває з ніг якусь постать.

— Хто це?

У відповідь лунають глухі обрубки слів, налитих притишеним плачем.

— Домахо, чого ти? Хтось зобидив? Так я йому зараз... — рішуче підвів руку, пізнаючи нещасну дівчину, яку не раз обороняв од жорстоких дурних пасмішок.

— Москаль лий, мам ла, ти долій...

«Москаль злий, мама зла, ти добрий», — розбирає покалічену мову.

Домаха, невідомо чого, всіх чоловіків зве москалями. Очевидно, це слово давно і глибоко запало в її ще дитячу душу; може, батько її був бідолахою солдатом, може, мати не одну віч проплакала, ждучи з війська молодого мужа, бо досить було десь згадати про москалів, як обличчя дівчини бралось хвилюванням і радістю далеких згадок, коли, певне, хтось і її гладив по дитячій голівці, коли й вона уміла жебоніти, як усі діти.

Дівчина, давлячись плачем, знаходить своїми шорсткими, наче виліпленими з самих мозолів, долонями парубочі мальці і довірливо нахиляється до них. Роман з острахом

і ніяковістю відчуває, що вона хоче поцілувати його в руку.

— Що ти, Домахо, господь з тобою! — висмикує пальці, і йому до слів стає шкода цієї занедбаної душі, в яку черстві язики щодня безкарно скидають брудний непотріб. Як, видно, чужі руки покалічили безталанницю, коли вона за кілька звичайних слів захисту ладна була впасти ниць перед людиною.

Новий біль, мов крижана кама, просочується в серце парубка, він, морщачись, одчиняє сінешні двері, стає на поріг, вимощений промерзлими цурпалками обаполів. Домаха, нахиливши голову, тягнеться за ним і окривдженою тінню застигає в одвірках. І він, здається, чує, як дівочі сльози ледь-ледь шелестять по її чорному від років кожушку.

Безсила лють, жалість і ніяковість одним клубком обплутують парубка. Ще якусь хвилину тому його розтрижена душа аж стогнала, потребуючи людського співчуття, а тепер йому самому треба втішити людину.

І це легше було б зробити, коли б перед ним стояв хлопець, бо і досі Роман навіть в думках не приторкнувся вустами до жодної дівчини. Тому й не раз вислухував беззлобні насмішки Юрія Дзвонаря, який обзивав його то невдахою, то «святим та божим». Але парубочі насмішки не могли похитнути в Романові віри, що дівоче життя — це нерозгадана тасмниця, яку можна розгадати тільки раз на віку. І він терпляче сподівався зустріти свою єдину чарівницю, отож і не квапився запросто підходити до інших дівчат, та й вони не дуже задивлялись на хлопця, бо його природна гідність часто здавалася гордістю, а восередженість і пориви лихого запалу засловляли від стороннього ока м'якість доброї, але колючої і трохи сумовитої вдачі.

Дівчатам далеко було легше і сміятись, і стрічати місячні ночі з Юрієм Дзвонарем, хоч той безсовісно дурив їх своїми легкими і веселими словами і не дуже соромився добиратися до дівочої пазухи.

— Що ж, Домахо, прощавай, — простягає дівчині руку. — Будь здорова. Коли ж хто зобидить тебе — прибігай до мене, і я йому голову відірву! — хмуриться парубоче обличчя.

І ці грубуваті слова янось утішають дівчину. Вона з вдячністю обома долонями притулила до себе парубочу руку і посміхнулася крізь сльози.

Роман полегшено зітхнув.

— А на великдень приходь до нас. Прийдеш?

Домаха киває головою, щось веселіше по-своєму лепече, а Романові чогось аж моторошно стає: як мало треба їй, щоб відчутти себе щасливою, а от і цього ж нема. Чим же вона згадає своє золоте дитинство і молоді літа?

Х

Навколо неясно розхлюпується вечірній гомін села; то тут, то там раптово багрянють вікна, вбираючи в себе тремтливий одсвіт печі. Біля криничних жолобів тихо шипить сніг: то задумані, пропахлі сіном чи гороховинням корови обережно втягують темними оксамитними губами воду і роняють її голубими нитками додолу.

За старим садом Окунів лунко вдарила сокира і обізвалося чоловіче «гех!». І цей вигук, певне, сполохав у саду Окунів проржавлену сову: стрепенулася коло дупла і недобре засвітила текучими жовтими очима.

— Ти диви, як блимає! — здивувалася якась мсłodичка біля криниці.

— Наче сама Окуниха, — обізвалася друга, і обидві розреготалися.

Але, уздрівши Романа, зразу ж, мов і не вони, поважно почали говорити про господарчі справи, а потім знову покотили снігом по-жіночому в'їдливий смішок.

Порожньою бічною вуличкою пробігли дівчата з пухнастими кужелями.

— Добрий вечір, Романо! — мелодійно заспівали парубкові, оглянулись, теж чогось засміялися і почали видиратися на снігамі занесений тин, щоб навпрошки скоріше добратися до своїх подруг.

А вечір мов чарівне решето, сіє і сіє звідусіль то перші шматки пісень, то жіноче цокотіння, то парубочий перегук, то занізітлий скрегіт жорен, то рев худібки, то рипіння санок, то поскрипування промерзлих дерев. І на цьому решеті поволі просівається парубочий біль. Невже-таки не знайде він десь роботи? Коли не буде її в економії, то, може, щось трапиться в цукроварні, а ні — то й до роко-товської винниці почимчикує. Одне лише погано: мати буде тяжко журитися. Все тремтить над ним, наче над маленьким. І чого б, сказати?

Він, як і всі, перед якими лише починають стелитися шляхи в життя, не може зрозуміти тих, що вже йдуть не під гору, а з гори і нічого доброго не знайшли у житті.

Роман, по молодості, і не догадався збагнути, тригогу матері, яка найбільше вболівала над тим, щоб син не розніс по чужих дорогах своїх молодих років, як розніс їх з косою на плечах її чоловік. І те, що іподі йому, Романові, здавалося смішним, матері було болючим, як ніж біля серця.

Із вулички Роман виходить на шлях. Між гіллястими лишами густіє темінь, і в ній кілька обмерзлих гіллячок колишуть тендітний кришталевий передзвін. Від греблі утомлено випливають круторогі воли, а біля них поволі ступає селянин у кобеняку, до надбрів'я накритий гостро-верхою кошкою.

З глибини шляху срібно, з переборами задзеленчав дзвоник, повз Романа на легких санчатах проїжджає закутаний башликом судовий пристав. Його немолоде грубе обличчя байдуже, мов у кам'яної баби.

«Поїхав по чиюсь душу»,— довгим задуманим поглядом провів його парубок, і тепер йому здається, що дзвоник не просто дзеленчить над шляхом, а живцем витягає з мужицьких хат останні копійки.

— То чого так думати? Думай не думай, а, Хаскель знає, другого папи римського не видумаєш! — клекоче задоволений хрипливатий смішок.

Роман обертається, перед ним стоїть запряжений у санчата веселий міняйло Хаскель, усе добро якого вмістилося в двох мішках, що лежать на санчатах. Одначе це не дуже печалить чоловіка, він таки да менший комерсант, аніж сам Шнеєрзон, але прийде час, і Хаскель, на зло ворогам, буде мати свою коняку. А поки що він розвозить на санчатах чи розносить на плечах свої голки, шпильки, перець, синьку, лазурку, мапійку, стрічки, намисто, сірники і різний дріб'язок, не нарікаючи на свою долю.

З жінками він торгується довго і смачно, згадуючи, якими добрими людьми були їхні діди і прадіди, торгується не тому, що так любить комерцію, а щоб дати якийсь відночинок бабській душі або показати, що й вони щось таки тямлять у цінах. Але часто він віддавав свій немудрий товар у набір, і тоді доводилося переживати скрутні безхлібні дні. Одначе люди, чим могли, рятували свого нелукавого міняйла, не називаючи його інакше, як бідний Хаскель.

Ось він, круглоплечий, невисокпий, стоїть зараз перед парубком в рябій телячій шапці, в селянській свитці й

чоботях і розгублює в загущеній, з першою сивиною бороді рештки хрипливого реготу.

— Може, думаєш, Романе, до якої дівчини йти? То бідний Хаскель тобі порадить.

— До якої ж? — неждано веселів парубок.

— До якої? — посміхаються добрі, з холоду підведені сльозами очі старого. — До багатії не йди, бо на тебе зразу почне дивитися косо, а до бідної теж не йди, бо в неї багатства нема. То зрозумів, до кого тобі треба йти? — давлячись, викахикує сміх, для чогось швидко махає рукою, налягає грудьми на мотузок і тягне за собою усе багатство в двох мішках, які хилитаються і теж, здається, сміються.

Посміхнувшись у думках, Роман прямує до греблі, біля якої вже дівочі голоси просять, щоб зійшов місяць, як млинове коло. Парубок мимоволі переводить погляд на схід, і там справді млиновим колесом викочується з-за лісів важкий міднолиций місяць. Цей несподіваний збіг сприймається як якесь радісне чаклування.

За греблею, біля самої церкви, світиться єдине віконечко у невеличкій школі — колишній церковній сторожці. Роман добре знає, що то віконечко маленької кімнатки вчителя. «Що він там: над зошитами сидить чи малює собі якийсь куток села або лісу? — теплішає на серці. — Може, заскочити на хвильку?» Але тоді доведеться все розказувати про свою невеселу пригоду. А хлопець не любить до свого лиха прихилити чиєсь життя. Роман терпіти не міг тих людей, які, гублячи гідність, вивертали напоказ кожну свою невдачу, мов старець болячку. Коли маєш лихо, терпи, лютуй, а не носися з ним перед усіма.

Місяць, підводячись вгору, мов у чорну воду, пірнає в загустілу хмарку, змиває з себе важкий наліт міді і вже через якусь часинку вибивається на синє плесо веселим і срібним.

Ой світе мій ясний,
Світе мій прекрасний,
Як на тобі тяжко жити...

Печаляться, стоячи проти місяця, дівчата; на їхні плечі лягає перша легкість проміння, що так і мавить кудись, і тому юні голівки окреслюються виразно і хвилююче. Роман одриває погляд од дівчат і коло самої греблі бере ліворуч, на леваду: хочеться на самоті побродити полями.

Клапті пісень, мов давні спогади дитинства, наздоганяють хлопця і влягаються біля нерівних берегів річечки.

Уже й затихає високий сумовитий підголосок, а нерозгаданий непокій охоплює все тіло Романа. Раптом біля двох тополь він помічає високу парубочу постать.

— Давиде, це ти? — пізнає наймита Плачинди.— Чого тут самотієш?

— Покурити вийшов,— невизначно мимрить хлопець, і хоч він посміхається, але крабчки його очей занепокоєно зорять поверх Романа. Той здогадується, що краще залишити хлопця самого, бо вже, певне, десь скрадається до нього перше кохання. І на мить Роман так виразно побачив це перед очима, що навіть оглянувся навкруги. Але ніде нікого, тільки на снігу тихо колишуться тонкі тремтливі тіні верболозів і верб.

Давид виймає з кишені обкусаний кремінний наконечник стріли, що колись людей убивала, витягає шматок стертого напильника й починає зосереджено кресати вогонь; рої іскор освітлюють його вузлаті в сугавах пальці і гордий орлиний ніс, вперті ніздрі якого не заокруглені, а рішуче вибиваються навсторч.

Роман відходить від тополь і тепер здогадується, що в його неспокій просочується і те невідоме очікування, яке вечорами виманює молодь на вулиці та в затишні кутки села, просочується те, чого він боявся й чекав... Це катзна-що, думати в таку пору про дівчат, коли дома мати останнє зерно роздирає на жорнах, щоб не дати мірошникові чотирьох фунтів мірчука.

«Ну і що з того!?» — озивається інший задерикуватий голос, надвоє розломлюючи душевний щем, і парубок знову веселіє. Йому ввижається, що село тісніше обступає його, розстеляючи свої то тяжкі, то дивовижно прості і чисті, мов росинки на житі, сутінки й світанки кохання. І парубок вперше сам доходить, що не вбогість, а багатство страшніше підтинає любов. А може, це він прочитав у книжках вчителя? Ні, наче такого не було.

В бережках неждано прокинувся вітрець, зашарудів у торішній осоці, вивіяв на лід кілька округлих вільхових листків, і вони закружляли у рівному колі, потім це коло розірвалося і листки блискавично, мов горобці, пурхнули кудись угору.

На вмерзлій у лід кладці з одного краю лежить обрис берега, а на другому іскриться місячна пороша, і в її веселому сяйві спокійно погойдується димчаста тінь очеретини, з якої і зимові вітри не зуміли видути рожевого пуху й насіння.

Коли на кладку став дівчина, вона, лякаючись, хоче її скоріше перебігти, а хлопцеві хочеться неодмінно на середині кладки погойдатися. Тому навіть взимку, дійшовши до середини дошки, Роман обома ногами пробує, чи не гойднеться вона. Ні, не гойдається, тільки під берегом скригнуло крихке, кучеряве гніздо льоду, яке замерзало разом з повітрям.

Парубок підіймається на пагорб, шкарубкими снігами виходить на дорогу, що в'юниться до панських вітряків. Два із них лівиво, мов ченці після парастасу, хрестяться на місяць, а третій стоїть нерухомо. Попереду хлопця маячить невисока жіноча постать з мішком за плечима, за нею горбатиться тінь, а кругом — тільки сніги і місячне сяйво. Коли б за плечима невідомої не чорніла ноша, Роман спокійно обернувся і пішов би іншою дорогою, але, певне, треба пособити людині. Він прискорює кроки, з-за мішка сторожко оглядається цікаве обличчя, і хлопець пізнає Христину.

— Ану, дівко, давай своє добро! — не питаючись, безцеремонно вихоплює ношу з нахололих дівочих рук. — Та й продамо його циганам.

— Ой Романе! — спочатку налякалася, а потім розсміялась Христина, поправила хустку, з-під якої проглянуло вгріте чоло. — І де ти взявся?

— Прямо з села поспішав, щоб тобі пособити! — серйозно відповідає парубок.

— Ніби ти бачив, як я йшла?.. Ой обманюєш, Романе! — знову повертає до нього голову, і місячна пороша, процідившись крізь вії, заграла в її очах. Ось легкі вії пурхнули вгору і на Романа вже дивляться не очі, а саме золоте сяйво, ще трохи — і проллється воно на сніги. А як від цього сяйва покращало все обличчя, як змилась з нього задерикувата цікавість, яка з лукавинкою ніяковість затрепетала на устах і підборідді! Роман аж ходу стишив, приглядаючись до того дива, що може тобі створити звичайна ніч. Христина перехоплює парубочий погляд, відкопилує припухлі уста і невідомо чому бентежить. Коли б це на неї так поглянув хтось з парубків, вона б одразу щось відрізала, але ж Роман зовсім не схожий на інших. Хто його знає, що він думає і що про нього треба думати?

— На вітряк несеш? — питається, аби не мовчати.

— На вітряк, Романе, — одразу пожвавішала дівчина. — Коли виходила з хати, таким легким здався мені

цей клунок, якраз як тому дядькові, що купив пуд борошна і спочатку подумав: обманув його купець — недоважив. Пройшлася селом — поважчала ноша, як знову ж таки тому дядькові, який вже подумав, що не його купець, а він купця обважив. І сама не знаю, як це добре, що ти надійшов. Тобі не важко?

— Ще й тебе можу понести на другім плечі — сідай, коли не боїшся.

— Таке скажеш! — задерикувато прогнулись бровенята на низькуватому чолі. Але одразу дівчина в думках побачила себе на парубочім плечі і почервоніла, а на щоках зворушливо стрепенулись, мов дихнули, ямки. Навіть головою хитнула, щоб відігнати таке неподобство, воно ж на мить відійшло, а потім знову дівчина побачила, як Роман несе її на плечі. І соромно, і страшно, і радісно було від цього видіння, що аж очі хотілося прикрити рукою.

«Ой яка ж я непутяща, — одразу вилаяла себе в думках. — Інші дівчата як дівчата, а я справжнісінький махомет», — згадала, як ще донедавна лаяла її мати.

Роман крадькома поглядав на притихлу дівчину і навіть не догадувався, наскільки зараз його серце було близько до серця Христини. Обоє вони саме входили в найкращу пору молодечих мрій, обоє тягнулись до якоїсь чудесної, нерозгаданої таємниці, обоє сподівалися того кохання, яке буде найкращим у світі. Обох їх не обділила доля тією глибинною селянською чистотою, яку не зміг розсікти ні батіг кріпацтва, ні баришницький масний карбованець пізніших років, ні важка поденщина, яка так і воровить утоптати, осипати в багво пелюстки чистого кохання.

Одно тільки лякало парубка: занадто порскою була дівчина. Йому й невтямки було, що дівоча вдача як лоза напровесні: пригрій її променем душі — і вона на все життя прихилиться до тебе і стане твоїм серцем чи тінню — хто як зуміє... Навіть зараз Христина вже якось мимоволі приноровлювалася до парубка — менше сміялася, більше мовчала. Щось і їй думалось, непокоїлось. І вперше, всупереч парубочій волі, десь у глибині його єства народжується думка: «Чи будеш ти моєю судьбою?» Він навіть з острахом поглядує на Христину і зустрічає в її очах і на устах задуманий усміх, а на щоках зворушливий подих ямок.

До них невблаганно наближається поскридування віт-

ряків і шугання розгойданих крил. Недалеко від високого рундука, біля саней, заворушилася чоловіча постать і одразу сполохала всі чари місячної ночі.

— Спасибі, Романе, — тихо промовила дівчина, навшпиньки тягнучись до свого мішка.

— Нема за що, Христинко.

Він якнайобережніше поклав ношу на її плечі, вздовж яких мерехтіла іскорками місяця коса. Христина ще раз ніяково глянула на парубка, перехопила своє зітхання і, погойдуючи станом, пішла до вітряка. Ось вона обминула заставню, чогось здивовано зупинилась; ось уже її спідничка обмітає східці, ось уже дівчина зійшла на легкий, обгороджений балясинками рундук, зупинилась перед дверима, обернулася до Романа. А він махнув їй рукою і з нелегким, стривоженим серцем попрямував до села.

Здається, нічого ж не трапилось, і, одначе, щось змінилось в ньому: сьогоднішній вечір вперше підвів його крадькома до тієї туманної хвилі, що зветься передчуттям кохання. Перед очима лише на мить, наче тінь кажана, проскакує чорна постать Шмалія; десь на дні душі ворухнувся і влігся тягар лихої несправедливості: її м'яко притрушують незвичні чари кришталевої ночі і зворушливий, задуманий усміх дівчини. І де він узявся в цієї непосиди? Аж чудно.

Позаду почулось гадюче шипіння санок. Роман оглянувся, зійшов на обочину дороги: на нього, вибиваючи поперед себе снігову наметіль, летіла пара добрих коней; по білих лисинах на лобах одразу можна було пізнати худобу Окунів.

— Сідай, Романе, підвезу! — порівнявшись, гукнула з саней закутана в кожух по самий ніс Орина Окунь. Вона притримує коней, непомітним рухом поправляє одержу, хустку, і вже її чорняве обличчя більшає і кращає. Дівчина анітрохи не схожа ні на свого засушеного батька, старосту села, ні на дорідну, пащекувату матір.

Та й характером своїм свавільна Орина немало попсувала крові батькам. Навіть народження її не радість принесло в родину Окунів. Знайшлася Орина якраз на сьомому місяці після весілля. Мартоха і її рідня забідкалися, що дитя семимісячне, почали його вигрівати в рожевому пшеничному грисі, а селом пішли недобрі чутки. Дійшли вони й до Окуня, якого мало не силоміць, позаздривши на багате придане, потягнули батьки до вінця. Підвипивши, він батоєм поєк на жінчиних плечах блузку, а коли та,

вхопивши дитину, вискочила в кати, він навздогін їй викинув ночовки з грисом і пригрозив:

— Коли ти, непотребнице, ще покладеш мені дитя в нецьки¹, то я тебе в домовину вкладу! Обманула, дурисвітко, раз, то хоч тепер май кришку совісті.

І хоч як потім рідня Мартохи благала чоловіка зжалитись над дитям — нічого не пособило. Так і виросла Орина без ночовок і грису, та й стала такою вариводою, що й Окуня інколи обсідали сумніви: а може, це таки його дочка. Ось і тепер, дівчині вже вісімнадцять минуло, а вона й досі женихів гарбузами годує.

«Не ви мені, а я собі виберу пару», — затялася на своєму, і ні прохання, ні погрози, ні лунцювання не вибили дуросців з упертої голови.

А кого вже й вибирати? Найбагатші відкинулись, ну, а злидота до Окунів не посміє піти. Ще в м'ясниці був підскочив з Майданів син монопольщика, так і того дівка підняла на глум: «Добрий жених, тільки ніс і вуха стирчать». Не раз Роман у свята стрічав на собі чорні очі Орини. Але ці погляди гострої на слово дівчини розумів по-своєму, остерігався їх, навіть про всякий випадок подумував, що й відповісти їй.

— То чого ж не сідаєш, Романе? — ще поправляє нового кожуха, від якого віє духом чинбарні і нахощами дівочих, вимитих зіллям кіс.

— Боюсь, Орино, ваші коні втомити, — слідлоба поглянув на дівчину і перевів погляд на добру худобу.

— Може, не коней, а мене боїшся? — блиснула разочками зубів і журливий посміх затремтів на її довгастому, з дикуватими очима обличчі. — Правда, мене?

— Та ні, хай тебе женихи бояться! — не дивлячись на дівчину, скочив на сани, але не сів поруч з Ориною, а приліг вздовж саней, спершися ліктем на мішок ще з теплим борошном.

— А ти хіба не жених? — грайливо повернула голову до парубка.

— Поки що ні, — байдуже відповідає Роман.

— І довго ти будеш в підпарубчаках ходити? — сміється обличчям, а дикуваті очі ще більше темніють.

— Поки тобі кичкою голову не закрутять.

— Ой лелечко! Тільки цього й чекаєш? — посмутніла і навіщось попустила віжки.

---

¹ Ночовки.

— Майже.

— Чи, може, треба ще заробити на хату, на якусь латку землі? — говорить наче з співчуттям.

— І це треба, — насторожується парубок.

— Ох, Романе, Романе, довго ж якійсь бідолашній доведеться тебе чекати.

— Та, може, якась чудна й чекатиме, — на мить бачить перед очима Христину.

— І цією чудною хотіла б бути я, — зітхає і нахиляється ближче до нього Орина, і в очах її парубок не бачить ні дикості, ні гостроти, а якусь розгубленість.

— Добрий день вам! Натє й мою баночку на дьоготь! — обурюється Роман, не сумніваючись, що Орина підкочується з якоюсь каверзою. — Ще не всі гарбузи пороздавала своїм женихам? — б'є ліктем в мішок і, не підводячись, дужим рухом вискакує з саней.

Він ще бачить, як одразу поблідло обличчя дівчини, а вузькі уста пересмикнулись. Орина по-манталірськи з розмаху цьвохнула батою, добрі коні метнулися вбік, вирвали з наїжджених колій санки, і полозки так захрустіли по промерзлій скоринці снігу, начеб під ними смачно лопались соковиті огірки. Роман починає вибивати з свого рукава чуже борошно. Воно крихітним прозорим пилком розсївається в морозному повітрі, на мить, пронизане місячним сяйвом, голубіє і зникає невідомо де.

А сани манячать уже біля самого фільварку, і не знати, чи сміється в них норовиста дівчина. Привикла з інших варити воду, то й до нього, за звичкою, потяглася. Але невже так можна обманювати очима? — пригадує останній погляд Орини: незрозумілий сумнів краплинкою просочується в думки. Хто зна, що в неї в голові, чи не схоже оце дівчисько на свій кожух, від якого віє водночас і закваскою чинбарні, і теплими пахощами, що йдуть від дівочих кіс.

Та ось до нього прибивається клопоть пісні:

Ой куди ти їдеш?
Ворота минаєш?
Я твоя дівчина —
Хіба ти не знаєш?

І стільки смутку, стільки туги було в подаленілому голосі, що парубок зачудовано застиг у снігах.

«От і розберись, що таке дівоча душа, — і чи ти, недоумок, не зобидив її?..»

Не доходячи до двох тополь над річечкою, Роман знову побачив Давида.

— Ти і досі тут чманієш та мерзнеш? — дивується парубок, і собі стає в рамку тополь.

— А ти ж думав, гріюся? — хмуро попихкує грубою цигаркою Давид. — Вже й закоцюбити встиг, хоча й не мерзляк.

— Не вийшла?

— Таки не вийшла, — сіпнулась біля носа зморшка. — Де вже, Романе, в такому проклятому господарстві вийти. Від світу до світу, як у цеклі, товчися і товчися. Нашому братові ще легше — поробив своє до ночі та й вільний. А дівчина після всього над кужелем засинає, над ним і прокидається. Вже того полотна на сто п'ятдесят років усім Плачиндам вистачило б, а все одно пряди та й пряди... Ех, Романе, чом я не цар!? — так затягнувся, аж спалахнула цигарка, і дві червоні пятки лукаво заблищали в парубочих очах.

— То що б ти робив? На салі спав би і салом укривався? — сміється Роман.

— Ні, найперше, — примружився Давид, — наївся б уволю ковбаси з часником і купив би, на злість хазяйським синам, сині сукняні штани! Потім переміряв би геть чисто всю землю і кожному господарю нарізав би по сім десятин. Далі придбав би добрячі воли і повіз би свою княгиньку на свою землю.

— Може б, цареві більше до лиця везти свою княгиньку на конях? — підсміюється Роман.

— Е, який ти нетямущий, для нашої землі воли найкраще. Коні на ній одразу, наче миші, мокріють. Коли волами ореш, помітив, і земля краще пахне, бо до середини її, до живця, добираєшся, — дивиться кудись у далечинь, наче прислухається до свого майбутнього, до владитих семи десятин, які, може, колись і наріже йому мужицький цар, бо ж не дарма про це час од часу гомонять люди. Тоді й одної часинки не залишаться ні він, ні Уляна в Плачинди, нех він чистим огнем горить... Неясно, десь на шляху, побачив себе з Уляною, як вони їдуть на добрих рахманних волах до своєї рожевої од раннього сонця землі.

З усмішкою дивиться на парубка Роман і вичитує на його чолі точнісінько ті самі думки й надії, які на все життя оселились в душі Романової матері. Вона й досі, мов молода, живе у своїх мріях, і досі свято вірить в усі

чутки про землю, як і в те, що, ідучи по землі, можна дійти до неба, і хай Роман не вигадув всяких дурниць, хоча б вони і в книжках писалися, бо земля і небо це одне, як тіло і душа чоловіка, тільки земля — це будень людини, а небо — свято її.

— Що ж, пішли, Давиде? Бо вже десь незабаром і півні обізвуться.

— До півнів ще далеченько, але вже, видать по всьому, не вийде, — мало не зітхнув. — Коли й випадє бідному наймиту трохи того щастя, так все одно обкрадуть його. — Під чоботиськами Давида великими полумисками обламувався сніг, пружинила промерзлою щіткою невидима осока, твердо гнулося штурпаччя кінського щавлю.

На шляху обізвався п'яний голос, потім сердите гейкання і знову шматок п'яної пісні.

— Затюхкав соловей, — злісно промовив Роман.

— Хто це?

— Хто ж, як не паскудний Шмалій. З якої це він радості чи погібелі нацмулився?

— До мого ж чорта приходив купувати німецьку безрогу корову та мене виживати.

— Налигався ж як, благодітель!

Коли парубки берегом піднялися на шлях, вони побачили, як біля липи, чогось вивертаючи голову, норувилась однорога червоно-бура корова, а її уперто тягнув на себе п'яний Шмалій. Величезне око худобини раз по раз то згасало, то промінилося проти місяця, мов самоцвіт.

— Гей, холера загранична! — все більше витягує налигач Шмалій. — Хлопці, пособіть! — гукає до парубків, але, пізнавши Романа, замовкає, підходить ближче до корови, і її око гасне в його тіні...

Ось уже забовваніла й комірчина, де живуть після пожежі Волошини. Вона схожа на чепурненького хлопчачка, який, бавлячись, по пояс заліз у землю, а йому хтось знічев'я насунув на очі велику батьківську шапку. Дарма, вже, може, цієї весни справлять вони вхідчини в нову хату.

Роман підходить до комірчини, пригинається, заглядає у віконце. На припічку мати пряде кужіль, важкий починок з її до краю відхиленої руки крутиться по долівці, посеред хати на довбаному стільчику сидить коло обтесаного для ступи пня батько і теслицею вибиває глибоку, а за столом розсівся на підібганих під себе ногах непосида

Максим. Правда, зараз він щось уважно пише, бо навіть кінчик язика лежить на нижній губі.

— О, нарешті з'явився бурлака,— радо стрічає батько Романа, а мати одразу ж босими ногами опускається на вогкувату долівку і спішить до печі.

— Де так забарився? — допитується батько.

— Тобі все треба знати. Може, там був, де й ти в свої двадцять років,— заступається мати за сина і вже обережно, минаючи тріски, несе в глиняній мисочці немудру вечерю, ставить на стіл, присуває дерев'яну сільничку, на якій лежить надірваний стручок перцю.— Їж, дитино.

— А ви?

— Ми вже повечеряли,— гупає батько теслицею, і шматочки дерева розлітаються по всій хаті, жалібно подзвонюють у невеличкі шибки.

Роман виймає з кишені гроші, передає матері.

— Оце вам увесь мій заробок,— і, щоб не тривожити ні себе, ні батьків, коротко додає: — Більше не буду працювати в Шмалія — нема роботи.

— Ой,— тихо зойкнула мати, і її великі, налиті втому очі, смагляве, ще красиве обличчя взялися зажурую.— Так уже думалось на цю хату зіп'ястись. Що ж воно буде?

— Не зійшовся ж світ клином на тому Шмалієві,— сам собі зливає на руки Роман.— Може, в економії щось знайдеться, а ні — на цукроварні чи винниці.

— Труднуватو буде тепер щось знайти,— сідає Марія на лаву і кладе темні, обплетені жилами руки на коліна, а по її обличчю снуються невеселі думки.— Це весною — інше діло.— Зітхнула, ще з скорботною усмішкою глянула на Романа і тихо понесла до свого кужеля свіжий повів чистої полотняної сорочки. Тонкий, ледь-ледь надломлений у плечах стан Марії ще легкий, мов у дівчини, от лише руки вже важчають — влітку від сапки, серпа, взимку від веретена і ткацької ляди. Це вона тільки сама помічає, а хто наймає її — ще не бачить цього, бо ж є, крім болю, і велика совість у її руках, тому й не дає Марія їм спочинку ні по людях, ні вдома.

Крутиться, хурчить джмелем веретено і, мов тьмянний вогник, розкручує біля себе невеличку коловерть сірого світла. Кольнула у пучки суха костриця і забривіла в прослиненій нитці, бо ж кожен починок не тільки пальцями випрядений, а й устами змочений: тому й відривається від них болюча луска шкіри, тому цілу зиму не гояться

потріскані губи, бува, що й засміятись не можна, бо кров'ю засмієшся. Та хіба звикати до цього, хіба це первина? От жаль, що така okazія з Романом трапилась.

Дивиться, як встає її старшенький з-за столу.

— Романа, коли ж ти думаєш на економію піти?

— Завтра, мамо.

— Коли б хоч там що знайшлося.

— А не знайдеться,— підвівся Григорій, розправляючи руки,— іншої, молодецької, роботи пошукаємо.

— Якої це іншої? — невдоволено питає мати, і страх наскрізь проймає її: здогадується, на що натякає чоловік.

— Якої? — байдуже перепитує Григорій.— Пригріє сонце — візьмемо коси на плечі і в саму Таврію чи в Молдову. Там хоч пав, хоч пропав.

— І не смій такого думати мені! — нагло обірвала нитку її сердитим поглядом вп'ялася в чоловіка.— Хватить з мене й того панування, що від тебе маю, а дітей нікуди від себе не пущу. Нікуди! Щоб я й не чула такого баламутства!

— Чого це ти так скипіла? — здивувався Григорій.— Що ж, ти їх все життя втримаєш біля своєї спідниці? — показав головою на синів.

— Скільки зможу, стільки й триматиму!

— А ми б, може, тобі разом із Таврії принесли б у калитці на всю хату,— знає болюче місце дружини.

— І хати відцураюсь, а дитини не пущу,— аж побіліла, і очі її взялися вогкістю.

— Чого ви, мамо, так близько берете це до серця? — підійшов до неї Роман.— Не такий уже чорт страшний, як його малюють.

— І ти проти мене? — підвела сльози на сина.— Попитай у свого батька чого.

— Лий з хворої голови на здорову,— засміявся Григорій.— Чим це я тобі не вгодив?

Марія з болем подивилась на нього.

— Ще й досі не знаєш? Хіба я жінкою прожила в тобою? Не жінкою, а вдовицею. Так тепер не хочу залишитись старчихою без чоловіка й дітей.

— Дурний піп, дурна його й молитва! — сердито хряснув дверима Григорій і вискочив з хати: він зроду не міг терпіти бабських нарікань і сліз.

А Марія, незважаючи на слова чоловіка, вже крізь плач посміхалась і допитувалась у сина:

— Правда ж, Романочку, ти не підеш на ту прокляту чужину, на те гибле бурлакування?

— Напевне, ні, коли знайду роботу, — чує, як стискається в нього серце з жалю до матері.

— Знайдеш, знайдеш, — гаряче запевнила, начеб це від неї залежало. — Ох, діти, діти... — та й нічого більше не сказала, схиляючи голову до підкучерявленого кужеля.

Вночі Роман прокинувся від холоду. Спав він завжди неспокійно, скидаючи постіль. Коли хотів нахилитися за рядом, почув, як хтось його вкриває.

— Спи, дитинко, спи, — шепотіла мати.

Хотів їй сказати, щоб відпочивала, але сон знову так наліг на нього, що парубок і не стямився, як усе попливло в далекі світи. Одначе чи згадалося, чи наснилося йому, як ще не так давно цілі ночі материні руки ворожили біля пряжі, а ноги водночас погойдували скрипливу колиску з Максимом. Навіть пісню почув:

Ой спи, дитя, в колисоньці,
Як горошок в билиновьці.

І ще у сон долинуло: «Ох, діти, діти...»

XI

Місяць уже зовсім заколисає село. Приспане снігами, памороззю і синьою тишею, воно наче погойдувалося, і здавалося, ось-ось попливе кудись. І Давид зовсім би не здивувався, якби зараз ворухнулись, закружляли хати, стрепенулись дерева і високі журавлі та й попливли в якісь щасливі краї, де і наймит може вільно зустріти своє кохання.

Дибуляє парубок сонними вулицями і сам не знає, куди йти. До кам'яниці Плачинди, нех вона горить, не хочеться, а в кого ж тоді перебути до світу, поки не покличе хазяйська худоба? В Давида є рідня у селі, але не така, щоб і вночі можна було до когось постукати у віконце, погомоніти, пожалітись або просто заснути на шершавому свіжому рядні, прикрившись якоюсь кожушанкою чи свитиною. Хоча для чого нарікати на долю? Є ж у хлопця тітка Василина, яка, мов сина, любить сироту, та біда в тому, що тітка — чаклунка. Ну й дарма.

Давид рішуче повертає на край села, де на гиблому ґрунті якоюсь кушиною стоїть не то хатка, не то старий

бурдей: Весняна і осіння вода затоплює увесь тітчин мочар і на ньому, наче кустрате гніздо, сиротіє немудра оселя. Однак, яка не благенька вона, яким не є мочар, тітка і ним дорожить, бо ж це свята земля, дарма що на ній нічого, крім ситняку і дротянки, не росте. На цьому проклятому зіллі й коза — уся тітчина худоба — не пається, воно не годиться навіть на підстілку, — мов дріт, не перегниває. А тітка і таким непотребом тішиться і поміж ним знаходить ще якісь корінці, що допомагають людям і худобі. Василина усе потішає Давида, що після її смерті ґрунт перейде Давидові, а парубок тільки плечима знизує на ці слова:

— Що ж буду робити з цією бісовою землею?

— Гріх так тобі, Давиде, говорити. Всяка земля від бога, тільки голі гори від нечистого.

— Так на цьому ж мочарі нічого не родить. З'їли ви за вік із нього хоч одну картоплину чи огірок?

— Не з'їла, Давиде, бо такий пропачий мій талан: для нього і на тлустому чорноземі, десь, окрім трав, нічого не вродить. А ти щось таки зможеш зробити й на моєму невдоб'ї.

Вдова так щиро вірила, що і з її земельки може бути толк для іншої людини, яка не зіллям хліб заробляє, що згодом у це ввірував і Давид.

Не дорога — стежина кривуляє до самотньої, обтріпаної хатини. Парубок підходить до неї і чує з її середини рівний одноманітний голос. Еге, виходить, що не все село спить: хтось і зараз шукає ліків чи приворотного коріння, щоб повернути до себе кохання. Давидові стає і цікаво, і страшнувато, дарма що це його тітка чаклує. Він хоче притиснутись до віконця, але в цей час скриплять двері, і на подвір'я нищечком виходить запнута по самі очі дівчина.

Побачивши Давида, дівчина оторопіла, трохи розкрила хустку, зачудовано поглянула, чи не її кохання вже повернулось до неї, а потім, ойкнувши, чимдуж дремнула нецрим'ятими снігами.

— Славно біжить, і не оглядається, — підсміюється хлопець.

— Хто там лякає людей? — обізвався невдоволений голос тітки. І от вона стає на порозі, строга і чорна мов черниця.

— Та це я, тітко Васирино.

Вдова пізнає парубка і вже радіє:

— Давиде! Ой, ти ще більшим став! Ростеш, мов з води. Ходімо ж до мого курника,— заметушилась, розтрушуючи з своєї одежі на сніги пахощі різного зілля й коріння.

— Налякав я щойно, тітко, чиюсь любов,— регоче Давид, пригинаючись у дверях.

Але тітка не сміється на його жарт, а сумно відповідає:

— А що ти думаєш? Коханья — це пташка, його легко і сполохати, і загубити. Гляди, щоб після тебе не довелося мені збирати дівочі сльози... Не важко людину скривдити, а от пособити їй нема кому... Ну, а ти ж у мене не такий,— довірливо торкається його руки, а потім засвічує каганчик.

Коли невірний вогник освітив низьку, врослу в грунт хатину, скрізь у очі полізло різне зілля: копитник і ракова шийка, материнка і чорнобіл, горицвіт і звіробій, чорнокорінь і ромен, хвощ і дивина, медунка і чемериця, буркун і подорожник, кульбаба й чистотіл,— і все, що росло на землі, по болотах і на воді.

Зілля бородами нависало з сволока, стояло сніпками на миснику, лежало на лаві, пересихало на комині, висіло на стінах, стирчало з-за образів, виглядало з горнят, лежало на столі поруч з хлібом, немов нагадуючи, що воно і є хлібом ворожбитки. Не питаючись, чи Давид хоче вечеряти, тітка запалює на припічку трусок, ставить на нього пательню і розбиває крашанки, принесені за чарування чи зілля.

— Тітко, я ж їсти не хочу...

— Поговори мені,— нахилиє темну голову до вогню.— Коли це наймит їсти не хоче? Хіба що на великдень, і то не завжди. А ти, Давиде, наче сумуєш всередині?

— Та що ви, тітко...

— Ой не говори мені,— пильно дивиться од вогню великими чаклунськими очима, від яких і парубкові стає не по собі.— Може, і ти вже собі пару знайшов? Може, й тобі якесь зілля потрібне?

— Обійдемося і без нього,— сміється Давид, але нічого не каже про Уляну.

Василина ставить на стіл пательню з яєчною, до грудей ріже хліб, який також пахне травами, дає Давидові ложку з вирізаною рибою на кінці держална і починає стежити, як парубок вечеряє.

— Ну, а ви ж, тітко?

— А я не хочу... Щось слабувати почала, Давиде.

— То зіллям полікуйтесь.

— Від років і смутку нема зілля,— зітхає вдова; вона їй досі журиться і за чоловіком, і за сином-одиномцем, які померли в моровицю років з п'ятнадцять тому.— От помру, Давиде, а ти перебирайся на мій ґрунт, доведь його до ладу, бо ж земелька, яка не є вона, родити має.

— Народить на цьому жабурі...

— Як виженеш гниловід зсередини, усе буде родити. Може б, рови покопати? — повертає голову до вікна, придивляючись до своєї водою окривдженої півдесятини. Лише зимою, завіяна снігом, вона схожа на людську землю.

І парубок дивується в душі, як тітка Василина, так люблячи землю, не стала ходити біля неї, а зробилася чаклункою.

Після вечері Василина збиває йому, наче господареві, подушку, стелить на переложне сіно свіже рядно, і він солодко вкладається на ліжко, всіма думами летючи до Уляни. І тітчина з чарів зіткана постіль одразу наближає до нього дівчину...

В оселі, мов сам по собі, гасне каганчик, при місячному сяйві збільшуються, неначе виростають, пучки і снопики зілля, і густішає їхній настій. Вже засинаючи, Давид почув, як щось дрібно затупотіло по долівці, підійшло до постелі і почало скубати її. Він злякано підвівся і завмер від страху: прямо на нього дивились вузькуваті бісівські очі, мерехтіли зелено-жовтим огнем.

«Нечистий!» — підвів руку, щоб перехреститися.

Але в ту ж мить «нечистий» жалібно подав голос: «не мене», «не мене» і смикнув з ліжка клапот переложного сіна.

«Тьху! — сплюнув Давид.— Отак до смерті можна кози перелякатися...»

Відразу десь подівся сон, тільки на долівці злегка пере-сівалася місячна дрімота, і на ній теж виділялись тіні якихось трав, що тримають у собі шматки людського здоров'я. «Тільки від років та смутку нема зілля», — згадує слова тітки їй тихенько починає одягатися. Думки його, мов лелеки восени, кружляють і кружляють навколо Уляни і тітчиної півдесятини. Оце ж і матимеш, Давиде, два щастя в житті: славну дівчину та шматок ледачого, начиненого жабами гниловоду. Сумні гадки, черкнувши серце, одразу ж і поділись не знати куди, а перед очима виринає милогубе обличчя і ті карі очі, в яких докупи

зійшлися весела посмішка і насторожена дівоча полохливість.

Озувшись, Давид навшипиньки, щоб не почула тітка, виходить з хатини, косує на занесений снігом шматок невдоб'я, з якого витикається кілька, мов ревматизмом покручених, кущів верболозу.

В селі тихо-тихо, тільки іноді сколихнеться тінь молодого деревця та між гіллям, розсипаючись, заперехтить наростень паморозі. Недалеко від школи Давид нагнав Степана Васильовича, який звідкись повертався зі своїм триніжником для малювання. Пізнавши один одного, і парубок, і вчитель здивувались.

— Пізенько ж, Давиде, ідеш від якоїсь,— поправляє вчитель гніздо чуба.

— Та й ви, Степане Васильовичу, не раніше повертаєтесь. Малювали щось?

— Одну леваду з вербами і яворами під місяцем,— хукає вчитель на задубілі пальці.

— А вдень не малювали її?

— І вдень малював.

— То для чого ж було вночі?

Вчитель сміхотливо наморщив чоло:

— Ти вдень бачив свою милу?

— Та бачив...— запнувся парубок.

— А увечері теж хочеш зустрітись?

— Не без того...— аж зітхнулось.

— Отак я хочу бачити свою леваду, бо вона мені мила,— засміявся вчитель, а вже згодом до його сміху приєднався і Давид.

— Порівняли: милу і леваду...— А сам згадав оті дві тополі, між якими вечорами так принадно сходить місяць і в саму душу сіє промінці й незвичайне хвилювання. Давид замислився над тим, як воно все буває в житті і чому треба критися від людської насмішки і з любов'ю до дерев, і з коханням до дівчини.

— Що думаєш, парубче?

— Теж про одну поганеньку леваду. Її ніхто малювати не захоче,— пригадує ревматичні деревця на гниловоді.— Припадає мені в спадок жаб'яче царство, а що робити з ним — ніяк голови не прикладу,— розповідає вчителю про тітчину землю, а потім запитує: — Чи можна чогось допроситися в неї, чи тільки рукою махнути?

— Чогось допроситися можна, але не сьомий, а двадцять сьомий піт зійде з тебе.

— Нам, Степане Васильовичу, поту не копати. Що ж можна зробити?

— Є такий спосіб, данським зветься він. Масш свій гниловід густо прорізати ровами на півтора аршина глибини. Тоді в низини зійде і ґрунтова, і підґрунтова за-кись. Потім розрівняєш ґрунт, пересолиш його вапном, угноїш — та й садн вже, що бажаєш.

— Оце спосіб! — крикнув Давид. — Певне, версти зо дві прийдеться прокопати ровів?

— Не менше, — погодився вчитель.

Хлопець замислився, уявляючи, як доведеться лопатою перевертати отой важкий, засмоктаний гниловід.

— А трохи легшого способу, нех воно горить, нема, такого, щоб і наймит мав землю?

Вчитель зупинився біля школи, озирнувся, пильно глянув хлопцеві в очі:

— Легшого, Давиде, нема. Є ще тяжчий, але вірний.

— Який же то спосіб? — аж біля серця тенькнуло в хлопця, а на носі заворушилися химерні, сторчма поставлені ніздрі.

— Забрати людям землю у тих, які багато мають її, але не орють, не сіють, не жнуть, — подивився вдалину, де за селом лежали під снігом ґрунти і ліси пана Стадницького. — За це, можливо, доведеться копати й не дві версти ровів. Є, Давиде, такі люди, що все життя копають і рови, і золото за цей спосіб.

— Це колодники, Степане Васильовичу?

— Революціонери, Давиде. Затямиш таке слово?

— Затямлю. А вони теж із нашого брата, безземельники?

— Більшість — безземельники, — посміхнувся вчитель. — Це робітники, Давиде...

— А-а-а, ті землі не мають, — похитав головою парубок. — Тільки чого ж тоді їм за землю добиватися? Десь надокучило фабричне залізниччя? В село хочуть повернутися, чи як?

— Ні, Давиде. Вони хочуть, щоб усім людям по-людськи жилося, щоб усі мали свій шматок хліба.

— І небагато ж треба чоловікові: щоб було щось поїсти та чимось прикрити грішне тіло, але й цього нема, — задумано говорить парубок. — І таки треба видирати землю в тих, хто нажертися нею не може... А третього ж способу нема?

— Є і третій: тягни своє ярмо, поки шия не перетреться. Та ти його добре знаєш.

— Та знаю,— і приклав руку до шиї, наче хотів звірити, чи не тріснула вона...

Сонними вулицями іде парубок додому, позад нього погойдується видовжена тінь, попереду ж біжать, розкочуються думки, а на їхнім стеливі проростає то тітчин гниловід, то омріяні сім десятин, то ті колодники, яким вічно довелося копати і рови, і золото. В задумі парубок і не помітив, як дійшов до кам'яниці Плачинди, нех вона ясним вогнем горить. І раптом аж остовпів: біля хвіртки темніла дівоча постать.

— Уляно, це ти? — ще не вірить сам собі, а радість тепло-тепло розтікається по всьому тілі.— Невже це ти?

— Може, і я,— невесело відповіла дівчина.

— Таки вийшла?

— І не подумала. Просто не хотіла спати.

— А я тебе стільки чекав!

— Довго? — трохи добрішає голос дівчини.

— Здається, вічність.

— А потім куди повіявся?

— У тітки хотів ночувати,— наблизився до дівчини.— Виходить, ти чекала мене?

— Дуже ти потрібний мені, волоцюга,— одвела голову від парубка, а на устах ворухнулася посмішка.

— Ой, напевне, потрібний,— не може захвати радості.— То чекала? — бережно пригортає до себе дівчину.

— Відчепися, Давиде,— вперлась дужими руками у його груди.

— От і не відчеплюсь! — нависає над нею і лунко цілує в нахололу щоку.

— Ой Давиде, це ж гріх! — перелякалася дівчина і рукою витерла поціловану щоку.

— Не гріх, Уляно,— впевнено відповів парубок.— Це гріх, коли цілуються для забави. А я женитись маю на тобі,— пригортає дівчину і знову цілує у щоку.

Уляна не то зітхнула, не то зойкнула і, схиливши голову, притулилась до парубка. І ця дівоча довірливість зворушила його. Великою рукою він погладив її хустку, потім відсмикнув її, поцілував дівчину в коси, і вони запахли йому свіжоскошеними лугами і духом якихось квітів.

— Чим твої коси так пахнуть?

— Напевне, зільником,— соромлячись, не підводячи голови, відповіла дівчина.

— Е, ні, якимись квітами.

— Квітами? Чи не рожею? Бо в її пелюстках я варила собі кісники.

— Рожею, рожею, Уляно,— знову поцілував її у коси.

— Не треба, Давиде,— попросила його дівчина, хоч і затишно-затишно стало в неї на серці.

— А чого не треба?

— Бо мені соромно,— підводить на нього очі, і нема в них ні насмішки, ні дівочої полохливості, а є тільки журливе прохання, бо ж хіба знає дівчина, де чекає на неї добре, а де лихе?

Давид хоче скоріше розвіяти дівочі сумніви:

— Ти, Уляно, і не подумай чогось поганого. Після великодня, нех воно горить, і до вінця підемо.

— Ой, справді, Давиде? — перелякалась і зніяковіла.

— Справді, Уляно.

— А де ж ми, Давиде, жити будемо?

— Спочатку в тітчиному бурдеї. Тітка і свій грунт мені дає.

— Що то за грунт,— посміхнулася, безнадійно махнула рукою дівчина.

— Еге, багато тямиш ти! Коли я з нього данським способом вижену воду, все він родитиме.

— Яким, яким способом?

— Данським! — гордо відповів парубок.

— А що ж воно за спосіб? — немало здивувалась Уляна, що вона й досі не знала, який розумний її Давид.

— Простий,— упевнено збрехав парубок.— Видумав його якийсь хлібороб Данько, певне, і йому в спадок дістався гниловід. Тільки накопаємось ми з тобою, як ті колодники, що золото добувають. Але ж тоді ми зможемо все, що заманеться, посадити і посіяти, і тільки для себе! — Давид сідає навпочіпки і рукою рівно обводить латку снігу.— Ось тут ми посадимо вишнячок, а трохи далі будуть яблуні і груші,— витискає пальцем дірочки на снігу.

Уляна теж схиляється до малюнка, придивляється до нього, мов до свого щастя, а далі зітхає:

— Ох і чудний ти, Давиде...

— Чого ж я чудний? Думаєш, не буде в нас вишняка і садочка?

— Може, й буде, але тільки на снігу,— не зводить по-смутного погляду з малюнка Давида.

— Ет! — не знає, що відповісти, парубок, випростується і знову пригортає дівчину. Від її красивої шиї пахне теплом, а коси так само віють ніжними пахощами рожі.

ХІІ

Вітряки з дитячих літ приваблювали Христину. Якась вишукана, таємнича принада була в обрисах цих дерев'яних птиць, у глухому помахові їхніх крил, біля яких народжувався і клубився вітер. Темні, як осінні орачі, вони трудилися з ранку до пізньої ночі, викидаючи з своїх камінних душ теплі струмочки запашної муки. На цих тремтливих струмочках трималося селянське життя, і коли вітряки від Петра і до переднівку махали крилами, то в селі й пісні веселіше співались. Коли ж повуро обвисали потріскані крила і надовго стихала дрож у дубових королях, село розповзалось світ за очі, в ті краї, де безхліб'я не покарало землю і людей.

Христина найбільше любила весняні вітряки, саме тоді, коли вони, перелопачуючи вітер, затихали під великими туманними зорями. В цю пору на ще не зовсім затверділий шматок перелогу звідусіль напливала така тиша, що навіть напівоглухлі мірошники чули, як з села по вогких нивах пробивалася бентежна задумана ніжність дівочих голосів. Тоді, прощаючись очима з натовленими крильми, добре їхалось на блаженському, скрипучому возі; опущені з полудрабка босі ноги самі ворушилились під стеливо далеких дівочих пісень, а душа поривалася до них, бажаючи співати. Але дівчина соромилась когось із старших на возі.

Сьогодні ж, стривожена і радісна, Христина зупинилася біля вітряка і зацікавилася від здивування: невтомні крила його були білі й іскристі, мов зліплені з срібла; може, оце й не зима, а вони, крутячись, клубили навколо себе хуртовину й порозтрушували навкруг стільки снігів. Аж схвилювалася од такої здогадки, тому входила всередину вітряка, мов у якусь недоказану казку, і дивно було, що на її тихе «добри вечір» ніхто не відповів. У задимленому сьайві ліхтаря ледве можна було побачити, як біля ковша вовтузились тьмяні постаті, а на мішках і пошивках зосереджено сиділи дядьки, прислухаючись до якоїсь небилиці невеличкового Петра Морозенка. Він зараз саме перелічує, хто має сидіти у пеклі:

— Великі пани і їхні вірні лакузи, підпанки, які

неправдою в пани повилазили, попи і ченці заразом, різні чини і писарі, бо на паперах брехню розводили, шевці, які бідним людям тісні чоботи шили, і пустобрехи, що не шанували батьків-матерів і людей. А от що робити з шинкарями і мірошниками — на тому світі й досі не знають, бо шинкарі всього не доливають, а мірошники завжди беруть зайвину мірчука.

У вітряку вибухає регіт, не сміється лише мірошник Безбородько, на якого націлились погляди людей. Сердячись, він норовисто відвертає голову, помічає Христину, і на його їжакуватуому від щетини обличчі промайнуло незадоволення.

— Раніше, дівко, не могла прийти, чи, може, ноги на печі відлежала?

«Чого б йому сердитись?» — знизала плечима дівчина і здивовано, ясними очима, з усмішкою поглянула на мірошника.

Той також ворухнув плечима і собі в душі дивується: чого б їй після його слів посміхатися, потім повертається, підставляє пальці під мучник, підносить чорну, мов старий коряк, руку до носа, підіймає голову до коша:

— Левку, засипай! Чи заснув там?

На верхньому помості неквапливо заворушилась по-стать Левка Щербини. Дужими руками він поперед себе підняв мішок, низом поклав його на груди, а розв'язаний гузир нахилив у кіш. Зерно задзвеніло, жалісно зітхнуло, і венажерливі камені загуділи м'якше. Парубок східцями загнував униз і тут побачив Христину.

— І ти приїхала молоти? — кивнув їй головою.

— Прийшла, Левку. В нас же нема коней, — сміючись, дивиться на парубка, пригадує, як він залицявся до Тетяни.

— То назад я тебе підвезу, — обернувся, підчепив мішок до підкоша і почав вигрібати муку. Вона м'яким теплом пестила його пальці, виколихувала десь в упертому надбрів'ї приховану усмішку. І вже по цьому можна було догадатися, що Левко меле не останнє зерно.

Старий Гнат хоча й любив ярмарки та чарку, але, як міг, приберігав хліб на лиху годину, бо карбованець завжди може обдурити людину, а зерно — ніколи. Оброшений потом, обліплений остюками й половою, Гнат сам після жнив піднімав на свіжовимашчене жовтою глиною горіще важкі мішки, бережно зсипав найдорожче добро біля комина, де сушилися на зиму грушки. Тому в Щербин

завсігди від зерна віяло грушевим пахіллям. Коли останній мішок висипався на горище, тверді світло-жолудеві очі Гната бралися задумою, він поволі обводив поглядом свою сім'ю і говорив їй тільки одно:

— Хвалити бога, перезимуємо. Держіться, діти, плуга, то якось будете жити на світі, бо за ним сам господь ходив,— згадував свої найкращі щедрівки, в яких колись пророки воли запрягали, бог за плугом ходив, святий Петро поганяв, а божа мати пшеницю сіяла. Але потім, десь-то, богам надокучила мужицька робота, то й занекали її, але таки опустили на землю золотого плуга, щоб хлібороб ним усякий люд годував: і роботящий, і ледащий.

І коли Гнат Щербина після смерті своїх батьків змінив дерев'яного волового плуга на сакківський шестерик, довго любувався ним, наче не знати яким дивом. Та ось підросли діти, і не раз тяжкі турботи обсідали вперту голову чоловіка: незабаром доведеться ділити дідищину на чотири шматки, і там, де ходив один плуг, має піти чотири. Тому з роками оті слова «держіться, діти, плуга» не так твердо вимовлялись, як в ту пору, коли сини були меншими, а він молодшим, бо тоді більше було надії якось розбагатіти.

Вигрібаючи дощечкою муку, Левко зрідка зиркав на Христину. Вона, прислухаючись, як чорти роблять людям різні капості, примостилася біля драбини і чомусь іноді всміхалася своїм молодим сподіванням і мріям. Чиста лагідна радість ворушилася біля серця дівчини, краще думалось про людей, і навіть непривітні, грубо обметані зморшками очі Корнія Безбородька не руйнували її гадок, що кружляли далеко за вітряком, шукаючи й знаходячи Романа. От якби він зараз показався в дверях, то їй не глянула б на коней Левка.

Але в дверях з'явився не Роман, а дід Дунай, близький родич Волошинів. І це вже добре. Закинутими за голову руками він тримає важкий валов'яний лантух з зерном. Левко, побачивши старого, повагом підійшов до нього, підхопив дебелий мішок на своє плече.

— Левку, а ти не дуже, того, старайся,— неохоче віддав свою ношу дід Дунай.— Плечі ще м'які маєш, не затверділи мозолем.

Біля сухого короля догідливо захихикав Безбородько:
— У Левка чавун, чавун, а не плечі. Вечір добрий,

діду! Давненько вас не бачив. Можна сказати, перезимували?

— А-а-а... це ти, Корнюшо? — зневажливо примружив очі старий, поглядаючи на Безбородька і називаючи його в думках їжаком. Мало не в кожному обличчі, особливо, що не подобалось йому, дід знаходив подібність до якоїсь рослини, худобини чи звірини. — Крутишся, Корнюшо?

— Як веретено, як веретено у піст.

— Та воно й видно, по твоїй пиці, який у тебе піст.

Помольці зареготали, а мірошник замовк, рукавом обтираючи борошно з круглого, колючого виду. Гаряча злість так і підмивала його загальмувати крила і гукнути на весь вітряк Василю Гайовому: «Ану, хлопче, забивай гальма, бо вже ниньки молоти не будемо». Але поки що він тут не господар, а тільки панський понихач. Правда, сам пан його шанує, інколи навіть своїм вином і одержиною жалує. Але що варто було оцьому дідуганові прилюдно осоромити мірошника, зім'яти його гордість, коли той одягнувся в дорогі дарунки: «Корнію, чи в тебе під панськими недоносками і тіло напанилось, на мужицтво не оглядається?»

І довелося після цих слів покласти осміяний одяг на самий спід скрині. Він залюбки збув би його з рук, але що, як питає пан: «А чого це, Корнюшо, не бачу на тобі своїх брюк?» І тоді він з шанобливим смішком відкаже: «Бережу їх, паночку, в скрині бережу, як ви свої миндалі».

Хе-хе, і Корній має голову на плечах, він знає, що коли сподобається його мова панові, гляди, й не розминешся з якоюсь вигодою. Тому він завжди зарання, зарання думає, як йому треба зігнутись чи примаслитись перед паном. Такий уже йому, Корнію, талан випав: крутити і крильми вітряків, і своїм мізком, щоб якимось докрутитися до власного вітряка. Тоді й пан побачить, що Корнюша уміє не тільки мірошникувати, а й притримувати святий хліб до найвищої ціни.

З верхнього помосту спустився Василь Гайовий, якого чомусь непокоїло колесо з пальцями.

— Василю, синку, ти тут? — здивувався і зрадів дід Дунай.

— Та наче тут, — весело обізвався хлопець і, перекинувши в ліву руку дерев'яний молоток, поздоровкався з дідом. — Ми вам зараз роздеремо зерно.

— Е, ні, я не кращий від людей, почекаю, почекаю,— заперечливо хитнув головою.— Виходить, Василю, тут найнявся?

— Продався,— коротко відповів парубок, і на його за-
порошене обличчя лягає задума.

— Мірошникуєш?

— Ні, даю лад снастям. Як не є, а три вітряки.

— А тато як?

— Та вже збирається міряти дорогу дерев'яним кон-
дуктором.

— В Таврію?

— Ні, за Дон. І мене хочуть з собою взяти.

— А мама?

— Відхворіли та й в економію готуються до битель-
пиці.

— Журяться?

— Ні, співають, наче дівчина.

— А чого ж,— обізвався Безбородько, на його скоше-
ний вид лягає тінь масного нахабства,— в економії весело
і дівчатам, і молодлицям, особливо присмерком.

— Твоїй би жінці, Корнюшо, довіку таких веселощів,
щоб людям не заздрив,— відрізав дід Дунай.

Іжакувате обличчя Безбородька ще більше відстовбур-
чилося, мовби на ньому потвердішала щетина:

— Ох, і злий ви, дядьку Іване, не говорите з людьми,
а шкварчите.

— Це тому, що ти шипиш,— поклав дублену руку па
жовтувату прозелень бороди.— Добрий вечір, Христин-
ко! — тільки тепер побачив дівчину, і на його сухому, як
волоський горіх, обличчі лагідно ворухнулося плетиво
зморщок.— Де це так швидко виросла?

— Біля води, дідусю,— щасливо обізвалася дівчина.
Вона хоче знайти на його лиці якусь схожість з Романом,
але нічого, крім природної гідності, не знаходить.

— Гляди, вже скоро й заміж віддамо.

— О, коли це буде,— махнула рукою і почервоніла.

— Тільки старости на поріг, то з вистрибом помчиш,—
обізвався Левко.

— Так бігтиму, Левку, як ти до Тетяни,— з серцем від-
різала дівчина, а по вітряку покотився регіт.

Левко хотів щось відповісти, але не знайшлося потріб-
ного слова, тому й насурмонився, вперто одвернув голову
від Христини і мовчки вибирав муку.

«Ну і хай, бо тільки й почуєш від нього про жениханя».

та поцілунки, — ї собі одвернулася дівчина від парубка. — Дурна, що згодилась їхати з ним».

Вона вийшла на висячий ганок, поручні якого зручно лежали на точених балясинках. Біля самих східців ганку спокійно ремигали степові косоокі воли діда Дуная. Почувши скрип угорі, вони трохи підвели довгасті голови, їхні розкішні роги зійшлися, загуділи, і це дуплувате гудіння чомусь нагадало дівчині, що немало пожили, немало походили коло землі оці повільні дикоокі трудівники.

Навколо, до самого неба, коливався, мінився срібнозернистий, з голубою прозеленню перелив улежаних снігів. Ввижалося, що земля навіть тепер марила про зерно, і її сподівання, мов сон, розцвітали і на снігах.

Вдивляючись у мінливу далечінь, що обривалася лінією обсадженого липами шляху, дівчина тільки тепер помітила біля нього обриси трьох хат. Завіяні, відбившись од села, вони, мов подорожани, задумались над шляхом: куди б їм піти?

І Христина чомусь зітхнула. Може, тому що згадалось: остання, ще не добудована хата була Романова, а може, тому що зник він за снігами, а думки все поверталися до нього. І чого б? Ще вчора на ковзанці він був їй не кращим і не гіршим від інших, а це так і лізе в голову. Певно, тому що підніс їй мішок — поглузувала сама з себе і одразу повеселіла.

А місяць і сніги творили біля дівчини своє диво. Здавалося, на рівних полях в'юнилися з кованого срібла непроптани стежки, обрисовувались лінії дивовижних озер, а над самим обрієм в неспокої кількох хмарин відчувалася передвесняна вільгість. Христину так і підмивало піти в глибіню, у красу ночі, до того обрію, що вже дихав березнем, але на вітряку її чекав кулик заробленого зерна, і він мав сильнішу владу над нею, аніж уся передвесняна краса. Аж зітхнулось дівчині: так і влітку на панських буряках не раз її манили вдалину молодечі пориви, але одразу ж їх обрізала ота сапка, на яку спиралась вона, відпочиваючи, і якою мусила щоденно добувати собі заробітчанський злотий.

На ганок поволі вийшов Левко, не знаючи, як йому бути: чи мовчати, чи щось сказати оцій непосиді. Посурмонився, посурмонився парубок, але, бачачи, що з ним не поспішають говорити, сам обізвався:

— Ти чого це, дівко, такою в'їдливою стала? — спідлоба глянув на Христину.

Та оглянувшись, її обличчя навкіс прорізали тінь і місячне сяйво. Дівчина далекими, байдужими очима зиркнула на парубка і мовчки одвернулася від нього. Це за живе зачепило хлопця.

— Ти не чуєш, що тебе старші питають? — підвів ногу і міцно поставив її на скрипучі бильця.

— Чую, Левку, не оглухла, — з серцем напівобернулася до нього, і нижча, відтягнута на себе частина її обличчя затремтіла невдоволенням.

— То чого тоді ламаєшся, мов гречаний бублик? — ще більше похмурнів Левко. — Ціни собі не можеш скласти? Чи дуже забагатіла за цю зиму?

Дівчина швидко підвела голову:

— Бо не хочу, Левку, слухать твоїх дурних слів. Де б ти не був, з якими б людьми не зустрівся, тільки про женихання й поцілунки почувеш від тебе.

— А що б люди робили без поцілунків? — не сердячись, а дивуючись запитав парубок.

Ну що ти зробиш з цим Левком? Обурення і сміх разом розширають дівочу душу, але вона перемогла себе, насупилася, гримнула на парубка:

— Безсовісний ти, Левку, та й годі! — Метнула спідничиною і вскочила у вітряк.

— А ти коза дзигльована!

Парубок глянув Христині услід, дивуючись, знизав плечима: от кручене та верчене фіцькало. Вже й пожартувати з нею не можна. Коли б це йому так вона торік сказала, почастував би черезплічником, як миленьку, а тепер біс знає, що робити з нею? Левко в задумі посвистав, походив по ганку. Так він і гадав, що нема в світі вреднішого зілля, аніж баби. З ними сам біс ногу вломить... Вчора йому на ковзанці «Левку, миленький» співала, а сьогодні вже в дурні шие. Жінку з якого боку не поверни — одне лукавство побачиш.

І хоча Левко обкидає Христину в думках непотрібними словами, але до нього десь від панського ставу наближається дівоче обличчя, таке, яким бачив учора. Згинь, маро! Ні, він таки не посадить Христину в свої сани, хай пішки телембасяться із своєю ношею. Але перед цим парубок уже уявив собі, як буде повертатися з дівчиною в село, як, перебираючи віжки, наче ненароком, підштовхуватиме її ліктем, і тому при згадці, що доведеться одному їхати з вітряка, завагався. Та й сам же набився підвезти. Назад тільки раки лазять. Кат із нею, посадо-

вить її на санки, тільки не біля себе, а на самім задку,— з їхнім братом не дуже треба маніжитися, а то кирпу до неба задеруть.

Насторожено підвівши голову, недовіжливо поглянув на двері, за якими зникла Христина. Хотілося ще раз сказати: «Щезни з очей»,— але відігнав ці слова, пройшовся по тісному ганку і, весь у полоні звихрених думок, прислухався до дужого помаху крил вітряка. Вони, намагаючись злетіти вгору, глухо стугоніли й поскрипували і, мелючи комусь мливо, намотували на свої кінці, мов на снівницю, місячну пряжу.

Левко шарпнув на себе деренчливі двері вітряка, переступив через поріг. У тьмяному відблиску ліхтаря він побачив, як з мучника звивистою мережкою сипалась і сипалась мука, а на неї, мов на своє майбутнє, задумано дивилася притихла Христина.

«О, тепер вона свята та божа,— наморщив парубок чоло і підхопив на плечі свій мішок з мукою.— Добре, видать, зіллячко...»

Напевне, гнів ще довго б ворушився на парубочому обличчі, але й воно, як буває, одразу взялося посміхом, і парубок мало не випустив з рук мішка. І встругне ж таке дід Дунай: він статечно попрощався з людьми, а мірошника перехрестив. Той не второпав, що воно й до чого, й запитав:

— Чого ви, діду, хрестите мене?

— А може, ти на чорта перешерстився,— відповів старий, і всі у вітряку покотилися від реготу.

XIII

Христина ще недавно відійшла від тих років, коли в найсолодших мріях їй все хотілося кудись летіти. Ото, бувало, тільки сплющить очі, а руки її враз легшають, стають крильми, і вона в радісному переляці підіймається-підіймається над хатами, летить понад левадами, проноситься над ріками, лісами і все-все бачить, що робиться внизу: он діти, прикладаючи руки до очей, проводжають її захопленими поглядами, а мати жене до череди корівку і свариться на доньку притикою; он рибалки витягують бредень із срібною рибою, а за рікою колосся достигає-хилиться на лану, а над ним підіймається сонце, і воно теж, здається, зіткане з колосся. Отак і в сон щасливо

влітала дівчина, де все було кращим або страшнішим, аніж у житті.

Може, через те що Христині найбільше в світі хотілося мати крила, вона й по землі не ходила, а наче літала. І ні одне весілля, ні одні танці, ні одне колядування не обходились без неї. Навіть на панських буряках сапка у Христини теж не полола, а пританцьовувала, доганяючи найкращих полільників. І тільки в цьому році, після Семена, трохи присмирніла непосида, коли вперше взула не перешиті, а нові, з жовтими халявами чобітки, а на голову начепила півкрамниці стрічок і запишалась перед дзеркальцем, що вона вже таки дівчина, а не яке-небудь фуркало, що його звідусіль плескачами і запотиличниками женуть старші.

Це несподіване і захоплююче відкриття порадувало і розсмішило Христину. Тому-то сама собі по-змовницьки підморгнула в дзеркальце, а комусь — хто їй позаздить — показала язика, потім споважніла, враз дійшовши до думки, що, присяй-бо, вона гарненька і їй вже пора дівувати.

От тільки як тепер себе з парубками поводити, вона що не знала. Але першого ж, який підійме на неї руку, як бувало, на буряках, осадить презирливим поглядом, зверхнім словом і достойним рухом стану. Все це вона також кілька разів проробила перед дзеркальцем і залишилася задоволена з свого рішення і з себе.

Але цієї осені й парубки стали іншими, наче хтось їх підмінив або з чужого ярмарку привіз, — вони відразу, без всяких насмішок, визнали її за дівчину і, аж смішно, витріщали на неї очі більше ніж треба.

«І що там вони в мені знайшли?» — поводячи нижньою, товщою, губою, не раз лукавила в думках та здогадках і довше дивилася на себе: і коли припадала до джерельця пити воду, і коли зупинялася на першому льодку-ясенцю, дарма що, окрім тіні, нічого й не побачиш на ньому, та дивитись приємно. А потроху, звикши до того, що її всі ввжають за рівню, вона вже подекуди намагалася верховодити і навіть коверзувати. І теж нічого — сходило з рук. Коли ж якийсь парубійко хотів ув'язатись за нею, вона безцеремонно з примовками і хихоньками зразу ж відшивала його або при всіх зумисне голосно допитувалася:

— А скільки вас таких на півфунта йде?

І доводилось хлопцеві зникати з очей. Бо нащо їй здались оці причепи, які так і норовлять десь на самоті нахилитись з небилицями до дівочого вуха. А їй в гурті добре й весело, і хай ніякий дідько не чіпає її, от як!

І раптом все блискавично, за один день, почало переінакшуватися в її душі: вся дівоча насмішкуватість і недовіра стали топитися, мов крижинка на весняному сонці. І де взявся на лихо їй оцей Роман? Бач, він би її і на плече посадив! З Романом і вона, певно, ховаючись од усіх, постояла б десь на леваді. Христина лячно побачила себе на лужку під якоюсь вербою, побачила над собою голову Романа, зітхнула та з такими видіннями й у сон увійшла. Коли ж прокинулася, не могла відразу збагнути, чого їй так затишно і добре на серці. Та згадала вчорашній вечір — зраділа і тихенько засміялась у постелі.

— Ти чого, мала чмано, сама собі хихикаєш? — здивувалася мати, відриваючись од печі.

— Уже й засміятись не можна? — підвела одну брову вище другої, в самій сорочці вистрибнула з постелі, допитливо зиркнула на матір, вскочила в благецькі чоботята і веретенем закружляла по хаті, скрізь наводдячи лад: Вишиті низом квіти так і кружляли вінком навколо її красивих, ледь-ледь відхилених у боки литочок, що наче ввібрали в себе вишиття сорочки: на вибіленій зимою шкірі густо і молодод в'язалися рожеві цяточки.

— Може, дівко, спідничинку б накинула та патли трохи заплела, бо як зайде хтось...

— Можна й спідничку! — Одяганка враз, широко майнувши над головою, опинилася на дівочому стані, і Христина довше, ніж будь-коли, зупинила на ній погляд: тільки тепер помітила, що в такому буденному їй ніяк не годиться йти на ковзанку. Аж зітхнулося.

— Чого зітхаєш, мов останнє спекла? — знову допитується Олена, з доброю посмішкою дивлячись на своє козеня. Таким проворним і її батько був.

— Хіба ж, мамо, у цій лахманині можна виходити на вулицю? — виморщує жалість нижня губа, жалісніє і низький лобик, а на ньому прогинаються розгонисті бровенята.

— До сьогодні яюсь же виходила, — розважливо говорить висушена злиднями та працею Олена і пильно, косуючи, дивиться на довьку.

Христина враз опускає донизу чорні віночки вій і ніяково відкопилує рухливі уста. «Чи не догадалася, бува, мати, чого непокоїться їй?»

— Вже навіть лиштва посіклася до решти,— тереблячи, піднімає вгору подолок спіднички.

— Скажи на милість, а вчора ніби була не посічена? — удавано дивуючись, розводить руками Олена.— Ой, щось ти неспроста мудруєш, дівко?

— О, вже й мудруєш! Хіба вам щось можна сказати? А ви корову доїли? — тривожиться, збирається в поморщений вузлик нижня губа, і дівчина хоче швидше вислизнути з-під значущого погляду, який не дуже-то їй до душі. Христина похапцем надягає на себе материну, з підкачаними рукавами катанку, хапає дійницю, заглядаючи одним оком в дзеркальце, приміряє її над головою і вискакує з хати.

Біля порога вона сполохала курей і осиротілу голубку і довго дивиться, як її срібні крила трепещуть на сіренькому полотнищі низького неба. Отак і вона, Христинка, ще недавно в своїх мріях піднімалася над селом, зникала в піднебессі, а тепер бачить, що й на землі їй добре. Яюсь веселіше посміхаються до неї за городом невеликі, в білих одяганках хати, манить порепаний сніг, що осідає на городі велетенськими колесами.

Христинка бачить в уяві, як ці білі колеса починають ворухитись під сонцем і розсипаються на бризки, на весняні бурчаки й потоки. Вода й весна вже наближаються до дівчини, і враз це видіння зруйнувала голубка, опускаючись на тин. Христина засміялась до голубки, повернула до розпатланої шіпчини й тихенько сама собі заспівала:

Коло млина, коло броду
Два голуби пили воду.
Вони пили — воркотіли,
Ізнялися — полетіли.
Крилечками стрепенули,
Про кохання спом'янули.

«А чи споминає її Роман, як вона його? — враз кинуло дівчину в жар.— Ой дурна ж вона, дурна, як придорожній пеньок! Найшла чим голову затуманити. І потрібний їй той Роман? Якраз! От побачить його сьогодні на ковзанці — і бровою не поворухне, навіть не обернеться до нього. Щастя яке! Бо ж хіба вона не знає, чого дівчата сохнуть? Тільки покажи якомусь, що побиваєшся за ним, а він тобі на збитки на іншу очі вирячує, бо всі вони

махомети безсердечні і лобуряки окаянні. Так і норовлять присушити когось. Аж тяжко дивитися, що з цією Зосею робиться...»

Струмочки молока туго б'ють у кленове дзвінке денце, підіймаються рожевим шумовинням, і дівоча душа, одігнавши від себе Романа, знову непомітно летить далеко-далеко, наздоганяючи вчорашній вечір, і стрічається з... Романом. Від цього і радіти, і журитися хочеться, а нижня губа Христинки навіть в шпичині тремтить більше, аніж будь-коли.

Сонце сьогодні цілий день шукало продухи в небесній кризі, іноді воно, здрібніле за зиму, ребром вибивалося на поверхню і відразу ж зникало, олійно просвітивши біля себе димчастий шматочок хмарини. За день Христина встигла стовкти мак і збити олію, роздерти на жорнах миску рудякуватої гречки і вишити зо дві квітки на поляках.

А коли за чужими садами підвівся вечір, вона довше вдивлялася в його глибину, мов ждала звідти собі порадш. Навіть до хвіртки підійшла, біля якої підіймалася стара, з потрісканим стовбуром і гіллям слива. І хоча дерево у негоду викидало з себе, мов сукровицю, червоні шматки серцевини, влітку воно синіло від плодів, як дощова хмара. В дуплах його знаходила притулок різна дрібна птиця, і коли на світ з'являлися нові виводки, вони були червоними від трухи, мов райські пташки.

— Христинко, гайда на ковзанку! — несподівано з нулиці гукнули подруги, які вже встигли зібратись на гупі.

Дівчина засміялася, кивнула головою і стрімголов кинулась до хати. Тут вона одразу присмирніла, невдоволено підіймаючи до світла, щоб побачила мати, подолок спіднички.

Христина довше, аніж треба, розглядає одяганку, а мати довше звичайного мовчить, одним оком стежачи за пряжею, а другим за донькою. Невже і в її маленьке серце постукалось кохання? Чи вона тільки дихає чарами любові, ще не знаючи її, як це буває на порозі юності?

До Олени, як марево, підійшли далекі роки і ті вечори, що відпливли, мов сон. І аж лячно стало, не за себе — її вже минулось, — а за доньку. Ще ж дитина вона, стоїть з піднятим подолоком в руці і мудрує собі, як би то підманути матір. Вболівання і тривога охопили Олену, вона похитала головою, зубами обірвала нитку.

— Вбирайся вже, дівко, в святешне, бачу, що в тебе лиштва таки посіклася...

— Ой, мамочко! — ожила Христина, метнулась до скрині, з розгону підвела важке віко, перегнулася, вихопила з прискринка тоненький разочок намиста, і якось відразу блаженська спідничка з зітханням упала біля ніг, а на ста-ні теплою хвилею зашелестіло широке святешне вбрання. Дівчина ще раз перегнулася до скрині, знайшла тернову кустку, запнула і переступила стару одяганку.

— Як мені, мамо? — гойднула так дзвоном спідниці, що забілів подолок полотняної сорочки, а на ньому загой-дався вишитий хміль.

— Так собі, нічого, на сову схожа, — посміхнулась ма-ти, а донька відразу ображено пхивькнула відкопиленими устами. І як таке можна, хай навіть жартома, сказати, коли вона так славно прибралася?

Бо ж Христина ще живе у тих щасливих роках, коли здається, що дуже легко росте дівоча краса: досить одяг-нути щось нове, крамне, запнутися гарною хусткою і ма-ти на нозі чоботята з підківками.

Сьогодні на ковзанку Христина не бігла, не йшла, а пливла, їй здавалося, що всі люди задивлялись на неї, а вона, прихилиючи голову, тихенько здоровкалась з ни-ми і знову, наче королівна, пливла тихими вузькими ву-личками, відчуваючи на собі гру місячного сяйва, тіней дерев і самотніх хмарин.

І першим, кого вона собі стріла на ставку, був Роман. Клубки острахи забилися не тільки в дівочій душі, а на-віть в складках нової спідниці і чоботятах, що так і при-кипіли до льоду.

— О, яка ти сьогодні славна, Христино! — вирвалось у парубка.

— Е? — не засміялась, а зніяковіла, втупивши очі в лід.

— Справді.

Христина зводить до купи носки чоботят і мовчить. Та й в Романа більше не знайшлося слів. І це вже через якусь хвилю починає веселити дівчину. Вона підводить голову, розтулює уста, щоб щось випалити, та, глянувши парубкові у вічі, відразу терпне, дарма що лице її мінить-ся посмішкою. Наче боячись окаменіти, Христина ворух-нула станом, зміряла блискавичним поглядом парубка і кинулась бігцем од нього, ось з розгону черкнула підків-ками лід і, вигинаючись, виписала ними перше півколо.

Вона чус на собі парубочий погляд і знову радісно кружляє по ставку, поки не прибивається до дівчат.

Роман тільки головою крутив, дивлячись, як, наче в танці, під пучком місячного проміння снувалося і снувалося оце безтурботне козеня.

Нерівним був цей вечір у Христини: вона то веселилась, як завжди, то надовго притихала, прислухаючись, що робиться в її душі і на ставку.

Їй усе частіше попадався на очі Левко Щербина, тому й не раз доводилось за його спиною відшукувати поглядом Романа.

Левко кілька разів припрошував, щоб дівчина сіла на санчата, але вона віднікувалась, бо не хотілося, щоб на зирці за нею ходили всі Щербини, і не хотілося м'яти нову спідвицю. Парубок чудувався з того дива, садовив на санки інших дівчат і так сваволив біля колеса, що над ставом увесь час стояв дівочий вереск, і це вже трохи тішило хлопця.

Коли місяць переплив середину неба, Юрій Дзвонар, поклавши руку на Романове плече, вклонився гулянню:

— Чуєте, добрі люди вже ніч по шматках розібрали, а півні нагогошуються, щоб ранок проспівати. То не час вам, сякі не такі, додому летіти?

І «сякі не такі» здивувались, що так скоро зайшла ніч, та й почали розходитись по домівках. Христина, одриваючись від невеличкого гурту дівчат, знайшла очима Романа. Він теж поглянув на неї, а Юрко щось шепнув йому на вухо, певно, про неї: хто ж не знає того Юрка!

Христина прискорила кроки, а потім знову оглянулася. Але за нею подався не Роман, а увесь виводок Щербин. Вона ще раз, із греблі, глянула на Романа, але той ішов з Юрком, не дивлячись на неї. Серце дівчини стиснулося в безномічну і болючу грудочку. І додому Христина вже не пливла, а йшла, як і всі дівчата, чуючи позад себе настирливе гупання чобіт усіх Щербин. Але недалеко від її хатини Данило і Григорій повертають назад, а Левко сам наздоганяє дівчину.

— Чого так швидко чешеш? — рівняється з нею.

— Бо вже скоро, не спавши, вставати треба. Будь здоров, Левку, — проворно вскакує на подвір'я, а Левко оторопіло зупиняється біля воріт.

— Та почекай, дівко, хоч трохи! — обурюється хлопець.

— Чого, Левку?

— Не знаєш чого? — дивується парубок. — Я тобі щось скажу, а ти щось мені, то все якась кумерція буде.

І Христина не може не розсміятися:

— Ідь, Левку, зі своєю кумерцією на ярмарок. На добраніч тобі.

— Іди під три чорти. От вреднюче зілля! — похитує за ворітьми упертою головою, а дівчина вже зникає за дверима і відразу забуває про Левка.

В хаті вона обережно скидає одяг, кладе його на скриню і в одній сорочці підходить до вікна. Біля воріт уже нема Левка, а може, й не було його, може, не було і ковзанки, і Романа, і вчорашнього вечора, і вітряка із тими срібними крилами, що на увесь світ натрусили свігу.

З вікна Христинці не видно місяця, але його мерехтливе сяйво підмиває хати і вулицю, сади і городи, і тільки нема його на верхах високих верб, на яких, мов туманець, кошлатиться паморозь. Хтось пройшов біля плоту, торкнувся рукою воріт, і серце Христини мало не вискочило з грудей: це ж він, Роман, повернувся на її вулицю. Чому ж вона якусь хвильку не почекала на подвір'ї, нащо ж вона так швидко роздягнулась?..

Не тямлячи, що робить, Христина босоніж вискакує в сіни, обережно відчиняє заціпку і, кладучи руку на груди, ледь-ледь прочиняє двері. Біля ніг одразу ж починає ворухитися холод, а в голові клубиться жар.

Яка велика тиша стоїть навколо! Місяць, зорі і ніч так заворожили село, що, здається, ніколи не розірве воно місячної повені і намітки добрих і недобрих снів. На вулиці віддаляється темна парубоча постать, а Христина, висовуючись з-за дверей, тягнеться за нею, немов билинка. Роман проходить під вербами, що в задумі схиляються одна до одної не тільки гілками, а й краєчками кошлатої паморозі, і невідомо де зникає.

Холод і сум водночас біжать по всьому тілу дівчини. Зітхнувши, вона бере двері на засув, тихенько входить до хати, ображено, по-дитячому скручується на тапчанчику у вузлик, і через якийсь час її стривожене серце втихомирює сон; він лагідною рукою веде її в свої незвідані химерні далі...

Ось вона знову на гомінкій вечірній ковзанці в коловерті парубків і дівчат. Над нею ясніє не місяць, а золотий соняшник, з нього випадають не насінини, а зорі вистелюють дорогу аж до самої землі.

«Так ось звідки взявся Чумацький Шлях!» — догадується вона.

А в цей час хтось легенько торкається її долоні. Ой, та це ж Роман. Він посміхається, садовить її на санчата, і враз, ковзнувшись по льоду, вони відриваються від нього і летять невідомо куди. Христина щосили стискає руками іграшкові рожни, хоче повернутись до Романа, але він десь зникає, і вона бачить, як до неї наближається соняшник місяця, а з нього виплутається не насіння, а темні, як насіння, зорі.

«Чого ж вони темні?» — лякається дівчина, рукою відмахується від них, розриває нитку сну і занепокоєно підіймає голову до вікна.

Надворі перемістилися, подовшали тіні, погустішала місячна повінь, але в небі так само ясно мінливим сяйвом переливаються зорі. Христина посміхнулася їм, заклала руки за голову, потягнулася і знову солодко пірнула в марево сну, що так і наближає до неї ковзанку, молоде її веселе стовковисько на ній і Романа.

XIV

Поїзд відходить в сніги.

Над переселенцями ще гуділа надтріснута мідь станційного дзвона, а вже здригнулися, ожили колеса, тупим болем вдарили по рейках і серцях. І так пішли, начеб у них було тільки два перебої: один в залізо, другий в серце, один в залізо, другий в серце. Крутяться, товчуться колеса, на душу намотують біль.

Широкі отвори вагонів загороджені частоколом людей. У свитках, киреях, сіряках, кожушках стоять діти землі; одні прощаються з рідною стороною з ніяковим, сумовитим усміхом, іншим думи нахилили обважнілі голови, а в декого й скупа сльоза тремтить, під стукіт коліс перекочується з одного кутика очей до другого.

Робітник в чорній засмальцьованій одежі підіймає над землею ліхтарик, похитує ще не згашеним вогником: «В добру путь, люди добрі! В добру путь!»

Якась розкохана пані, тримаючи на шворці песика, здивовано зиркнула на залізничника, перевела напівдючий погляд на переселенців і зразу ж тлусто перегнулася до випещеної, з чорним бантом собачки.

«В добру путь!» — погойдується ліхтарик, і в його зеленій тісноті метляється живий вогник.

Очі селян посміхаються залізничнику, мимоволі шукають ту добру путь і тільки бачать сніги.

Поїзд снішить у сніги.

Край стапції непорушно і масивно стоїть синьомундирний жандарм, законними очима їсть переселенців. Зненацька біля його ніг звідкись вискакує розкішний, але худий пес і мчить до колії. Жандарм за звичкою підносить до рота свисток, приклеює його до товстих варт, але не сюрчить, а несхвально дивиться, як собака, сналахнувши золотисто-каштановим відливом, стрибає з перону під колеса вагонів і, витягуючись, біжить понад шпалами.

— Мар'яне, чуєте,— гукає Чайченко до Поляруша,— та це ж ваш сторож!

— І справді, Буян,— обережно тримаючись за рухливі, на коліщатах двері, Мар'ян перевисає тулубом над миготливим полотном залізниці. Буян помітив свого господаря, крутнув хвостом, порівнявся з теплушкою і заскавчав, не розуміючи, чому і як від нього втікає господар.

— Ой Мар'яне, це не Буян! — почувши болісне скавчання, тихо застогнала з дощаного помосту Фросина. За цих кілька днів марного очікування в брудному закутку товарної стапції жінка ще дужче розхворілась і насилу стримувала себе, щоб не повернутися назад у село.

— Буян, жінко. Скажи: як тільки міг знайти нас? — напівобертається до помосту, де мучиться його дружина.

— Дай хоча шматок хліба йому,— поворухнулася, щоб дотягнутися до пошивки з харчами, але безсила рука впадала на вимолочені колоски соломи.

Мар'янові хтось подав глевкий окраєць, він бережно кинув його під ноги Буяну, але той, уже відстаючи від поїзда, навіть не глянув на хліб. Полярушеві чомусь здалося, що очі тварини засвітилися вільгістю. І от Буян на якусь хвилину зупинився, висолопивши язика, присів на задні ноги, затужив собачою тугою, знову зірвався, пробіг зо двоє гін і, осідаючи на розчепірені лапи, впав головою у сніг.

Закучерявлене рідкоборіддям обличчя Мар'яна болісно поморщилось. Махнувши рукою, підійшов до Фросини, мовчки поправив під нею збиту солому. І тільки тепер помічає, як у неї за ці дні хворобливо посвітлішали очі, як зменшилась глибина зіниць,— не зіниці, а дві тоненькі весняні крижини, що ладні от-от розтапути на жалісних плесах білків.

Недобрі передчуття і тіні видінь підходять до Мар'яна,

мовчки товпляться довкола нього. Він мимоволі рукою відмахується від них, відсовус їх далі і ще шльнніше оглядає дружину. Потім сідає біля неї і поруч з ним, кружкка, як ворони, сідають видіння. Як тільки прогнати їх? Мар'ян бере в свої руки безсилу руку дружини. Що може в такі хвилини зробити убогий чоловік? Якими ліками і словами зуміє втішити людину? Йому тільки й залишається посміхнутись крізь скорб і запропонувати недужій бідарських ліків, ліків його батька, дідів:

— Може, тобі водички?

Бо є в Мар'яна і проста, і свячена вода. Не одному помагала вона при всяких хворобах, не від одного відгонила смерть, то хай допоможе і його дружині.

Що може в таку хвилину відповісти вірна дружина, яка починає догадуватися, що її душа вже тіпається десь біля покрівлі цього навіки пропахлого худобою вагона.

— Як хочеш, Мар'яне,— підводить на нього тонкі зіниці, і нема в них жаху, а є жіноча жалість і жіноча любов.

Вона й досі так любить свого чоловіка, що ладна все зробити не заради свого видужання, а заради нього. Навіть не так тяжко їй померти, як тяжко подумати, що буде робити без неї ця роботяща, добра і нещасна дитина. Хай ніхто не осудить її, Фросину, що в неї до Мар'яна в одно зійшлася любов і як до чоловіка, і як до дитини. Про це не скажеш людям, бо, може, так не годиться любити, але що зробиш, коли в неї і зізнання, і любов прийшли не такими стежками, як в інших. Ох, не такими! І за це вона буде на тому світі з каяттям стояти перед самим богом.

Фросина уже була молодою вдовицею, коли з Мар'яном трапилось нещастя. В косовицю увечері він повертався додому з далеких лісових зрубів. Ішов парубок, пісеньку співав і майже не бачив, як над гущавиною лісів місилися, здувалися грозові хмари і темним тістом спухали на розтріпаному небосхилі. Коли ж небо, розшарпане громами, виплеснуло зі своєї середини кілька блискавиць, він ошелешено зупинився біля копички сіна, хотів перестояти грозу, але потім чомусь злякано відскочив од неї, тільки косу жбурнув на стіжок, який уже шелестів краплинами дощу. Враз він побачив, як тріснула опалена блискавкою хмара, як за нею розкрився шматок другого, глибшого неба. І в цей час на його косу розплавленим золотим снопом опустилася громовиця, заслїнила парубка і жбурнула в темінь.

Почорнілого, з обугленими вустами знайшли Мар'яна косарі. Він лежав поміж крайцями глибоких, налитих водою колій, в які уже задивлялися смуги очищеного неба і тіні дерев. Біля однієї колії, перегинаючись, тремтіла трясогузка, і косарі, думаючи, що то душа Мар'яна, зупинилися, щоб не сполохати її. А коли пташина, пірнаючи в повітря, наче у воду, злетіла на якесь дерево, люди наспіх викопали косами яму, опустили чоловіка, прикопали по шию.

Земля оживила Мар'яна, тільки надовго забрала його пісню і слух. Славно колись дисканив Мар'ян. Заспівав якось у гурті і після свого нещастя. А коли побачив на собі схрещені в здивуванні й жалю погляди, жахнувся, хлипнув і побіг темною вулицею від молоді. Після цього він уже боявся співати навіть на самоті, став похмурим і менше говорив з людьми. Але проти цього відразу збунтувалась його знівечена душа, вона шукала доброго слова, і тому після свого нещастя Мар'ян почав розмовляти не стільки вдень, як по ночах у снах...

— То, може, тобі водички? — повторює Мар'ян.

— Як хочеш, Мар'яне, — кутиками перепечених уст жалісно усміхається йому Фросина. — Або краще поклади мені на серце глину. Все щемить і щемить усередині, наче хто мою душу руками стискає.

Він бере з узголов'я вузлик з вогкою глиною, прикладає його до серця дружини.

«Як хочеш, Мар'яне», — ці слова він спочатку прочитав на устах Фросини, потім почув, а тепер збагнув, що до його дружини надходить важка байдужість. Він розуміє, що ця байдужість страшніша за стогони й сльози.

Невже це могла сказати його многотерпелива Фросина, якій він, певне, зав'язав світ, хоча вона ніколи й не признавалася в цьому, а тільки говорила, що має щастя з ним. А яке він міг їй дати щастя. Навіть святкові чоботи вона носить від першого чоловіка.

Невже це сказала його Фросина, без якої він, певне, й досі ходив би самотнім поделщиком. Бо хіба не тямить, що після нещастя, яке спіткало його, одні з нього насміхалися, всюди обдурювали, обмірювали, інші — жаліли, але ніхто, ніхто не любив, більше того, пайшлися ж безжалісні душі, які почали його відгороджувати від людини, повертаючи до причуди, стали пим страхати дітей: «Тікайте, тікайте, бо глухий в торбу схопить!» Дурні слова, та окропили вони довірливі дитячі серця отрутою ля-

ку й неприязні до нього. Іде, бувало, Мар'ян селом, а поперед нього наче хто вимітає малечу з вулиць, тільки іноді й помітить, як з-за плотів стежать за ним наполюхані й цікаві очепята. І от знайшлася-таки людина, що покохала його. З болем дивиться на просте, трохи вилицювате, з скорбно-соромливим ротом обличчя дружини.

Що з того, що він у неї другий чоловік, що з того, що вона старша за нього на п'ять років, що з того, що вона перед людьми стидається оцих ніякових п'яти років, а на самоті, коли милує її, стидається, що в неї починають прив'ядати груди. А може, це не тільки соромливість була, а й жалість до самої себе, а може, її до нього, що нема в них дитини. І що з того, що вона йому колінь, соромлячися, першою сказала:

— Сватайте мене, Мар'яне.

Він тоді їй скопив на городі латку проса, а далі став перешивати стріху. По-хазяйськи вшивши гребінь, увійшов до хати, вона, маленька і проворна, сіла поруч з ним вечеряти, господарем назвала його, а він тільки зітхнув: аби хоч осьмушка землі була в нього. Як він любив косовицю! І коса, і грабки аж виспівували в його руках. Не раз за чужою роботою в думках бачив себе на своєму полі з косою. Це був віпець його тихої надії. А як було не надіятися, адже ходив він не біля чого-небудь, а коло землі. Якщо її мають багато людей, то може її мати і він, хай клаптик на дві-три косарські ручки, але свій. А коли цього клаптика він не годен мати у своєму селі, то матиме ниву в Сибіру.

Коли Фросина промовила: «Сватайте мене, Мар'яне»,— він подумав, що це причулось йому.

— Ви щось сказали? — не знати чому підвівся з-за столу, і дрож пройшлась його тілом. Він, здається, був так задрижав тільки тоді, коли громовиця опустилась на його косу.

— Сватайте мене, Мар'яне,— голосніше промовила і почервоніла уся.

А коли він похитав головою, подумав, що це насмішка, вона безпорадно, по-дитячому заплакала, припавши головою до столу. Біленька хустинка зсунулась на її по-діво-чому невеличкі й тугі плечі.

Він схилився над закрученими косами жінки, не знаючи, що подумати, сказати. Фросина завжди здавалась йому красунею, і навіть не смів уявити, що він може її сподобатися. І свято, і острах підіймалися в його душі,

і вона восковіла і крижаніла в круговерті теплих і холодних хвиль.

У нього одразу прокинулася вся та влячність, яка буває у чоловіка до першої жінки. Але чому цих слів Фросина не сказала комусь кращому? Може, вона хоче ним прикрити якусь жіпочу провину, може, вона ходить з чужою дитиною?.. Ну і хай. І він, сумовито поглядаючи на збентежене обличчя вдови, яка і досі скидалась на підлітка, тихо промовив:

— Коли ви, Фросино, хочете, щоб я став батьком вашої дитини, то нехай буде так.

Вона здригнулась, здивовано і злякано, крізь сльози, глянула на нього, потемпіла від хвилювання:

— Мар'яне, що ви?.. За кого ж ви мене маєте?.. Дурний ви, Мар'яне, дурний.

— А ви ж думали розумний? — погодився чоловік. — Від ваших слів усе до решти розтрусилось в голові. Бо ж хіба я не знаю, що ви — саме щастя... Я і надіятись не смів... і зараз сумніваюся...

Тоді вона засміялась, своїми дрібними пальцями охопила його силою обліплені руки, пригорнулася, припавши вухом до западинки Мар'янових грудей. І цей день ніколи не вицвітав у пам'яті чоловіка. Глухоту він забував, а цього ніколи. А після одруження сталося, як думав Мар'ян, чудо: до нього знову повернулися після і слух, хоча довго не хотіли примиритися з цим ті безжалісні просмішники, які навіки охрестили його глуханем.

І, згадуючи десь на поденщині в осінню погоду про найкращий день у своєму вбогому одноманітному житті, завжди прикладав руку до грудей, де вперше, мов нежданна жар-птиця, лежала жіноча голова.

За сім років з дня одруження вони якось не встигли ні посваритися, ні побитися, ні падокучити одне одному. І коли про це Фросині з подивом чи з заздрістю говорили жінки, вона ніяково відповідала:

— Що зробиш, коли у мене такий плохий чоловік.

— Ну, а в любові щось він тямить чи теж глухуватий? — випитували безсоромні кумасі, в яких про людське око на губах ворушилася святість церкви, а з кимсь наодинці — безстыдство корчми.

Фросина, як могла, відбивалася від скромних язиків, а одного разу на оденках, коли вже до краю в'їлася своїми натяками Окуниха, голосно відрізала їй:

— Чого ви хочете від нас? Ви з нашої єдиної убогої

сорочки смієтесь і ще хочете, щоб вона від тіла була такою брудною, як у вас? Не діждетесь цього. Мій Мар'ян за сім років ні разу до мене, коли вже так хочете знати, спиною не повернувся, а ваш і в церкві, під вінцем, відвертався од вас. То й прикиньте темер, що таке ваш вінець, а наша любов.

Окуниха так і приросла від несподіванки до лави, потім скипіла багатирською злістю і гонором, очі її застрибали, мов їдучі кульки молодого пасльону, а на високому животі заворушились обвислі груди.

— Як ти, злидня пісна та голодна, смієш отим вінцем душу мені перевертати?

— А хіба я винна, що ваша душа мита, але не виполоскана? — з гідністю відрізала Фросина і не пішла з хати, слухала, як задихалась у люті Окуниха, і підсікала її скупим, але дошкульним словом. І таки витурила з оденок в'їдливу багатирку, яка завжди охоча була над всяким поязичити.

З того часу до молодиці уже не лізли з дурними розпитями, і всім стало ясно, що Фросина вміє себе краще захистити, аніж Мар'ян. Заради нього вона позбулася свого зарібку в Окунів, заради нього кинула роботу в економії, щоб не залицялось Чорне Сало, заради нього продала свою хатину і городець, тільки й взяла з нього вузлик глини на своє хворе серце.

Мар'ян бережно повертає Фросину головою до стіни — щоб не продуло хвору, — поправляє вузлик з глиною, а потім зажурено стає біля дверей, за якими повільно рухається біла земля: поїзд іде у спіги.

І на цій холодній, засніженій канві невесело напливають і губляться шматки його життя, знайомі клапті рідних, але не своїх полів і дібров. Ось він зовсім виразно бачить той зруб, на якому востаннє перед глухотою косив білу від ромашки і голубу від дзвіночків траву... Ось на цей зруб пелюстками ромашки опускається метелиця, але він, вічний косар, не зважає на неї — далі косить, і вже під косою лягає не зелений із цвітом покіс, а подрізані смуги спігу.

— Мар'яне, що з вами, не впадїть, — торкається його плеча Іван Чайченко.

Мар'ян дивиться на чоловіка широкими очима, потім підходить до дружини і знову відчуває, що навкруг нього причаїлися тіні поганих видів. Коли б він міг, — зі всього світу скликав би лікарів, щоб вони по крапельці, мов

бджоли, знесли здоров'я дружині, поставили її на проворні веселі ноги. Яке б це було щастя. Ліктем відганяє від себе лихі тіні і відчуває кволість у своєму тілі. Коли б можна було допомогти дружині, він узяв би її на руки, носив би, як дитину, і втішав би, мов дитину! Але нічого не варті були його руки, його любов перед страховиськом недуги.

Пізнього вечора Фросині погіршало. Вузлики із глиною вже не вибирав біль, а тиснув на серце тяжкою цвинтарною землею. Жінка скинула його, застогнала раз і вдруге. Мар'ян схопився, засвітив свічку і в її тремтливому одсвіті побачив, як наливалися сльозами очні западини дружини. На світло жінка розплющила очі, і сльози перелилися на скроні, потекли до її густих кіс.

— Фросино, Фросино, що з тобою, люба? — тремтить свічка, і краплини воску накипають на потрісканих пальцях Мар'яна.

Задихаючись, Фросина хотіла посміхнутися, але її посмішку перехопив біль, забився зморшками в кутиках рота і на підборідді. Переляк прямою пройшовся по завжди спокійному обличчі жінки, дихання її перейшло в прискорене схлипування.

Свічка з руки Мар'яна впала на солому. Він з жахом схопив дружину за плечі, трусонув ними, не помічаючи, як біля його рукава затріщала, піднялася вогнем солома. Чайченко руками забив огонь.

Біля Полярів почали товпитися люди, хтось уже силоміць напував Фросину водою, і рубець залізної, з голубами по краях кварти моторошно цокотів на зціплених зубах.

— Господи, навіть поту нема, — зойкнула якась жінка.

— Свічку, свічку дайте їй!

В когось із переселенців знайшлася свічка-громовиця, що оберігала селянську оселю від удару блискавиці, може, вона врятує її життя селянки від паглої смерті. Якась жінка почала втискати свічку в безвольні пальці правої руки Фросини, але Чайченко мовчки переставив її в ліву: щоб і на тому світі можна було правицею і хреститися, і працювати. І це все ще розуміє Фросина, повертаючись в думках до своїх минулих літ і села.

В селі, коли хто трудно помирав, дзвонили на відхід душі. Не легко було людині за життя чути дзвін по своїй душі, але ще гірше чути під собою тупий скрегіт коліс, що розриває усе тіло.

Несподівано, підводячись і падаючи на спину, заговорила Фросина:

— Не вези мене, Мар'яне, в сніги. Поховай мене дома. Поховай біля могили матері. Чуєш, Мар'яне? — скорботно надломлюючись, вибиваються вгору на оборочці дрібних зморщок невеликі брови.

Мар'ян з жахом прочитав на устах дружини її останню волю і заплакав.

— Чуєш, Мар'яне? — вже устами, без голосу, благає його, і тонкі зіниці її стікають сльозами.

— Фросино, Фросино! — затрясся всім тілом. Нічого не тямлячи від болю і страху, востаннє припав розкуйовдженою головою до її грудної западинки, так, як сім років тому Фросина вперше припала до його грудей.

Люди живосилом відірвали Мар'яна від дружини, щось говорили йому, втішали, а він, заплющивши повіки, трусився і гнувся в риданні, мов колос в росі.

І раптом високо, під стелею вагона, стрепенувся жіночий крик. Це в потемнілих очах Фросини закрутилися чорні хрести вітряків. Вони спішили домолоти чиссь мливо, скрипіли, і шарпались, і стогнали під вітром, і, наблизившись до неї, раптом зупинились...

— Як голуб, полетіла душа, — зітхнув сумовитий чоловічий голос.

— От і переселилась людина...

— Всі там будемо, — обізвався Чайченко, помічаючи, як у Фросини кінчики верхніх повік взялися плетивом крихітних зморщок.

Мар'ян, розкидаючи людей, рвонувся вперед. Йому сліпить очі тісне коло з кількох полохливих свічок, між ними скорбно виділяється обличчя дружини, болем підведені брови, а на непросохлих віях ще блищать сліди сліз.

Мар'яна добивають чиїсь повільні слова:

— Вона хоч у своїй землі лежатиме.

Чоловік з розгону припадає до ніг жінки, тулить їх до себе, і в його великий біль чомусь неждано вривається непотрібна думка, що він так і не спромігся купити Фросині святешне взуття.

XV

Поїзд зупинився на чорному, з єдиною свічкою в загра-тованому вікні, полустанку. Мар'ян, мов у темну воду, скочив з вагона на землю, посковзнувся, але його роз-

ріджене за цю ніч тіло якось втримало рівновагу. Чоловіки спочатку почали подавати клунки. Мар'ян взяв у дорогу три мішки: в одному було різне хатнє начиння, в другому — зерно, а в третьому, найменшому, — одежа. Нащо тепер йому ця мізерія, коли нема найдорожчого. Але більш помірковані дядьки розсудливо вмовляють його, бо життя, яке не гірке воно, є життям. Тоді Мар'ян, лише для людського ока, промацує руками перший мішок. З нього вибиваються важкі форми полумисків, глечиків, горнят.

— Це, люди, беріть з собою, — відсовує перший і другий мішок, а третій, з одежею, кидає на сніг: адже там є одяг дружини. Хтось іще зіскакує з вагона. Їм подають нерухоме тіло Фросини. Мар'ян бережно бере небіжчицю на руки, і його починає бити рідка, але міцна дрож.

Маленький станційний дзвоник, ніби граючись, похапцем відбиває три удари, в дверях процахлого худобою вагона тиснуться лихом зменшені постаті, одні простягають комусь руки, інші щось кажуть на прощання, жінки витирають очі кінчиками хустин, і поїзд іде у сніги, у Сибір.

До Мар'яна підходять невідомі люди, вони говорять, далі кричать, потім, зриваючи шапки з голів, стихають. А Мар'ян тільки тепер згадує, що він забувся взяти з вагона вузлик з глиною. Хоча дарма. Він же Фросину буде ховати в своєму селі. Мар'ян уже не плаче, сльози самі котяться по його щоках, висотують з тіла збиту щоденною працею міць.

Його ведуть у промерзлий чистий світанок, який легкою синьою покрівлею накриває засніжений полумисок долини; на його дні ліпляться рублені хати. В одну з них і заходять зігнуті постаті. Їх стрічає немолода, в темній керсетці жінка. В її зіницях колишуться тіні не одного горя. Всі звать її Петрівною. Вона допомагає чоловікам покласти Фросину на лаві, головою біля вікна, і одразу ж чорною хусткою запинає дзеркало.

Прийшли ще жінки, на подвір'ї часто, натруджено за скрипів похнюплений журавель, — набирали воду, щоб обмити небіжчицю. Потім з бляхою на світло-червоному кожусі увалився барчистий, з сизим носом і вузлуватим воллом староста. Обабіч нього з цінками в руках застигли десяцькі, і в хаті стало так тихо, ніби друга смерть зупинилась на порозі.

— Де він, цей чоловік? — по-чернігівськи «икас» староста, стрічається поглядом з очима образів і схплює голову.

Мар'ян щулиться від його слів, мов од новою нещастя. Староста повільним скрипучим голосом випитує Мар'яна й людей, як трапилась така оказія, щось думас, похитує головою і згодом говорить:

— Щось тут неясно. Треба їхати в повіт до станового, — колише грубим роздутим волом.

Люди почали умовляти старосту, щоб змілоstinився над чоловіком. Але начальство висерлося на своєму, бо йому не хочеться їсти мордачі від станового. Тоді хтось вивів Мар'яна в сіни і тихцем сказав:

— Дай цьому дерилюду синеньку, бо він такий, що здере з живого й мертвого.

Мар'ян витягнув зав'язані в хустинці гроші. Чоловік зашелестів папірцями, вскочив у хату. Звідти пезабаром вийшов староста, милостиво виколихнув ротом і волом свій дозвіл:

— Ну, не журися. Хай буде тихо-лихо і шито-крито, коли маєш везти покійницю в своє село. Тільки для порядку не барися, скоріше паняй!

Та й пішов у супроводі десяцьких, які рівномірно колу-пали дорогу своїми ціпками.

Потім у хату благочестиво всунувся сивий чоловічок, схожий на угодника, тільки пахне від нього не ладаном, а горілкою. Він, зітхаючи, смиренно питає Мар'яна, з чого робити домовину — з клена чи сосни, — і, прислухаючись до дзвонів, що розсипають над селом «за упокій», діловито встановлює ціну, правда, не таку вже й велику.

Але це знову чомусь вражає наболілу душу Мар'яна: адже ніхто ніколи в їхньому селі й не знав, що треба платити за труну, — у них дарувалось останнє житло людині.

Зпесилоного Мар'яна жінки повели в другу половину хати, щоб там хоч трохи відпочив. Він упирався, віднікувався, але через якийсь час впав у тяжке забуття... Йому снилося, що сварився з Фросиною, дивувався, як це могло статися, але сварився навіть тоді, коли чорна хустина жінки майнула і зникла в городі за жовтоцвіттям дорідних соняшників. На окрайцях гарячих пелюстків першого соняшника дівочою силянкою голубіли відтягнуті краплини роси, а в ще не розквітлу середину рослини забрався джміль і спав, прикрившись складеними крильцями. Він

прокинувся від сварки, закружляв навколо соняшника, і Мар'ян ясно почув, що комаха гуде «за упокій».

Проснувся Мар'ян від якогось монотонного голосу і тонкого співучого посвисту. Це вже в тій половині хати читали псалтир над покійницею, а тут човгав фуганком благочестивий чоловічок, майструючи труну. На порозі скорбними тінями з'явилися жінки: треба заплатити попові, дяку, церковному сторожу. З хустини зникали гроші, і, дивно, віддаючи їх, Мар'ян затуманеним зором бачив не засмальцьовані папірці, а хатину й городець, продані Плачинді. Це вони вислизають з рук чоловіка. Хоч би вистачило фурману, який повезе труну до його села.

Мар'ян входить в другу половину хати. На лаві, вже зодягнена в останню путь, лежить Фросина. Тепер вона стала ще меншою, і на її грудях вперше, відробивши своє, спокійно лежали складені руки. Над нею читає псалтир чорнобородий чоловік, біля його ніг тулиться хлопчина років десяти. Мар'ян підходить до дружини, він уже не плаче, тільки тіпаються неслухняні губи. І знову хтось входить і веде його на другу половину хати.

Це прийшов фурман. Він довго морщить лоба, трясє кучмою і бородою, вилічуючи, скільки буде верст до Медвина. Виходить, треба їхати аж чотирь дні. Що ж, коні в нього добрі, довезуть. Фурман править ціну. Мар'ян мовчки киває головою, виймає хустину з папірцями. Але грошей уже не вистачає.

— Погані діла,— хмурніє розпатланий фурман, знову морщить чоло, береться за батіг, прямує до дверей.

Мар'ян не спиняє його, не догадуючись, що можна якось зійтися в ціні. Він тільки розуміє, що у фурмана ще ніхто з близьких не вмирав.

— Хоч би ще з троячку накинули,— відчиняючи двері, кидає фурман.

— Май, Онуфрію, совість! — гримнула на нього Петрівна.— Бачиш, що у чоловіка тільки сама душа залишилася і то на одній павутинці тримається.

— А дешевше за мене ніхто не візьме,— хмурячись, кидає Онуфрій.— Це ж дорога яка — не жарт. Ну, коли хоче, за ці гроші доведу до Вінниці.

— До Вінниці? — перепитує Мар'ян.— Хай буде до Вінниці,— віддає з хустинкою усі папірці, і знову здається йому, що віддає хатину й городець.

Вночі замордовані коні ледве допленталися до Вінниці: в дорозі налетіла завірюха, завіяла шляхи і не раз заліплі Мар'ян і Онуфрій витягували санки з сипучих заметів. Правда, сани ні разу не перекинулися, тільки десь загубився клунок з одежею. Добре, що хоч за Корделівкою пішла справна дорога.

З П'ятничан виїхали на самий край Вінниці. Над шляхом шуміли промерзлі «катеринівські» лиши, під ними горбилися їхні холодні тіні. Де-не-де над напівкруглими брамами єврейських заїздів блимали ліхтарі, а надщерблений місяць розтрушував над снігами прозорий ромашковий пилок. Здавалося, пройдеш кілька кроків — і вже рукою зможеш взяти цей пил. У такі ночі довго хвилюється серце косаря: згадується літо, косовиця, і навіть крізь сніги чути пахощі ромашки та пилюки.

— Тпр-ру, приїхали! — зупинився перед заїздом фурман. — Перепочуємо тут?

— Ні, я додому, — підвівся з саней Мар'ян.

— Додому?! То яким робом? — ще голосніше і недовірко крикнув фурман.

— Поки пішки. А далі, може, наздоженуть люди, підвезуть.

— Сказився чоловік. А труну ж як, покинеш?

— Труну? — болісно затремтіли уста і підборіддя Мар'яна. — Понесу.

— Тьху! Як же ти, сердего, будеш нести? — ще не вірить фурман.

— Як зможу.

— І далеко донесеш?

— Скільки треба буде, стільки й нестиму.

Фурман з подивом і опаскою дивиться на Мар'яна:

— Чоловік ти міцносильний. Але почекай до ранку. За ночівлю вже якомсь заплачу, що ж поробиш...

Мар'ян заперечливо похитав головою.

— Спасибі, вже не раз платили, — він стиснув руку фурману, скинув шапку, перехрестився, підійшов до труни.

— Аби не так пристали коні, ще підвіз би тебе з яку верству, — зітхнув Онуфрій. — Ну що тебе жене проти ночі?

— Дайте мені спокій.— Мар'ян надів шапку, обережно ухопився за труну, положив її собі на плече, зручніше пересунув, находячи рівновагу.

— Ох, і намучишся ти, чоловіче,— і собі надів шапку Олуфрії.

Але цих слів Мар'ян не почув. Пригинаючись, він прямує в ромашковій цвіт нічного саява, входить під склепіння лип і бачить перед собою не ті далекі іскристі ночі, коли він з Фросиною повертався додому, а скорбну пустелю. Вона впирається в небо мертвотними жовтими тонами, і, здається, там і є край світу.

Мар'ян розуміє, як помешав тепер для нього світ. Але й несучи труну, незручно притираючись відхиленою головою до її руба, чоловік іноді на якусь мить забувається: дійсність здається тяжким сном; минеться він, і знову побачиш свою невеличку блакитнооку Фросину, вдихнеш з її кіс пахощі городнього зілля, а її соромливо-радісна усмішка зігріє душу чоловіка в усяку негоду.

І ввижались не чорні тіні видінь, які тривожили чоловіка, коли дружина була ще живою, а неясно напливали лагідні шматки його колишнього щастя: ось блиснув останній промінь сонця, і Фросина йде з городця до воріт стрічати чоловіка... От побачила його і витирає червонуваті від глини її городця пальці... «Господи, так невже ж її нема?» — аж вгрузає ногами в жорсткий, мов крохмаль, сніг, прислухається до далини, іде вперед, і знову десь збоку засяють йому очі і усмішка дружини.

І коли б хтось у цей час стежив за Мар'яном, то з подивом помітив би, як на його запечаленому, вже запітнілому обличчі іноді пробігали тіні ніякової посмішки і одразу обривалися різким порухом болісної дрожі.

Згорблені тіні лип тремтять під ногами чоловіка, він приминає їх важкими чобітьми і чує, як під його шапкою уперто ворушиться піт. Бережно кладе домовину на зашкарублу скоринку снігу, що одразу шипить і зітхає, скидає шапку, рукавом обтирає мокре чоло. На якусь хвилину душевна слабкість охоплює чоловіка, хочеться головою припасти до труни, забитись над нею і більше не вставати з цієї неласкавої, снігом завіяної землі. Одначе відриває від себе розм'якшення, знову підхоплює домовину на плечі і рівно йде по кóпній людській колії, відхиливши голову вбік.

Терпли плечі і шия, в голову в'їдався рубець труни, над чоловіком підіймалася пара, але він ішов і йшов у

глибінь ночі, і її мов жовцю облиті приноли відступали все далі й далі.

Мар'ян уже наближався до лісу, коли почув позад себе якийсь тупіт; зійшов з дороги, оглянувся. Перед ним з розгону зупинилися сани, а з них, лаючись, вискочив Онуфрій.

— Клади свою ношу, мученику нещасний! — розиравляючи солому, гримить на Мар'яна. — Пішов ти, а я очей не можу відірвати від шляху. Потім заплатив за заїзд, а далі плюнув на пропащі два сороківці — і за тобою. Підвезу, поки не дожене хтось, — допомагає краще вкласти на сани труну.

— Не треба було мучити худобу, — запалими очима дивиться Мар'ян на фурмана.

— Худобу, худобу! — сердито всім обличчям і тілом перекривлює розкуйовджений Онуфрій. — А ми з тобою не худоба, трясця їхній матері! — невідомо кому пригрозив батогом. — Тільки шкіра в нас тонша — от і все!.. З худоби її деруть раз, із дерева — теж раз, а з мужика щороку до самих п'ят спускають... Вйо, зарази!

XVII

Хоч трохи, а таки побула труна з Фросиною в старенькій цвинтарній церковиці, що вже двісті років стоїть на козацьких могилах.

Коли присяжник султанський — гетьман Петро Дорошенко почав стверджувати своє гетьманування ятаганом Магомета IV, подоляни, щоб не понасти в турецьку кормигу, стали тікати на Слобідську Україну. Охороняючи гурт людей од яничарів, полягли усі до одного козак сотника Петра Недолі. Не скоро над козачими могилами звелася дерев'яна, збудована без жодного цвяха церковиця, а з її стін і досі дивляться на людей чубаті праведники і апостоли в запорозькому вбранні і при зброї. Один лише Іуда, як гендляр, позбавлений честі посити зброю, і тому в нього на поясі висить не шабля, а роздутій капшук з проклятими срібляниками.

І різьба на вівтарі в церковиці не віє холодом потойбічного світу, а грає теплим земним цвітом соняшників і мальви.

Мужицька церква і мужицькі святі завжди вселяли у Фросину тихий спокій, начеб вона тут стрічалася не з

грізним нагадуванням про страшну розлуку душі з тілом, а зі своїми пращурами, зі своєю ріднею.

Ніколи перед мужицькими святими не горіли товсті мальовані свічки, а сьогодні було обмаль і копійчаних. Поки вони прокльовували своїми золотими квасолинками церковну загустілу від холоду напівтемряву, Мар'ян то журився над труною, то виходив на цвинтар, де рудий гробар неохоче копав яму, не знаючи, коли за неї виправить свої гроші. До того ж ще й невдача спіткала чоловіка: перед кінцем роботи докопався до крихітної дитячої домовини. Виходить, не вистачило Фросині навіть цвинтарної землі. Гробар почухав набубнявілу потилицю, розсердився і заговорив у яму, не підіймаючи голови до Мар'яна:

— Як собі хочете, а я нової ями копати не буду. Земля ж на кістку перемерзла. А це, — торкнувся кінцем лопати до дитячої домовини, — прикопаю збоку, в глибку. То як ви скажете?

Що сказати, Мар'ян не знав. Але йому спало на думку, що його Фросина не мала дітей і дуже-таки тривожилась цим. То хай хоч тепер чиясь дитина лежить поруч з нею в землі.

— То що ви скажете, Мар'яне? — дошитується з ями гробар, і тільки потилиця його з рудими витками волосся звернена до Поляруша.

— Робіть, як ви сказали.

— От і добре, — криво посміхнувся гробар, злодійкувато повів навколо себе розпухлими на цвинтарній горілці очима і похапцем почав копати збоку ями глибку...

Надвечір і поховали Фросину поруч з двічі похованою чиеюсь дитиною. Сніг наче ждав, коли загорнуть яму, і навскісно почав падати на землю, притрушувати білим цвітом свіже глинясте груддя, під яким знайшла людина свій вічний спочинок.

Густішали метелиця й вечір, і в їхній темені Мар'ян непомітно відокремився од людей, яких би він мав пригостити їжею та чаркою. Тепер же люди його запросили на поминальний обід, та він утік і від них, і від їхнього обіду. Мар'ян хотів був знову повернутись на кладовище, але передумав і пішов не до цвинтарної, а до проданої землі, до тієї латки городу і хатини, де йому колись було посміхнулося щастя.

Похнюпившись, то вулицями, то городами він доходить до колишніх своїх воріт і вражено зупиняється біля них:

його завжди така чепурна хатица стоїть обшарпаюю, напівзруйнованою пустою. Глипаючи проваллями вирваних вікон і дверей, вона теж схожа серед хат на мерця. І на подвір'ї — ні одного людського сліду.

Мар'ян відчиняє ворота й прямує до провалля дверей, на мить припадає руками і головою до обмерзлого одвір'ка. І в сінях, і в омертвілій хатині, навіть у печі, тепер горбатяться кущини снігу, і ніде-ніде ні крихітки тепла, начеб і не звікувала тут його дружина, начеб і він не прожив у цій оселі своїх семи найкращих років, начеб отут не припала Фросина вухом до його грудей. Він кладе руку на ту западинку, де вперше лежала жіноча голова, і чує, як під тою западинкою ворухиться, розростається і хлипає біль.

Де ж та справедливість у бога? Хіба мало є подружжів, які замало не від вінця і до останньої своєї днини живуть, наче вороги, мучать одне одного, і люди, і діти мучаться біля них. А він же усі роки прожив із своєю Фросиною під цією убогою стріхою, мов під золотим весільним вінцем... І коли він зможе, із шкіри вилізе, щоб заробити на цю хатину й городець; тоді, може, спокійніше буде лежати в землі його Фросина. Завтра ж він піде до Плачинди, вблагає його повернути цю немудру оселю, на три роки стане наймитом у нього за купчу або піде на заробітчанський хліб у Таврію чи Молдову.

Порипаючи в ці думки, Мар'ян навіть відчув вагу коси у руках, побачив себе у степу і озирнувся. За хатою темно спухали, курилися сніги, а у вікнах метушився рій сніжинок, а може, в ньому літала і душа небіжчиці. Сорок днів сумує душа за рідною домівкою, сорок днів буде навідуватися до цих порожніх вікон, шукаючи на них капуну і рушника. Де ж тільки взяти його?.. Якби-то Плачинда нікому не відпродав хатини. Тоді б Мар'ян якнебудь напозичався б на вікна й двері, щоб не так сумувала душа Фросини біля омертвілої оселі.

І сяк і так перетрушуючи думки і підважуючи біль, Мар'ян почув, як в його тіло входить ще й противний холод. Чоловік згинається, навпомацки під припічком знаходить дрова і лучину: їх перед самим від'їздом погосподарськи приготувала Фросина для нової хазяйки. Мар'ян кладе дровця у піч, виймає з кишепі кресало, кремень і губку. Затанцювали іскри навколо пальців чоловіка, заколивалися одсвітом па пазурах, і відразу по хаті приємно, духом бджіл, закардила, закурила губка. Незаба-

ром загорілися дрова, й у вікні напроти печі почервонів рухливий рій сніжинок. Мар'ян іноді поглядав на нього, мовби сподівався побачити душу небіжчиці.

Дедалі краще розгорявся вогонь у печі, і в його міпливих обрисах з'являлися примхливі шматки видінь, пачеб оці припасені Фросиною дрова мали силу відтворити і образ жінки, і її життя.

І раптом Мар'ян плечима відчуває, що інше хтось стежить за цими видіннями, які, погойдуючись, творить вогонь. Може, це душа небіжчиці наблизилась до вікна?

Чоловік наполохано обертається і у вікопному одвірку, мов у рамці, бачить голову й плечі Терентія Плачинди. Хвилясті, з темними смугами відблиски грають на хмурому обличчі дукача, а обабіч нього червоною комашною вовтузяться сніжинки.

Мар'ян застигає біля печі, а Терентій, нагинаючи голову, бережно висовується з одвірка, іде до дверей і зупиняється біля порога, ворушачи перед собою великими, з кожущини рукавицями.

— Ти що надумався, чоловіче? Хату мені спалити? — недовірливо-настороженими очима промацує невдачу переселенця.

— Та що ви, Терентію... — дивується Мар'ян. — Хіба ж я палій? Як можна подумати таке?

Плачинда ще більше хмуриться:

— І не таке подумаєш, коли хтось вночі розбоєм залазить у твоє добро, ще й вогонь розводить.

— Я погрітися після похорону хотів.

— То не міг в чиюсь хату зайти? Неодмінно треба було в мою пустку вдертися?

— А може, я ще відкуплю її у вас.

Обличчя Терентія здивувалось, пожвавішало, пожвавішали і клешні рукавиць.

— Справді збираєшся купити?

— Насправді, коли ваша ласка. Як батька рідного проситиму. Це ж єдина в мене пам'ять про Фросину залишилась.

Згадка про небіжчицю втихомирила обличчя Плачинди, він пильніше глянув на Мар'яна і прикинув у голові, що неспроста потягнуло чоловіка до цієї оселі. Дивись, яка злиднота, а на жалість має понятіє.

— Мені це гніздо дорожче панських палаців, — довірливо говорить Мар'ян.

І Плачинда зненацька розсміявся.

— Дорожче, кажеш, палаців? А давно ти говорив, що, продавши його, позбувся своїх злиднів? — і ногою вдарив по вибоїнці біля порога, де закопувались злидні. — А тепер сам напрошуєшся купити їх у мене? Так виходить?

— Іноді й злидні мусить купувати чоловік, так його біда неволить, — від сміху Терентія усе чоло Мар'яна береться зморшками, на яких ворухиться луска обвітреної шкіри: як можна сміятися в таку годину?

Терентій перехоплює настрій Мар'яна і вже повагом говорить:

— Що ж, може, й будемо сватами, коли щось маєш у калитці! За триста карбованців відпродам твій городець і халупу. Ще маєш щастя, що не розвалив її на дрова.

— Як — за триста? — здивовано і злякано дивиться на Терентія, чи не жартує той.

— А ти ж за скільки думав? — презирливо плеснув зверхнім словом у саму душу...

— Ви ж у мене все господарство за сто тридцять купили, — ще усмішкою пробує вмилоствити дукача.

— Купець купляє для прибутку, на те він і купець! — вужчають очі Терентія. — Ну, якихось десять карбованців ще уважу, а більше, вибачай, ніяк не можу, — розводить рукавицями.

Мар'ян, холонучи, збагнув, що Терентій не жартує, що він, мов гробар, ладен поховати усі його сподівання. Випростався чоловік, болючим і презирливим поглядом зміряв баришника, який чекав свого прибутку.

— А я й не знав, Терентію, що ви такий живодер. Досі думав, що ваша рука лише на карбованці лежить, а тепер ви її на душу положили, хочете з неї зиск вичавити. То хай мої злидні, — глянув під ноги Терентію, — залишаються у вас і хай ви з ними станете таким багатим, як я тепер.

— Ти, стерво, як з господарем говориш!? — кров кинулась в очі Терентію: ніколи не сподівався почути таких слів од покірного чоловіка. — Забувся, хто ти єси? То я тобі нагадаю! — і відвів руку для удару. — Я відразу відламаю ті роги, що в дорозі повиростали.

— Не чіпай, чоловіче, мене, не тривож мою душу, — рішуче попередив Мар'ян. — Бо й горобець має серце!

Але Терентій вже не міг стримати спокуси й образи і з усієї сили вдарив Мар'яна в лице, аж голова його прихилилась до комина. І ще зозалу замахнувся Плачянда.

І чи не вперше так за всі роки закипіла зібгана наймитська душа. Усім тілом випростався чоловік і навіть руки не схотів паскудити: гупнув ногою Терентія, мов худобину, і той, перехиляючись, полетів спиною до одвір-ка, злякано піднявши над собою, мов захист, клешні рукавиць. Плачинда потилицею вдарився об стіну, тяжко осів, а на нього посипалась обтовчена глина. І вже напів-лежачого дукача Мар'ян без жалю і злоби, як непотріб, одсунув ногою від порога і вийшов з хатини, дивуючись, що нема в його тілі ні краплини моторошного страху, який так часто сковував силу чи слово перед тими, на кого він робив.

Довкола на подихах вітру поверталась і шаруділа метелиця, і якимось противним кваканням її основу прорвав злостивий крик:

— Тва-рюка! В тюрмі згниєш, вражий сину!

— Мовчи, іроде! — напівобернувшись, відповів Мар'ян вже невидимим вікнам і недбало рукою відмахнувся від чужої лайки. Він підійшов до відчинених воріт, що поскрипували від дотику метелиці, і спокійно, мов господар, зачинив їх за собою.

Верхом і низом, немов чудернацькі поїзди, засвистали вітри і густіше дихнули в обличчя не парою, а снігом. Він уже вився навколо чоловіка, збивав його з ніг. Пригинаючись, Мар'ян навмання пішов за вітром, уже не бачачи ні села, ні вечірніх вогників, що завжди так привабливо мерехтять узимку і кличуть до чийсь хати, де, здається, неодмінно маєш зустрітися коли по з своєю долею, то з щасливими людьми. Колись не раз таке ввижалось Мар'янові, а тепер ніяких думок не було в голові, тільки біль та шматки розрізнених видінь соталися і спліталися там.

Кілька разів чоловік то плечем, то грудьми впирався в чийсь тини, наскакував на придорожні дерева і знову сновидою ішов, сам не знаючи куди. Коли ж утома почала охоплювати його тіло, він навпомацки добрався до чийсь воріт, але в глибині подвір'я обізвавалось собаче валування, і Мар'ян пішов далі. Нарешті він мало не вперся в якусь хату і зсередини її ніби почув неясні голоси, хоча світла ніде не було видно. Мар'ян постукав у двері кулаком, поторгав клямку. В оселі загупали чийсь кроки, скрикнули двері і насторожено обізвався занепокоєний теор:

— Хто там?

— Степане Васильовичу, це я,— дивуючись, Мар'ян пізнає голос учителя.— Заблудився у хурделиці. Таке ж несусвітне віє кругом...

— Зараз, зараз відчиню,— з полегкістю говорить учитель, дзвякає засовами, і метелиця сама відчиняє двері.— Заходьте, Мар'яне, будьте гостем,— навпомацки подає теплом прогріту руку.

В сінях Мар'ян довго вигукус чоботиськами, обтрушує сніг, потім іде за вчителем через єдиний клас до невеличкої кімнати і тут бачить слюсаря цукроварні Олександра Палійчука, Леся Якубенка і якогось невідомого рудуватого чоловіка в городському пальті.

— О, та це ж Мар'ян, а ми думали...— засміявся рослий веселовидий Олександр Палійчук, змовницьки подивився на невідомого, і той скинув окуляри, допитливо поглянув на Поляруша, простягнув йому темну, проклепану мозолями руку, вона з'єднується з Мар'яновою, і чоловіки відразу відчують силу один одного.

— Михайло Нагорний.

— Чи не завадив я вам? Так неждано і негадано потрапив,— обводить очима і людей, і стіни кімнати.

— Сідайте, сідайте, Мар'яне,— припрошує вчитель, хоча й нема де сісти в його тісній оселі. Поки Мар'ян примощується на краєчок вузького ліжка, Палійчук щось шепоче Нагорному. Той з співчуттям поглядає на гостя.

— А ми тут, Мар'яне, сиділи з гостем та всяк мізкували, чи можна хоч трохи поліпшити мужицьке життя,— зітхаючи, говорить Лесь Якубенко, ще думаючи про недавню розмову.

— Хто його, Лесю, поліпшить? — безнадійно опустив ліве плече Мар'ян.

— А може, її знайдеться хтось? — тріпонує учитель чорною хмариною чуба.— Не всі ж кротами стали.

В інший час Мар'ян промовчав би, але зараз він почував себе і старішим, і найбільш окривдженим, і не гіршим за людей, які ще не впили свій ківш лиха.

— Нікого ви, Степане Васильовичу, в усьому світі не знайдете, хто б зміг пособити дядькові. Коли навіть пан бог з святого неба не хоче зглянутись над мужиком, то ні від кого рятунку не жди.

І Палійчук, і Якубенко вражено подивились на Поляруша: таки заговорила біда в чоловіка.

— Якщо нема надії на бога, то будемо сподіватись на людей,— неголосно промовив Нагорний.

— На яких людей? — сухим плачем блищать потемвілі від горя очі.

— На добрих, Мар'яне.

— А де тепер добрі люди, коли, куди не киць, кожний має своє пекло в душі? — Мар'ян згадав бійку з Плачиндою і не дивується, й не лякається, що підняв руку на дукача: так йому й треба, ще більше темніє погляд, пробиваючись за стіни оселі.

— Це правда: кожний має своє пекло і свої огов'я у душі. А вогонь — це вже сила! — не до Мар'яна, а до всіх з притиском промовив Нагорний, і всі закивали головами. Лише Мар'ян стомлено махнув рукою й забився в куток, над яким сходились дві картини, намальовані самим учителем. Звідси Мар'ян побачив біля дверей рушник і думками полинув до Фросини, вболіваючи, що не зміг покласти на вікно хатини хоча б якоїсь пілки і посудинки з водою. І вже більше нічого не чув чоловік. Отямився тільки тоді, коли вчителеві гості почали збиратися в дорогу.

— Може, Мар'яне, ви не маєте де переночувати? Тоді залишайтеся у мене, хоч на підлозі постелю.

— Ні, ні, в мене є притулок, — перелякався навіть думки, що доведеться турбувати вчешу людину.

Надворі вже стихла метелиця, але небо ще не очистилось, хоча на світлішому мареві хмари, як на затуманеному дзеркалі, вгадувався подих невидимого місяця. По хатах ще де-не-де світилися вогники. Несподівано вулицею гнучко пройшла дівчина з коромислом через плече, і вода, перехлюпнувшись із відер, сказала молодому снігові: «Жить-жить».

І піч, і дівоча постать, і хлюпіт води вразили Нагорного.

— Як хороше, — вирвалось у нього, дарма що проходили біля кладовища.

Коло панського ставу усі почали прощатися.

— Заходьте, Мар'яне, до мене, — наостанку сказав учитель і пішов до школи, а Мар'ян побрів кудись аж на край села. Незабаром він вийшов на шлях, над яким білими велетнями підіймалися засніжені дерева. Між їхніми руками він дійшов до самотньої фігури, голову й очі якої притрусил метелиця. Але так само страдницьки обличчя Христа було нахилене на безсиле плече, так само мерзло на холоді його виснажене тіло. Людина додивлялася до нахололого бога і пожаліла його в думках. Перед фігурою

виділявся невеличкий горбок. Мар'ян доторкнувся до нього руками і побачив, що то була завіяна снігом промерзла хлібина. Вона лежала на вузькій пілочці грубого, недобіленого полотна. Знову якась горем пририта людина припесла божому сипу свій немудрий дар, сподіваючись полегшення чи собі, чи комусь із рідних та кривних.

Мар'ян поклав хлібину на сніг, а полотно підняв угору, ближче до марева хмарин, за якими відчувався місяць. Потім чоловік знову, з іншими думками, поглянув на притрушеного снігом бога. Це ж він навіки узяв його Фросину, взяв їхню хату і ґрунт, то хіба ж гріх узяти цю пілочку для її душі? А минуть сороковниц, він знову сюди принесе і полотно, і теплу, мов живу душу, хлібину. Мар'ян одвертає від фігури намулені сухим плачем очі, бережно складає пілочку і ховає її па грудях, на тій западинці, де вперше лежала Фросинина голова. Отак і прощається самотня людина з самотнім богом.

Другого вечора Плачинда, староста Окунь і два десятиці підкралися до колишньої хатини Мар'яна, надіючись скрутити йому в'язи і норів. Терентій не сумнівався, що Мар'ян знову навідається до оселі, щоб пом'янути в ній Фросину. Це збагнув ще вчора, добираючись до кореня Мар'янових слів.

Але в завіяній оселі нікого не було, тільки під вікном білів полотняний рушник та на підвіконні стояли глиняна кварточка з замерзлою водою. Душа Фросипи, літаючи навколо понівеченої домівки, навіть не могла закропитись водою. Терентій подивився-подивився і на полотно, і на кварточку, вилаявся тихцем, але не наважився викинути їх, щоб не накликати гніву Фросининою душі.

Частина друга

ЛЕБЕДИНА ПІСНЯ

I

З давніх-давен через село Медвин пролягає лебединий шлях.

Коли запахне відталою землею і березовим соком, птиці, розколихуючи м'яку сонячну основу, приносять на святкових крилах вологе, іще з волохатим туманцем тепло. Іноді лебеді падали недалеко від села на прибутну воду, близько підпускали до себе дітвору і дорослих. Потім птиця, струшуючи живі краплини, розгонисто підіймалася вгору, а людина, роняючи піт, хилилася в роботі низько до землі; проте і їй ще довго-довго ввижались оті сонцем переміті віщуни тепла, що на крилах приносять весну і з нею відгомін неясних надій.

У таку пору дівчата-підлітки в затишних закутках на відсонні тихцем,— бо ж піст,— виводили веснянки, а селом на застоюаних, з підв'язаними хвостами огирях гасали економські прикажчики; гарцюючи, вони лискучими окоренками нагайок-трійчаток тарабанили в набряклі хрестовини невеличких селянських вікон:

— Гей, люди! Хапите гріти ноги на печі! Економія вже пише контракти і видає завдаток! Збирайтесь на свіжу копійку і могорич!

І люди поодинці і ключами тягнулися до контори економії, а в небі тягнулись на північ журавлі і лебеді, зрідка гублячи на землю своє притерте в дорозі пір'я.

Але цього року ще й жайворонки не затремтіли над засніженими полями, а кінські голови і прикажчицькі морди вже сновигали попідвіконню і стукали в середохрестя рам окоренками нагайок:

— Гей, люди! Економія вже пише контракти!

— Чого ж так рано? — дивувалися дядьки, втуваючи якусь нову каверзу пана Стадницького.

— Бо весна має бути рання, — гоноровито відповідали панські пспихачі, начеб вони самі приганяли нагайками теплу годину.

— Звідки ж це знаття?

— Ікра щуки підказує: вже набубнявіла па мальок! Це вам кожний рибалка скаже.

Справді, ікра щуки і топенький кожушок луски на цибулі віщували ранню весну, але не тому економія раніш звичайного взялася складати умови з строкарями. Перед цим пан Стадницький послав на Київщину в економії графа Потоцького свого управителя, щоб той придивився до графського хазяїнування і звідти привіз щось гоже в медвинські володіння.

Гервасій Салоган далеко від панської руки не дуже марудився в магнатських ключах і фольварках. Він швидко знюхався з жондівською¹ челяддю, з паничами-пролазами, які перед людьми хизувались незвичним одягом та гонором, і з ними забахурував у райських, пропахлих вином і розпустою, закапелках. З жонду Потоцького, крім спогадів про гучні вечори і вечірніх краль, Салоган привіз кілька чистих листків-умов економії з строкарями. Навіть з цього ділового паперу так і випирало шляхетське презирство і витончена паруга над тими, хто мав прикласти до листка незграбний підпис, хрестик чи відтиск пальця.

Стадницькому дуже до серця припала привезена умова: коли вже графи так навчилися вичавлювати гроші з мужиків, то чого має мипдальничати він? Життя — це великий торг, де все продається і все купується. Так треба, щоб купля була найвигіднішою. І Аркадії Валеріанович, розохотившись, навіть заходився вдосконалювати графську умову. Але одночасно він і побоюється, що його строкарі можуть закомизитись і підуть в економії Рокотова, Маркозова чи Кочубея, тому й раніше звичайного послав своїх прикажчиків колядувати по селу.

«Побачимо, що заспівають дядьки».

Перед тим як найнятися в економію, Мар'ян Поляруш пішов на сповідь. Вбиваючи в розмелений, зеленкуватий од води і ледь блакитний від неба сніг одерев'янілі ноги,

---

¹ Ж о п д — головне управління великого шляхетського володіння.

чоловік тупо відчував, що вони раз по раз підгинались у колінах. І це знову пагадувало дні його великого смутку, що не відпливали в минуле, а лягали перед ним один на одного, як іноді весною лягає хвиля на хвилю неспокоїшій туман. Що їй казати, мало не увесь вік бідна людина ятрить своє серце. Ще в пору юності й вона сподівалась хоча б копіячаного щастя: мати якійсь теплий куток, хліб на столі, чоботи на ногах та корівчину в повітці. І за це тяжко товчеться по роботах і відробітках од світання до смерку і ставить у свята копіячані свічі перед образами. Та, видать, не тільки люди, але й боги покладали гнів на вбогих пасників села, у яких тільки й землі, що за цігтями.

— Добрий день, дядечку,— обізвалися, задзвеніли неподалик два дівочих голоси.

Мар'ян аж здригнувся від несподіванки. З бічної, обсаженої татарськими кленами вулички, тримаючись за руки, виходять Зося Романовська і Люба Чемерис, далека Мар'янова родичка. Струнка і гожа, вона підходить до своєї рідні і вклоняється їй. І хоч як прибитий горем чоловік, але його вражає довгастий обвід смуглявого, зимою вибіленого обличчя, і красиво окреслені вогкуваті губи, і чорні розведені вії, під якими густим вечором синіють полохливі очі. Вродливиця, та й годі!

— Добрий день, Любонько, добрий день,— подає руку сиротині.— До церкви йдеш?

— Атож. Вирвалась на часинку, поки там у нашої пані богомільники теревенять,— з-під прихмарених брів довірливо посміхнулася вечорова синь очей, а нижче кутиків уст заворушилися дві ямки.

«Уміють пани вибрати покоївку»,— з подивом і співчуттям дивиться на дівчину, не знаючи, що буде з її вродою: чи звеселить вона чиюсь хліборобську оселю, чи підстілкою згине у панському багні.

Люба наче вгадує Мар'янові думки: не раз чужі очі отак підозріливо зазирали чи лізли в її душу. У віями притінених очах дівчини перекочується острах, вона ще раз вклоняється Мар'янові і сполохано поспішає з подругою до церковної огорожі. Тут Зося — вона ж католичка — прощається з своєю посестрою, яка, пригинаючись, зникає за важкими церковними дверцятами. А в смуток Мар'яна самі по собі вилітаються слова його улюбленої пісні: «Та нема гірш нікому, як тій сиротині, та ніхто не

пригорне при лихій годині...» Таки ніхто не пригорне, не пожаліє, не пожуриться з тобою...

І на словах та мелодії пісні, мов болюче стеливо розмостуються літа і Люби, і його ж — двох людських бездольних сиріт, довкола яких і земля чужа, і очі чужі. Отак і в церкву чоловік вносить журбу та пісню про спирітську долю, яку сірі гуси занесли кудись аж до тихого Дунаю.

В церкві пахне холодом, розігрітим воском, свіжовичи-пеними кожухами і прополісом, бо господаровитий титар клав у кадильницю до крихітки ладапу пахучу замазку, якою бджоли шпаглюють вулики. Перед аналоєм стоїть на колінах грішник, а над ним схиляється високий чорнобородий батюшка Вікентій, з якого й досі чудується, але таки шанує село, бо ж молодий отець духівник ніколи не торгується за тебе, не залицяється до молодиць, в проповідях не дуже страхає геєною огненною мужицький рід і не вичитує за спаш у пана.

Під епітрахиллю зараз кається в своїх гріхах старий Щербина, який перед сповіддю дав собі зарік до великодня не товктися по ярмарках з непевними баришниками. І хоч впівголоса перемовляються сповідник і отець духівник, але прихожанам, що стоять неподалік, добре чути всю розмову. Вони без великого остраху, а навіть з цікавістю дослухаються до неї, бо отець Вікентій і сповідає не так, як досьогочасні панотці. І про це вже, весело підсміюючись, без огуди, говорить село.

— Яким ім'ям, чоловіче добрий, нарекли? — з побожною задумою запитує духівник.

— Гнатом, папотче.

— А прізвище як? — допитується отець Вікентій, бо йому ще не доводилось познайомитися з Гнатом.

— Щербина, Щербина, батюшко.

На обличчі духівника з'являється посмішка: він чимало вже чув про сповідника.

— Ага, це той, що кіньми гендлює?

— Авжеж, батюшко, — жвавішає під покриттям голос Щербини.

— І як воно тепер?

— Всяк буває.

— Нічогенько ярмаркується?

— Часом з квасом, порою з водою, але якась копійчина перепадає.

— На ярмарках людей обманюєш?

— Людей, батюшко, ні, а баришників — є гріх,— зітхає чоловік, і зітхає на його прикритій голові старенька вицвіла епітрахиль.

Отець Вікентій деякий час розгублено замовкає, а потім, певне, вирішує поминути гріхи з баришниками, однак питає вже строгіше:

— Ну, а коней з хворобами, як це буває, не продаш?

І занепокоєний перед цим Гнат відповідає жвавіше:

— Не продаю і не купую, бо який з цього толк? Хіба що зашолудивілих або з лизаком чи іншою, не страшною хворобою вряди-годи породистих приведеш. Так тих я сам виходжую.

— Чим же ти їх виліковуєш? — зацікавлюється батюшка, який сам трохи петрає в зіллі.

— А то вже яка хвороба. Одну — горіховим соком виженеш, а іншу віджимками з пагінців молодої таволги.— Гнат докладно розповідає про свої ліки, а титар аж верне голову від такого несподобства при сповіді. Отець Вікентій бачить, що їй справді сповідь більше крутилася біля коней, і вже питає про божественне:

— Чи щоднини молишся?

— Щоднини, батюшко.

— А постишся?

— Дома пощуся, а коли їду на ярмарки, то мусиш і скором вживати,— щиросердо і збентежено признається сповідник, а отець Вікентій поспішає його заспокоїти:

— Це вже й не такий гріх. Не те оскверняє чоловіка, що входить в його уста, а те, що виходить із уст... Ну що ж, бачу: ти добрий чоловік,— духівник побожно підіймає епітрахиль.— Прочитай тричі «Помилуй мя, боже» і поклади двадцять поклонів... Прощається і розгрішається... і аз недостойний ієрей... Хто там далі?

Гнат підводиться на ноги і після такої сповіді без страху дивиться на панотця, суворих богів і ще більш суворого титаря, який злющо банькатить і на сповідника, і на духівника.

У Мар'яна Поляруша отець Вікентій з співчуттям запитав, де він тепер живе, що думає робити, згадав добрим словом рабу божу Фросину та їй відпустив чоловіка, поклавши йому також двадцять поклонів.

Коли Мар'ян після сповіді підійшов до гамірної коптори економії, там біля дверей, мов стривожений рій, ворухився і гув натовп строкарів. По людях було видно, що не шили вони сьогодні могоричу і не підкидали, за дав-

ньою поведенцією, на ура екопома, щоб той поставив зайву чарку. Серед строкарів виділялися голоси Леся Якубенка і Мирона Величка, високого чоловіка з циганськими кучерями і чорними очима на білому вузькуватому вуду.

— Будемо триматися купи — перегнемо і папа, і екопома! — Лесь підіймає вгору кулака, з якого вистромлюється пожмакований корінець люльки.

— Ти їх чи перегнеш, чи ні, а вони тебе в баранячий ріг скрутять, ще й вузлом зав'яжуть, — кидає хтось із неймовірних і лізе рукою до потилиці.

— І скрутять, і голову до ніг привернуть, коли на животі поплазуєш до пана: прийдімо і поклонімося, паночку, — перекривляє чийсь голос Величко; його великі циганські очі, довгасті крильця прямого носа пашать гнівом.

Лесь побачив Мар'яна, кивнув йому головою, щось подумав і похмуро запитав:

— Сповідався?

Мар'ян дивується з такого недоречного запитання, пильно дивиться на Леся:

— Сповідався.

— А тепер піди запричастись у нашого пана! — показав кулаком і корінцем люльки на густо проклепані залізом двері економії. — Та добре, чоловіче, обома прослухай контракт, а хрестика не дуже квапся ставити.

— Пан ладен і над нами заживо поставити хреста, — кинув хтось з гурту.

— Чекайте, чекайте, що ж там робиться? — хотів допитатись Мар'ян.

— Коли маєш лій в голові, сам розчовпеш, — відповів Лесь. — Іди, чоловіче.

Прочовганими східцями Мар'ян піднявся на ганок і, зіщулюючись, мов од нового лиха, зайшов до закуреної контори. За високою дерев'яною кліткою щось гаряче говорили конторник і економ. Побачивши Мар'яна, вони замовкли, конторник втупив окуляри і носа в якусь велику, каче мінея, книгу, а економ повернув до Мар'яна запльоване бородавками обличчя. Плескувате і округле, воно було схоже на порепаний гречаник. На такому вуду, здавалось, навіть бородавки були потрібні: вони сяк-так скріплювали водно глибокі розколини. На столі перед економом лежить стосик паперів, пачка і стовпчики грошей та пагайка з налиплим волоссям і краплинами присохлої грязюки.

Мар'ян скидає шанку, а економ округлює в усмішці набубнявілі уста. І слова у нього набубнявілі, вони, здається, викочуються десь з-під поморщених каншуків підборіддя.

— Го, це робітник нарешті прийшов! Го, цей заробить і гроші, і горілку! Та й кому, як не тобі, потрібна свіжа копійка: обносився, обчовгався в тій гемонській дорозі. Що й казати, чужа дорога — не рідна тітка, де вона тільки не в'ялить людей, мов ту рибу. Підписуй, Мар'яне, контракт — і за твоє здоров'я, — так підвів гудзькувату руку, наче в ній вже була повна чарка.

Мар'яна здивувало й насторожило, що пан економ першим без гордування заговорив до нього, навіть підхвалювати почав: тоді, видать, недарма колотяться на подвір'ї заробітчани. А економ уже тягне зі столу папірець і крізь дерев'яні грати простягає чоловікові:

— Став ось тут хрестик та й зразу ж бери завдаток і ний на добре здоров'я могорич. Та й мені сьогодні хочеться хильнути чарчину.

Мар'ян обережно бере контракт, в задумі вертить його, додивляється до незрозумілої мурашні літер, що обпікає пальці і тривожить душу.

— Чого думаєш довго? — підбадьорює його економ. — Стільки думають індіки та пани великі!

— Хоч прочитайте, Хрисане Даниловичу, що тут накраплено грамотіями, щоб знав чоловік, за що має ставити хрестик.

— За гроші, за гроші, Мар'яне, — на економовому виду посміхаються брови і злішають бородавки. — Правда, не такі вони великі, але ж тепер скрізь, чоловіче, сутуж на копійку: бідніє і земля, і панство, і мужики! Така, видать, планета настала. То слухай! — він бере зі столу другий листок і, калічачи дві слов'янські мови, починає бубоніти з-за огорожі те, що народилось в економіях вельможного графа Потоцького і мало прищепитись у медвинських володіннях Стадницького:—

Д о г о в о р

«Я, Мар'ян Поляруш, крестьянин села Медвин, поступил в наймы по собственному согласию в экономию пана Стадницкого на сельскохозяйственные работы, какие бы мне не поручили, всего на 144 рабочих дня, на своем содержании («харчах»), за плату за все время 34 рубля, в счет которых получил в задаток 10 руб., а остальныо

буду получать затем столько, сколько заслужу. При этом обязываюсь:

1) Выходить на работу с восхода солнца и работать до захода солнца.

2) Если я оставляю работу без законных причин, я должен вернуть задаток вдвое, не требуя за время работы никакой платы.

3) На работу обязываюсь выходить тотчас, как меня позовут.

4) Если экономия позовет меня на какую-либо работу в праздник или в воскресенье, то я не имею права отказываться работать.

5) Если я в праздник или в будни без разрешения экономии куда-нибудь уйду, то обязан за эти прогульные дни отработать вдвое.

6) Если бы я заболел или умер, то за меня должна отработать моя семья.

7) Ни в каком случае я не могу оставить работу до срока. Эти условия мне известны, в чем и расписываюсь...»

Ота чорна комашня, що розлазилась по контракті і вистрибувала з економського рота, болісно жаліла і облягла серце Мар'яна. А коли економ підсунув умову для підпису і діловито взявся за ручку, Мар'ян неждано повернув обидва папірці і тихо промовив:

— Отут, Хрисане Даниловичу, під цією паругою, коли хочете, ставте свою фамілію, а я свого хрестика і перед судним днем не поставлю.

На обличчі економа з подиву заворушились очі, брови і бородавки:

— То чому не підпишеш, Мар'яне?

— Бо це жіночий контракт. Чоловік, як і перше, має заробити в економії свої п'ятдесят карбованців.

— Тепер не заробить, Мар'яне; карбованець подорожчав,— злішає обличчя економа.

— Коли не заробить у вас, то пошукає деінде. А ще до того: як же можна в папірці смерть накликати на людину? Хтось дуже безсердечний писав оцей контракт.

Економ спочатку здивувався з такої мови, а потім розтрусив за ґратами удаваний смішок:

— Ти про шостий пункт говориш? То чого тобі жури-тися, Мар'яне? Коли помреш, піхто за тебе, знедоленця, не буде відробляти. Одні збитки матиме економія.

Оцей патяк на смерть дружини ще більше окривдив і нахмури́в Мар'яна. Мов крізь поганий сон, поглянувши на дерев'яну клітку, за якою, наче хижі птахи на здобич, чигали на нього економ з конторником, Мар'ян кидає їм болем і гнівом налиті слова:

— Можна людину кривдити день, місяць, рік, але ж не вік, бо то вже забагато.

— І воно ж туди, до гультайства, до наволочі, потягнулось,— підіймає великі більма окулярів конторник. На його підстаркуватім обличчі навкосяк від обурення зводиться рот.

— Не до наволочі, а до людей,— спокійно поправляє Мар'ян.

Не прощаючись, він виходить з контори. На подвір'ї і досі шумус строкарське стовковище, сплітаються і розплітаються голоси, чуються прокльони й зітханя. До присмерку галакали і плювалися заробітчани біля економії. Хоча найбільш слабодухим і хотілося, безнадійно махнувши на все рукою, закропити душу горілкою, яку в бутлях, мов спокусу, привезли раз і вдруге прикажчики. Одначе Лесь Якубенко пригрозив комусь випустити носом і могорич, і юшку. І люди затюкали маловірів.

А коли під чисті, з прозеленню вінця дня почав запливати мальованій, з птицями-хмарами вечір, коли на бур'яни, що росли під економським штахетом, впали зграйки щиглів і червоноголових коноплянок, з села прийшов русявочубий чорноокий красень Марко Білоус, вчорашній унтер-офіцер лейбгвардії Преображенського полку. Підсміюючись, він деякий час прислухався до гомону людського, а потім звернувся до строкарів:

— Коли падокучив економський крушник — збирайтесь на американське харчування — там чорного хліба не їдять, одні калачі споживають.

Заробітчани відразу, паче бджоли біля матки, з'юрили навколо Білоуса, і той докладно, з толком розповів, що сьогодні з Білої Церкви на фаєтоні приїхав якийсь пан. Зупинився він в світелці Лукаша Кондри і тишком-нишком записус людей в Америку на роботу.

— Чого ж тихцем? — здивувались заробітчани.

— А де ж ви дістанете грошей на губернаторський пашпорт? — з виглядом знавця запитав Білоус, вертячи чорним решетом великого, з білим околицем картуза.— Поліцейський наглядач за справку благонадійності здере двадцять карбованців, пристава, як не є, а треба переки-

нути тридцять, а після ще в губернське управління заплатіть різних зборів на карбованців сорок з гаком. От і потягне паспорт на круглу катеринку. А чи ж багато знайдеться таких, що мають катеринку в капшучі?

Після цих слів немало заробітчан полізли руками до потилиць і в капшучки, де лежала не грошва, а тютюнова цотерть.

— На дідька лисого, люди, нам здалася ця Америка!? — вилаявся Лесь Якубенко. — І там, як і тут, скажуть економи поставити хрестика під зашморгом на тебе.

— Ну, там, Лесю, чоловік зразу багатіє, коли повірити панові з Білої Церкви, — заступився за Америку Білоус. — Там гроші лопатою гребуть.

— То і захопи, Марку, лопату із собою, оту, що полову одвівати, — вкусив парубка Якубенко, а строкарі засміялися.

Засміявся і Марко, сам не знаючи, що думати про ту спокусливу Америку: можна було б і зважитись на ту мандрівку, та хто зна, які там заробітки і дівчата?

Незабаром заробітчани усім кагалом подалися в село до корчми Лукаша Кондри, де зуинився пан Вайнтроб. В загратованих вікнах корчми принадно мерехтить розліноване залізом світло, іноді між його смугами птицею майне тінь підпилого танцюриста, який не пожалів грошей ні на горілку, ні на грамофон. Тут заведенція проста: кинеш копійку на шинквас — і Лукаш прокрутить на грамофоні одну пісню чи танець. А ти роби, що хочеш, — або слухай, або танцюй.

Строкарі густо, мов груддя, ввалюються в корчму, але худючий, як смічок, з вічно заплаканими очима Лукаш навіть не поворухнувся. Зсугулюючись, він обережно і пильно кривить очима на склянку, в яку до мірки наливає царську веселуху. Збоку можна подумати, що чоловік скупю цідить в посудину не горілку, а краплини свого здоров'я.

В кутку за столиком, увесь в чорному, сидить перед кількома дядьками агент Вайнтроб. Невеличкі жваві очі його до всього придивляються, чутливий ніс до всього принюхується, уста ворухаються, і ворухиться на підборідді руде кружалко химерно вистриженої борідки. Ось він побачив юрбу строкарів, приязно посміхнувся їм, помахом руки припросив до себе і цією ж рукою прикрив уста: мовляв, «ша».

Агент примовочками, смішком, багатозначними патяками то с'як, то так підкочується до дядьків, втирається в довір'я, але не квапиться розповідати про Америку: когось він остерігається, потім переморгується з Лукашем, той виходить з-за шинкваса, штабою зачиняє двері зсередини і рідким голосом наказує дядькам:

— А тепер беріть що-небудь... Як хтось наскочить — дядьки випивають у мене, і все чин чином...

Строкарі дістають свої копійки, в складчину беруть горілку і покручену, з гнилими черевцями тараню; все це про всякий випадок ставлять біля себе. Вайнтроб також не цурається мужицької чарки. Він майстерно перехиляє її, і одразу ж кривляться його очі, уста і навіть кружалко борідки.

— Пішла, мов брехня по селу, — задоволено погладив груди, на яких масно поблискує золотий, занизаний розцяцькованими брелоками ланцюжок.

Строкарі посміхаються і собі потроху, і, наче це окріп, надсьорбують горілку.

— Бідність, — співчуває їм Вайнтроб. — А коли хочете бути людьми, господарями — їдьте в Америку. То край, над яким янгол крилами махає. Що, не так говорю? Там золото, скажу вам, прямо під ногами валяється, тільки вмій підбирати його.

— Еге ж, там і кози в золоті ходять, — безневинно каже Лесь Якубенко, і дядьки починають реготати.

Але це не бентежить агента, він також охоче сміється з усіма і приязно говорить Якубенкові:

— А щоб ви живі-здорові були та багаті мались, — і переводить благодушній, з хмелинкою погляд на жменьку дівчат і молодиць, які товпляться позад чоловіків.

Лесь відчуває, що нан якось хоче піддобритися до нього, і ще більше насторожується, щоб розкусити агента, який знову, не кваплячись, починає килимами та шовками вистеляти шлях до далекої Америки.

— Тепер бідний чоловік має в світі лише дві щасливі дороги: одну в Єрусалим, щоб спасатися, а другу в Америку, щоб по-людськи жити, щоб мати кусень хліба, гроші, масток і землю. Що, не так говорю? Скільки ви в свого пана заробляєте за строк?

— До цього року — п'ятдесят карбованців!

— П'ятдесят карбованців за строк! Ой людоньки, рятуйте мене! — заментував агент. — Жебрак — і той

більше випросить за морем. В Америці ви за один місяць заробите щонайменше п'ятдесят доларів.

— П'ятдесят доларів? — дивуються строкарі. — А скільки це буде на наші гроші?

— Рівно сто карбованців, копійка в копійку!

— Сто карбованців! — вражено ахнули заробітчани.

— Це у нас не всякий пан стільки на своїй службі заробляє.

— А там ви зразу стаєте панамі. За п'ятнадцять доларів купуєте одяг ліпший, аніж у мене, купуєте собі черевки або чоботи, капелюх, золотий годинник...

— Ще й полотняну торбу через плече та ціпок у руки, — додає Лесь Якубенко і відразу повертає ошелешених дядьків з одного світу в інший.

Тепер пан Вайнтроб неприязно покосився на Лесья й зобиджено промовив:

— Коли не любо — не слухайте. Що, не так говорю? За ці гроші, що маю од вас, я й помовчати можу, — і вдав, що збирається йти від строкарів.

Люди зацитькали на Лесья й почали перепрошувати агента. Той поламався трохи, ще, приплюхавшись, випив чарочку горілки і вже неохоче вів далі:

— Я не маю чого набиватися вам з Америкою: вона сама за себе говорить. А не поїдете ви, поїдуть інші. Дай мені, боже, стільки червінців та здоров'я, скільки мені дякують люди, скільки я листів одержав од них. Там чоловік за один рік легко відкладає собі чотириста доларів, за них у степу облюбовує займанщину в якихось двадцять десятин, купує реманент, худобу і, скажу вам, стає господарем на всю губу.

— Двадцять за рік!? — знову здивувались люди і широкими очима, в які почали вміщатися далекі десятини, переглянулись між собою.

— Двадцять десятин, і ніяк не менше, — охоче ствердив і прищмокнув Вайнтроб.

— Як же воно може так бути? — зачудовано питають строкарі, поринаючи в імлу солодких надій.

— Бо там землі не міряно, а людей жменя. А де людей мало, там земля дешевша від грибів. Що, не так говорю? У нас оредна ціна, скажу вам, вища, ніж там купівельна. То бачите, що таке Америка?

І люди, кожен по-своєму, побачили ту казкову країну і ті принадні дешеві десятини, що пливли до них з-за синіх морів і туманів. І не в одного хлібороба затривожи-

лось, защеміло серце, вчуваючи марево невідомих доріг і щастя, якого не було і, певне ж, не буде вдома, на своїй дідизні. Далеко-далеко, мов осінні журавлі, залетіли селянські думи на чужу землю, грілись її теплом, і Вайнтроб не руйнував їх зайвим словом, а наче й сам радів чужому щастю й принохувався до нього чутливим носом.

— А як же потрапити в ту Америку? — першим неохоче струсив із себе пелену марева Мирон Величко, і його великі циганкуваті очі жагуче ви'ялися в агента.

Вайнтроб оглянувся і вже пищечком заговорив:

— Потрапити, скажу вам, не зовсім легко туди: найтяжче — перейти біля Кутно російській кордон. Але у нас є такі вірні люди, що виведуть з-під самого носа стражників. За перехід через кордон я беру тільки по двадцять п'ять карбованців з душі. Ну, окрім того, ви повинні взяти з собою сяку-таку одягу та карбованців сто двадцять п'ять — сто п'ятдесят на харчування і дорогу за океан.

І хоч не такі вже великі гроші за щастя назвав агент, але чимало строкарів не в спромозі були стягнутися на них, навіть продавши до цурки все своє майно. А дехто вже пускався берега, прикидаючи, скільки можна виторгувати за свої статки. І тоді, міняючись на виду, підвівся запальний Лесь Якубенко, який не повірив, що мужицька доля блукає на роздоріжжях далекої Америки:

— Я не знаю, люди, що ми слухали: правду чи байку? Нічого не скажеш: принадним живцем помавив нас пан Вайнтроб. Але хто мені скаже, що за цим живцем пемагачка? Хто мені скаже, чи не залишиться старчихою моя жінка і донька, якщо я сиродамся і поїду за океан?.. По сто рублів, каже пан, ми будемо заробляти в Америці. Дай боже мати ці гроші нам і дітям нашим, дай боже. Але в кого ми будемо їх заробляти? Знову ж таки у панів. То хіба ви не знаєте, що ворони в усьому світі чорні, а пани однакові: чи в Америці, чи й поза Америкою? Ну, ще й про землю скажу: теж треба подумати, чи ми заробимо там двадцять десятин, чи на кордоні нам одміряють рівно три аршини. От і складеш голову між своєю дідизною і чужою Америкою... А он і чутки пішли, що синоди в цьому році будуть нам наділяти землю: сім десятинок на кожній двір.

— Які синоди, Лесю? — повертаються охолоджені строкарські думки від чужої до своєї землі.

— Сільські синоди. До слухного часу вони тихцем мі-

ряють панську землю, а слухпа година от-от уже наста-не... То нащо нам відриватися від своєї землі? Правда, може, люди добрі, я щось не так розсудив своєю темною головою, то ходімте зараз на пораду до нашого вчителя. Він чоловік розумний і мужику лихого не порає. А вже завтра ми скажемо пану Вайптробу, як нам бути з Америккою.

— Вольному воля,— знизав плечима агент.— Я своїм товаром не набиваюсь,— він сам за себе говорить. Але глядіть, скажу вам, щоб потім не каялись: хтось сметанку збере, а вам і сироватки не дістанеться. Що, не так говорю? Ну, а тут, у пана Лукаша, я буду тільки один дешь.

— То до цього часу люди обмізкують, як їм бути,— заспокоїв агента Лесь і першим подався з корчми.

Притихлими вулицями села несли строкарі свої розбуркані думки та роздуми, що молодять і старять хлібороба. Одним думалось про далеку землю, другим зелено малювались оті сім десятин, що десь міряє таємничий селянський синоп, а треті знов покладалися лише на свої законні півтори десятини, які не додав їм пан після голодної волі. Хто ж не знає, що казна наділила казенним селяпам по п'ять десятин на ревізьку душу, а пан віддав тільки три з половиною. Коли біда струсоне пана, то витрусить він мужикам оту давню кражу.

До вчителя треба було йти біля кладовища, бо Медвинська школа містилася в колишній церковній сторожці. Ось уже заманячили хрести з сніговими шапочками зверху. Але, здається, навіть тут, на цвинтарі, не вмирили хліборобські сподівання на землю, бо й могилки селянські через якійсь рік-два проростали чорною або червоною вишнею чи кучерявою грушею.

Тихо пройшли строкарі повз завіяне кладовище, боячися хлюпнути біля нього хоч слово надії, щоб не поховати її. Попереду блиснула віконцями школа. І враз якась незвична музика долинула до людей, обірвалася і знову затремтіла над вологими снігами. Строкарі зупинились на дорозі між загущеним цвинтарем і обсадженою тендітними деревцями школою, ще не знаючи, звідки проростас та мелодія, що, мов у сонячний пучок, бере людську душу, кудись її кличе і манить, де немає злиднів і горя, де не на кладовищах, а на людській землі проростають і цвітуть сади, де не чути голодного дитячого плачу, а є утішний сміх, і радість, і зітхання вечірньої ріки, і шепіт кохання...

Та ось обірвалися дивовижні звуки, а натомість з вікон і стін школи вихопилась хвилями смутку інша, всім знайома пісня «Стоїть гора високая, а під горою гай». І хіба це не диво, що невидимий смичок намалював перед очима Леся Якубенка і високу гору, і зеленій гай, і річку, і лебедів на синій хвилі, і прив'язані до берега човни, якими можна доїхати до своїх молодих літ.

І забув чоловік, що він тілом стоїть між цвинтарем та школою, а думками літає поміж американською і своєю землею.

«Зеленій гай, густесенький, неначе справжній рай», — не голосом — душею відповів скрипці, відчуваючи, як пісня полонить строкарів, змінює їхні обличчя. Охоплені нею, люди тихо-тихо попрямували до школи, ближче притираючись один до одного чи кладучи один одному руки на плечі, навіть Мар'янова осіла душа стрепенулася підбитим крилом, і чоловік теж почув свій голос, що ворухнувся всередині.

Отак, переповнені мовчазною піснею, і підійшли строкарі до школи. На порозі їх зустрів учитель.

— Заходьте, заходьте, люди добрі, — привітно посміхаючись, навстіж розчинив двері, і люди почали входити в сдинний нахололий за вечір клас, в якому вже невелика лампа освітлювала на мальованих півкулях нашу і американську землю.

У класі, де завше дзвеніло дитяче слово, журливо потекла і грудням загупала хліборобська гудзькувата мова. Страшно, коли людина живе на землі, неначе у вічній тюрмі, страшно, коли дитя з шести-семи років стає довічним наймитом, страшно, коли у квітневій воді, що небом і райдугою розплітається, дівчата, мочачи коноплі економії, вбивають своє здоров'я, дівоцтво і материнство; страшно, коли земля, немов сукровицю, викидає своїх дітей у чужі краї.

«Ось, царю, який гімн складають тобі люди чорної землі, — мимоволі поглянув Степан Васильович на веселе, з хитринкою обличчя самодержця на портреті і стиснув товстуваті уперті губи. — Чого ж ти радієш і чого по-дурному хитруєш — адже тебе обдурює навіть дрібний проїда, зманюючи твоїх людей за далекі океани?»

Стихли людські голоси, вихлюпавши частину мужицького болю. І от у вечорову тишу падає перше схвильоване слово вчителя.

— Люди! Я не буду гудити чужу землю. Може, на ній

і готові паляниці ростуть, може, там щастя купується за копійки, може, там і долар легше заробляється. Про це треба раніше дізнатися, та тільки не від американського експедитора Вайнтроба. Це — бестія, люди. Та ще яка бестія! Про нього вже навіть у газетах писалось, як він у Варшавській губернії обібрав до ниточки нещасних переселенців. Кордон вони перейшли з однією душею, без майна, надіючись, що його пізніше переправлять контрабандисти. Але воно переправилось в кишені Вайнтроба і його спільників. Так що оці людолови мають собі аж потрійну плату: від американських фірм, від вас за таємну переправу і ваше майно...

— Оце так! — вихопилось у Мар'яна Поляруша. — Гадюки в усьому світі кусаються.

Відразу розвіялось марево надії, відразу в селянських очах загорілась та шалена злоба, яка виникає лише до конокрадів та паліїв:

— Ми йому, сучому синові, зараз полічимо ребра, — підвелось вгору кілька важких кулаків.

— Насадив людям болячок, болячками і відповідь!

— І це діло, — посміхнувся Степан Васильович, а в очах його промайнула зановзятість. — Може, обіб'єте той лев, який пана свинею зробив. А може, спробуємо хоч раз пана паном обдурити?

— А як це зробити? — ще лихі, строкарі зацікавлено скупчилися навколо Степана Васильовича.

— Ну, припустимо, завтра ви всі до одного даєте згоду на виїзд в Америку, тільки завдаток Вайнтробу не прикосьте, скажете: опісля принесете. А тим часом треба нікого з інших сіл не підпустити до економії. Може, отак і візьмем Стадницького на переляк. Торгується він з вами, поторгуйтеся і ви з ним...

— Ловко виходить! — вирвалось у Мар'яна. — А не дізнається пан про наш замір?

— Чого ж не дізнається, коли якнійсь малодух має довшого язика за розум. Може, в когось і зараз жижки трусяться — так не терпиться майнути до пана! — з притиском промовив Степан Васильович і шильно обвів поглядом людей. — Усе можна втопити і в ложці води хоч на якусь годину.

— Тоді я такого сам у панському ставку, наче сліпе щеня, втоплю! — блиснув очима Якубенко. — Чули, люди, розумне слово!? То її держіть язик за зубами, щоб навіть жінка нічого не знала! А завтра підемо до пана Вайнтро-

ба. Кладіть руки на вірність! — з'єднав свою долоню з Мар'явною і на них строкарі, міцніше стискаючись в коло, почали класти свої дублені, ренані і морщені руки...

Через кілька днів занепокоєний Стадницький згодився дати строкарям торішню плату, тільки умова залишалася графська, навіть шостий пункт не вдалося зломити. Але і це вже було якоюсь перемогою над паном. І тільки тоді, на економському могоричі, розв'язався язик заробітчан. Економ, підслухавши, як «свитки» та «кожухи» обдурили пана, першим, на своє лихо, прилетів з доносом до Стадницького. Розлючений Аркадій Валеріанович не подякував економу, а так почав розпикати, що в того на червоному виду, мов на вечірній шибці мухи, заворушилась темінь бородавок. Перепало за погану службу і управителю, і прикажчикам. А після цього Аркадій Валеріанович сам верхи подався в повіт до поліцейського стану. Тут він, не згадуючи, що його обдурили дядьки, гаряче розповів приставу про крамолу вчителя, який підбурював селян виїхати в Америку.

Пристав, обважнілий гвардії корнет у відставці, посміхаючись, вислухав Стадницького, недовірливо похитав веселою, мов місяць вповні, головою:

— Хтось, Аркадію Валеріановичу, увів вас в оману, даремно надаєте на вчителя. Він, чого ми зовсім не сподівались, молодець: власноручно написав у наш стап і навіть у жандармське управління про злочинні дії експедитора Вайнтроба. Ми вже розшукуємо його. А з вчителя, напевне, злітає зелений пух юнацьких років: хто не був молодим...

— Ну, й штука цей учитель! — мимоволі вирвалось у Стадницького.

— Можливо, можливо, Аркадію Валеріановичу, життя покаже, — погодився становий і знову посміхнувся ідіотською, як здалося Стадницькому, посмішкою. — А коли він штука — наших рук не мине, — і так стулив долоні, мов щось тримав у них.

— Ви хоч би трохи стежили за ним.

— А ми це й робимо. Отець Миколай не спускає ока з учителя, — кинув таємницю у великодушному пориві.

— Ну, тої докопається до істини, — схвально кивнув головою Стадницький.

Любові на світі більше, ніж думають люди.

Але через те що вона потай народжується і тихцем у зітханнях чи сльозах умирає, менше гадається і менше говориться про неї. І тільки пісня не соромиться вечорами розкривати людям чари їхньої молодості, свято і муку душі, тривогу довірливого серця і чорну розлуку чи зраду. Тоді, в печалі чи радості, добрішим і кращим стає чоловік і з подивом бачить, скільки зайвого мулу невідомо для чого осіло в його середині, як швидко сіра буденщина розхлюпала його чашу кохання. А було ж воно, було та її розійшлося, мов туман по долині. І вже не такими жаданими стають вечори, і не так трепетно сяють зорі, не так бентежно тривожиться в тиші прочахле серце, і не таким широким і радісним здається примерклий світ.

А поглянеш на розсипані хатки, на завіяні снігом лужки та діброви, на мовчазні під місяцем верби, на притихлі садочки й криниці, згадасш петрівчанські стіжки і копиці, скришліві ворота чи підведені тінями тини — і звідусіль сколихнеться, оживе чись кохання. Отак від хати до хати, від стежки до стежки будеш іти давніми чи свіжими слідами його, будеш неждано стрічатися з ним, як он з тією парою, що йде закутана одним кожухом.

Степан Васильович поглядає на те диво і посміхається, а Христина чомусь зітхає. І не важко збагнути, чому зітхається дівчині місячними вечорами.

— Нема того, що любила? — жартома зашутує Степан Васильович.

— Нема.— Христина довірливо поглянула на вчителя і знову зітхнула.

Степан Васильович зачудувався і одвертими словами, які в тайниках душі приховує молодість, і тим, що любов уже полонила, затуманила оце миловидне молодіосіньке дівча, яке ще донедавна, певне, в ляльки бавилося. І вчитель, випадково зустрівши на вулиці дівчину, з усією молодією приязню співчуває Христині, бажаючи їй тільки добра. Хай і вона, завмираючи від щастя, стріне на якомусь містку свою сподівану долю, і хай суджений під зорями на руках понесе своє сердень, нашіптуючи йому найкращі слова, і хай не зав'яже дівчині світ ні поганим словом, ні гризнею, ні важким кулаком, ні лихою чаркою.

Вихряться думки, мов сніжинки, розкочуються та її розкочуються по тих селах і хатах, де він прислухався до весільної музики, пісні та жадань. І мало не всюди виходило на одне: надії відцвітали, мов сади, тільки з тією різницею, що сади на рік знову закрасуються цвітом, а надії все більше заїдає тля нестатків, родинного дріб'язку і буденщини.

Над чийсь плотом жалібно забрипіла обмерзла вишня, замерехтіла пучками проміння і розірвала коротку мапдрівку вчителя по далеких хатах, де менше було щастя, аніж сподівається в пору кохання. І тепер уже зітхнулось учителю. Христина допитливо глянула на нього і втупила погляд у дорогу, перівні колії якої зеленіли грудкуватим, з місячним кинінням льодом.

— Найшлась, Христинко? — лагідно й сумовито запитує Степан Васильович.

— Мусила, бо інакше не проживеш, — тихцем відповіла їй подивилась на свої економською роботою побільшені руки.

— А що мати робить?

— Прядуть та її прядуть.

Біля високого, з намерзлою ключкою журавля зупиняються вчитель і дівчина, щоб піти в різні сторони, і в цей час позад них виростає три, одна в одну, кремезні парубочі постаті в кожухах нарозкид.

— Це не за тобою, Христинко?

— Хто їх знає, — байдуже оглянулась, пізнаючи усіх Щербин.

Близьята розпізнали вчителя, стишили ходу, а Левко злегка присвиснув:

— Диви, наші вгору пішли — з благородними водяться. Щастя — мов трясця...

А коли Степан Васильович повернув у другу вулицю, Левко зиркнув на братів, пришив їх поглядом до дороги, а сам, пригинаючись, скоріше подався наздоганяти дівчину.

Христина сьогодні не кинулась утікати від Левка, навіть у ногах не було тієї легкості, що несла її, мов пташину. Ці оджурені вечори не привернули до неї Романа і, певне, вже ніколи не привернуть, бо ж ні разу він не завітав на їхній куток і навіть не дивився в її бік. Здається, через Левка поклав гнів на неї. Ох, і дурний ти, Романе, та її вона не розумніша: найшла чим одразу голову заморочити. Аби він хоч слово сказав, а то все-усе наво-

рожив місячний вечір. Дівчина — в якій уже раз — ривас і розірвати не може пелену того туману, що так неждано оновив її спочатку щасливою надією, а потім важким болем.

Левко наздоганяє Христину, з перебільшеною шанобою скидає шапку і високо підіймає її над головою:

— Здорова, чорноброва!

Дівчина тільки плечима знизала, а очі її подаленіли.

— Либонь, додому чешеш? — допитується Левко.

— Ні, в гості проти ночі зібралася — саме пора підійшла, — неприязно відповідає дівчина.

— Ти ніби сердишся чогось? — дивується парубок, натягуючи шапку на скуйовджену кучму.

— Ні, радію, що знову побачила тебе...

— Справді? — не може розібрати Левко, чи глузують з нього, чи таки скучили за ним. Він крадькома поглядає на дівчину і знову думає те саме: «Йй-бо, вже відданиця. Росту і сили на добре господарство нема, а краса є».

Христина відчуває його погляд і морщить обличчя.

— Левку, чого дивишся на мене, мов на ярмарку?

— Бо є на що, — торкається рукою дівочого плеча.

Христина відхиляється від парубка, і це теж дивує його.

— З благородними, кажуть, краще, аніж з нами.

— Левку, от чого ти причепився до мене? — з мукою в очах глянула на парубка.

— А ніби що? — нарешті зобиджається той.

— Прошу, благаю тебе: не ходи за мною.

— То й чого? Хіба тебе поменшає, коли трохи постоїш зі мною?

— І чого б я, скажи на милість, мала з тобою стояти?

— Того, чого й всі стоять, — ніскілечки не бентежить Левко і широкою спиною затуляє хвіртку, щоб дівчина не вскочила в двір.

Христина хоче перелізти через ворота, але хлопець обома руками осаджує її за плечі.

— Левку, чи є в тебе совість? — з-за плеча гнівно подивилась на парубка.

— То чому нема? Не з'їв же її з хлібом... От поспідь трошки на воротах. Я тобі щось скажу...

— Розумне?

— Яке вже трапиться, — спідлоба поглядає на дівчину. — Яке вміємо.

І Христина, сама не знаючи для чого, таки сідає на ворота, а біля неї діловито примощується Левко.

— Славне ваше подвір'я, — оглядається назад. — Невеличке, а доладне.

— Оце ти мав сказати? — косуючи, підозріливо поглядає на парубка.

— Та ні, щось інакше, — кладе руку на дівоче плече, але відразу ж летить з воріт на дорогу, і поки він підводиться на ноги, Христина вже опиняється біля дверей.

— На добраніч, Левку! Не забився?

— Іди під три чорти! — завчено повторює своє прощання і похитує впертою головою: — І вродиться ж таке зіллячко парубкам на погибель... Може, ти хоч трохи пожаліла б мене? Бач, як руки затовк? — підіймає вгору долоні.

— Хай тебе, Левку, Тетяна жаліє.

— І де в тебе ота зловредність береться? — кидає парубок уже в сні, в яких зникає невеличка дівоча постать.

А на другий вечір Левко знову подався за Христиною і знову притримав її біля хвіртки.

— Левку, іще раз благаю, не ходи за мною, — попросила Христина.

— Чого ж мені не ходити? Гордуєш мною? — уперто нахилив голову. — Що, я гірший за всіх?

— Не гірший, але що тобі з того ходіння?

— А що ж ти хочеш?

— Нічого, але й не хочу людського поговору.

— Еге, кого він, та ще у селі, омине! І святого знайде, — розважливо говорить Левко. — Навіть на печі замуруйся, та не заховася від нього.

— І все 'дно не хочу, щоб лихі язики тулили тебе до мене. Чуєш?

Левко знову дивується:

— От ніяк не доберу в своїй голові: чого ти, дівко, так в'їлася в мене?

І Христина відразу ж випалила:

— Ти ж сватати не будеш мене?

Левко подумав, ображено відкопирив губи, і хоч він почував, що його чогось увесь час тягне на цю вулицю, але чесно признався:

— Таки, мабуть, не буду, бо пема в тебе ні землі, ні людської скрині.

— То чого ж маси бити чоботи на наш куток? Тільки жениха мого, коли трапиться, відіб'єш?

— А може, я тобі наб'ю більшу ціну? Мерщій поквартяться хтось засватати,— вневнено відповідає парубок.

І хоч як тяжко було на серці Христини, але таки засміялась вона, її сміх охоче підтримав Левко, гадаючи, що він сказав щось достогибелі веселе і розумне.

III

В перші дні після від'їзду дітей Чайчиха не зводила погляду з невеличкого, на чотири крихітні шибки, віконця, мовби воно приворожило її. До віконечка, присідаючи на колінце, тулилась молода вишня, запизана пабухлими лапками бруньок. Стара не раз бачила, як вони затікали, зацікались льодком або волохатились памороззю, а в полудень тримали кетяшини сліз, в яких голубіло небо і червонів одсвіт тужавої, багатої на цвіт брості.

Передвесняний вишневий плач ще більше тривожив душу, витискав нові сльози, що падали на діжу, наповнену зерном, заробленим її Іваном. У тісній, мов домовина, комірчині, де половину місця займала невелика піч, діжа правила за стіл і останній засік старої. Непроглядне убожество стояло в комірчині, де навіть піл був таким кущим, що на ньому тільки й можна було спати, скрутившись клубком. Хоча тепер Чайчиха, здається, й не спала, а тільки огорталася наміткою чи сітями видіп'я та болю.

До неї інколи вривалися худющі, вічно голодні Гранчаківі діти: троє босих, а двійко в чобітках, за які щоденно колотилася вся хата — кожне ж, тільки-но продере очі, норовило поперед другого вскочити у взуття і гайпути з набухлої вогкістю і цвіллю оселі. Дітворя приносила бабі подивитись якогось голуба чи голубку, переманену з чужих голубників, на мить стихала, дивлячись на сльози старої, але одразу ж забувала чуже горе й починала сміятися, а іноді й чубитись, безцеремонно стягувати з якогось щасливця чоботята, щоб і Ванько в них бодай трохи ноги погрів. Тоді Ванько рукавом витирив очі й під носом, відразу ставав козаком і, не длячись, мов заведений, вискакував на вулицю — погратися з дітворою чи перед людьми похвалитись чобітками, дарма що приточені халявки на них красувались латками усіх кольорів,— навіть хромові були. І ними неабияк пишалися діти, патираючи їх до дзеркального блиску.

Коли ж Чайчиха починала марудитись біля жорен, діти завжди допомагали їй роздерти мисочку жита на опрісци-

ки: про хліб стара тенера боялася й думати. А в Гранчаків уже з водохреща не було з чого спекти й прісного коржа. Настя навіть добралася до подушки чоловіка, в якій замість пір'я був пшеничний грис. З нього й варила ці дні лшкку затірку, присмачуючи її замість шкварки жменькою потовченої кользи чи розбитою крашанкою. Діти так умипали пісну страву, що аж за вухами лящало, а батьки все більше морщились або злостились, забігаючи в думках до тих далеких днів, коли буде хліб на столі.

Є ж на світі невезучі люди, на яких звідусіль чигає напасть. Отаким був і Тодір Гранчак. Все своє життя він бився з нуждою, все життя стягався на худобу. Але невблаганна рука лихої долі руйнувала його сподіванки і гнула голову й плечі людини ближче до землі. Після одруження Тодір, вилузуючись із шкіри, таки придбав лошата, полюбувався ними з рік, а потім і закопав на своєму ж подвір'ї: обох сибірка замордувала. Навіть шкур не познімав із них: не тому, що боявся хвороби, а того, що не зміг би без сліз обдирати свої падії. І знову тиснув чоловік гріш до гроша; як Марко в пеклі, товкся по чужих роботах, а таки стягнувся на коня. А в глузу осінню ніч, коли між хмарами світив і не світив місяць, вовк-сіроманець роздер худобину.

Весною покинув Тодір село і подався з косою на Дон. Того року трави і пшениці стояли, мов Дунай, косарі були в ціні, і чоловік за одно літо заробив на коня; на пречисту й купив його, а після покрови знову знайшов біля Синяви свою худобину з виїденою серединою. І пішов тоді Тодір шукати вовка — з одною палицею і гнівною душею пішов у Синяву, хоч йому й казали, що марна то справа, бо де ж видано, щоб чуткий вовк підпустив до себе людину? Це аби хоч рушниця була...

Одначе на цей раз поталанило чоловікові: таки знайшов свого лихого напасника на болітці. Закривавлений до погруддя старий широколобий вовцюган лежав у чагарнику, з-під його м'ясом роздутого живота стирчали кінчики прим'ятої трави. Сп'янілий від крові і м'яса, звір, здавалося, посміхався уві сні і важко то підводив, то опускав череву. По ньому і вдарив дубцем зі всієї сили Гранчак. І вовк не завив, а якось захарчав, квакнув, підскочив угору і безсило опустився на землю, підгрібаючи її лапами.

Так і здох у смороді від жаху на тому болітці вовчисько. Тодір оббілував його, вовчим ще теплим салом по-

мастив чоботи і поніс шкуру в містечко на торг. З горя він прошив до шеляга свій горьований заробіток, і з того часу злидарський гріш чоловіка почав усе частіше розкочуватися по чужих шинквасах, а свої мрії — коні — бачив тільки в п'яних очах. Але з кожним роком худоба віддалялася навіть од п'яних очей малодуха, бо де там було думати про неї, коли сім'я росла, а ні землі, ні сили вже не вистачало на хліб насущний.

При згадці про хліб Чайчиха мимоволі зітхає, дивиться на ту діжу, в якій місила тісто для себе й молодого Чайченка, а потім для дітей та внуків. А тепер у цій діжі лежить останнє зерно: хоч дивись на нього, хоч споживай його. Тремти тепер, бабо, над кожною насінинкою, бо де ще те літо, коли хоч колосків можна буде назбирати на чужих полях.

У комірчину, пригинаючись у низьких дверях, входять Тодір і Настя. Чоловік на оберемку, як дрова, тримає дві пари дитячих чобіток.

— Попрошу вас, — звертається до Чайчихи, — схвати в себе це шкарбоття, щоб мої шибеники без нас не пови-скакували на вулицю.

— Куди вже їм до вулиці, коли в них кір, — жаліснів обличчя старої.

— А їм, песиголовцям, лише дай взуття, то не тільки з кором, а й з трясцею і чумою помчать на ковзанку. — Тодір кидає чобітки під запічок, ногою засовує їх подалі від людського ока і виходить з дружиною надвір.

Їхні зігнуті, в чорних свитках постаті промайнули біля засніженого тину і зникли в м'якій ясноті передвесняного дня; Чайчиха провела їх поглядом, а думками повернулася до своїх дітей, до того далекого Сибіру, де, кажуть, від холоду сонце стікає на землю краплинками золота.

Вона не почувала, як тепер у хаті Гранчаків обережно зашамотіла хвора дітвора, як злегенька заскрипіли двері, як з сіней вивалився на подвір'я босоногий виводок Гранченят. День своїми віями одразу осліпив їх на порозі, діти підняли ручата до примружених очей, а потім враз розсміялися, і на їхніх червоних обличчях затацювали сотні гарячих, наприщених хворобою плямок. Одначе коли найстарший хлопчак вихопився до воріт, малепька Галинка, тримаючи в руках ляльку з картоплини, докірливо кинула йому:

— Вікторе, а тато ж і мама нікому не веліли виходити з хати.

— То й не виходь, дурна! — Віктор жбурнув на Галину спіжкою, але влучив Павла, той кинувся за снігом до плоту, і незабаром усе подвір'я аж розлягалось від войовничих вигуків, сміху і тушоту ніг босоногого війська. Воно літало, розтягувалося біля тинів, зіскакувало з кучугур, щоб досхочу нагодувати снігом отого Віктора, який вужем вивертася від сніжок, і м'якими, що аж сочилися натягнутим сонцем, брилами глушив усю малечу.

Чайчиха вгледіла хлопця, коли він уже вискочив за ворота, з реготом відбиваючись від братів, які почали брати верх над ним. Умліваючи від жаху, вона, в чому стояла, чимдуж задріботіла на подвір'я і тут побачила усіх Гранченят, які горіли вогнем кору і завзяттям.

— Діточки мої рідні, ручата нещасні, поженята помучені, — залемментувала стара серед подвір'я і підняла висушені руки до неба. — А пресвята богородиця, велика помічниця, і святий Миколай, великий угодник, одведіть хвороби і урочення від невинного дитського тіла...

Малеча побачила, в якому розпачі кам'яніла стара на подвір'ї, налякалась, посмутніла і тихенько почала пробиватись до хати. Коли Чайчиха увійшла до оселі, усі п'ятеро лежали на полу й кутались в різне дрантя й дерюжки.

— Бабо, ви не бійтеся, нічого нам до самої смерті не буде, — першим обізвася Віктор, в якого вже аж ширшала від рум'янців уся голова.

— Діточки мої, діти, горе мені з вами, — журилась і плакала стара. — Це ж як піде по ваших жилах і кісточках застуда — онімієте, оглухнете і так можете окривіти, що й світу не побачите, — і, підійшовши до божниці, ревно звернулася до богів чи то з молитвою, чи то з замовлянням: — Михайле-архангелс, поможи мені, грішній рабі, оборонити цих дітей нерозумних від потопу і трусу, від марної смерті і всякого зла...

Діти зовсім притихли, налякані її словами, молитвою, а найбільше тим, що баба візьме та й все розкаже батькові.

А Чайчиха після своєї молитви метнулася до печі, охачуючи, розвела вогонь, поставила горшки з водою, потім пішла до комірчини, відкрила діжу, з невимовним жалем подивилася на своє зерно, зачерпнула в почовки й повесла до оселі, щоб всипати його в горщики, приставлені до печі.

Отак і прощалася баба зі своїм останнім добром. А коли зерно позубилося, Чайчиха почала обережно вибирати

його і виспнати на рядно, потім так уклала на гарячу житню постіль малечу, щоб їхні тільця пройшли розімлілим духом напні: хай вона одведе і витягне всі хвороби й каліцтва з невинного тіла діток, хай її, Чайчихи, останнє зерно послугує оцим наросткам, які ще й не знають, що таке життя і що важить для людини остання жменя напниці. Бо що чоловік без неї? Старець, та й годі!..

І перед опухлими очима старої поставали то гарячі тільця дітей, то її спорожніла, чорна від часу діжа, то холодні жебри, в які мусить тепер податись людина.

* * *

Діти горіли, мов свічі. В їхніх хворобою потьмарених очах зійшлися страждання, голод і тіні. Батьки й Чайчиха доглядали за малечею і потроху споживали те розпарене жито, яке мало одвести каліцтво від беззахисного дитячого тіла.

— Хіба це зерно — це гіркі наші сльози, — неждано одного вечора промовив Грапчак, поклав ложку на пружок миски з вдруге підігрітою кутею і вийшов із хати. Хто його знає, що згадалось чоловікові і чому він не доїв вечері...

Через кілька днів не стало й цього добра. Грапчаки й сусіди порадили Чайчисі піти у волость: мають же чимсь допомогти стару людину.

Одягнулася стара в найкраще своє страп'я, помазала дьогтем чоботи, вив'язала голову двома хустками та й подалася з ципком у волость, добре, що до неї було тільки дев'ять верст. На полудень добралася баба до волосного правління, добилась до самого старшини.

Він саме, попихкуючи люлькою, картинно стояв у свиті з рясними складками і сивій смушевій шапці під портретом царя, який наказував волосним старшинам слухатись предводителів дворянства. Присущений наперами і чужою горілкою, писар, в картатих панських галацях, щось вичитував з паперів і раз од разу нитально поглядав на старшину, а той глибокодумно похитував головою і промовляв із диму єдине слово: «Мм-да!».

— Чого, бабо, притарабанилася? — неласкаво запитав писар Чайчиху, і його щоки, перехоплені вище рота глибокими борозенками, видули невдоволення.

— До вашої милості, — поклонилась начальству і почувала:

— М-да!

— Що там у тебе? — писар опускає донизу папери на ряботиштя картатих галанців.

Вона розказала про своє лихо, і, на її щастя, пожвавішало за димом обличчя старшини: виявилось, він добре знав Івана Чайченка.

— Здоровий був чоловік, — знайшов єдину похвалу і дмухнув на стару клубом диму. — Що ж, бабо, пособимо тобі, — співчутливо похитав головою, щось шепнув писареві, і той взявся за перо.

— Спасибі вам, дорога людино, щоб і ви, і діточки, і внуки ваші мали здоров'я та щастя, — подякувала старшині.

— М-да! — почувла у відповідь.

Писар подав Чайчисі два аркушки крамного паперу і розтолкував їй:

— Підеш, бабо, в гамазей до магазінщика і на цей папірець він тобі відважить десять фунтів жита. Тільки скажеш йому словом старшини, щоб знайшов гарне зерно, а не якийсь мишоїд. Даємо це тобі лише з ласки і кишені самого пана старшини! — підняв угору вказівний палець. — А цей, другий, документ дає тобі право жебрати по всій волості. Не ти перша, не ти й остання. Зупинить тебе стражник чи урядник, ти їй покажеш цю бомагу. І ніхто не зачепить тебе, ніхто нагайкою не полосне по спині.

Зі сльозами в очах узяла Чайчиха свої перші документи від начальства і поклонилаь йому.

IV

В хатину з великим оберемком дров увалюється захеканий і веселий Максим. Стара заяча шапка насупулась йому на очі, нетерплячим порухом голови він хоче поправити її, і вже шапка летить до порога, а дрова під запічок. Хлопчак спритним, кумедним рухом хвацько підхоплює свого «зайця» з землі і так виминає, витискує пальцями, що він і справді починає скидатися на косоокого. Максим його тулить до грудей, гладить рожевою щіткою і внівголоса наспівує:

Ой на горі жито, сидить зайчик,
Він піжками чеберяє,
Коли б такі піжки мала,
То я б ними чеберяла,
Як той зайчик.

І хлопчак починає чеберяти по хатинці незграбними обоніжними, пошитими на виріст чоботищами, у яких більше онуч, аніж ніг. Коли б у домівці був тато, Максим би отак не витворяв, і не тому, що боявся схопити запотилчника, а просто: при батькові якось самі по собі смирішали і ноги, і руки, і обличчя.

Марія, склавши прив'ялі руки на грудях, теплим всепрощаючим поглядом стежить за сином і похитує головою. Біля столу Максим хвацько вдарив навприсядки, танець затагнув його під самий стіл і там обірвався.

— І чеберяв би далі, та, куди не подайся,— усюди стіни заважають! — Школяр, вигнаючись, вискочив біля скрині і, мов уконаний, рівно зупинився перед матір'ю, на його устах, окантованих підпухлими пружечками, ворухиться радісне запитання: «Та як?»

— І в кого ти, Максиме, такий вдався? Сама вже ніяк не доберу,— веселій і докірливий посміхи схрестилися в задуманих карих очах Марії.

— В кого вдався? — На мить задумався хлопчина, сміхотливо відстовбурчуючи вузькі рідкуваті брівки.— Дід Дунай кажуть, що в нього, а Плачинда — що в чорта.

— Знову, скажи на милість, бився з Плачиндиним Гнатом? — одразу суворішає обличчя матері.

— Не бився, мамо, а вчив потроху.

— Я тебе, розхристанцю, зараз як повчу різкою по синні! Бач, яку моду взяв: з старшими зчеплюватися.

Максим дивується:

— А що ж, з меншими битися, як Гнат?

— Ти ще порозумуй мені! Ось я тебе ще деркачем повчу!

І хоча рука матеріна була далеко м'якшою, аніж батькова, у Максима одразу ж стверділа єдина ямочка на щоці, і він проворним стрибком опинився біля дверей, поклавши великий палець на клямку, навіть поторгав її: мовляв, коли що до чого,— вислизну. Звідси можна буде безпечно нагадати матері, що сьогодні, чуєте, перше весняне свято — Явдохи, і воно б не годилося за якогось пришеленуватого Гната ні тривожитись, ні брати в руки паскудного деркача. А коли вже він, Максим, так впікся матері, то можна і щезнути на якусь часину з очей — він чоловік не гордий, але чи треба так нападати на нього?

Після цієї мови мати одразу посміхнулася до халамидника, подобрішала та й глянула в малесеньке віконечко, вгадуючи, чи вигляне сьогодні сонце, чи подасть Явдохи

надію на славний урожай городниці. Максим все це намотує на вус і пальцями заховує усмішку на відкопилених вустах, поверх яких весело вигинається зворушлива окаптовка. Особливо цікава вона на нижній губі: розгонисто пішла від кутків рота, а посередні чогось не вистачило матеріалу — зійшла на ніщо. Придивиться хтось збоку до цього дива і мимоволі посміхнеться.

— Мамо, то, чуєте, надумавсь я піти в ліси, — зовсім по-дорослому вимовляє це «чуєте».

— В ліси? — дивується і насторожується Марія: добре ж знає свого шибеника. — Чого там не бачив?

— Діда Дуная.

— Який він тобі Дунай!?

— Такий, як і всім.

— Ти ще, мала марудо, забудься та при ньому так, повуличному, й бовкни.

— А хіба ж тут, чуєте, є за що сердитись? — здивовано ворухить рідкуватими бровами хлопчак. — Це ж Дунай! Ріка велика! От Чорне Сало — друге діло.

— Ох, і розумним ти в мене став.

— А для чого ж тоді третій клас кінчати? — І в єдиній ямочці — слід вітряної віспи — тремтить безжурний дитячий сміх і якась зверхність. — То пустите?

— І сама не знаю, що вже мені робити з тобою? Уроки ж вивчив?

— Вивчив і папам'ять, і без пам'яті. Хіба ж я що? Порядку вашого не знаю? — непомітно і серйозно піддобрюється до матері. — То пустите?

— Та вже йди, причепо, де з тобою дітися. Тільки ж не заводься ні з ким, бо шкура на тобі аж грає.

— Чого б це їй грати? Хіба вона скрипка?

— Поговори мені — знаю тебе. І чужих собак не дражни.

— О, потрібні вони мені! — Так говорить, начеб справді ніколи не ганявся з палицею за чужими рябками. Максим, спинаючись на носки, навпомацки дістає з крихітного саморобного мисника черствий кукурудзяний малай, вламує шматок і кидає у роздуту од всякого школярського добра кишеню.

— Чого по миснику сюди-туди шнуркуєш?

— А харчування ж треба взяти на дорогу? Запас біди не чинить.

Марія дивиться на сповнене гідності обличчя хлопця і не знає, чи сміятися, чи гніватись.

— Може, борщу з'їв би?

— Обійдеться! — Максим промовисто кладе руку на кишеню, де лежить малай.

— Все часу нема?

— Таки нема! — дивується, як мати не розуміє, що для хлопця день завжди короткий. Не встигнеш якийсь обережок дров нарубати, на санках накататися, схопитися з хлопчачками, а тут і вечір додому кличе. Тоді вже сиди над книжками чи над якоюсь роботою і не дуже мудруй, бо попруга батькова в долоню завширшки і з палець завгрубшки. Вона хоч і рідко ходить по спині хлопчачка, та нагадує про себе щоразу.

— То прощайте, мамо. До завтра! — як дорослий, вклоняється матері.

— Іди ж, та гляди мені...

І хоча Максим не знає, що саме треба йому глядіти, але весело відповідає:

— Авжеж!

Він вискакує з хати і, невеликий, ширший в усьому перешитому та пошитому на виріст, горошинкою викочується на вулицю, з ходу чіпляється за рожен економських санок, але одразу схоплює батога по плечах і здивовано та безжурно зіскакує на обочину. Молодий білозубий фурман Євген Колосюк беззлобно посміхається до нього з-за плеча:

— З'їв?

— І вам цього на обід, — і собі сміється Максим. — Добре вмієте стьобати.

— Хоч плечі почухай!

— Дарма.

— А тепер уже сідай!

— За так чи знову за батога?

— За так, — притримує коні Євген, і Максим, підбігши до санок, як у воду, пірнає в пахуче сіно, зіскакує на ноги і зручніше вмощується біля візника. Його аж підмиває хоч трохи поправити кіньми.

— Може, ви закурите, а я віжки притримаю?

— Ти краще штаненята притримуй, — сміється Євген.

— Вони в мене на цурці ого як тримаються, — анітрохи не ображається хлопчачка.

— Роман дома? — таки лізе чоловік рукою до кишені і там шелестять листки тютюну.

— Подався до вірника.

— В лісі думає робити?

— Атож.

— А біля машинерії годі вже?

— Виходить, годі.

З затишної долини сани вихопились на височеньку греблю і зразу ж потрапили в шумовиння вітрів, що весли на своїх одволожених крилах подих весни. Вони налітали то з півдня, то з заходу, то проривалися знизу, від ставу, то шугали з хмар, і враз відкрили сонце і голубу ополонку навколо нього. Навкруги перекотилися тіпі, заіскрилася долина: здавалося, що на сніги одразу рясно випала золота роса.

— Чуєш, як осокори пахнуть? — глибоко вдихнув повітря Колосюк, показуючи пужалном на рядок молодих дерев, кора яких ледь-ледь бралася березневою світло-сірою, мов туманець на житі, прозеленню.— Весна іде,— і чомусь посмутнів, оглядаючи глибоко запалими очима неозорі панські лани.

Греблею поважно пройшов у черкасиновій чумарці і смушевій, з випортків шапці Терентій Плачинда, на його лакованих, пошитих по німецькому крою чоботях ворухилися тьмяні сонячні зайчики. Позад чоловіка плівла задумана Плачиндиха, розгойдуючи барвисту драбинку з п'яти святешних спідниць, надягнених одна вище другої; далеко від батьків відстав, задираючись з дітьми, дванадцятилітній головатий Гнат, який по два роки сидить у кожному класі. Ось він побачив Максима, показав йому язика і швидко заторохкотів:

— Зайця з'їв, зайця з'їв, шкуру на голову надів.

Коли б не було його батьків, Максим залюбки зчепився з Гнатом, але зараз він з презирством і гідністю одвертає голову вбік.

— Зайця з'їв, зайця з'їв, шкуру на голову надів,— підбігає ближче до саней Плачиндеця, і Максим достойно, наче Роман, відповідає йому:

— Голова в тебе, хлопче, мов казан в економії, та розуму в ній нема ані ложки, увесь, либонь, горобці висьорбали.

Колосюк регоче, а Гнат не знає, що сказати, і застигає біля греблі з високо піднятим кулаком.

— Часто б'єшся з ним? — допитується фурман і короткими, загрубілими пальцями передає віжки Максиму.

— Трапляється,— міцно вчеплюється червоними руче-
пятами в масний від дьогтю ремінь.— Вію, коні! — стру-

сопув віжками, і упряж, як музика, задзвонила хлопцеві: до чого ж він любив і коні, і їзду на них!

— І чия бере?

— Всяк буває: то я сищі ношу, то він, то обоє разом,— анітрохи не перебільшує своїх школярських успіхів і цим ще більше подобається Колосюкові. «В Романа йде хлопець. Таким же гарячим буде. Не доведи господь найматись тобі в нашу економію».

Коли проїжджали біля церкви, хлопчак задер голову, поглядаючи на дзвіницю. Струнка і висока, вона легко вибивалася вгору, і вузьке гульбище, оторочене піжпою дерев'яною огорожею, відрізняло дзвіницю від німичної церкви, як відрізнявся молодечий великодній передзвін від похоронного бемкання. І Максим аж посміхнувся, згадавши: чого тільки не видзвонював Юрко Дзвонар. У нього мідні серця дзвонів обзивались людським голосом, зітхали, веселились і сміялися; навіть дяк задирав угору клин бороди, дмухав на нього і захоплено хрипів:

— От вибиває ж, стерво-падлюка, і не розбереш, де божественне, а де диявольське навождення. Йй-бо, цей рещтант не помре своєю смертю.

Максим правив до галяви. Тут, де останній рядок хат замикав, ближче до лісу, чотирикутник чумацького стоїща, Євген повернув до своєї кривобокої оселі, а хлопчак підтюпцем подався до тяжкої, наче випертої з неба, стіни чорнолісся.

В лісах теж відчувалася хода весни. Під деревами вже глибоко осів сніг, інколи біля відхуканих окоренків проглядали цупкі зелені хрещики барвінку або червонаві прутики тамариксу, а на тлі сірих замшілих дубів перегойдувалось червоне мереживо березових гілочок. На них іще тільки намічалось крихітне сім'я веснянок, які потім аж накипають на кожному молоденькому паростку. В долині біля обсемканого, схожого на гриб стогу заспівали жайворонки, що так заразня прилетіли в цьому році; злякавшись хлопчика, вони табунцем злетіли вгору, а потім знову сірим грудочками внали на протиснуту, притрушену снігом стежину, що обривалась біля стогу.

Коли взяти вбік до лісового озера, дерева рідшають, відкриваючи чималу прогалину. На ній між двома дубами, мов колиска, біліє хата; так і здається, що дуби погойдують її своїми вузлуватими руками. Хата, з трьох боків оторочена садом, привітно кличе до себе хлопчакка,

але Максим спочатку прямує до округлого, схожого на серце озера. Воно й насправді є серцем Медвинського лісу, тому, певне, лише в найлютіші морози береться льодом.

Зараз над поворонілою водою в ріст людили, мов прив'язана, висить тонка й прозора намітка синьої імли. На березі їй досі лежить довбаний човен, знизу він взявся льодом, а зверху притрушений снігом, посеред озера плавають дві пари крижнів. Вони то пірнають у воду, то, пропливши трохи, ховають голови під крила, наче збираються спати.

Максим помахом шапки вітає птахів, що з року в рік зимують у цьому закутку, і з розгону стрибає в човен, посковзнувшись, вискакує на лід і ледве не влітає в воду, а качва неквапливо відпливає до протилежного, паче виплетеного купинами, берега. На купинах стирчать буйні, надламані стебла ситнягу і татарського зілля, а за ними щільною стіною підвівся сухий, з сиво-рожевим волоттям очерет. То хіба його можна обминути? Треба ж полізти в зарості, перекривляючи дівчат, заспівати про рибалку молодого. Ну, не без того, що трохи роздряпаєш руки, висмокчеш і виплюнеш кров, і аж тоді з повагом ідеши у гості до діда.

Від клуні з гавканням зривається капловухий, кудлатий, як свіжий сніп гороху, Барбос, але на півдорозі пізнає хлопця і починає на задніх витанцьовувати біля нього, метляючи всіма своїми підкучерявленими стручинами. Він намагається лизнути Максима в самісіньке обличчя, адже хоч він і Барбос, а все-таки скучає в цьому глухому закутку за людьми.

— Барбосе, дай лапу!

Пес простягає лапу, а Максим йому за «службу» кидає кусок малая.

— Барбосе, служи!

Слухляний сторож знову стає на задні, Максим хоче схопити його під силу, але пес, повискуючи від задоволення, відскакує, а потім грайливо кидається на хлопчачка, вони борюкаються, весело падають на сніг і котяться ним до дерева.

Після цього Максим серйознішає, з докором свариться пальцем на собаку і питає:

— Який ти нечемний, Барбосе. І не сором тобі?

Пес нашорошує вуха, хоче збагнути людську мову, а потім знову кидається на хлопчачка.

— Ану геть! — свариться Максим пальцем. — Барбосе, а дома дід Дунай?

— Дома дід Дунай, — несподівано згори обзивається голос старого чумака.

Максим розгублено підіймає голову. На гілляці крислатої груші-дички сидить наморщений усміхом дід Дунай і погойдує погамп, взутими в постолы, а внизу під грушею стоїть висока дуплянка, туго зашморгнута мотузком.

— А я вас і не бачив,.. Добрий день, діду!.. Що ви на такій верховині робите? — розростаються гарячі рум'янци сорому на щоках Максима.

— Ворожу, ворожу, дитинко! — сміється старий. З-під сивих, вислих, як острішки, брів грають завзяті й уперті очі. — А я оце думав: хто мені pomoже підняти на дерево борт! Аж тут і поміч прийшла.

— Як же ви, діду, ворожите? — спантеличено знизу вверх дивиться Максим.

— Та от кажуть старі пасічники, що коли на Явдоху підвісити порожнього вулика, то все літо справно ловитимуться рої. Ану, кинь мені кінець мотуза.

Максим кільцями намотує навколо руки мотузку, бережно кидає поміж гілляки. Дід ловить кільце, перекидає через вищу гілляку і починає тягнути мотуз до себе. Вулик, погойдуючись, підіймається вгору, і Максим, поки вистачає його рук, і собі — аж покректує — пособляє старому чумакові.

Ось уже дуплянка на дереві, дід її вмощує на товсту гілляку, міцно ув'язує навколо стовбура, а потім руками перевіряє свою роботу її, очевидно, залишається задоволений нею.

— Наче в добрий час підняли!

Старий береться обіруч на облізлого сука, рвучко опускається вниз і падає на сніг, загрузаючи в ньому по самі волокни.

— Ну, здоров, онуче!

— Доброго й вам здоров'я, діду... — статечно відповідає Максим, бо ж хіба він не знає, як і з ким треба розмовляти. — Славно підняли бджолину оселю.

— Підняли. Не первина.

— А вічко вулика тільки на схід повинно дивитись?

— Примітив? Придивляйся, хлопче, до нашого діла, згодиться. Тільки на схід!

— А чому?

— Який ти швидкий. Все хочеш знати.

— Хіба все знатимеш? То чому?

Старий великою кощавою рукою пригортає малого і вдивляється вдалину, де крізь дерева пробиваються блакитні стрічки неба.

— Хто його знає чому! Тільки в казці про це говориться так... Далеко на сході, дитино, є золоті ворота, за якими живуть сестри-близнята — сонце і щастя. Сонцеві дано ходити на небі, а щастю по землі. Але на землі, де все добре родить, багато й паскудства розвелось. І ось різна погань розкришила щастя по шматках і в свої кишені та скрині поховала. Тому сонце щодня підіймається на небо, а щастя не має такої сили, щоб піти по землі. Але, як вірити людям, колись таки прийде час: навстіж розкриються золоті ворота, і сонце піде небом, а щастя землею, не оминаючи жодного чоловіка, жодної билічки, тому все й тягнеться до золотої брами, що на сході, щоб скоріше той день зустріти.

— Як гарно тоді буде.— Дитяча уява з усією довірливою безпосередністю малює і золоту браму, і сестер-близнят, які живуть за тією брамою.— Дідусю, а скоро ж настане той день?

— Відки ж я знаю?

— То, може, хоч догадуєтесь?

— Догадка моя така: ти до тієї пори, може, й доживеш, а я — ніколи,— мимоволі виривається зітхання, бо дід бачить не так золоті ворота, про які щойно розповідав, як оту далеку й глибоку темінь, що до неї наближаються його роки.

— Чому ж, дідусю, не доживете? — жалісніє обличчя хлопчика.

— Бо до щастя за увесь вік не дотягнувся, а сонце моє вже заходить,— похитує головою старий.

І так шкода стає дідуся, і не знає Максим, як його втішити, тільки, зовсім присмирнівши, міцніше стискує велику руку старого, яка пахне свіжим деревом і нахололим зерном, тим, що взимку лежить у коморах.

V

Біля хатинки стоїть самотня тополя, на її гіллі сиплюватий, влєжаний сніг сочиться повільним золотом краплин. Від вологих зморщок потрісканої кори тремтить ледве помітний обрис відцару. І тополя, і потемніла од вологи на

відсонні стріха, і прісний піздрюватий сніг — все тонко дихає першим весняним пахіллям.

Марія з-під долоні радісно мружиться на засніженій, обсіяній сонцем світ, в ній прокидаються і дівоча легкість, коли душа і голос просяться на поле і луки, і тихий смуток матері, коли думки весь час нагадують то про сім'ю, то про нестатки, то про свою і людську роботу, яка не зробиться без неї. І дарма що сьогодні свято, — будень владно ворухиться в ньому.

Але є в думках Марії і такий закуток, що тільки сподіванням стелиться для неї, а на тому сподіванні квітом розцвітають надії, і цей закуток зветься хатою. Вона, мов жива, стоїть край села на єдиній десятині Волошинів і щодня, і щоночі розмовляє з Марією. Вдень молодиця бачить свою забудівлю такою, яка вона є: потріскана, неошпарована, снігом завіяна знадвору і всередині, бо і вікна, і двері ще в торгу. А у снах жінці поскрипують нові кленові двері, на ясных, як сльоза, вікнах сяє поранкове сонце, комин дихає мереживом пахучого диму, білий цвіт вишні обсіпає хату пелюстками і росою.

Марія з зітханням зачинає задвижку чужої хатинки, дерев'яний ключ кладе в немудрий потайник біля призьби, і її смагляве, сумне обличчя, при одній лише згадці, що незабаром вона побачить свою хату, береться тихою внутрішньою посмішкою, яка наливає біля карих, з краплинками очей тонке плетиво зморщок.

— Куди, молодице, зібралася? — гукає через пліт з сусідського подвір'я Васирина Величко, дебела, важкотіла жінка, яка, проклинаючи свою долю, мало не щороку приносить Миронові дитину, а сама після кожних родів губить зуби. На третій-четвертій день після пологів, кусаючи уста, вона знову виходила з немовлям на панське поле чи луг, а старшенькі все літо росли без батьків, самопасом.

— Та до своєї хати збираюся, — ніяково подивилася в гострі, з лихими іскрами очі Васирина.

— Чого там не бачила? Чи, може, за цей тиждень вікна і двері вродилися?

— Еге, коли-то вони вродяться.

— Так чого тобі сурганитись до тієї розхристаної оселі аж на край села?

— Кортить, Васирино.

— Витребеньки! — сердито махає рукою Васирина і повними грудьми налягає на пліт. З ріжка стріхи на пле-

чі жінки падають іскристі краплини, але вона не відсовується од хати, а лише раз по раз потерпляче поводить плечима. — Краще б відпочила яку часинку, поки не позлазяться твої.

— Скільки ж можна відпочивати? Сьогодні й так зі сходом сонця повставали.

— А наша пані, подеїкують, ще ні разу не бачила, як сонце сходить.

— Невже це правда? — вражено здивувалась Марія, і її чорні рівні брови затремтіли дрібними вигинами. Навіть уявити не можна, як це жінка встає пізніше сонця! Ще чоловік — інше діло: деколи в свято, поки дружина порасться біля хати і печі, розкошує до снідання. А жінка — ранній птах: ще сонце у колиці, а вона на ногах.

— Істинна правда. Що ж їй — за сніп жати чи пад сапкою перегинатися? Вилежуйся без задніх ніг, мов кобила, викохуй у неробстві тіло на пшеничному тісті, на солодкому чаї або на земській воді¹. Аби їй хоча б стільки дітей, насинном насипало, як мені, де вони тільки на мою голову беруться? У других людей хоч голодом почавило, а тут така прожир, ніколи нема їм наїду. І всю зиму надворі босоніж перебігали, а хоча б яке бухикпуло раз, — без злоби, за звичкою, кляне свій виводок, в душі вболіваючи над ним.

— І чого ви їх так лаєте? Це ж гріх, Василю, — починає гудити молодицю.

— Та як мені не лаяти, коли ще не встигла найменше від грудей відлучити, а вже знову непорожня ходжу. То де ж мені з ними подітися на світі? І всі дрібні, мов ряска. Аби хоч хліба могли пастачити на вих. А то ж всієї землі — одна селитьба, та й то вузька, наче пілка: хата стоїть на нашій землі, а зі стріхи капає — на чужу. — Вона болючим, дикуватим поглядом окидає свою охайну, на дві половини хату, зі стріхи якої справді капає на чужий тил і землю. — Бачиш, на яке раювання діти родяться? Нам хоч у снадок цей клопот з оселею дістався, а їм якраз по трухлявій деревині з хати перепаде, та й більш нічого. Недарма кажуть: багатому — статки, а бідному — діти.

— Може, Василю, таки наділять нам землі? — обводить задуманим поглядом засніжену землю аж по саме її видноколо, на якому тримаються підсишені подолки неба.

---

¹ Так тоді звали зельтерську воду.

— Коли б то господь дав,— жвавішає рум'яне обличчя молодиці.— Може, щось чула?

— Гомонять люди.

— І що ж вони гомонять? — аж перехиляється через тин, начеб вона вперше чує розмови про землю.

— І що викупне цар скасував, і що від панів відріжуть ниви, а мужикам дадуть.

— Задарма? — так налягає на тин, що водночас тріщить дерево і старенька одяганка молодиці.

— Задарма.

— Коли б дожити до цього дня,— добріють темні чоловічки очей Василина і на якусь мить застигають у примхливих, по-юному гарних підочних підпухлинах.

З хати зразу вилітає вервечка босоногих дітлахів і по снігу мчить до мами з єдиним нехитрим проханням:

— Мамо, дайте їсти.

І на цей раз Василина не кричить: «Щоб ви нудьги наїлися!», а з ласкавою зажурою дивиться на галасливий виводок і, осміхнувшись до Марії, проворно несе своє велике міцне тіло до хати. На порозі її перспиняє високий, зітканий з одних м'язів циганоокий Мирон. Впершись ногами в поріг, а головою в одвірок, він не пускає жінку до оселі.

— Щезни з очей, приبلудо! — штовхає Василина чоловіка обома руками.

Той вигинає дугою тонкий стан, але з очей не щезає, а весело, розгонисто сміється.

— Довго я тобі буду говорити? — обурюється жінка.

— Доки не закипиш,— насміхається Мирон.

— Я тобі як закиплю. Он люди дивляться!

— А ми з тобою не люди?

— Геть, кажу! — марно пробує зрушити з місця Мирона і ще більше сердиться.

— Га-га-га! — міцніше впирається в одвірок чоловік, і хоч би тобі що.

Але тут набігають діти, разом з матір'ю обліплюють Мирона, одривають його од порога і разом котяться зі сміхом і гамором в сіни. Марія, посміхаючись, зачиняє ворота і довгим шляхом іде на самий край села.

Своїми обрисами село Медвин було схоже на вивернутий з корінням високий пеньок, втиснутий стовбуром на схід. На заході переплетене розгалуження вулиць з двох боків ліпилося до панських лісів і губилось там окремими вузликами хатин. Чим далі село витягувалось понад шля-

хом на схід, тим більше воно звужувалось і вже від принципового ставка майже до фігури збігало двома свіжими, мов печерички, рядками осель. Сюди найближче з півночі підходив вигин Бугу, добираючись примхливо покрученими колінами до селянських садиб. Далі ж на захід ріку тіснило безмір'я неозорих полів пана Стадницького, воно підіймалося хвилястим пагорбом на північному заході і обривалось біля чайного крила березового гаю, од якого вже брало тяжкий розмах пацьке чорнолісся. Воно було схоже на лук, натягнутий проти села, але замість стріли з того лука вихоплювалась річечка; біля села вона виписувала примхливі петлі, па які нанизувались крихітні левадки, ставочки і копанки.

Таких річечок було в Медвині три. Кожна з них мала свій колір води, по-різному пахло навколо них зілля, але однаково проростали їхні береги чорнолозом, червополозом, вільхою, вербою і високими яворами, і однаково на кладках в підтиканих спідницях виляскувало жіноцтво замашними праниками, вбиваючи в грубі клітини селянського полотняного одягу чистоту й прохолоду лісів.

Іде Марія шляхом, і знайомі оселі розповідають їй, як живуть їхні господарі. Хіба ж не збагнеш, в кого є хліб і до хліба, а в кого вже почався переднівок? Хіба не видно он по тій сумовитій корові, па хребті якої походить ворона, що Гранчакові діти сидять без ложки молока? Хіба обгороджений, мов фортеця, деревинами з чужих осель будинок Плачинди не пре в очі ситим достатком і силою? Он біля дерева на купі лежать неживі двері і вікна, які ще недавно зберігали тепло небагатих людей. Марія одвертає голову від решток чийось знівечених осель і вже з тяжкими думами прямує до своєї недобудованої хати.

Вулиця гуде, де козак іде...

Шляхом, чіпляючись за липи, кривуляє підпилий Євдоким Юренко. Горілка насунула йому па очі рудий чуб і шапку, і тому дорога раз по раз вислизає з-під розм'якшених ніг чоловіка. І це дивує його, бо вже двічі, припадаючи до старих стовбурів, він уперто дивиться па свої розтоптані чоботи, збентежено говорячи: «Ти диви! От диви і поглянь!»

І він ще більше здивувався, коли побачив перед собою молодницю:

— Марія! Ти диви? Ти до мене?

— А до кого ж, Євдокиме? — посміхається жінка, стонячись п'яного.

— Ти диви! От диви і поглянь! — Юрченко ширше розвів повіки, і відблиск прояснення майнув у його круглих, як два дрібних каштани, очах.— Марієчко, люба, чом ти не зі мною?

Клапті спогадів напливають на чоловіка, і він, щоб закрити їх, припадає головою до лици. Марія ніяково дивиться на розм'яклу постать Євдокима і рівно іде вперед, стривожена зустріччю і згадками такої далекої і не так далекої минувшини.

Колись, тільки-но вона почала дівувати, за нею упадав Євдоким, син не багатого, але й не бідного селянина. Вечорами він зітхав та бідкався, що батько не ожениць його на безприданниці, і дозітхався до того вечора, коли Марію побачив Григорій Волошин. І тільки тоді зрозумів Євдоким, наскільки кращою і дорожчою стала йому дівчина і що зустрічі з нею були не простими вечорами, а найліпшим святом його юності. Кинувся в поги до свого батька, той огрів його кілька разів батою по плечах, але дозволив одружитися з бідною роботящою дівчиною. Та було вже пізно. Григорій з-під самого носа вихопив Марію, ще й, сміючись, пригрозив Євдокиму кулаком:

— Бачиш, чим це пахне! Женися, парубче, на волах, коли не міг на дівчині.

Так воно й трапилось: восени батько оженив парубка на рябій дівці, яка не вроду принесла, а пригнала воли у двір Євдокима. Але ні її повна скриня, що вгрузала коліщатами в долівку, ні воли не принесли ні щастя, ні великого достатку молодому господареві. Батько відділив його, і на розкиданих чотирьох десятинах Євдоким перебивався сяк-так, більше кохаючи круторогих, аніж свою Олену, що й досі, згадуючи батьківські достатки, по-качипому пиндючилась перед чоловіком і щодня точила його, мов шашіль деревину.

Ось уже й край села.

Давно заметеною снігом доріжкою Марія підходить до своєї горьованої хати з невщитою¹ стріхою; з любов'ю і трепетом торкається руками її шерхлих стін. Як би ожили вони, коли б навісити хоча б одні двері і трос вікон! Але й так Григорій, паче в трясовині, загруз у

---

¹ За повір'ям тих часів, поки хата недобудована, не можна до краю вшпвати стріху.

позичках і боргах. А ще ж і на стелю треба стягнутися, та її щось у хаті поставити. Скільки мають її, Маріїні, пучки повищрядати чужої пряжі, скільки накосяться і наробляться і Григорії, і Роман на чужих нивах? І здається, холод нешнарованих стін через її руки добирається до спини.

Але в холоді думок ворушаться і теплі хвильки: так побачить вона в цьому році свою сім'ю, своїх дітей у новій, на дві половини хаті і поставить їм страву на стіл, як господиня, а не комірниця. У вільну ж годину перед якимсь великим святом вона розмалює квітами другу половину оселі, вже її друшпану¹ припасла для розпису.

Марія навпочіпки присідає біля рогу оселі, руками обережно розгрібає сніг і не скоро добирається до бляклого, примороженого куща жита. Восени вона посіяла житечко в усіх кутках хати, зійшло воно, закущувалось, радуючи жінку і темною зеленню, і світлою росою. Хай її оселя завжди пахне житом, хай ці дрібні зернята приносять щастя їй і її дітям.

Загрубілими пальцями вона стискає якусь тверду кульку. Ага, це кругла, мов крапля, крижина. То, певно, осіпній мороз скував на житі росу, а сніг привіяв оті холодні зернятка. Їх дочекалася жінка. А коли ж вона дочекається в новій хаті живого, теплого зерна?

І її не спустошена ні роками, ні злиднями уява знаходить і тонкі барви, і світанкову щедрість на розлогих нивах, де поруч спочивають і перецілка, і сонце. Таким вона собі уявляла і рай: не стільки у ньому садів, як доброго шумування жита, що половіє. І це шумування молодиця вносить усередину завіяної хати. Тут вона вгорі, на верхньому вінці деревини, бачить самотнього, без стелі, сволока з випаленим хрестом і роком, зітхає, і думки її одразу біжать своїми коліями до лісу, де росте ще не зароблено дерево.

* * *

Уже при землі негуста рожевість проміння спліталася з голубим розмивчастим одсвітом надвечірнього снігу, уже тіні ходили по долинах, коли Марія підходила до комірчини. На воротах її чекав Григорій, і вона, стрічаючи насмішкуватий погляд чоловіка, прискорила ходу.

---

¹ Друшпан — збірна назва хімічних фарб.

— Ой Григорію, ти ж, певпе, і не їв пічого? А я так забарилась. Не їв без мене?

— А що ж, буду в твої горшки заглядати? — широко, з перебільшеною квапливістю і пошаною відчиняє ворота, і потерта свита кружляє навколо його міцного стану.

— Коли б і заглянув, не впав би в гріх.

— Що, і сьогодні пісне, без гріха? — дивується чоловік.

— В людей уже й пісного нема, — зітхає Марія.

— А ми ще й кабана не кололи, що то сало зайшло за сало, — жартує Григорій.

Марія обурюється:

— І як у тебе язик повертається на сміх при такій пісноті?

Вона й досі не може звикнути до колючих усмішок Григорія. Уже яке, буває, лихо обсяде чоловіка, уже, бувало, як журиться вона, а прийде Григорій, покружляє, покружляє мовчки навколо неї, а то загуде, мов джміль, і таке скаже, що мимоволі і посміхнешся, і зітхнеш. І жилось йому легше, аніж Марії, бо і на людей, і на світ він дивився далеко простіше, ніж вона. Їй ще й тепер мало не кожна людина здавалася чимсь незвичним, і вона завжди чекала від неї чогось кращого, як чекаєш, що після будня настане свято. А Григорій ні від життя, ні від людей не ждав чудес і покладався тільки на свою сім'ю і свої руки. Ними він з дитинства заробляв хліб, ними жорстоко, але без мстивого селянського озлоблення орудував у бійках і на диво ніжно, навіть соромливо, пестив жінку, а зрідка й дітей: щоб не розбалувались та мали страх перед батьком. Усіх людей ділив на багатів, злидарів і тих, що сяк-так крутяться на землі, зводячи кінці з кінцями. На багатство не заздрив, своїми злиднями не дуже побивався і ніколи не прибіднювався перед людьми, як ніколи й не покидав думки доскочити до тих, які перебиваються не наймами, а своїм господарством.

Коли б не пожежа і не голодний рік, він уже мав би свою хату і якісь статки, та всі його зарібки пішли на хліб і дерево, але й це не всушило ні його віри, ні усмішки, лише з новою силою погнало з економії у Таврію і на Дон, де робочому чоловікові легше було викосити лісу на оселю, аніж у пана Стадницького.

— Як тобі, жінко, молилося? — безпевними очима дивиться на Марію, а та відчуває в його мові приховану каверзу.

— Ніби я до церкви ходила?

— А хіба для тебе хата не ліпше церкви?

— Григорію,— здвигає жінка лівим плечем і прихиляє ближче до нього голову. Вона хоче чимось обірвати його нашірку, але в цей час розгонило, з тріском відчипляються двері Величкової хати, а з сіней зі сміхом вилітає Мирон. Він уже біля плоту натягає шапку, запихає під неї чуба, а потім руками закриває вуха, щоб не чути жіничиних прокльонів.

— А щоб тебе, ірода, чорти ще до сьогоднішніх третіх півнів на той світ ухопили! А щоб ти сміявся і не переставав до самого судного дня! — стає на поріг Василина і вся аж пашить гнівом.

— Га-га-га! — обертаючись, відповідає їй чоловік і витирає рубом долоні веселі очі.

— Ви бачили басурмана бісової душі? — взявшись руками в боки, звертається Василина до Волошинів. Не встигла я на якусь часинку одвернутися до куми, а він почав з дітьми ширіжки з квасолею лішити. Не вміє ж, ледачий макогон, а взявся, щоб потішити своїх пущверішків. І от оця анахтема без причастя води з цебер бухнула в муку і перевела мені весь запас. Із цієї муки я тижнів би зо три галушки варила. То чи є в нього тринадцята кленка в макітрі, чи варить щось його баняк? А щоб ти ними, лежню, з першого кусника подавився! Щоб вони тебе, суха вишкварко, камішним жорном давили і вдень і вночі, щоб вони тебе муляли і судомили від посту до самої святої великодньої суботи! А що ж ми будемо їсти, коли в хаті не буде ні кришечки, а в коморі ні пилиночки? — Василина вибухас новими прокльонами, і на її очах з'являються сльози.

— І де вона так навчилася доказувати? — серйозно дивується Мирон.— Оченаш — не знаю, чи прокаже, а прокльони витрушує, наче пір'я з подертої подушки.

І це знову зриває жінку, яка вже з лайки хотіла перейти на плач:

— Щоб тебе дерло і не переставало, щоб тебе надвоє передерло, як попівську перину. Годиш, години йому, паче панській болячці, а він, самшешний, ніякого поняття не має...

— Чуєте, як виспіває? — не сердячись, підморгує Мирон Григорієві і сміється: — Їй-богу, має жінка в роті не язика, а червону стручипу перцю. І кривить він їй усе обличчя. Не раз кажу: хоч вроду свою пожалій, бач, як обличчя зжолобило, хто не погляне — одверцеться й чор-

тихпється. Один я, нещасний, усе терплю, як дядькова свитка.

— Оце б тебе, Григорію, спарувати з Мироном — то саме ураз було б, — штовхає Марія ліктем чоловіка і, зітхаючи прямує до комірчини.

— Чого зітхнула, наче перед наймами? — дивується чоловік, згинаючись у дверях.

— Усе думаю, Грицю, усе думки та гадки, — поклала на скриню блаженський кожушок.

— Може, зажурилася, що наш пан без хліба на переднівку сидітиме?

— А йди тебе. З тобою якраз поговориш, — жінка нахмурилась, а чоловік посміхнувся: знає ж, про що вона хоче погомоніти, щоб хоч душу відвести.

— Все про хату думаєш?

— Еге ж.

— Казав тобі: не треба тягнутись на обидві половини, то зараз уже в якійсь халупі й сиділи б.

— Так у нас же діти, Григорію. Ожениться Ромап, то знову будеш будуватися?

— А тепер помовчуй.

— Коли б вікна та сякі-такі двері навісити, щоб хоч снігом не завівало.

— Та людські столи поставити, — пускає у вуса ледь помітну усмішку.

— Хоча б одного.

— Та судника, та мисника, та лави, та скриню горіхову, та кріселка панські на пружинах, і картинки по стінах з жінками, які збираються купатися, — баляндрасить Григорій.

— Я тобі як людські кажу, а ти знову несусвітне верзеш, — зітхає і посміхається Марія: видумає чоловік таке дурне про безстидні картини, що тішать панське око.

— Не верзу, а прикидаю, що за наше срібло-золото можна купити, — і Григорій сам ледве не зітхнув. Не тому, що не мав грошей, а просто зараз, після передвесняного дня, нестерпно запахла комірчина відволожено-кислою глиною і цвіллю. Як не вигріває Марія жаром кутки, а вони брудними коржами роздуваються від долівки до самої стелі.

— Дивилась я, Григорію, сьогодні, як Плачинда огордив свій маєток чужим деревом.

— Уже торгує ним?

— Не знаю, не допитувалася... Вікна лежать на одній купі, двері — на другій.

— Які ж в тебе очі бистрі до чужого добра! — дивується Григорій.— Гляди, щоб їх не покосило.

Але Марія не зважає на просмішку, а веде своє:

— Хтось щастя виглядав через ці вікна, а тепер лежать вони гамузом, наче непотріб.

— Ти чого так довго прядеш нитку про них? Коли щось надумалась, кажи.

— Може, Плачинда продав би їх нам... у борг. По дешевшій ціні... Як думаєш, Григорію?

— Цей продасть по дешевшій ціні! — лиха усмішка заворушилась під тонкими вусами чоловіка.— Пождеш! Він рідного батька дешевше віддасть, аніж ці вікна.

— А може, таки перейдеш до нього?

— Краще я за смертю піду! — твердо випростався серед хатинки.— Весною житиму без вікон і дверей, а до того шкуродера нога моя не ступить.

— Чого це так загордився? — незадоволено подивилась на чоловіка.

— Забулась, якій Плачинда. Йому тільки дай за твого пальця вчепитися, то й не стямнися, як без обох рук залпнися, а душу в завдаток, мов чорту, віддасиш. І звідки така невситимість береться?

— Що ж, воля твоя,— зітхаючи, починає поратися біля печі, щоб скупорити сяку-таку вечерю.— Це я так сказала, бо дуже вже хочеться вхідчини справити.

— І все село скликати на них,— веселіє Григорій.— А я вже й квартиранта знайшов у хату. Чи, може, мало одного? — наче серйозно дивиться на жінку.

— Якого квартиранта? — чекає нової насмішки від Григорія.— Що іще вигадуєш?

— Правду кажу,— споважнів чоловік.— Зустрівся з Мар'яном. Такий він бідний та нещасний, ледве душа в тілі тримається, і нагріти нема її де; повіриш, кілька ночей спав у економській волоні — в жолобах для волів, а потім у хурдику¹ поміж хворими вівцями. Одначе панські попихачі й звідти витурили. Оцю ж ніч перегиб у зимарці на хутірці Кароля Романовського, дослухався, як трубили довкола вовки. То хіба ж так можна мучитись людині? От і сказав йому: «Не журись, Мар'яне, вставлю в свої палати вікна й двері — переходь жити до нас, міс-

---

¹ Х у р д и к — приміщення для хворих овець.

ця не перележиш». І аби ти бачила, як він зрадів, аж слеза під повіками закипіла; отак наче в тебе, коли ти, серце, дуже злуєш на мене,— Григорій, піддобрюючись, пригорнув однією рукою дружину, притиснув її обличчя до грудей.

— Дурний, задушиш...

— А хто ж тоді нову хату маститиме? — поцілував жінку в щоку.

— Ой, лис ти, Григорію, лис! Нашкодив тихцем, а тепер піддобрюєшся?

— Так до своєї ж, а не чужої. То як?

— Іще й хати нема, а квартиранти знайшлися. Де ж той порядок у тебе?

— Порядку, звісно, мало в мене,— з жвавістю закивав головою.— Таким я вже перекотиполем вродився.— Згадав свої щорічні мандри і в думках побачив далеке марево лугів та степів, які, мов друге життя, ввижались йому.— То як? — знову питає про Мар'япа, одначе навіть не називає його імені.

— Та як?.. Недарма ж кажуть: аби хата, а злидні знайдуться,— поморщилась Марія.— Хай уже переходить до нас, коли кращого не знайде.

— От і добре, жінко. Тепер у сінях над комірними дверима буде висіти два ціпи і дві коси.

— Чпісь, може, й висітимуть, а твої десь гулятимуть по чужих степах. Коли вже те циганське життя закінчиться?..— знову зітхнула дружина.— Ти б сказав Мар'янові, щоб я йому білизну попрала, бо, може, й пужа чоловіка заїдає.

— Скажу,— поплескав жінку долонею по спині, підійшовши до печі, рукою відшукав у попелі живий огонь, засвітив каганчик і безжурно почав наспівувати про чумака, який до того дочумакувався, що і штани подерлись, і очкур урвався. А жінка знов у думках бачить свою хату і Плачиндині вікна, і здається їй, що на шибках комірчини перегойдується не відблиск вогню, а гарячі голови соняшників заглядають в її, Маріїну, хату...

VI

— Іване, ти не заморозиш дитини? — до діда й Максима поволі в святепній, підперезаній крайкою запасці підходить баба Ганна. В її брупатне обличчя, схоже на суху

зморшкувату грушу, навіки залягла селянська доброта і лісовий смуток.

— Чумак не боїться ні холоду, ні сніги,— дістас старий з кисета люльку.

— Уже і його в чумаки запиши, все буде веселіше,— зневажливо зібрала в оборку уста, і вони в усі боки бризнули сотнею зморщок.— Ходімо ж вечеряти.

— І стара може сказати розумне слово,— прощальним поглядом окидає ліс і зупиняє зір на лісовому болітці. Над ним неясно, наче марево, повисли пагорби димчасто-рожевих хмар; надвечір'я втискає їх у глибіню сталестих передвесняних барв, які от-от мають заграти голубішню.

Стежечка біжить до того місця, де влітку стоїть невелика пасіка, повертає на сінокіс і рівно розколює пішак¹ діда Дуная. Галява — це вся земля старого: і поле, і сіножать, і город, і сад. Чимало колись людей пана Стадницького жило в лісах. Але після 1861 року більшість із них управитель переслав у село; залишились тільки ті, що мали свої спокоєвіччі, заведені ще з часів Палія сади, що були закріплені за ними «інвентарними правилами» 1848 року, а потім вписані і в уставні грамоти. Отак яблуневий цвіт і залишив хліборобів у старих батьківських гніздах, бо старий пан, розтринькуючи мужицьку кривавицю по чужих країнах, не захотів сплатити дядькам за сади. Але після його смерті на французьких водах молодий поміщик до копійчки обчислив, яка йому невигода тримати селян у лісах, і почав судовий позов.

Десять років тягнулася справа про «вивід», але селяни затялись на своєму, і мандрувало їхнє зерно і сушня у торги, щоб курними дорогами могли брести сивобороді ходаки і до губернаторів, і до другого департаменту сенату, і до самого царя. Мужицька правда, як могла, шукала своїх золотих дверей, але перед нею відкривали двері тільки суди, дедалі більше озлоблюючи сумні очі лісовиків. Захисники і судді об'їдались останнім мужицьким скарбом, як жаби мулом; вони замучили селян, що затялись на своєму, але нарешті утомили і пана: поїхав, небо-рак, відпочивати на чужинські цілющі води та й там вдруге одружився на чарівній панночці, батько якої з широким аристократичним умінням розтринькував до решти статки своїх дідів. Медовий місяць Стадницького затягнувся для лісовиків на кілька років. А це знову пан узяв-

---

¹ Піший наділ селянину після 1861 р.

ся за сутяжне діло, і недавно губернське по селянських справах присутствіє передало мужицьку долю на «усмотрение» з'їзду мирових посередників.

— Коли б його ще втретє одружити, — невесело жартували селяни, готуючись до нових судів.

— Одружила б його сира земля, коли він і тисячами десятин не може наїстися, — кидали гарячі голови, з тривогою чекаючи своєї долі.

Дід Дунай, баба Ганна і Максим підходять до чепурної, гарно вшитої, з гребенем і острішками хати. На дощаному порозі, чекаючи господиню, тісно збилася дробина: бундючні розцяцьковані індикки, важкі, з подвійними вухами кури, зобаті коротконогі качки. І все це підводять голови догори, чекаючи поживи. Біля ганку на двох обтиканих кілками стовпцях молодцювато набажир перехилились глечики, з-під стріхи задиристо пересміюються підвішені качани кукурудзи, а далі на пучках калини вовтузиться табунець схудлих за зиму горобців. Одні з них сірі, а інші зовсім чорні, — зразу видно, які почують у стрісі, а які гріються в комині.

— Агиш! — махає руками баба Ганна.

Горобці неохоче перелітають з калини, облизують гілку яблуні, а коли стара береться за клямку сінешних дверей, знову дружно падають на кетяги і навіть пахабно починають чубитися.

— Ще раз кишни, бач, як злякалися, — сміється дід Дунай і весело дивиться на пташине весілля.

І навіть дивно, як у цьому кряжистому тілі вміщуються два протилежних світи: то лагідний і тихий, як рівна надвечірня година, то гострий, мов бунтарський ніж. То стоїть, бувало, дід Дунай у церкві до обідні, сивий і строгий, мов селянський пророк, то зразу ж після обідні на цвинтарі він так може в'їсти словом якогось односельчанина, що той аж скрутиться. Може, тому й по-різному говорили люди, чому Іван Ярош, син Петрів, став називатися спочатку Дунаєм, а потім дідом Дунаєм. Одні гомоніли, що прізвисько пішло від пісні. Бувало, заспіває Іван Ярош на одному кінці села «Тихо-тихо Дунай воду несе», а на другому — чути. А інші казали, що прізвисько знайшлося ще раніше, коли чумаки Іван Ярош вперше сам повів мажі Дорохтея Плачинди до мілини Азовського моря.

Василь Плачинда, батько Дорохтея, мав свою ватагу на двадцять паровиць, а при ній чотирьох найманих чумаків

і п'ятого кашовара. На першій паровиці завжди сидів Петро Ярош, а на останній Василь Плачинда, і не тому, що був із боязких, а тому, що потерпав за срібло і золото. Хитрий чумаки вів подвійну торгівлю: і рибою, і грішми, граючи на різниці внутрішніх цін між золотом і паперовими знаками. До введення депозиток і кредитних квитків золотий полуімперіал¹ на Поділлі коштував вісімнадцять карбованців асигнаціями, а на Азові — двадцять один. На срібному ж карбованці, дякуючи вільному курсу, можна було заробити чистих 50—60 копійок. Тому і вивозив батько Дорохтея полуімперіали і чужоземні лобанчики та єфимки на Азов, а звідти повертався з рибою та «поганими» грішми. Не цурався і Дорохтей цього зарібка, хоч і зменшився він після введення кредиток. В усьому Дорохтей був обережніший і скупіший за батька: не міг і не любив після вдалої купівлі чи продажу гуляти з чумаками, як старий Василь, по два-три дні, не тернів на людях хвалитися ні багатством, ні щедрістю. Він теж іноді був за панібратство — але таке, що доходило до глибини слова, але не до глибини кишені. Навіть на чумацьких харчах він старався увірвати собі децицю: чим ближче ставало додому, тим гіршу їжу давав чумакам. Поживитися ж рибою в нього було зовсім неможливо: раз і назавжди Дорохтей встановив на кожний чумацький віз навантажувати одну кількість рибин: чухоні 4001 штуку, стільки ж і боковини, судака — 6001 штуку, тарані — 7001. Забобонний Плачинда до тисяч додавав ще одну рибину — на щастя, і боронь боже, коли ця рибина або ще якісь біля неї пропадали.

— Розкрадаєте моє щастя! Розвіваєте мою кривавицю! — вертячи важкими очима, люто нападав на чумаків, власноручно перелічивши рибу вдома. Він по найвищій ціні вивертав з'їдену чи загублену рибу з чорних наймитських кишень. Тремтячи над своїм щастям, Дорохтей у дорозі піснотою і тухлим пшоном захарчовував своїх чумаків так, що його почорнілу ватагу здалеку пізнавали і чумаки, і покупці риби, і солеторговці. Якось одного вечора, коли Плачинда, бідкаючись, сказав, що знову забув купити в Балті сала і нема чим засмачити куліш, Іван Ярош обізвався з берега степової річки, над якою стояли чумацькі мажі:

---

¹ Золота п'ятірка старого карбування.

— А чому ж ви, Дорохтею, не забули в цій самій Балті свічок пакувати?

Плачинда з гідністю відповів:

— Свічки, Іване,— божа справа, і нема чого їх тулити до грішної і гріховної сусти.

— Коли свічки — божа справа, то чого ж ви ними торгуєте в Медвині?

— Може б, ти, чусш, прикусив язика, а то він довгим став, наче судак,— насупився Плачинда.

— Прикушу, коли зараз же, Дорохтею, дістанете приправи до кулешу.

Плачинда витріщився на наймита:

— Ти що, не хильнув дорогою? — і затремтіли підрізані крильця його кібчастого носа.

— Хильнув, а тепер хочу закусити,— твердо відповів Ярош, бавлячись прив'язаною до пояса ложкою.

— То, може, ти ще не кулешу, а навіть панських локшин або свинячої похребтнини захочеш? — в'їв чоловіка і засміявся, оглядаючись довкола.

Але ніхто з ватаги не підтримав його сміху.

— Хай уже ця розкіш вам, а на гурт дайте хоч людський куліш, а не помиї,— спокійно і уперто вів своєї Іван.

— Це я тебе пом'яни годую? — розмахуючи руками, затанцював од злості на одному місці дукач.— А я сам не їм ці помиї?

— Ложку стромляєте, це правда, а осібно їсте собі сальце,— обіззався невслучкий, сиритний Морозенко.

— А хто вам боронить сало їсти? — почав скаженіти Плачинда, і видно було при повному місяці, як тіпалось і зеленіло його обличчя.— Їжте, хоч трісніть!

Іван Ярош ненавидячим поглядом зміряв Плачинду і м'якими кроками підійшов до нього:

— То зараз же принесіть!

Глянув Плачинда на Яроша, відхилився назад, і заячий холодок на мить недобре заворушився в його душі; але тільки на мить: не міг же він показати, що ї справді злякався цього наймита, наскрізь чорного від дорожнього пилу і дьогтем виквацьованої одежі, і тому вирішив сварку повернути на жарт:

— Ну й грізний ти, Іване, аж іскри з очей викрешуєш. Люблю таких. А чорт зна за що нам не варто гиркатися. Завтра, чоловіче добрий, буде сало, а до сала й сяке-таке півоко знайдемо, щоб запаморочити собі мізки.

Кашовар дрібненьким смішком підтримав свого господаря, жартома ткнув Яроша пальцем у бік, але так дістав по руці, що відразу подавився сміхом.

— Ні, ви нам сьогодні принесіть! — відрізав Ярош, навіть не глянувши на кашовара.

— То що, я вам аж у саму Балту поїду на змучепій худобі?! — знову скипів Плачинда.

— Хоч і в трясця, а щоб нам було наше.

— Сам ти в трясця провалися! Ти мною, пісний злидень, командувати хочеш? — тепер уже Плачинда сам на крок підступив до Яроша.— Гляди, щоб за баламутство і розбії не забряжчав іржавими кайданами до самого Сибіру. Ще й не таким розумникам обламували руки.

— За Сибір у нас потім буде балачка,— стримав себе Ярош.— А зараз — гайда, господарю, за харчами, і то скоріше, бо ніч тепер коротка.

— Не здохнете до ранку,— і Плачинда повернув до своєї паровиці.

— Що ж, славне товариство,— звернувся Ярош до чумаків,— привчає нас хазяїн голодувати тричі на рік, то, може, провчимо його хоч один раз і ми?

— Та воно, коли таке діло, то хоч і не хочеться, а таки доведеться,— подивилися на Дорохтея і зразу ж одвернулись від нього наймити.

І не встиг Плачинда отямитись, як чумаки підійшли до мажі, рвонули на себе промаслену парусину, пригнулись — і важка паровиця здибилась на чорних чумацьких спинах, з тріском хряснула над берегом, і в'ялена риба химерним осіннім листом закружляла на іскристій воді.

— Пехай пливе аж до тихого Дунаю,— хмуро промовив Ярош, прямуючи до другої паровиці.

— Хлопці, що ви робите? — благаючи, кинувся до чумаків Плачинда.— Пожалійте і себе, і мене.— І в його очах наймити побачили чи то сльози, чи то перелякані крапельки місячного сяйва.

— Що ж, славне товариство, пожаліємо чоловіка? — роздумуючи, запитав Іван чумаків і зизувато поглянув на Дорохтея.

— Пожаліємо, коли він і слова не пікне в селі,— обізвались чумаки.

— На хресті заприсягнуся! — тяжко всунув скоціорблену руку в пазуху, і в пальцях блиснув золотий хрестик, привезений з святих місць.

— Ну що ж, де наше не пропадало,— махнув рукою Іван Ярош.— А тепер — гайда спати.

— Як це спати? — перелякався Плачинда.— Маїте бога в животі: допоможіть рибу виловити.

— А це вже не наше діло,— засміявся Морозенко.— Ми чумаки, а не риботорговці.

Чумаки розійшлися до волів і паровиць і довго пересміювались, прислухаючись, як талапались у воді Плачинда і кашовар, виловлюючи ті судаки, що, не досягнувши Дунаю, поприбивалися до берегів степової річечки. Ще добре, що чумакам не підвернулася мажа з білужиною.

Плачинда дотримав свого слова: ніде не жалівся, помовчували деякий час про свою пригоду і чумаки, ще голосніше вечорами виспівуючи невеселі пісні, а до Івана Яроша тоді ж якось непомітно вчепилося прізвисько Дунай, і тепер уже не знають в Медвині, чи винна в цьому пісня про Дунай, чи пригода біля степової річки. Але всі знають у Медвині про за давнену зненависть між Ярошами і Плачиндами. Навіть у церкві не ставали поруч Дорохтей і Іван, а зустрінуться, бувало, то голови завертають аж за плечі, або раптом і сіконе Плачинда:

— То іще дихаєш?

— Правдою дихаю. А тебе, Дорохтею, ще від кривди на кольки не схопило?

І тоді обличчя Плачинди кривилося, наче й справді чоловіка шпигали кольки.

— Все одно не минеш Сибіру. Діждусь, коли ти походиш під холодним сонцем!

— А я діждуся ще походити по твоїй людською кривавицею напоєній землі... Так що менше старайся!

Земля була самим дошкульним місцем старого Плачинди, і після цього слова він снів і мерщій сторонився Яроша. Одначе не раз бачив у думках, як дідизна Яроша переходила до його рук. Він би втричі дорожче заплатив за цю землю, щоб вдосталь насміятися зі свого ворога. І сина змалечку привчав, що в Яроша найкращий сад в селі і його треба не спускати з очей...

В оселі діда Дуная чисто, як у вінку. В сухій настій лісових трав і квітів влітається вологий повітря нещодавно виесених з льоху яблук і ярого меду, на покуті красується сніп жита, затуляючи одягу сивих святих. Кленовий мисник переливається полив'яним цвітом святешних полумисків, а біля мисника висить потемніла від років коб-

за — відрода старого. З світлиці, якомсь боком, видібує лелека, його гордовиту осанку несе вниз опущене крило.

Максим щинає в кишені малай, простягає птиці, і та з гідністю закидає назад голову, за звичкою ковтає їжу так, начеб вона жива і може вирватись.

Баба Ганна метушиться біля печі, бережно ставить на стіл велику череп'яну миску з борщем; в ній чорні головки грибів, оторочені крихітними краплинами олії. Лелека одним оком націлівся на гриба, схопив його, підкинув угору, щоб зручніше проковтнути, а дід Дунай ложкою почастивав печемну птицю, і вона з презирством до роду людського дигає до дверей, причаюється біля лави. І не встигла господиня поставити на стіл чумацьку поливу, як бусол занурює дзьоба в миску, вихоплює шматок потруху, проворно відбігає подалі від людей. Дід і хлопчик сміються, а баба розводить руками:

— От харцизяка!.. А ще й під святим небом літав. Сідай, Максиме, за вечерю.

— Та я не дуже й хочу, — мнеться хлопчак.

— Сідай, дитя, поки баба ще тупцює, — добрими очима дивиться на нього стара і зітхає.

Максим, щоб не чути, що баба можуть незабаром померти, мерщій шугає під стіл, опиняється на лаві біля снопа і проворно береться за горохвяник і ложку.

Уже присмерк заглядає у вікна тихої, загубленої серед лісів хати. Несмілі шуми саду і лісу, блакитне березневе малювання поміж деревами, тугий перестук краплин, що вже закипають кригою, і зоряний цвіт у гіллі — усе нагадує той казковий чарівний край, який давно втратили убогі діти землі.

По вечері баба Ганна, шелестячи житом, запалює перед божинцею лампадку, до якої приладнана писанка, і в хаті одразу оживають два світи: під сволоком хмуряться і печаляться боги, а ближче до людей нахиляється житній сніп, і дід Дунай задумано перебирає дрібні зернятка пахненого, сивого, як і старий, колоска.

«Як же ти, житечко, вродиш цього року?» — народжується одвічна селянська тривога і сподівання, які довіку зв'язані з хліборобом, як душа з тілом. Чи багато, чи мало було в його засіках зерна, але ніколи воно не зникло з думок і засіків пам'яті: там воно і сходить, і дозріває щедріше, ніж наяву.

Максим тихенько бавиться з лелекою і не спускає очей з діда. Нахмурилась старий — Максим і собі морщить ло-

ба, зітхне чумак — і школяр зітхне, бо і він трохи розуміє, чого журба стоїть у їхньому селі. Правда, в лісах, де живе дідусь, її менше. І вже навіть Максим прикидає в голові, що і йому, коли виросте, краще було б мати шматок землі десь поруч з дідовим пішаком. Ех, аби-то гроші в нього, Максима, були! — і землю купив би, і хату поставив би таку, що до всякого б сміялася. А як би він статечно ішов святами у гості до своїх батьків: з хлібом і сіллю, а то й з гостинцем яким. Тоді б його мати не називала усякими негожими словами, а батько б у душі весь час каюся, що лушпанув колись свого меншенького паскудною ремінною попругою, горіла б вона ясным вогнем...

Але ці думки швидко відлітають, і Максима аж підмиває попросити, щоб дід що-небудь заграв на кобзі. Хай почне сумних-сумних пісень, а перейде на гопак чи сторбана, бо ж хіба не скучає Максим за музикою?

— От, діду, аби ви щось заграли, — не витримує хлопчак і косує на кобзу.

— Що, сверблять ноги? — одривається дід від своїх думок.

— Чого б це їм свербіти? — дивується Максим, начеб він і не думав про танці. — Хочеться якоїсь чумацької послухати.

— Так і чумацької? — недовірливо допитується дід і посміхається.

— Авжеж, — запевняє його Максим, — бо ж то пісні!

— Ох і метикованій ти, — похитус головою чумак, прямує до кобзи, здмухує з неї порох і вже кладе її біля грудей, немов сповиту дитину.

Забрнїли струни раз і вдруге, підтягнув їх чумак і знову ворухнув ними, видобуваючи мелодію далеких років. І сумно затужила кобза, і полилися журливі слова чумацької пісні:

Іхали чумаки, гей, із України,
Стали попасати та на край долини,

Викресали вогонь та й до ружини,
Розпустили пожар та й по долині,

Розпустили пожар та й по долині,
Солов'єві діти попалили.

Зозулечка з гаю вилітає,
Соловейка братом називає:

— Було б не вити гнізда у лужечку,
Було звити гніздо у гасчку.

Було звити гніздо у гасчку,
На високім дереві, на вершечку.

— Звив низенько — дівчата забрали,
Звив високо — хлопці підрубали,

Звив у лузі — і там пропадає,
Ніхто щастя-долі не вгадає...

Пісня зажурила всю хату. Зажурився і Максим, бачачи і далекі стенові пожари, і як у вогні горять соловейкові діти; не вгадали їм батьки ні щастя, ні долі... Але дід знову провів рукою по струнах, і повеселіли вони, і повеселіло щось у ногах школяра, і почало підійматися вгору, виганяючи сум з усього тіла. А дід головою ще й бровами повів, запрошуючи малого до танцю. Затремтіла душа у хлопчини, і танець вселився у тіло.

— Ану, Максиме!

Але школяр ще для годиться мнеться, огинається, віднікується, а потім таки стає на середину хати, поправляє чуба і входить у полон музики. Без усмішки, без веселощів на обличчі, але з діловою гідністю, як сільські парубки, Максим починає танцювати. Нема в цього ні стрімких вихвлясів, ні підскоків, а є тільки праця підошов і закаблуків, є краса рухів. Вони наростають і наростають, немов розказують, що для хлопчача замалими стали хата і ліси, дарма що він танцює майже на одному місці.

Замовкли, мов обірвалися струни, зупинився і Максим, по-парубоцьки вклонився дідові, хвацько поправив чуба, що навис на великі очі, в яких тільки тепер спалахнули вогники завзяття.

— Славно танцюєш, Максиме, — похвалив малого старий. — Чи в закаблуках твоїх не сидять чортенята?

— А хто його знає? — посміхається хлопчак. — Може, швець і всунув їх замість ременю. — Чи не скинути чоботи та роздивитись гарненько?

— Не завадило б.

— І скажеш таке проти ночі, — замахала руками баба, а дід і Максим засміялись.

Старий знову кладе руку на струни, але біля ганку загавкав Барбос і заперхотів дужими лапами по снігу. Дід поклав кобзу на лаву, накинув на плечі кожушанку, вийшов з хати і незабаром повернувся, пропускаючи по-

перед себе невеличкого, чепурного Петра Морозенка, старшого сина Мирона, з яким він ще чумакував у Плачиди.

Морозенко скинув шапку, і рясні кучері, мов золоті персні, поспішались йому на високе чоло. Довгасте біляве обличчя лісовика зосереджене, на лобі тремтить поздовжня борозенка, очі неспокійно бігають по хаті.

— Ты чого, Петре, такий? — допитливо вигинає віхті сивих брів.

— Біда, діду! — стогоном виривається з глибини душі чоловіка. — Таки не минула нас лиха година.

Баба Ганна охкає і присідає на піл, Максим кидає бавитися з лелекою.

— Знову пан? — стає проти Морозенка дід Дунай і прикладає до серця кулак.

— А який же дідько. Він, окаяиний. А ми, дурні, врятували ж його колінь на свою голову. Не я вам тоді казав?.. — хижішає погляд чоловіка.

— Говори! — наказує дід, і Максим бачить, як на його шиї набухають грубі, покривлені жилки.

— Що там говорити! — кидає Морозенко шапку на лаву. — Учора наїхала до пана погибель наша — мирові посередники. До третіх півнів полоскались у горілці і винах, запивали вином кривавицю нашу, а після третіх півнів, вірне слово, порозлазились по кутках, мов нечиста сила.

— Ой боже, наш боже, — важко зітхнула і витерла сльози баба Ганна.

— Цить, розрюмсалась, — старий хмарить чоло і потерпляче дивиться на Петра: — Що ж далі?

— А що ж далі? Дворянським словом порадували пана, що з'їзд новим панером таки виведе нас із лісів. Коли ж ми будемо бунтувати, поженуть, мов колодників, у Сибір.

— Господи, помилуй нас! — простягнула руки до божниці баба Ганна.

— Не помилує пан, не помилує, певне, й господь, — з гіркотою промовив Морозенко.

— Є тепер кому світ губити, — тяжким зітханням виривається в старого.

— Було і є, — стверджує Морозенко.

— Значить, у панському вині топили нашу долю? — допитується в нього дід Дунай.

— У панському, топило б їх на бистрій хвилі.

— І це вже добре,— боліспо кривиться дід, в нього нижче опускаються щокни, і тільки тепер видно, як багато зморщок наснували на його обличчі роки.

— Що ж тут доброго? — невесело дивується Морозенко.

— Уже те добре, що не де-небудь, а в палаці пана прошивають нашу землю мирові посередники. Хоч буде за що вченитися... Бачиш, суди вже й діда привчать сутягою стати. Хто говорив тобі про все це?

— Євген Колосюк від панської челяді підслухав. Щойно зустрілися з ним. Що ж тепер діяти?

— Піти зараз же по людях, щоб ніхто, ні один не дав згоди на вивід! Щоб ніхто не поклав руки чи хрестика на панські папери... Брешете, пани, не скакатимете халандри біля наших садиб! — випростується дід Дунай, і вперта рішучість кам'янить йому обличчя.

— Знову будемо кланятися по судах?

— А що поробиш?

— Висмокчуть вони з нас останній гріш і старцями по світу пустять,— зітхає Морозенко.

— Тоді до самого царя будемо добиватись.

— І знову ж: до бога високо, до царя далеко, а з мужика останню шкуру деруть. Не дивляться, що вона вже латана й перелатана.

— Так воно вже заведено: яка не є шкура на воліві, а шкуродер здере її.

Велике горе, що відразу затопило всю хату, охоплює і душу Максима. І вже він бачить пана Стадницького з живодерським ножом у руці; в малому чутливому серці народжується острах і зненависть.

Знадвору знову гавкає Барбос, потім затихає і в хату влітають близнята Морозенка — дев'ятилітні Ярослав і Михайло. Вони так схожі один на одного, що, кажуть, їх і мати тільки по очах розрізняє: у Ярослава — сині, а в Михайла — голубі.

Хлоп'ята біля порога похапцем скидають шапки, і золоті, як і в тата, кучері розсинаються аж до надбрів'я.

— Ви чого? — сумовито підіймаються брови Морозенка.

— Тату, до нас,— перебивають одне одного,— Чорне Сало приїхав.

— Прилетів чорний ворон,— ще більше поглибшала зморшка на чолі Морозенка.

— І що він говорить? — питає дід Дунай.

— Щоб хоч з-під землі викопали, а знайшли тата,— радісно випалює Михайло і посміхається: зразу видно, що нічого не знає про лихо, яке обрушилось на лісовиків. І Максим жаліє його в думці.

— А ви говорили, де я?

— Ні, не говорили,— відповідає за обох Ярослав.— Сказали, що, може, в діда, а може, й на селі. Хіба ж ми дурні?

— Ну, то що ж, діду, робити? — тягнеться Морозенко до лави за шапкою.

— Головне, щоб усі взнали про папську змову і тримались одного.

— А з Чорним Салом як?

— Хай почекає. Звісно, з яким паваром приїхав цей папський горщик!

— Діти, додому! Мене в діда нема!

— Нема і не було! — Хлоп'ята натягають на кучеряві голови шапки і, штовхаючись у дверях, вилітають з хати, хочуть на дурничку прокататися на Барбосі, але той передбачливо дає задній хід, близнята розтягуються на свігу, лицем в лице, і так деякий час заливаються реготом, потім, штовхаючись, зіскакують на рівні ноги, беруться за руки і, розмахуючи ними, зникають за деревами.

Дід Дунай підходить до покутя, торкаючись руками сніга, піднімається навшпильки і задмухує голубий вогник лампадки. Зразу в темряві гаснуть очі ікон, зникають оповиті масними олійними німбами святі, і лише дорідний сніп неясно біліє і, чути в тиші, стікає на долівку розтривожене зерно.

Морозенко прощається з дідом, вони обидва виходять з хати, за ними тихенько вислизає Максим. Разом вони доходять до груші, на яку сьогодні підняли вулик.

Надворі посвітлішало: між крижинами хмарин обережно пропливає місяць, і його зеленаве проміння вишлітає на засніжених деревах і землі рухливі неводи.

Швидко, розмашисто пішов Морозенко, ось поміж деревами майнула його струнка постать і зникла за тими срібними неводами лісів, що, здається, виловлюють клапті мужицької землі. А дід задумано стоїть біля груші, в його освітлене чоло втиснулися стрілки темені, що залягла у зморшках. І Максимові до сліз стає жаль старого.

— Дідусю, ви не журіться...— торкається пальцями дідових пучок і наосліп чує, що навіть вони в мозолях.— Може, якось біс біду перебуде.

— А я й не журюсь, дитино, — зітхаючи, відповідає малому і проводить рукою по чолю, паче бажає стерти з нього стрілки темені.

— Невже, дідусю, панові ще мало землі? — і собі зітхає хлопчак.

Старий обертається до Максима, пильно-пильно дивиться на нього.

— І ти журишся?.. Оп як... Запам'ятай, дитино, запам'ятай собі назавжди... панські очі більші за черево — усе б з'їли. А наш пан, хоч і дуже вчений, а гірший за Каїна, — і дід високо підіймає руку до місяця, на якому, як на печаті, викарбувано страшний злочин.

— Діду, а чого на місяці такі чорні плями? — і собі дивиться хлопець на чумацьке сонце.

— Чого? А, напевне, для того, щоб пам'ятали люди, як Каїн підняв Авеля на вила, — сторожко прислухається старий до зрадливої лісової тиші.

— За що ж він його підняв?

— За що? — мов крізь сон перепитусь дід. — Не знаю, дитинко, але думаю — теж за землю, бо інакше нема за що. Так і нас пани підіймають на вила, — береться шершавою рукою за стовбур груші, на яку з дуплянки просочуються тонкі пахощі давньої бджолиної праці.

Чи ж буде в цьому році божа комаха носити сюди мед і пергу, чи підуть на дрова панській челяді оці пахучі борті, оця утішна його праця?.. Для чого ж він жив і мучився свій вік? Ні золота, ні срібла, ні маєтків не зібрав ні з Криму, ні з Дону, ні з своєї землі, а літа і здоров'я віддав і Криму, і Дону, і своїй землі. І за це він мав у простій нехитрій оселі чорний хліб і сиву сіль, навіть у недорід не умирав із дітьми з голоду. Вже й це багатьом людям здавалося щастям. Отаке убоге щастя хлібороба. Але і на нього позаздрив пан. А він же його від смерті врятував.

І старий Дунай, похиливши голову, поринає в глибину років. Ось перед ним закружляла, загула, завила страшна хурделниця, вона темною велетенською снувальницею охопила увесь простір, усі розвихрені оселі і ліси. І вже не можна було розібрати, звідки валить сніг: чи з неба, чи з самої землі щось підіймає його. По селах тривожно дзвонили дзвони, щоб врятувати когось із тих, хто був у дорозі, дзвонили вони і на відхід душі тим, кого вже завіяла хуга. І в той день у вікна лісовиків загунали арапники панських лакуз:

— Гей, виходьте пана шукати!.. Їхав з повіту та й з дороги збився.

— Хто знайде — червінця заробить.

— Гей, скоріше, збирайтесь!

Неохоче, хмурячись і чортихаючись, виходили лісовики шукати в снігах свого пана, і хто знає, які думки були у їхніх головах, бо це трапилось невдовзі після десятилітньої справи про «вивід».

Дід Ярош одягнув свіжу сорочку, зняв із жердки старого кожуха, а баба Ганна поставила свічку перед образом богоматері. Подивився старий і на дружину, і на свічку, поставлену на рятунок його душі, та й пішов з Морозенком у степи розшукувати пана.

— Глядіть, ще й знайдемо оте щастя на свою погібсіль. Заробимо чортового червінця, а позбудемось життя, — невесело пожартував Морозенко, прикриваючи обличчя зігнутою в лікті рукою.

Не відходячи один від одного, вони довго петляли в сліпому коловороті завії, падали, по поясе провалювались у замети і підводились, орючи сніги і ловлячи уже притихлі звуки далеких дзвонів. Через деякий час і дзвони стихли, а навколо стало ще темніше.

— Отак і до смерті недалеко, — обізвався під лісом спітнілий Морозенко. — Вертаймось, діду, додому, бо ще й нас замете. А як пан помре, ми йому свічку поставимо, ви із свого, а я з купованого воску.

— Потовчемось, Петре, ще трохи.

— Було б чого... — почав обтрушувати з кучерів сніг. — Може, панська душа давно вже чекає теплої свічки.

— Розп'ятався ж ти сьогодні. Верзеш неусвітне, — нахмурився старий.

І знову почали орати ногами рухливе спуче безмір'я, і знову провалювались і підводились з наметів. І таки наскочили на розламані сани, на яких під снігом і шубою уже бачив потойбічні видіння їхній пан. Може, йому ввижалось святе небо, а може, й уся грішна земля, захоплена його дідами і відсуджена ним у лісовиків. Морозенко нагнувся до Стадницького, вухом принав до його пахололих грудей.

— Ще ледь-ледь дихає, — і подивився на діда. — Хай би солодко спочивав пан, бо навряд чи матиме легшу смерть.

— Що ти, Петре, бог з тобою. Живи з правдою і по правді.

— А хтось хай кривдою живе? — буркнув Петро.

І вони на своє безголов'я своїми ж руками відіграли скриванілу душу папа, але не змогли вкласти в неї людського тепла. Навіть червінця свого не одержали: посоромились правити його, а сам пап не догадався щось заплатити лісовикам, тільки чаркою почастував їх...

І вже не вперше в серце діда зановзає і знаходить притулок грішна думка: краще було б у ту страшну хуртовину послухатись Морозенка. Тоді навряд чи захотілося б кому судитися з розкиданими по лісах оселями.

В хаті старий знову світить лампадку, ставить її від образів на стіл, під божницею знаходить шматок олівця, листок паперу і садовить коло себе Максима.

— Папиши, дитинко, моєму Василеві листа, може, він чимось зарядує нас.

— Він же коло самого царя живе, — подає свій голос баба Ганна, для якої і Петербург — це велике село, де живе цар, і його знають усі люди, як тут усі знають свого папа.

Батько спочатку дуже гнівався на свого сина, який після царської служби не повернувся до землі, а став працювати в столиці на суднобудівному заводі. Та коли пізніше Василь написав, що він уже оселився на Васильєвському острові, батько зрадів: значить, таки потягнуло сина до землі, — заробив, напевне, грошей і купив собі острівець, оре його, як орють на Україні острів Демєка, і назвав його Васильєвським. Хай па здоров'я господарює на ньому, це не те, що до глухоти клепати кленки на кораблях. Чи тільки вода не заливає острівець весною? Бо тоді не варто сіяти озимину. Син довго сміявся з батькового листа, і довго старий не знав, що таке Васильєвський острів.

— То й пиши, Максиме, — береться дід обома руками за голову. — «Дорогий наш сину Василю, посилаємо тобі низький батьківський поклон до самого лиця землі. Ти, може, й забувся уже, яким щастям і яким горем є земля для гречкосія. А ми це щодня на собі чуємо. Віл, коли дуже втомиться, у нього на губах з'являється піт, а ми від нього ніколи не просихаємо, навіть у церкві на великдень пахне він. Ну, та полегкості ми не шукаємо собі, не такий наш хліб. Ми хочемо тільки одного: щоб земля наших дідів залишилась за нами. А пап знову хоче її відібрати, почав судитися і, видко, неправдою та брехнею відсудить її. Так ти ж біля самого царя живеш, у вас повинно бути більше правди, ніж у нас. То розузнай, як

нам утримати землю в своїх руках і кому бити чолом. Коли треба грошей, ми скинемося до останньої копійки і до останньої нитки. Послужи, Василю, і своїм батькам, і своїм людям. Та й сам ти не весь вік будеш клепати залізо — забере молот твою молодую силу, то решту її віддасиш нашій святій земельці. За твого нещасливого батька писав твій небіж Максим Волошин. Мати плаче і цілує тебе. Живи здоровим, а зможеш — приїжджай до нас чи у гості, чи назавжди. Іще твої парубоцькі сорочки лежать у скрині і чекають тебе, а твої друзі вже поженились, роблять і мучаться біля землі, то пора і тобі одружитися, тільки, якщо вже маєш когось на прикметі, не бери такої, яка не знає мужицької роботи».

VII

То темніючи, то просвітлюючись, урочисто гудуть ліси і раз од разу навідмаш кидають на полотнище дороги чіткі передвесняні етюди. З просіки, почувши кроки, зривається жовтогруда вівсянка, сідає на гілку, поправляє дзьобиком свою пістряву одяганку і, напевне, вперше в цьому році радить людям: «Покинь сани, бери віззз!» Степан Васильович мружиться від сонця, посміхається пташині і здивовано оглядає лісовий закуток. І знову з якогось дерева невидима пташина струшує мелодійний передзвін.

— Романе, а це яка птаха так виспіває?

— Підкоришник.

— Оце співець!.. Романе, ти поглянь-но, як тут гарно! — ставить на опір саморобний етюдник.

— Нічого, — спокійно погоджується Роман.

— І це тобі нічого? — обурюється вчитель, безцеремонно хапає Романа за плече, підштовхує його вперед і обома руками втискує в сніг. — Стій і дивись, парубче, як ці кучматі дуби зачаровано зупинились перед полянкою! І хто зупинив цю горду парубочу міць? Не догадуєшся? Оця єдина берізка! Стоїть вона біля стіжка, мов наречена, і сама ніяковіє, бачиш, як почервоніли її гілочки? А ось від неї пробивається струмок. Може, він з її коріння починається, а може, з її дівочих сліз. Може, й вона лише наймишка в цьому панами обкраденому лісі?

— Он як ви, Степане Васильовичу, заговорили? І відразу ліс ожив, дерева стали людьми, — дивується Роман і придивляється до по-селянськи простого, одвертого

обличчя з розумними очима, і навіть коли сміється вчитель — в кутиках очей — ні-пі, та й прогляне скорбота батьків, ота, що по ній, де хочеш, відрізниш від будь-кого звичайного українського селянина.

— А як ти гадав: за лісом не бачити людей? І тут, Романе, без цього не обійдеться. То гарно в цій місцині?

— Дуже славно.

— Оце діло!.. А то «нічого»! — І вчитель, засміявшись, тягне свій етюдник ближче до галявинки. — Тут я і розташуюсь. — З кишені свого благенського пальтечка він вивертає на сніг кілька невеликих картоплин і змовницьки підморгує Романові:

— Неси, парубче, хмиз, та спечемо у приску такий обід, що й сам цар не їв.

— А певне, й не їв печеної картоплі, — сміється Роман. — Що ж то споживають царі?

— Про теперішніх царів — треба подумати, а от що їла Катерина Друга, можу сказати, — хитрувато косує чорним оком.

— Справді?

— Справді. Моїй бабі, земля їй пухом, достеменно було відомо, що сиділа Катерина Друга на золотому троні і з срібного казана їла золоті галушки.

І вчитель перший вибухає щирим, безтурботним сміхом, і зовсім не вірнеться, що на цього двадцятичотирьохрічного вилицюватого хлопчину вже двічі летіли до губернатора «бамаги», що удостоїло його своєю увагою і жандармське управління. Тричі зі всякими застереженнями і умовами чоловіка переводили з кращих шкіл у гірші і нарешті запроторили в хатину церковного сторожа, мовляв, просвіщай біля цвинтаря мужицьких дітей та й сам на цвинтар поглядай.

Але Степан Васильович Левченко навіть по сусідству з цвинтарем і дерев'яною протрухлою церковицею не засумував, бо на життя в його роки вже палежить дивитись по-філософськи: треба ж комусь і тут вчити дітвору, і це далеко ліпше, аніж з забороною на вчителювання зайвим ротом повертатися в родину сільського шевця, де дітей, мов роси. Правда, першого ж дня, коли він, наспівуючи пісеньку, оком художника подивлявся крізь маленьке, в чотири шибки віконце на заросле вишніками та розлогими яблунями кладовище, біля тиву промайнула темна ряса, і чорний смуток заповз у його душу. Він уже встиг і

в двокласному церковному училищі, і в різних школах, де вчителював, збагнути, як мало тягнуться до бога душі пастирів і як глибоко залазять вони в грішний світ, не для очищення його, а для своїх вигід, на сторожі яких вони поставили слово боже і хрест.

Не відповідати б на тихий стук, але що, як батюшка сам відчинить двері — сільські пони на гречність ніколи не хворували.

— Прошу вас.

На порозі зупиняється високий, здоровий і зовсім ще зеленій піп, навіть чорна борода і окуляри не можуть приховати його бурсацької молодості. Скинь з нього окуляри, кинь дві розбійницькі іскри в очі — та й матимеш готовий образ дяка-пиворіза.

«Ну, цей наплодить з п'ятнадцятеро поповичів і понівен», — неприємно думає вчитель і пильніше вивчає обличчя святого служителя. Єй-ей, воно чимось збентежене і зовсім не хитре, не елейне і не помащене оливою побожності.

— Пробачте, що...

— Пробачаю, — задавнений біс сінає вчителя за язик — що зробиш: вдача.

Батюшка ще більше бентежиться. Зовуть його Вікентієм, син сільського пона, але нізащо не хотів учитися в духовній семінарії. Ага, це вже, коли не попівський хід, цікавіше. Попувати змусили батьки. Слабість духу — послухався старих. Далі з'ясовується, що цей молодий здоровань уже вдівець, гордиться, але приховує від напотьців і консисторії, що безстрашний і грізний Кибальчич доводиться далекою ріднею їхній сім'ї. Отець Вікентії досить добре знає, як його родич у невтомній праці над новими винаходами прожив у тюрмі останні дні.

— Хіба не досадно, що в нас така простора душа знаходить не визнання, а петлю?

— Батюшко, хіба зі мною можна про таке говорити? — дивується Степан Васильович, намагаючись розкусити папотьця; з такими ні він, ні його колеги ще не стрічалися.

— З вами, гадаю, можна, — знову бентежиться отець Вікентії. — Вже деяку уяву про вас маю. Показували вашу характеристику... Говорили про вас...

— Похвального, палевне, мало? — одними очима посміхається вчитель.

— Не густо, не дуже густо, — похитує важкою бородою батюшка. — Пробачте, але таки й справді я сьогодні

западо розбалакався. Ви малюєте? — зацікавлюється, побачивши мольберт і кілька останніх етюдів.

— Переводжу потроху фарби. Яка ж моя характеристика?

— У ваші роки не завадило б трохи кращу мати...

— Не виходить якось.

— І в мене також не все виходить, — смутніють під окулярами темні очі... — Хороше глибина літнього вечора подана, — дивиться на картину «В кінці греблі». — Так і хочеться піти під ці верби, заспівати з парубками якоїсь тихої, задумливої пісні, — не грішать обманом чи хитрістю очі панотця.

— Невже вас, отче, на таку гріховну втіху спокушає біс? — аж зареготався.

— Думаєте, ні? — щиро признається і знову зітхає. — А ви травами не цікавитесь?

— Ні, я більше сіно люблю, щоб полежати на ньому.

— А я — трави, цілющі трави. Лікарем хотів бути. В минулому році в болотах мало не втопився.

Згодом виявилось, що отець Вікентій самотужки вперто вивчає медицину і особливо способи лікування травами, а двоюрідний брат його, здається, в терористи пішов. Вчитель хай не побоюється — доносів молодий батюшка на нього не писатиме, на таке рука не підніметься. Але над характеристикою треба подумати, бо чи ж далеко, не при оселі згадуючи, до «вовчого» квитка?..

Перші мазки лягають на полотно, і Степан Васильович приємним тенорком тихенько наспівує:

Ой у лісі криниченька,
Кругом неї травиченька.
Ой там Роман воли пасе,
А дівчина воду несе.

Роман пускає на низів'я баритон, пісня в доброму звучанні пливе до чистої берези і відсовує від парубка ті турботи, які привели його в цей притихлий перед весною ліс.

Ой став Роман жартувати,
З відер воду виливати.

— Романо, — підморгнув учитель, — а вже виливав якійсь дівчині з відер воду?

— Та поки що не було такої потреби.

Хлопець мимоволі червоніє, вчитель це помічає, сміється, але і його вилиці беруться темним рум'япцем.

— Ех, Романе, Романе, яке це святе слово — «коханя», — жбурляє пензель у сніг і обертається до парубка.

Той делікатно покашлює:

— То, виходить, Степане Васильовичу, ви вже комусь виливали з відер воду?

— І виливав, і набирав, — замислюється вчитель, а Роман більше ні слова не говорить, тільки неясні здогадки і видіння тихо майнули в його спокійних очах, затінених темними, аж синюватими віями. Він високо підіймає їх, поволі оглядає ліс, бачить, як дві голубі синички шукають собі житло. Ось вони опустились на розсоху граба, одна пташка влетіла в невеличке дупло, випурхнула з нього, вискочила щось, і у знайдене сховище пірнула самичка: вона пробула в новій оселі трохи більше, як і належало жіночій статі, вилетіла з неї й почала про щось радитися з самцем. «Коли б то людина так швидко могла знайти собі житло!» — Роман мимоволі згадує недобудовану хату.

— Про що думаєш, Романе?

— Та думок чимало, їх на ярмарку не купувати.

— А зараз про що подумав? — учитель всією силою юної довіри любить цього то спокійного, то крутого, то бурхливого, мов гірський потік, парубка, який, певне, й сам не знає, що він може зробити, на яку дорогу може вийти. Постав його до машин — і він, хмурячи високого лоба, розбереться в них і сам почне їх творити; засади його за книгу — і він стане сільським вчителем; дай науку його баритону — заморожить людей, а вклади в руки немудру, за п'ять карбованців, сільську скрипочку — смичком поведе не по жилах, а по людському серцю. Та от зараз несе він свої великі і вже придушені працею руки в ці ліси на продаж: може, хоч двадцять п'ять копійок заробить на стосах за день.

— Про що думаю? — перепитує Роман, і його карі очі глибшають. — Мабуть, не треба цього казати?

— Ні, кажи, — здогадується Степан Васильович, що парубок думав про нього.

— Так от: про ту саму берізку, про яку і ви собі думаєте, малюючи ось цю, — показав рукою на тендітне дерево.

— Ой Романе, Романе, що з тебе буде, як ти виростеш? — напівжартівливо говорить вчитель, патякаючи, наскільки вірно його зрозумів парубок.

Хлопець зразу ж насуплюється, і губи його недобре здригаються.

— Ти чого набурмосився?

— Подумав, що з мене буде, коли виросту! — понуро глянув на дерева, в яких бавився вітер.

— Що ж буде?

— Наймит буде! Строкар! Подепщик! Гречкосій на чужому полі! Чорний віл! Бидло! — темніє парубочий погляд. — А коли душу панові продам — можу лакузою стати, пригінчим на буряках або й прикажчиком; тоді зможу по хребтах мужицьких юхтовими чобітьми пройтися і навіть до сукняних штанів дослужитись... Гарну картину вам намалював?

— Страшно, Романе, — учитель аж нижню губу прикусив... — Ох, і страшно!

— Таку, яку на своїй шкурі ношу. І хоч бийся головою в каміні мури, інакшої картини нема в селі для того, хто не має доброго клаття землі і худоби. А в тих книжечках, що ви мені давали, інше знайдете?

— Це саме, Романе, — задумано промовив Степан Васильович, так дивлячись на парубка, начеб хотів його потім по пам'яті малювати. А не погана для портрета патура — лице біле, чисте, як у весняній воді перемите, а чуб, брови чорні, чоло високе, ніс рішучий, з маленькою горбинкою, губи вперті, підборіддя красиво звужене. Одягни по-людськи — і Кармелюк! — Значить, в картинах життя ти розібрався, і це добре, парубче!

Роман тільки зневажливо чмихнув:

— Добра не бачу тут. Ніякісінького!

— Ні, уже бачиш, бо тебе, хлопче, до тих сукняних штанів, на слизький хліб лакузи, не потягне, — учитель оглянувся навколо, очі його звузились, промацуючи ліс. — Але бачити ці картини і нарікати — мало, їх уже більшість бачить, більшість живе наріканням, стогоном, прокльонами, а треба шукати дорогу, яка ці картини під корінь підсіче. Під самісінький корінь! А це вимагає більше розуму і сміливості.

— А де ж її шукати, ту дорогу, Степане Васильовичу? — блискучими очима впився хлопець в учителя.

— Поміж людьми, тільки поміж людьми, Романе.

— Але поміж якими? — гострішає погляд. — Бо різне є насіння і різні є люди: пан теж себе людиною вважає. А Пігловський навіть вище людей падається, а сам кат катом.

— Вірно, хлопче, — аж веселішим стало обличчя учителя. — Гаразд, що і в цьому розібрався.

— Бо що то за люди, від яких ми ходимо з пасердними рубцями та болячками?!

— Ні, Романе, я про інших кажу, про тих, які тіло і душу віддають за убогу, покривджену людину...— але в учителя раптом міниться вираз обличчя, він уважно нахиляється до пензля і починає співати голосніше, аніж спочатку:

Ой там Роман волп пасе,
А дівчина воду несе.
Гей!

— Підтягуй же, ледащо.

Роман, дивуючись, вужче збирає плечі, підтягує і водночас чує на дорозі м'який тупіт копит. Напівобернувшись, він угледів на облізломому коні хамлуватого панського вірника Амбросія Шкапонда. В новій, негнучкій свиті, що широко спадає вниз, він дивовижно скидається на давно вилитий дзвін.

— Амбросію Пилиповичу! — махає йому рукою Степан Васильович.

Шкапонд, вирівнюючи спину і розправляючи сакви на плечах, повертає на полянку.

— Малюєте, Степане Васильовичу? З празничком вас, — темно-червоне і роздуте, мов ковбик, обличчя виявляє повну повагу до забавки вчителя.

— І вас, Амбросію Пилиповичу, із празником, — шанобливо говорить учитель і тільки в самих кутиках очей ховає лукаві іскорки. — А вам, бачу, і тепер нема ніякого відпочинку: така ваша служба.

— Собача, скажу вам: день і ніч стережи панське добро, гавкай навіть тоді, коли нічого і нікого не бачиш у лісі, павмання вночі гавкай, бо народ тепер такий, що рідного батька вкраде, от воно як.

— Та певже хтось вашого батька вже крав? — дивується і сміється вчитель.

— Мого не вкраде, — випинаючи товсті, без жодної зморщечки губи, безжурно сміється Шкапонд, його навскісні брови, як два ріжки, високо виповзають на лоб, — бо на яку ж користь потрібний мій батько? Лише даремно хліб переводить, а годувати треба. Не скажете, як мій шибайголова вчиться?

— Нічого, Амбросію Пилиповичу, тільки з арифметики трохи відстає.

Обличчя вірника сумнішає.

— Це погано. Ви, Степане Васильовичу, хоч лінійкою, хоч стусанами, хоч мордачами вбийте цю рихметику в його дурну голову, бо тяжко без неї при нашому ділі і оборотах. Виміряти ліс — не така вже й проста справа, це у всякого вистачить кебети.

— А ви ж як виміряєте?

— Е, я хоч не маю в голові ніякої рихметици, так у мене в лобі око вірне. Я будь-яку ділянку прикину вздовж та впоперек на око і скажу, скільки якої породи буде на ній: стільки-то будівельного лісу виїде, а стільки-то хворосту, дровець і вообщє. Сам пап лісничий дивується з мого ока і каже, що я продувна бестія! — сміється, задоволений похвалою начальства.— А в синка, бачу, нема любові до лісу, око в нього сліпе до дерева. Так що хоч вуха з корінням вирвіть, хоч дух вибийте з нього, а рихметику втовкмайте в самісіньку середину мізків.

— Спробую, Амбросію Пилиповичу. А ось цей хлопець,— показав на Романа,— іде до вас шукати роботи.

— Тепер і нема такої, люди всі на місцях,— бистрим оком Шкапонд оглядає Романа, примірюється до нього і прикладає товстого пальця до роздвоєння нижньої губи.

— Та, може, й знайдете якусь: ви ж, Амбросію Пилиповичу, господар всієї лісової займанщини — аж чотирьох тисяч десятин лісу. Лісовий цар, можна сказати.

Така похвала подобається «лісовому царю», і він блаженно прикриває тяжкими темними повіками вишуклі очі.

— Ну, коли ви так просите, то щось таки подумаємо. Ходімо, хлопче, до сторожки. Всього доброго вам, Степане Васильовичу.— Шкапонд поправляє негнучку свиту і наостанку войовниче махає рукою до вчителя: — Вбивайте, вбивайте оту рихметиму в мого отряху, не жалійте своєї лінійки! Не соромтесь і гамселити ледацюгу!

— Може, якось без лінійки обійдеться.

— Ні, з нею вірніше! — переконув Шкапонд.— Недарма кажуть: наука не йде без дрюка!

Роман прощається з учителем, з почуттям тисне йому руку, ловить у відповідь значущий погляд і йде до просіки.

— Приходь же, парубче, картоплю їсти. Ждатиму,— посміхається вчитель.

— Не встигну, певне.

— Чому?

Роман косує на вірника і тихцем говорить:

— Шкапонд мужицьку душу без могорича не випустить: на дурничку як запалив.

— Ні пуху ні пера.

— Та спасибі, щоб не казати гіршого,— посміхається парубок і виходить на просіку, на яку вже виїхав, щось курникаючи, коротконогий лісовий царьок.

Недалеко від яру, де була колись свята криничка, стоїть лісова сторожка, вітрами обстьобана, панським дьогтем заяложена. В сиву давнину, оповідали старі люди, тут оселився пустельник, який проводив час у молитві й пості. Про пустельника пішла велика слава, біля кринички виросла хрестова церква, і сюди в дні прощі на богослужби мало не з усього Поділля стікалися люди. Але в 1676 році татари Ібрагіма-паші Шейтана зруйнували і церкву, і скиток, повбивали ченців, а дзвони забрали на торг. Згарище почало заростати травою і памолоддю, на колишніх стежках весною розплющували блакитні оченята підсніжники, а до лісової кринички зліталось тільки птаство.

І лише через двісті років комусь з святих отців прийшла в голову думка хоч як-небудь поновити славу пустельника. І от щороку на свято квітів і маку в криничці почав з'являтися образ богоматері, а поряд з ним, над самою водою, теплилась свічечка, обкипаючи восковими сльозами. І щороку почали розкочуватися чутки про небесні знаки, по яких вгадували, що скоро настане кінець світу. Довірливі люди валом валили на Маковія до кринички, і цілий день подзвонювали церковні скарбоньки, приймаючи мужицьке срібло і мідь. Таке стовковисько на його землі не дуже подобалось Стадницькому. Він біля яру поставив свою сторожку, а побережникам наказав наглядати за криничкою, і з того часу богоматір як у воду канула.

Тепер у лісах дзвін сокири заглушив голоси попів і півчої, і на тому місці, де продавалися хрестики, свічі і єрусалимські з фольги образки, дядьки вибивають корки монопольських шкаликів і шанобливо розпивають з вірником, бо хоч він і собака «вообще», та без нього не обійдешся. Святі отці довго косували на пана Стадницького, взиваючи його єзуїтським покручем, але той тільки посміювався з духовних проклять та ширше брався за шляхетне лісове господарство, готуючи товар і для околиць, і для чужих заграниць.

Навколо сторожки лежали дошки, високо підіймались обгороджені кіллям стоси данської і звичайної клепки та осикової гонти. Міцніше запахло дьогтем, але цей владний дух чорної крові лісу не міг заглушити гіркуватосумовитого і ніжного повіву осичини: навіть мертве дерево чуло, що вже наближається весна, і востаннє бриніли його соки над зачовганою сторожкою, начиненою тесляками, пилами, сокирами, стругами, бардами,— усім тим, що без жалю валить ліс, вибирає його до серцевини і випікає в закурених дьогтярнях.

— От і наша хата,— вірник скидає з плечей сакви, а худючий довгоногий сторож Юхрим Кверко догідливо бере їх на руки і, мов живих, цесе до почорнілої від часу і диму скрині.— Що чувати, Юхрime?

— Хвалити бога, нічого,— сторож, мов чорногуз, шапобливо витягується перед вірником. І коли присадкувата постать Шкапонда тримається на кривих, мов рогачі, ногах, то худючі кінцівки Юхрима більше скидаються на невідомо для чого обуті в чоботи дві кочерги.

Роман крадькома, шпильно оглянувши ці недоладні постаті, ледь посміхнувся кутиками уст, і в цей час до нього круто обернувся Шкапонд.

— Що ж, парубче, сяку-таку роботу я тобі дам, коли вже так учитель побивається за тобою. Поки що будеш у мене різати стоси. За стос — десять злотих, як льоду. На нашому лісі за тиждень, граючись, напиляєш.

— Ви наче раніше по два карбованці платили,— береться хмурою задумою Романове чоло.

— Еге, коли то, хлопче, було!? Навесні та в жнива! В гарячу пору! А тепер, коли підвело дядькові живота, хто ж по два заплатить? Нашого пана круг пальця сам граф Потоцький не обведе. Ну що? Будемо сватами, чи з гарбузами додому підеш? — жартує Шкапонд і смачно регоче, витягаючи роздуті губи, а його неголене підборіддя округляється вовняним м'ячем.

— Куди ж дітися, доведеться ставати.

— Звісно, станеш! А як же? Що ж, можна сказати, і домовилась, а тепер, як годиться, став могорич. І я міг би поставити, але я жалювання від папа не отримую,— знову шельмувано сміється вірник.

— Задарма в пана робите? — коситься на нього Роман.

— Ні, від торгівлі заробляю дешицю.

— Пан дає процент?

— Для чого ж пан? Покупець. Купуєш ти у мене, ска-

жімо, хуру дров, то до панської ціни і прикинь три копійки на дітей вірника, щоб вони рихметуку вчили, — підморгус Шкапонд, і тепер за нього бабкуватим обличчям сміється сторож. — У нашого пана копійка, як божа свічка, в пошані. Коли ще не визнає цього в полі — то визнаєш у лісі. Та де ж твоїй могорич?

— Не захопив з собою, не знав...

— Хи, — подає свій голос від скрині сторож, і подоба усмішки майнула та й зникла на його зморшках.

— Е, який-то ти недогадливий, парубче. Та, може, Шкапонд пособить твоїй біді? Вивертай на стіл те, що в кишенях бряжчить. Рука даючого не оскудіє, рука берущого не всохне, — так сміється, що не можна зрозуміти, чи жартує чоловік, чи їй справді жде копійчину.

Роман сторожко перевіряє: не насміхаються над ним? А потім засовує руку в кишеню, разом з питками вириває два семигривенки і жбурляє на пожолоблений, з брудними розсілими шпугами стіл.

— Хи, — сторож одним порухом вузької руки згрібає гроші, підходить до скрині, вдвоє перегинається над нею і, задоволено відкопуючи уста, ставить на стіл ближче до Шкапонда пів-ока горілки, кособоку чарку, хлібину і брусок жовтого, проіржавленого сала. Потім, зігнувшись, пильно заглядає до печі, перехоплюючи руками, викручує з посивілих жарин горщик, схоплює мокрою ганчіркою, одразу висипає у ваганки загуслий куліш і ставить його біля хлібини, далі розкладає осикові прокислі ложки і шанобливо ле горілку вірникові.

— За празничок святої Явдохи, — спочатку морщачись, смакує горілку Шкапонд, потім прополіскує нею рот і вже згодом вихиляє, приплющуючи від задоволення банькаті очі.

— До пари, до пари треба, господарю, — заханався Юхрим, коли Шкапонд відставив порожню чарку.

— І для чого до пари? — удавано дивується вірник.

— На одній нозі тільки птиця стоїть, а господар повинен на двох.

— Щоб потім легше було з двох звалитися? Чи ти, може, потім десь лісову кралю роздобудеш? — знову морщиться, затискаючи в устах усю чарку.

— Нема їх тут, — сумовито зітхає Юхрим.

— Завів би яку-небудь, щоб їсти варила.

— Хапить з мене. Була вже одна трясця на моїй шиї, — пасуплюється Юхрим.

— Трясла душу, мов чорт грушу? Хе-хе-хе. Правду кажуть: чужі жінки мов ластівки, а своя паче сова. Тому їй потрібна інколи чоловіку переміна.— На роздутих устах блукає масна усмішка, а в Юхрима розгублено витягуються губи — не для щирого посміху, а тільки на догоду вірнику.

З кожною чаркою Шкапонд веселішав, а душа Романа тоскно морщилась, осуджуючи убогих гробарів розкішного чорнолісся. За харчі вони стали вірними панськими псами, а за монопольський шкалик під корінь підріжуть десяток таких беріз, як та, що нею любувався учитель. Коли останні краплі були вилиті в чарку вірника, Роман підвівся з-за столу.

— А може, заспіваєм? — зупинив його посоловілим поглядом Шкапонд, виходячи з-за столу.— Голосок у тебе, знаю, тільки на криласі «Іже херувими» співати,— каракато похитується на п'яних ногах.

Роман похитав головою:

— Щось мені сьогодні не до співів.

— Який перебірливий! На роботу найняв, а співати не хоче! Ну, дідько з тобою. Якось і самі потягнемо тиху та веселу. То завтра приходь. Будеш з одним майданцем різати. Правда, ледачуватий він, з ним заробиш не дуже, але як іще щось вірнику принесеш на підвечірок, то не приплентача тобі виберу, а напарника, мов Бову-королевича. Пиляйте, рубайте, щоб аж гуло,— і зараз голова вірника, і тулуб, і вигнуті ноги скидаються на випалені з чорної глини і поставлені один на одного три горщики.

Роман похапцем виходить з сторожки, і свіжість провесни одразу ж охоплює його. На заході в закучерявлену мідь дубів вкрапляється золото передвечір'я, а низом вже скрадаються, підростають легкі тіні. По їхніх голубих мостах він прямує на дорогу, позад нього сліпі віконця сторожки деренчать піснею про чайку-небогу і її діточок. І цей п'яний спів тої пісні, яку він ще в колисці чув од матері, аж пересмикує хлопця і зарисовує біля його уст риску огиди і злості.

VIII

Над лісом згасли останні бризки сонця, потемніли, побільшали дерева, врізаючись у блакитне склепіння неба, і, віщуючи вітер, загуділи дуплаві липи. Їхня потріскана, з наростами кора схожа на старі соти, на яких застигли

чорні від старості бджоли. Лісовий шум поволі заспокоює парубоцьке серце і починає перебирати інші струни душі.

Якісь неясні надії і неясні сподівання чогось незвичайного відсовують на край свідомості і Шкапонда, і заляжену сторожку, і віряться, і маряться, що є-таки десь та дорога, по якій не зацькованим старцем, а сонцем ходить сама правда, що є ж такі люди, які й мужика можуть пожаліти, можуть і пособити йому. Та де вони? Степан Васильович, певне, щось знає, але не квапиться говорити, ще приглядається, приміряється. Сьогодні ж почав, так бісів Шкапонд не в пору надїхав. Про берізку, виходить, учитель більше розказав. Стоїть, мов наречена, і ніяковіє, і червоніють її гілочки...

І до цих думок, і струн душі ще й інші приєднуються, ще більш нерозгадані, підсвідомі; чогось не вистачає хлопцеві, чомусь безпричинно тягне його в глибіню вечорів, де місяць і зорі ворожать над землею, і, як загадкові лісові стежки, кличуть дальні дівочі пісні. Він часто поривається до них, але близько не наважується підійти, і не тому що несміливий, а тому що потаємна, ще не розпізнана ним дівоча душа була святою для Романа, і він терпіти не міг двозначних парубоцьких натяків чи тих грубуватих підкахикувань навздогін дівчині. Як не можна з матері сміятися, так не можна і дівчину навіть словом образити...

Сивина столить, оберігаючи майбутнє покоління, турбувалася про найкращі і найтрудніші дівочі літа, і це була турбота про красу людини, турбота про матір. Сивина віків створювала найкращі пісні про кохання навіть тоді, коли його обезчещувало хтине право першої ночі, і навіть у суворих селянських звичаях дівоча вірність стояла врівень з вояцькою честю. То як же могло Романове серце, живучи поглядами своїх дідів і батьків та пісенним світом, легко з грубими жартами чи дурнуватими рухами підходити до незбагненної дівочої душі? Краще вже в затінку постояти, краще знову принести додому нерозхлюпану тривогу і ні перед ким не розкриватися з нею.

Тільки мати вже помічає, що в ньому якась одміна стала. Гляне допитливо — та й мовчить або усміхнеться, наче про щось інше говорить, а про його ще ним самим не вибрану дівчину турбується і навіть трохи журиться. Чи не думає мати, як між ним і нею стане пора кохання і хто поділить їхню сім'ю на дві половини і стане йому і дружиною, і другою матір'ю?

Мимоволі згадалась Христина, зустріч із нею. «До Левка, видать, прихилилась дівоча душа»,— подумав з жалем, але без болю.

Осторонь бовваніс хата діда Дуная, а ось пезабаром, за вербами, прищулється їй подвір'я Морозенка. В тиші заглакали голоси, Роман зупинився, прислухається. Чоловічий голос щось буркотить та буркотить, і жіночий озветься словом та їй пустить срібний сміх на дорогу.

Чи не Чорне Сало заїхало сюди? Та, напевно, ж воно. Ось затупотів кінь, помчав до села. І раптом Роман чує заливчастий регіт. Уже за деревами видно обриси подвір'я Морозенка; над хатою, мов колиску, місяць перегойдує єдину хмарину; біля воріт темніють дві жіночі постаті,— з хвіртки поглядають на дорогу вслід вершнику і так регочуть, що аж присідають.

— Дурне ти сало без хліба,— говорить жінка в свитині,— погань отака.

«То це Морозенкова Устя»,— пізнає Роман, майже підходячи до воріт.

— Добрий вечір!

— Ой! — злякано скрикують жінки і разом втискуються у хвіртку.

— Хоч стовиців не виважте,— посміхається парубок, не знаючи, чи зупинитися, чи йти додому.

— Устино, це ж Роман! — пізнала його дівчина в кожушку, і жінка Морозенка обережно висовує голову у хвіртку; на кругловидому обличчі її змішалися переляк, настороженість і рештки пустотливості.

— Диви? Справді Роман. Ох, і наполохав же ти нас,— веселощі зразу стирають переляк з обличчя молодиці, й Устина за руку витягує на вулицю дівчину в червоному кожушку і невеличких чобітках.

Роман насилу пізнає, що це Люба, покоївка пані Стадницької. Дівчини він майже не знає. Якось випадково, років зо два тому, зустрічав її в економії, та й годі.

— Чого ж я вас налякав?

— Та...— запинається Устина, зиркає на Любу, і обом знову безтурботно і розгонисто пирхають від сміху.

Сміх виколихує на обличчі Люби химерні ямочки, що примостились не на щоках, а нижче кутиків уст. Місяць так освітлює довгасте дівоче обличчя, що їй не збагнеш, чи смагляве воно, чи біле, мов перший сніжок.

— Може, ти, Любо, розкажеш?

— Та...— махає рукою дівчина, і ніяковіє, і щільніше

тулиться до хвіртки; тінь вишні густіше перегойдується на її принадно заокругленому обличчі.

— Романові можна сказати, — вирішує Устя, — тільки гляди мені, парубче, нікому анічирк! Чуєш!

— Чую, і нікому анітелень, — поглядає на Любу і помічає, як на її щоках і в очах тремтить загадкова по-смішка.

Устина звичним порухом поправила хустку, сміхотливо відкопилила повні уста:

— Так от, Романе, до мене, аж сором сказати, почав залицятися управитель, оце Чорне Сало. Що ти, на милість божу, скажеш? Гляди, нема, нема, та й приїде в ліси, наче за ділом. Літом заїжджав воду пити, бо душно було, а тепер тільки з холоду — і теж до води. Розумнішого нічого не зміг придумати. Я вже й чоловікові про це казала, а він сміється і все похваляється на управителя нашого Рябка спустити. Та якось не доводиться чоловікові наскочити впору: десь-то сочив за ним управитель. От і сьогодні припленталось Чорне Сало. Люба сховалася в хату, а він до мене з хусткою вв'язався: «Візьми та й візьми, для тебе увесь Кам'янець обнишпорив, поки таку знайшов. Одні китиці чого варті!» Змагалась, змагалась з нахабою, а далі, бачу, нема сили. Взяла! Воно й справді — хустка була, мов божа хмарка! Аж зітхнулося мені, — зітхнула й зараз молодиця, а Люба засміялась. — А потім пішла у комірчину, щоб йому ж, солодкогубові, внести яблук, та швидше-швидше на подвір'я до коня. Ще раз подивилась на хустку та й ув'язала її до кінського хвоста, під саму рішницю умостила, щоб віде в дорозі не загубилась. І так потернала, щоб не побачив проява. Ні, весело скочив на огиря та й поїхав. То є надія, що Салоганова Федора побачить подарунок, а вона в нього догадлива, ревлива і дрянається, мов кицька. Тоді одразу управителю згіркне наша вода.

— А напевне згіркне, — і собі сміється Роман, крадькома поглядаючи на дівчину.

Та теж зиркнула на парубка і ніяково зупинила на ньому погляд. Місячні росинки тремтять у її великих очах: не знати, чи то задума, чи потайні мрії причаїлися у них. Раптом її погляд змінився, заблищали краєчки вій, а на підпухлих устах легкою тінню майнула довірлива усмішка, і в усмішці ворухнулись оті химерні ямочки, що вродилися не на щоках, а обабіч уст. Такою і залишилась

у його пам'яті, коли під високими зорями самотньо подався від подвір'я Морозенка.

Роман вбирає подобрілими очима вечорове сяйво снігів, чогось, посміхаючись сам собі, дивиться в далечінь, що ген-ген губиться в завісі легкого морозного туманцю, здається, дмухпи на нього — і він посупетється далі. І туманець таки справді посувається, перед парубком виростають нові й нові закутки лісу, де в срібній задумі стоять дерева, чекаючи свого зеленого свята. А коли ж людина дочекається свого свята? Що тільки не окайданило її!

Біля вузлика лісових доріг парубок повертає на те місце, де на галявинці біля стіжка, в колі дубків, стоїть соромлива береза. А яка вона вночі в принаді місячного сяйва? Ой дурний ти, Романе, дурний. Скажи кому, що пішов парубок дивитись увечері на березу — так і візьмуть на язики, найнепотрібніше почне кісточки перемивати: диви, яка химера в голову залізла.

І хай. А він таки подивиться, ще й вчителю скаже, як вночі красується його береза... І чогось коло неї, біля самого стіжка, бачить нову тінь, і вона дуже схожа... на Любу... Дивина! Щось тихо застогло поміж деревами. Роман з несподіванки здригнувся, прислухався. Це, напевне, спросоння обіззався дятел, невтомний трудівник, що працює не менше від поденщика, і не дарма про нього кажуть люди: вдень він довбає, а вночі й крізь сон стогне, бо дуже натовився.

Неждано поміж деревами хлопець бачить, як на знайомій прогалинці колишеться червона хустина вогню, а біля неї ворухнеться обрис людини. Чи це теж не химера? Обережно, від дерева до дерева, скрадається до прогалини Роман. Під його руками на корі тихо шиплять і тапуть синюваті зернятка паморозі. Біля окоренка пташиною писнула суха гілка, і від вогнища, охоплена зразу світлом, рвучко обертається постать.

— Степане Васильовичу! — здивовано і радісно вигукує Роман, спішить до вчителя.

— Прийшов-таки? — бентежиться той. — А я оце ніяк, бачиш, не міг зібратися додому. То малював, то любувався лісами, то картоплю пік. Хочеш? Ще ніби щось залишилось, — він патином порпається в купі приску і викидає на сніг дві картоплини. — А чого ж ти прийшов сюди?

— І сам, Степане Васильовичу, не знаю, — з руки па руку перекидає гарячу картоплю і не зводить погляду з картици, де з ніжних відтінків фарб прямо відслоюють-

ся береза і забутий стіжок сіна, ніби говорять, що вони теж живі і мають свою судьбу, як і люди.— Гарно ж воно вийшло у вас!

— Справді? — хвилюючись, питає учитель.

— Насправді.

— А тебе теж потягло до берізки? — посміхається Степан Васильович, приглядаючись до радісно-здивованого обличчя парубка.

— Потягло. Дивіться, яка краса і у вас, і в лісі,— переводить погляд поверх галявини.

На синьому полотнищі неба дівочими косами струмує віття соромливої берези. Над нею золотим вінцем підіймається місяць, переливаються різними кольорами зорі, і така чіткість у цьому вечірньому рисунку, повитому туманцем морозу, що навіть відчуваєш на гілочках зернини бруньок. А за березою дуби, як сторожа, стоять, тримаючи віки на своїх обважнілих руках. Вони мовби охороняють цю дівочу красу, і нові почуття бентежать серця двох дітей землі.

І знову перед очима Романа бистрою ластівкою промайнув обрис дівчини, заіскрились її очі.

А думки вчителя помандрували аж за ліси, до синього моря, де живе тепер його люба розмова, і він непомітно роняє на мерехтливі, напоєні світлом сніги свою улюблену пісню:

Ой від саду та й до моря
Битая дорога,
Кудись ой да виїжджає
Любая розмова.

Роман не підтримує співу — прислухається і до пісні, і до народження чогось нового в своєму серці. Крізь мелодію пісні до нього лине з самої землі якийсь новий подих і новий гомін. Так і здавалося, що десь на воду, прямо з крашанки, випурхнуло жовтою грудочкою каченя і заспівало свою нехитру пісеньку. Що ж воно?

Та це ж під березою, проточуючи сніг, ожив і подав свій голос невидимий струмок. В таємниці, як і кохання, несміливо народжувалася весна.

IX

Уже сизий вечір струмить у вікно, а отець Миколай і досі не збирається додому. В бляклому одсвіті лампадки контури його опасистої постаті темнішають і ширшають,

вузькі, лукаві очі зовсім загубилися поміж одутлими щоками і горбкуватим переніссям.

Йому б, на його роки і комплекцію, плавати, а не ходити, але він метушиться по світлиці, принохується і до сухого зілля, і до портретів Дарвіна, Шекспіра, Пушкіна, і до тьмяних репродукцій. Не образи і не «Страшний суд», нещодавно придбані молодим батюшкою, а мирське більше цікавило отця Миколая. Великий природознавець знову повертає увагу панотця. Щілинками очей він обмацує портрет і механічно виспіває: «Хваліте ім'я господнє, хваліте...» Але зразу ж отямлюється: де ж таки видано співати божественне перед цим англійським богохульником, який від мавпи починає людський рід. Це виходить, що й він, отець Миколай, походить від мавпи, а не створений богом. Тьфу, яке паскудство!

— Дарвіна ви, отче Вікентію, купляли чи, так би мовити, спадщина? — крутнувся на місці, начеб мав намір ввертїтися в підлогу.

— Привіз із собою, — кисло відповідає молодій панотець, не можучи дочекатися, коли його западто цікавий до всього сусід збереться додому.

— Було що! Благочинний терпіти не може Дарвіна, — кидає наче ненароком. — Як пахне у вас зіллям. Парафіяни поприносили?

— Ні, сам збирав.

— Самі? — дивується отець Миколай. — Це, так би мовити, непохвально, непохвально.

— Чому?

— Як же це так: гомілетика, літургія, догматика, філософія — і відьомське зілля? Що тоді люди про служителів церкви скажуть? — суне до отця Вікентія рясноту святешної синьої рясноти. — Це ж знахарством, чаклуванням пахне. І не боїтеся страшного суду? — розмашисто обернувся до судної картини, провів рукою по гадюці, обвішаній табличками з гріхами. — Ох, ця мені молодь, невгомна молодь. Ех, коли б у вас жінка, так би мовити, вірна пара була, а то даремно вік ваш іде, — перекидається думками до своєї гризоти.

Отець Вікентій з розмов отця Миколая ще раніше довідався, що в того є три дочки на відданні, хоч і не з дуже красивих, але господаровитих, і всі позакінчували єпархіальне училище. Так що матушки з них вийдуть хоч куди, бо вміють і грати на мандоліні, і шити, і варити, і квасити яблука, і готувати всяку всячину. От хай приїде до

них — і побачить всі достоїнства молодих і скромних по-
півен. А коли до отця Вікентія якось, утікаючи від філе-
ра, приїхав його безпутний двоюрідний брат, що знюхав-
ся з терористами, акції молодого батюшки в очах отця
Миколая одразу пішли вгору. Він мало не силоміць зотяг-
нув до себе молодого терориста, і той залишився задово-
лений і попівським харчуванням, і попівнами.

Але сам отець Вікентій не квапився з візитом і ставав
ще більше незрозумілим отцю Миколаю. Сказати б, гор-
дня вселилася в отця Вікентія — так ні, в розмовах про-
стий і довірливий більше, ніж треба в суєті мирській;
з мужиками тримається як з рівнею, тільки не вміє за-
треби і таїнства правити постійну ціну чи скільки треба
збіжжя. Такий не скоро стане на ноги. В нього навіть
жодного разу люди не робили толокою, та й за даровизну
не згадус. Аби він був одружений на одній з його доч-
чок — навчився б усьому любісінько. О, доньки його хоч
з кого зроблять людину, — мало не зітхає і з підозрою
зупиняється перед нещодавно придбаною репродукцією
«Останній вечір Христа з учнями». Отець Миколай крадь-
кома зиркає на отця Вікентія: нащо він повісив цю кар-
тину, може, захотів поглузувати з нього, нагадати одну
неприємну історію?.. Колись гутянські селяни обурилися
великою платою за божі треби, і довелося отцю Миколаю
вिकручуватися мало не перед усією громадою.

— Усе, люди добрі, має свій початок, так само і плата
за треби. При останній вечері сам Христос запитав своїх
апостолів, яку треба положити плату за божу службу.
Одні апостоли сказали сорок сребреників, інші — шістде-
сят, треті — ще більше. Лише один Іван збив ціну: «Хай
буде золотий». Христос погодився, а святого Івана за це
прозвали Златоустом. То, скажіть, хіба я хоч коли більше
червінця правив за будь-яку потребу?

Снантеличені селяни не знали, що сказати хитрому
панотцеві, але потім написали листа до консисторії, і от-
цю Миколаю, кажуть, трохи перепало від архієрея не
стільки за треби, скільки за те, що вплутав у них боже
ім'я.

— Не розумію, не розумію, — говорить сам до себе і,
придивляючись до картини, знизує плечима.

— Чого, панотче, не розумієте?

— Хіба це син божий? — тикає пальцем у Христа. —
Це, пробачте, так би мовити, скоріше пастух, який розгу-
бив свою отару. Непохвально.

— Знаєте, смак ваш...— розводять руками отець Вікентій.

— Смак у мене християнський — тримається він на богові і цареві,— одрізав, так проводячи рукою по картині, начеб хотів її закреслити.— Ви бачили де-небудь, щоб царя отакечки малювали? А тут Христос і голову, і все святе тіло опустил.

— Його ж, отче, Іуда продав. І художник показав Христа людиною. Людиною, що хвилюється.

— Аз єсмь господь твій!.. А господові нема чого хвилюватися. Слабості людського духу не повинні лежати на його чолі і в очах. Картина, скажу вам, не того...— рішуче заперечує її порухами голови, руки і живота.

— Але ж її, хоч вона й не того,— смакує словами отець Вікентій,— цар купив!

— Сам цар купив? — відразу оторопів отець Миколай, для чогось дмухнув на ту саму руку, якою закреслював картину, задумався і одразу вирішив: — Ну, коли її цар купив, то, виходить, є в ній дух божий!

— Та, напевне, є,— сміється в душі отець Вікентій і переводить погляд на лампадку, яка пайяскравіше вихоплює з темені образів жирно-золотисту фарбу.

— А як ви, так би мовити, з учителем живете? Він теж трохи мазюкає,— знаходить місток до іншої розмови.

— Люди кажуть: у чужій церкві не паламарюй.

— І все-таки,— як він мазюкає?

— Нічого,— насторожується в душі отець Вікентій.— І, уявіть, малює він досить пристойно.

— Так уже й пристойно?.. Поглядайте, поглядайте за ним,— стишує голос.— Маленьких книжок він людям не дає? — дихає на Вікентія Петровича ладаном і оселедцями...— Самих що не є маленьких книжечок? — майже до купи стуляє пучки великого й вказівного пальців і косо зирить у щілинку між ними.

— Не знаю... звідки ж я можу знати? — розгублюється молодий піп.

— А в нього ніколи не бачили їх? Таких, у червоних чи сіреньких палітурках, де збоку написано: «Пролетарі всіх країн, єднайтеся!»

— Поки що не бачив.

— Ховає! — твердо вирішує отець Миколай.— То хитра, злочестива бестія. Крамольник! Не придивлялися, що він поза школою робить?

— Все малює.

— І кого малює?

— Ліси, берізки, а іноді й дядьків.

— О, я так і знав! Тоді він їм і книжечки читає!

— При мені не читав.

— Ха-ха-ха,— низько сміється отець Миколай, і його кругла голова і пухкі, схрещені на грудях руки драглистим тремтінням доповнюють сміх.— При вас він може навіть, так би мовити, євангеліє мужикам читати, а от узнайте, що він без вас читає. Для інтересу пошліть до вчителя кого-небудь з церковного причету.

— Чи потрібний цей інтерес?

— Дуже, дуже потрібний, сам, так би мовити, благочинний цікавиться оним,— підходить до старовинного, з різьбою поставця, на якому височить розп'яття, врастаючи в краєчок Голгофи. Тінь від розп'яття лягає на розкішне, в срібно-золоченій оправі, євангеліє, на ньому виділяється овал-середник з високим рельєфом преображення в завершеній композиції. Над середником, втискаючись у проміжок двох медальйонів з постатями євангелістів, урочисто підводиться в позолоченій одежі бог-отець. Своєю старечою головою він черкає масивні ядра хмар.

Золоті, завітчані гілочками заціпки на якийсь мент привертають увагу отця Миколая, він доторкується до них куцими, товстими пальцями.

— А вас не бентежать надто добросусідські стосунки вчителя з братами-селянами? Він гуляє в них, а в себе навіть трактує їх кофієм з молоком. Для чого-бо це таке пацібратство і фамільярність! — відриває і руки, і погляд од євангелія.

«Ні, це вже занадто!» — і у восковій душі отця Вікентія скипає обурення. Однак він ще намагається якнайспокійніше одповісти словами святого писання:

— «Хто ненавидить брата свого, той знаходиться у тьмі, і в тьмі ходить, і не знає, куди йде, бо тьма осліпила його очі».

— Вчитель занадто добре знає, куди йде,— сміється отець Миколай.— Помітили, який він добрий з мужиками?

— А що ж, він вовком повинен вити серед них? — не витримує отець Вікентій і нервово поправляє хрест на шовковому підряснику.

Руді, мов дві гусениці, брови отця Миколая звеліся на горбкуватому лобі.

«Так, так, мов гусениці», — неприязно думає отець Вікентій, пригадуючи, що на видноті колючі брови гутянського попа просвічують крапцями ластовиння і цим ще більше нагадують подобу гусені.

— Ні, не вовком, — здивовано, із зверхньою посмішечкою говорить отець Миколай. — Але чому він омине благородні будинки найкращих парафіян, а водить знайомство з голотою і наймитами економії? Чому він підбурює голодранців проти самого пана Стадницького? Хто ж він тоді єсть? Учитель, гайдамака чи бунтар?

— Я цим не цікавився.

— І дуже погано, що не цікавились. Ви, певне ж, не знаєте, що він у ніст скромне їсть?

— А я з ним не обідаю!

— Ви боже і цареве око в селі, так обідайте і дивіться за різним баламутством. Невже ви не розумієте, що школи сіють революцію? Коли дядько уміє рахувати більше тисячі — він уже стає небезпечним!.. — накладає м'ясисту широку руку на євангеліє, закриваючи і преображення, і бога-отця, тільки шматки хмарин випорснули з-під пальців отця Миколая. — Де купували цю розкіш?

— На цю розкіш всіх моїх пожитків не вистачило б, — з серцем відповідає отець Вікентій.

— Ф'ю-ю-ю! — аж присвиснув отець Миколай. — Так дорого коштує?

— Старовинна пам'ятка.

— То де ж ви цю старосвітчину взяли?

— Передсмертний подарунок діда.

— Славний подарунок. Славний! Золото і срібло... І таки нічого про вчителя не знаєте?

— Знаю, що він цікавиться...

— О-о-о! — вигукує отець Миколай і підіймає пальця вгору. — Чим?

— Історією села.

— Е-е-е! — невдоволено поворушив м'ясистим ротом і опустил пальця донизу. — Це йому можна. Читав вам щось?

— Читав.

— Нічого крамольного?

— Нічого.

Отець Миколай зітхає:

— Ну, а чутки у вас про землю ходять?

— Де тепер вони не ходять?

— Які саме? — жвавішає обличчя отця Миколая, жвавішають і брови, рухаючись точнісінько, мов гусінь.

— Що вся земля Стадницького — це не панська, а селянська дідизна.

— І тільки? — тїнь незадоволення лягає на обличчя пана. — А не говорили вам, що мужики мають думку подушню ділити панську землю?

— Ні, цього я не чув.

— Молодий ще ви, жити не вмісте, — зітхає отець Миколай і повчально говорить: — Не заглядаєте глибоко в душі пастви. Не несе вона вам ні подаянїя душ своїх, ні мирського клопоту, ні хліба свого. А де тепер ваш двоюрідний брат?

— В Петербурзі.

— Скоро до вас в гості приїде?

— Обіцяє весною.

— Тоді зразу ж до мене. Достойний у вас брат, zelo достойний.

— Нічого, — посміхається Вікентій Петрович, уявляючи, якої б заснівав панотець Миколай про безпутнього Демка, коли б довідався, що той сам з начинки пікринової кислоти і гримучої ртуті готував саморобні бомби.

— І дівчата мої не раз про нього згадують, — розкриває свої потасмні замисли отець Миколай і зітхає: «Коли вже він позбудеться своїх відданиць?»

З кухні в глиняному світильнику вносить свічі куховарка Олена, і на лисину отця Миколая лягають вологі відблиски.

— До вас, батюшко, — вклоняється Олена отцю Вікентію, — прийшов Лесь Якубенко. Пождати йому чи хай, ксже, завтра приїде?

Отець Миколай схоплюється, бідкається, що він засидівся в гостях, нашвидку прощається з отцем Вікентієм і виходить на подвір'я, де ждуть його підкучерявлені памороззю коні і легкі, на підрізах, санки.

На кленовій спинці їх, де нещодавно красувались мальовані квіти, тепер мерзне самотній янгол — отцю Миколаю чогось дуже захотілося їздити тільки з янголом.

Панотець чорною квочкою вмощується в задку санок, вузькобородий фурман поперед нього виглядає миршавим, обскубаним півником. Ось заскрипіли ворота, заскрипіли сани, і застояні коні помчали отця Миколая, мов недобрий сон.

«Скільки убожества духу, лицемір'я і самозадоволення напхано в це розбухле тіло. З яким жаром навчає він шпигувати і доносити, любити бога і видирати треби... Чорний царьок села», — тоскно, з брезгливою неприязню думає отець Вікентій про отця Миколая і, хрестячись за звичкою, входить у свою пронахлу оливою, воском і травами світлицю.

Він анітрохи не сумнівається, що про трави отець Миколай донесе в подільську духовну консисторію, а перед своєю сім'єю буде глузувати з недосвідченого сусіда. Отець Вікентій знає всю непривабну зажерливість гутяпського попа, осуджує його нововведення у парафії. Адже скрізь у повіті в дні ходу з іорданською водою батюшці дають киш, крашанки і повісмо прядива. Отець же Миколай наказав, щоб йому давали замість повісма прядива моток пряжі, а коли деякі жінки виносили тільки прядиво, — соромив їх і на подвір'ї, і в церкві. Він також домігся, щоб йому з кожної хати на святу вечерю носили пироги і до них по кварти олії, бо «матушка не може їсти пирогів без олії». Під невсипущим доглядом отця Миколая, старости і писаря були в Гуті всі старі одинокі люди. Коли вони помирали, отець Миколай, заздалегідь змовившись з начальством, брав корову, город чи якусь частину ґрунту.

На порозі з'являється Лесь Якубенко. Селянин не належить до богомільних, це отець Вікентій знає не з чиїхось слів, а розуміє чутливою душею, або, як сказав би отець Миколай, «сантиментами».

Отець Вікентій з тривогою дивиться на гостя. Той уклоняється, і задумана посмішка грає на його довгастому, обвітреному обличчі. Батюшка полегшено зітхає і вже спокійніше запитує:

— Як, Лесю, ваша Харитинка?

— Спасибі, одужує, батюшко.

— Вночі спала?

— Мов після маківки.

— То все буде гаразд, то все буде гаразд, — полегшено осіняє себе хрестом.

— Спасибі вам, батюшко, і жінка дякує. Може, у вас є робота, то я відроблю за ваші лікарства. Дровця, може, пошляти?..

— Нічого мені, Лесю, від вас не треба. Сідайте, — показав рукою на кріселко.

Лесь обережно сідає на краєчок тендітного кріселка і чогось зітхає.

— Чого ви, Лесю, запечалені?

— Та ні,— посміхається чоловік.— То я подумав, що ви не такі, як цей батюшка,— кивнув головою на вікно вслід отцю Миколаю.

І тепер уже зітхає отець Вікентій. В думках він і досі частіше звертається не до всесильного бога, а до слабого людського тіла. Як би він його вислухував, доглядав за ним, вириваючи ті лихі недуги, що несуть каліцтво і смерть. Це, певне, гріх перед богом, духовним саном, своїми батьками, але він мало чує його перед своєю совістю. Може ж душа водночас творити молитву всевишньому і думати про земне? Так було з ним, коли він лікував малючка Якубенка, так трапляється з ним, коли він іноді лікує навіть людську худобу,— борюнь боже, щоб про це не довідався отець Миколай.

— Що нового, Лесю, чувати в селі?

— Та нічого такого. Пан Стадницький знову позивається з лісовиками. Ще мало йому землі. У рік волі заховав од нас його батько золоту грамоту, а син хоче зовсім старцями поробити людей. Нема, щоб по правді.

— А як же воно повинно бути по правді?

— По-людському, батюшко,— не дуже поспішає з відповіддю Якубенко.— А ви думаєте, пап тільки нас зобидив? Він і церкву ограбувати не посоромився!

— Як ограбував? Що ви говорите, Лесю?!

— Чистісіньку правду.

— Розкажіть, розкажіть, Лесю.

— А ви ніби не чули? Хіба староста, з причету не розповідав? — дивується Лесь.

— Ніхто нічого не казав мені.

— То послухайте. В ті літа, коли межували землю, батько нашого пана по підказці Салоганового діда відчикрижив од церкви вісімдесят десятин, бо піп у нас був тоді такий, що не про землю, а про одне небо клопостався.

— Так вісімдесят десятин відрізав? — дивується і обурюється отець Вікентій.

— Це тільки від церкви. А скільки від людей і навіть од менших панів. Рвав землю, наче ворон м'ясо,— гнівом беруться очі селянина.

— І так воно йому обійшлося?

— Авжеж, бо в своїй калитці тримав увесь підкоморський¹ суд: і суддю, і засідателів, і землеміра, і письмоволителів. А ті вже крутили, як пан хотів. Крутити ж можна було, бо земля наша була подрібнена, помежована, мов щільник. Знайдіть «полюбовну казку» — і побачите, що село тоді мало дев'ять тисяч двісті сімнадцять нивок. Кажуть, деякі шивки такими були, що продавалися за три копн грошей.

— За карбованець вісімдесят копійок?

— Атож. От і могли тоді межувати землю, як пану хотілося, і «полюбовна казка» ставала круглим обманом.

— А в межову палату не скаржились?

— Та що з того? Хитрий закон був для мужика: на оскарження давався тільки місяць. Пропустив хоч один день — і межова палата навіть не дивилась на скаргу.

— Звідки ви це, Лесю, знаєте?

Хлібороб невесело посміхнувся:

— Повинна ж людина хоч одне щось знати в житті? Ви от про небо все знаєте, бо вчились. А я змалечку в землю дивлюся, хоч і не маю її. А в пана, батюшко, ви могли б відсудити давній наділ. І я у вас копійчину заробив би на ній.

— Так уже місяць оскарження пройшов, — похитав головою отець Вікентій.

— То для мужика, — вневнено відповів Лесь. — Його всюди обманюють. А за вас церква стане. До того ж у мужика піяких документів не було. А в нашій церкві збереглися. Цей наділ згодиться, батюшко, вам.

— Бог із ним, Лесю.

Якубенко задумався, подивився на свої великі руки:

— Не тягне, бачу, вас до земельки? Дивіться самі, а я вам хочу якнайкращого, бо добрі ви, батюшко, такі, наче й не батюшка. А яку ж земельку відчикрижив пан од церкви: найкращу, — зі смаком починає розповідати про захоплені шматки.

Виходить, Лесь береже в пам'яті, як у книзі, усі ґрунти селя і до волі, і після волі, знає, хто у кого і по скільки приорав скиб, і що росте на кожній межі, і як природа міняє пахоці різних угідь. І для чого це йому, людському поденщикові, який має лише городець та латку поля?

Очі Леся беруться смутком, видно, як його душа любить, і сумує, і тягнеться до землі. Щоб не ятрити більше

---

¹ Межовий.

задавненій біль, він підводиться, прощається і через кухню виходить з хати.

Отець Вікентії береться за книгу, але замість святого письма перед очі напливають тьмяні обриси ґрунтів, а на бувшому церковному наділі строго стоїть з аранжком пан Стадницький. І сьогодні якоюсь ближчою стала земля для отця Вікентія. Він бачить, що зараз ні медицина, ні святе письмо не дадуть йому розради. Тому похапцем одягається, гасить свічі і прямує в глибини зимового вечора.

Паморозь розкішним мереживом покрила нерухомі дерева, і горять, переливаються вони проти місяця, мов дивовижні брами. Золотисті, цитринові, зеленкуваті барви підкреслюються голубими і темними тінями, і далекий зоряний цвіт сіється і сіється порошею на засніжене село. Воно тепер, прикривши чарамі ночі свою біденьку одіж, здається святешним. Пустя зараз вулицями парубків з вертепом і колядкою — і справді повіриться, що в таку ніч народився син божий.

Під плотом м'яко закрипів сніг, загалакали обурені дівочі голоси.

— Хіба це життя: робиш, робиш, а прийде розцот — одні сльози отримаєш.

— А Чорне Сало найбільше старається. Як не було його якось тижнів три, то хоч краще кандьор заправляли.

— Буде, дівчатонька, чим згадати молодість: ходиш в одній сорочці, поки з хребта по клантях не спаде, — дзвенить молодіський голосок, і в ньому журба переплітається з прихованою радістю: так і здається, що тяжко, тяжко людині, однак хтось і її чекає десь біля клуні чи якоїсь верби на леваді.

Це вулицею проходять доярки з екопомії, обдерті, пропахлі прокислим жомом і потом скотини, і до отця Вікентія з усіх людських доріг і стежок стікаються злидні та горе, і вже тьмариться краса зимового вечора.

Тихою, задуманою ходою іде він селом. Над місяцем проплив легенький димок хмарин і тому здалося, що вдалині, темніючи, заворушились сніги. Ось уже й цвинтар витискує з кола дерев прадавню, як намальовану, церкву, а посеред села стоїть значно більша, казенного шаблону церква, і отець Вікентій думас, що все його життя пройде між цими двома тінями церков, та й сам він зараз мусить жити, мов роздвоєна тінь. Де ж те щастя людське?

Біля цвинтаря, через дорогу, самотньо чаїться крихітна школа. З цвинтаря на неї палягають могильні тіпі. З кімнати вчителя ллється світло, і на снігу лежить, піби вугіллям проведений, відбиток віконної рами.

Вчитель привітно стрічає отця Вікентія, присовує стілець, запрошує сісти.

— А ви все працюєте? Щось малюєте?

— Накидаю план Медвина, — велика темна рука лягає на білий аркуш паперу.

— Це до історії села?

— До історії. Деякі дуже інтересні матеріали знайшов про побузьких козаків. А ви знаєте, чого наше село зветься Медвин?

— Ні, не доводилось чути. Розкажіть, — зручніше вмощується біля невеликого стола.

— Коли військо Богдана Хмельницького проходило нашими лісами, то селяни стрічали його медом і вином. От хтось з козаків і сказав: «Хай, славне товариство, це село тепер і зветься Медвино». Ну, ви ж розумієте, що краса нашої мови в неمالій мірі зобов'язана словесним скороченням, коли це потрібно і гарно звучить. Отак наше село і втратило своє кінцеве «о» і вже два віки зветься — Медвин.

— Це ви в книгах вчитали?

— Ні, розмовляв з найстарішими людьми села, які вже між небом і землею ходять. Надзвичайно самобутні в типи. А скільки життя, живої історії збереглося в їхній пам'яті! В книжках не знайдеш такого...

— А я думав, може, про це хоч у тоненьких книжечках пишеться, — лукаво морщить обличчя отець Вікентій.

— В яких це тоненьких? — насторожується вчитель.

— В крамольних.

— Ви вже цим, отче Вікентію, зацікавилися? — дивується вчитель.

— Не так я, як отець Миколай.

— Он як!

— Ви йому щось зробили?

— Та нічого. Тільки якось обмовився, що з мертвих можна менше дерти, аніж з живих. Щось питався про мене?

Отець Вікентій озирається і стишує голос:

— Питався, чи книжечки дядькам не читаєте, що робите поза школою. Начувайтесь, не дражніть диявола. Вислухав я його — гидко стало на душі. І живе ж на світі

нодоба людини. До всього прислухається, принохується, нише доносн і плодить таких, як і сам, поповичів і по-
півен.

— Таким, отче, і ви згодом станете,— примружився і засміявся вчитель.

— Та ніколи, Степане Васильовичу! Краще вже в геєні
огненній скреготати зубами.

— А я думаю, станете. З одного боку притиснуть вас
попи, благочинний, консисторія, з другого — життя, і по-
чнете помаленьку опускати в bagno байдужості, ситого
спокою і достатку. А інакше — виженуть вас з парафії,
богоодступником зроблять. Така логіка, така система, от-
че. А ви не належите до тих, хто буде боротися до остан-
нього. Душа у вас м'якувата, мов свіжа пампушка,—
і вчитель починає сміятись, але його сміх печалить ба-
тюшку.

— Не хочу вам дякувати за ваше душеспасительне
слово, за етюд до мого життя. І так чогось на душі три-
вожно, неспокійно. Радості на світі мало, сліз, горя бага-
то,— хмуриться отець Вікентій.

— В таку епоху живемо. В епоху постійної каторги,
голодного життя і неносильної праці.

— Це чиїсь слова?

— Великої людини.

• — Тоді мовчу. Можна глянути на ваш план?

— Прошу.

— Кругом Стадницький та Стадницький,— з пильною
зосередженістю розглядає план села.— А ось тут підпи-
шіть, що це земля церковного причету. Стадницький за-
гарбав її в рік волі.

— Запишемо ще одно злодійство. З книжечок взяли
про захоплення землі?

— Ні, розмовляв з людьми,— усміхається отець Вікен-
тій.— То мепі, кажете, тільки два шляхи є: або — отця
Миколая, або подалі від попівства?

— Тільки два!

— А третій не знайдеться?

— Знайдеться, коли захочете жити переляканою куріш-
кою, а не людиною.

— Скупі ви, Степане Васильовичу, дуже скупі.

— Якій вже є. А вам треба знати: янголом на грішній
землі теєр не проживеш.

Видко, не кохання, а тільки перший подих і перший туманець його тривожно торкнулися дівочого серця. І те, що так неждано й негадано в якийсь один вечір налетіло, наблизилось до Христини: і вітряк із срібними крилами, і мінлива зимова далечінь з обрисами трьох хат біля шляху, і сама постать Романа, — тепер, віддаляючись, ставали на своє місце. І коли про все згадувалось, то не радісний і солодкий переляк охоплював дівчину, а затікав у душу по-осінньому терпкий, в'їдливий холодок. І все сиріймалося спокійніше й холодніше, наче хтось забив душу, як віконний отвір намерзлим перехрестям. У ці дні Христина безжалісно проганяла всі думки про Романа, і вони сполоханими голубами відлітали од неї, струшуючи останні краплини отих солодких чар, що мали прорости коханням.

Переміну в настрої дівчини помітили тільки мати і Зося. Мати нічого не сказала доньці, лише мало не щовечора просила, щоб та раніше приходила з гуляння. А Зося Романовська одразу ж несхибним дівочим чуттям збагнула, що хтось знещастив Христину, як її знещастив Юрко Дзвонар. І це спочатку навіть порадувало Зося: виходить, не одна вона світом нудить за тим дідьком, який не соромиться дурити голову то одній, то іншій, то кільком відразу. З усіма він добрий, з усіма жартує, з обіймами лізе, але ні до одної по-справжньому не прихиляється. А хто ж і коли встиг задурманити голову Христинці? Дівчина сюди-туди розкинула свої здогади, оживила в уяві кілька вечорів на панському ставку, і незабаром усі кінці догадок зійшлися на Романові Волошині. І Зося відразу мало не зненавиділа парубка: «Звісно, хіба ж він, дружок Юрка, міг інакше зробити? Один в одного вчаться, один одного навчає безстыдству».

Зося, як більшість дівчат, у стані душевної тривоги була переконана, що коли вона любить хлопця, то й він має неодмінно любити її, що його доля має бути і її долею. І хоча до неї сваталися навіть «уродзоні», правда, зубожілі шляхтичі, з якими охоче породичався б Кароль Романовський, вона без жалю, навіть з якоюсь насолодою годувала їх гарбузами.

— Омужичилась, гепя собі чекає! — під'юджував Кароля полісовщик Октав Пігловський, який бундючно ніс печать шляхетства на всьому своєму непривабливому ви-

ду.— Положи свою панцику вздовж лавки, візьми два дубці, та вдвох як вмолатимо її, наче сирій сніп, одразу покине перебендювати, шовковою і гречною стане.

— То дурне — бити дітей,— відмахувався грізноокий, статурний Кароль і скоріше втікав од надокучливого порадника на свій лісовий хутірець, де стояла у нього пасіка і невеликий зруб, в якому чоловік з охотою робив кадуби, сипанки, діжки, ночовки і навіть стругав панському вірнику осикові ложки, заробляючи на сотні двадцять п'ять копійок.

Грошололюбивий і жорстокій, Октав Пігловський не раз підбивав свого сусіда стати полісовщиком, бо це, як не є, щодня матимеш круглого коповика¹.

— Але за цього коповика треба дробом решетити людські спини! — відмахувався Кароль.

— То й решети, коли він мужик і злодій! — луговими жабенятами стрибали зелені очиці синьовидого шляхтича.— Решети — і майонтка у пана доскочиш!

— Цей майонток не по мсні, Октаве. Моя рука легше тримає тесляк чи витягувач, аніж рушницю.

— Сам станеш мужиком! — говорив з роздратуванням полісовщик і гоноровито виносив з хати на довжелезних погах недоладний тулуб, до якого, здавалося, приросла берданка...

Здогадавшись, кого присушив Роман, Зося увечері на льоду підійшла до Христини і, ковзаючись, наче ненароком відокремилась з нею від дівчат.

— Христино, ти так змарніла. Яка в тебе гризота-печаль? — рантом, граючи бровою, пригорнула до себе дівчину.

— Яка печаль? Звідки ти видряпала її? — вирвалась з обіймів Зосі і насторожено стала проти неї, наче молодий баранець, що ладен от-от стукнути когось лобом. Христинка навіть подумати боялася, що вона кому-небудь звірить свої таємниці, і терпіти не могла отих вертух, у яких все, що на душі, те й на язиці. «Плескухи», — презирливо думала про них. Іще не збагнувши по-справжньому кохання, дівчина знала, що його треба подалі ховати від чужих очей.

— Кришеся, дівко? — неприязно затремтіли блискучі уста, затремтіли і дві зморщечки навколо них.

— Мала б із чим.

---

¹ К о п о в и к — цівкарбованець.

— Хіба я не знаю, що ти любиш Романа,— вже з серцем промовила Зося.

— Потрібний він мені, як п'яте колесо до воза. Хай за ним Орпа Окунь побивається! — з таким гнівом випалила Христина, що Зося засумнівалася на мить, чи не помилилась вона.

— Ой брешеш, дівко,— згодом похитала головою.

— Хто бреше, тому легше! — відрізала Христина.— А як твій Юрко? До якого берега пристає?

І тепер уже довелось захищатися Зосі:

— Хай хоч до німої Домки пристає! Я думала: щось путяще, а він пройдисвіт і достеменний гаремник!

— А ти не даремно ганиш парубка? — заступилась Христина за Юрія, бо хоч він був і отряхуватим хлопцем, але ще ні одна дівчина не зобиджалась на нього, хіба що Зося. Та кому ж не видно, що Юрко навіть не підходить до неї, а вона щовечора умліває і сохне за ним.

— Хай його печисті в самому пеклі гапять! — кинула Зося і затанцювала на льоду, мовби топчучи закаблуками своє лихо.— Я спочатку трішечки уповала на нього, а тепер не хочу і дивитися в його бік.

— І зовсім ти, Зосю, вже не побиваєшся за ним? — Христина повірила, що якийсь великий гнів переміг кохання.

— Вирвала з грудей, наче блекоту, і викинула на смітник,— бліднучи, відповіла Зося.— А мені здавалось, що тебе Роман приворожив...

— Може, ти й про Левка таке скажеш? — засміялася Христина, хоча й не до сміху було їй.

— Ні, на Левка не скажу. І про що він може з дівчиною говорити?

— Про що? Як цанський ліс краде, як по ярмарках товчеться, мов дідько, та обдурює циган, а ті — його,— тепер уже щиро розреготалася Христина.

— От уже кого спроста не розкусиш, так це Левка,— і собі посміхнулася Зося.— А втім, усі вони добрі, і всі на наше безголов'я,— вже промовила не то з досадою, не то з болем. Так вона нічого й не випитала у Христини, тільки затаїла перед нею свою нещасливу любов.

Того ж вечора Левко знову пішов за Христиною, а вона — хай бачать Зося і дівчата — і не думала утікати від нього, а ніби й горнулась до парубка, і він аж запишався. Біля своєї хати Христина так само сіла на ворота, облич-

чям до вулиці, але це вже сьогодні не дуже сподобалося Левкові:

— Чи нема тобі де кращого місця вибрати? — стає на-
супроти дівчини.

— А де ж, Левку, те краще місце? — якось боком, по-
бісячи вигинає вії, і навіть на них тремтить насмішка.

— Хоча б коло твоєї клуні.

— Так гарно там? — допитується Христина.

— Таки гарно.

— Тоді йди постій біля клуні, а я тут посиджу: і тобі
гарно буде, і мені славно.

— Хитра яка! От побачить твоя мати... — примощуєть-
ся на воротях, як сорока на кілку.

— То її що, Левку?

— Та нічого, — мерзлякувато повів плечима, ніби в них
уже впивався з хати погляд Олени. Далі парубкові зама-
нулося пригорнути дівчину, але та відсунулась од нього:

— Посидь, Левку, спокійно.

— Ніби я бушую?

— Не бушуєш, але її по-людськи не сидиш.

— Ой і вреднюча ти, — Левко з удаваною зажурою ру-
кою підтирає підборіддя.

— Спасибі, не вперше чую від тебе.

— І ще почуєш, — запевнив парубок.

І Христині стає тоскно на душі, чогось їй не вистачає,
а чого — її сама толком не добере.

— А може б, ти, Левку, перестав до мене в'язнути? —
тихо говорить до парубка.

— Так заважаю тобі?

— Не заважаєш. Але ж сватати не будеш? — повторює
те саме.

— Таки не буду, — погоджується Левко і починає
оправдувати себе. — Була б у тебе земля, сякі-такі воленя-
та — завтра б своїм батькам і твоїй матері в ноги укло-
нівся, бо ти дівчина нічого собі і роботяща. От аби ще
трохи більшецька була...

І в цей час вони чують розгонистий регіт. З-за дуп-
лястої верби на вулицю виходить Юрій Дзвонар і аж пе-
рехитується від веселого сміху.

— Оце парубок, оце утіха й жених, щоб тебе лугова
качка брикнула! — проводить розчспіреною долонею по
своєму обличчі. — Жени його, Христинко, від себе, наче
пса шолудивого. Бач, як він усе наперед обміркував —
навіть на зріст накинув тіль... Так не будеш, Левку,

сватати? — зупиняється біля воріт і грас пасмішкуватими очима.

— А ти звідки взявся? — дивується Левко. — З дупла, мов дідько, вихопився? І яке, скажи, тобі діло до балачки дівчини з парубком, коли вони бажають самі посядіти?

— Діло в мене просте: хочу скоріше спихнути звідси такого женишка, щоб не ганьбив парубоцтво, — не церемониться Юрко і теж примощується на воротах. Тенер Христина опиняється поміж хлопцями.

Левко насурмонився, не знаходячи швидко відповіді, а Юрко повів на нього очима, поставив їх навсторч і майстерно перекривив парубка. Христина пирснула і від вдоволення затарабанила обчасами по воротах. Левко збагнув, що над ним потішаються, і ще більше насупився.

— Левку, то чого ти запишався, мов турецький біб на городі? — безневинно запитав Юрко.

— Чого захотів, того й запишався... Мабуть, таки я піду, — наморщив лоба Левко.

— Кращого — умри — не придумаєш, — охоче погодився Дзвонар. — Іди, парубоче, — і підняв свою шапку над головою.

Левко не сподівався на таке нахабство. Він сердито блімнув очима на Дзвонаря і зручніше вмовився біля тину.

— Іч який вказник знайшовся. Коли так — на збитки не піду!

— Чого за одну хвилю не скаже розумний язик, — потішається над Левком.

Дивиться Христина на веселе циганкувате обличчя Юрка, на його задьористі, повні іскристого сміху очі й мимоволі починає посміхатися.

ХІ

Неприємності почалися одразу ж після кави.

Жінчина рідня ніколи не радувала Аркадія Валеріановича — ці золотушні пагони старовинного дворянського роду не здатні були дати хоч який-небудь зачучверілий цвіт на теперішній землі: масний подільський чорнозем, на якому посади дитину — і дитина виросте, спливав з їхніх рук, як спливає весною прибережний пісок. Родовиті, оторочені садами і стависьками палаци ставали трухлявими пустками або ішли з торгів, а їхні господарі втікали в департаменти, присутствія, земства і, зітхаючи, з

вологістю на очах згадували життя батьків, своє золоте дитинство і пахучі страви села або пускались у трахомний відсвіт ресторацій і вертеців, де проживали останні банкноти і наживали розтління духу та немощі тіла.

В крутіших умовах суспільного буття стали не плавцями, а мерцями, бо їхні очі були повернуті на потилицю, в далеке, повите солодким туманом, дореформене минуле. Ні одної сильної людини з усього змізернілого роду, ні одної тверезої голови: чужі вина і чужі води до краю розрідили їхні мізки і душі. І тільки один шурина, Володимир Антонович, має трохи природного розуму, та й той уже повністю втопив у теософії і окультизмі, а все панське господарство прибрав до рук заїда управитель з німців, та так прибрав, що справжнім господарем себе відчув, а в листі шурина в трьох місцях прохоплюються недвозначні натяки про допомогу.

«Я тобі допоможу, але не так, як ти собі думаєш!»

Аркадій Валеріанович люто жбурляє лист на масивний різьблений стіл і розмашистими кроками міряє просторий мункий кабінет, де приємно чути і свої кроки, і голос.

В такий час у теософію вдатися! Він би, Аркадій Валеріанович, за увесь вік до цього б не додумався. Яке недомумство! Мозковий вивих! Повний ідіотизм! Коли б це життя якоюсь примхою історії могло повернутися на кілька віків назад і зупинитись під хмурими склепіннями середньовіччя, тоді і він би міг стати теологом. Але тепер майбутнє не в церковному дзвоні і хресті, а в банкірському сейфі і в карбованому імперіалі, не в розпливчастому тумані теорії, а в строгому розрахунку. Та як це вдовбати в пусті голови? Як довести, що хто живе ще початком дев'ятнадцятого віку, той мусить загинути, а хто безрозсудно, отак, як тепер, вводить імперію в двадцятий вік — готує революцію?

Це Аркадій Валеріанович відчуває всією своєю шкірою, на якій щоденно залишають десятки слідів мужицькі очі. Так, мужик повинен бути мужиком, але і він повинен їсти хліб, звичайно, не за рахунок панської землі. Мужик повинен мати насущний хліб насамперед у зразкових панських економіях, мати його рівно стільки, щоб і не бунтувати, і не нагулювати жир: ну, і, звісно, решту селянської черні має поглинути промисловість, не те убожество, що є сьогодні, а та сила, що переснує димами все небо. Адже зараз державний бюджет Франції дорівнюється бюджетові Росії — це вже анемія дворянської

мопархії, що не вміє мислити світовими масштабами. Це ще раз стверджує, що й імперію кругом, наче мухи, обліпили не мислячі люди, а теж отакі нездари, як родичі його жінки, — скошує око на другий лист — з Іркутська, адресований його дружині. Якого ще вибрику можна чекати від панючки Омірової, яка змінила благословенний Кам'янець-Подільський на холодний Іркутськ? Напевне, також чогось прохає! Отак, гляди, й перейде могутність дворянського древа на пісні жебри.

Аркадій Валеріанович з серцем зупиняється перед дзеркальною шафою і на нього дивиться строге обличчя, схоже формою і кольором на качине яйце. Сірі з прозеленню очі крупно і владно розмістились на білому холоді білків, тугий, з виразом невдоволення рот окреслюється енергійно-презирливими лініями. Шкода, що ніс має зайву гостроту, заокругли його — і хоч портрета малюй для нащадків. Тільки для яких нащадків?.. Аркадій Валеріанович від дзеркала прямує до столу, сердито націлює перо у важкій каламар флорентійської роботи і вкладає своє роздратування в холодні ввічливі слова, під якими аж шипить презирство до шурина.

У двері шанобливо стукає лакей Никанор.

— Заходь!

Никанор, звиваючись тілом і фраком, наче та собака, що провинилась, перішуче стає на порозі і застигає в одвірках.

— Прошу пана, Салоган лежить хворий.

Аркадій Валеріанович сердито кидає ручку, невдоволеним поглядом міряє лакузу.

— Коли ж це він встиг захворіти? Напевне, перепився, бестія, на Явдоху?

— Не знаю, прошу пана. Лежить в постелі і охає, а дружина його так лютує, що не доведи господь, — здалека натякає панові, що хвороба, десь, почалася не з пінистого питва, а від гріховного трунку любощів.

Але пан гнівається, не розуміє натяку.

— Біжи знову до нього і хоч за ноги приволочи, інакше я його з управителя в задрипані конюхи переведу.

— Слухаю пана, — посміхається Никанор, з приємністю вловлюючи в панській мові мужицьке слово, і зникає в дверях, а в кабінет ще граційно вносить своє вже не легке тіло заклопотана і досі красива Ліза; від неї, як і завжди, пахне сумішшю дорогих духів і тепло-гіркуватим солодом церкви... Палац його живе не одним життям: в одній по-

ловині панує рахівниця і господарський клопіт, у другій — старі боги, ладан і шамотіння богомольців, які звідусіль приносять страшні розповіді про кінець світу.

— Як моє серце має себе, як відпочивалося? — за звичкою цілує поповнілий, з ямками верх руки, і чи не вперше помічає, наскільки вона стала важчою, аніж в ті літа, коли і його ще могли розчулити сентиментальні пісні отих тихомрійних панянок з малим приданим.

Ліза кисло посміхається, навколо її уст з'являється безпомічне і миле плетиво природних зморщечок, що колись так зворушували його.

— Аркадію, щось недобре має бути в нас.

— Нові небесні знаки з'явилися? — докірливо і на-смішкувато похитує гордою головою, а руки і очі з удавальною побожністю підводить угору, до ліплених амурів.

— Ти смієшся, а я серйозно говорю. Чуєш, Аркадію, цілком серйозно.

Ох, ці вічні передчуття, вічні страхи і дурна віра в шамотіння старчих і богомільних пройдисвітів. Як це надокучило йому, але він удавано виморщує на своєму обличчі подобу співчуття.

— Знову якийсь поганий сон? Чи хтось на руці відкрив нові лінії буття і небуття?

— Ах, облиш, Аркадію. Все значно простіше: зникли мої найкращі свічники.

— Як? — вигукує Аркадій Валеріанович, і вираз співчуття змінюється невідробною люттю.

— Я й сама не знаю як, — безпорадно схиляє голову Ліза.

— Коли ж вони зникли?

— Навпевне, сьогодні. Вчора вони ще стояли на моєму столику з позолоченими свічами. Так свічі залишились на столі...

Аркадій Валеріанович гостро поглянув на дружину.

— А вчорашній прочанин у нас чи теж зник?

— Кудись помандрував.

— Помандрував, помандрував! Утік, стерво! Не я тобі говорив, — злорадствує Аркадій Валеріанович, — що він біляцерковний пройдисвіт, злодюга, який залюбки не тільки тебе, а й святу церкву обдере.

— Я не думаю, що це він...

— Тут і думати, моє серце, нічого. Невже ти не помітила, що від нього, даруй, завжди тхнуло не церквою, а цибулею і шинквасом.

— Ради бога, Аркадію, не говори таких слів... У нього такі очі.

— Верх очей божий, а вся підкладка злодійська. Це добре придумано! За кипарисові хрестики поцунити свічники. Я зараз по всіх дорогах пущу на конях людей, на конюшні в батоги візьму твого прочанина і, побачиш, виб'ю з нього свічники.

Переляк скривлює обличчя дружини.

— Ради бога, ради бога, Аркадію, що ти говориш!..

— Що чуєш, моє серце,— і люто перекривив старця: — «Як іти в Єрусалим, то буде море велике, а коло того моря є острів великий, а на тому острові могила стоїть. Отам і є рай та пекло. Як ідеш біля того пекла — там крик, і стогін, і вгаву нема, і дьоготь іде, і смола кипить». Я йому сьогодні покажу і крик, і пекло, і смолу, і дьоготь.

— Аркадію, ти не зробиш цього! — прокидається владність у словах і постаті Лізи.

— Коли не зроблю цього, моє серце, то завтра тебе до нитки оберуть, а післязавтра і до мене твої божі люди доберуться, горло переріжуть. А в мене й без них клопоту вистачає.— В холодних очах льодом переливається лють і на прочан, і на жінку, і на всі дурні примхи, за якими стоїть привид виродження.

— Аркадію,— твердішає голос дружини,— ти не повинен розшукувати старця.

— Цьому старцю й сорока нема. Тільки бороду, мов кінський хвіст, відпустив. Але я прилюдно, на стайні проріджу її, щоб не було злодійщини в моєму домі.

— Аркадію, помовч. Хай навіть він украв ці свічники, але тобі не подобає карати його.

— Хе, це чому, серце моє?

Миле плетиво зморщечок навколо уст дружини стало не безпорадним, а рішучим:

— Ти настільки багатий, що не маєш права зв'язувати свого дворянського імені з дрібничковістю — з дрібною крадіжкою. Якщо це насправді крадіжка.

— Тоді хай доценту обкрадають нас?

— Для чого це перебільшення? В тебе, Аркадію, кров аристократа...

— Знаю, знаю, що аристократ — марнотратець, який у Монте-Карло програє останній спадкоємний хутір, стоїть значно вище людини, котра розумно прибирає цей хутір до своїх рук.

Ліза гордо повела головою і німецькою зачіскою.

— Гріх тобі аристократа і баришника ставити на один п'єдестал. І, пробач, твоя поведінка часто дивує мене.

— З свічками?

— Хоча б і так. Зрозумій, нарешті, як ти здрибнюєш честь свого і мого роду копійчаними рахунками.— Уперто тремтить плетиво зморщок навколо уст.— Тебе вже заочі, хоч і неприємно про це говорити, дехто управителем величає.

— Ідіоти, йолони і торбешники — твої родичі, які не мають за що приїхати до нас і які об'їдають нас, мов сарана! — ледве стримує себе.

— Фі, Аркадію! Що за слова! Це ж кабінет, а не конюшня. Ти іноді забуваєш, що і мій рід занесено в бархатні книги.

— Можеш, моє серце, не хвалитися. І купці мають свою бархатну книгу.

— Яке мені діло до твоїх купців? Я хочу, щоб мій муж був не тільки за освітою аристократом,— облущується релігійний фанатизм з її обличчя.— Отже, дай сьогодні спокій старцеві.— Вона граціозно кладе руку на високу німецьку зачіску і збирається йти на свою половину.

Аркадію Валеріановичу трохи стає не по собі. Так, є доля правди в словах дружини, але є і залізна логіка його життя: попустити своє годиться тільки тоді, коли це прикосить користь. Відступиш від цих основ — і станеш на слизький шлях жінчиних родичів.

«Моє серце» вже гордовито виходить з кабінету, надіючись, що вона перемогла чоловіка. І, може б, перемогла, коли б не ця демонстрація своєї правоти.

— Лізо! — навздогін гукає, і коли в дверях знову з'являється дружина, він їй мовчки, з підкресленою пошаною передає листа.

— Від Софочки! — скрикує дружина, за ідіотсько-сентиментальною звичкою притискає конверт до повних грудей, між якими вже морщиться проділка, зразу ж петерпляче надриває його, бігає очима по рядках, потім ахає і знову притискає лист до бюста.

— Іще якась надзвичайна сенсація? — підозріло запитує Стадницький.

— Бідна Софочка,— з сльозинкою говорить Ліза.— Її жених, її божевільний Колчак знову блукає по Півночі — то на землі Банета, то на Новосибірських островах.

— Знову гідрологом і магнітологом?

— Ні, тепер він командує експедицією.

— Напевне, барон Толль не помилився в ньому, — з співчуттям говорить Стадницький, якого задовольняє крутий, рішучий характер Колчака — в ньому він відчуває свого співника по духу.

— Ах, барон Толль, барон Толль! Саме його й розшукує Олександр Васильович.

— Дуже почесна справа.

— Може, й почесна, але Софочка пише, що її жених подав до Академії наук божевільний план: добратися до землі Банета на шлюпках. Це ж самогубство, як пише Софочка...

— Олександр Васильович вірить у свою зірку так само, як і барон Толль.

— І все одно бідна моя Софочка! Її чоловік мало принесе їй утіхи!

— Так думають про своїх чоловіків майже всі жінки, — пильно глянув на свою дружину.

Ліза Антонівна зажурено випливає з кабінету. Після неї залишається солодка суміш воску, ладану і духів. Ці пахощі дратують Аркадія Валеріановича, він сам відкриває кватирку і чує, як на терасі гупають чоботи лакея і управителя.

Коли вони з'являються на порозі, Стадницькому хочеться і вилаятися, і розсміятися, до того стало кумедним обличчя Салогана, перемотане хустками до самого носа.

— Це що за маскарад?

— Ой, голова і зуби, — стогне управитель і, мов качан капусти, підтирає голову чорними руками.

— Увечері був як огірок, а це капустою став, — дивується Стадницький і підозріло похитує головою.

— Все, ласкавий пане, в руді божій, всі під богом ходимо, — важко ворухить губами Салоган і цим викликає трохи співчуття у Стадницького.

— Як це в пору ти захворів. Треба було сьогодні їхати до мирового посередника першої дільниці.

— Вирішили з лісовиками? — з'являється зацікавлення в очах управителя.

— Можна сказати, вирішили, якщо мужички знову не почнуть судитися...

— Хіба їм колишнє не надокучило, — утішає пана. — Значить, нарешті-таки введемо отих опришків! — злішає голос і та частина обличчя, що виглядає з-під хусток.

— Повинні б вивести... Як вони вже надокучили мені.

— Хіба ж не надокучать? То гайдамаків, ласкавий па-

не, тримаємо за своєю спиною. Ліс крадуть, хмиз тягають, в лісі худобу винасають, рибу в озерах виловлюють, ще й пана всякими, які не є на світі, поганими словами батькують.

— Он як,— насуплюється Аркадії Валеріанович.— І кому ж я найбільше не подобаюсь?

— Звісне діло кому — Морозенкам.

— Щось я від тебе, Гервасію, це вперше чую,— хмуріє і дивується пан.

— Про всіх не будеш говорити. Покривав декого, думав, покаються, та мужика хоч медом масти, а він вкусить. Ой, зуби, зуби,— знову руками хапається за хустки, а Никанор чогось посміхається.

— Сьогодні вже, Гервасію, полеж дома, тільки на всі шляхи пошли верхівців, щоб спіймали вчорашнього божого старця,— відправляє лакея з кабінету.

— Вкрав щось?..— жвавішає вся постать Салогана.— Пани так милостиво довіряє всяким зайдам, що навіть не помічає, від кого тхне воском, а від кого тюрмою,— делікатно грає на болючій струні пана, і в очах того меншає прозелені.

— Тільки на тебе, Гервасію, на тебе одного я можу покластися,— добрішає пан.— Ніхто, навіть власні діти, не розуміють, що таке життя на селі.

— Та ще між такою мужвою, як у нас. Вони аж зеленіють і сохнуть від злості, дивлячись на вашу землю.

Аркадій Валеріанович похитує головою. Так-так. Хто-хто, а він знає, що гайдамацький вогонь горить у грудях теперішніх хлопів і виною усьому — малоземелля і багатолюдність. Вірні думки деяких вчених про хутори. Хутори, як золота медаль, можуть мати орла і решку: виростити дукача і розкришити мужицьку силу на клапті. Але от він, Аркадій Валеріанович, мусить з своїх лісових хуторів зігнати селян, і в цьому теж є своя логіка. Лісовики живуть набагато краще, ніж дядьки з села, і це вже розбещує людей, по-друге, і лісовики, і селяни, що приїздять до них, підточують його багатство лісокрадством. То краще йому забрати лісові сади, аніж розтринькувати свою Сияяву. Але ж як трудно зірвати лісовиків зі старих гнізд. Чи, може, тепер легше піде?

— Гервасію,— довірливо поклав велику руку на широке плече управителя.

— Слухаю пана,— зрадів Салоган: він добре знав, що цей панський рух означає цілковиту приязнь до нього,

а потім, дивись, і подарунок перепаде. І чорний ніс управителя почав братися рум'янцем і кранельками поту.

— Післязавтра тобі доведеться добре попоїздити по лісах.

— Не першина.

— І підбити хоча б двох-трьох лісовиків на добровільний вивід.

— Це вже гірше, ласкавий пане,— одразу посмутніли очі вірного служаки.

— А ти підкотися де просьбою, та й могорича не шкодуй. Першим дядькам славному дамо землю. Ну, то не мені тебе вчити. Зумій так ухопитися за пичок, щоб увесь клубок потягнути із лісу.

— Ох, і важкий цей клубок,— зітхнув економ.

— А ти з жінок починай. От, наприклад, з Морозенчихи. Ти ж у пас славишся амурними ділами,— пожартував пан.— Хустку їй привези.

— Та що ви, Аркадію Валеріановичу,— одразу похололо в душі управителя, і він з люттю подумав про жінку: чи не похвалилася вже комусь з панської челяді. Але пан більше ні словом не обмовився про хустки, і це трохи заспокоїло Салогана.

— На все добре, Гервасію. Постарайся влагодити все ладком, а я не забуду твоєї послуги... Не хотілося б знову марудитись по судах.

— Та хіба я не розумію, що нам треба зірвати з місця лісовиків? Мужика завжди добре тримати на короткому ланцюзі, а ліс — це лиха воля! — шанобливо обертається до дверей, і тепер його постать скидається на контрабас: вужче заокруглення від плечей до пояса розбухає ширшим, вислим. Та дарма що незграбним здається управитель,— воляча сила вкладена в його руки: застукає когось на шкоді, свисне кулаком поміж щелепи — і вилуцці зуби вилітають на землю, мов квасоля.

XII

З чужих сіл, з чужим хлібом поверталася Чайчиха в свою комірчину. Він горбом стовбурчився за її плечима і не радував, а мучив жінку. Тепер стара не могла дивитися людям у вічі. Вони, певне, думають, що то літа так зігнули бабу, а то не літа — перші випрошені окрайці та снідушки.

Тяжче заробити хліб, аніж випросити, але несені подання за плечима, немов камінне жорно. Випрошус ці кусні Чайчиха зі сльозами і їсть зі сльозами. Тепер вона знає, що найбільша кара для селянина — це коли святій хліб не веселить його...

Тільки-но зіп'ялася на м'які ноженята, так і пішла по людях робити, і все її життя минуло в хлібах. Шуміли вони їй і на чужих ланах, і на своїй нивці. Цілу весну і літо не випускала сапки чи серпа з рук, увечері вона довго не могла випростати болючий стан, але за її біль восени чужі коні привозили хліб.

Вона ставила його в комірчині, сідала біля нього, схрестивши шершаві руки на колінах, і гомоніла з хлібом ліпше, аніж з тими, в кого заробила його. Отак спочивали і руки, і думи її. Руки, витягнуті роботою, тулили до себе розкуйовджені дитячі голівки, а думи — землю, і вірилось, і марилось, що діти її, роботящі і вродливі, стягнуться на ґрунт, господарями стануть і не підуть строкарями в свою екопомію або в чужі степи.

Діти, розбризкуючи сміх, розкочувались по подвір'ю, а вона знову мовчки розмовляла з хлібом, додивлялась до тих золотистих, з пилком зерняток, на яких тримається увесь світ. І хоча знала, що хліба не вистачить до нового, що знову доведеться цілу зиму випрядати на чужих тал'ках, але осіннє зерно тішило її, як щойно засіяна нива.

Іде тепер Чайчиха засніженою дорогою, ціпком вистукує свій передній крок, а літа і чужий хліб тягнуть і тягнуть її до землі. На узбіччі біля самого лісу присіла стара. Над нею колишеться розлогий кущ ліщини, і сережки її вже набиті тугим зеленово-жовтим цвітом. Навколо тихо гойдається ліс і вигойдує з хмар перші сніжинки. Напевне, це вже останнє борошно вимітає зима. Сніжинки вибілюють грубу валов'яну торбу, обсідають вії старої, набиваються в зморшки.

Холодно стає Чайчисі, мороз кам'янить на її обличчі сніжинки, буравами всвердлюється в кості, але підвестися вже нема сили. А вітер дужчає, густішає каламуть метелиці, темніє ліс, і кущ ліщини розтрушує свій нахолоний цвіт на холодні сніги. Отак і літа її, Чайчихи, розтрусилися по чужих обніжках. Була молодість — не стало молодості, була сила — в чужі гаразди спливла, була людина — залишилась одна болюча основа. Вже байдуже, що й сніг затискає її своїми темними петлями...

Правда, вона ще подумала, що треба підвестися, але в цей час їй потеплішало: з глибини землі неждано пробився весняний відпар, відгородив її од метелиці й морозу. Широким колом відсовуються од неї сніги, перстоплюються в щебетання струмків, і вже, дивись, на деревах лопаються рожеві гніздечка бруньок, а з них вибиваються крильця крихітних, ще холодом прим'ятих, листочків... «Чому ж вона нічого не робить? Це ж уже пора санкою уклонитись землі!» — бідкається в думках, що даремне гайнує час...

І несподівано з поля до неї повертає той спів, який усе життя тривожив її душу, той спів, що став не втіхою чи печаллю, а судьбою її:

Ой горе тій чаєчці,
Чаєчці-небозі,
Що вивела чаєняток
При битій дорозі.

Їй здалося, що ту пісню доніс вітер од її діток з самого Сибіру. І розкрилась перед нею безмірна далечінь, а з-під засніжених вій старої туги викотились дві сльозинки, і раптом крізь них вона побачила всю свою родину не в Сибіру, а на своїй дідизні, на колосистій ниві.

Над тихою святковою землею високими золотими мазками починається ранок. Ось уже затремтів рожевий, з перловим відливом схід, і хтось його відразу прошив гарячим вінцем проміння. Розчахнулась небесна брама, і сонце заіскрилося на синьому тумані роси, на задуманих нивах, на кожному досвітом одволоженому колоску. З трепетом торкається вона до воскових стеблин, і вони лоскітно пощипують її і остюками, і разочками зерна, а далі ген-ген обзиваються голосом молодих перепелят. І хоч як обмаль у тебе часу, а, наче в молодості, замре душа, чуючи голос жайворонка над колоссям, а перепілки при корені.

Далекими гонами проїжджає вершник на білому коні. То, напевне, святий Юрій об'їжджає землю і радіє, що в цьому році пшениця коневі до гриви, а ячмінь до вудил. І вона в думках дякує йому, що він і землю одімкнув, що послав на поля росу і дощ, що завжди об'їжджає ниви, втішаючись або сумуючи над ними.

Але що це? Вершник наближається. І вона пізнає, що це не святий Юрій, а панський лановий з канчуком. І їй стає боляче до темені в очах. Це тому що ланового уздрі-

ла, а тому що так жорстоко зруйнувався світ видінь і вона раптом збагнула страшну частку своєї долі.

Сумирна і чиста душа Чайчихи усе життя тягнулась до того щастя, яке жевріло тільки в переказах і надіях, тягнулась і надщерблювалась на безжалісних лезах бідувань. Бувало, так повіриш, що все переміниться в житті, що і земельки прибавиться, і переднівки минуться, і хліб за хліб зайде, а розвіється туман сподіванок — і побачиш: полями твоїх років проїжджає не святий Юрій, а панський лановий з канчуком...

Тінь набігає на поле, а може, то зір її туманять дві замерзлі краплини. Але й крізь них вона згодом бачить те ж зерно і поле, і чує голос жайворонка над ним, а перепілки при корені...

За вербами в цвіту, за тихими лужками озвалася, заgrimіла весільна музика. За вербами нестриножені коні підіймають гривасті голови, а з усіх усюд стікаються люди побачити молодих. Іде вона з Чайченком під їхніми поглядами і чує, як шелестять позад неї слова: «Славна молода», «Славна Чайчиха!»

А їй соромно, і радісно, і хочеться всіх людей пригорнути до себе, за щось їм дякувати, за щось їм вклонитися в ноги. І вона не має гніву навіть на тих, хто вже встиг покласти перші рубці на її молоде серце. Може, й вони зрозуміють, що так не можна жити між людьми, що не можна викривляти язик, очі і душу, що не можна чорною жовтю дивитися на людину.

«Славна Чайчиха!» — вітерцем шелестять слова.

«Славна, славна молода!» — погоджуються старі, літами похилені голови.

І хай вона убога наймичка, поденщиця, але молодість її іде по землі, як сонце небом.

Лихі язики можуть кидати тінь на її злидні, але ніхто не кине тіні на її спрацьовані руки і чисту дівочу честь. І тому на її косі тремтять зернята жита, і тому густі вії красиво і довірливо підіймаються вгору, і тому її очі навстіж розкривають усю соромливу душу перед поглядом Чайченка.

Крадзькома вона зібрала зі своїх дівочих кіс кілька теплих, нагрітих її надіями зернин, після спаса вкинула їх у мішок з насінням, щоб посіялись вони на щастя в землю Чайченка. Але, видко, убогим було її щастя: на рік вони ледве повернули зерно, потужили, позітхали та й подалися обоє на поклін у панську економію: молодий

став фурманувати, а молода пішла доглядати свиней. Їм вона, мало не мліючи, висипала в обгризені жолоби таку пшеничку, з якої сама і паски не цекла.

Викохувала, вигодовувала оті рожеві створіння, які навіть їли навлежачки, та й інколи по жменьці брала пшенички собі, прости, господи, гріхи її. Так і зібрала кілька фунтів, перемішала з відробленою та й знову посіяла восени на щастя. Пшениця вродила добре, але чого ж защеміло серце Катерини, коли жала її? Еге ж, вона подумала тоді, що крадене щастя щедріше чесного, і коли почала перебирати життя Плачинд, економів, павів — побачила, що так воно і є і що на кожному їхньому колоску не хліб росте, а чужа доля плаче сльозами. А хіба її таке зерно марилося?..

І знову її приморожені очі, наближаючись до вічної нітьми, бачать рухливе золото спілих хлібів, між якими краплинками неба голубіють волошки. Ось вони розростаються, забивають колос, розливаються синьою повінню і починають чорніти, і все, навіть небо і сонце, чорніє навколо...

— Бабо, вставайте. Чуєте, вставайте! — хтось міцно трясє її за плечі, болісно вишарпує з солодкої темеві. Краще б не чіпали її. Саме так добре підійшло і відійшло від неї усе життя... Як боляче розривається крихкий, сльозами зліплений льодок на віях, яким холодом палягає на неї непривітний світ. Хтось великий нависає над нею, без жалю трусить її задубілі кості.

— І захотілось замерзати перед самою весною, — метушиться біля старої незграбна тінь.

«Чий це голос?» — чує щось знайоме.

Та це ж прочанин Сергій, якого не раз вона бачила на панському дворі. Якась довга хламида на ньому підперезана мотузком, чернецька шапочка заліплена снігом, з-під шапочки визирають очі не то святі, не то розбійницькі. Ось він чогось насторожено косує на дорогу, підхоплює бабу на руки і несе в лісові хащі. Тут він примушує її рухатись, тупцювати, і сам тупцює навколо неї, як дятел біля замерзаючої синички.

— Коли б це, стара, горілочки тобі, — смачно крекче басоголосий прочанин. — Вона б швидко тебе з того світу додому довела, — зітхас так, що зразу видно, за чим засумував прочанин і що він не так уже думас про Чайчиху, як про себе. Нарешті втомлена Катерина прихилиється своєю торбою до берези, захекано відсапує.

— То що в тебе? Хліб? — показує па торбу великим прокуреним пальцем.

— Хліб.

— І закусити навіть є чим. Дозволь, паніматко, — він запускає руку в торбу і смачно починає хрустити промерзлим крайцем. — Давно ж по людях ходиш?

— Всього кілька день, — опускає голову.

Суворе обличчя прочанина добріє, стає задуманим.

— Дітей нема?

— Поїхали на Сибір. Саму покинули. От і мусила піти... — починає розповідати, і на розтріскані на віях крижинки сліз набігають свіжі краплини.

— Еге ж, бачу, нелегко тобі в чужі хати заглядати, — співчутливо слухає стару.

Згадки давніх років глибше залягають на обличчі прочанина. Він кількома крильцями виморщує чоло, щось думає, потім рішуче лізе до своєї торби і, косуючи, виймає звідти тонкої роботи свічник. На ньому схрещуються четверо очей.

— Підеш, бабо, у місто, відшукаєш біля базару крамницю Голованя і здасиш старому за п'ятдесят карбованців. Він знатиме, що це від мене.

Чайчиха здивовано і лячно підводить очі на прочанина:

— Невже така цяцька п'ятдесят карбованців коштує? Це ж добра корова з телицею...

— Корова чи віл — не знаю, а на цілий рік тобі на хліб з головою вистачить. Ну, а тепер дибай поволеньки собі додому. Та свічник нікому, крім Голованя, не показуй, — старець урочисто хрестить Чайчиху закуреною пучкою і зникає за деревами. Але незабаром знову з'являється перед нею з другим свічником у руках.

— Візьми, стара, і цей.

— Ой, нащо він мені. Спасибі, добрий чоловіче.

— Візьми, бо все одно попаде він якомусь, хто горілкою шинкує, а так хоч ти богу помолишся за мою безпричальну душу. Разом Голованю занесеш. Дай трохи хліба витрушу, бо свічники тяжкі.

— Ой, не треба викидати хліб, — заперечує вона.

— З тебе не вистачить? — дивується прочанин.

— Не можна хліб викидати. Мене з ним ждуть малі дітки Гранчака. В комірному в них живу. Вже, певне, в усі віконця виглядають.

— Тоді, мати, пособляй їм хоч людським хлібом, — довго дивиться вслід невеличкій постаті, що на тонких, мов

у синички, ніжках несе над снігами рештки свого згорьованого життя. Потім, зітхаючи, прочанин починає длубатись у великих полатаних кишенях, одначе розшуки не втішають його.

В село Чайчиха приходить пізно ввечері і не прямує до Гранчака, а обмацує кийком дорогу до одноповерхового панського палацу. Він і в темряві з-за високої залізної огорожі урочисто і холодно світить колонами та вікнами. Біля тераси загарчали собаки і клубками покотились до залізної брами, обдаючи стару снігом і гарячим диханням. Замигтіли недобрі зеленкуваті очі, і це їй нагадало клапті з тих казок, де страховища стережуть печисті багатства.

— Мільтон, тубо! Мегі, назад! — по-панськи, вишукапо загаркавив сердитий голос, і до брами, вгодовано переваляючись, підходить, сяючи новою розцяцькованою лівреєю, Никанор. — Кого тут проти ночі колотить?

— Це я, Никаноре.

— Ах, це ви зволили приплентатись? Якої ще неволі вам? — сердито пізнає її панський попихач, одначе й при бабі виймає з кишені важкого годинника, щоб і вопа бачила, що Никанор уже «при часах». — Хіба не знаєте, що наш пан не велить приймати старців? Од них перекидаються всякі болєзні.

— Я не просити, Никаноре.

— І? Справді? — недовірливо втискує між залізне пруття огорожі кавуноподібну голову. Наліпи на неї кілька смуг лівреї — і не відрізниш її від кавуна. — А що ж у вас?

— Маю панові подарунок передати.

— Подарунок? — набухає між залізним пруттям обличчя лакузи, і він аж заточується од сміху. — Може, кусень ячного хліба принесла панові? Ох-ох-ох, більше не можу. — Так сміється, що з руки випорскує і погойдується на ланцюжку старосвітський годинник.

Чайчиха терпляче жде, поки втихомириться лакуза.

— Так от, чуєш, — строго дивиться на Никанора, — зараз же піди до пана і скажи, що стара Чайчиха з великим ділом, а не дурним сміхом прийшла.

— Які ви тепер горді стали, — презирливо бурмоче Никанор, натискаючи на слово «тепер».

— Такої гордості і твоєї догідливості нікому в світі не вичу.

Никанор здивовано і ображено зиркає на стару.

— Чужий хліб навіть вас озлобив.

— Іди вже, коли нічого не тямш,— втомлено схиляється до заліза.

Никанор відмикає браму, пропускає стару в двір, і вони обое минають розкішну чашу басейну, посеред якої на снігу домерзає скільцьована чавунна змія. Влітку з її пащі високо підіймається водограй, а тепер її забили парости криги.

Незабаром Чайчиха входить до просторого кабінету Стадницького, і її осліплює яскраве сяйво великої, мов сонце, люстри. Вона і її кришталь ледь-ледь погойдуються в рамці золочених ланцюгів. Від неї в'яжуться прихливі тіні на ліпленій стелі, на якій весело кружляють ситі янголятка. Певне, на них і молиться пан, бо більше ніяких святих тут нема. В кутку, де в простій хаті мала б бути божниця, на підгонистій підставці світить недобрими очима круглоголовий сич, поруч стоїть сап'янова отоманка.

Напівроздягнутий пан Стадницький сидить за великим палісандровим столом і саме читає добутий з фамільного архіву універсал головного регіментаря Стемпковського до українського селянського стану, даного в обозі під Куднею в місяці серпні 1768 року.

В окулярах пан здається старішим і поганішим з лиця. А вона ж його знала ще маленьким, тоді у нього волосся не сходилося клинцем на голові, а падало на всі боки. Тоді і сміх був у пана не панський, без холоду, тоді і збиткувався він над нею, як діти, а не так, як потім в економії.

Пан трохи здивовано дивиться на стару і переводить лихий погляд на Никанора. Лакей тільки тепер догадується, яку він помилку зробив: не залишив десь у передпокої торби Чайчихи, і його ситі очі беруться острахом.

— Чого тобі, Катерино? — вирівнює очі Стадницький і звичним рухом підіймає окуляри, гасячи на їхніх обідках золоті мурашки сяйва.

Він теж пригадав ті часи, коли Чайчиха була ще молодою. Кращої жниці не було тоді в усій окрузі, і тому в зажинки вона приносила перший сніп на панське подвір'я, а старий пан, як і він тепер, кращих женців частував чаркою горілки, в яку кидав на щастя срібну монету.

— Пригода мені трапилася, паночку,— вклонилася Чайчиха.— Поверталась я з чужих сіл додому, аж мене застукала хуртовина. Я до лісу, прибилася до дуба,

тупцюю біля нього, гріюся. Коли чую: щось задзеленчало під ногами.

Пан і Никанор витягнули до Чайчихи голови.

— Згинаюся я, розкидала сніг, а під ним лежить якась ганчірка, а в ній щось важке. Розгортаю — аж то свічки. Придивилась гарненько до них — бачу, панське добро. Хоч і давно я у вашому палаці була, а розпізнала.— Чайчиха скидає з плечей важку торбу, ставить її на квітчастий килим і витягає свічки.— Візьміть їх, паве.

Здивований Стадницький виходить з-за столу, від його тонкої голландської білизни віє крохмалем і помадою. Ось він тінню нависає над Чайчихою, бере з її обплутаних видавленими жилами рук дорогі цяцьки, радісно і здивовано дивиться і на них, і на стару.

На свічниках, що переблискують на світлі, їдять золотий виноград і п'ють вино голі безсоромні жівки, ті, що, певне, не знали ні злиднів, ні наймів і не родили дітей. І раптом Чайчисі стало страшно: коли у панів навіть свічки гріховні, коли у них і ярий віск падає на голих жінок, то що ж у них є святого?

І стара, одвернувши голову від сороміцької розкоші, підіймає на плечі людський хліб.

— Яка чарівна краса,— спочатку любується пан свічниками, а потім дякує Чайчисі, далі прямує до дверей і голосно на весь палац кличе Лізу.

«Моє серце» злякано вбігає в широких шовках, на яких прогулюється цілий табун чудернацьких, пенаських птиць, пишне волосся її поблискує брильянтовою пудрою. Побачивши свічки, пані учиняє радісний переполох; на її шиї оживає перловий струмок намиста, а шовкові птиці кружляють навколо повного стану. До пані збігаються покоївки, і радість охоплює всіх, окрім забутої Чайчихи, що стоїть зі своєю торбою, з якої твердими кулаками винишається мужицький хліб.

Та ось перший приплив радості улігся, пані попливла з покоївками в свою опочивальню, а усміхнений пан згадав про свою колишню першу жницю. Він сам її налив дорогого заморського вина, подлубався в своєму гаманці, виїняв сороківець, кинув у чарку і простягнув її старій.

— Ще раз красно дякую, Катерино. Виний, як колись у жнива бувало.

Коли вона винила від пана останнє вино, коли срібний сороківець з кривавими краплинами трупку ліг на її долоню, пан щедро дозволив їй:

— А тепер, Катерино, піди собі до челядні, повечеряй чим бог послав. Шиканоре, проведи її,— надіває на ніс окуляри і згинається над напівзітлілим універсалом.

Жорстока старовина відхиляє від нього згадки про молоду Чайчиху, стирає образ старої Чайчихи; в рядках універсалу головного регіментаря українських і подільських партій королівського і Жечі Посполитої війська він відчуває сувору ходу історії і руку твердої влади, якої так не вистачає тепер.

«Бог, творець неба і землі, розділивши людей на стани, від монарха і до останнього стану, поставив їх на певних ступенях, а вас, селяни, створив для залежності, не залишивши вам нічого рівного з іншими, окрім душі. Кожний віруючий у бога християнин його святу волю повинен приймати з покірністю; причому для вас установлені закони, і якщо ви не розумієте їх, то повинні б навчитися з безперервного досвіду предків ваших; вони родилися з повинностями, з ними жили і вмирали, передаючи нащадкам властиві їхньому стану обов'язки, які і ви повинні були всмоктати з молоком матері: вірність панам і вічне підданство дідичам».

ХІІІ

Тепер важкотілій огир управителя дедалі частіше з'являвся в лісових закутках, підгуцикуючи бабоподібного вершника; в Салогана і досі боліли зуби. Але лісові оселі не тішили управителя: всі його вмовляння і могоричі не розтопили твердої вдачі похмурих дядьків. Вони ладні були знову роками судитися з паном, але не переселятися в село. І коли Салоган, напідпитку, пристав, як з ножем, до похмурого лісовика, статечного Андрія Біленка, чому він ніяк не хоче переїхати на нове місце, той неохоче, з серцем, відповів:

— Я вже того не бажаю переїхати, що цього хоче пан! Коли б йому заманулося, щоб ми сиділи в лісі, тоді б я, може, і вибрався в село! От і вся моя казка-байка. Так що ти, чоловіче, з чарки тягни, а нашого розуму і жил не витягуй! — глянув у далечінь, мовби там, за вікном, стояв пан.

— Он як! — хміль одразу почав виходити з голови управителя. — А чи не високо ти, Андрію, літаси? Бо можна сісти низько-низько, що й курка лапою загребе,— пронизливо дивиться на лісовика.

— Хай вона того загребе, хто пам лиха зичить.

Андрій підвівся з-за столу, в очах його спалахнув недобрій вогонь, а управитель все більше дивувався: певже він і досі не міг розкусити цієї сумирної християнської вдачі, цього робочого вола, який і на дитину ніколи не підіймає ні голосу, ні руки. Він хоче втихомирити його, лянає рукою по лаві.

— Сідай, Андрію, бо є ще біля чого посидіти,— підморгує до пляшки.

— Ні, ви вже краще її візьміть з собою,— відвертає голову од горілки, мов від трутизни.— Погапо вам було, сказати, на покуті, то хай краще буде в дверях. Марто, проведи пана економа до порога.

Можна було б гнівно хряснути дверима, кинути образливу лайку, але ж це не пособить справі, і вся управительська спритність завертілася дзигною навколо нахмуреного лісовика, щоб той знову потягнувся до казьонки. Гостру розмову запили чаркою, запили і другою, і знову ж треба обережно підбирати ключика до чужої душі, щоб тихцем відчинити її і випустити звідти лиху мужицьку вдачу.

— Невесело, Андрію, тут зимою. Тільки дерево шумить та вовки трублять.

— Та трублять, а що ж їм залишається робити? — погоджується господар, підпираючи рукою велику округлу голову.

— Зимою і до церкви, певне, Марта не ходить?

— Як замете по пояс, то й не ходжу,— за звичкою зітхає молодиця.

— Хіба у неї мало всяких образів,— киває Андрій на божницю.— Є до чого помолитись, аби охота і час були.

— Образи образами, а церква церквою,— лисицею добирається до жіночого серця.— Який тепер у нас батюшка розумний. Як скаже проповідь, то хоч в архиреї висвячуї його.

— Приїде час — і висвятять, за цим діло не стане,— байдуже говорить господар.

— Це ж і старшенькому погано до школи ходити.

— Він у мене на попа не вивчиться.

— Чоботи ж рвуться.

— Як-небудь зароблю на нові, аби здоров'я було.

— І чого таким людям з людьми не жити? Пан за цей рік і податі сплатить за вас, і лісу дасть.

— Хай комусь іншому дає.

— А чому не вам?

— Не хочу я багатіти на чужому. Хай мене Ананас не чіпає, то і я його не зачеплю.

— Не ходи, Андрію, по розум до озаддя,— докірливо похитус своїм хустям управитель, а Марта, забувши всі розмови про церкву, заливчасто регоче.— Гріх з свого пана сміятися.

— Не я таке прізвисько панові вигдавав, а його ж батько доскочив його.

— А як це, тату, було?— обзивається з печі десятирічний Сергійко.

— Як було? — перепитує батько.— А дуже просто, скажу тобі, дитинко.

— Нащо це, Андрію, малому голову туманити? — поправляє свої хустки управитель і кривиться сам, і кривляться його хустки.

— Та хай знає, може, колись згодиться,— обертається до печі і лагідно посміхається до свого старшого шибеника.— Це, сину, після кріпаччини, сказать, багато з наших селян — миколаївські солдати, челядь панська, солдатські діти — не одержали аніякої землі. Отак у чому був чоловік, у тому й вийшов на волю. А були й такі, що отримали жебрацький наділ: рівно одну десятину — як льбоду. От і пішли ці селяни до старого Стадницького, батька, сказать, нашого пана. Його саме лакузи на дормез підсаджували. То люди вклонилися панові й питають:

«Як нам тепер у світі жити? На волю вийшли, а що та воля без ґрунту».

«А ви вже свій прошили? — розгнівався пан.— Відміряли ж вам якийсь наділ!»

«Хіба ж то наділ? Як же з нього прожити?»

«А ви садіть ананаси, везіть у Петербург — і проживете: за них дорого платять...»

Що таке ананаси, не добрали, сказать, селяни, але пана тоді ж прозвали Ананасом. Второпав?

— А чому ні! — весело обзивається Сергійко і починає втихомирювати менших братів, які за щось таку зчинили бучу, що аж піч гула.

Управитель з нічим виходить з хати. Його до сінешнього порога проводить Марта. В темряві він хоче віщипнути молодницю, але, отримавши стусана, скоріше прямує до коня, а навздогін чує бурмотіння:

— Вовк по-вовчи й думає...

Про кого це: про нього чи наана?

Від Біленкового двору Салоган повертає до Демида Гончара, який одружився на цю покрову й тремтів над своєю білявою парою, мов над найбільшим скарбом, дарма що в молодій дружини тільки й краси було, що голубі, як світ, очі та посмішка чарівниці. А гарний, наче вирізаний з темного дерева, Гончар не помітив ні її ластовиння, ні сипюватих уст, ні тієї щербинки в зубах, що була вірною прикметою зрадливої вдачі. Демид навіть не зважив на те, що його Софія дуже худа, а це вже була чи не найбільша гандж для подільської нареченої. І з цим негодобством ніяк не могли примиритися Демидові батьки.

— Хіба це дівчина? Один горщик м'яса,— обурювався батько вибором сина.

— Худюща, аж кістки торохтять,— журилася мати.

— Дарма, на кістках наросте,— обороняв свою милу Демид, а їй порадив одягати на себе по кілька спідниць.

— Де ж я їх, Демиде, візьму? — занепокоїлась і засміялася Софія.

Тоді парубок украв у батьків трохи пшениці, взяв ще грошей під процент у Плачинди і, аж сяючи, з першим набором прилетів увечері до своєї милої. А в неї ж, капосної, спочатку розбіглися очі, а потім заговорила совість — і відмовилась од подарунка, хоч як не вмовляв її хлопець. Ця впертість збісила парубка. Він схопив свої дарунки, підійшов до печі і жбурнув у вогонь перший шматок зеленого, як луг, краму. Цього вже не могла витримати дівчина — вихопила крам з полум'я, притулила до себе. І довго-довго їй довелося воркувати, щоб заспокоїти розлюченого Демида, навіть сама поцілувала його кілька разів, але цим тільки насторожила парубка: все непокоїла ота клята щербинка, яка аж промовляла, що дівчина вийшла з влюбливого роду. І вже після одруження надоумився чоловік, ідучи в село, замкнути свою ненадійну пару в хаті, а ключ забрати з собою. А через якусь годину прийшов додому Демидів батько, і довелося старому лізти в хату вікном. Спересердя він розповів про ревнощі сина сусідам, а ті роздзвонили по всьому селу, і прийшлося-таки Демидові відмовитися від замикання дружини. Проте, виїжджаючи чи йдучи кудись, він, ревнивець, старався повернутись додому в найбільш нежданий час і з найбільш несподіваної сторони.

Салоган застає в Гончарів лише Демида та Софію й одразу киває головою на молодицю:

— І покращала, і погладшала вона, Демиде, в тебе. Прямо мов писанка.

Деמיד веселішає, а Салоган завзято продовжує:

— Гляди, чоловіче, отаку молодицю й викраде якийсь дідько з лісу.

Деמיד одразу насторожується, а Софія відвертається, ховаючи ту насмішкуватість, якої терпіти не міг чоловік.

— В Майдані-Стасівському, чував, одну молодичку так і відбив якийсь ярмарковий шалапут, бо що то за життя в лісі? Одна дичина, до вподоби вона тільки Матвієві Бощюну, та й то не кожного дня. Вибирайся, Демиде, з лісів, поки суд і поліція не витурять звідси всіх.

— Що громаді, те й бабі, а лісів не покину: я ще не зсунувся з глузду, підводиться гнівний і красивий Деמיד.— Тут моя земля і в межових книгах, і в експлікаціях записана! — запам'ятав навіть таке важке слово.

— Пан тобі і лісу дасть, і подать за цей рік сплатить.

— Ніколи ще панський гріш не рятував мужика, а рука панська завжди чавила нас.

І Салоган не витримує тону:

— Гей, лайдаку, що наговорюєш на пана? Може, за буцегарнею скучив?

— А ви чого прийшли в мою оселю зизувати очима і командувати? — хмуро замикається обличчя Гончара.— Це вам не економська халупа, а моїми руками поставлена хата.

І знову з нічим виходить надвір Салоган.

«Змовились усі, як один»,— тоскно мимрить служака, і аж холодок дере за шкіру, коли подумає, що доведеться завтра сказати Ананасу. В думках він теж називає пана прізвиськом, але зломити мужиків йому хочеться не менше, ніж панові, і він уперто всю дорогу маракує, чи не можна з другого кінчика розмотати клубок. Тому і з мировим посередником, як на духу, радився, і в закони, і в «местное положение» заглядав, надіючись вхопитися за ту ниточку, обірвавши яку, можна буде зламати мужицьку затятість. Бо що за радість, коли знову лісовики подадуть до сенату і царя? Хіба ж не видно, на що надіються бестії: не вигоріло діло раз, то навряд, щоб вигоріло вдруге після стількох років тяганини по судах і присутствіях.

Іще не закинула юшка в ключ, як у хатину, згинаючись у дверях, увійшов Роман. Відблиск полум'я сіткою заколивав на його обличчі, густо закривавився на сокирі.

— Ой як у нас сьогодні рибою пахне! — розгонисто жбурнув шапку на скриню, молодцювато тріпнув головою, і хвилястий чуб, гоїднувшись, завис за вухом.

— Це я наловив! — радісно обізвався з печі Максим. — Окуні, куди твоє діло! А якого щупака риболовці підсакою витягли! — Хлопчина хотів скочити на долівку, але вчасно згадав, що його оббрьохані штаненята аж парують на лежанці, а в сорочці в його літа вже не годиться плутатись по хаті.

— Багато наловив? — Роман щільно дивиться на брата, чи той не підманює, а потім кладе під лаву сокиру.

— Та... — зам'явся хлопець і ніяково поглянув на матір.

— Наловив же, наловив, — обізвалась од печі Марія, — а що додому доніс?

— Мамо, пу, приніс же на дві косарські юшки, — аж перехнябилось обличчя хлопчачака.

— А решту, найкращу рибу, до корчми затаскав!

— До корчми? — пахмурився Роман і красномовно поклав руку на пряжку ременя. — Здається, я давно тебе вчив. Чого там, у корчмі, не бачив?

— Грамофона, — похнюплено відповів хлопчак.

— І за того ж грамофона віддав Кондрі найкращу рибу. А той і радий обдурити малого: заграє одну цісеньку та й бере собі рибину.

— За більші й двічі грав, — уточнює Максим, а Роман починає сміятись, і це вже підбадьорює хлопчачака.

— Такі славні, Максиме, у корчмі музики?

— Ех, і грає ж, самі ноги в танець просяться, — вже весело показав на мигах, як бажалося танцювати.

— А ти б і затанцював там, у корчмі?

— Е, ні, то ж корчма. Хіба я порядку не знаю? — не збагнув каверзи старшого брата. — Та й дуже обталапався на річці, — показав очима на штаненята. — Ех, і влов був сьогодні...

— А я теж вловив децицю! — Роман підморгнув однією бровою братові, засунув руку в кишеню і кинув на скриню аж п'ять срібних півкарбованців.

— Ого! — вирвалось у Максима, але й тепер він не зіскочив з печі.

— Так багато за тиждень? — здивувалася Марія, підходячи до скрині.

— Еге, за тиждень! За два! Наперед узяв півтора карбованця, але п'ятдесят копійок зразу ж віддав Шкапонду.

— Знову могорич?

— Без могорича викинув, хай він подавиться ним. Зате вже сьогодні поставив на кращу ділянку, бо на цій, поки постягаєш дерево до стосу, — скільки часу прогаїнуєш.

Роман важкою рукою прикриває срібні голови царя і віддає гроші матері. Вона дивиться на них — і немає радості в її погляді. У печі тріснули дрова, кілька жарин розсипалось по припічку, і Марія, вхопивши онишник, поправила чавунець, потім знову задумано глянула на полтишки.

— Що теперечки з ними робити? — вголос міркує жінка. — Чи нести людям віддавати, чи муки прикупити, чи хоч трохи дістати сала? Бо вже й забулася, коли той борщ затовкували.

— А може, мамо, столярам вікна і двері замовити? — з легкою насмішкою кидає Роман, а Максим, пирскаючи, аж закрутився на печі.

Марія крізь задуму відчуває, що діти ладні посміятися з її щоденної турботи, і тільки порухом брів одганяє від себе їхню насмішку.

«Поживуть більше — поменшає сміху», — хитнула головою, онишником поправила жар і зітхнула, не тому що їй тяжко тепер, а просто від думок. Яка не є маленька людина, а скільки в її голові щоденно товчеться гадок та клопоту!

Надвечірній м'який світ з віконець і рвучкий одсвіт од печі примхливо схрещуються на ледь-ледь довгастому ніжно-смаглявому і досі красивому обличчі Марії, дарма що вже тіні скорботи залягли в її виразних карих очах, у тонкому плетиві прискронних зморщок і особливо в подвійних, коротких, але різких складках рота.

— Романе, а от на добрячій ділянці скільки ти за день зможеш заробити? — з онишником в руках підходить до сина.

— Коли з добрим напарником, то копійок тридцять п'ять — сорок вищляю, це від світання і до смерку.

— Що ж, і це гроші. А кажуть, на гонті можна більше виробити?

— Добрий майстер на гонті і карбованець витягне.

— Може б, і ти потроху придивлявся до гонтарів?

— Постараюсь, мамо, діло не таке вже й мудре. Але зараз гонтарів на іншу роботу беруть: мало хто купує гонту.

— Весна йде,— задумано говорить Марія.— Виходить, з добрим напарником більше заробиш?

— Авжеж!

— Може, тепер би таки, сину, варто було подумати про вікна і двері?

— А чою ж,— весело погоджується і обертається до кутка, щоб не розсміятися.

Ні, таки діти не беруть близько до серця її турбот про рідне гніздо. Одне мале, а друге молоде, ще вітер по-свистує в їхніх головах. І їй колись вчорова пісня була дорожча всієї хати.

— Поки наш тато буде воловодитися, а ми, дивись, вікна та двері навісимо,— питально дивиться на Романа.

— А батько мене ж часом не провчить воловодом? — збирає той уста на сміхотливу оборку, а Максим аж нищить, наче миша, від радощів.

Мати свариться на нього пальцем і ще тихіше говорить Романові:

— Та вже я за все буду в одвіті. Посердиться, посердиться та й перестане. А весною нам, гадаю, не до вікон буде. Одне в степи ж піде, а друге в екопомію. То вже, може, якось зараз будемо із шкури лізти?

— Як хочете, мамо.

— І шкода, Романи, тебе на пісному тримати. Хоч би корова скоріше отелилася.

— А я рибкою буду Романа підгодовувати,— споважнівши, озивається з печі Максим.

— Тримайтесь, тримайтесь, діти, один одного, бо інакше ніхто нам не допоможе в світі,— схвально кивнула головою малому і перевела погляд на Романа: — От аби ти пішов до Плачинди? Хай позичить грошей або продасть вікна та двері, що в нього на подвір'ї лежать. Там є з чого вибрати, та й, може, зустрить якусь копійчину, бо ж не нові вони.

— Ні, мамо, до Плачинди я не піду,— хмурніє парубок.— Самі знаєте, яким він духом на мене дихає.

— Бо ти теж дуже розумний стаєш,— згадала, як Роман розмовляв з Плачиндою на галяві.— Чи не зарання?

— І сам не знаю, мамо,— відповів безтурботно.— Не витримало серце.

— Гляди, щоб потім синна витримала. А тепер дивись, нарубче, за юшкою — сама піду,— ніяково посміхнувшись, швидко одягає чорний святешний сачок, на нього — кожушину і випростується на порозі, наче молода.

— Нашій мамі тільки шаблю в руки — і справжній козак,— висовує голову з-за комина Максим.

— Дивись, щоб я на тебе рогача в руки не взяла,— кидає бровами на Максима і виходить з хатини, ще й сама не знаючи до пуття, чи дійде вона до Плачинди і як їй треба говорити з ним. У добрих людей мав би цим клопотатися чоловік, та що зробиш, коли її Григорій усе хатнє старається зіпхнути на її руки,— мимоволі дивиться на свої вироблені і чужою працею протерті на пучках пальці.

На заході над лісами холопе і важчає мідь хмарин, на ровах потемпішали столітні липи, а між ними, наче блакитний міст, вигнувся шлях; він вогко сєє спітшлим снігом, а в коліях його чорніє смеркання. На цвинтарі задумалася темна церковиця, і Марії чомусь здається, що то стоїть між гробками скорбна черниця, піднісши над головою чотириконечний хрест...

Не так далеко від цвинтаря, на пригорку, сєє широкими вікнами кам'яниця Плачинди; над високим, покритим гонтою дахом кошлатиться дим, кладеться над гостроверхими півскіртками хліба. На подвір'ї побрязкують лапцюгами вовкодави, а всі надвірні будівлі озиваються диханням рогатизни і ситим, задоволеним рохканням свиней.

Не встигла Марія причинити хвіртку, як біля ганкових дверей забухикали, затанцювали на залізі кунделі і, рвучись, так розгойдували голови, наче хотіли жбурнути їх до воріт. З ганку збігла наймичка Уляна Омельченко, накричала на псів і проворно підійшла до молодиці:

— Ви, тіточко, певне, до Терентія Дорохтейовича? Добрий вечір вам.

— До нього ж. Доброго здоров'я, Уляно. Як тобі живеться? — згадує Улянину матір, з якою вона дівувала. І от нема уже привітноокої, з важкими косами Наталки, але замість неї, точнісінько з такими самими рисами

обличчя і важкими косами, стоїть Уляна. І Марії на хвилю здалося, що то повернулись її молоді літа.

— Як живеться? У наймах усяк буває, а доброго нема,— таким само низьким, як у матері, голосом відповідає Уляна.

— Дома ж твоїї?

— Та дома. Що ж його робити? — задумалась Уляна.— Вони зараз вечеряють. Правда, кінчають уже.

— Погомони зі мною трохи, а потім поведеш до кам'яниці,— підходить ближче до деревин, біля яких рівно лежать вирвані людські вікна з рештками погнутих цвяхів на завісах.— Продає ж їх твій господар?

— Продає і міняє. Може, собі думаєте купити? Це ж, знаю, будуетесь ви,— зітхає Уляна, бо хіба ж і вона інколи не думає про свою невідому хату, про свій тихий куток, хоч у бурдеї, в якій, може, уведе її Давид.

— Треба хоч кілька вікон. Та сама не знаю, що з ними робити,— раптом, придивляючись до отих погнутих, мов чиесь життя, цвяхів на завісах, завагалася: чи не будуть її тривожити оці нахололі вікна чужим життям? Хтось виглядав через них своє щастя, сподівався чогось, а потім і сльози капали на ці шибки. Та нащо вони мають ятрити її серце?

«Ні, не буду їх купляти»,— твердо вирішує, відхиляючи руку від невеличкого перехрестя.

— Підемо, тіточко,— торкається її плеча дівчина і першою йде до оселі. Марія, вагаючись, ступає за проворною високононою Уляною, а з чужих вікон, здається їй, проглядає чужа печаль.

Будинок у Плачинди просторий, міщанський, на п'ять покоїв. У стінах біля всіх вікон чорніють паскрізь просвердлені дірки: на ніч обережний Терентій наглухо замикає віконниці на залізні гвинти не з двору, а зсередини. Від божниці дві стіни красуються старосвітськими, писаними на кипарисі та білому залізі образами; під ними, вже біля самих лав, мерехтять дві купки генералів. Полюбляючи золотий генеральський блиск, Терентій охоче вимінює їхні портрети в ганчірників то за роги, то за копита, то за щетину, бо не гоже, хай навіть за самих генералів, платити гроші.

На покуті, під божницею, розсівся Плачинда. На його стриженому в стіжок волоссі цятками і короткими смужками масно виблискує олива. Повняве обличчя господаря можна було б назвати гарним, аби не заважали глибокий

підріз рухливих крилець поса і широкий, наче в козодоя, рот. Але ця вада не одразу кидається у вічі. Плачинда вміло приховус її низько опущеними вусами. От крильця носа не приховаєш — і на цих відбивається то самозадоволення, то настороженість, то вкрадливе очікування, то хижість. Ніздрі Плачинди не менше говорять, аніж його слово і все обличчя.

Марія шанобливо, але з гідністю здоровкається з Терентієм і краєчком ока помічає, що в другій кімнаті сидить над книгами Яків, молодший брат Терентія.

— Сідай, молодице, — владно говорить господар і ліниво, не відриваючи руки від столу, підіймає вказівного пальця на соснову свіжовистругану лаву.

— Я можу й постояти. Спасибі.

— Та в ногах правди нема. Що скажеш доброго?

— Доброго нема чого казати: мало його в нас. Як можете, Терентію, забогорадьте: хоч трохи зарятуйте грішми, — не знає де подіти руки і нижче опускає голову.

— Хм? — дивується Плачинда, твердо встає з-за столу, ледь похитуючи впертим, важкуватим станом, підходить до порога кімнати, щільно причиняє двері.

«Не хоче, щоб Яків слухав його розмову», — догадується Марія, знаючи, що Терентій недолюблює свого брата і найбільше за те, що треба ж буде не сьогодні-завтра ділитися господарством. А для Терентія це все одно, що серце роздерти надвоє. Вона крізь вії бачить, як у чорній пащі грубки недобрим оком світять згасаючі вугляки, перекочуючи над собою сині віхтики.

Терентій мовчки пройшовся по світлиці, щось сам собі гмикнув, зупинився перед ліжком, над яким красувався новий молдавський рябцун, обернувся до Марії:

— Так, говориш, грошей позичити? Десь на хату?

— На хату.

— Доводиться в борги влазити?

— Таки доводиться.

Терентій знову гмикнув. Щось подумав.

— От побудуєш хату, а в неї, може, щастя заїде, бо це вірно, що злидні і щастя по одній стежці ходять... А що таке борг, ти знаєш? — чогось веселіє дукач і поправляє старосвітський каламайковий пояс.

— То чому не знаю? — в Марії, надломлюючись, ворухнулася брова, а очі взялися тінню задавненої селянської печалі.

— Борг — це, жінко добра, погана штука! Це значить узяти гроші на якийсь час, а повернути — назавжди! — викахикує простуджений сміх, який розгладжує незастарілі, з тлустуватим блиском зморшки на чолі Плачинди.

Але цей дотеп не розвеселив, а ще більше запечалив Марію, аж зітхнулося в чужій оселі.

— Сама знаю, що борг не легке діло, проте ніяк його не можна оминати.

— Не можеш? — дивуються очі і ніс Плачинди.— Що ж, позичити — діло нехитре, хитріше віддавати,— покосившись на обоє дверей, Терентій підходить ближче до молодиці, обмацує її з голови до ніг неспокійним, допитливим поглядом.

Марія мимоволі зіщулюється, відчуває, що дукач безсоромно їсть її очима, і починає сердитись:

— Коли позичите — віддамо без хитрощів. Ми люди прості, без мудрувань живемо,— говорить з серцем, але це аніскільки не бентежить Плачинду, а навіть знову викликає посмішку.

— Ти чогось наче зобидилась? Чи не з чоловіком посердилась? — вкрадливо ловить погляд жінки, і жовті, мов плями на щупаку, чоловічки вужчають, витягуються в дві набухлі вівсюжинки.

Добре, що в світлицю, подзвонюючи бурштиновим намістом, увійшла Плачиндиха, очі Терентія відскочили від молодиці, стали спокійними і діловими.

Дарина, привітавшись з Марією, співчутливо похитала головою і, щоб не заважати розмові, делікатно пішла в світелку.

— Скільки ж тобі треба, жінко добра? — важким поглядом дивиться на Марію.

— Хоча б карбованців з десять.

— І не багато треба тягнутись,— дивується Плачинда.

— А тягнемось, аж останні жили тріщать.

— Тобі нема чого гнівити бога: і чоловік, і Роман заробляють. А от Роман твоїй дуже таки хитрим став.

— Де вже та хитрість у нього.

— Еге, попитай його, як він на чуже добро витріщується та язиком меле — неподобство одне, та й тільки! Дідько його знає, в кого тепер молодь учиться? Ви люди невеликого достатку, то не вадить більше думати про поштивість. Вчи його, Маріє, бо, може, потім не буде кого вчити.— Лиха погроза камінням ворухнеться в повільних словах дукача.— Тобі на який час позичити?

— А я знаю? — замислюється жінка.— Хоча б до покрови, коли можете...

— Можу й до покрови, можу й до Нового року — вірю тобі,— бережно вийняв з кишені калитку, граючись, підкинув угору, і гроші, вдарившись у зачерствілу долоню, глухо дзвякнули.— Можу й на цілий рік.

— Тричі дякую вам.

— На здоров'я, на здоров'я, Маріє,— подобрішав голос Плачинди.— Чому ж, коли можна, не пособити добрій людині?

В жінки прокидається вдячність: що не кажуть в селі про скнарість Терентія, а без нього навряд чи обійдешся.

— Ми дурно не хочемо: щось відробимо...

— Та якось помиримось,— перебиває її Терентій,— ти гроші візьмеш під заставу чи папірець писати?

— Нема в нас, Терентію, чого заставити. Пишіть папірець. А коли треба буде, зразу ж на відробітки прийдемо, та й процент якийсь положите.

Терентій схвально кивнув головою:

— Авжеж, положу. А щось і відробиш. Полотно, кажуть, ти найкраще білиш?

— Та наче вмію ходити біля нього.

— І не мудра, здається, наука, а не всяка баба як слід вибілить тринадцятку на сорочку. Як це в тебе виходить? — підхвалює жінку.

— Я так білю, щоб верх полотна був на сонці, а низ у воді.

— Іч як! — схвально кивнув головою.— А ти мій процент знаєш?

— Ні, ще не доводилось позичати у вас.

— І досі не знаєш? — чудується Плачинда, косує вівсюжинками чоловічків на двері, за якими сидить Яків, і трохи знижує голос: — Мій процент, жінко добра, як у торгових людей — карбованець на карбованець.

— Як!? — оторопіла Марія, широко, з ляком поглянула на Плачинду.

В Терентія на устах затремтіла куца, підрізана круто спущеними вниз усами, посмішка.

— Хе-хе, не втямила ніби? Береш ти на цілий рік десять карбованців, а повертаєш іще десять на них.

— Терентію, що ви, бійтеся святої п'ятниці! — аж скрикнула жінка.— Це ж гріх від бога!..

— Те-те-те,— недобре заклекотав Терентій, б'ючи кінчиком язика в напівстулені зуби.— Бог ще терить мої гріхи... А хіба я не по-божому?

— Де ж це по-божому? Подумайте самі...

— А чого тут думати мені? Це ти вже краще покрути мізками, якщо є вони в баби,— перебив її Плачинда.— Що нам бог дає за рік? Га? Корова, сама знаєш, щороку приводить теля, конячка — дас лоша, вівця — оочується ягнятком. То чому карбованець не має принести господареві карбованця? Що, неправду кажу? — крива посмішка вилущує холодні, наче вилиті з металу, заокруглені зуби. І ця посмішка морозом обдає все тіло Марії.

Похитуючи головою, вона спідлоба дивиться на дукача. А в того і усмішка, і обличчя вже добріють:

— То втямила, що саму правду кажу тобі?

— З такою правдою можна договоритися до того, що свиня приводить на рік двадцяттеро поросят, то й вам треба, Терентію, за карбованець двадцять віддати,— сердито випростується жінка.

— Ет, не рівняй ти поганої свині до божої худоби,— петерпляче махає рукою Плачинда.— Краще скажи: писати тобі розписку на гроші чи десь-інде пошукаєш?

— Окунь за карбованець полтинника править.

— То чом, сучого сина, до нього не йдеш? Може, він тобі й задурно витрусить калитку з грішми і сміттям! — злішає, як вогник у грубі, примружене око, і від нього, мов круги по воді, розходить злість по всьому обличчі.— Зі своїм добром набиватися не буду. Що ж ти думала: я так за так дам тобі позичку, ще й дякувати буду? Злидні, як їх не рятуй, як їм не годи,— завжди косо дивляться,— б'є словами, наче ножем.— Оббивають чужі пороги, а дивляться лихом.

Марія рукою захищає від них груди, а потім і сама не витримує:

— То хай до вас, Терентію, коли ви з наших злиднів насміхаєтесь, одна біда ходить!

— Ось від кого Роман учиться! Від рідної матінки! Ще й вони голос мають! — лютіє Плачинда.

— А ви ж думали і голос, і серце в калитку запакувати? — жбурляє в обличчя, рвучко повертається і поспішає до дверей.

Уже в сівях, на порозі, вона чує шипіння Плачинди:

— Ще й воно комизиться!

Двір її стрічає брязкотом ланцюгів і глухим бухкан-

ням собак. Вони, очевидно, у вівчарні розбудили вівцю, що недавно окотилася. Та жалібно замакала, шукаючи ягнятко, і, знайшовши, зразу ж заспокоїлась.

Коли за Марією зачинилися двері, зі своєї кімнати вийшов Яків, зупинився на порозі, потягнувся до хрускоту в кісточках, насмішкувато і бридливо поглянув на Терентія. Той з одного погляду зрозумів думки вченого брата, і його щоки почали видувати рум'янець і піт. Рум'янець розповзається до скронь і підборіддя, заливає повне обличчя, а Яків спокійно стоїть на порозі і безжалісно ріже Терентія презирливим усміхом. В очах Якова менше гостює злість, аніж в його брата, але де в них взялася та зневажлива в'їдливість, що завжди обурює Терентія? Від книжечок, від проклятих книжечок береться все лихо. Виучив братика в семінарії на свою голову.

— Чого так напухирився? Не бачив мене чи таким гарним став тобі? — нарешті не витримує Терентій.

— Сам не догадуєшся, яким ти став гарним? — брезгливо морщиться молоде, з темними плямами обличчя Якова. На його масивному впертому підборідді сіпаються, якось спіднизу вибиваються дві поздовжні складки, вони весь час невловимо міняють форму підборіддя.

— А ти мені суддя чи спрос?

— Напевне, діждешся, брате, що й суддею стану. Я не хочу, щоб через тебе і мене опльовували люди.

— То йди — обнімайся, цілуйся з ними, коли тобі мій хліб цемилій.

— Твій хліб давно мені кісткою в горлі став, бо не тільки вдень, а навіть вночі, крізь сон, чую паскудства свого рідного брата.

— Це ти про що? — пригинається Терентій, наче от-от має вчепитися в Якова.

— Сам догадайся, ти ж кмітливий у пас.

— Мені нема чого баки забивати. Говори, що знаєш?

— Що я тепер знаю про тебе, того на волівій шкурі не спишеш!

— Але я колісь таки спишу твою шкуру вздовж і впоперек! — у жовтих очах густішає злоба.

— То її сам вздовж лави витягнешся! — стиснув сухий кулак. — Краще вже здирай шкури з дядьків. Як це у тебе виходить: корова за рік приводить теля, вівця окочується ягнятком, а карбованець телиться карбованцем, — зумисне перекручуючи слова брата, січе його сатанинським сміхом. І Терентій починає задихатися від люті.

— Начитався, стерво погане, всякого непотребу в книжечках і жити людям не даси!

— А хіба ж ти людина? — Яків аж руки з подиву одводить назад.

— А хто ж я? Хто? — завихляла тінь на підлозі і стінах.— Хто?

— Живодер, баришник, обманщик, лиходій! — вбиває кожне слово рухом кулака, і голова Терентія трохи осідає в масивну, короткувату шию.

З якою насолодою він роздер би свого брата, мов жабу. Але зченитися по-справжньому не випадає, бо є в Терентія такі грішки, що за них і сорому від людей не обберешся, і в тюрязі можна посидіти. Боже праведний, скільки давав собі зарік не водитися з темними людьми, та все не витримує душа: то сам щось потягнеш з панського лісу, то на дурничку придбаєш якесь непевне добро і потернаєш, наче сам його крав.

— Якове, хіба тобі не гріх так безчестити брата!? — тріпнула на порозі широкими рукавами Дарина. З прорізу вишитої сорочки вибиваються лінії високих неспокійних грудей. Молодиця рукою зібгала пазуху і, мов саме благання, підходить до братів, її красиве коротконосе обличчя, її біль в погляді трохи заспокоюють Якова. Він дає жінці дорогу і відводить скошений погляд од її затиснутої рукою пазухи.

— А чого ж він, Дарино, шкуру дере з людей? Де це видано, за карбованець брати карбованець проценту?

— Купець не думає про менше, а про більше. Ти хочеш, щоб я дурно давав гроші? — стає поруч з жінкою Терентій.

— Не дурно, але й не так, щоб мені у вічі тицяли тобою, мов ганчіркою.

— На чортових голодранців дивишся, а на Вараву молишся! Доведуть вони тебе і до варшавської тюрми, і до самісінького Сибіру. Спом'янеш моє слово!

— Тихіше, Терентію, ну, хіба ви толком не можете домовитись,— заспокоює чоловіка Дарина.— Я не дуже тямлю в цих процентах, але знаю, що ви одна кров,— очі її з Терентія переходять на Якова.

— Я ж тебе вчив, Якове, на вчителя вивчив,— намагається спокійніше заговорити Терентій.— Можеш тепер мати чистіший шматок хліба.

— Так ти ж його й мою душу в bagno втоптусш. Невже ти не можеш чесно, без обману і здирства купувати, про-

давати? От нащо тобі було в батьківській мед кукурудзяну муку підсипати? А тепер сорому не обберешся і вже ніхто наш мед не купує.

— Нічого, куплять: в Кам'янець повезу,— уперто підводить кулак.

— Або для чого ти в пуд сала втираєш аж кілька фунтів солі? Думаєш, люди не бачать цього, не називають найгірше — Плачиндиним салом чи Плачиндиним медом? Невже не можна акуратно, як німці або англійці торгують?

— Чого ти мені, тільки що — зараз своїх німців чи англійців під носа тичеш? Не знаю, як вони торгують, але знаю: нема такого купця в світі, який хотів би заробити менше, аніж можна. Став би ти на моє місце — де б твої німці з англійцями подівалися! Ти не обдуриш — тебе обдурять. Іди вже, Якове, краще у вчителі. Дітей ти, може, й зумієш чомусь навчити, а на таких, як я, не родилися ще вчителі.

Ці слова збентежили Якова: в них теж була якась своя логіка. Терентій одразу збагнув, що зумів в'їсти брата, і вже майже доброзичливо промовив:

— І справді, Якове, чого б тобі не піти зараз в учителі? Або, ще краще, письмоводителем до пристава? Він саме підшукує собі чоловіка. Робота чиста і чинів можна доскочити.

— Я вже казав тобі: зі свого села — ні ногою,— розсердився на себе, що виказав слабкість.

— Я, коли б міг, світ за очі тікав би з нього.

— Бо людям насолить. А я їм хочу добро зробити.

— Чи не баєчками, що записуєш курям на сміх? — вкусив Терентій.

— А ти знаєш, що мій один путящий запис дорожчий за усі твої злодійські гроші.

— Я тобі, стерво, зараз як злодійкву, то і репнеш, мов жаба на вогні,— відвів руку Терептій, але на ній зразу ж повисла Дарина.

— А господи, куди я втопила свою голову,— заплакала, віддираючи Терентія від Якова.

Рясні сльози зразу ж спотворили обличчя молодиці, але й втихомирили братів. Яків різко обернувся, пішов до своєї кімнати і похапцем став одягатись, навіть не дослухаючись до бубоніння за дверима. Заломивши набакир червоноверху смушеву шапку, глянув у дзеркало й криво, ще з рештою злості в обличчі, посміхнувся: парубоцький

одяг до біса личить йому. Чом не козак: обличчя здоровими рум'янцями пащить, брови чорні, очі хоч і сірі, та сміливі, ні перед ким не поступляться, жаль тільки, що по-плачиндівськи хижо підрізани крильця носа, уже й витягував їх у семінарії, але ніс не волова шкура, на новий конил не натягнеш. Ще раз крутнувшись перед дзеркалом, він, мов на пружинах, вийшов з хати, рукою відіпхнув зраділого вовкодава, бігцем кинувся до стайні, відчинив її і навпомацки пішов до жереба.

Одна пасолода при місяці осідлати неспокійного коня, вивести на вулицю, чортом вискочити на нього і почути, як вітер обпалює твої вуха, як обабіч вулиці вискакують нові хати і швидко залишаються позаду.

— Чи не бісова дитина! — любовним поглядом провів сина Дорохтей Плачинда, який саме повертався з церкви. Стежачи за вершиником, він стоїть біля плоту, зігнутий, наче коромисло, і похитує обважнілою головою...

XV

Старість підкралася несподівано, мов осінь; вона якось одразу підсушила дорідного Дорохтея Плачинду, нарізала на обличчі і шиї вузьких зморщок, уповільнила ходу і пригасила жагу наживи. Тепер не стільки господарство, як церква тягнула старого; минуле життя часто здавалося неспокійним сном. Пролетіло воно марно в мирській суєті і клопотах. Як-не-як, а нинішнє багатство Терентія розрослося з Дорохтеєвого чумакування, хоча вже з його грошей і тіла до решти вивірюється дух в'яленої риби. І Дон, і Крим, і риба — це його минувшина, а теперішнє — тиха церква та пасіка, пахощі і сяйво воскових свічей, за яким вгадується, що і його, Дорохтеєва, душа не довго триматиметься грішного тіла. І старий зараз ніякої іншої роботи не визнає, окрім пасіки. Там усе просто й більш зрозуміло, аніж дома, де чомусь нема братолюбія поміж синами, на яких він здав господарство, і не чується злагодн між Терентієм і Дариною. Коли першим законом неба є порядок, то що тоді говорити про грішну землю? Але цього першого закону не було в родині, і це найбільше турбувало старого, бо ж все життя він стягав, що міг, для родини; до його подвір'я колись тяглися вивчені азовські, донські, одеські і кримські дороги, а от доріг своїх дітей, виходить, не зумів вивчити. Ой, не зумів, прогледів, пропустив їхнє життя, мов рибу, крізь пальці. Не весели-

ло й інше: його карбованець хоч і тяжко добувався на рибі та білозірці¹, але був чистішим, аніж карбованець Терентія. Якось сказав про це сину, а той тільки засміявся:

— Тепер, тату, інакше ніяк не можна. Не я когось з'їм — мене без солі з'їдять. Такий тепер нелегкий світ пішов: тяжко втриматись на ньому.

Світ пішов нелегкий, але все ж таки він, Дорохтей, не купував би хат і садиб переселенців. Багато розмов було при купівлі, а ще більше буде при перепродажу. Чи не краще прикупити земельки в сусіднього поміщика? І про це сказав Терентію, а той тільки рукою махнув.

— На чужий роток не накинеш платок. Хоча ви й думаєте живим добратися до раю, та про вас і досі всячину говорять.

— Хто ж говорить, синку?

— Хто? Хоча б і дід Дунай.

— Йому таки не минути Сибіру! — відразу зжолобилось обличчя старого. — То мій заклятий ворог.

— А про мене ж не вороги говорять? Чудні ви, тату, для ваших літ, — знизав плечима.

Дорохтей обурився:

— Що, в тебе півсела ворогів?

— Півсела, а може, трохи й більше! — не здивувався і не обурився Терентій. — Ви думаєте, позичений карбованець друзів викохує? Уся злиднота — наші вороги. Сьогодні він тобі в ноги падає — порятуйте, а завтра пожем по горлу полосне. Ідіть краще, тату, до своєї пасіки, кохайтесь в бджолі, і вам буде спокійніше, і мені краще...

Ну, хай Терентій гірше нього не зжився з людьми, але ж треба мати якесь пристановище для душі, треба, щоб і вона в чомусь мала відпочинок, чогось боялась і чимось втішалася. Але, здається, в Терентія навіть божого страху нема. От і розтривожили по вечірні всякі думки та згадки. Може, хоч дома святе письмо заспокоїть.

Повільною і широкою, як у волів, ходою старий добираться до подвір'я, втихомирює собаче валування і стає на поріг своєї кам'яниці. За столом, за якимись паперами, сидить Терентій. Певно, перебирає розписки людські. Він, Дорохтей, усі борги тримав у голові, а Терентій розкрутив таке колесо, що ніяка пам'ять усього не втримає.

---

¹ Один з сортів солі.

Дарина саме вкладає Гната і щось йому вичитує: пабенкетував, мабуть. Побачивши діда, Гнат зривається з постелі, підбігає до старого і швидкими очима просить гостинця. Дід витягає з кишені довгу, мов свічечку, цукерку, хлопчак вихоплює її з рук і з вереском біжить до ліжка.

— Яке ж галасливе та невгавуще! — сміється і зітхає старий. — Нема чумацької кровинки.

— Тату, ви їсти будете? — підходить до старого Дарина. — Є толокно з в'юнів.

— Ні, дочко, — скидає кожуха. — Ти краще дістань боггласник, або ні — євангеліє і почитай мені.

Дарина посміхається:

— Знову від Матвія?

— Таки від святого Матвія, — урочисто говорить Дорохтей. — Мій дід теж Матвієм звався. І не смійся з тих, що стоять на божій дорозі.

— Вас ще, тату, довбнею не доб'єш, а ви про божу дорогу торочите, — кидає з-за столу Терентій, не відриваючись од своїх папірців.

— Цить мені, анахтем! — підіймає голос Дорохтей. — Знаю: смерті моєї чекаєш!

— Та чого ви проти ночі розходились. Потрібні ви комусь, як муха в сметані! — презирливо скривлює губи і нижче нахиляє голову над людськими розшисками.

У цей час на подвір'ї обізвалися собаки, потім стихли, і хтось обережно постукав у вікно. Аж здригнулась Дарина: не раз вона чує цей злодійський стук. Ох, не доведе він до добра і Терентія, і її. Чоловік швидко накидає на плечі збірчаний кожух, бере шапку в руки і виходить з хати.

Старий прямує до лампи, задмухує її (він і до цього часу вірить, що гас — це чортове масло), а на ріжку скрині, що стоїть біля його ліжка, засвічує свічку і, відкинувши до стіни верету, зручніше вмощується в постелі, зітхаючи.

— Гріхи, гріхи і сушта суєта, — накриває очі зморшкуватими підсинненими повіками.

Дарина кладе на коліна євангеліє, розгортає грубі, заплилі воском сторінки, починає монотонно читати:

— «Не судіть, щоб і вас не судили».

— Вірно, донечко, не суди, бо й тебе осудять, — блищать сльозами очі свекра. На старість очі в Дорохтея сльозяться на холоді й без холоду.

— «Не судіть, щоб і вас не судили,— повторює Дарина і сама проникає в прочитане,— бо, яким судом судитимете, таким і вас судитимуть, і якою мірою міряєте, такою і вам одміряють».

Вона хоче далі читати, але, глянувши на свекра, бачить, що той уже задрімав і в кутиках його очей блищать дві краплинки старечих сліз.

«Невже це той Плачинда, якого побоювалося мало не все село?» — придивляється невістка до зм'якшених рис обличчя старого і мало знаходить слідів того владного і грізного чоловіка, який чотирнадцять років тому несподівано приїхав на розвідини в їхній хутір.

Тоді його примчав на мальованій таращанській бричці троян вороних коней. Скочив молодцювато Дорохтей з брички і гострим оком угледів Дарину біля криниці: саме на м'якому сонці білила віск для монастирського свічкового заводу.

— Так оце моя невістка? — засміявся, впритул підійшов до неї, літньою рукою притримав за лікоть і почав оглядати її, мов баришник худобу, пальцями до кості добиратися.— Гарна дівка, нічого поганого не скажу, не знаю тільки, як ти в роботі: вогонь чи мерва?

— Що ви, дядьку, робите? — вишарпнула з огидою і переляком руку.

— Силу, силу обмацую. Дівка без сили — що корова без молока. А мені ялівки не треба. Хе-хе-хе. Засоромилась, як півонія. Може, свекрові хоч свіженької води подасиш?

Стояла, похнюпивши голову, червоніла, не знала, що сказати, тільки чула, як під повіками щеміли сльози.

— То так і не витягнеш водички? — сміється Дорохтей і з усіх боків безсоромно оглядає дівчину.

Тягнула ту воду, як смерть свою.

Дорохтей, пирхаючи й обливаючись, напився прямо з бадді, похвалив стару криницю, згадавши, що вона ще здавна притягує до себе грози й дощові хмари, та й пішов до хати. А вона, Дарина, ображена, мліючи від важких слів, забила в закуток між причілковою стіною і полотом, закрила обличчя рукою, зігнутою в лікті. З розчипеного вікна чути, як гість поважно кланяється хлібом-сіллю, далі тече спокійна мова Дорохтея і її рідних. Потім слова швидшають, грубішають, висовують жала і знову добрішають, щоб згодом сікнути, мов батою, добратись до печінок.

— Пару круторогих даю за дочкою! — так видушує батько, наче ці круторогі стали йому поперек горла.

— А хто ж у нас на доброму чорноземі парною оре? Чи мишею до неї будете припрягати?

— Коли ви на них ласі — дамо!

— Давайте! — сміється Дорохтей. — А до них ще прикниште пару волків.

— А де їх узяти?

— З калитки виколупати: вона у вас не порожня. А що в скриню напакуєте?

— Все, що є зараз.

— Хе! Яка щедрота! — здивувався. Чути було — підійшов до скрині, гримнув лядою. — Та тут же один тютюн!

— А тютюн — це золото!

— Зілля чортове, та пахне раєм, — засміявся і рішуче сказав: — Беру таку скриню.

І коли дівчина зрозуміла, що то із торгу продають її молодість, ускочила в хату з плачем:

— Тату, не виштовхуйте мене в плечі. Нікуди я не піду від вас... Нічого я не хочу...

— А це не твого розуму діло! Геть мені з очей, бо матимеш таку виправу, що через поріг сторчака летитимеш. — Лихий і червоний від торгу, він зразу ж витурив її, хряснув дверима, гримнув на жінку, щоб позачипяла вікна, і знову почав збивати заломлене, як за рідну матір, віно...

Сватання налетіло, мов завірюха, а заміжжя вирвало її з хутора в неповних шістнадцять років, коли тільки мріялось вийти на греблю з дівчатами і поміж вечірніми туманними вербами пустити пісню на росяні луки, виглядаючи свою долю.

Її ще не розквітла молодість в думках соромливо горнула до бідного Мирона Величка, який жив на поденщині з косовиці і замолоту, а пропили її за дукача Плачипду, пропили зі сміхом, спочатку під сумні, а потім під розгульні сороміцькі пісні захмелілих, грубих чи то від жиру, чи від п'яток-шісток спідниць куркулих. З темних масних ротів вибивались багатозначні натяки і хтиве безстыдство. П'яний скрипаль, розшарпуючи струни, гукав із облупленого прищічка: «Може, до комори?» — косив очима на двері. Безсоромні, налиті жиром і горілкою руки промацували її напівдитячий стан у густій божевільній подобі танців. Од всього цього беззахисні сльози

тремтіли на її низько опущених віях і хотілося голосити, мов на похоронах.

Прямо з шлюбного ліжка вона першої ж ночі утiekла в ліси до батьків, кинулася їм до піг. Та сльози не розчулили тата.

— Хочеш соромом покрити мою голову? Я тебе навчу, стерво, поштивості! — і почав місити дочку носакaми, як тісто в діжі. Потім кинув її на воза, пригрозив ще й рублем врублити й повіз до Плачинди. Там її теж почали тіпати, мов горстку конопель, а потім нахилили голову в цебер з холодною водою, щоб і сльози змились, і лиця рожевими стали,— все менше буде людського поговору.

Тяжко було привикати до пожадливих чужих обіймів, чужих батьків і чужого світу, хоч і був цей світ натоптаний багатством. Виросла вона в лісовому хуторі, де кожна доріжка, кожна стежина розкривалася новою таємничою красою, де за кожним переліском, здавалося, ждало її щось незвичайне й принадне і де поява нового чоловіка була цілою подією. Хоча батько її був заможною людиною, але достатки їм приносили не наймити, а тютюн — бакун і турецький гостролист, що ріс врівень з людиною, садовина і бджоли, біля яких змалечку вчилися ходити діти.

І ось цей світ рожевого цвіту і гарячого бджолиного дзвону з жахливою швидкістю замінила тяжка цілоденна товкотнеча людей, дзвін грошви, шелест розписок, зітхання боржників і гризота з людською бідністю. Це спочатку надовго приголомшило її. То дитинство і юність сповивались пташиним співом, а тепер життя загородилось жовтим присмерком всевидячих очей чоловіка і цілоденним собачим валуванням.

Скільки жінок завидують на її достатки, а завидувати нема чого, бо нема з ким по-людськи словом перекинутись, нема з ким ні повеселитись, ні посумувати, і багатство не дуже втішає її, от новий убір інколи відведе душу. Оце й усе її бабське щастя. Може, його було б густіше, аби дивилася на життя жовтуватими очима чоловіка, але це не прийшло до неї, хоч і відчувала: все нижче й нижче падала її душа, і вже ніколи їй не злетіти до тієї прозорої чистоти, якої зачерпнула у світі рожевого цвіту і пташиного співу.

Скрипнули сінешні двері, щось завовтузилося, загуркотіло біля комірчини, і в хату увійшов Терентій. Підійшовши до свічки, він мовчки розшморгнув жовту, з свинячого

пухиря калитку, виїняв гроші, освітив їх скупими очима, зважив на долоні і знову пішов у сіни, зашептався з кимось.

«Отак, певне, колись і свекор грібся до багатства, а тепер усіма рештками своєї душі гребеться до бога, і не багатство, а дві сльозини в очах світять йому». Глянула на Дорохтея, на ще не розхлюпані краплинки в його очах, і чомусь зітхнула, і затужила за чимось, ще не звіданим нею у її двадцять дев'ять років. Тільки іноді неясно догадувалась вона, що тривожить її бентежне сподівання справжньої любові.

Воно було далеко не тим, коли дівчиною побачила запального Мирона, коли серце само зупинялось у грудях і чогось хотілось радіти і плакати. Пройде, бувало, з кошою Мирон, а вона потім, мов дитина, широко ступає по його слідах, і соромиться, і оглядається, щоб хтось не здогадався, не насміявся з її довірливої приязні. А то колись вона черешні у лісі рвала. Навколо димився світанок, здавалось: дерева обтрушують з себе туман, що пахне лісовим щавлем і вологою суницею. Тихенько сама собі заспівала, не опускаючи пісню з гілок до землі; коли бачить, стежкою іде Мирон; за плечима збита коса, при поясі кушка з мантачкою, в роті люлька. Аж скам'яніла на дереві, стежачи за парубком. А він, попихкуючи люлькою, пройшов по тяжкій від роси траві, навіть не глянув на черешню. Вона, Дарина, й досі не знала, як тоді скотилася з дерева. Здивовано оглянувся парубок, побачив її, оброшену, подряпану і зніяковілу, посміхнувся:

— Не забилаєсь?

— Ні,— ледве похитала головою.

— Ягоди рвала?

— Еге. Може, вам черешень всипати?

— А не шкода? — засміявся білозубо, підійшов до неї.

— Ні,— притиснулася спиною до черешні.

Мирон простягнув руку.

— Ви торбинку розв'яжіть.

— То забагато буде.

— Я ще нарву. Розв'яжіть,— так сказала, начеб не вона його, а він її має обдарувати.

Мирон, дивуючись і посміхаючись, розв'язав торбинку, і вона щедро сипнула ягід на густо посолену четвертину хліба, спідущка якого жовтіла перепеченим дубовим листом.

— Досить, дівчинко! — перехопив її руки, а потім ні-

яково погладив по голові.— Спасибі, серце. Рости великою...

Та й пішов. А вона охопила руками черешню, чуючи, як стукіт серця обзивається в деревині. Щеміли очі, нила душа, і, щоб не розилакатись, почала вилазити на дерево, зірвалась і неждано почула:

— Може, тебе підсадити?

— О ні! — вогкими очима глянула на Мирона.— Або... підсадить...

Він поклав косу на траву і легко підхопив дівчину. Притулившись плечима до його лівої руки, вона ніяково глянула в спокійні очі парубка.

— Мироне,— тихо прошепотіла,— які ви добрі...

Він засміявся:

— Може, й так. Мене діти люблять,— висадив дівчину на гілку, зігнувся за косою і, залишаючи на шовковій, з росяним холодком траві сизі сліди, попрямував лісами.

А то ще зустрілася з Мироном наприкінці літа, коли вже люди косили отави. Вона цілі дні листок до листка перекладала сіном турецький тютюн, що нівроку зародив того літа і радував скупуватого батька. Якось вранці в щілину між двома цівками з клуні побачила його ж, свого Мирона. Кинула тютюн, вибігла в город, але вже парубка ніде не було. І печаль не кидала її увесь день. Пізнім смерканням, втомлена й сумна, вона вечеряла з усією сім'єю і неждано за вікнами, за темними придорожніми деревами вечір обізався тихою парубочою піснею:

Попад селом, понад селом
Повезено сіно,
А вже моє серденьтко
Вечеряти сіло.

— Ой! — тихо скрикнула вона.

— Ти чого? — здивувалася мати, ставлячи на стіл велику миску з стравою.

— Нічого,— засоромилась, спустилася з лави під стіл і, торкаючись ніг братів, вискочила посеред хати та й бігцем до дверей.

— Очманіла дівка,— почула навздогін батькове слово і сміх братів.

На подвір'ї вечірня трава пощипує ноги росою, з клуні доноситься міцний устояний дух тютюну, що мліє па купках, а від лісу тихо лине парубочий голос, бентежить її серце:

Вечеряй, серденьтко,
Та бери потрошку,
Та пускай голосочек
В вишневий садочок.

Наближається нісня, і ось уже Мирон іде біля їхнього частоколу. Вона не бачить парубка, а тільки чує його ходу, і мерщій послішає до воріт.

Ти думаєш, серденьтко,
Я в полі вочую.
А я твоїй голосочок
Щовечора чую.

Пропливає в одсвіті молодого місяця постать косаря. А їй здається, що це повз неї проходить її доля, осяяна далекими зорями. Але не наважилась навіть словом спити її, тільки руки на серці сплела. Так і минула вона її ворота, але не минула серця.

Оце її вся її любов була, але, як ставало тяжко на душі, вона знову поринала і в той купальський ліс, і в той передосінній вечір з пахучою імлою і молодим місяцем, і досі бачила, як спокійно прямував з косою за плечима ставний парубок, не знаючи, що він косить не траву, а її кохання...

Та не можна все життя жити одними спогадами: і навіть в сумирному серці, коли нема його з ким поділити, теж зріють пристрасті, воно теж має право на свою долю, на сподівання внутрішньої близькості і кохання. І всі роки вона сподівалася чогось. Не раз десь на самоті здавалося, що прийде якась неждана година і одним помахом відквине, мов полуду, прожиті в чужому світі роки, і знову до неї повернеться, приливе під молодим місяцем соромливе наївдитиство, а з глибини вечора прийде до неї милий косар, бо нема іншої дороги й іншого щастя.

Отак і носила в серці біль і згадки про покалічену молодість та туман прихованих надій, якій зразу ж крижанив, коли стрічалася з жовтими, як плями на щупаку, очима Терентія.

XVI

Звечоріло. Принадно і тасмниче кружляють сонні хати, притрушені місячним сяйвом. Здається, усе село, як велетенське млинове коло, обертається навколо прикшнілого

до коня вершника. Отак, певне, в шалі битви бачили перед собою всю землю непокірні козацькі голови, отак і входили вони у славу і безсмертя.

Застояний жеребець чвалом влітає в нові вулиці, і весело дичавіє кров молодого Плачинди, і не може він стриматись від розбійницького гикання, уявляючи себе то лицарем-запорожцем, то вславленим старшиною, то паном-гетьманом. Вичитапа в книжках і прищеплена українофілами старовина бродить в його молодому тілі, як свіжі дріжджі в тісті, а душа рветься не до братового копійчаного паскудства, а до величних, національного масштабу, діянь, до битв із ворогами і чарів кохання, трунок якого тепер щодня вирує в крові. Він не покидає парубка і в снах, приходячи то з дівочою святою вродою, то з хтивістю пристрасті, бо вже час і йому доторкнутись до сподіваного келеха кохання, про яке він знає тільки з книжок. «Келех кохання» — ці слова, знайдені у вірші, вразили його, і він всюди носить їх з ними.

Біля прилісу Яків наздоганяє двох дівчат. Вони не у вінках і плахах, як хотілося б їх бачити йому, а в простих хустинках і нешироких бідняцьких спідничках, з-під яких виглядають білі пружечки вишитих підтничок. І це вже не так погано, а то скоро міський крам до решти витолочить дівочі квіти на селянському полотні.

Дівчата врозтіч кидаються від коня, а коли минає перший острах, починають сміятися.

— Диви! Ми думали — Стадницький, аж воно — Плачинда! — стоїть у снігу невеличка, з весело-цікавими очима дівчина.

«Христина Гордісько, — пізнає Плачинда. — А чия ж ця, друга?» — повертає поровнистого верхівця праворуч.

— Як тебе, дівчино, звать?

— Так, як хліб жувать, — одразу відповідає та, і під красиво окресленими губами тремтять посміхом вирізані ямочки.

Її усмішка переходить і на обличчя Якова:

— Чия ж ти розумна така?

— Чия вже не є, тільки не ваша, — задержувато відповідає Христина і сміється.

— Поки не моя, а далі, казав сліпий, побачимо, — кидає Христині і знову косує на незнайому: — Так чия ти? Батькова, мамина?

— Ні, от цього місяця, — смутніє дівчина і виходить на дорогу.

— В неї нема ні батька, ні матері,— пошепки кидає Христина, наблизившись до коня.

— Який жаль,— тихо, з почуттям говорить Яків і торкає коня, наїжджаючи на тінь стрункої гордовитої дівчини.

— То не скажеш, дівчино, як тебе звати? — перегинається з сідла до незнайомої.

— Ні, не скажу,— повертає голову до нього, і краплини місячного сяйва неспокійно мерехтять в її очах.

«Красива. Це справжній келех кохання»,— відзначає в думці, а голосу хоче надати насмішкуватого відтінку.

— Навіть підвіз би тебе, аби не така горда.

— Нащо вам, Якове Дорохтейовичу, бідних дівчат підвозити? Шукайте собі доньок дукачів,— вони до цього більш звичні, та й вам буде вигідніше.

— Та й гостра ж ти на язик,— милується її вродою, що так і пашить від усього обличчя.— Гостра, мов піж.

— Яка вже вродилась.

— Люблю таких.

— Любіть, яких бажаєте, а тримайтесь однієї,— не посміхаючись, глузує з нього.

І збентеженій Плачинда замовкає. Йому б хотілося, щоб така, з чарівними слов'янськими рисами обличчя, дівчина соромилась, паленіла і мовчала перед ним — це справжній тин української молоді. І ось на тобі! Гарне, а в'їдливе. Певне, цієї науки в економії навчилась. Там дівчині треба од всього злого відбиватись і словами, і руками, і слізьми, і лютою злобою. Ох, ці економії і міста! Як вони псують селянську тиху душу, як рано вони опускають темну завісу над дівочим життям. І коли йому випадє доскочити до верхів'я національної влади, він, як відьомське зілля, винищить на Україні економії і фільварки.

Яків ловить себе на тому, що його думки про економії збігаються з думками старшого брата. Невже їхні погляди цілком тотожні? Ні, є в них і чимала одміна: Терентій не так назирає на моральну деградацію, як на те, що в гурті наймит стає стійкішим і дорожчим. І тут його старший, чіпкий до всього, що пахне зиском, брат має цілковиту рацію.

Яків хоче впритул під'їхати до дівчини, але та безцеремонно, невеликою, але, видать, дужою рукою відводить од себе кінську морду і неласкаво кидає Якову:

— Ви, може, як-небудь обережніше б їхали або повертали собі назад?

Обличчя Якова береться зажураю.

— Не можу, дівчино, повернути від тебе: тягне мене твій приворотний корінь.

Христіпа засміялася, а Люба — це була вона, — паче дивуючись, сплеснула руками:

— А я думала, що для Плачинди приворотний корінь — чужа земля і чужі хати!

— Дівчино, говори, та не заговорюйся! — з серцем кинув Яків. — Я тобі не мій старший брат.

Він у відповідь не почув жодного слова. Тому й сам примовк, зрідка поглядаючи на горду дівчину, відчуваючи, що ота погорда і різкість були тільки захистом від різних залицяльників і тієї бридкої масності, що жила у панських палацах. Порівнявшись з подвір'ям Морозенка, дівчата відчинили хвіртку, обернулись до Плачинди та й зникли, мов і не було їх. І тільки через якусь хвилю аж з гаю, як весняний струмок, защебетав голос Христини:

— На добраніч, Якове Дорохтейовичу! Не гнівайтесь, а приїжджайте за приворотним корінцем.

«Хто ж вона? — злився на гордовиту дівчину і чув, що, крім злости і цікавості, щось інше вилося навколо серця. — Це таки наскочив на приворотний корінець». Вдарив арашиком жереба, той од несподіванки і образи закрутився на дорозі і, вирівнюючись, вітром помчав до хутора Варави. Там Яків сподівався почути якесь свіже слово, тим паче що Віталій Стратонович лише позавчора повернувся з Києва.

Під місячним сяйвом мальовничо окреслились тополі, потім, наче з землі, почав підійматися хутір, а далі блиснули льодом ставки. На одному з них бавилась молодь.

Яків підїхав до брами і тут побачив Годоску: піднираючи плечима хвіртку, вона майстерно лузала насіння і раз по раз поглядала на ставок, звідки долітав сміх і веселий гомін. Ключниця побачила Якова, тріснула викоханою рукою по козушку на розхристі й засміялась.

— А я й не бачу, що до нас козак їде! — новела нишнім станом, і двозначна усмішка затремтіла на її грубувато-красивому обличчі — щось є в ньому і від чистих дівочих чарів, і від гріховної цікавості коханки. Притушкована спокуса ворухнеться і в очах, які поблискують волого, з викликом: — До нас, Якове Дорохтейовичу?

— До вас, Тодоско. Як поживаєте?

— Як ми поживаємо... Коли є люди, то добре, а коли нема — хоч вовком труби: так прямо і чахнеш на цьому відлюдді,— принадно ворухнулась образа на роздвоєнні нижньої губи, ворухнулись і перса, але ключниця не поспішає прикрити їх кожушком.

— Ти, напевне, Тодоско, і в пеклі не зачахнула б,— зіскакус з коня і жартома однією рукою пригортає до себе панську утішницю.

— Бога бійтесь, Якове Дорохтейовичу, це як побачить пап...— підсміюючись, повертає голову до брами, але не квалиться вирватись, бо чим Плачинда гірший Варави? Навколо її ніг крохмалем шелестить кубова¹ спідниця, і в цьому шелесті теж вчувається та спокуса, до якої тягнеться не один чоловік.

— Дома ж Віталій Стратонович?

— Дома. Але не знаю, чи вони празникують, чи вже спочивати пішли,— загадково посміхнулась, одвела нарубочу руку.— Пождіть хвилинку! — Вона рвучко відчинила хвіртку, і з-під кожушка обізвався передзвін ключів, так і понесла його в глибину двору, а перед очима нарубка виріс інший образ — красива і горда незпайома дівчина.

Незабаром з ганку обізвався голос Варави:

— Якове Дорохтейовичу, просимо до господи!

Плачинда увів коня па подвір'я, передав Тодосці повід, а сам скоріше пішов назустріч Вараві, від якого вже добре несло горілкою і запіканкою.

— Добри вечір, братику! — обіймає Варави Плачинду.— А в мене оце гості зібралися.

— Може, незручно?..

— Саме зручно. У нас тільки свої. З нових — лише вчителя запросив.

— Левченка? — здивувався Плачинда.

— Його ж. Чого нам скрізь камінні мури ставити? Може, й він до нашого берега приб'ється.

— Навряд, Віталію Стратоновичу. Це ягідка не з нашого лісу. Не косять на нього?

— Ще й як би косували, одначе я попередив усіх, що в Києві деякі з найбільш державно здатних людей вважають краще мати своїх соціалістів, навіть свою соціалістичну партію, аніж іти під крило Росії і там денациона-

---

¹ Кубова спідниця — пошта з кубового ситцю.

лізуватися. Хаї і соціалісти працюють, але на своєму ґрунті, перед нашими очима, а що буде далі — побачимо.

— Теж вірно, — погодився Яків, уже підходячи до напівпричинених дверей світлиці, в яку було стягнуто і строги, в українському стилі, меблі, і м'які панські, обтяжені квітчастим кретоном.

За святковим столом сиділо чимало уже розігрітих хмелем прибічників Варави. Був тут судовий слідчий Чорнокнижний і старший помічник правителя канцелярії губернатора пап Воронець, обабіч нього сиділи директор селянського банку Петро Васильович Зубченко і діловод сирітського будинку Прокіп Іванович Солуха, а напротиних примостилися два молоді земці-економісти і статистик Гурій Хвіст, брат якого давно вже став Хвостовим. У всіх трьох на шнях красувались барвисті шовкові хустки. Економісти хвацько орудують біля запеченого окоста¹ і підсміюються з Гурія Хвоста, що, мовляв, німецькій модерні і не снилась така страва. Вузколиций, з підтесаними вилицями статистик, прихильник усього німецького, зневажливо відмахується від економістів і всіляко набивається на вчену розмову з учителем, який сидів біля Лісовського, зосереджено приклавши ліву руку до припухлих уст.

«І зараз, напевне, соціалізмом дихає», — неприємно подумав Плачинда і уважно почав придивлятися до всіх гостей. Сьогодні найбільше з усіх його вразив старий дідич Олександр Гарматій, єдиний тут представник етнографічного українства. На цьому банкеті днедавній стовп старизни сидів, мов на похоронах. Молодше, сповнене політичним шумуванням громадянство безжалісно розтоптувало й ховало його провінційні скам'янілі ідеали, хоча й само не могло дійти до будь-якої згоди. В осклянілих очах дідича, в його прорідженому літами і омертвілому чубі, в геологічній зморшкуватості обличчя відчувався подих смерті. І він уже хапався за життя не так очима, як пересушеними вухами, схожими на шкаралупиння слимаків, прикладаючи до них довгі і жовті, мов свічі, пальці.

«І для чого було запрошувати на учту цю руїну», — мимоволі подумав Плачинда, гречно вклоняючись і посміхаючись до старого. Яків і не підозрівав, що хитрючий Варава прикривав, мов заслінкою, молоде громадянство глухуватим дідичем. Давно минулись ті часи, коли

---

¹ Окіст — тут: свиначе стегно.

жандармерія косувала на Гарматія: його ідеали не лякали вірних несів царизму. Отже, там, де був Гарматій, можна було приспати хоч трохи увагу жандармського управління.

— Як, Олександрє Максимовичу, маєтеся на здоров'ї? — Плачинда ближче підійшов до дідича.

— А-а-а, чумаченько винозорий, — мертво проскрипів Гарматій. — Як ся маєш?

— Хвалити бога.

— Живеш і хліб жуєш?

— Та жую потроху.

— Молодець, молодець! Козарлюга з тебе хоч куди, справляє чумацька кров. Уже вчителюєш?

— Поки що ні.

— Ухиття не маєш? — здивувалась геологічна зморшкуватість обличчя. — Пора, пора божим словом і людською правдою набивати нерозумні голови. А тут оці щиглики, трясця їхній тітці, сторч головою, мов дурні цуголовки, не питаючись броду, кидаються в хитросплетіння політики, — підвів воскову руку, і вона затремтіла над високою пампушницею. — Все платформи та програми шукають. А ті програми — до бісової мамі. — Сухо ворухаться помережані прожилками повіки над помертвілим блиском очей.

— Якої програми? — присів біля старого.

— А якої ж? Усе тієї, за яку, трясця їхній тітці, туди йдуть, куди Макар телят не гнав, — нахилився старий до гуски. — Пахне як! А тут усім сепаратизмом запахло! — з осклянілих чоловічків невдоволення перекотилося на драглисту жовтизну білків, на яких теж роки наснували крихкого павутиння прожилок. — Сепаратизм у програмі!..

Це вже було щось нове для Плачинди. Виходить, загальна безпартійна Всеукраїнська організація¹ ставить пові віхи на своєму шляху. Яків підійшов до Варава, тихцем запитав, що воно за програма готується. Варава чокнувся чаркою, вишив, скривився і засміявся:

— І як її оті пияки дудлять!? Оце ж, братику, молодші члени ради Всеукраїнської організації рішуче наполягають взятися не лише за культурницьку, а й за політичну роботу, інакше через нашу дядьківську млявість верх в усьому візьмуть крайні соціалістичні елементи, бо ж усе

---

¹ Націоналістична організація, заснована в 1897 році.

тепер клекотить, колотиться, наче в чавуні. Отже, треба всіляко боротися, щоб наше передове громадянство не відпихалося від українського берега до чужих політичних маяків,— охоче і смачно пояснив і поволі поглянув на вчителя, якого саме гаряче переконував вузьколиций, лиялочубий Гурій Хвіст.

— Ви, Степане Васильовичу, повинні зрозуміти, що інтелігенція — це рух національний, селянство — соціальний!

— Інтересні думки zvolите мати в голові,— чемпо відповідає вчитель, а на його устах кольору темної мальви тремтить насмішка.

Економісти, наперед смакуючи тим, що буде, глузливо дивляться на Гурія Хвоста, а той, підкрутивши сторчуваті вуса, бере зависоку ноту, щоб звернути увагу присутніх своїми соціологічними знаннями.

— Вдумайтесь, Степане Васильовичу!

— Вдумуюсь,— охопив учитель голову обома руками і нейронічно почав дивитися на Гурія.

— Реформа дала селянству землю, задовольнила його соціально,— вказівним пальцем підкреслює статистик свої слова.— Отже, щоб кістяк нашої нації виплодив силу і зав'язь самостійництва, щоб ми могли дочекатися золотого приплоду, треба наше селянство пропустити крізь фільтр національної свідомості і німецького господарювання.

— Боюсь, що після такого фільтру селянство на чужому цідильнику позбудеться не тільки води, але й душі,— коротко відповів Степан Васильович.

— Я знаю, ви за москалів, за Московщину! Вам десь... тримається Німеччина і вся Європа,— вдався до лементації Хвіст.— А що нам дала Московщина? Нічого і нічого-сінько не обіцяє. А от Бісмарк нам обіцяв українське самостійне королівство.

— В яке, до речі, входив би лише огризок України. Я навіть не радив би згадувати про цю самостійну мізерію, хоча б на чолі її стояв і український король.

На костистому обличчі Хвоста почервонів м'ясистий ніс.

— Для вас, пане Левченко, наші національні ідеали — мізерія?

— Невже Бісмарк — ваш національний ідеал? Чи це недорослість вашої думки, чи ви й справді, вилузуючись з національної шкіри, претесья на чужину шукати доброго добра, як Шевченко писав.

Вузькі очі Хвоста набухли гнівом:

— Ви не так зрозуміли мене! Я стою за те, щоб наша неенька Україна з хутірної глухомані виходила на широчінь європейських політичних комбінацій, втягувалась у європейську планетну систему.

— І щоб сонцем цієї системи була Німеччина? — учитель непримиренно поглянув на Гурія Хвоста.

— Хоча б і так, хоча б і так, — озирнувся статистик, шукаючи підтримки гостей.

— Так і грійтесь тоді під чужим сонцем, приміряйте чужі одяганки на своє тіло, але не базикайте про національні ідеали, коли самі бігцем-згинцем поспішаєте в ярмо соціальної і національної панщини! А я не хочу, пане Хвіст, щоб наша Україна була фільварком Німеччини. І так третину Херсонщини, Катеринославщини, Таврії і Волині захопили німці, а ви їм хочете все віддати? І тоді з української планети залишиться на чужій землі один золотий пил і той стане тільки добривом. Ви цього хочете?..

— Це, це... ваші фракційні зловжитки... — розгубився прихильник пімецької модерні і стукнув виделкою по столі, а економісти розреготалися.

— Схопив облизня!?

— Не прися, чоловіче, до німця, хоч він і чорта вигадав.

Варава, щоб пригасити суперечку, високо підніс чарку з оковитою, хитрющо зміряв усіх навкісними очима.

— Високоповажане добродійство! Прошу підняти келихи за вельмишановного Олександра Максимовича, нашого сивого патріарха, який стільки доброго посіяв на широкій ниві нашої безталанної нееньки України, який і досі трудиться і молиться за долю рідного народу. Крапля скелю довбе, а добре слово довбе камінні мури безправ'я і темряви. Хай це добре слово Олександра Максимовича, хай записані ним згадки стародавнини стануть у пригоді нам і грядущим поколінням.

Гарматій розчулено підвів над стільцем обвисле, мляве тіло, кивнув головою, недочуваючи, як біля нього хтось тихо промовив:

— Що ж, вин'ємо за покоління білих горлиць, які посіяли в наш ґрунт згубу дрібних справ, винлекали культ страхополохства, насадили релігію лояльності, одягнули українство в ганчір'я етнографічних теорій, а самі дослужились до медалей і хрестів.

— Бравіссімо! — гукнули економісти.

— Агій на вас, жовтодзюби! — заклекотав, закипів м'який тенорок бібліомана Солухи. — Перед богами не гавкають — шанки скидають.

— І дідько хотів богувати! — сміливо поглянули економісти на Солуху, той скривився, піби перчину розкусив, зневажливо поглянув не на земців, а на їхні кольорові хустинки, що обвивали шиї, і сердито кинув:

— Одклицювати вас нікому, жовтодзюби розмальовані!

— Га-га-га! — засміялися земці, начеб і не їх ганив добродій Солуха.

— Товариство, товариство! — подзвонив виделкою Варава по карафці, намагаючись втихомирити несогласку і як-небудь зберегти приписи гречности.

Але товариство розходилося все більше, лаючи і генерацію «білих горлиць», і Грінченка, і навіть Чикаленка, який, відчуваючи подих часу, радив дідичам продавати землю.

— А що ви скажете про цього українського феодала? — звернувся до Левченка Яків Плачинда, який прислухався до кожного сказаного і друкованого слова Чикаленка.

— Можу сказати лише одно: він розумніший за інших землевласників. Він збагнув, що земля перейде до рук народу, то й вирішив, що її краще продати, аніж позбутись задурно.

— Нам треба раніше думати про волю, а потім про землю! — гукнув через стіл Варава. — З нас досить... як дурень з писаною торбою, носитися з ідеалами сірої свити. Нам треба з цієї сірої свити готувати і культурного хазяїна, і справного вояку.

«Ось для чого так ретельно вивчає він воєнне діло», — з повагою подумав Плачинда про Вараву, а Гарматії, прокидаючись від напівсну, підтягнув обвислу нижню губу і перелякано зашамкав до Якова:

— Щиглики. Необскубані щиглики, що чубляться перед сильцем. Марна їхня пісня і марний гомін, зважте, коханий мій. Ще не знають вони, що таке одвічальність, і не знають, де раки зимують... Не кваптеся її ви на п'ятий акт української драми.

Слова про п'ятий акт української драми вразили Якова, він хотів щось відповісти старому, але саме в цей час риннули двері, і на порозі красовито вималювалася дорід-

на постать Тодоски; її нашісте від холоду обличчя, її повні достиглі уста і потайші очі несуть назустріч панові збентеження і піяковість.

— Що тобі, Тодоско? — певдоволено підіймається з кріселка пан, і обабіч його кібчастого носа збираються дрібні навкісні зморшки.

— Отець Миколай приїхав до вас, — тихцем говорить ключниця.

— Отець Миколай!? — аж вигукнув з несподіванки Віталій Стратонович. — Якого ще дідька цьому патланю треба!?

— А хіба я відаю? — і собі питає Тодоска. — Він щось таке говорить, наче знає, що в нас гості. Чи не підвудив когось із наших челядинців на ковзанці?

— Ярижник старий! — презирливо цідить Варава. — Біжи і скажи йому, що пан відпочиває! — повернув розгніваний вид до занутих вікон і прошепотів: — Диявол у рясі.

Тодоска смиренно вклоняється пановій спині, повертаючись, несе до клямки руку і здивовано затримує її в повітрі: двері самі відскакують у темін передпокою, а з нього випливає, сяючи веселою усмішкою, опасистий отець Миколай.

— Добрий вечір добрим людям! — безтурботно, щасно вклоняється столам і бережно скидає камилавку.

Острах, розгубленість, недобре здивування майнули пад столами, і в світлиці зараз посміхалось лише обличчя отця Миколая, який наче й не бачив, що робиться навкруги, хоча він уже перелічив усіх присутніх і переганяв на кривизні мозку недоліплені здогадки. «Хе-хе, і вчитель тут, — радіє обличчям і тайниками душі. — Але чому ж разом із ним гостюють Гарматій і Солуха? Чи Варава після варшавської тюрми теж до хитрощів вдався?» — і він за звичкою мало не заспівав: «Хваліте господа, хваліте...»

Віталій Стратонович, ледве перемагаючи гнів, бере з рук панотця пропахлу церквою і потом камилавку і не знає куди її подіти — так обурення тінає чоловіком. А отцю Миколаю хоч би що. Тепло відігриває його веселі, підроваті щоки, і на них біля носа починає блищати природний жир.

— Хе-хе-хе, а тут, бачу, тайна вечеря, — якпайрадісніше обводить щілинами очей присутніх. — А за тайною вечерею сидять собі за чаркою одинадцять апостолів.

— Одинадцять, панотче,— вдаючи п'яного, підвівся Левченко, і в його руці хитнулася чарка.— Одинадцять апостолів, як ви точно зволмили перелічити. Тільки Іуди не було.

Після цих слів наче вітер зітхнув над столами, і світлиця напружено завмерла.

На обличчі отця Миколая від приливу крові потемніли жирові плями, і лише раз тіпнулись не то бодем, не то злобою налиті заокруглені кутики рота. Але панотець досконало витримав несподіваний, разючий удар і, приязно посміхаючись, відповів усім:

— І спасителя також не було... Дозвольте й мені з холоду одну чарочку за здоров'я усіх,— він гідно поніс рясноту тіла і рясни до Солухи, якому не раз привозив на продаж вікодавні біблії, вициганені у старих людей. Солуха, зітчуючись від гадючої посмішки отця Миколая, налив йому келех, і він почаркувався з усіма, не оминув і Левченка, навіть люб'язно щось сказав йому, хоча в думках на триння перемелював цього безбожного латуряку та наслав на нього усі болячки й нещастя. Опанувавши себе, мусив проголосити здравицю за отця Миколая і сам господар. Піп гречно, наскільки дозволила його повнота, вклонився Вараві, подякував за честь і висловив надію, що він не помішав транезувати добросердечному і многоцінному товариству.

— О, що ви, отче, ми дуже, дуже раді вам,— послішив запевнити Варави, не забуваючи якнайприродніше вдати, що горілка вже валить його з ніг.— Може, й ви святим словом допоможете нам розв'язати мирське. Ми цілий вечір б'ємося і ніяк не можемо дійти згоди в одному науковому питанні.

— Бо наука тепер пішла врозбід, як череда по чужих пасовиськах,— з достоїнством промовив отець Миколай і підніс угору стулених три пальці.— Учені люди забувають велику силу господнього солодкого слова, яке він заховав для тих, що бояться його, вони, як святоїванські світлячки, хочуть світити своїм словом. А нам досить і тієї науки, яка була при Ярославі Мудрому: церковна азбука, часослов і псалтир. Так в якому ж питанні ви не дійшли згоди?

— Про буржуазію, отче Миколаю.

— Про буржуазію? — панотець розчаровано випнув наперед уста і підніс угору по-бабськи заокруглені плечі.

— Про неї ж, — Варава покосував очима на гостей. — Більшість із нас гадає, що буржуазія — сіль землі. Буржуазія хоч і визнає робочі верстви суспільства, але її постачає поборників та ідеологів демократизму та науки, а також дає кошти на школи, лікарні, самоосвіту. Тому, щоб піднести культуру нашого народу, нам треба бажати вишнього розвою буржуазії і через освіту наблизити протилежні економічні класи. Через прірву класового антагонізму необхідно перекинути міст загального добра, національної ідеї і свідомості. І тоді по цьому мосту культура, яка не рахується з поділом людей на класи і нації, переїде від буржуазії до народу, стане спільним скарбом для всіх верств суспільства. Як ви на це дивитесь, панотче?

— Де згода в сімействі, там мир, тишина, — тріппув за-яложеними патлами отець Миколай, бажаючи скоріше до-братися, а яка ж крамола криється під паціональною ідеєю. Чи не сепаратизм?

— А як ви, Степане Васильовичу, дивитесь на буржуазію? Напевне, скільки я зрозумів, несхвально? — змов-ницьки посміхаючись, запитав Левченка Варава.

В світлиці стало тихіше. Відчуваючи на собі допитливі погляди, Степан Васильович насмішкувато відповів:

— Що ж, коли зволите знати мою думку, будь ласка, я теж думаю, що буржуазія — це сіль, але не землі. Це сіль в оці.

Варава скривився, отець Миколай з цікавістю оглянув усіх гостей, а хтось з економістів запально вигукнув: «Бравіссімо!» Після цього Степан Васильович Левченко почав збиратися додому; за ним підвівся і Тадей Станіславович Лісовський; Варава, вже з передпокою тихцем чортихаючи гидомирного патланя, провів їх до сажей Лісовського і задумано попрощався, ще не знаючи, що йому робити з отцем Миколаєм: чи грати перед ним дурника, чи наодиці так пригрозити, щоб у того надовго одпала охота строчити доноси в таємну поліцію.

Коли крихітні крильчасті сани вискочили на дорогу, Тадей Станіславович торкнувся рукою плеча Левченка:

— Зіпсував обідню старий донощик. І чарки по-людськи не допив. Може, поїдемо до мене?

— В таку пізню годину?

— А що нам, молодим та пеконатим! У мене ж і свіжа полуниця знайдеться... Заберемося до тешилиці і там буде-мо бенкетувати.

— Спасибі.

— Навіть полуницями не спокушу вас? — підвів брови Лісовський.

— Навіть полуницями.

— Дива! А чому ж, дозвольте довідатись? Сам цар, здається, в таку пору не відмовився б від цієї розкоші.

— Тадею Станіславовичу, то ж цар. А я не маю права споживати цю розкіш, — почервонівши, відповів учитель.

— Яке іще тут право потрібно? — дивується Лісовський. — Не крийтеся, прошу вас.

— Я їй не криюся, — сердиться сам на себе вчитель за ніяковість. — Яке ж я маю право їсти тепличну полуницю, коли в людей і чорного хліба нема!?"

— Ах, це все народництво і рахметовщина, — засміявся Лісовський. — Нудно вам буде жити на світі з такою пісною романтикою.

— А може, як-небудь і проживу, — по-парубоцьки заграв очима і глянув на темну завісу діброви, над якою вже колесом котився місяць.

XVII

Тепер, коли днями на снігах і в хмільних, ліщиновим цвітом пропахлих яругах голубами заворкували струмки, вечори стали дзвінкими і чистими, і вже ніхто після роботи не заглядав у прокислу сторожку. Як добрі сини лісу, розходились парубки додому, і кров бродила в них міцніше, аніж ранній сік у березі. Хлопці поспішали до лужків і верб, до садочків, до вогких од весняних сліз калин і річки. Там їх ждав найкращий у світі шепіт, там їх ждали найдорожчі очі, там вони в завороженій тиші стрічали кохання.

А лісний сторож Юхрим, залишаючись на самоті, варив собі незмінний куліш з шкварками, щоразу піднісив ложку до бляклого рота, куштував з неї і гугнів з нею і про смак кулешу, і про те, яка тепер непоштива стала молодь, і що взагалі світ не йде до добра, бо і земля вже не так родить, і на небі якісь знаки з'являються. Сьогодні саме на цю незмінну розмову і нагодився Ромап. Він спочатку в присмерку ніяк не міг второпати, з ким це старий Юхрим так гапить теперішню молодь, готуючи їй на тім світі лише одне місце — пекло. А коли зрозумів — розсміявся:

— Ви ще, дядьку, до ложки та чарку візьміть в другу руку, то така у вас вийде розмова, наче на сватанні.

— Хи,— Юхрим за звичкою видавив з себе подобу сміху, але ні один мускул не ворухнувся на його обличчі.— Вам тільки сватання та весілля в голові. А про бога нема кому подумати. Цедарма в небі з'являються якісь такі знаки,— невразно поворушив пальцями вільної руки і одразу ж сьорбнув з ложки страви.

— Еге ж, з'являються,— і собі підтримав Роман сторожа.

— І ти бачив? — побільшали витрішкуваті, наче в судака, очі старого.

— Лякже. Як виш'ю зайву чарупину, завжди бачу,— і затрявся в беззвучному сміху.

Старий презирливо переждав, поки висміється парубок, і так само презирливо, однотонно сказав:

— Думав я: хоч один серед теперішніх парубків на людину схожий, аж і він таке саме добро.

— От бачите, як можна помилитися,— примрливо промовив парубок, поклав сокиру під лаву і виїшов з сторожки.

Свіжій, з холодком березневий вечір густіше садив на небі зорі, за глибиною прогалини мерехтіла червона пороса, і на її полотнищі, з-під самої землі, вирисовувався місяць. Тихо і славно кругом. І якому тільки дурню можуть збрести в голову страшні небесні знаки! Роман з порога ступає на лісову доріжку, і його ще наздоганяють клапті незакінченої розмови сторожа з ложкою.

З вершечка дуба спросоння зірвалась якась птиця, злякано писнула, залопотіла, чіпляючись крильцями за стовбур, і знову злетіла на вершечок. Збоку по-качнному озвався бурчак: «Вуть-вуть-вуть». Поспішаючи до Бугу, він співав неголосну, але переможну пісню весни і розмивав зорі, прибывав їхній цвіт до своїх берегів.

Роман з дороги сходить на стежину, і вона, сяючи клаптями снігу, веде і веде його в глибіню темних притихлих дерев, що ждуть не діждуться свого свята. Між деревами заграє якийсь вогник. Ага, то місяць мерехтить, заглядаючи у вікно діда Дуная. У полохливій вечірній красі розкрилась галявинка, чіткий обрис хати, біля обори стоїть віз, а коло нього, ремигаючи, дивляться на місяць посивілі важкі воли, і на їхніх полірованих рогах тьмяно переливається зоряне світло.

З хати виходить баба Ганна, і навіть здалека при місяці видно, яке у неї добре і задумане обличчя. Вона поправила нашу на возі і, за старечою звичкою, тут же, біля

волів, творить свою немудру молитву. Живучи далеко від села, рідко заглядаючи до церкви, вона, певне, давно позабувала ті молитви, що сяк-так їй замолоду вникли вдома, в галасливій, багатодітній сім'ї, і хай бог не у гніві буде, що вона їх творить по-своєму, не оминаючи в них ні людей, ні худоби, ні билінки, ні бджіл. Людям вона бажає земельки і здоров'я, худібці — доброї паші, травичці — святої роси, а бджілкам — тепла і цвіту. Воли сумирно слухають молитву старої і обігривають її своїм теплом.

Парубок не хоче заважати розмові старої з богом і з тихим усміхом виходить на вузьку доріжку, а перед очима, мов намальовані, встають і обриси хати, і дерев'яний віз, і воли біля нього, і постать баби Ганни. І знов чорполісся силтає свої гілки вгорі й на землі. Тепер і по тінях можна бачити, що йде весна, — уже й тіні набрякають вузликами бруньок.

З глибини вечора, мов зітхання, обізвалася, затужила пісня:

Ой не стелся,
Хрещатий барвінку,
Та і по крутій горі.
Гей, не втішайтеся,
Злії воріженьки,
Та пригодоньці моїй.

«Та це ж дід Дунай», — по голосу пізнав старого чумака, хоч і рідко він тепер співав: тільки на весіллях і в смутну годину. А життя немало натрусило смутку в душу старого.

Найстарший син його не повернувся з Балканських гір: навіки спочив між камінням у братській могилі аж у Болгарії, наймолодший помер у моровицю, а середульший живе в Істербурзі, недалеко від самого царя. Така, видно, фортуна чоловіку: не схотів Василько їздити на волах, а в заводі робить біля кораблів, бо, видно, тепер людям вже не пристає погейкувати на воли: не ті часи.

Наїхали паши,
Та ще й орандарі,
Воли й вози забирають...

Вивертає пісня душу, і Роман швидко йде назустріч старому. Вони стрічаються недалеко від хати Морозенка.

— Ох, і співали ж ви, діду, — захоплено зупиняється посеред дороги.

— Гарно? — підводить угору важку голову дід Дунай.
— Ще ніколи, здається, не чув такого співу. Душа умліває.

— То це погано, — зітхас старий.

— Чого ж погано?

— Коли так гарно, як ти кажеш, співав, то, певне, перед смертю.

— Що ви, діду, говорите. Поживіть хоч одну сотню.

— А, певне, пожив би з якийсь десяток років, та не дають, Романе. От-от мають пани вижити з батьківських гнізд.

І Роман не може розібрати, чи то місячне сяйво, чи сльози мерехтять в очах старого.

— Як же так, діду? — чужий біль гострим ножем полоснув серце парубка, і йому аж моторошно стає від думки, як чийсь безжалісні руки будуть троцяти будівлі, і життя старого Дуная, і його доброї Ганни. — Це ж беззаконня! Це ж і раніше ви своє право висудили!

— Тоді висудили, а тепер вже й не знаю, як буде. Витягнули, видряпали мирові посередники всілякі закони — і всі проти мужика. А хто ж і коли за нього стояв? Хто йому коли добре слово за його кривавий піт, за його хліб і сіль промовив? Та вже коли цього нема, то їжте мужицький хліб, а не їжте душі мужицької.

— І коли вже до панської голови дійде, що без пас і вони без хліба подохнуть. І нема кому їм втолкувати цього. Нема на них ні гайдамацького ножа, ні Кармалюка, — з люттю сказав парубок і до болю стиснув кулаки.

Перед очима він бачив чорний, загратований залізом панський світ, чорні палаци Стадницьких, Потоцьких, Маркозових, Кочубеїв, їх можна було просвітлити тільки одним — лихою іскрою.

— Нема, кажеш, на них гайдамацького ножа? — невесело посміхнувся дід Дунай, і все його тіло охопила така зненависть до Стадницького, як вогонь охоплює дерево. — Ех, Романе, Романе, славний би з тебе ввійшов козак, та не в ту пору на світ народився. То хоч раніше була нашому брату дорога на Січ, а тепер, окрім економії та фільварків, нема куди податися, бо скрізь пани та закони, матері їх ковінька, а на своїй десятинці не пагосподарюєшся, тільки набідуєшся.

Роман похитусе головою, а потім питається старого:

— Що ж ви тепер будете робити?

— Доведеться біля усіх судів оббивати пороги. А що ж

інакше зробиш? Живемо ж на тому, що в нас є земля і честь. А заберуть землю, то їй честі не залишать, до краю злиднями та безхліб'ям зломлять недобитого мужика, — і він рівно іде у ліси, високий і незігнутий, несучи в грудях гнів і тяжку скорботу.

І Роман аж заплющує очі від болю. Як його молодому серцю хотілося б хоч чимось допомогти людям, але чим він міг їм пособити, коли і самому з восьми років довелося проходити тяжку школу гіркого заробітку і прищипень. Як його душа тягнулася до науки, але науку він здобував спочатку за чужим товаром, а потім в майстерні жорстокого і хитрого жмикрута Омеляна Шмалія.

Місяць підіймається вище, і краплі, зриваючись з дерев, мерехтять самоцвітами і своїм однотонним перестуком заколискують землю. На дорогу вибіг охлялий за зиму заєць, стрибнув раз, вдруге, зупинився навпроти Романа, нашорошив вуха, повернув голову вбік — і тільки тоді помітив людину і аж залопотів у кущах.

Роман стрепенувся, важкою рукою провів по чолу, щоб одігнати думи, і попрямував додому. З якимось жалем кинув погляд на садibu Морозенків, на верби, обнизані росами, на самотній журавель, що оберігав сон своїх господарів. Чи падовго тільки?

Уже мінув і ворота, коли позад себе почув срібний сміх. Озирнувся — ніде нікого. Чи не ввижається? І тільки пішов далі — знову перебір дівочого сміху. Оглянувся, а навкруг лише місяць у небі. Роман по слуху пішов до воріт і враз зупинився: притулившись до хвіртки, стояла захована ворітницею і тінями дівчина і руками затискувала уста, щоб не розсміятися.

— Любо, це ти? — здивовано зупиняється проти неї парубок.

— Ні, не я, — відриває руки від обличчя, і разочки сміху розкочуються по дорозі. От наче хто взяв кілька срібних дзвоників, струсоне ними, пожеде хвильку і знову струсоне.

Роман дивився, дивився на дівчину і собі почав посміхатись.

— Диви? — вдавано зачудувалась Люба. — Ще й ви за-смієтесь.

— А хіба не можна?

— Можна, та не всякий уміє.

Ні, оце дівчисько з мінливими очима і піжно підведеним підборіддям явно глузус з нього і ні крапельки не

бентежить ся цим. А того разу обличчя було зіткапе з однієї соромливості і шйяковості. От і розберись після того, що таке дівчата.

— Ти говориш, не всякій і засміятися вміє?

— А хіба ж не видно? — знову задзвонили дзвоники, затрешетали ямки під устами, і ясний погляд сміхотливо, і довірливо, і недовірливо дивиться на парубка.

— І що ж тобі видно?

— Зараз нічого, бо ви увесь місяць загородили, — сміються очі, уста і ямки.

— Ой дівчино, щось ти дуже весела сьогодні.

І ці слова одразу здмухнули сміх з її обличчя. Люба похнюпилась, губи її ображено витягнулись трохи вперед, і Роман з подивом побачив, що зараз її обличчя стало ще кращим, аніж до цього. Ще такої одміни він ніколи не помічав.

— Чого ж ти, дівчино, запечалилась?

— Бо не розвеселилась, — відповіла, не підводячи голови.

Постояли, помовчали.

— То довго ми будемо гніватися? — хоче Роман якнебудь розважити дівчину.

— Доки ви будете затуляти місяць.

— То, може, мені піти?

— Вольному воля.

— Тоді всього доброго вам, — гнівається і на себе, і на дівчину. І не хочеться відходити від неї, але треба. Він ступає на доріжку, всім тілом прислухаючись до того, що покидав. Озвися, дівчино, хоч словом до нього. Але дівчина стоїть, притиснувшись до хвіртки, і пильно дивиться в далечінь. Перед очима її побільшало місячне коло, але не стало ясніше. Дедалі стихає шерех кроків, і її чогось зробилося жалко і боляче. Та й Роман ніс сьогодні додому повну душу тривоги і смутку. І коли його струнка постать зникла за деревами, Люба вийшла на дорогу, поглянула вслід парубкові і задумано пішла стежечкою до лісового озеречка, що блищало проти місяця за дворницем Морозенка.

На озеречку поверх льоду повиходила зеленкувато-блакитна вода, і на неї місяць сипнув пригорщі свіжого срібла. На перенеченому приморозками березі лежало кілька тендітних стеблин люби-мене, а куці червонолозу, мов дивовижні свічки, вже сляли крихітними свічами цвіту. Дівчина задумано погладила пухнасті котики, а вони оси-

нали на руку і землю холод краплин. Щось грудочкою снігу забіліло вишзу на лозиці. Люба пригнулась і відірвала від прутика пругке гніздо ремеза. Увесь пташиний будинок, майстерно збитий з вербового пуху, вмістився на маленькій дівочій долоні. Люба почала розплітати тканину житла і незабаром з подивом витягнула продовгувате матове яєчко. Очевидно, в недобудоване гніздо пташина знесла яєчко і не помітила, як замурувала його м'яким білим пухом. В пташиному житлі народилися діти, під осінь поодягали чорні шапочки та й полетіли ближче до сонця, лишивши самотнє, легке, мов пір'їна, яєчко, що лежить на дівочій руці. І чогось дівчині стало холодно. Чогось так зацеміло її серце. Уже пора б привчитись, при звичаїтись до всього, а воно і досі мов струпа: вітер торкне — і заболить, чи засміється, чи так озлобиться, що й Чорне Сало посторониться дівчини, прикрив масні іскорки грубими повіками. А хто ж і постоїть за неї, як не вона сама?..

На сьомому році Люба залишилась сиротою. Громада призначила їй громадських опікунів, а землю й хату віддала рідному дядьку Гордію Шолом'яку, якому дуже нетерпілося розбагатіти. Він переривався в роботі, не жаліючи ні себе, ні жінки, ні дітей своїх, і найстрашніше для дівчини почалося зразу ж після похорон, коли в її хату увійшов дядько їй, наче працюючи, кинув широкого хреста на образи. Від образів його тяжкий погляд перейшов на дівчину, і її налякали й дядькові очі, й химерні губи — верхня, схожа на чирвину, товсто вростала у виїмку нижньої.

— Ходімо, Любо, звідси до мене.

— Я не хочу до вас, — лякають дитину й дядьків погляд, і його буркотлива мова.

— То чого? — здивувався Гордій і прикрив нижньою губою чирвину верхньої.

— Бо не хочу.

— А якої ж ти трясці хочеш? — розсердилось обличчя само по собі, а губи теж самі по собі. — Думаєш, я маю час тебе вмовляти? У мене є робота. Збирайся мерщій.

— Не піду.

Дядько ступив до неї, а вона вченилася тонкими рученятами в ріжок скрині і заголосила.

— Дурне дівчисько, кричить, мов з неї чорти лико живцем видирають, — заздрісним оком ще раз окинув хату свої сестри і поклав коряк руки на дитяче плече.

— Не чінайте мене, я не хочу до вас, — з плачем виривалися слова.

Гордій сердито віддер Любу від скрині, перекинув на плече й поніс додому, раз од разу нетерпляче й злісно змахуючи рукою з свого обличчя дитячі сльози. В своїй хаті Шолом'як струсив з плеча небогу, і коли та, заточуючись, притулилась до печі, довго й уважно розглядав її, невесело похитуючи головою.

— Таке нікудишнє воно: ні настух у полі, ні полільник у городі, ні помічниця в домі — одні тобі вуха стирчать. До якої ж тебе роботи приставити? — задумався, відкопилюючи химерне гніздо губ.

Отак і почала вона з семи років пектися у наймах. Правда, в рідні пожила недовго: дядько швидко і з вигодою збув її в няньки до Окуня, а коли в того підросли діти, Люба вже сама найнялася до Октава Пігловського, підпанка з родини шляхтичів-однодворців. І Октав, і його дружина були злі, мов два лиха і три погібелі, дівчина втекла від них в економію, аж поки тут не придивились, що вона гарненька. Тоді її взяла пані на легшу роботу, та на більші муки, бо якої слави не пускають по селу про тих дівчат, що роблять на панськім дворі, і тільки єдиний притулок має Люба — родину Морозенків. І не рідня вони їй, а живуть — мов рідні. Є з ким пожуритися над своєю долею, є з ким посміятись і пісню заспівати. Оце й усе добре, що є в бідної дівчини, до якої ніхто не наважується протягнути безсоромні руки.

Тихо і ясно над лісовим озеречком. Дрібні хвильки лащать до ніг Люби, а руку її, заплетену в червополіз, просвітлюють дрібні вогники цвіту. І чогось не вистачає дівчині. Якийсь невпокій сполохав її душу, і вона то поринає в спогади, то в далечінь неясних надій, то повертається до вечорової зустрічі з парубком.

«Противний, недобрый він», — хоче відіпхнути його від себе, і він відходить, точнісінько як пішов од неї додому, і враз вирине перед очима, не знаючи, що йому робити: чи дивуватися, чи всміхатись, чи дивитися на неї.

«Кумедний він», — пом'якшує присуд дівчина.

А місяць все більше й більше заворожує ліси, і вони, як скам'яніле море, стоять під тихим світлом, ждучи весни. А біля озеречка стоїть задумане дівча, перебираючи рукою цвіт, і теж чекає чогось і чує, як м'якшає, виповняється неясним бентежним сподіванням її пасторожена душа.

Гервасій Салоган, повертаючись додому, з дороги примітив біля озеречка якусь постать і направив коня на вузьку звивисту стежину.

Чи не рибу хтось виловлює? Тільки не доведи, господи, щоб це була Морозенчиха. Він тоді спише їй спину і за рибу, і за хустку.

Ось постать обертається на тупіт жереба, і Салоган пізнає Любу.

— Ти що тут, дівчино, робиш? — здивовано підіймає і заховує брови в хустках.

Люба байдуже дивиться на управителя і презирливо мовчить.

— Може, ти хоч слово промовиш, — починає гніватись Гервасій, — чи воно в тебе куповане?

— Не куповане, але й не продане, — з серцем відповідає дівчина.

Салоган лихими очима нишпорить по озеречку, чи нема десь рибальської снасті, а потім уже насмішкувато питає:

— Може, чекаєш якогось милого-чорнобривого?

— Вас виглядала, — відрізала Люба.

— Хе-хе-хе, — дурнуватого регоче управитель, — то я й прилетів до тебе. — Він обводить поглядом усі верболози навколо озеречка: чи нема ще якогось дідька, зіскакує з коня, стає напроти Люби і зітхає.

— До чого ж воно гарно постояти біля озеречка з такою дівчиною.

— А з вашою жінкою ще краще, привезли б її сюди, вона б і хустки вам поправила. На добраніч, — і Люба швидко біжить від управителя.

— То почекай, Любо, щось маю сказати! — пізно схоплюється Салоган.

— А ви своїй жінці скажіть! — з-за плеча кинула злий смішок і, ніби граючись, пробігла біля верб, що живою рамкою огороджували лісове подвір'я. Сухо клацнула залізна клямка, і так тихо стало навколо, хоч мак сій.

«Таке добро, а, дивись, наймицці попалось, — з якимось жалем подумав Салоган про дівочу вроду, звикши все, навіть привабливість молодості, міряти ціною карбованця. — Що ж вона тут могла робити? Чекала когось? То кого?» — продовжував розмовляти в думках. Тільки в таких розмовах він мав нероздвоєне слово, був тим, чим був

пасправді. Перед паном Гервасій і його душа завжди стояли у шанобливій напрузі, перед селянами Салоган сидів настороженим господарем, якого всі хочуть обманути, але він повинен їх перехитрити, біля жінки лежав з огидою — за калитку грошей узяв мішок м'яса. Тому й на своєму весіллі сидів, мов на поминках, навіть до уст молоді торкався, наче до пересохлої губки, дивуючись, чому й досі хапаються заміж ті, які знають, що їх не любитимуть.

Він обійшов навколо озеречка, спробував чобітьми, чи міцний лід, поглянув на дворище Морозенків, що стояло, наче врізане в синій імлистий припол вечора, і звідти брилами посунулася на чоловіка злоба. Найгірші лайки, зібрані за всі роки його собачої служби, закружляли осиним гніздом, безжалісно жалячи кругловиду молодицю, що прив'язала його дарунок до кінського хвоста.

«Не будь я Салоганом, коли не викурю тебе, відьмо конотопська, з цього гнізда. Ще прийде коза до воза і скаже «м-ме», — і він зараз, у своїй люті, обкутаній хустками, був схожий на незграбну камішну бабу, яку хтось поставив біля чарівного озеречка для контрасту з вечірньою красою природи.

Кінь тихенько заіржав, і Салоган попрямував до цього, витрушуючи з себе нові прокльони на голову Морозенчихи. В одному місці під ним, як на ресорах, подався болотяний ґрунт. Гервасій скочив з купини на купину, вибрався на твердіше і раптом радісно вдарив себе рукою по хустках, що прикривали чоло. Він повернувся до мокровини, загуцав на ній, наче готуючись до танцю. Під купиною обізвався тихий писк чи то води, чи болотяного коріння. Гервасій урочисто витягнув з кишені ножа-складанця, полюбувався лезом і нагнувся до нерівної землі. Він обережно вирізав невеликий, з долоно, брусок ґрунту-трясовиці, підвівся, нильно почав розглядати при місяці. Потім з веселою усмішкою кинув брусок на торішню траву, завзято зірвав з голови хустки, поклав їх біля купини і знову нагнувся до землі, запускаючи ніж у глибину вирізу. Тепер він витягнув меншу грудку землі, обережно, мов скарб, загорнув її в одну хустку і, задоволений, попрямував до коня.

«Тепер побачимо, якої ти заспіваєш, дорогенька Устинко», — уже без лайки звернувся до Морозенчихи, і тут не зраджуючи своєї натури: чим більше мав когось покарати, тим солодше звертався до нього в розмові.

Другого дня Салоган з вестерпінцям і хвилюванням входив до кабінету Стадницького.

— Як, Гервасію, мужики? — замість вітання зачитав Аркадії Валеріанович.

— А як їм, Аркадію Валеріановичу! Затялись, мов камінь, — не підважиш з місця.

— Гайдамаки.

— Гірше гайдамаків. Нахваляються, ласкавий пане, що ніяк на ваше не вийде, кажуть, до сенату і самого царя будуть добиватися, і таки будуть, коли декому не обламати ребра.

— Скажи, яка впертість у мужика, — занепокоївся Аркадії Валеріанович, розуміючи, що може назавжди програти справу в сенаті. — І ніхто, ні один лісовик не згоджується переїхати.

— Ні один. А Кульбабина Мотря так сказала: «Хай пан хоч живцем закопає нас у землю, а ми не подвоїм свого слова». То чи не можна, ласкавий пане, інакше їх скрутити в барапчій ріг? — посміхнувся вірний лакуза.

Стадницький гостро глянув на нього:

— Щось пове, Гервасію, придумав?

— Придумав, не знаю, як воно, — і вдавано зітхнув, щоб не виказати, хоч на хвильку, радості переможця.

— Кажі мерщій!

— Моя думка, ласкавий пане, дуже проста: дядько пайбільше за землю тримається, а ми його й доконаємо землею! — обережно розгорнув хустку і показав Стадницькому чорний ніздрюватий брусок ґрунту.

— Це що, Гервасію? Для чого? — нахилився Аркадій Валеріанович над хусткою. — Торф?

— Торф! Самий справжній торф! Коли збудуєте чи прикупите собі цукровий завод, — кращого палива не треба. Не будемо ліс пускати димом.

— Де ти знайшов його? — ніяк не второпає пан, що воно й до чого.

— На озеречку біля Морозенкової садиби.

— А для чого ж він тепер? — вичікувально дивиться сірою прозеленню очей на Гервасія. — Палац смородом обкурити?

— Ні! — аж тремтить від погано стримуваної радості. — Судове діло раз і назавжди виграти. От пригадайте, що в «Положенні», саме в частині другій, сказано про обмін землі і угіддя! Там чорним по білому написано, що незалежно від полюбовної згоди поміщик може в усякий

час вимагати від селян обміну необхідної йому землі, коли на ній виявляється джерело мінеральної води чи корисні копалини, в тому числі і торф. От ми і знайшли торф біля Морозенкового озера. Чи будемо ми його зараз добувати, чи на потім залишимо, а тільки про людське око завеземо кілька хур на економію, але тепер уже без ніяких все діло викрутять судові крючки.

— Сам ти судовий крючок,— засміявся Аркадій Валеріанович.

І Салоган виморщив на своєму заклпнцьованому хустками обличчі усмішку.

— Попались тепер лісовики, як рибини на гачок. Хай покрутяться пиньки!

— Збирай, Гервасію, завтра в економію мужиків. Що вони після цього заспівають. Зачіпка, хоч і невелика, та .в

— Чому ж невелика? — занепокоївся економ.

— Не всі ж хати біля озеречка стоять,— з жалем промовив Аркадій Валеріанович.

— Воно і так, і не так,— лукаво блиснули очі в управителя.— Головне в усякому ділі — за щось зачепитися. Лисицю хвіст погубив — за нього собаки вчепилися, а для нас, може, таким хвостом стане Морозенко, як вирвемо його з лісу.

Салоган сподівався, що його мова ще більше розвеселить нана, та цього не сталося. Аркадій Валеріанович уважно вислухав управителя і нахмурився — не сподобалось йому слово «собаки», але в таких тонкощах мови Гервасії не навчився розбиратись.

XIX

Після приторно-пахучих покоїв одна радість — без хустки вибігти по воду. Біля криниці похуділі за зиму горобці галасливим вінком кружляють навколо калюжі, в яку по вінця настікалося сонячного золота. Приємно, трохи вигнувши стан, підхопити на округле плече коромисло з двома відрами і почути тихе зітхання води. Іде Люба з відрами, мружиться проти сонця і не бачить, як задумано дивиться на неї панський фурман Євген Колосяк. Дівчина наче й не помічає: де тільки стане воця, там і вродиться Євген.

— Любо, вповні перейди! — гукає від челядні невисокий, туго збитий, мов обземонок, фурман.

— То виходь на стежку,— блиснула зубами, зупишилась, вирівнюючи гнучкі плечі.

Колосюк з батогом у важкій руці прямує ближче до криниці. Темні, з веселою злобинкою в глибині очі лагідно посміхаються до дівчини:

— Здорова, чорноброва!

— Здоров, як змолів! — кивнула головою, і сережки заколивались, черкаючи свіжі, холодком парум'янені щочки дівчини.

— Ех, Любо, щось воно дуже погано мелеться: закрутився на людську погібель млин сатани,— понижусь голос парубок.

— Ти про що, Євгенс? — терпче всередині дівчини: відчуває, що мова йде про лісовиків.

Хлопець кидає швидкий погляд на панське подвір'я і тихо, однотонно говорить:

— Чув сьогодні від Чорного Сала, як він похвалявся скрутити в баранячий ріг усіх лісовиків, а Морозенків найскорше. Торф коло озеречка знайшов. Тому й виживе людей за якимсь дуже старим і дуже лютим до мужика законом. Скажи кому треба, хай подумують, що робити.

— Спасибі, Євгеночку,— зітхає Люба і майже біжить до палацу, розхлюпуючи воду і на землю, і на свою новеньку, пошиту з кубового ситцю блузку.

А парубок, наче скам'янілий, стоїть з батогом у руці і дивиться вслід дівчині невеселим задумливим поглядом. «Ох і дівчина. А личко — мов калина з молоком».

Од челядні донеслось єхидне хихикання. Євген оглянувся: на порозі стояли дві молоді служки і обличчями, і мигами показували, до чого ж міцно Євген закохався в Любу. Парубок насварився на служниць батогом, і вони зі сміхом ускочили в челядню.

Дівчина ледве діждалася тієї години, коли пані, солодко позіхаючи, лягла в ліжко, притиснувши до грудей золочену французьку книгу. Люба мерщій гайнула з цього солодкого і приторного чаду на вулицю та й бігцем до лісу. Сьогодні вона вже не тільки не чула дівочих пісень, а навіть не бачила дороги під ногами. Захекано вбігла в хату Морозенків і аж заточилася на порозі.

— А де ж дядько? — притримуючи рукою серце, запитала Устину, яка, прядучи кужіль, босою ногою заколисувала найменшу дитину.

— У фурманку з обіду поїхав. У Кам'янець. Обіцяв тобі намісто купити,— сердечно посміхнулась жінка, ласкаво і сумовито поглядаючи на дівчину.

— Ой горенько! Що тільки воно й буде! — задихаючись, розповіла все.

Веретено винало з отерплих пальців молодиці й покотилось по долівці.

— Щоб йому той торф каменем на серце і на могилу ліг! — підвелась над дитиною жінка, і в її сухих очах замерехтіли червоні відблиски вогню.

Люба підняла устами зволожений починок, мов біль свою, зважила на руці.

— Що зараз робити, Устино! Хоч би грім побив на битій дорозі і управителя, і паца!..

— Ти, Любонько, побіжи до діда Дуная, а я метнуся до Андрія Біленка,— похапцем почала одягати сачок.— Невже нам, Любонько, більше тут не жити? — безпорадно пригорнулася до дівчини, а та охопила її міцними руками, поцілувала в щоку, і сльози забрикли на її очах, а нижче уст жалісно затремтіли примхливі ямки, і в них відчувався прихований плач.

Люба першою вибігла з хати, стрімголов відчпила хвіртку і ледве з розгону не влетіла в обійми Романа.

— Любо, що з тобою? — здивовано зупинився посеред дороги, забувши вчорашнє прощання.

— Ой, лихо, Романочку,— зітхнула і довірливо поглянула на парубка. Не помітила, як і назвала його ніжним ім'ям, яке носила в думках, то гніваючись, то тягнучись до нього.

— Що ж воно в тебе, Любонько? — промовив з співчуттям, підсвідомо торкаючись рукою її обезсиленої руки.

— Не в мене, Романочку, а в людей,— з тугою в очах і в тремтливих ямках почала розказувати, а голос її рвався, мов та питка, і вона не могла його зв'язати до ладу.

Але Роман і так усе зрозумів, чнесь горе ставало і його горем, породжувало обурення і гнів.

— І тут поперек горла став панові людський шматок хліба,— краєчком хустки провела дівчина по очах.

— Це такий, що і в старця костур одбере, бо йому ж і серед панів, і в газетах похвалитися треба своїм зразковим господарством. Коршак, а не людина. Не знаю, Любонько, чи пособлю чимсь, але спробувати — спробую.— Він обережно бере дівочу руку в свою, ще раз зазирає їй

в обличчя, і Люба, очима прощаючись з парубком, біжить у хащі лісу.

Від почутого важко стискається парубоче серце, і водночас щось добре по краплинці просочується в душу, а вуха ще повні перестуку затихлих дівочих кроків. Посто- явши трохи, Роман тихою ходою побрів між деревами в село, не розуміючи, що коїться з ним. Хлопець і сам не знав, що зараз звивистою лісовою дорогою він піс свій перший біль і перші росинки любові.

Стенан Васильович радісно зустрічає парубка:

— А я вже думав, що ти зовсім відбився від рук.

На столі рівними стовпцями лежать книги, учнівські зошити, далі біліє пришпилений лист паперу — недокін- чений план села. Учитель уважно вислухує Романа, потім довго мовчить, і в кімнаті настає така тиша, що чути, як знадвору по шибках перекочуються краплини вільго- сті.

— Треба щось придумати, Романе. На сутяжницьких ділах я мало розуміюся, але знаю, що час обміну землі давно минув. Тому пан і не виграв процесу, коли вперше судився. Затягати по судах він зможе. Зуміє дістати брех- ливих свідків, суддів перетягнути на свій бік. Діло, вихо- дить, не з легких...— Тіні лягають на лице Стенана Ва- сільовича, високий лоб морщиться, брови тяжко опуска- ються на звужений розріз очей.— Вчись, Романе, пізнава- ти панську лихоманку паньки. З неї почала витися петля на людську шию.

Він ходить і ходить по кімнаті, то кидаючи зморшки до самої хмарини чуба, то опускаючи їх на очі, увесь пори- пає в задоволену ворожнечу між людьми і паном, в історію села, яку ретельно, по крихітці збирав у свої зошити й малюнки.

Роман, забившись у куток, з тривогою і надією погля- дав на вчителя і думав одне: «Здрібніла, змізерніла пра- ва на землі, та як змізерніла, коли вже й свого не можна одстояти».

Перед ним проходять лісові закути, чіткі обриси Дунає- вої хати, баба Ганна зі своєю молитвою біля степових волів, Андрій Біленко з діворою, дружна сім'я Морозен- ків, земля усіх лісовиків, які нелукаво заробляли свій горьований хліб. Зараз парубок не думав над тим, що він сам був набагато бідніший від цих людей, не думав, чи вони б його, окрім діда Дуная, пожаліли, як він їх. І хай злидні видавлювали жили на його міцних руках, прогля-

дали з убогої одежі, але вони ще не добралися своїми зачерствілими мозолями до молодого серця.

Вчитель зупиняється перед столом.

— А може, спробувати вдарити по Стадницькому так, як він це робить? — кидає погляд на план села. — Чи ви-йде щось, не знаю, а спробувати не завадить.

— А як же зробити це? — аж подих затаює парубок.

— Бачиш, пан галасує, що селянська земля в лісі належала йому ще з кріпаччини. Але є в нашому селі така земля, яка ніколи не належала Стадницьким, але вони захопили її. Може, налякаємо пана цим пострілом? — змовницьки підморгує парубкові і рукою кличе до столу. — Ось ходи, розберемося в цьому плані.

Роман, мов перед глибокою водою, зупиняється перед химерним кресленням учителя.

XX

У невеличкому березовому гайку, піби в чародійному ліхтареві, догорає сонце, і кожна берізка міниться багатством барв — від стемнілого срібла знизу і ніжного рум'янця на стовбурах до темно-вишневого в гіллі.

Кінь виносить Аркадія Валеріановича з гаю до прибузьких полів — самого краю його володінь. І тут на озимині видно втиснуті сліди худоби. Оце і є справжній початок весни на селі. Вона починається не голосистим співом дівчат, а шкодою, заподіяною панові. І тільки рештки пришелесуватих народолобців, мужикофіли бачать село таким, яким воно стає лише в церкві. Весна для них — це дівочий спів, солов'їний щебет і пора кохання. А для нього весна — це нові чутки про розподіл землі, це спаші на його нивах і луках, це за давнеча ворожнеча між паном і мужиком, яку, певне, не примирить і страшний суд.

От і сьогодні день почався для нього ясным сонцем, а закінчується важкими хмарами. На його найкращій сандомірці¹ бродила маслакувата людська худоба. Правда, об'їждчик зайняв її, контора стягне з дядьків за спаш, але як це все падокучило і озлобило його.

Припустивши коня на пагорб, він бачить у долині на житі пару селянських шкап, а біля них на прилісній доріжці витанцьовує парубчак. Уздрівши пала, він прямо з незакінченого прискоку кидається до коней, кішкою ви-

---

¹ С а н д о м и р к а — сорт шениці.

дряпусться на підручного і мчить у ліси. Стадницький люто свариться на нього арапником, а парубчак у відповідь махнув кулаком, вишкірив зуби і зник між деревами. Шукай тепер вітра в полі.

Як тяжко вести культурне господарство, коли навколо така темінь і злоба, і хоча в найпотаємніших куточках пам'яті він знаходить і власну вину, і вину своїх предків перед селом, але вважає, що село багато більше вишне, аніж панський рід. Як не є, його рід завжди славився служінням вітчизні й культурою. Його пращур отримав подільську займанщину від самої Катерини Другої, але хіба коли він, Аркадій Валеріанович, почав перший суд, не вкусили мужики увесь його рід у листі до сенату? І досі ці слова печуть пана Стадницького, мов клеймо. Це тільки хлоп може так в'їсти пана: «Бог святий знає, може, пращур нашого пана і дідизну спасали, а може, когось і чим іншим потішали». Так за одне це — їх катувати мало.

Давні образи, переплітаючись з сьогоднішніми, зашипили в панському серці, і воно боляче ширилося в грудях. Дорогою він вирішує їхати в економію, де увечері мав розмовляти з лісовиками управитель. На вигадку Салогана, може, й клюне з пару лісовиків, і як би добре було, щоб усе влагодилось без нових судів. Аркадій Валеріанович бачить в уяві лісові сади, які позбавляють його спокою. При доброму догляді за ними — вони можуть дати чималий зиск. Та й красиві ж вони серед лісів — справжні райські угіддя.

В економію Аркадій Валеріанович приїхав присмерком і вже з ганку чує суперечку між управителем і селянами. Це ще більше сердить його.

«Гомонить громадське багно», — і він, високий і рівний, міцно рве до себе масивну ручку дверей.

У конторі перед розчервонілим, уже без хусток, Салоганом тісною купкою стоять лісовики. Серед них виділяється єдина жіноча постать з дитиною, огорнутою полами кожуха. Це Устина Морозенко. Але чого затесався сюди Олександр Палійчук? Здається, він сьогодні в економії лагодив сівалки, то як же міг поминути хоч невелике зборище? Звук усюди баламутити громаду, і тут від нього добра не жди.

Пан згорда здоровкається з людьми, і його вражають понурені, насторожені очі. Живе темне коло хитнуло головами на панське вітання і каменем застигло.

— Не хотять по-доброму! — звертається до пана Салоган, втискуючись плечима в пруття дерев'яної клітки, в якій днями сидить економ і конторник.— Ніяк не хочуть, що їм не товчи.

— Де ж це по-доброму! За ремінь дають лико,— озивається позаду непоказний з виду, сірий, мов перестояна стерня, Пилип Таранюк. Обізвався чоловік і ще далі заховався од панського погляду.

— Ми по закону,— зразу загомопили люди.

— А з'їзд мирових посередників вам не закон? — огризається Салоган.

— З'їзд мирових посередників і раніше за ласкавим паном стояв, та нічого не вийшло.

— Хто це там такий хитрий та зухвалий? — підвівся навшипницьки Салоган.

— Це я такий! — сміливо виступив наперед Демид Гончар. На ньому ще й одяг новий, парубоцький, і шапка заломлена по-гайдамацьки, набакир.

— Ти б краще з жінкою бавився, а не баламутив людей,— насівся на нього Салоган.

— А вона ще не зобиджається на мене: я таки їй, а не комусь іншому, привожу з Кам'янця хустки.

І несподіваний регіт аж струсонув конторою. Живе коло заворушилось, поширилось, і Стадницькому зразу здалося, що людей побільшало.

— От і поговори з ними,— па мить розгублюється Салоган, втупивши очі в пана.

— А нам, Гервасію, нема про що говорити,— обізвався Андрій Біленко. В просторому кобеняку він здавався важким, наче брила.— Ти мій спадок тільки тоді забереш, коли переступиш через моє тіло.

Аркадій Валеріанович, морщачись на останні слова, ступає наперед і заслоняє управителя. Всі поволі обертаються до Стадницького, на упертих, мов з каменю висічених чолах застигають складки.

— Я хочу, люди, поговорити з вами, як на духу,— холодно витиснув перші слова.— Ви знаєте, що суд по закону присудив мені мою землю.

— Суд і закон, пане, почався у вашому палаці,— понуро перебив його дід Дунай,— сивоголовий і сивобородий, він дивився не на Стадницького, а в землю.

— Як у моєму палаці? — онік старого грізним поглядом Стадницький.— Ти що мелеш?

— Питаєте як?— підвів важку голову дід Дунай.—

А для чого ж вам питати, коли ви хочете говорити, як на духу? Це вам, Аркадію Валеріановичу, більше відомо, аніж нам. Але люди знають, що суд і закон почався у вас з напитків і наїдків. Челядь з ніг падала, обносячи винами ваш суд. Чи ви, може, скажете мені, старому, що я брешу?

Великими, правдивими очима дивиться на пана, і пан не витримує цього погляду, одводить очі. Аркадій Валеріанович аж губи прикусив, але стримав себе, навіть вимушено посміхнувся і заговорив ще повільніше:

— Гості в мене різні бувають, і це вас не обходить. А от хто гостює у вас — це бентежить мене. Лісократи гостюють у вас! Та про це потім. По-доброму кажу: тепер судитися вам — це заздалегідь позбутися усіх статків. А їх не так уже й густо у вас. Краще зараз з худібкою перебирайтесь на нову землю, бо потім переберетесь з однією душею. А нею ґрунту не зорете і хлібом не засієте, — ширше заграла саркастична посмішка на впертих панських устах.

Тяжкі слова камінням падали в селянські душі. Аркадій Валеріанович бачив, як мінилися обличчя, відчував, що сьогодні можна буде зломити лісовиків як не всіх, то частину, і голос його подобрішав:

— Краще нам забути неприязнь, не тішити себе марними надіями, а піти на згоду. Перевезтись треба буде — допоможу, лісу теж дам.

— Не хочемо, пане, ні вашого лісу, ні вашої помочі. Вона ще й досі сидить отут у печінках, — строго глянув на пана Демид Гончар, і люди загомоніли, тісно збиваючись навколо молодого господаря. Спокійно стояв лише один широкоплечий Олександр Палійчук. Від його напівприкритих довгими віями очей двома пучками розходяться зморшки, на темних устах вигинається лиха посмішка.

— Якщо ви хочете слухати цього хлопчиська, — презирливо тицьнув пальцем на Гончара Стадницький, — діло ваше. Тільки глядіть, щоб потім з торбами не пішли по селу. Коли раніше суд міг бути то на моєму, то на вашому боці, то зараз, якщо піде зло на зло, я ще висуджу виконавчого листа за всі роки оренди моєї землі. Рівно по дев'ять карбованців за десятину. Торф, як ви чули, вже побив усі ваші козирі і надії. Думаю, більше нам нема про що розмовляти.

— Так ви ж цей торф, пане, знайшли біля Морозенка, а не коло нас, — протиснув голову з-за людських плечей

Пилип Таранюк.— То її виводьте, пане, на повній ґрунт Морозенків, а ми тут пі при чому, ми не при торфі, ми самі по собі. Так я, люди, кажу? — непевно обернувся до лісовиків, але ті ховали від нього погляди.

— Людоньки, то певже ви пас і дітей наших кшете на поталу? — застогнала Устина, міцніше притуляючи дитину до грудей. Але її вона в понурених очах не знайшла розради і з жахом відчула, як невидима страшна межа пролягла між нею і лісовиками. А Салоган дивився на молодницю, і злоба ворушила його затверділими устами.

«Перший клин вбито», — кутиками очей стежить Стадницький за людьми і не знає, чи йти зараз із контори, чи ще сказати кілька останніх слів.

І в цей час тихо і спокійно обізвався Олександр Палійчук:

— Ласкавий наш Аркадій Валеріанович говорив із нами, люди добрі, наче на духу, то і я так би хотів з паном говорити. Не знаю тільки, чи зможу. Якого тільки лиха тут не накликав пан на мужицькі голови: і вижене вас з ваших ґрунтів, і оренду висудить, і старцями по світу пустить. То нащо, ласкавий пане, за один раз так багато зла робити? Петлю треба по-панськи, потрошку зашморгувати.

— Про яку ти петлю базикаєш? — скипів Стадницький.— Може, за буцегарнею скучив?

Але і це не злякало Палійчука. Він з викликом глянув на пана, і знову усмішка відхилила нижню губу, окресливши рядок міцних квадратних зубів.

— За холодною, найяснішій пане, я не дуже скучаю, бо і так за цю зиму намерзся біля залізаччя. Так от і збили чоловіка, — безпорадно розвів руками, заховуючи в очах лукавий блиск.— Про що це я хотів? От і забув, — потягнувся рукою до потилиці.— Тоді хоч одне слово про оренду скажу. Коли люди захочуть, то і вам, ласкавий пане, доведеться оренду платити.

Це вже було нечуваним пахабством, і перви Стадницького не витримати:

— Ти ще, Олександре, може, скажеш, що я тобі маю оренду вносити?

— Ні, цього, ясновельможний пане, я не скажу, — чомпо відповідал Олександр, але ж хіба не чують усі, яка насмішка тремтить у цьому величанні? Щез би ти з очей!

— То якою ж ти орендою морочиш людям голову? — затремтіли примхливі панські уста.

— Та невже, ласкавий пане, не знаєте? — щиро дивується Палійчук.— Що ж, може бути, то старі люди вам нагадають. У рік волі, коли одним землю ланцюгами наділяли, а інших з душею на волю пускали, попував у нас один старий благочестивий батюшка. По старості він тільки думав про небо, а не про землю. То ваш тато і прихопив тоді церковної землі вісімдесят десятин, не побоявся ні бога, ні гріха.

Стадницький налився кров'ю, та сказати нічого не міг; він добре знав про цих вісімдесят десятин, але надіявся, що людська пам'ять давно забула про них.

— То скільки ж це вийде орендної плати з пана за сорок три роки, якщо по дев'ять карбованців з десятини лічити? — задумався Палійчук, і випнуте, уперте чоло взялося рясними зморшками.— За рік наче сімсот тридцять, ні — сімсот двадцять карбованців виходить. А скільки ж воно за сорок три роки потягне? Певне, тисяч за тридцять. От скільки грошви тре викласти! Та й землю ж церковному причету доведеться нарізати. А можна б усе тиньком покрити: пан не судиться з людьми, а люди махнуть рукою на церковну землю. Як то кажуть: богові — богове, а панові — панове.

Палійчук, усміхаючись, закінчив, і не одне полегшене зітхання вирвалося з селянських грудей, і не один погляд зустрівся з іншим і перескочив на пана.

Шляхетне обличчя Стадницького плямалося лихим рум'янцем, але, як на зло, нічого переконливого, що підсікло б мову Палійчука, не снадало на думку. Він розумів: тепер судитися буде ще тяжче, бо до його позову може ирнеднатися позов про церковну землю, але її не судитися теж не можна.

І пан горів на вогні безсилої люті, не знаючи, що відповісти Палійчуку і людям.

«Хто ж навчив його так укусити?» — перебирив у пам'яті все село і не міг на комусь зупинитися, навіть про вчителя від хвилювання забувся.

Глянув Стадницький на збите коло лісовиків, і воно йому здалося колючим їжаком. Навіть Таранюк тепер не боявся дивитися на пана. І Аркадій Валеріанович свою розгубленість заховав ударом кулака по столі, і очі спочатку втупив у стіл, а потім у Палійчука:

— Ти, чоловіче, забувся, як тебе етапом у село пригнали?

— Ні, не забувся, ласкавий пане. Хіба ж таке забувається? — не переляк, а сатанинська усмішка обметус уста Палійчука.

— То гляди, щоб із села на Сибір не погнали!

— І в Сибіру також є люди! — ще посміхається нижня частина обличчя Палійчука, а очі наливаються гострим розбійницьким блиском, навіки б він погас.

«Соціал-демократ», — вирішує в душі Стадницький і не знає, що говорити, бо його слова, придушені отим здоровилом, щоразу принижують в людських очах шляхетську гідність.

* * *

З контори люди виходять на вулицю і, тулячись плечем до плеча, разом прямують у ліси. Пан так і не сказав їм останнього слова. Норовисто крутнувся на місці — і в двері. Не встиг Салоган вибігти на ганок, як у дворі затупотів кінь, а за ним навздогін загунав чоботиськами управитель.

— То що тепер робити? — розвів руками Таранюк. — Чи ждати когось, чи гасити панське світло? — покосився на висячу лампу.

— Гаси, Филипе! Пан скоро не вернеться, а з Чорним Салом нема чого теревені розводити, — посміхнувся Олександр Палійчук.

Таранюк поставив стільчик, виліз на нього, пропускаючи повз себе селян. А коли люди повиходили з контори, набрав повні груди повітря і з усієї сили дмухнув на панське світло. Воно кліпнуло, і в темряві розтали Таранюк і його незграбна тінь.

На вулиці дід Дунай дякує Палійчуку, довго не випускаючи його руки зі своєї.

— Спасибі, спасибі, Олександрє, за поміч. Не знаю, чи подобріє пан до нас, але задуматись задумається. Є над чим.

— Може, задумається, а може, ще більше покаже свій гонор: це ж пан!

— Вечерню ви йому, Олександрє Петровичу, зіпсували, — сміється Гончар, ще більше збиваючи набакір шапку. З-під шапки чорний чуб падає на веселі очі, на пругке, мов ріжок, вухо.

— І ти, Демиде, економові у борщ плюнув, — веселіє

обличчя Таранюка.— Він тримається ближче до плотів, побоюючись віч-на-віч стрітись з Устиною.

— Не знаю, чи пособив я вам, чи ні, але знаю одне: коли мене вдарить хто, я зразу ж з розмаху б'ю навідліг. Іноді пособляє,— усміхається Олександр, і Таранюк з повагою дивиться на його величезні кулаки молотобійця.

Коли б він мав таку силу і трохи більше сміливості, то теж би навідліг махнув би когось зі своїх напасників. Але ні того, ні другого в Таранюка нема, і він завжди щулитьсья і перед зборщником, і перед соцьким, і перед економом, і навіть перед власною жінкою, хоча на словах, ого-го, як він командує своєю старою і як вона навшпиньки ходить перед ним.

Палійчук повертає в бічну вуличку, а лісовики прямують до своїх осель, де в тривозі виглядають їх. І хоча далеко ще до радощів, але зараз людям легше, аніж було кілька годин тому, коли йшли до економії. Вони вперше разом побачили, як з пана злетіла, хай на якусь хвильку, вся циха, і він зі всім своїм розумом не міг одразу викрутитися перед ними.

От і хата Морозенків. Устина прощається з людьми, зупиняється біля хвіртки, і всі зупиняються на вулиці, проводячи її і словами, і подобрілими очима. І так розходяться лісовики біля кожного подвір'я.

Тільки торкнулася Устина сінешніх дверей, як з хати вискочила напівроздягнута Люба, охопила руками молодицю, притулилась до неї.

— Ну як, ну що, Устино? — бере дитину з натомлених рук молодиці.

— І сама не знаю як. Спочатку було дуже тяжко, чула — живцем серце виймали. А потім полегшало,— і вона починає про все розповідати дівчині. Не запалюючи світла, обидві лягають на широкий піл і довго ведуть розмову, то сподіваючись добра, то зітхаючи, то проклинаячи пана, і економа, і Таранюка.

— Спи, Любо, бо скоро вже бігти до твоєї пані,— зручніше прикрила дівчину рядом.— Та й мене сон зміг.

— А мені чогось не хочеться спати... Який же славний Палійчук.

— Сміливий.

— Не за себе ж, а за людей не побоявся з паном зчепитися.

— Цей не побоїться,— вже позіхає Устина.— І, видно, з Романом дружить.

Аж стрепенулася дівчина, зраділа, почувши про Романа — певне ж, він чимось допоміг людям.

— З яким, кажеш, Романом дружить Палійчук?

— З яким? З Волошиним, — ще дужче позіхає молодиця. — Разом до воріт економії підійшли, постояли, щось поговорили і розійшлись. Спи вже, Любо.

А їй кортить іще запитати про Романа, та боїться дівчина, щоб Устина не подумала чогось.

— Гордий він якийсь, — говорить для молодиці, а в душі осміхається.

— Хто гордий?

— Та він же, Роман.

— І зовсім не гордий, а трохи норвистий. А чого він тобі з думки не йде?

— О, вже й мені! — здивувалася Люба. — Ти ж сама за нього почала. Спи вже, Устину.

— Сплю, сплю, — спростаю мляво відповідає молодиця.

А Люба закриває обличчя руками, їй і в темряві соромно своїх думок, і невідомо чого, як жайворонка напровесні, видзвонює їй серце... Ось з'являється перед нею Роман, уважно дивиться на дівчину, посміхається їй... Яка гарна усмішка, які славні очі в нього... І молодий сон прикриває їхню зустріч сніжною поранковою повінню...

XXI

З весною ожили давні надії і чутки. Тепер кожна хата мов дзвін: тільки промовить хтось слово — і гуде на все село, гуртує людей біля воріт, коло криниць, на вулицях і навіть на цвинтарі.

Перелітними птицями летять чутки, збираються в ключі і несуть на своїх крилах найдорожче слово — «земля». І вухо стає тепер у селянина велике й чутке, мов у зайця.

І знову завмирає в чеканні стражденне хліборобське серце, плекає зрадливі сподівання, марить тим житнім колосочком, тим дрібним, але своїм зернятком, на якому тримається його життя.

А чутки приходять у село, мов довгождані свята, і розхлюнуються наївною красою легенд і вірою в те, що таки щось робиться зверху для хлібороба. І люди ходять, наче у сні, поглядаючи на панську землю.

— Чули, на Полтавщині вже ділять?

— На Харківщині теж!

— Значить, скоро й до нас дійде.

Ворота Гната Щербини обростають гомінкою коловертю людей.

— Гнате, то що ви чули у місті? — уже вдруге допитується присадкуватий Євдоким Юренко. Він хоч і господар, має аж чотири десятини землі, але остання чутка і його зачепила за живе. — Чуєте, Гнате?

— Та чую ж, — озирасться чоловік, чи нема десь поблизу панського вуха.

— Розкажи іще, чоловіче добрий, — прохає і Григорій Волошин, хоч вірить і опасається вірити в ці чутки, бо ж усе життя дурпсвіти водять за ніс мужика.

Міцно збита постать старого Щербини виирається спиною у ворота, розумні, з баришницькою хитришкою і туманцем очі задумано дивляться на людей.

— Так от, учора їздив я в місто на ярмарок: треба було збути з рук одну шкапину. Ну, хвалити бога, збув її та й ідемо з кумом запивати могорич. Аж дивимось — коло яток людей — тьма-тьмуца, наче на великдень. Тиснемось і ми туди. Бачимо, на шевському стільчику стоїть собі чоловік, з паських, видать, агітатором назвали його.

— Як, як його звати?

— Агітатором, кажуть.

— Від царя чоловік?

— А хіба я знаю? Зі мною він могоричу не пив... Так от, стоїть собі на шевському стільчику і вже не говорить, а хрипить: накричався, видать. «Земля має бути у того, хто її сам обробляє, а хто не обробляє, хай бере лахи під пахи — і на царську службу».

— Оце по-божому! — вигукує Юренко, але зі всіх боків на нього цитькають, щоб не заважав говорити, і Євдоким винувато опускає голову донизу.

А Щербина, сяючи рудим оброслим видом, теж починає говорити, мов агітатор:

— Так, чуєте, люди добрі, уже в закон про переділ. Геть-чисто усю землю переміряють, і на кожну родину — і мужицьку, і навіть панську — припаде рівно вісім десятин. Так сім будуть нарізати, а восьму тримати в громаді для нових господарів. От про який закон казав агітатор!

— Він, цей закон, кажуть, і раніше був, але пани настрахали царя і не допустили золотої грамоти до хліборобів.

— Вони й тепер не допустять.

— То ж собаки, а не люди. Через них, кажуть, оце кілька днів тому цар утік за кордон, бо ж убити хотіли його.

— Не чортові ж пани, ї до царя добралися.

— А з землею як?

— Наследник буде роздавати. Михаїл Александрович. Він уже їздить по селах на селянському возі. Сам у шинелі, а під нею царські медалі рясніють.

У Тодора Гранчака розцвітає обличчя:

— Хвалити бога, що в нас багатий, а не задринаний пан: буде що ділити людям.

— Ігнате, а що далі цей а... агітатор казав?

— Далі нічого не казав, бо погодився урядник, засюрчав, мов навіжений, і довелося чоловікові втікати поміж ятками, возами і кіньми. Кричав, кричав на нас урядник, чом не зв'язали агітатора, щоб, мовляв, не баламутив людей. А далі й каже: «Дурні та безтолкові ви есте! І цар нікуди не тікав, і землі панської не бачити вам, як вух своїх. Хіба ж може хтось порівняти мужика з паном? Коли вже сам бог сотворив і мужика, і пана, то думав вже тоді про щось бог!»

— Уже, падло, навіть бога причепив до наших злиднів,— обурюється Тодір Гранчак.

— Це ж сім десятин. Тоді я кум королю,— вголос міркує Євдоким Юренко, а якийсь насмішник, відкидаючись назад усім станом, тиче на чоловіка пальцем:

— Дивіться на кума короля.

— Мовчи, яловега!¹ — гримнув Євдоким, але це вже не пособляє: навколо нього кружляє веселий сміх, і нове прізвисько шевською смолою навіки прилипає до чоловіка: Кум Королю.

І Євдокимові одразу стає тоскно на душі: хіба можна в таку годину таяпатн язиком усяке паскудство. Зобиджений, він виходить з гурту і зустрічається з Олександром Палійчуком.

— Чого, Євдокиме, зажурився? — посміхаються смагли уста, а карі очі грають добрим блиском.

Люди обертаються на голос Палійчука, хочуть скоріше порадувати його доброю новиною:

— Чуєш, Ликсандре, землю мають переділяти!

— Яку? Може, ту, що в мене катма? — насмішкувато

---

¹ Я л о в е г а — безплідна вівця.

мружаться Палійчук, і до нього починають дослухатися люди.

— Папську ділитимуть,— бентежитья Тодір Гранчак,— закон такий є.

— А ти його бачив?

— Не бачив, але знаю,— впирається Тодір.

— І хто цей закон підписав?

— Сам цар.

— Гарна казка-байка, тільки жаль, що під твоєю розумною шапкою голова дурнішою стала,— пасміхається Олександр.

— Яка ж це байка?! — хмуриться Євдоким.— Сам агітатор говорив на ярмарку.

— Дурний той агітатор, і дурний ніп його хрестив. Ніколи пани своєї землі не віддадуть. Чуєте — ніколи! Вони швидше поділять наші шкури, ніж свої лани! — Стоїть гнівний поміж людьми і важкими словами прибивас райдужний димок мрій, як весняний дощ прибивас куряву.

— Ликсандре, то, виходить, нічого мені не наріжуть? — смикає його за могутню руку вкрай розгублений Євдоким.

— Наріжуть, Євдокиме, наріжуть і налатають, лише не на полі, а трохи нижче спили,— з-за плеча кинув і попрямував вулицею, не обертаючись назад.

— От і взнай, кого тепер слухати? — розводить руками Тодір Гранчак і лізе поки що до єдиної порадилиці — кустратсі потилиці.

— Нічого, люди добрі, Ликсандр не знає, тільки чорт-зна-що лиходзвонить,— смілішає Євдоким, і хоча він ладев, як завжди, повірити Палійчуку, та несила ж розпрощатися з новими трьома десятинами, які він уже приєднав до свого поля.

— Що ти, Гнате, тепер скажеш? — люди тісним колом оточують старого Щербину.

— А що я можу сказати? — хмуріє Щербина.— Недарма ж і про землю, і про царську грамоту розумні люди говорять. Треба нам також викликати агітатора, а він уже все, як по бомазі, прочитає.

— То добре слово!

— А не всиплять нам за цього агітатора?

— А ми без баламутства, ми по закону: підемо до старости, потолкуємо про все, а він хай справляється у місті. Ми хочемо законного агітатора.

І люди, сперечаючись, тісним чорним щільником сунуть до розправи.

На рундуку розправи виходить староста Денис Окунь, сухий, невеликий дядько, його засушене обличчя хоч зараз вставляй у рамку мучеників, коли б не псували всього виразу недобрі і неспокійні очі, обкидані грубими петлями прожилок. Людям дивно бачити на старості новий, оторочений голубим смухом кожух, бо до старостування господаровитий Окунь і влітку, і взимку ходив у заяложеному, облізлому до останньої волосинки, ще парубоцькому кожусі. Від років лопався вже не тільки самий кожух, але й застарілі латки на ньому. Їх Окунь старанно зашивав новими латками, на яких, немов на заклепках, і трималися рештки зітлілої шкіри. Немилосердно скупився Окунь не тільки на одязі, але й на харчуванні, чавлячи ніснотою і своєю сім'ю, і наймитів. Так зате земельки щороку приростало, звеселяючи його неспокійні очі. На старостування Окунь пішов неохоче: це ж дома наймити розбестяться, ще й обкрадатимуть його, та й одяжу собі треба справляти зовсім нову, хай не для селян, так для земського чи станового, і товктися треба в управі, як Марку в неклі. Але втішало одне: не втече тепер його рук та земелька, що могла б комусь іншому перепастися.

— Що скажете, люди добрі? — окидає всіх тривожним поглядом, а рукою неспокійно обмацус на грудях свою старостівську бляху.

— Ми, Денисе Володимировичу, — виступає наперед Гнат Щербина, — просимо прислати з міста агітатора: хай розтолкує і про землю, і про золоту грамоту.

— Ти в своєму розумі, чоловіче!? — круглішають очі Окуня. Одне слово «агітатор» пахне Сибіром і неклем водночас. — Да за це тебе в холодну мало закинути. Це ж бунт і крамола!

— А ми, Денисе Володимировичу, просимо не бунтовщика, а законного агітатора!

— Ніби такі бувають? — підозріло окидає очима Гната. Хоч і спокійний він чоловік, але тепер, коли все переплуталося в мужицьких головах, і він може ого-го яку свиню підкласти старості.

— Авжеж, є, — запевняє Гнат. — Хай нам розкаже про новий земельний закон.

— Е, ні, цього не буде! — вигукує староста. — Тепер говорити про землю — це крамола з одного боку, а з другого — Сибір!

Люди починають хвилюватися і обурюватися. Задні папирають на передніх, патискають на старосту, і той, мов у клітку, задкує в рундук.

— Яка ж це крамола!

— Сам цар хоче нас наділити землею!

— Якою землею хоче цар наділити? — холопе всередині старости. Хоча, він знає, це брехня, але в кожній брехні щось і від правди може бути.

— Якою! Звісно, панською!

Це все-таки легше для старости. З панського лану і він, коли б на це був закон, не відмовився б щось і собі прирізати. Хай не для себе, так для дітей,— коли вже він тієї Орини позбудеться! І зараз при згадці сердиться на поровисту доньку, а в ніздрях чує пахощі тлустого панського чорнозему! Ех, і земелька ж то! Хоч бери і ножем замість масла намазуй на хліб.

— То як же теперечки бути? — допитується Щербина.— Село тривожиться.

— А хіба це йому первина? — кидає староста, уперто думаючи, що йому робити.

Наперед висовується неповороткий Євдоким Юренко. В його круглих, випнутих, мов два каштанчики, очах і повага, і прохання до старости:

— Правди, воно, Денисе Володимировичу, не заховаси від людей і в самому морі-океані. Не скаже її законний агітатор, скаже якийсь беззаконний, скаже, та ще й прибреше скільки треба і скільки не треба. То привези нам агітатора.

Ці слова про незаконного агітатора вражають Окуня, він у роздумі крутить свою бляху, а в цей час на ганок боком ледве протискуються заклопотані Терентій Плачинда і Омелян Шмалій.

— Денисе, діло є,— тихцем говорить Шмалій.

— Почекайте ось трошки! — гукає староста до людей і йде з дукачами до зборні.

— Чув, Денисе, про мужицькі сенати? — ще не зачипивши двері за собою, питає Терентій.

— Ні, а що воно таке?

— Коли не брехня, то погибель на нашу голову. Оцей сенат хоче підрівняти голого з статечним господарем, який увесь вік стягався на землю: буде нарізати тільки по сім чи вісім десятин. І не лише в панів відберуть землю, але й в тих, хто має більше восьми десятин. Це ж грабіж, розбій серед білої днини.

— Брехня! — вигукує Окунь, але холод зачухується і в його сухокості тіло.

— Напевне, брехня, а що, коли правда? — і собі кидає Шмалій.

— Таке баламутство навколо, що вже ніхто не добере, де правда, а де брехня, — замислюється Окунь. — Що ж його робити?

— Іхати до земського чи станового, щоб дав у село якогось агітатора, що все знає...

— А не всиплять мені в одне місце за того агітатора?

— Хай хоч і всиплять, та земля дорожча за оте неспідручне місце.

Незабаром Окунь виходить на рундук і омертвілим голосом говорить до людей:

— Поїду, люди добрі, до начальства, коли повернусь з розквашеною пикою, щоб знали, бузувіри, — за вас страждаю.

Після полудня Окунь добився до земського, низько вклонився йому.

— Ну, що в тебе, Денисе? — запитав земський, дивуючись, що медвинський староста сьогодні в новому кожусі.

— Благородія ваша висока, дайте нам агітатора, бо як перед богом кажу: показалися темер дядьки.

— Ти що? — аж підвівся з стільця земський. — П'яний приїхав? Я такого дам тобі агітатора, що й зубів не вибираєш.

— Бийте чи милуйте, благородія ваша висока, а без агітатора не поїду — мужики розтерзають.

І напевне побив би земський пришелепуватого старосту, та в цей час у земський прийомний покой надійшов становий пристав. Він вислухав Окуня, підморгнув голові і сказав:

— Коли таке твориться у вашому селі, завтра пришлемо до вас агітатора...

— Оце спасибі, благородія ваша висока, — зрадів Окунь, що й агітатор приїде, і неспідручне місце не буде битим...

Навдивовижу всьому селу, другого дня на добрих конях приїжджає агітатор, і не якийсь там таке-сяке Годося, а справжній вчений чоловік, що живе аж у Петербурзі і навіть више книжки про землю. Увечері люди збираються в просторій хаті столяра і плотника Данила Білоуса.

Іще давно, коли ліс був дешевшим, Данило Білоус будував скарбові панські гамазеї, а решту лісу, що зали-

шався від будівництва, закупив собі і вивів хату, як лялечку. В нову хату привів молоду дружину, чорнооку Наталку, і викохали вони п'ять синів, як п'ять орлів: який не виїде на село — дівчата задивляються, який не підійде до призову — тільки в гвардію йде. Ось і зараз, поруч з батьком, оточений людьми, сидить русявочубий Марко, вчорашній унтер-офіцер лейб-гвардії Преображенського полку, і насмішкувато поглядає на вузькоокого, вилицюватого агітатора, в якого, невідомо як, молоде обличчя виростило смолисту, в чобіт завбільшки бороду.

Поки люди заповнюють хату, сіни і подвір'я, агітатор по-пташиному заглядає в книжку. Зрідка зиркає на людей — і знову за читання. Біля нього, в кутку, під образами, сидить лихим мучеником Денне Окунь. Ось агітатор повітрушував останні напірці з кишені сюртука, подивився на старосту, і той підвівся, оглянув усю хату, не минаючи й печі, на яку забилося кілька жінок, і їхні голови нависали над тими молодими, що вместились на лежанці.

— Люди добрі, чоловіки і жіноцтво, всі християни православні і не без того, щоб поляки, які прийшли сюди послухати істинну, благодіянну правду про землю. Всілякі чутки і всякі люди баламутять теперечки громаду, мов рибу в калабані. Один баламутить по дурості своїй, а другий — з великого розуму. І не розбереш, де піп з кроцилом, а де чорт з кочергою. Так от, щоб нам хоч трохи розвиднілося в очах, земство прислало дуже вченого чоловіка, пана Тугасвича. Послухайте його і на вус намотайте, що воно, як, чому і до чого.

В хаті і сінях настала тиша, тільки надворі чулось цитькання і туніт чобіт. Пан Тугасвич почав говорити так учено і гарно, що всі спочатку дослухалися тільки до його дзвіночка-голосу, а потім лише потроху почали добиратися до надзвоненого. Та коли агітатор від земельної давнини перейшов до нинішніх справ, до різних чуток, що лихоманили село, тут уже всі, витягнувши шиї, почали розбиратись. А голос Тугасвича вже не кружляв легкою пташиною над кудлатими головами, а починав дятлом цюкати по головах:

— Панове хлібороби, наші добрі і вірні люди, не слухайте різних чуток про наділ, про казкові сім десятин на кожний двір. Нема такого ні закону, ні указу! То все, вельмишановні панове, видумують студенти і соціал-демократи, щоб збити людей з пуття і загнати в Сибір. Та

їй здоровній глузд говорить, що самому селянству нема рації брати, навіть задарма, панську землю.

— Як то нема? — заремствували, загомоніли на велелюдді селяни.

— Оце так, а не інак!

— А ще їй учені книги пише! — не витримує Матвій Боцюн, струсонувши огнистим стійжком своєї чуприни.

Тугасвич, усміхаючись, переждав якусь хвильку і ще упевненіше заговорив:

— Можливо, це вам здається не щирою правдою, легковажним словом. А притім це доведено вже наукою, яка вивчає громадське життя. Припустимо, ви отримали без викупу, без жодної копійки, панську землю, припустимо, що вам на якийсь час настала полегкість. Але що ж тоді буде діятися в усій країні? По-перше, загине дворянський банк і поміщики стануть старцями.

Але це не злякало селян.

— Хай і вони в нашій шкурі поживуть! — вирвалося у Григорія Волошина.

— Аби земля, ми їй без панів та банку проживемо.

— А як же це вони загинуть?

— Як вони загинуть? А дуже просто. Поміщики, думаете, не сидять у боргах? Більше мільярда карбованців лежить на їхніх плечах. От, припустимо, взяли ви собі землю без викупу, а хто ж тоді оплатить по закладних банку? Ви не хочете, а держава не може, бо сама має аж вісім мільярдів боргу.

— То, напевне, пане, дуже багато? — подав і свій голос Євдоким Юренко.

— Давайте поміркуємо до ладу, — тонка усмішка заграла на лискучих губах агітатора. — Коли б ці гроші розкинути на всіх людей нашої імперії, то довелось би кожному, від столітнього діда до дитинки, яка ще в колисці лежить, платити по п'ятдесят сім карбованців.

— По п'ятдесят сім! — хвилею пройшлося навколо.

— Оце догосподарювались!

— Отже, панове хлібороби, по-перше, земля без викупу — це параліч державного кредиту, а це призведе до розриву з іноземними позичками, на яких тримається наша промисловість. Заборгували ж ми дуже багато: одних процентів платимо щороку за кордон аж сто мільйонів карбованців. Коли ж закордон відмовиться вкладати гроші у нашу промисловість, то зупиняться фабрики, заводи, залізниці. Настане параліч промисловості і торгівлі, і ви

підє, ні за які гроші не дістаете ні плуга, ні бороши, ні ситцю, ні гасу, ні сірника, ні голки, і ніде не продасте свого святого хлібця, навіть на податі. А без іноземного капіталу держава змушена буде правити більші податки. Чи ж прийде вам після цього справжня полегкість? Ні, панове, не прийде ні вам, ні грядущому поколінню, яке змушене буде повернутись до дерев'яного плуга. Та вернімося від промисловості до ваших наділів. Чи вигідно вам брати їх у пана? Є така мудра наука — статистика. Вона веде облік усього господарства країни, вона підрахувала, що дрібне селянське господарство є тільки лихом для селянина. Чи так воно? Припустимо, вам дали, як ви бажаєте, круглих сім десятин землі на родину в п'ять душ. Що ж вам принесе цей наділ, на який ви молитесь богу?

— Аби він тільки був, то щось би приніс,— обізвався позаду Мирон Величко.

— Давайте полічимо. З семи десятин, припустимо, одна буде під сінокосом, півтори — в толоці, а половина десятин — город. Отже, під посів лишається чотири. Скільки дасть вам десятина зерна?

— Це коли як. В один рік дасть більше, а в інший і зерпа може не повернути,— зітхнув Данило Білоус.

— Я середню цифру беру.— Тугаєвич нетерпляче різнув стіл вузьким ребром долоні.— Щоб не подумали, що я вигадую — прочитаю вам, скільки її де збирається в середньому хліба з десятини,— підніс до очей папірець і почав вичитувати: — «Данія має сто вісімдесят пудів...»

— Ого!

— Оце врожай!

— Добрий середній! — вирвалося у дядьків.

Тугаєвич посміхнувся і вів далі:

— «Бельгія — сто п'ятдесят сім, Голландія — сто п'ятдесят три, Великобританія — сто сорок вісім, Німеччина — сто тридцять, Швеція — сто двадцять п'ять, Франція — дев'яносто, Румунія — сімдесят дев'ять, Австро-Угорщина — сімдесят п'ять, Італія — шістдесят два, Росія — сорок п'ять», і то, наскільки відомо, ця цифра завищена для Росії! Скільки у вас пуд жита коштує?

— Бідняцького, поміщицького чи куркульського? — на смішкувато запитав Палійчук, що аж кинів од злості на Тугаєвича.

— А яка різниця? — знизав короткими округлими плечима Тугаєвич.

У відповідь пролунав невеселий сміх.

— Різниця велика! Бідняк мусить восени продавати свій хліб на податі та борги по сорок-п'ятдесят копійок, а куркуль і поміщик в передпівок і по карбованцю гребуть. Теж наука.

Тугасвич на мить збентежився, розвів знизу обома руками пишноту бороди: йому досадно і на мужиків, і на себе. Як він міг спійматися на такому простому питанні? Хіба ж він досконало не знає різниці в цінах і на внутрішньому, і на міжнародному ринку? Америка, Вест-Індія, Аргентина і Манітоба, як правило, на зовнішні ринки викидають хліб не восени, а пізніше, — вони не квапляться, бо мають час вичікувати високі ціни. А хліб Росії продається найневигідніше, бо податі і недоїмки не чекають. Сьогодні ще перемілка співала в пшениці, а завтра ця пшениця навалом пливе до Англії, Франції, Німеччини, і туманній Лондон одразу ж збиває ціни на золото мужицьких надій. Згадавши це, пан Тугасвич уже не так вшестено продовжує говорити.

— Припустимо, що ви щороку збираєте по сорок п'ять пудів зерна з кожної десятини. Що ж ви робите із своїм урожаєм? На посів лишаєте тридцять два пуди — шістнадцять карбованців, на харчування сім'ї — сімдесят п'ять пудів, тридцять сім з половиною карбованців; для худібки бідненько треба двадцять п'ять пудів — двадцять з половиною карбованців. На взуття і одягу треба на кожного чоловіка хоч вісім карбованців прикинути? Значить, ще сорок карбованців скиньте.

— То вже сто шість рублів налічили! — з острахом вигукнув Євдоким.

— Сто шість, — схвально кивнув бородою пан Тугасвич. — А я лічив по-божому, бідненько. А прикинемо ще податки та оплатки на волость, на земство, на стап, на сільську розправу, прикинемо на саме необхідне з реманенту та на різні хазяйські потреби. Де ж вам доведеться узяти грошей? На фабриці не заробите, а в панів уже економії нема. Виходить, панове, наділ не принесе вам добра.

— То, виходить, куди не кинь — всюди клин, кругом один параліч! — різонув Юрій Дзвонар.

— Ні, не кругом, молодий чоловіче! — підніс голос Тугасвич. Він зараз насторожено і пильно, вивчаючи, дивиться на цього красеня, переводить погляд на Палійчука, Якубечка, Поляруша, Величка, Волошипа, і на якусь

мить захиталось його переконання, що він сидить серед представників класу, приреченого історією на знищення. Як же на гірких злиднях, у хащах темені можуть виростати такі яскраві і міцні індивідууми? Чи не перебільшили учені криву фізичної і економічної деградації села? Чи це просто виняткове селище, де і життєвий, і розумовий рівень мужиків відійшов від прийнятого середнього рівня? Зацікавившись цим дослідницьким питанням, він одразу, щоб не забути, звертається до селян:

— Наскільки мені відомо, тут сидять пайбідніші поселляни?

— Пайбідніші, що правда, то правда,— погодилися люди.

— Оті, що живуть на воді та біді? — навіть приказку згадус Тугаєвич і тонко посміхається.

— І це правда, пане.

— Але звідки ж тоді такі здорові люди беруться? — кидає очима на Палійчука, Волошина, Поляруша.

Люди дивуються з таких дурних слів і спочатку не можуть збагнути: чи насміхається над ними пан, чи й справді в його ученій голові юшка не доварилась. Але пан і далі гне своєї:

— Як же в таких поганих умовах виростають такі сильні чоловіки?

Палійчук презирливо поглянув на пана і, темніючи від гніву, промовив:

— Краще б ви цього й не питали, пане. Хіба ж ви не знаєте, що на мужицьких ужитках хирляві та пездужалі вимирають, паче мухи восени. У нас до хворої дитини ніхто не підійде з білим хлібом чи з лікарством. Виживе на мужицькому хлібі — живе, а ці — несуть на гробовище.

Селяни мовчки закивали головами, і не один із них згадував своїх дітей, занесених на цвинтар, і не один у душі назвав дурнем ученого пана.

Аж після довгої мовчанки неждано для всіх обіззався Мар'ян Поляруш:

— Значить, наукавилічила, що і сім десятив приносять селянинові одні збитки. То як же йому, чорному дядькові, на білому світі прожити? Про це нічого не говорить наука?

— Говорить, говорить! — стрепенувся пан Тугаєвич, і стрепенулась його борода.— Для селянства поки що єдиний вихід — працювати на культурній землі в економіях.

Там ви завжди більше заробите, аніж у своєму господарстві. Візьму для прикладу господарство пана Стадницького. До Семена у нього чоловік заробляє п'ятдесят карбованців, а жінка тридцять чотири. Це тільки дві душі одержують майже стільки, скільки вся сім'я в п'ять душ на своєму наділі. Але ж ви, заробивши ці гроші, не витрачаєте тридцяти двох пудів на посів, не згодовуєте двадцяти п'яти пудів худобою, не платите податі за землю і не вбиваєтесь на реманент. І тоді виходить усім добре: і вам, і панові, і державі, яка тримається не на вашому, а на поміщицькому хлібі.

— Оце привезли талалая! Цей навіки заб'є баки люди-пі,— озвався позаду Роман Волошин.

Одразу люди заворушились, загомоніли, загалакали всі разом, нікого не слухаючи.

— Від його панського слова золоті верби ростуть.

— Тихіше, тихіше ж! — обернувся від столу Лесь Якубенко і, коли люди трохи вгамувались, розгублено звернувся до Тугаєвича:

— Як же вопо, пане агітаторе, виходить? Це послухати вас, то треба не від пана брати землю, а ще й свої останні кланті віддати йому.

— Я цього не казав,— скривився Тугаєвич, блиснувши дрібною гострих зубів.

— Істинно так говорили,— підвівся Олександр Палійчук.— Я, люди добрі, ні слова не пропустив і зрозумів усе так: пан, селянам, можна мати землю тільки за нігтями, і то не свою, а панську. Це так хочуть пани, але не хочемо цього ми.

І знову грізно загомоніла громада, аж поки на неї не визвірився Окунь:

— Це вам що — ярмарок чи базар?! Ану, заткніть пельки, покорчило б їх.

Пельки затикались поволі, невдоволено, і тільки сяк-так втихомірившись дядьки, як обізвався повільний голос Гната Щербини:

— Слухав я панське, а думав про мужицьке, і знаю одно: селянини без землі — це риба без води!

— Наука говорить інакше! — сердито кинув пан Тугаєвич і почав збирати свої папірці.

— То панська наука, а нам потрібна своя,— приголомшив його Роман під схвальні голоси хліборобів.

— І нащо цьому Гнату задумалось катэца-якого агітатора привозити? — дивується хтось у сінях.

— А я хіба знав, якій він буде? — огризається Гнат під невеселий сміх усієї хати. — От післязавтра поїду на ярмарок, може, кращого агітатора привезу.

— Не треба нам тепер ніяких агітаторів. Хватить! — обурились люди. — Ще якогось папасника притащиш?

— Розійшлися! Шабаш! Пороззявляли верші і хавкають, піби їй вони щось тямлять! — грізно гукає Окунь, однією рукою показуючи на двері, а другою обмацуючи свою начальницьку бляху.

— То ми іще хотіли трохи поміж собою погомоніти.

— Про що? Про сон рябої кобили? — визвіряється Окунь. — Треба не галакати язиками, а слухати, що вчені голови говорять, — киває на папа Тугаєвича, і той кисло посміхається.

— Почули панську правду, та й додому! — задьористо хтось з молодших командує в сінях, і хлібороби починають важко вивалюватися на подвір'я.

— Ну, як агітатор? — допитується Євдоким Юренко у задуманого Величка.

— Хай йому чорт! — з серцем відповідає той. — Як це він не сказав, що з нас і штани треба стягнути, бо Адам без штанів ходив.

— А ще й книжки пише.

— Безмозклий — то й книжки безмозклі пише.

— Ховають мужицьку правду, за сімома замками ховають, — зітхає хтось біля воріт.

— От і вчений цей агітатор, а панські роги, як у чорта, вилазять.

— Іч, люциперів син, усіх нас в економію спроваджує, і недарма він знає, скільки чоловік, а скільки жінка до Семена заробляє.

— То що з того?

— Сам економію має! — впевнено говорить Лесь Якубенко.

— Нападався він на студентів і соціал-демократів. Що таке студенти — трохи знаємо, а хто такі соціал-демократи? — допитується Мар'ян Поляруш, і Лесь з подивом бачить, що в найкращого косаря в міжбрів'ї залягли дві зморшки, схожі на маленьку з кіссям косу.

— Хто такі соціал-демократи? — задумується Гончар. — Це — люди.

— Сам знаю, що люди. А які воли? — не вгавав Мар'ян. — Знаєш, Демиде?

— То чому не знаю? То люди, які землю і мужика розуміють. Вони їм наділи хочуть дати.

— Ти диви! І звідки ж ти це знаєш?

— Як звідки? Сам же чув: пан Тугаєвич їх лаяв. А кого лають пани, ті за хліборобів стоять. Інакше бути не може.

До Романа підходить Юрко Дзвонар, кладе свою важку руку парубкові на плече.

— Додому, Романе?

— Додому.

— А може, до дівчат? Чуєш, як співають.

— Та ні, сьогодні не виходить.

— Мабуть, якась в другому кінці виглядає? — посміхається Юрко.

— Було б кого.

— Талану, талану до дівчат не бачу в тобі. На добраніч! — не кваплячись, іде в туман і свіжо кидає павколо перші слова парубоцької пісні.

XXII

Сірій туман квочкою вгніздився над полями і висиджує тишу. Іде людина у вологій пільмі, самотньо зупиниться на дорозі, зітхне — і туман обізветься зітханням. І Мар'яну здається, що й туман жива істота, що й він, як і Мар'ян, любить землю, прикриває її від недоброго пічного ока, а вигляне сонце — то й покотиться, помандрує низинами та дібровами, умивши своїми чистими сльозами кожную грудочку і зілинку.

Як тихо у полі! Здається, земля думає свою думу перед тим, як піти в ріст; думає і прислухається до чогось, як прислухається до всього і до себе жінка, що почула себе матір'ю. Збоку озвався тренетний перестук. То невидима лісова груша щось говорить землі своїми краплинами і теж до чогось прислухається: чи до набряклих бруньок, чи до того цвіту, що снить в сновитку.

Земля трохи втихомирює вечірній біль чоловіка, він, як може, проганяє від себе слизькі, мов жаби, слова пана Тугаєвича. Мар'яну здається, що й душа панська слизька, печестива, бо ж хіба так можна зобиджати людей. Дурний ти, пане, дурний, хоч і вчений. І як же ти можеш книжки писати, коли на макове зерно не тямиш, що таке земля для дядька? Тобі усе б від мужиків до панських

воріт гребти. Та не буде такого. Отримає-таки хлібороб свою ниву, та її без страху буде засівати її, без страху буде доглядати дітей. І саме слово «діти» аж полоснуло болем по серцю споконвічного найміта, нагадало про його нещастя, але згодом, десь за туманом, йому заспівала червона пшеничка, нахилившись до білої гречки, і защебетали голоси чийхось діток, які не розбрелись по економіях і чужих країнах, а несуть батькам немудрий обід... От як воно може бути...

Добра ніякова усмішка ворушить зморшки біля очей, і Мар'ян майже зовсім забуває і пана Тугасвича, і Стадницького, і усіх тих псів, що тільки гавкають і рвуть на шматки мужицьке тіло. Доріжка підіймається вгору і, перехопившись через горбочок, непомітно сповзає у гайок. В тумані ледь-ледь просвічуються стовбури молодих берізок, що вже прокинулись од сну і токують земною силою. Вони теж засівають землю зерном своїх краплин, які уже вбрали в себе хміль першого соку.

У лісі побільшало шерехів, вони розкочують думки чоловіка на всі боки, окрім одної, найміцнішої, довічної. Мар'ян підходить до самого Бугу, звідси рівними кроками починає міряти панське поле. Попід лісом бездоріжжям прямус чоловік, ледве чутно ворущачи губами, і тепер земля прислухається до перестуку краплин і лічби хлібороба. Він міряє землю не поспіль, а по урочищах, тримаючи в пам'яті усі кроки довжини і ширини.

Старі розтоптані чоботи жвяхкотять водою, дубіють мокрі ноги, та чоловік не помічає цього: тихо, як сівач, переходить з одного урочища на друге, урочиство, наче молитву, шепочучи свої аршини. То тільки пани у кокардах, безсовісні межовщики, зі сміхом і лайкою можуть міряти землю залізними ланцюгами, бо їм не робити на ній. Це ж тільки додуматись: ланцюгами міряти. Це все одно що матір в кайдани кувати.

І раптом хтось наближається до Мар'яна і теж впівголоса веде якусь лічбу.

— Мироне, це ти? — вражено вигукує Мар'ян.

Темінь стихла, а потім спантеличено обіззався голос Величка:

— А сучого сина, перелякав же як! Щоб тебе качка брикнула. І що тільки робиш поночі? — Мирон підходить до Мар'яна і, щоб розвіяти ніяковість, трясє його за плечі.

— Роблю, Мироне, точнісінько те саме, що й ти, — задоволено посміхається Мар'ян, що не тільки він такий чудний.

— Невже і ти переміряєш панську землю?

— Переміряю ж! — навіть з гордістю говорить Мар'ян.

— І кроками?

— Атож.

— І всю лічбу в голові тримаєш?

— А в чому ж більше може тримати її темний чоловік?

— От кумедія! Зібралися два диваки та й пе селять на панському полі, а пан хропе і не чує, хто його землю паює... — починає сміятися Мирон, і до його сміху приєднується Мар'ян.

— Чи ж вийде щось із цього паювання?

— Неодмінно вийде, — переконано говорить Мирон.

— А коли пан упреться, мов кілок у плоті?

— Тоді — гати пана обухом по голові! — махнув кулаком...

Обтяжений лічбою, глухої ночі повертається Мирон до своєї постарілої хати. Як хороше поторкати заітнілу клямку дверей і почути у відповідь з хати шамотню і тупіт босих ніг дружини.

— Мироне, це ти?

— А ти ще когось чекала?

— Безсовісний, — широка, вся в білому, Василина відчиняє сінешні двері, щулиється від холоду і його нахололої руки, що обвивається навколо її шиї, опускається на теплінь великих сонних грудей.

— Де так довго валандався? — тягнеться до хати. — Вже скоро досвітчані півні заспівають.

— Тобі не все одно? — міцніше пригортає до себе Василину.

— Не все одно. Задушиш, окаянний.

— Та вже коли до цього часу не задушив, то якось обійдеться, — нахплюється над таким знайомим лихооким і досі милим обличчям.

— О, наче маленький! — Так цілує, ніби дає одчінного, і одвертає од нього обличчя. — Щетина ж у тебе мов дріт.

— А ніби вона раніше гусячим пушком була?

— Але й не така цупка.

— В'їдлива ти, бабо, як панський агітатор, — задоволе-

но посміхається, знайшовши найдошкульніше слово.— Як школярка паша? Не кашляла?

— Зовсім добре їй сьогодні. І от скажи: чоботята ж справили їй, уже не боса бігас по снігу, а застудилась. Це диво?

— Дівчина тендітна вдалася, не така, як ти,— ще міцніше пригортає Василю, а та відпихає його від себе...

— Відчепись, наче маленький,— повторює свос.

— В тім і діло, що не маленький,— підсміюється Мирон.— Що Ксеня робила увечері?

— Вишивала трохи, а потім вичитувала всім казочку. Ну їй читає ж вона, а як нудить світом без школи. Зібралась на завтра. Хотіла притримати, так намурмосилась, як ти іноді. Пізенько лягла спати — все тебе чекала, на силу вложила в постіль.

— Таке воно в мене цікаве до всього,— зітхає Мирон.— А задачі рішає, мов горішки лущить. От аби їй повчитись років з п'ять або шість. Їй-бо, на вчительку вивчилась би.

Мирон підходить до ліжка, поперек якого покотом лежать усі його діти, поправляє ряднину, прикриває босі ноженята семилітнього верхолаза Гнатка, який, не допросившись у батька чобіт і коньків, часом вибігає на ковзанку босоніж та їй ковзається на маленьких ночовках, що стоять біля жорен, і вперто, без жодної сльозинки, зносить мамні ляпаси.

— В тебе що-небудь повечеряти є?

— Бараболя.

— Розумнішого не придумала? — дивується Мирон.

— А ти ж заробив на розумніше?

— Завдаток же взяв у економії? Кому його до копійки приніс?

— Яку тільки дірку ним залатати? — зітхає Василина.— Наплодили дітей на безголов'я...

— І зуби за кожним губиш,— наче з співчуттям говорить Мирон, а Василина починає сердитись:

— А тобі, іроде, й смішно!?

— Та де там: печалюся, чим беззубу жінку буду годувати — киселем чи половою... Картопля ж задубіла?

— Ще пізніше прийшов би. Я пелюстків тобі внесу,— спішить до дверей.

— Внеси, Василино,— хоче відійти від ліжка, але в цей час його охоплюють тонкі рученята дев'ятилітньої мазуки.

— Ви вже прийшли? — тулиться Ксеня до батька.

— Ні, я ще не прийшов, — серйозно відповідає, а дівчинка сміється.

— Чого ж тоді я вас бачу?

— А це я вже не знаю. Ти чом не спиш, опівнічнице? — Хоче нагримати па доньку, але вона апітрохи не боїться його голосу.

— Бо не хочу!

— А ремінця хочеш?

— І ремінця не хочу, — сміється радісним чистим сміхом. — Вам засвітити? — зіскакує на холодну долівку, зайченятком котиться до припічка, вигрібає коцюбою жар і починає видувати вогонь. Жарины оживають, їхній густий червоний відблиск виразно освічує відстовбурчені уста, заокруглений носик і примружені, прикриті гребінчиками вій очі. Із запічка Ксеня бере лучину, засвічує сліпачок, і з тим безпомічним вогником тихо стунає до столу. Мигунчик, мов дякуючи дівчинці за своє життя, освітлює її зосереджене, миле й трохи вилицювате, як у батька, обличчя.

— О, добридень, вже, не полежавши, повставали наші! — стає на поріг Василина, а Ксеня біжить під захист батька, якому теж дістається від матері: — А ти й радий потурати їй! — хмуряться низький лоб і чорні крильчасті брови. — І що тільки з вас обох буде?

Мирон щільно закриває полами свитини доньку і змовницьки шепче їй над самим вухом:

— Отак стій і вишкни, бо обом перепаде качалкою чи деркачем.

У відповідь з-під свити виривається сміх.

— Дурійте, дурійте! Один розум, що в батька, що в доньки, обох в один клас послати б, — сердиться жіпка.

— То вона, Васирино, вже їсти захотіла, — примирливо говорить Мирон і, згинаючись, шепче Ксені: — Правда, їсти хочеш?

— Не хочу, але буду, щоб мама не гнівались, — відповідає дівчинка, а Мирон розкриває свиту, і обоє серйозно йдуть до столу, боячись підвести очі на Василина, щоб не розсміялися.

На столі лежить накритий вузьким, в одну пілку, пастильником хліб, а біля нього кілька стеблин лискучолістого барвінку. Василина ставить миски з картоплею та пелюстками і, зітхаючи, бере окраєць з рук чоловіка. Її завжди більше, аніж Мирона, турбує, що в хижці залиши-

лося тільки з півмішечка жита. Дере вона його потроху на жорнах, і не раз на камінь, разом з зернятами, падають її сльози. Добре, що хоч картопелька вродила, без неї давно вигибів би мужик. Мирон бачить зміну на жіпчиному виду і починає хвалити пелюстки:

— Таких, чуєш, жінко, ніде не їв. Аби ще капелинка олії, то був би я, як говорив Євдоким, кум королю.

Василина хоч і знає, що воно й до чого, але посміхається своєму просмішнику, іде до мисника, приносить пляшечку і довго дивиться проти світла:

— Тут уже не олія, а один фус на дні лишився.

— Все рівно лий, хоч захає достатком.

— Може, каплуна зробити?

— Каплуна, кажеш? Зроби, жінко. Дуже це хитра страва, — сміється Мирон.

Молодиця вносить з комірчини полумисок капустиного розсолу і обережно перехиляє над ним пляшку з олією. Жовті краплини розтікаються поверх розсолу, і в них ціляться картоплинами Мирон і Ксеня. Краплинки олії розбиваються на скалки і щось таки прилипає до картоплини.

Після вечері, коли дружина поправляє соломі в ліжку, Мирон пошепки говорить Ксені:

— Візьми-но, дочко, якийсь клопот наперу і порішай мені задачки.

Дівчинка з готовністю кидається до книжок, бере зошит, олівець і гордо сідає за стіл, ловлячи на собі шанобливий погляд батька. Мирон пишається, що його донька і на папері, і навіть в голові дає правильний порядок усякій арифметиці. А мати, коли в хаті якась копійка заведеться, завжди бере Ксеню на ярмарок, і тоді вже ні баришники, ні перекупки не вициганяють в них ані шага. Бувало, якийсь проворний ятошник швидко-швидко налічить, скільки треба платити, а Ксеня й обізветься з-за матерньої спідниці:

— Дядьку, то нащо зайве прибавляти?

— Яке зайве? Я ще трохи й скинув.

— А накинули ж скільки?

І тоді «дядькові» доводилось ще раз вести рахунок і під сміх людей признаватися, що такі збився з лічби.

— Я вже, тату.

— Запиши: Березина, — диктує Мирон. — А під нею задачка: тисячу двадцять п'ять помножити на п'ятсот двадцять і поділити на дві тисячі чотириста.

— І поділити на дві тисячі чотиреста, — повторює Ксеня. — Тату, а чого це всі до єдиної ваші задачки діляться тільки на дві тисячі чотиреста?

— Усе будеш знати — постарієш скоро і зуби повипадають.

Донька рішає задачу, а батько тупцює навколо столу, придивляючись, як білий папір вкривається таємничою і трохи страшнуватою комашнею цифр.

— Двісті двадцять два і два в остачі! — урочисто оголошує Ксеня.

— Таки сходиться, — дивується Мирон.

— Тату, а що з остачею зробити?

— З остачею? Віддамо її пану.

— Пану? — дивується Ксеня.

— А чого ж, вистачить з нього і остачі, ще й забагато буде, — в думках окидає оком усі урочища і всі «остачі» від них.

— Ви скоро повкладаєтеся чи до світанку будете товктися, — гримнула Василина, і Ксеня кинулась до ліжка.

А Мирон вчетверо згорнув папірець з задачею, повертів його в руках і бережно поклав на косинчик біля святого Миколи, якому найближчою була мужицька нужда.

XXIII

Казенний дім! Ніколи він не віщував добра хліборобу ні в картах, ні в житті, не віщує його і тепер.

Дід Дунай зупиняється перед дебелою червоною, що па́че крові натягнулася з землі, кам'яницею і дивиться на її високі двері, мов на свою погибель. Хіба ж мало людей ще господарями входили в ці двері, а виходили з них іменем закону старцями? Хіба мало людей приходили сюди, ще почувуючи за спиною свій ґрунт, а, заточуючись, виходили звідси з судними папірцями, що підписами і печатками відкраювали землю і наділи, рубцювали людське серце. Тому-то так і боїться хлібороб кожного папірця, й навіть на паперові гроші дивиться з підозрою і прихованим острахом.

Перед камішними східцями дід Дунай ретельно витирає ноги, тяжко переводить подих. Це не дорога, а думи втомили його. Весь час у голові хурделили і колотилися ті самі роздуми, снігами замітали землю його батьків. Старий догадувався, чого викликають до голови повітового

з'їзду мирових посередників. Але чому викликають лише його?

Перед ним відчиняються високі, мов шибениця, двері, а при них на мить завмирає розцяцькований лакей, і знову розчахуються двері, але вже більш шанобливо. От і стрічаються в просторому, з лискучою підлогою кабінеті син лісів і паперовий володар землі усього повіту. Строгий, темний і недоступний, він стоїть перед дідом Дунаєм як холодне втілення закону.

Старий, за звичкою, відразу помічає, що широка зеленкувата голова начальства має разючу подібність до глянуватого качана капусти, навіть здиблені рештки волосся схожі на верхні капустяні листки, що сяк-так облямовують западину-лисину. І що найстрашніше: від цього качана-голови віє каміпним холодом байдужості, і лише живими здаються на ньому вигнуті скельця та золото окулярів. За ними не видно очей, тільки поверх них, у вислих бровах, ліниво ворушиться брезглива строгість невдоволення, вона виказує і поганий настрій, і шлункову хворобу начальства, від якого зверху пахне парфумами і турецьким тютюном, а знизу тхне ваксою.

В очі діда Дуная затікає сум, а в грудях підмерзають останні клапті надій, що все якось минеться. Все-таки в найглибших потайниках душі старого за останні дні нема, нема, та їй проскочить іскорка надії: схамепуться пани перед мужицькими вже перетлілими панерами, які, на диво і щастя, збереглися з часів Палія.

— Дед, а дед! — голова строго пацілюється на старого скельцями окулярів, а на їхньому золоті заворушилися крихти далекого світла.— Тебе известен акт о ванем выводе?

Старий стрепенувся, в душі його тріскаються і ломляться крижані голки остраху: треба ж по-людськи стрітися навіть з грізним законом.

— Чув, пане голово, про наше бездолля. У цієї же кам'яниці чув.

— Так чого ж ти і всі ваші люди не ставите підписів під актом?

— Не дамо, пане голово, своїх підписів, убійте, а не дамо,— стогоном вириваються біль і упертість.

— Бунтуєте проти пана, рід якого отечество спасав?

І дід Дунай не посоромився виказати голові те, про що не раз гомоніло село:

— Бог святий знає, може, рідня нашого папа колись і отечество спасала, а може, когось і чим іншим потішала...

На мить якесь зацікавлення, мов полива, майнуло на вигнутих, горшкоподібних щоках печальства, але вони зразу ж і затверділи.

— Дурниці говориш, а сам бунтуєш проти закону.

— Ми не бунтуємо, ми добивасмося правди, — тремтять прив'язлі довгасті повіки старого.

— А вам «положеніє» і закон від четвертого квітня тисяча вісімсот шістдесят п'ятого року не правда? — ворухнуться окуляри, і ворухнуться під ними люті, паневне, законом заморожені очі.

— Колись, може, ви цього й не знаєте, сенат захистив нас, бо наша земля була записана ще з першої лістрації. То хіба тепер переінакшився закон?

— Дуже ти розумний став! — злостиво і чітко відрубав голова. — Гляди, щоб на твоєму тілі не викохувалась тюремна кузька! Ти бунтуєш лісовиків, підбиваєш не підписувати акта. Поки не пізно, відмовся від своєї затії! Хай все закінчується миром.

І дід Дунай, випростуючись, уже не бачить перед собою грізного закону, а бачить лише пана і тепер сам допитується в нього:

— Відмовитись, кажете? А ви, коли скажуть вам, відмовитесь від царя?

— Це крамола, мерзотнику! — хижо блиснули під окулярами панські очі.

— Не прискайтесь, пане голово! Не прискайтесь! — грізніше сухе, як волосський горіх, обличчя старого.

— Як ти смієш таке говорити про царя? — темніє зеленкувата полива на щоках голови.

— Смію, пане, бо вас годує цар, а нас земля. Ви не можете відмовитись від царя, а ми від землі.

— Геть з очей моїх! — затрусився у гніві голова, і затрусились усі його законні нагороди. — Я на ваших спинах вималую оцю землю! Гевали! Гайдамаки!

Дід Дунай ненавидячим поглядом змірює темну постать, а потім спокійніше підносить угору праву руку й хрестить чиновника. Той здивовано поглянув на старого і вже без грозьби запитав:

— Це що за повинна? Для чого хрестиш мене?

— Ви гевалом, гайдамакою назвали мене, а я хочу довідатись, чи ви часом не чорт! — рівно відповів старий.

Кров підсиненими смугами плямить щоки голови, віп, захлинаючись, розчиняє рота, намагається щось крикнути, але замість крику виривається хрипотливий клекіт.

А дід Дунай швидко, не зачиняючи за собою дверей, виходить з кам'яниці, несучи в очах непрочахлий гнів, а в голові бджолине гудіння думок. Аж край міста зупинився чоловік, затуманеним, скошеним поглядом змів да-лину і за звичкою поліз до кишені за люлькою. Чортове зілля і чортів дим трохи втихомирили старого. А в очах невідступно стояли до болю рідні лісові оселі, сади і люди, з якими було прожито вік. Чим він порадує, утішить Морозенків і Гончарів, Біленків і Кульбаб? Завжди він говорив їм: «Живіть з правдою і по правді». Так вони і жили, викохуючи яблуші і пшеницю, худібку і бджолу. Але тепер перед новою кривдою мусить гинути стара правда, якщо не захистити її. А як захистити її там, де навколо камінь, кам'яниці і серця із каміння? Між пими маленьким-маленьким, безпорадним почуває себе старий чумак. Та знову доведеться оббивати камінні пороги і за-добрювати мужицьким сріблом оту незрозумілу породу людей, що все життя розкошує в камінних цвинтарях, не сіючи, не косячи, не жнучи, не мелючи.

І хоч яка туга розстелялася перед старим, але і її таму-вали добрі видіння землі, видіння своїх немарно прожи-тих літ. І він знову бачить перед собою весняний сад, і чує за тютюновим димом пахощі яблуневого цвіту, несказанно тонкого і трішечки сумовитого, з ледь влови-мою гіркотою.

Він теж просив захисту в старого чумака, якому дове-деться, мабуть, їхати до самого царя. Звісно, цар не при-йме чумака, а папери його має прийняти. Хто ж їх напи-ше, щоб цар зрозумів мужицьке горе? Щоб і він пожалів мужицьку землю?.. Чи ж пожаліє? До біди багато доріг, а від біди і стежки нема.

Раннім присмерком дід Дунай добрався в прибузький присілок до старосвітської оселі Тадея Лісовського, який немало пісень записав од старого і на папір, і на якусь машинку з восковими валиками. Молодий панич, побачивши з вікна медвинського чумака, вийшов на поріг, ра-до привітався, запросив до оселі.

— Ось хто поспіває нам сьогодні.

— Моє вже, Тадею Станіславовичу, відспівалося, — гір-ко відповів старий.

— Чого, діду?

— Лихі люди підрізали голос, підрізали і життя,— промовив, заходячи в простору, але з певеликими вікнами світлицю, на яких красувалися глиняні куманці та іграшки.

За столом біля якихось паперів і фонографа сидів судовий слідчий Кость Іванович Чорнокнижний. Лісовський познайомив його з дідом Дупаєм, підійшов до фонографа, пововтузився біля нього, заклав якійсь валик, і в оселі озвалася сумовита чумацька пісня про солов'я, який звив гніздечко в лужку, вивів діток, а їх попалив безжалісний вогонь. І де не вив соловей гнізда — чи в лужечку, чи в гаї, чи високо, чи низько,— ніяк не міг виростити своїх дітей, бо ж ніхто щастя-долі не вгадає.

Дід Дунай одразу розпізнав свій голос, хоч він шипів і раз по раз уривався, пробиваючись з машинного воску й заліза.

— Я не стрічав, Костю Івановичу, кращого за діда Яроша виконавця чумацьких пісень,— промовив Лісовський до Чорнокнижного.— Талант, нічого не скажеш! Яка ж, діду, печаль у вас?

Старий розповів усю сумну історію лісовників. Тадеї Станіславович обурився і запитав Чорнокнижного:

— А ви не можете зупинити цього беззаконня?

— Я не знаю, чи це беззаконня,— сухо відповів жукуватий судовий слідчий, підвівся з-за столу і виразно повів очима на діда, даючи зрозуміти Лісовському, що незручно про таке говорити при свідках.

Незабаром пани пішли в другу світлицю на раду.

— Костю Івановичу, невже ви нічого не знаєте про цю справу? — не сходить обурення з обличчя Лісовського.

— Та ні, трохи знаю,— неохоче відповів Чорнокнижний і поморщився, мов од зубного болю.

— Так допоможіть людям.

— Я не бог: усім допомогти не можу.

— Від імені нашої громади прошу.

— А громада буде годувати мене, коли я позбудуся служби? — тихо загудів Чорнокнижний.— Не можу ж я своїм лобом розбити волю з'їзду мирових посередників, назавжди стати їхнім ворогом, бо ж у мене є і тепле місце, і старі батьки.

— Отак ми усі: любимо людей до глибини душі, тільки не до глибини кишені. І це рано чи пізно погубить нас,— понуро промовив Лісовський.

— Вам, Тадею Станіславовичу, добре це говорити,—

ображено гуде Чорнокнижний.— І я так посився з ідеями і вольнодумством, поки відповідав тільки за свою душу і не мав дисциплінарної догани.

— Значить, ви нічим не зможете допомогти людям?

— Не гарячіться, Тадею Станіславовичу.

— Ви знаєте, коли б не пісні і записи діда Дуная, навряд чи академія присудила б мені звання лауреата академії. Я зобов'язаний допомогти старому.

— Так уже й зобов'язані!..— чмихнув судовець.— Скільки ж ви записали пісень у нього?

— На віз не вкладеш.

— Ого! — засміявся і закрутив головою Чорнокнижний.

— Ви не дивуйтеся. Коли я вперше зачитав старого, скільки він знає пісень, то почув: «Та, мабуть, сто». А я записав і сто, і двісті, і п'ятсот, і тисячу, а він сипав і сипав ними, як осіннім листом. І як ото стільки може в голові втриматись?

— Мені б таку пам'ять — і я в сенаті сидів би! — пожвавішало обличчя судовця.— Що ж, коли вже так хочете допомогти вашому співцеві, то щось придумасмо... Бач, він аж до царя хоче добитися,— посміхнувся своїм думкам.— У Петербурзі, в кредитному департаменті контролю, служить мій добрий знайомий, який от-от має стати заступником генерала-контролера. Його, по суті, наче українського посла у видавничих справах, благословили туди наші високоповажні достойники. Пан Лятошенко тісно зв'язаний з Петербурзькою громадою — філією всеукраїнської організації, має широкі знайомотва і, окрім того, він дуже ділова людина, яка не цурається її дрібних особистих справ. Надіюсь, він допоможе нам. Про всяк випадок ще можна написати подання його високопревосходительству Сергію Юлійовичу Вітте...

— Нищіть і Лятошенку, і Вітте, і всім, кого знаєте, аби тільки допомогло,— заметушився Лісовський.

Через якусь годину дід Дунай з двома листами в руці виходив з покоїв Лісовського. Перед очима старого стелилась невідома дорога, поставали невідомі люди, а позаду, в спину, враз шмагнула пісня про солов'я, який не вгадав свого щастя-долі.

Це з покоїв Лісовського паздоганяв старого чумака його ж голос, крутячись, мов покалічена душа, між машинним воском і залізом.

На столі в глиняних мисках і полумисках стоїть пісна вечеря: вареники з дикими грушками, гречані, на олії печені млинці, розламані щільники меду і влжалі, з бляклими рум'янцями яблука. Але надаремно сьогодні стара Дунаїха марудилась біля печі: ніхто з лісовиків навіть не думав узятись за ложку, і з божниці здивовані боги вперше бачать в цій оселі вечерю саму по собі, а людей самих по собі.

Мовчазно їй похмуро заходили в хату лісовики, мовчки виймали з кишень і калиток срібні карбованці чи пожмакані папірці їй кидали їх у дідову шапку, де вже лежали зашиті листи. Кинув своє срібло і Петро Морозенко та їй невесело пожартував:

Ой зберемось по таляру —
Кушим коня отаману.

І зразу ж почув голос Біленка:

— Здається, і отаманові, і наші коні та воли попливуть панам у кишені.

— Хай пливуть, аби тільки земля не попливла, — з порога, зітхаючи, озвалася Кульбабина Мотря, повногруда, красивоока вдовиця, на яку крадькома задивлявся в добру годину не один лісовик.

Мотря з пазухи виймає тугий вузлик, зубами розв'язує його і витрушує в дідову шапку своє срібло і мідь:

— Натє і мій глек на капусту.

— Спасибі, Мотре. Хай твоя вдовина копійка в щастя обернеться, — тихо промовив дід Дунай.

Мотря вклонилась йому, сіла біля баби Ганни, і така тиша вгніздилась у хаті, що всі з подивом почули, як десь біля сволюка тонко-тонко задзвенів і затих комар.

— Звідки він узився? — стрепенулась Мотря, в її великих лісових очах і бровах розросталось здивування.

— На тепло прокинувся, — кинув Біленко.

І знову тяжкі думки від дрібної комахи попливли до невідомих столичних людей, які своїм папірцем мають вирішити долю дітей землі. Потім лісовики поклонились богам і старому Дунаю та їй пішли мовчазними лісами в село на сновідь.

І знову отець Вікентій питався їх і про здоров'я, і про худобу, і про землю, а люди їй не знали, що сказати, бо

так, як при сповіді відділяється душа від тіла, хилитаючись, відділялася від них земля, — вона вже була їхньою і не їхньою.

XXIV

Ще тільки благословлялось на світ, а вже чутка прудконогим зайченням котилась від хати до хати, через лужки і левади забігала в найглухіші закутки села і в ліси.
— Чули?

І хто навіть нічого не чув, зразу ж догадувався: щось нове про землю. Одразу ж кидав сокиру, ціпа, недостругане топорище чи граблі, і світлішав, і тривожився, ковтаючи більше повітря.

— Кажіть скоріше, бо душа терпне і завмирає.

— Хай трохи потерпне.

— Що ж воно?

— Євген Колосюк у повіт поїхав. Має землемірів привезти.

— Ой!

— Та не може бути! — сумнівались невіри. — Послав би сам пан свого фурмана...

— Що не може бути?! На власні очі бачив, своїми вухами чув, не позакладало ж мені!

— Дочекалися, хвалити бога.

— Що було — бачили, а що буде — побачимо...

— Хоч ви не каркайте. Не тямите нічого, то й не роздебендюйте.

— Якась розумна голова додумалась тепер, саме перед оранкою наділяти, — з новою силою шумують надії і розтоплюють останні сумніви.

— Хоч би де гречки дістати, щоб дітям бодай якийсь млинець чи каша були.

— В економії мають давати по п'ять пудів зерна на сім'ю.

— Е?

— А що, не заробили за рік і ми, і батьки наші цих п'ять пудів?

— Та воно так, а може, й не так...

— Чого не так?! Візьмеш свої пудики на плечі, як мильський.

— Панові все одно вже не сіяти.

— А може, й він ще вхопиться за мужицький наділ та й буде, як казав же ж той циган, орати, молоти і їсти.

І сміх трусить постаті хліборобів, есселими сльозами наливає очі.

Сьогодні й до снідання ніхто не торкався: село висипало на липовий шлях, як на великдень до цвинтаря. Нетвердими погами, спираючись на грушеві чи кисличані костури, чапали й ті діди, яким уже землю давно замінила піч, і в тумані вони самі стояли, мов туман, і навіть каламутні сльози на їхніх очах, здавалось, понатікали з передвесняної імлі.

Не швидко в сірій далині коротко озвався дзвоник, зазмер і знову озвався, а від фігури м'ячами покотились хлопчаки, вигукуючи одно слово:

— Ідуть, ідуть!

Розсипаючи срібний дзвін, шпарко промчали коші. В задку лакованої коляски перехитувалось двоє немолодих панів і здивовано, з неспокоєм поглядали на селян. А лихий Колосюк гнав коней, мов на пожежу. І це на якусь хвилину стурбувало Мирона Величка. «Неспроста злує Євген». Але тривожна думка одразу ж і розтанула, мов крижана скалка на сонці.

Коли люди підійшли до огорожі панського палацу, землемірів уже не було. Тільки на мить біля челядні майнула постать Колосюка і зникла в дверях. Норовистий парубок так і не вийшов до людей порадувати їх добрим словом, і село терпляче ждало землемірів біля високої залізної огорожі. На панській груші в саду каркнув ворон, Євдоким Юренко люто жбурнув на нього дрючком.

— Розкаркався, холеро! — Дрюк товстішим кінцем зачепив на груші плескате гніздо, і ворон, мов ошпарений, підскочив на якийсь аршин угору, каркнувши, тріпнув крилами і аж тоді полетів у туман.

Не скоро повиходили з панського палацу землеміри. До них під'їхав Колосюк, і панство почало зручніше вмошуватись у легенькій віденській колясці. І не встигла розчинитися брама, як землемірів оточили люди, здоровкаючись і скидаючи шапки.

— Будьте милостиві, скажіть, чи скоро будете нам наділяти землю?

— Післязавтра почнемо,— обізвався довгов'язий вузьколиций пан, відриваючи зігнуту спину від чорних, ремнем обшитих подушок ландо і непевно поглядаючи на хліборобів.

— А може б, ласкавенькі, завтра почали? — гнуться перед ним простоволосі селяни.

— Нам треба гаразд позпайомитись з урочищами, — подивом округлює очі довгов'язий землемір.

— Спасибі вам, соколики наші. Дай боже здоров'я вам і дітям вашим.

І чим більше дякували селяни землемірам, тим сильніше дивувалися ті і незрозуміло переглядалися між собою.

— А чого вас так багато прийшло? — запитав нарешті довгов'язий пан.

У відповідь пролунав здивований сміх, посипались веселі слова:

— Бо всім земля потрібна.

— Що, паночку, мужик без землі?

— Кожен за своїм наділом прийшов. Кожному вистачить.

— Так чекайте. Ви всі в лісах живете? — підстрибують угору плечі землеміра.

— Чого нам усім в лісі жити? — бентежиться Марко Білоус, молодцювато виструнчившись перед землемірами. — Лісовики ще й не приходили сюди, хіба що ось один, — веде ліктем у бік, де стоїть Гончар.

— Нічого не розумію, — виймає біленьку хусточку землемір і вимокуює на почервонілому лобі ще не видимий піт. — Ми ж маємо обміряти землю тільки тих селян, які живуть у панському лісі, а взамін наріжемо панської...

Як стояли хлібороби, так і остовпіли. Грім з ясного неба, здається, не приголомшив би їх так, як ці слова. Мертва тиша лякає землемірів, до яких наближаються грізні очі Гончара:

— Зась, пани, до нашої землі! Зась, бо й кісток своїх не позбираєте! — підіймає кулака.

Землеміри одночасно нахиляються до непорушного Колосюка, той важко відводить руку з батогом, і коні з копита беруть у галоп, обдаючи грязюкою похилених людей.

...Поволі, мов з цвинтаря, розходились дядьки від панського палацу, несучи в серцях біль і поховані надії. Туманними дорогами і стежечками мовчки розбрелися хлібороби, і тільки один гурток тісним клубком прямував до батюшки. Це Лесь Якубенко підмовив церковний причет піти на пораду до отця Вікентія і, коли можна буде, зробити панові зло за зло, хоч як-небудь помститися за людське горе.

Отець Вікентій стрічає селян на подвір'ї, запрошує до хати, але вони, оточивши його, не хочуть паносити грязі

в чисту оселю і тут же розповідають про своє лихо і прохання.

— Це ж по закону, батюшко,— болючим голосом перекопує його Якубенко.— Забрав старий пан землю причету, то хай молодий, коли він такий ценажерливий, поверне її.

— І хай, кат його маму не мордував, оренду за сорок три роки заплатить,— сміливішає Євдоким Юренко.

На нього цитькають за грубе слово, і він зразу ж розгублює свою сміливість, вишувато кліпає круглими очима.

Отець Вікентій вбирає в себе людську печаль, морщить-ся і мовчить. Чим він сьогодні може втішити хлібороба? Яку молитву прочитати йому? Якою проповіддю втихомирить біль від утрачених надій? Чим він може пособити лісовикам? Як вірно сказав учитель: «Ангелом на грішній землі не проживеш». Не допоможе він зараз людям — допоможе Стадницькому. В невмолимій логіці вчителя, виходить, є якась істина. І це не втішає отця Вікентія. Він сумовито зітхає і дивиться поверх людей на сірий кут небосхилу, наче він може відповісти, що найкраще сказати селянам.

— То як ви, батюшко, на це?..

— Правда на вашій стороні,— неждано для себе говорить отець Вікентій, чуючи щем біля серця.— Може, чимсь і допоможе лісовикам ваш лист.

— Коли б його зараз і написати,— вихоплюється в Леся Якубенка.

— Пишіть хоч і зараз... Тільки без мене,— мимоволі червоніє отець Вікентій і, дивлячись на спантеличені обличчя, додає: — Мені, розумієте, незручно починати тяжбу з паном. Хай це йде не від мене, а від людей. Так буде краще. А напишіть усе: і про землю, і про оренду.

— Напишемо, батюшко, геть-чисто все напишемо, спасибі вам,— запевняє його Лесь і звертається до людей: — Ходімо ж, не будемо заважати людині.

Отець Вікентій довгим поглядом проводить хліборобів і зітхає. Начеб викрутився з тяжкої халепи, але як від совісті відкрутитися? Йому стає огидно і тоскно, він входить до хати, стає навколішки і несе свою многотрудну молитву і неспокушену душу до мовчазного Христа...

— Хто ж, Лесю, напише нам приговор причету? — питається на вулиці Мирон Величко, найбільший ворог церковного старости.— Усі такі грамотії зібралися, що більше хрестика нічого не утнуть.

Лесь на якусь хвилю задумується, а потім, усміхаючись, підморгує Величку:

— Твій грамотії напише, Ксеня.

— Моя мала? — дивується Мирон.

— Сам же казав, що мала, а така запопадлива до науки! Пише — прямо як муха дише...

— А це й добре, коли дитячі руки напишуть, — згоджується Мирон, — бо від дітей іде усе чисте. Може, дитяче письмо і панове серце зворушить...

Але дитяче письмо не зворушило панське серце. Коли Аркадій Валеріанович отримав приговор причету, обуренню його не було меж. Війна з мужиками, виходить, не стихає, а розгоряється. Може, й справді плюпути на лісові урочища і кінчити з тяжбою? Бо, здається, і після голодних років лісовики будуть упиратися до останнього. Але попка треба провчити. Хай і не він писав, але він (Салоган уже про все рознюхав) не зупинив мужиків од злочинного замаху на панські угіддя.

Аркадій Валеріанович ще раз перечитує листа, помічає в ньому помилки на «ять», червоним олівцем жирно підкреслює їх і ставить внизу оцінку — двійку. Потім красивим округлим почерком пише записку, все це вкладає в конверт і голосно кричить:

— Никаноре!

Коли лакей стає на порозі, він передає листа і коротко наказує:

— Це віддаси Гервасію. Хай сьогодні ж відправить його в консисторію!

XXV

В тумані, поміж деревами, наче лісові тіні, бредуть жінки з дітьми. Бреде з ними і Устина Морозенко. Старшенькі тримаються її кожуха, а найменше лежить на грудях, щось агукає матері і сміхотливо морщить носика. І молодниця намагається осміхнутись маляті, але за сльозами не може. Втирає їх, а вони — де й беруться — течуть і течуть; якась краплинка впаде на щічку дитяті, і те наполохано кліпає оченятами, а потім знову посміхається до матері кумедними зморщечками і голубим цвітом очей.

Коло узлісся жінок наздоганяє Салоган. Втискаючи рукою денце в шапку, він притримує коня і роблено веселим голосом гукає:

— Добрий день, бабоньки! Куди своїх вилупків ведете? Чи не в економію найматись? — і регоче. В сміхові тіпаються його грубі повіки, товсті уста і кособочить втиснута в підборіддя ямка, де густіше кущиться щетина.

— Бодай ти, Гервасію, уже на кутні засміявся, — зітханням вирвалось у Марти Біленко. — З очей щезни, навіки щезни, паскудо.

— Це я тобі паскуда? — закусив нижню губу, рвонув угору арапник, але, схаменувшись, одразу ж опустив його на гриву коня, загігикав: — Ще будеш мені в ноги падати, будеш чоботи лизати, щоб найняв у економію. Тоді я тобі згадаю твоє «паскудо». А ти, Устино, чого така горда стала? Навіть не глянеш! — дивиться на скорбне обличчя жінки повними злостивої радості очима.

Мимоволі окинула чорне, туго налите жиром обличчя, хижий обвід рота, драглисте воло, і в прозорах від сліз очах жінки блиснула ненависть.

— Навіть слова не хочеш промовити? — святкує свою перемогу.

Морозенчиха стулює уста, щоб не закричати, щоб не розилакатись, і відвертає голову від управителя. Скільки злоби натоптано в цьому шматку чорного жиру. Що йому горе людське, що йому невинні діти і скорбота матерів?! Виріс на муках людських, як дурман, муками і втішається. Скаже пан — серце вийме живцем з чоловіка і не скривиться, а ще й похвалиться своєю холодною жорстокістю. І від несподіваного проникнення в потайники чужої чорної душі їй стає огидно і ще більше тоскно.

Салоган відтирає конем Юрія Морозенка, впритул під'їжджає до жінки, нахилиється до її голови:

— То чиє зверху? А все, може, було б по-іншому, якби приголубила мене, — розсипається хтивий смішок.

— Хай тебе сира земля приголубить, — відпихає рукою морду коня.

Але прокльон жінки не бентежить управителя.

— Побачимо ще, кого раніше приголубить! — засміявся, вперіщив арапником жереба і розтав у тумані скоріше, ніж перестук підків.

— Боже праведний, і як ти на світі таких іродів тримаєш, — з мукою виривається в Марти Біленко. Трійко її дітей, взявшись за руки, тягнуться на узбіччя дороги, всі в полотняних катаночках та берестових личаках. Невже таки вони не розжалоблять серце пана? Це вона, Марта,

підбила жінок пітя до Стадницького вблагати його змилюватися над дітьми, коли нема милості до батьків. Чоловік хоча й гримнув на неї, що бабські сльози панського серця не розтоплять, але більше нічого не сказав і назирці ішов за нею і дітьми аж до Морозенкової садиби...

Мов нескінченний сон, тягнуться виткані на тумані дерева, мерзлякувато щуляться набряклі хати села. І хоч людські очі проводжають лісовичок з співчуттям і зітханням, одначе серце ще більше тривожиться і чогось хочеться стати меншою, непомітною, і прибиті горем жінки насправді стають меншими, але від того ще більше помітними для людського ока.

Ось нарешті і залізна брама, за якою горді колони і позолочені капітелі підкреслюють шляхетну велич палацу. І зовсім недоречно цю холодну красу руйнує гарчання псинного виводка, що вже мчить до огорожі. Від челядні біжить молодий псар, Микита Грек, але його випереджує лакей Никанор. Він, здається, з кожним кроком розтрушує свою завчену шанобливість і вже до брами підходить надутий, бундючний, мов сич.

— Ви до пані чи до пана? — питає, не здоровкаючись, промацуючи очима різнобарвну юрбу жінок, біля яких, мов грибки, туляться діти.

— До пана, Никаноре. Зроби милість, допусти до нього або поклич.

— Так і покличу! Завтра з мішечком, — презирливо хмикає Никанор.

— Нам пильно треба до нього.

— Почекайте. Аркадія Валеріановича нема дома, — байдуже бубонить лакуза.

— Як нема? — дивується молодий псар. — Він щойно милувався на псарні щенятами і прямо пішов задніми дверима...

— А тобі не повилазило? — визвіряється Никанор. — Я состою при панові чи ти?

Микита Грек знічується й повертає до челядні.

— Никаноре, то коли прийде пан, скажи йому, щоб вийшов до нас, — прохає Устина Морозенко.

— Нащо він тобі? — підозріло і холодно дивиться на жінку.

— Ой треба нам його тепер, як життя, — залементували жінки.

— Милості просим його.

— Милості під церквою з простягнутою рукою просять,— сказав повчаючи, і щось подібне до усмішки покривилось навколо припухлого носа.

— Ой Никаноре, не смійся над людським горем, бо й свого завтрашнього дня не вгадаєш,— похитала головою Уляна Таранюк.

Тепер навколо носа лакея лихими зморшками тріпнулася злість:

— Не розпускайте, тітко, свої варги! Хто вам винен, що всі такі розумні поробилися: тягатися з паном задумали. Не слухались його по-доброму. А тепер ідіть з богом додому, бо нічого не пособиться.

— Ні, ми будемо ждати пана.

— Як собі хочете,— звизує плечима лакуза,— ждіть хоч до страшного суду.

— А зараз, думаєш, не страшний суд для нас?

— Це ще не суд,— посміхається лакуза.— От як полетять сніпки з ваших стріх — тоді буде суд! — і гордо прямує до палацу.

— Пан заховався від нас,— обернулася Устина до жінок.

— А може, й справді кудись пішов?

— Чи заховався, чи пішов, а чекати все одно будемо,— хмуро говорить Марта, застібаючи катаночку на найменшому синкові. Торкнулася рукою до грудей дитини і почувала тривожний перестук маленького серця: билось воно, мов пташеня у сильці.

«Невже й воно, найменше, чує наше горе?» — нахилилася до свого Федька, витерла носик і задумалась, притримуючи дитину біля своїх ніг.

Сірий похмурий вечір опускався на землю, на панському подвір'ї втихомирились собаки, але палац і досі не світився огнями. Холодом віяло від його колон, холодних і строгих, як усі Стадницькі. В мороку надвечір'я меншали постаті жінок і дітей, так, як меншали їхні надії випрохати милосердя у пана.

Коли темінь зашелестіла мрякою, до лісовиків прибігла Люба, приголубила дітей Устини, насторожено поглянула на палац.

— Любонько, пан дома?

— А де ж йому бути,— взяла дитину з намлілих рук молодиці і почала її гуцикати.

— Чи ж знає він, що ми чекаємо його?

— Знас і лютус, та виходити до вас не хоче. Страх, каже, не люблю бабських сліз.

— Що ти йому зробиш? — жалісно скривилось обличчя в Таранючки.— Ходімо, жінки, в ліси. Нічого, здається, доброго не дочекаємося.

— А я не піду! — вигукнула Марта.

— Ночувати будеш тут?

— Перестою на холоді з дітьми, а не піду. Не вийшов сьогодні, так завтра вийде.

— І я не піду! — подалася до залізної брами Устина і, хрестом розкинувши руки, притулилась до холодного заліза. Воно опалило її чоло, але не могло охолодити гніву, що, здавалось, уже починав сочитися з її тіла.

Щось говорили жінки, шамотіла чиясь одежа, хтось мовчки ішов у ліси, але те все проходило повз неї. Очі її бачили тільки неясні контури палацу і постать пана, таку, якою вона була останнього разу в економії. До Устини підходить Люба, починає її вмовляти, і молодниця навіть у темряві бачить, що в дівчини вологі очі й уста.

— Іди, Любонько, додому.— Прикладає руку до щоки.— Вечерю зготуй Петрові.

— А може, разом підемо? Нічого тут, Устино, не пособиться тобі.

— Ні, Любонько,— заперечливо хитає головою і приймає з рук дівчини дитину.

Поволі, мов краплі з дерев, стікає березнева ніч, поволі на сході з'являється щось подібне до червоної смуги і зникає в сірій волозі. Під тином, насупроти панської огорожі, попримощувалися жінки і тепер не можуть добудитись дітей, які сплять на приполах кожухів чи прямо на затерплих маминих ногах.

На вулицях обізвалася худоба, заскрипіли журавлі, запахло молоком і димом. Почав прокидатися і панський двір. Біля челядні заметушилися жінки, фурмани повиводили коней до прикриничних жолобів, а з саду вийшов з довгою драбиною в руках садівник, він приладнав її до білосніжної колони і, вгинаючи щаблі, важко поліз угору. Ось його руки вчепилися в золоті листи капітелі і почали виколупувати ще торішні гнізда ластівок.

Занімілими очима дивилась Устина на землю, на руїни пташиних осель, і їй здавалось, що це руйнується гніздо її дітей. Коли не жаліє пан ластівок, то не пожаліє і їх.

Нарешті після сніданку на подвір'я виходить Аркадій Валеріанович, і десятки змучених очей зупиняються на ньому.

— Чого, жінки, чекаєте тут? — стоїть за огорожею, як у велетенській чорній клітці.

— Змилосердьтесь, пане!..

— Не виживайте нас з наших садиб!..

— Ви ж таки наш пан.

— Увесь вік будемо бога молити за вас! І господь милосердний не омине вас доброю долею! — зі стогоном вивалося в Устини Морозенко.

Посипались прохання і схлипування.

— Це неможливо зробити! — коротко відрізав Стадницький і оглянувся.

До нього легкими кроками мисливця підходив плескаючи толицей і увесь кудлатий, наче навсторч поставлене вороняче гніздо, доїжджаючий Адам Чирва, якого люди прозвали зайчопасом. За його плечима похитується блаженська шомпольна рушниця, біля пояса телінається закривавлений заєць із жалібно скошеним оком.

— Ну що, Адаме? — жвавішав Аркадій Валеріанович: від нього віє дорогими духами, свіжою білизною і псарпею.

— Обложили сіроманця, — ворухнулась у хаші волосся посмішка. — Можна й зараз виїжджати на полювання.

— Гарзд, гарзд, Адаме! — повеселішав пап. — Одразу ж і поїдемо. Розпорядись-но!.. А ви, жінки, додому! Чи у вас роботи нема?

— Ой, не робіть нам, пане, кривди!

— Якої кривди?! Це кривда, що вас, невдячних ліскокрадів, коли, даруйте, не сказати гіршого, стільки терпів!? — сірі з прозеленню очі Стадницького ширшають і замикаються, мов холодні сталеві замки; зараз ні сльози, ні муки вже не відчинять їх.

— Оце і все, Аркадію Валеріановичу? — скрикнула Морозенчиха, припавши до залізної брами. Судорога пересмикнула уста жінки і дрібно-дрібно б'ється в припухлому кутику рота.

— Оце і все, Устино! А ти чогось більшого бажала? — оглянувся, примружившись у двозначній усмішці, яку тепер він усе менше дарував молодницям, і швидко пішов геть.

— То будьте ви прокляті, пане! І хай ваші діти дожи-

вуть до того, до чого ви довели наших! — ненависним сто-гоном вирвалося з грудей Устини.

Стадницький рвучко обернувся, глянув на жінку, і вона побачила в його очах не гнів і злобу, а полохливий відблиск чи то страху, чи болю.

Це було й справді так.

Гірше прокльону його вразили слова «ваші діти». Майже все життя ці слова були мукою Аркадія Валеріановича. В дні бурхливо прожитої молодості він найбільше боявся зганьбити себе позашлюбними дітьми, тому й частіше заглядав у ті будинки, де продавалась небезпечна любов. Одруження на легковажній красуні було паче відплатою долі за гріхи його юності: увесь час мучився, не будучи впевнений, що її діти були і його дітьми. А після другого одруження, хай на богомільній до фанатизму, але бездоганно чесній Лізі, він міг би бути спокійним за свої права батька, та ці права були в нього відібрані мстивою природою.

І, вже відійшовши від Устини, Стадницький відчув, як в душі почав підводитись гнів проти цієї мужички, проти всього мужицького роду. До біса якогось вовка-сіроманця, до біса мисливську забавку, бо є інші сіроманці, яких треба провчити назавжди.

— Адаме! — кидає гострий погляд на доїжджачого. — Сьогодні не поїдемо на полювання.

— Але ж... — береться жалем усе гніздоподібне обличчя завязтого мисливця.

— Сьогодні маємо знести хату отієї погані, що прокльонами розкидається. Збирай зараз полісовщиків, а я з Гервасієм незабаром під'їду.

— Але ж, ласкавий пане, такий сіроманець... — мало не плаче доїжджачий. — Хату і завтра розметаємо до цурки.

— Хай буде по-твоєму! — милостиво погоджується пан, який чи не найбільше з усіх слуг любить невтомного доїжджачого. — Хату і завтра розметаємо...

XXVI

Стояла тиха і по-своєму хвилююча година: згори на верховіття лісу опускався сизий присмерк, а внизу з-під кожного куща виповзав туман, і тому здавалося, що над землею коливалися два неба: знизу — сіре, вище — сизе.

В лісі затихало чахання продовжних пил, передсмертний гупіт зваленого дерева і шипіння стругів. Перегукую-

чись, лісоруби склалися в стоси останні вогкі від соку кряжі, гоштарі досортовували шпунтовану гошту, а візники в чорних кобеняках вивозили на лігах голландські бруси і шестигранні, тесані з столітніх дубів, платсони. Ці далекі маандрівники спочатку вантажились у Деражні на платформи, потім довго прямували до моря, а звідти пливли в чужі країни. Аркадій Валеріанович не раз хвалився, що його зерно, ліс і сало знають навіть у Лондоні, Відні і Марселі.

Туман і присмерк щільніше підходили один до одного, нарешті злилися у вечір, і тепер міцніше запахло березовим дьогтем.

— Романе, ти додому? — запитав біля сторожки Юрій Дзвошар, витягаючи з пальця глибоко загнану скалку.

— Та ні, мабуть, до лісовиків загляну, — ухильно відповів Роман.

— Може, там лісовичку надибав? — лукаво підморгнув смолистою бровою. — Час уже, дитино.

— Хіба ж за тобою походишся?

Юрій, блиснувши білими зубами, засміявся: йому таки приємно було, що за ним всюди побивалися дівчата. Він вириває з пальця дразгу, висмоктує, і спльовує кров, і знову підморгує Роману:

— А ти знаєш, що за тобою Орина Окунь умліває?

— А йди ти!.. — відмахується Роман.

— Усі дівчата гомонять про це.

— Сороки, та й більш нічого.

— Може, й сороки, — погоджується Юрко і, чортом збивши кашкета, поправляє свого, цвяхом докучерявленого чуба, перекидає на одне плече піджак і молодцюватого натщесерце мете до якоїсь щебетухи, а до якої саме — він ще дорогою додумує.

Роман задумливо посміхається вслід парубкові і поволі простує лісовою дорогою.

Ліси розсівають таємничі шерехи, під ногами перешіптується туман; невидимі крила чирят пролопотіли над верховіттям дерев і згодом обізвалися сплеском у лісовому озерці. Легко йдеться молодим, намлілим у роботі ногам по весняній землі. А серце все до чогось прислухається, тривожиться і чекає чогось. Хвиля почуттів, і радісних, і тоскних, переповнює хлопця, і так хочеться в цю пору узнати, як треба прожити на світі, як треба шукати своє кохання і що йому треба сказати, і як йому подивитись у вічі. Те, що Роман вичитав у небагатьох книж-

ках,— не підходило йому, розмови ж парубків про кохання майже завжди були грубими, їм здавалося, що сором'язливість почуттів найкраще прикрити від чужого ока шкаралупиною насмішки чи й масним словом, щоб ніхто не подумав, що парубок має м'яке серце чи не розуміється на чарах любові. І тому для Романа світ кохання найповніше розкривався в піснях; але у них завжди любов була нещасливою, з печаллю розлуки і горем втрати. А бажалося неміряного щастя, того, про яке мріяли вечорами довірливо розквітлі очі дівчат, журились у співах над долею Бондарівни, над передчасно зів'ялим коханням, і все ж сподіваючись на своє, краще. В задумі Роман підсвідомо повертає на ту дорогу, що веде до Морозенків.

«Не все одно, якою йти»,— заспокоює себе, але розуміє, що це обман. В думках він уже стрічається з Любою. Неясно окреслювалася постать дівчини, неспокоїнно мерехтіли її великі очі, загадково посміхались по-дитячому підпухлі уста. Але всього образу він і досі не міг уявити, бо дівчину бачив тільки вечорами при місячному сяйві, яке мішило і лісовий світ, і дівочу вроду. От знає він, які примхливі ямочки під устами, а які очі — й не скаже: при місяці здаються темними. Але які очі увечері не здаються темними?

В тумані ледь окреслюється хата Морозенків. Навколо неї зрідка перестукують краплинами верби, їхні зітлілі дуцла дихають хмільною прілістю. Ось і хвіртка, біля якої стояла Люба. Роман рукою торкається до вогких дощок, наче вопи й досі повинні були тримати тепло дівчини. І чогось йому й хвіртка здається не такою, і сумом віє від подвір'я Морозенків.

«Чи ж дома вона тепер?» — сам не помічає, як починає заглядати на подвір'я, кружляючи навколо нього. Він хоче посміятися над собою, поглузувати з цих походеньок довкола чужої оселі, але замість сміху з грудей виривається зітхання. Отак і почала топитись весняним снігом його парубоча незалежність, але тепер це не дуже бентежить Романа.

З туману почувся м'який тупіт коня. Парубок зійшов з дороги і причаївся під вербою побіля Морозенкової клуні. Тупіт ближчає, неясно доносяться два голоси, і раптом, через якусь хвилю, він, холопучи, пізнає, що це гомонять Люба і Яків Плачинда. Роман ближче скрадається до них і зливається з деревом. Ось молодий сміх дівчини розкочується по лісі і жаром сиплеться в парубочу

душу. Обважнілою рукою проводить по чолю і чомусь заплющує очі. І тільки тепер він розуміє, наскільки глибше, аніж думав, укорінилася дівчина в його душі. І от прогавив її. І сам, дурень, винен — ні слова ж дівчині не сказав, ні слова. Чого ж ти чекав? Та й вона добра. На достаток Плачинди позаздрила, — в злісній тузі скидає вину на дівчину, а до нього ще пробивається сміх, обвиває павутинням, і вже голоси проціджуються до свідомості, наче крізь крижану воду.

«А ще й Ромапчиком назвала його і так довірливо поглянула, наче й нікого не було в неї», — лютує парубок, і кінчики пальців до крові втискаються в розтріскані шпарини верби, зривають виступи холодної, омертвілої кори. На озеречці залопотів крилами крижень, сплеснула вода — і така тиша-тиша, що стукіт свого серця віддається за озером.

— Любо! — тихо повисає в тумані схвильований голос Плачинди.

У відповідь лунає сміх, правда, він не радісний, навіть наче злий, але все-таки це сміх для Плачинди, а не для нього.

Роман отерплою рукою для чогось насунув шапку на лоба і, мов не своїми ногами, вийшов на дорогу. Тут він відразу стрічається з Любою, біля якої на коні гарцює Яків Плачинда.

— Романи! — здивувалась, зраділа дівчина і всім еством подалася до нього, а він сторожко посторонився, щось, чого й сам не розібрав, буркнув собі під ніс і, тамуючи біль, пішов до села. Біль аж перехитував ним і раз по раз шарпав серце. Парубкові на мить здалося, що дівчина обернулася до нього, зітхнула, але гордість і гнів не дозволили йому ні оглянутись, ні зупинитись, бо що ті пусті зітханья!? Обман, та й більш нічого. І, щоб хоч трохи розсотати клубок болю, він згадав Христинку, хотів душею потягнутись до неї, але ще більш розтривожив себе.

То дурне, що клин клином вибивають. Це тільки для дерева, а з людського серця нічого клином не виб'єш...

Яків Плачинда теж подивився вслід Романові, недбало махнув арапником:

— Який дикуватий парубок.

— Зате ви такі ввічливі, аж липучі, — з серцем промовила Люба, догадуючись, чого розгнівався Роман. Якби не Плачинда, вона кипулась би за ним, щось промовила б

йому... Тільки що б вона сказала? Навіть зараз розкочуються непромовлені слова.

— Любо, ну чого ти така? — благаанням і докором бриють слова Плачинди.

— Яка це я така? — неприязно запитує дівчина.

— Я й сам не знаю яка! — тремтить зажура в голосі Якова. — Непривітна, сердита зі мною.

— А з якої ласки мені, Якове Дорохтейовичу, бути доброю до вас? — дивується дівчина.

— Хіба я не заслужив цього?

— Чого ви до мене причепились? Чи мало вам багачок у нашому селі?

— Але ти... найкраща.

— І давно я такою стала? — дивується Люба.

— З першого погляду...

— Навіть з першого? — недовірливо сміється дівчина.

— Бо ти ж найкраща... — зітхає туман.

— Яка вже не є, а повертайте назад. Нічого вам, Якове Дорохтейовичу, їздити по цій дорозі. Не хочу, щоб люди говорили і про вас, і про мене. Вам це байдуже, а для дівчини — один сором і людський поговор. А я не хочу ні людського поговору, ні нарікань вашого багатого брата.

— Ти знову до моїх почуттів примішуєш багатство. Чого так муляє це багатство?

— То воно, може, вас муляє, бо маєте вдосталь його, — відрізає Люба. — А моє багатство — руки і чесність. То їдьте собі до багачок.

— Ні, хоч постій трохи.

— Боюсь поги простояти.

— Невже ти навіть не хочеш поговорити зі мною?

— Таки не хочу. На великдень серед дівчат можу поговорити, а на самоті не буду.

— Хіба я такий противний?

— Я цього не казала.

— Так чого, Любонько?

— Будете все знати, швидко постарієте. На добраніч, паничу! — хряснула хвірткою і пішла подвір'ям. Квапливий перестук її чобіток м'яко поплив до сонної оселі, яка й не знала, що доживає свою останню ніч.

За ці дні притихла гнівна душа Івана Дуная, і в столицю старий віз одну важку скорботу, але по почках в короткі сні вдиралися видовища жорстокої розплати, над панськими хоромами звивалися й кипіли чортові колеса диму й полум'я.

Правда, інколи, під стукіт коліс, напливали зовсім інші видіння: хтось у весняній стіні туману вирізав велетенські отвори, і крізь них виднілася розкішна лісова земля, по ній ніжно-голубою росою розбризувались підспіжники, а над нею дзвеніла урочиста лебедина пісня. А то — лебеді падали на лісове озеро, заскороджуючи крильми сонячні скиби, або низько пролітали над його хатою, що коліскою біліла між двома дубами і, здавалося, теж збиралася кудись летіти. На порозі стояла з малим Васильком його ще молода Ганна, вони обоє придивлялися до лісової дороги, чекаючи з неї свого господаря. А він, за товстою огорожею лісу, дивився на них і не міг збагнути, чому ж до сім'ї повернулись далекі роки, але не повернулись вони до його старості. Ось Василько побачив його, біжить із криком «тату», а він, виходить, в діди йому годиться... Як же воно так сталося?

Стукіт коліс розривав нетривку нитку сну, старий припадав до вікна, за яким стояла непроглядна ніч, і частіше думав про єдиного сина. Чи ж давно він увесь вміщався на найменшій подушечці, чи ж давно він жадібно припадав до материних грудей, тягнувся до батькових рук? Чого їх так любило дитя? З них уже в сім місяців Василько відбивався навіть од матері, промовляючи уперте і войовниче «е-е-е...». В цей час у нього ширшали сірі очі, а під ними зворушливо виділялися ледь помітні, прокраплені, наче зернятками маку, нижні вії...

Петербург спочатку не здивував і не приголомшив старого Дуная. У новій свитині, в овечій шапці, з кунком за плечима він так ішов містом, начеб йому під ноги й навкруг був кикутий камінний сон. І люди метушилися тут, наче у сні. Правда, вони були уважніші і делікатніші до діда, ніж у Кам'янці чи Вінниці, не відвертали носа від його свити і не промадували руками клунка, де лежали харчі і мамин гостинець Василеві — пиріжки з маком і медові коржикки, спечені з разовки. За дорогу пиріжки і коржикки затверділи й посивіли, начеб їх покрила паморозь, та дарма — хіба ж не нагадає це Василеві лісову

землю і мамині руки? І, допитуючись до Васильєвського острова, старий не раз добрів і хвилювався, згадуючи сина і дружину.

Нарешті, таки добре притомившись, він доходить до невеличкого двоповерхового будинку з пожолобленими дверима. Старий тягне їх за ручку до себе, але вони не відчиняються. Тоді він вертить якесь залізне кружальце, за дверима спочатку деренчить дзвоник, а потім чути, як хтось крокує сіними, і незабаром на поріг стає вже молода блакитноока, з високо піднятими віями жінка.

Вона глянула на старого і, окаючи, перелякано сплеснула руками:

— Іван Петрович!?

— Іван Петрович. А як ви пізнали? — дивується старий.

— Отаким завжди вас малював Василь Іванович, та й дуже ви схожі на сина... — і усмішка, і сльози набігають на блакитні, з вицвілими краплинками очі невідомої жінки. — Ходіть же до нас, в кімнату Василя...

— Спасибі, добра жінко. Як вас величати?

— Гликерією, Гликерією Михайлівною.

— Тут і живете?

— Тут, до свого сина з села переїхала.

— Василько ж дома чи на роботі? — зручніше поправляє клунок на плечі.

— А ви нічого не знаєте? — крізь сльози дивується Гликерія Михайлівна.

І тільки тепер страх заповзає в душу старого. Він зупиняється посеред коридора, пильно, з тривогою дивиться на жінку.

— Щось трапилось? Що з Васильком? — питає захриплим, одерев'янілим голосом.

— Не страхайтесь, — хоче посміхнутись Гликерія Михайлівна. — Найтяжче пройшло. Ваш Василько був заарештований...

— А тепер він де? — не може дочекатися відповіді.

— А тепер випустили з Хрестів — тюрма так зветься — на волі буде чоловік. На волі!

— За що ж його? — береться старий за серце, а з його плеча падає на підлогу клунок, і в ньому заgrimіли пересохлі коржикки — мамин гостинець синові. — За якийсь розбій чи, не дай бог, злочинство?

— Та що ви, Іване Петровичу! Хіба такий хлопець піде на розбій.

— А за що?

— За політику, за політику,— заспокоює Гликерія Михайлівна.

— Коли ж він до політики доріс? — Іще не може повірити, що та дитина, яка лежала на найменшій подушечці, уже встряла в якусь невідому і страшну політику.— Коли? — і очима, і сумом душі дошитується в жінки.

— Вони про це не говорять батькам, вони ховаються від батьків.— Гликерія Михайлівна провела вказівним пальцем по очах, але знову набігли сльози і, мов живі, заворушилися на сітці високо підтягнутих вій.— Діти наші думають, що спокій наш оберігають, а потім батьки б'ються головами об стіни.— Жінка поклала на стіну руку, припала до неї головою і забилася в риданні.

Дід Дунай притримав її, а потім увів у якусь кімнатку, з якої одразу ж весело подивився на нього чубатий Василько. Одверте обличчя його світилося посміхом, а в прискронних кутиках очей красиво виділялися вій. Старий посадив жінку на городський стілець і сумно запитав:

— То і ваш, виходить, до політики доріс?

— Доріс,— зітхнула Гликерія Михайлівна.— Другий місяць сидить у тюрмі, і не знати, що з ним далі буде. А вашого без суду вислали по етапу в село. Розминулись ви з ним.

— І як воно виходить, що, живучи біля самого царя, встрявають люди в політику? — насупився старий.

Гликерія Михайлівна підвела на старого журні очі, над якими дрібно затремтіли непросохлі вій.

— Ех, Іване Петровичу, і я так молилася на царя, коли тільки приїхала з села, думала, що він не людина, а небожитель, що він і живе не на землі, а десь в повітрі має свій кришталевий палац. Не раз мені, хоч і підсміювався син, хотілося, мов бога, побачити нашого імператора. І таки побачила, коли він проїздив Ізмайловським проспектом. Побачила з людьми царський проїзд, побачила за лаштунками війська та поліції і царя, і його риженьку борідку, і вельми горду царицю. Коли проїзд порівнявся майже зі мною, якийсь чоловік випнувся трохи з юрби, і тут його, на царських очах, взяли в нагаї кінні поліцейські. По брукові стукотять царські коні, а по спині бідного чоловіка гупають нагаї, шматують і одяжу, і тіло. Бачу, зиркнув цар на це видовище і одвернув голову.

— Оце так, оце побачила людина царя,— тільки й промовив старий.

Цього ж дня дід Дунай добрався до палацу, де жив пан Лятошенко. Молодий холодноокий лакей підозріло оглянув старого, забрав од нього листи і зник за високими, звіриною оздобленими дверима. Через якусь часину він знову повернувся і вже м'якше промовив:

— Роздягайтесь, діду,— і, морщачи носа, повісив на крайній кілочок вішалки селянську свиту.

Пан Лятошенко, кудлатий, довгощокий добродій з чудернацьким тоненьким віялом бороди, що охопила усе обличчя і обірвалася на припухлому п'ятаку підборіддя, привітно зустрів старого.

— Сідайте, сідайте, кривий земляченьку! Виходить, ви з самого Медвина? — посміхаються великі балухаті очі.

— Із Медвина, ласкавий пане.

— Зовіть мене Володимиром Полікарповичем. Я хоч і з панів, але панством не пишаюсь. Виходить, ви з самого серця Поділля? Що то за дивний і розкішний край: грунт родючий, ріки повноводі, навіть перли колись вилловлювали в протоках Дністра. Недарма тут було знайдено і Святовида¹ — головне божество, якому вклонялися наші пращури, і бронзовий Ярило — бог світла, тепла і кохання. Часом не чули про них?

— Про Святовида не чував, а про Ярила доводилось ще в дитинстві чувати.

— Справді? — зрадів пан Лятошенко, присунув до себе аркушик паперу і взявся за олівець. — Що ж ви чули про нього?

— Ще мій батько-небіжчик говорив, що Ярило — це молодий хлопець, який їде по землі на білому коні. На голові у Ярила вінок з весняних польових квітів, з волошок, певне, а в лівій руці пучок житнього колосу.

— Не пшеничного? — збентежився Лятошенко.

— Ні, житнього.

— Дивно, Поділля — це ж край пшеничного колосу. В прадавні часи подоляни торгували пшеницею аж з Грецією або через Аккерман вивозили за Дунай... Іще що ви чували про Ярила?

¹ Свято вид — божество з чотирма обличчями, що символізували чотири частини світу. Очевидно, був кинутий у річку тоді ж, коли і Перун. Знайдений на р. Збручі біля Гусятина в 1851 році.

— Іще чув: де стане Ярило босими ногами — зразу ж виростає густе жито, а куди гляне — колосся викидає цвіт.

Лятошенко щось записав на папері і відсунув його від себе.

— Спасибі... Так зобиджас вас пан Стадницький?

— І не питайте, Володимире Полікарповичу. Прямо живцем у землю вганяє.

— Який зажерливий, сто копанок йому чортів. Не їв іще він печеної цибулі, матері його цурпалок! — Пан з насолодою говорить так, як, на його думку, найкраще говорити з простим людом. — З ляхами нам одна рахуба — завжди вони обкрадали українську силу і землю, але, як ми захочемо, то всього доскочимо! Чи правду говорю, старий чумаче?

— Та вже й сам не знаю, де тепер правда.

— Чумаче, чумаче, чого зажурився, чи воли пристали, чи з дороги збився? — речитативом завів пан Лятошенко і засміявся, оголюючи округлі, зеленкуваті, як горох, зуби, а потім уже заговорив серйозно: — Листи я прочитав. Коли вашій справі буде дано вірний хід, ви неодмінно виграєте її. Але я зараз не дуже зможу допомогти. Піти зараз із вашими паперами до його високопревосходительства Сергія Юлійовича Вітте — це значить погубити надзвичайно важливу справу для всієї України. Ми вже кілька років б'ємося, щоб можна було вживати українську мову в церковних проповідях. Якраз саме тепер з цим і ще деякими українськими справами звертаємось ми до Сергія Юлійовича... Ви тільки зрозумійте: на сімдесяти мовах по всіх краях видано святе письмо, а на Україні його й досі нема. А яка то буде радість для народу, коли з висоти церковного амвона залунає, на зло ворогам, на щастя нам, рідною мовою боже слово! Як ви думасте?

Старий похнюплено кивнув головою:

— Ще більша була б радість, аби скрізь залунало і слово правди.

— А це вже, діду, політика! — жартівливо посварився нальцем пан Лятошенко і через стіл торкнувся до рукава старого. — Але ви журіться, та не дуже. Моя вам щира порада — самому піти до Сергія Юлійовича.

— А допустять до нього?

— Якщо його високопревосходительство встане в добром настрої — прийме на розмову, — засміявся пан Лятошенко, і два крила його бороди на мить прикрили виго-

лений п'ятак підборіддя.— А ні — дасть відповідь через чиновника. Оце моя найщиріша вам рада...

Другого дня після сніданку старий почав добиватися на Кам'яноострівський проспект, де в двоповерховому білому палаці жив хитрий і мудрий російський царедворець. Ще не доходячи до святкового будинку з чавуною огорожею, дід Дунай побачив на східцях чорного бородатого здорованя з довгастим обличчям і високим чолом. Він зупинив на мить свій погляд на постаті старого чумака, наче здивувався, і важко сів у лаковану, що аж сяяла, коляску. Коні зразу ж вдарили з копита і кудись понесли огрядного пана... На цьому й кінчилась зустріч діда Дуная з Сергієм Юлійовичем Вітте, який чи не єдиний з усіх царедворців розумів, що в кінці дев'ятнадцятого і на початку двадцятого віків не можна триматись на політиці середньовіччя. Глибоко розуміючи гнилизну російського необмеженого самодержавства і знаючи інтелектуальну обмеженість царя, він, як міг, з усім своїм творчим темпераментом, спритністю і розумом рятував їх, але на його ідеї і реформи занекло обрушувалась царська челядь, називаючи Вітте то небезпечним лібералом, то навіть соціалістом.

Через два дні дід Дунай знову прийшов у білий палац Вітте, і чиновник, який відібрав листа від старого, зразу ж повідомив:

— Его высокопревосходительство изволили сказать, что ваше дело будет разрешено положительно.

— Як, як? — перепитав дід Дунай.

— Положительно, — повторив чиновник.

— Це, виходить, земля буде наша чи папа?

— Ваша, ваша! — посміхнувся чиновник. — Можете дякувати його высокопревосходительству і їхати додому.

— Слава тобі, боже. Спасибі вам, — вклонився старий чиновникові і повеселілий вийшов з палацу, щоб скоріше добратися до рідної оселі, бо серце виривалося з грудей: так хотілося побачити сина.

XXVIII

Під вікнами з гуркотом зупиняється на залізному ходу віз, і з нього обережно, мов боячись себе розхлюпати, зсовується отець Миколай. Чим ближче його ноги опускаються до землі, тим вище підіймається на полудрабок поділ святешної рясн, безсоромно оголюючи ряботиння шта-

нів, в яке ледве втискається широке озаддя. Погонич ско-
са поглянув на отця Миколая, пирснув і, закусивши уста,
відвів голову вбік.

Кіуца роздута постать, лише торкнувшись землі, зра-
зу ж набирає кумедно-воївничого вигляду. Навіть не об-
трусивши з рясн бильця соломн, отець Миколай велетен-
ською темно-синьою крашанкою завзято котиться до ха-
ти, не стукаючись, рве на себе двері в світлицю, лус-
нувшись об них камилавкою, перекочується через поріг і
одразу ж, гусаком, палітає на Вікентія Петровича:

— Ви що собі, так би мовити, отче Вікентію, думаєте?
Добрий день! Чи є у вас цар у голові, а бог у животі? Чи
ви загубили страх божий і довірилися хитрості сатанин-
ській крамольників-смутянів? — витанцьовують на поти-
лиці рештки заяложених патлів, а на рясі відстовбурчую-
ться необтрушені соломинки.

— Чекайте, чекайте! — на обличчі отця Вікентія з'яв-
ляються молоді рум'янці і затікають у гущавину смільної
бороди.

— І не подумаю! То ви почекайте! — підіймає вгору
розчепірену волохату п'ятірню. — Ради вашого, так би мо-
вити, вічного спасіння бережіться соблазну і лукавого ди-
явольського навожденія! — руки павуком вчеплюються в
наперсний хрест.

— Послухайте, отче Миколо, — знизує плечима і роз-
гублено дивиться на грудкуваті щоки отця Миколая, по-
між якими лісовою грушкою недбало примостився рухли-
вий, змерсжаний прожилками піс.

— Не послухаю, і не просіть! Ви краще свою, так би
мовити, совість послухайте! — опускає руки вниз і стоїть
перед отцем Вікентієм, немов уособлення розгніваної чес-
ності.

І це обурює Вікентія Петровича.

— Совість моя поки що чиста, — сухо відрізає і одвер-
тається.

Отець Миколай забігає наперед, знову стає перед очи-
ма, лихий і красномовний.

— Дух гордині, отче Вікентію, збиває вас з путі істи-
ни! — виморщуючи грубими складками лоба, він хоче
знайти щось вразливе, страшне, щоб приголомшити моло-
дого попа. — Потщися, погибаєш от множества прогріше-
ній! — напускає на своє досить земне обличчя святість
і так підіймає руки, наче збирається покидати грішну
землю і вознестися до неба.

Несподівано у відповідь чує рокіт басовитого сміху. Отець Вікентій, відкинувшись могутнім станом, так регоче, що на його очах починають ворухнитися сльози. Отець Миколай розгублюється, з якоюсь піяковістю і подивом витріщується на сусіда і лише тепер помічас на своїй рясі соломі і вимолочені колоски. Він зриває одного, нервово перебирає куцями пальцями. Але в ньому нема жодної зеринки, так, як в голові Миколая Денисовича нема жодної достойної відповіді.

— Чого ви, так би мовити, зуби скалите? — остаточно розгублює припасені слова з святих писань і переходить на свою звичну мову.

— Дуже ви кумедні, панотче Миколаю, в своєму гніві.

— Кумедний? — спочатку не вірячи, дивується той, а його вузькі очиці беруться колючими іскорками злості.— Ви ще смієте реготати? Кайтеся, отче, кайтеся, поки не пізно!

— Спробую, поки не пізно.

Це остаточно обурює отця Миколая, і, здається, рух його живота починає коливати всю пишноту тіла і ряс.

— Не хулить, отче Вікентію! Ви ще не догадустесь, яке лихо повисло над вашою головою!

— За що?

— За ваш прѣдерзостний лист пану Стадницькому. Я вчора був у консисторії і чув, як вас там лаяли на всі заставки. Боюсь, що про це говоритимуть навіть на єпархіальному з'їзді. Сам преосвященний владика поклав гнів на вашу парсону.

— Чого ж гніватися превелебному? Земля церковна! Ми по закону правимо її.

— Не по закону, а по довірливості своїй, зеленій та нерозсудливій. Скажіть спасибі мені, що заступився за вас. Перед секретарем одстоював! По правді сказати, він усю консисторію ось так тримає в руках,— стиснув кулаки.— Блавав його за вас!

— І даремно! — починає сердитись Вікентій Петрович.— Земля наша, а не панська!

— Дитя ви мале, нерозумне. Ніхто не сумнівається, що земля належить церкві. Але хіба можна її правити в такий тривожний час, після бунтів на Полтавщині і Харківщині? Що-то нема у вас толкової жінки. Ви ще листа з консисторії не отримували?

— Ні,— беруться сумом очі і обличчя Вікентія Петровича.

— Може, переколотиться гроза. Я дуже довго про вас саме добро говорив, і мені наказали, щоб допоміг вам розібратися в житейській суєті. Чуєте?

— Не оглух, панотче.

— То раджу вам гарненько з'їздити до секретаря консисторії, тільки без гонору і не з порожніми руками.

— І консисторія бере хабарі?

— Ви просто тумануватий! І досі в сміреях витаєте! — крутнув рукою навколо чола і розсміявся. — Невже вас батько не навчив, як треба жити в світі? Влипли по самі вуха в цю халепу, то хто ж має вас задарма тягнути звідти? То не вчитель підбив причет?

— Ні, не вчитель.

— Як, за ним тепер нічого такого не помічали?

— Не помічав.

— Хитра, хитра бестія. Але ваш лист, так би мовити, — круги на воді од його чорного каменя.

— Звідки ви знаєте?

— Нюх, нюх підказує мені! — отець Миколай відкопилює губи, і лісова грушка його носа ворухнулась, вбираючи в себе повітря. — Що ж, поїхали до мене! — говорить безапеляційним тоном.

— Невже це необхідно?

— Треба, треба, щоб і люди побачили, що я...

— Наглядаєте за мною, — підказує Вікентій Петрович.

— Хоча б і так, хоча б і так, бо ви дуже зелені. Утямкуйте хоч це!

— Постараюсь утямкувати.

Незабаром віз викочується на вулицю, і на ньому піяк не може зручно вмотитися отець Миколай. Глибоко пірнаючи в застелену рядном соломі, він крутиться, наче курка в решеті, і смиренно та достойно роздає благословення селянам.

З шляху повернули на польову дорогу, що спускалася до Бугу. Поморщене плесо ріки то сліпуче лисніло, то, стужавівши, матово грало сонячним шилом. Біля Козацького броду на поромі стоять двоє немолодих кремезних селян. Вони мовчки пропускають повз себе підводу з попами і повільно беруться великими, шершавими од вітрів та води руками за кодолу. Отець Вікентій зіскакує з воза і собі хапається за мотуз. Поромники тільки брови звели вгору і не промовили ні слова.

Ріка зітхнула, затрепетала, вдарилась у берег, і пором

поплив, залишаючи позад себе схлипування закучерявленої води.

На другому березі отець Миколай, пригнувши голову, довго ристься в гаманці, вибираючи найдрібнішу весільну чи похоронну монету, а поромники мовчки дивляться по-верх нього, і в їхніх спокійних очах грає пасмішка. Пан-отець відчуває їхні погляди, сердиться в душі, але більшої монети він не дасть, бо то не штука — проциндрювати гроші.

Віз весело котиться свіжою луговою дорогою, під шинами ще шищить волога земля і оголені рожеві корінці молоді трави. Навколо пахне гіркуватим соком червоноголозу і солодким цвітом осококів...

Село, де розкошує отець Миколай, упирається в луг обірваними кінцями тилів і поволеньки підіймається до того пагорба, на якому гне старі плечі сутула, з замшілими притворами церква запорозького тину. Давно вже час хоча б переспати божий дім. І гроші є — лежать в консисторії та громаді, але отець Миколай не дуже квапиться з цим, бо на свій розсуд користується процентами з людських тисяч.

— Батюшко, якогось дня наша церква з усіма людьми і вами увійде в землю, — не раз делікатно розмовляли з панотцем церковні попечителі.

— Як буде богу вгодно, — смиренно відповідав пан-отець і задирав підборіддя вгору.

Обшарпана вітрами і негодою, з похилим облізлим хрестом, церква теж не втішала панотця, але при одній думці, що треба буде розпрощатися з консисторськими процентами, зразу ж заневняв себе і попечителів, що церква ще перезимує.

Зате плебанія отця Миколая стоїть, красується, мов лялечка. Її кількома дзвіночками оточують стоги соломи і сіна, а далі, за садом, біля самої дяківні, моститься в вишничку хата для челяді. Колись тут була парафіяльна богодільня-шпиталь. Але батькові отця Миколая без великих труднощів удалося її закрити, бо ж старців краще нагодують люди, а хворих ліпше лікувати в повітовій лікарні.

З дяківні, очевидно, побачивши отця Миколая, виїшли дяк у заяложеному підрыснику і титар з скарбоньками.

— До мене, на пекарню! — гукнув отець Миколай, нетерпляче під'їжджаючи до свого просторого обійстя.

З будинку вибігла худюща й проворна матушка. Побачивши на возі отця Вікентія, вона від несподіванки сплеснула руками, і її чорні злющі очі, наскільки могли, помедовіли, а уста розлиплися в зморшкуватій солодкавій по-смішці.

— Отець Вікентійі! Парешті, парешті! Це просто правник для нас! — ховає руки під хвартух, але вони і там ворущаться, б'ються, мов звірята.

— Бачите, як паніматка зраділа? То-то! — задоволений, злазить з воза отець Миколай.

Вікентій Петрович щось невиразне промимрив у відповідь і почав обтрушуватись.

— Ми вас у світлиці обтрусимо, не клопочіться! — забідкалася матушка, кружляючи навколо гостя і так орудуючи руками, що аж під сукнею вибивалися косинці її кістлявих лопаток.

— А де ж діти? — запитав отець Миколай.

— На луг, на луг пішли, — винувато відповіла матушка. — Я зараз пошлю за ними Федору.

— Хай тільки не бариться, — стиха кидає отець Миколай.

— Може, й писаря гукнути, щоб поромансував на гітарі? — шепоче матушка.

— Ет, саме тепер до писаря, — набурмосився отець Миколай і непомітно для гостя стукає себе пальцем по лобі.

Просторій, з духом домашньої птиці будинок має сім покоїв і зроблений по плану отця Миколая. Він з приємністю згадує, скільки намучився з будовою, бо мужики в нього були розбещені і ніяк не хотіли працювати для батюшки по-людськи. Довелося навіть звертатися до мирового посередника і не слускати з ока найменшої дрібнички. Тому й приємно тепер зайти і в світлицю, і в дівочі світелки, і в пристінок, і в пекарню, і навіть на кухню. Одного тільки не вгадав — місця будови: таке видалось дзвінке, що навіть із вулиці всі до однієї розмови чуєш.

— Доводиться самому поменше грішити язиком, — сміється отець Миколай. — Ви вже побудьте в моїй світлиці поки що самі, а я відпущу церковного старосту і титаря, — мов завісою, закриває рясою широкі двері.

Стіни світлиці нагадують іконостас. Чотири ряди ікон в старих фігурних рамах аж нависають на кленові лави і, очевидно, коли гості сідають за стіл, то витирають пил з образів своєю одежею. В кутку на круглому столику

красується дрібне літургійне срібло: євангеліє, одягнуте в золочений прорізний орнамент, дві високі потири; хрест, над столиком висить фарбований косинець, на ньому рівно, мовби солдати, вишикувались проскури.

Але, крім євангелія, в світлиці нема жодної книги — ні світської, ні богослужебної, ні духовної, лише на столі лежать «Епархиальные ведомости». Вікентій Петрович бере їх і починає читати навстоячки: чогось не хочеться сідати на меблі, оббиті дорогою, але вже засидженою матерією. Він виразно чує, як за стіною, в пекарні, бряжчать скарбоньки; ось із них посипались на стіл селянські мідяки, і отець Миколай невдоволено пробубонів:

— Забувають анциболоти про святу церкву.

— Весна, батюшко, весна, — зітхнувши, пояснює деренчливий тенорок, — весна.

— А весною нам треба менше їсти? Чи не накинути б дещицю за треби?

— Краще після жнив. І так уже дехто з нашої парафії по дешевших никає.

— Склади,клади мені список цих богоодступників. Гояться копійчину перекинути. Забувають, що тепер настали дорожчі часи.

— Істинно так: настали дорожчі часи, — співчутливо деренчить тенорок.

Отець Вікентій, прислухаючись до розмови, підходить до вікна, заставленого вазонами з фіксією і калачиками.

З курятника біжить матушка з двома закривавленими курками, а у хвіртку несміливо втискається невисокий засмучений селянин. Матушка на ходу махає йому куркою, і селянин квапливо йде повз квітник на ганок. Ось незабаром заскрипіли двері, і засмучений голос вітає присутніх у пекарні.

— Ти знову, Гнате? — неласкаво кидає отець Миколай.

— Знову, батюшко, до вашої милості.

— Надумався?

— Ет, що я там, батюшко, міг надуматися? Хіба ж, якби мав гроші, торгувався б з вами?

— Не дістав?

— Ніяк, батюшко, не...

— Ти скажи: як ти хочеш поховати жінку? — перебиваючи його, сичить отець Миколай. А в кімнаті по-гадючому сичить старосвітський годинник і починає тупо відбивати години.

— Звісно, по-божому, з проводом.

— От бачиш, з проводом! Хочеш, щоб і в церкві служилося, щоб і дзвін божній сумував за душею, щоб люди з хоругвами і хрестом ішли, а даєш всього три карбованці.

— Чотири дам, батюшко,— важко говорить Гнат.— Ще роздобув одного рубля. Півсела обходив...

Отець Вікентій жбурляє газету на стіл і відчуває, як його обличчя щинає рум'янець гніву. Підходить ближче до дверей і чує слизький смішок отця Миколая:

— Хе-хе-хе! Погано колядував по людях. Коли вже так скуштитися, то краще принось свою жінку на цвинтар, і я там поховаю її задурно, по-казенному.

— Вона ж мені жінка. Як же її по-казенному, наче арештанта? — натягується голос Гната.

— Тоді роздобудь, роздобудь, що треба! Ще другу половину села обійди — ноги не куповані.

— І ніяк, батюшко, не уступите?

— Не можу, ніяк не можу, Гнате. Тобі уступлю, тоді на всіх мушу уступати, а в мене діти.

— Ну то як собі хочете, панотче,— рішуче говорить Гнат.— Хай простить мене душа небіжчиці: загребемо тіло по-казенному. Сам бог бачить, які ми бідні! — і він грюкає дверима.

В пекарні стає зовсім тихо, потім скриплять двері і невдоволений голос отця Миколая:

— Постривай, постривай, Гнате! Іч, який ти гарячковитий! Прямо вогонь без диму. Поховаю вже й за чотири, що робити з тобою! Тільки, чуєш, щоб нікому не обмовився, бо ж піде нова ціна, мов брехня по селу. Ще пересиплеш мені пліт біля саду...

Чи погодився Гнат пересипати отцю Миколаю пліт, Вікентій Петрович уже не чув. Він мерщій вийшов з будинку, проскочив біля квітника до хвіртки і чимдуж подався вулицею до свого села.

На царині, де обривається перед лугом лінія плотів, отець Вікентій стрічає трьох у лискучих сукнях дівчат: посередній висока і худюща, а до неї, мов полив'яні горшки-близнята, понрилипали низькі тілисті сестри. Позаду попівен поспішає молодиця в блаженській, обтріпаній одежі.

Захекапі дівчата здивовано під одним кутом повертають очі на отця Вікентія. Він, хилиючи голову, вітається з ними, а вони, мов по команді, присідають, і перед очима

молодого пона пропливає міщанина ліній, які в тій чи іншій формі якось відображають характерні риси отця Миколая.

Коли Вікентій Петрович підійшов до порома, поромники здивовано презирнулися між собою.

— Отож,— кидає один.

— Авжеж,— поволі відповідає другий.

І отцю Вікентію здається, що вони розуміють, чого йому не гостювалось у панотця Миколая.

Вдома чекає лист з консисторії. Отець Вікентій розриває конверт і нетерпляче вливається в перші слова: «Милостивый государь Викентий Петрович...»

Секретар консисторії приховує жало своєї душі стилем обер-прокурора найсвятішого синоду Победоносцева, навіть його висловами і церковною велеречивістю.

«Милостивый государь» з подивом дізнається, що він мало не державний злочинець, який в смутні часи замість того, щоб зміцнювати трон самодержавного монарха і викорчувувати крамолу, по суті, допомагає підпільним спокусникам сіяти свої плевели в серця возлюбленої, але не в міру легковажної братії.

Ага, ось нарешті і про народ згадав.

«Велике святе благо — звільнення селян — дало темному народу свободу, але він, позбавившись належної влади, не зумів скористатися нею і тому почав пиячити, лінуватися робити і слухатися крамольників...»

«Невже так могла писати консисторія? — ще раз перечитує листа і наливається гнівом.— За кріпаччиною жалкуєш, темний пацюче!»

Отець Вікентій жмакає листа, жбурляє на підлогу, але згодом підіймає і, кипувши служниці, що йде до вчителя, похмуро, тінню серед ясного дня, бреде до колишньої церковної сторожки.

«Де ж тоді правда і світло на світі? — щемить його вразлива і тривожна душа.— Чи темінь сліпців Метерлінка є моєю судьбою?» — борсаються думки на літературному і життєвому бездоріжжі. Виходить, він тільки чув слово правди, але не бачив її ні поміж своїх наставників, ні серед попів, ні серед панства, ні серед дукачів. Чи не доведеться тоді повірити лірникам, над якими щоярмарку нахиляються людські задумані голови, дослухаючись до сумовитого перебору струн і співу:

Нема в світі правди, правди не зіскати.

Уже тепер правда у панів в темниці,

А щира неправда з папами в світлиці.
Уже тепер правда, правда умирає,
А щира неправда — весь світ пожирає.

В кімнатці вчителя пахне фарбою і нещодавно розмерзлою землею — це повів скромних лісових анемон, що білою піною вкривають гаї вслід за блакитним рястом. Хоча вони не мають інших пахоців, крім пахоців ледь прогрітого лісу і землі, але для Степана Васильовича це чи не найкращі квіти: глянеш на ці зірочки — і знайдеш своє дитинство в тих дібровах, де тепер поміж пнями орудує плуг. А тоді здавалося, що ці ліси стоять, ніби вічність. І от від цієї вічності залишилися тільки згадки і ті хвилюючі видіння, коли сам себе побачиш вдалині малим і сам собі усміхнешся сумовито.

— Роздягайтесь, отче, — встає з-за столу вчитель, відриваючися від учнівських зошитів.

І сьогодні отець Вікентій скидає з себе рясу, мов гріх; здається, й до неї поприлипали слова і отця Миколая, і консисторії.

— Щось ви наче смутні, отче?

— Називайте мене тепер «милостивим государем» — я на підвищення пішов, — невесело жартує Вікентій Петрович і передає вчителю консисторський лист.

XXIX

У полях, недалеко від села, діда Дуная прихопив лінивий волохатий присмерк. Вигинаючись, він нерівно повз над вологою землею, перехоплював захлюпані дороги, осідаючи, перекочувався через западини, плямив і затягав сивою куделицею темні водянисті марева дібров та лісів.

Старий ішов не шляхом, а високою обочиною, на якій у два ряди росли старі дуплаві липи. Іноді з-під землі підіймалися їхні чорні і вузлаті, мов хліборобські руки, корені, на які теж лягла вага років і несправедливості.

І хоча Іван Ярош ніс додому радісну звістку, але в душі його не було спокою: чиясь невидима рука раз одразу стискала й стискала розтривожене серце. Найбільше замислювався і вболівав над долею сина. Воно-то й добре, що рідна дитина повертається до землі, але як же він у політичні попав? Мов розбійника, приведуть чи привели хлонця в село, і люди з опаскою поглядатимуть на нього і в полі, і в церкві. Така вже, видать, неспокійна кров Ярошів. Бунтували проти наїв і дід, і батько, і він, Іван,

але ж у політику з них ніхто не влазив, бо нащо вона хліборобу? Йому б тільки поле та худібка була, тоді він знатиме, до чого і як прикласти руки та голову... Ну, та коло землі втихомириться хлопець, може, одружиться, підуть діти, та й забудеться страшна напасть. Біля волів та жита політика не вродиться. Старий в думках побачив свої степові воли, посміхнувся і знову почав журитися. Незабаром він вийшов на край села, де бовваніли три ще не добудовані хати. Від однієї запахло димом, і в щіливі замерехтів огонь.

«Що за лиха година? — зупинився чоловік. — Хто ж це увечері порядкує в недобудованій хаті Волошинів? Може, якісь цигани чи прибуди?»

Дід у роздумах підійшов до будівлі, вікна і двері якої були затулені матами, трохи потупцював біля порога, а потім відхилив віконну мату. І те, що побачив, надовго здивувало чоловіка. У хаті, біля печі, темні челюсті якої лизали язики полум'я, сидів Мар'ян Поляруш і так пильно дивився у якусь книжку, що навіть ворухив губами і зморшками чола. То хіба після цього не подумаєш, що це якесь чортовиння? Хто ж не знає, що Мар'ян не тямив ні бе ні ме ні кукуріку, а це заглядає в книгу, ще й шепче щось, мов рак у торбі. Старий протер очі, знизав плечима, але, виходить, не привид ввижався йому.

— Мар'яне, це ж ти чи тінь твоя? — нарешті гукає у хату.

Чоловік злякано скочив з окоренка, ткнув на лежанку свою книгу, оглянувся, пізнав діда Дуная, ніяково і привітно закивав головою:

— Заходьте, заходьте, діду... Видать, повернулися з далекої дороги?

— Та повернувся, наче з Сибіру: за душею ні шеляга — все проїздив.

Мар'ян відірвав легко прибіту до одвірок очеретяну мату, і старий зайшов до оселі, по якій долом і горою холодною пряжею снувались вітерці.

— Не тепло тут, чоловіче, в усіх кутках вітри ворухатяться.

— Не тепло, — погодився Мар'ян.

— Що ж ти тут робиш?

— Ночую, діду, — ніяково відповів чоловік, і його журні очі втупилися в потріскану і промерзлу долівку.

— Де ж ти ночуєш? — оглянувся навколо, не бачачи ні ліжка, ні тапчана.

— На печі. Мені Григорій дозволив. Добрий він чоловік. А я вже столяру сам двері замовив, за свій завдаток, що в економії взяв.

— Он як, ще й хати нема, а пожилці знайшлися... Грамотієм же давно ти став? — кивнув головою на книжку.

— Який там з мене грамотій,— махнув рукою Мар'ян.— Ледве букву до букви стулю: усе так і норовлять вислизнути з голови, мов бурлацький гріш із рук.

— А таки вже стулюєш? — ще більше дивується старий.— Хто ж навчив тебе?

— Наш учитель. Сам після смерті Фросини захотів мартудитись зі мною.

— І заманулось таке чоловікові! — знизує плечима старий.— Ти ж йому платиш сяку-таку копійчину?

— Де там, хоч би шеляг узяв! І Леся Якубенка вчить теж задурно.

— Буває,— опускається на окоренок, його обличчя наливається огнем, а зморшки тінями.— Дивись, ще й на писарів повиучуєтесь та й почнете обдирати нашого брата.

Мар'ян посміхнувся:

— Уже губернія всю надію покладає на нашу мужицьку науку.

— Що ж у селі нового?

— Нічого доброго нема,— зажурився Мар'ян.— Сьогодні панські посіпаки зруйнували Морозенкову хату.

— Як зруйнували? — скочив з окоренка старий, вірячи й не вірячи Мар'яну.— Яким же побитом? Ще суд іде!

— А що їм до суду і людської кривавиці? — стиснулись кулаки в чоловіка.— Налетіли панські полигачі з Салоганом та й розкидали хату до самих підвалин. Найбільше Октав Пігловський старався. Першим виліз на гребінь і аж затанцював на ньому.

— Він іще до свого дотанцюється,— похмуро пообіцяв дід, а Мар'ян побачив, як постарішало його обличчя, як поглибшали на ньому зморшки, а в них побільшало темні.

— А Матвій Боцон і ногою не ступив на Морозенкове подвір'я. Так прогнав його з служби Стадницький.

— Ірод проклятий! — аж застогнав розпачливо і, не прощаючись з Мар'яном, швидко вийшов із хати. Грузнувши в болоті, манівцями добрався до панського палацу, але той сьогодні був темним, наче грішна душа: в жодному

вікні не світилося. Старий безсило вдарив кулаками в чавунну, гаддям перевиту огорожу й подався в ліси.

На другий день тільки в полудень добився Іван Ярош до пана Стадницького. Під глузливий смішок роздобрілого Никапора старий увійшов до кабінету й зупинився на порозі.

— Як, діду, їздило до столиці? — їдко й зневажливо запитався Аркадій Валеріанович, не підводячись з-за паліандрового стола. — Виїздив щось?

— Земля, пане, по закону і по правді залишиться за нами. Даремно ви почали руйнувати хати, — твердо сказав старий, бачачи непримиренність на панському чолі.

Стадницький аж підскочив у кріслі.

— Хто тобі сказав таке? Хто? — недовіра і лють схрестилися на його видовженому обличчі, заворушили підковою, що йшла від кутиків уст через усе обличчя і губилася на скронях.

— Сам Сергій Юлійович Вітте сказав.

— Високо ти залетів! — здивувався і обурився Стадницький. — Аж до нього добрався?

— Добрався, пане, — рівно відповів старий, але вже гнів рвався з усіх потайників його душі.

— Може, й папірець якийсь маєш?

— Папірець скоро прийде.

— Ну, а поки він прийде, я вас усіх вимету з лісів. Хай тоді сам Вітте ставить вам хати! Він Вітте у Петербурзі, а я отут Вітте! — округлились сірі, з прозеленню очі Стадницького, і над краями чоловічків жовтувато блиснули дві поздовжні риски рішучості і злоби. — Я тут Вітте! Я — Вітте! Чуєш!?

— Ще не оглух, пане. Але глядіть, щоб і такого не було: ви почали руйнувати наці хати, а хтось закінчить руйнування вашим палацом. Ніхто свого щастя-долі не вгадає...

— Ти загрожуєш мені? — ще більш похижішало обличчя Стадницького.

Гнів і мука сплелися в душі старого.

— Ні, я прошу вас, пане, — благанням затремтів голос, — не робіть лиха ні нам, ні собі. Повірте, ви добра із нашого лиха не виколупаєте, хоч ножем у нашу душу залізете. Не робіть, пане, більше злоби, чим є її в світі... Я ж колись врятував з Морозенком вас, то пожалійте людей! — ломить свій гнів і гордість чоловік, ще надіючись, що можна миром поладнати з паном.

Недобрий синюватий рум'янець, мов тінь, набігає на зеленкуваті щоки Стадницького:

— Таки згадав прадавнє, старий шкарбун! Не втерпів!? Я тобі за свій рятунок можу заплатити! — він засунув руку в кишеню і викинув на стіл золоту монету. — Бери і не цвікай більше мені про те, що давно сплигло.

Очі старого спалахнули гнівом.

— Дешевенько, пане, ви оцінили свою душу. Дешевенько! Та більшого вона й не варт. Бо що ваша душа? Торба, в яку ви збирали гроші, а замість них плодили старців і розпусту. Оце і все, що ви зробили на землі...

— Геть, розбійнику! — захрипів Стадницький і вдарив кулаком по столу, на ньому підскочив і задзвенів червінець, яким пан хотів відкупитися за своє врятування. — Никаноре, жени його в шию! — Лихі очі, зіткані з сіро-зелених краплин, поширшали, наче кожна краплина нагрілась від злобливості, і ні в одній з них не було людяності. — Никаноре! Жени! — вже харчить пан.

— Я, пане, сам піду! Але я ще прийду до вас, коли не кинете свого, — ненавидячим поглядом уп'явся в Стадницького, востаннє чекаючи відповіді і на сказане, і на недомовлене.

— Запам'ятай моє останнє слово! — скаженіючи, кинув Стадницький. — Зараз же перебирайся в село! Не переберешся — завтра розкидаю, мов сміття, і твою хату!

— Не діждешся, пане! Подавишся! — підвів стиснутого кулака і швидко вийшов з палацу.

XXX

Тільки на одну хвилю, на одну коротку мить старому здалося, що від сліпучої серцевини сонця струсилися темні краплини промінців і боляче вдарили під самі повіки, вибиваючи сльози. Ні, то тільки в очах потемніло хліборобу, бо далі і сонце, і його остистий пшеничний вінець мерехтіли м'яким золотом і напували ним ще не прогріту, з бузковими кущами відпару землю.

Великий гнів і велика скорбота, мов два млинових камені, стиснули до краю натягнену душу старого, перемелювали в ній усе лихе і добре, що зібралось за довгий вік, перемелювали те, що звалось життям селянським. А що воно — життя селянське? Вічна, до темені в голові, праця, одвічне приниження, що ти не людина, а худобина, постійний страх за свою нивку і перед суховієм, і перед

градом, і перед холодом, і навіть перед самим сонцем, та в душі клубок повільної муки. Але і на цій, здавалося б, безнадійній основі народжувались і добрі сподіванки, і чисте кохання, і людяність, і мудрість, і пісня. Виходить, не вмирає мужицька мати, тільки з року в рік все більше марніє.

І чомусь саме тепер дід Дунай згадав свою матір, згадав те, що лежало в найдальшому, найпотемнішому і до болючих сліз теплому закутку його пам'яті... Вони ще кріпаками тоді були, але їм жилося трохи краще, ніж іншим невільникам землі, бо пан відпускав батька чумакувати. За це Петро Ярош платив податі нарівні з чиншовою шляхтою і ще давав осипу від вола по корцеві жита, відбував три дні косового і щороку привозив у дарунок панові та управителю по бочечці кав'яру. Панщина ж, своє господарство і діти усім тягарем лягли на одні материні плечі. Він і досі дивувався, як вона, перериваючись, устигала і панське діло поробити, і своє поле, і город доглянути, і дома впоратись: хату побілити, хліб спекти, шмаття попрати і дітям на ніч котика проворкотіти, нахиляючи над колискою смагляве, усмішкою обведене обличчя. Здається, мати ніколи не знала ні спочинку, ні втоми. І тільки одного разу Іван побачив, як не витримала вона каторжної праці. Весною на своїм полі вони сіяли ярицю. І неждано мати зупинилась, приклала руку до грубої, з мішковини, сівки саме там, де мало бути серце, похитнулась, тихенько і здивовано ойкнула та й упала обличчям донизу на м'яку ріллю. Він кинув коні, запряжені в борони, і чимдуж побіг до матері, яка, здавалося, вросла у обвіяну сизувату землю. І що тоді його найбільш вразило — це материні ноги, вірніше, не ноги, а п'яти. Чорні і розтріскані, як лан у посуху, вони були забиті ґрунтом, а з його пилку виглядала пара зерняток пшениці. І, припадаючи до нерухомої постаті, до темних, смагою і землею обведених уст, він тоді з жахом подумав, що на таких ногах і хліб може зійти...

І знову думки повернулись до розмови з паном, і знову у скрижанілій душі млиновим камінням заворушилися великий гнів і велика скорбота. Сходячись до купи, вони, мов іскру, вибивали одну й ту саму думку: «Не діждеш, дерилюде, свого. Не діждеш!»

От уже й ліси зашуміли перед дідом, і вони, здавалося, теж прошепотіли: «Не діждеш...» Старий здивовано скидає очі вгору і бачить, як ласкава, з човниками хмарин

блакить оповиває дерева; це, напевне, вона, розбризкуючись по землі, зацвітає рясом, а навколо нього схиляють задумані головки підсніжники. Щось по-дівочому привабливе, соромливе і зажурене мають ці первістки весни... І хто хоче, той вирве їх, як пан тепер вириває лісовиків.

«Не діждеш, дерилюде»,— вже душею і устами повторює старий, і в згоді з ним це повторюють рідні діброви, молоденькі, віспою прибиті осики і крихітні похилі підсніжники. І тепер, наче крізь ліси, аж на краю землі він бачив то панський палац, то самого пана, на якого мусить підняти руку.

І ось, коли рішення визріло і вкоренилось, коли відлетіли останні сумніви, старий іншими очима, очима прощання, побачив перед собою прожите і те, що було наяву. Він поправив під гілкою сухостою розщепленим підсніжник, спідня сорочечка якого була зелено вишита знизу, витер з надтріснутої кори берези сльозинку соку, сумовито посміхнувся червоноголовому дятлу, який уперто говорив своє: «Так-так-так».

Світ спогадів і світ дійсності зійшлися вінцями, як небо і земля, і не заважали один одному. На притуманених краях видінь з глибини літ виринали його батьки, знайомі і діти, перед очима впереміжку стояли тіні минувшини і теперішні хати лісовиків, що так привабливо білили поміж деревами, немов і не повисла над ними тінь руїни.

«Не діждеш, дерилюде, свого»,— знову дятлом довбе у мізок та сама думка.

«Так-так-так»,— повторює її березовий сік, що падає в чиюсь блаженку, мотузочком перев'язану макітру.

Старий підходить до озера, на якому ворухатся надвечірні дукати сонця і перша в'язь молоденької, дрібної, мов просо, ряски. Вогкий берег уже проколює тендітна лугова зеленá, нею проростає і забита землею щілина в човні. Дід також сумовито посміхається їй, вскакує в човен і навстоячки їде до затоплених ятерів. Він бережно підіймає з глибини озера виплетену з дубців посудину, на її дні трепещуть золотисті карасі та мідно-зелені лини. Старий всунув руку в горловину, вийняв найбільшого, фунтів на три, лина, полюбувався ним, виважив на руці, притримуючи другою. Рибина, вивертаючи верхню частину обідка ока, темно дивилась на немилий їй світ. Старий нахилив руку, і лін важко шубовснув у воду, а за ним пішов в озеро і весь улов. У другому ятері були дві щуки

і три лини. Дід винустив линів, а щуки залишив у човні. Тільки їх і приніс додому.

— Більше нічого не було? — здивувалася на порозі баба Ганна, а погляд її запитує: «Як же ходилось до папа?»

— Більше нічого не вловив... Василько не приїхав? — передає рибу дружині.

— Нема ще, — зітхнула стара. — Коли вже дочекаємось його? — придивляється до чоловіка, до його незвичного виразу обличчя і погляду.

В хаті прибрано, мов на великдень, перед образами тепліє лампадка, на столі в полив'яному глечики біліють підсніжники — чекають Василя.

— Ти чого, Іване? Щось скоїлось? — стає посеред хати насупроти чоловіка.

— Та ні, — хоче посміхнутись і, заспокоюючи дружину, бере її за руки вище ліктів. А це вже щось та значить.

Колись, як іще Іван тільки знайомився з нею, віп у своїх руках тримав її пальці, грів їх у холод, пестив у теплу годину і говорив їй найкращі у світі слова, яких вона не чула навіть од матері. По одруженні, коли йому хотілося чимось втішити жінку, він стискав її руки біля плечей і інколи жартома казав, що вона обдурила його, бо він і на кращій міг би одружитися. А на старість не говорив найліпших слів і не жартував, як після весілля, а зрідка торкався її рук вище ліктів, де колись була сила.

— Може, з'їв би щось, Іване? Цілий день постиш сьогодні, а вже й вечеряти пора.

— Не хочеться, Ганно.

— Ой, щось у тебе душа не на місці...

— Може, до бога проситься, — невесело пожартував.

Він іде у другу, холодну половину хати, підходить до скрипки з різним начинням. Звідти, перебираючи залізччя, вийняв плесканий шевський ніж, обтягнений ремнем замість колодочки, поторкав пальцем лезо, задумавсь, а потім, хмуріючи, коротко махнув ножом раз і вдруге, встромив його за халяву і пройшовся з кутка в куток. Ніж добре влігся біля тіла, не заважав чоловікові, який зараз, мов сновида, не знав, що робити в своїй хаті. Уся минувшина сходилась і сходилась до нього, як завжди сходиться перед смертю чи в нещасну годину...

Згодом надворі почулося погейкування. Ага, це молодий Гопчар пригнав дідові воли — просив сьогодні на толоку. Стара вийшла з хати, щось заговорила. Що ж вона могла сказати?.. Для чогось і про це хочеться довідатись.

Потім баба взяла в руки налигач, підвела воли до воза, де лежали вчорашні переїди, і пішла до клуні, очевидно, за пашею. Старий вийшов надвір. Воли, натягуючи шиї, з теплим зітханням подались до нього. В їхніх косих розумно-сумовитих очах мерехтів відблиск молодика, а на їхніх губах блищали великі нерівні краплини поту. Він такий же теплий і солонуватий, як і в людини. Старий пальцями витирає худоб'ячий піт і думас: «А хто ж його буде завтра витирати? Ганна не догадається, а Василько, певне, забувся, як треба доглядати за волами. А вони ж, як людина, люблять ласку. Недарма кажуть, що перед Новим роком воли і розмовляють по-людськи. На Новий рік хлібороб на свою худібку покладе святковий пояс і квітку колосся та й веде до хати — хай і воли покуштують святого хліба, бо й вони робили на нього».

Очима прощання дивиться старий на своїх степових трудівників і знову бачить у їхніх очах крихітний човник молодика. Молодик, розминаючись із зорями, все нижче і нижче гнеться до землі. Дід попрощався із ним, узяв з воза ярмо, пішов у сіни. Тут, над комірчиною, він і повісив старе-престаре ярмо, яке, мов спадщина, перейшло ще від діда... Добру сотню років тягнули це мережане ярмо воли, а ще тяжче, арапником мережане ярмо тягнув рід Ярошів, ломив його і розломити не міг.

Старий підійшов до хатніх дверей, відчинив їх, великими руками погладив одвірки, крізь які стільки людей приходило до нього, доторкнувся пальцями до сволака, де були вирізані роки його оселі, оглянув і лави, і піч, і стіл, і ліжко, і божницю. Все тут було зроблено його руками, окрім скла, горшків і богів.

У хаті його жили боги і люди. Боги, як і подобало їм, займали покуття, а люди — оселю. Тут вони народжувались, спинались на ноги, виростали, а помирали, де вже судилось. Люди жили менше від богів, яким не доводилось ні панщини робити, ні гнутися над плугом чи ціпом, ні воювати, ні сплачувати податки і викупи. Коли ж на села приходив голод, моровиця чи зловістя — в осиротілих хатах залишались одні плем приналі боги... Перед богами в добру годину щосвята теплилась лампадка, а над людиною тільки раз у житті, коли вона умирала, тремтів вогник шагової чи п'ятикопійчаної свічечки. Люди жили тяжче, але й веселіше від богів, бо люди справляли родини і весілля, виводили веселі і журливі пісні, танцювали і не цурались чарки, знову ж таки пили її за

здоров'я людей, близьких і далеких, чи то вони тут сиділи, чи були у полі, чи в дорозі, пили й за земельку, щоб на ній родила пашниця, і за худібку, щоб вона добре працювала. І тут сподівались на своє щастя. Сподівався його до сивого волосу і дід Дунай. А щастя так і не прийшло до нього. Не принесли його за увесь вік ні люди, ні боги...

До діда придибав чорпогуз, залопотів здоровим крилом, потерся об його погу. Старий погладив птицю, а вона, чекаючи потрави, закинула голову на спину, а потім ущипнула господаря за палець.

— Ти наче кудись збираєшся? — запитала старого дружина.

— Збираюся, Ганно,— зачинив двері за жінкою і цим ще більше насторожив її.

— Далеко ж?

— Дуже далеко,— згадав ще давні слова Дорохтея Плачинди: «Ти все одно не минеш Сибіру. Діждусь, коли походиш під холодним сонцем!» Як у воду дивився дукач.

Ганна одразу похолола:

— Може, знову до Петербурга?

— Ще далі. Сядь коло мене,— він посадив жінку на ослів, однією рукою обняв її плечі, як в молодості було.— Ну от Ганно, прожили ми з тобою вік, наче одну днину. А тепер будемо прощатися.

— Ой що ти, Іване,— застогнала, всім тілом подалася до нього, передчуваючи велике горе.

— Не тривожся, Ганно,— знову охопив її рукою.— Скоро до тебе Василько приїде... Може, він уже буде твоїм здобишником. Як не відцурається землі.

— Чого ж ти ховаси себе живцем? — заплакала стара і скорбно глянула на мовчазних богів.

Чоловік провів рукою, на якій щойно просох піт скотини, по щоках жінки.

— Не побивайся, не треба. Мушу за гнилу панську душу йти до Сибіру. Зате, надійсь, людей порятую.

— Іване, Іваночку, бог з тобою! Отямся і одумайся... Не роби лиха нам і людям...— Охопила його коліна, впала перед чоловіком, хоча знала, що вже ніщо не переважить його.

— Не треба, жінко, падати переді мною. Я тобі не святий,— підвів стару з долівки, поцілував її в поморщені, сльозами оброшені щоки.— Ну, цить. Не люблю я цього.

Так, вона знала, що її Іван не терпить сліз, вони не розчулювали, а дратували його.

— Кинь, Іваночку, свою думку,— давилась плачем і одночасно намагалася стримати сльози.— Невже ти душо-губом станеш?

— Ні, Ганно, душогубцем я ніколи не стану,— переконано відповів він.— Раз я врятував погану панську душу, дав їй натішитись і життям, і нашим горем, а тепер мушу забрати її в нього. Це не душогубство. Інакше не можна.— Він підвівся, великий, дужий і певблаганний, покловився їй.— Прости мене, Ганно, коли зобидив чим тебе.

— Бог простить, Іваночку.

Як чудно почути оце «Іваночку», начеб воно прийшло з далеких літ молодості.

— Ой не йди, Іваночку! Ти ж моя заслона і порятунок. Хто ж тепер догляне мене?..

— Син догляне. І вдруге прости, і втретє прости,— ще вклонився дружині та й пішов із хати. Але в дверях зупинився і, глушачи жінчин плач, наказав їй: — Коли приїде Василько, добре, моїми словами поговори з ним, щоб уже ніколи не ліз у політику. То не хліборобське діло. Воли ж не продавай нікому. А як згинуть — не деріть із цих шкур. Ну, а далі господарюйте, як самі знаєте... Коли у Василя будуть сини, може, якогось Іваном назове,— вперше затремтіли уста у старого: в думках побачив своїх внуків, яких не побачить наяву.

— Іваночку, не йди до того проклятого, не вартий він тебе...— з криком знову упала навколішки, і він знову підвів її, похмуро кинув:

— От не люблю цього. Знав би, нічого б не говорив тобі.

— Побудь хоч трохи зі мною,— в благанні простягнула немічні руки.— Ще ж рано...

— А я ще на сповідь піду,— нахилився над дружиною та й вийшов, лишаючи позад себе розпачливий надривний плач. Старий іще неясно бачить обриси волів, які ремигають біля воза, ще окинув довгим поглядом свою хату, що, наче колиска, зависла між двома дубами, поправив піж за халявою і подався до села. Він уже не чув, як тихо скрипнули хатні двері, а з них вийшла дружина і, скрадаючись між деревами, і собі пішла до села.

Коли у прочинених дверях старої крижової церкви заблимали свічки, старий зупинився біля тину, що підходив до церковної огорожі, оглянувся, бережно вийняв з халяви ножа і приткнув його коло найнижчої хворостини та й пішов на сповідь. Біля дзвіниці тихо гомоніла і сміялась парубота, хтось навіть пританцьовував, хвацько вистукуючи закаблуками по вогкій, що липко ляцала, землі.

— Петре, не танцюй — піст.

— Піст — задер хвіст, — зухвало відповів глибокий підбасок, і два хлопці залилися молодечим безтурботним сміхом.

А з вулиці тихо-тихо, немов з далекого краю, обізвалися дівочі голоси:

Коло млина калина,
Там дівчина ходила,
Ромен-зілля копала,
В своїй неньки питала:
— Кого, мати, чарувати?
Кого, мати, чарувати?..

Останні слова пісні пробиваються аж в саму церкву, і ще, здається, від них віє молодим гіркуватим духом верби.

В церкві вже мало було говільників. У напівтемряві невидимі старечі уста ревно шепотіли молитву, а росла постать отця Вікентія ворушилась між образами, немов грізна тінь. Іван Ярош підвів намучені очі на богів. Вони рівно, без осуду дивилися на нього, а святий Миколай навіть пучку підняв, ніби благословляючи чоловіка. Старий довго прощався із богами та сивими босоногими святими і тільки наостанку підійшов до отця Вікентія. Той усміхнувся йому одними очима, поклав на голову пропахлу людським теплом і ладаном епітрахиль і тихо заговорив про Петербург і господарство, згадав і лісове озеро, і дідові воли, і пасіку; в церкву знову, мов соп, верталось усе те, що жило за її стінами.

От він і віддав богові свої гріхи, щоб сьогодні узяти на душу найтяжчий, віддав поклони землі й підвівся вже в пустій церкві, яку пішов зачиняти зсередини татар. Отець Вікентій з співчуттям дивиться на свого сповідника, журиться над горем, що спіткало лісовиків.

— Що ж, Іване Петровичу, далі буде?

Гнів одразу шугас в очі старого, начеб у них щойно не було ні каяття перед богом, ні видінь далекого раю і пекла.

— Що далі буде? — перепитав і строго подивився на папця: — Одне із двох: або нас не буде, або папа не стане.

— Іване Петровичу, схаменіться. Ви ж тільки що сповідались!.. Бог не простить...

— То люди, може, простять... — трусонув сивиною, що наче з малювання святих перейшла на нього.

Він не дає отямитись батюшці — швидко, мов розгніваний пророк, виходить з холодної темряви, що зверху перівно осідає на богів і отця Вікентія...

Вогка березнева темінь висить над селом, інколи спророння, мов каченя, захлюпоче в калюжі вітрець, та десь на сусідню вулицю дівчата понесли свою тиху пісню про кохання... Вже від чавунної клітки огорожі війнуло холодом, але старий і досі не бачить палацу, мов його заворожила невідома сила. Як змізернів тепер в очах чоловіка увесь світ. Його він відчував лише за спиною, а попереду було тільки панське лігво — усе зійшлося на ньому, начеб і життя було прожито заради цього. І коли це спало на думку старому, — аж моторошно зробилось. Хіба ж для цього, для вбивства, він жив на світі? Хіба ж і зараз не сумує його душа за любою працею, за землею, за волами, за бджолами, за озером, па яке щороку в березні прилітають лебеді? Тепер їх побачить не він, а Василько. Спи теж любив птицю і в дитинстві собі майстрував крила, а тепер для чогось вдарився в невідому політику. Чи це така штука, що може дати людині крила?

Старий обома руками охоплює чавунне пруття, тягнеться вгору, з огидою торкається до нахололого гаддя, і воно зразу ж обриває усі попередні думки. Тихо на панському подвір'ї, навіть собак не чути, певне, хтось приїхав у гості до пана чи пані. Чоловік обережно перебрався через огорожу і впевнено, наче йшов робити якесь діло, попрямував до вікон панського кабінету, перед яким темніла висока загущена стіна угорського бузку. І раптом ворухнулась, затріщала бузкова огорожа, кілька темних постатей з рушницями відділилось від неї.

— Стій! Стріляти буду! — високо на фальцет зривається голос Октава Пігловського.

«Що ж трапилось?» — блискавкою розгалузилась думка, шукаючи корінь зради.

— Стій! Стріляти буду! — знову вищить Пігловський, ступаючи крок наперед.

— А я й не збираюся втікати, — глухо відповів старий, і скупі сльози безсилля затремтіли на його очах... «Невже отак по-дурному доведеться гинути?»

Панські полигачі накиннулися на чоловіка, скрутили, зв'язали йому руки, і тоді вже переможно загалакали, навіть в цьому стараючись для когось.

— Чи він з голими руками йшов? — здивувався доїжджачий Адам Чирва, вдруге вивертаючи кишені старого.

— Він і руками міг би задавити! — не приховує своєї радості Октав Пігловський.

І тільки після цих слів з-за рогу палацу виходить з двостволкою пан Стадницький.

— Обшукали? — коротко запитує попихачів.

— Обшукали, ясновельможний пане, — шанобливо згинається Пігловський, дістаючи руками носки чобіт. — І нічого не знайшли. На руки, видать, надіявся.

Стадницький ближче підходить до діда Дуная, довго дивиться на нього і торжествуюче запитує:

— Попався?

Але старий не падає перед ним навколішки, не благає, а рівно говорить:

— Не радій, пане. Ще прийде час, і кара спуститься на тебе!

— Ще й не кається? — обурився пан, але в душі ворухнувся страх — не перед дідом, а перед тими, що причаїлися в лісах. — Ведіть його до буцегарні. Хай староста зараз же складе папір — і завтра до пристава!

— Слухасмось, ясновельможний пане, — аж тулуб вигинає Пігловський, стараючись догодити Стадницькому.

Коли панські челядиці вивели старого на вулицю, до нього неждано, голосячи, кинулась жінка.

— Іване, Іваночку, а куди ж тебе ведуть?..

— Відійди, старе лахміття, — визвірився на неї Пігловський і замірився прикладом рушниці.

Але жінка не відійшла.

— Я ж просила пана, щоб все було по-доброму, — простягас руки до чоловіка, і враз дужий удар приклада вальить її на розкислу вулицю. В темряві стогоном озвалася земля, а на ній заворушився темний вузол, що називався його дружиною.

Так ось хто віддав його в руки панові, — зупинився від страшного потрясіння. Він обертається на стогін дружи-

ни, але дула рушниць безжалісно віднихають його. Як страшно по-дурному все вийшло. Колись він жартував, що дружина обманула його: міг би на кращій одружитися. Але не в молодості, а тепер підмапула вона чоловіка, надіючись врятувати його. Отак, задаремно, і попесе він казенне залізччя в Сибір. Ех, Ганно, Ганно! Ще раз повертас горду голову в той бік, де безсило голосила темінь. А десь за городами, наче молодість, знову тихо обізвалася дівоча пісня:

Коло млина калина,
Там дівчина ходила,
Ромен-зілля копала...

Колись цю ж саму веснянку співала й Ганна, поглядаючи з тапцю на свого Івана... Невже це все було?..

В облупленій хаті через двері містились і зборня, і холодна. В зборні й досі світяться вікна. Це ніяк не може заснути в чужій оселі Матвій Боцюн. Сторожуючи, має собі роботу чоловік — пожем вирізає весло, — все недарма йде час. Відколи пап прогнав Матвія з лісів, він не пішов найматися в економію, а знайшов собі притулок біля річки, бо хто ж краще від нього знає норів птиці і риби?

Коли панські полигачі увели до зборні зв'язаного діда Дуная, в Матвія від здивування випало з рук весло.

— Діду, що з вами?..

— Ану, відчиняй буцегарню! — скомандував Пігловський, ще раз обмацуючи одержу старого.

Матвій, прислухаючись до розмови, підійшов до залізного калача великої колодки, смикнув її, відчинив двері, і дух прілої соломи поповз до зборні.

Пігловський у буцегарні розв'язав ремінь на руках старого, бридливо поморщив носа, переступив поріг, сам замкнув колодку, поторкав її, а ключа віддав Матвієві Боцюну.

— Стережи крамольника. Іч, яке старе м'ясо, а й воно хотіло вбити пана! Був би ти, діду, молодшим — я надрав би з тебе лика! — костеніє злоба на синьому виду. Її всередині навіть трохи менше, аніж вдає Октав, бо хоче, щоб усі бачили, як він вболіває за свого ясновельможного...

Коли панські посіпаки вийшли із зборні, Матвій, прислухаючись, зачинив надвірні двері, погасив каганчик, підійшов до буцерні.

— Діду, ви ще живі?

— Поки живий.

Матвій відімкнув колодку, прочинив двері.

— Виходьте сюди, тут трохи краще, тепліше.

— А не боїшся?

— Чого ж боятися: людина людиною повинна бути. Та й не втечете...

— Надійсь, не втечу,— зітхає старий.

Вони обоє сідають на поріг і деякий час мовчать — кожен думає своє.

— Отаке буває,— парешті ваговито говорять Матвій.

— Та бува,— погоджується старий.

— І за що тільки люд страждає?

— За все потроху.

— Виходить, панові знов поталанило.

— Еге ж.

— Ножа викинули чи не знайшли? — Матвій кивнув головою до вікон.

— Не знайшли.

— То й добре. Віддайте його мені.

— Бери.— Старий запускає пальці в халяву, виймає звідти шевського ножа, віддає Матвієві. Той зважив його на руці, пальцем поторгав лезо.

— Нічогенький, гострий.

— Сам точив.

— То я вже притримаю в себе.

— Притримай.

— А вернетесь з тюрюги — віддам.

— Навряд чи повернусь.

— А чого вам довго бути на казенних харчах? Коли нічого не знайшли, можна буде відбрехатися...— Матвій підвівся, навпомацки знайшов своє весло, стругнув держално дідовим ножем.— Хазяйська штука випа.

— Нічогенька,— погодився старий.— Дай ще я постружу весло.

Матвій віддав старому ніж і весло, той зручніше вмонтував на ослоні, і незабаром стружки полетіли і по зборні, і по буцегарні...

XXXII

— Як заробляти гроші, то заробляти! — тихцем вромовив Максим до Костянтина Романовського, навпомацки відмикаючи цвяхом чужий човен. Правда, оцей новий човен не таким уже й чужим був: його кілька разів з Орипою Окунь об'їжджував Максим. Дівчина якось сама в березі гукнула Максима, щоб він проїхався з нею.

А хлопцеві що? Скочив у недавно змайстровану посудину Окунів, усівся напроти Орини і завеслував до острівця, звідки розкочувалось над водою пташине різноголосся.

— Як ти, Максиме, на Романа схожий! — пильно придивляється Орина до малого шибеника.

— Бо я таки брат його, — розсудливо відповів.

— А що ж він тепер робить?

— У Сипяві папський ліс рубає.

— Тебе Роман любить?

— А хто його знає.

— Як це так? Невже ти не знаєш, чи любить Роман тебе? — більшають чорні дикуваті очі дівчини.

— Таки не знаю. Іноді він такий добрий, хоч до рани приклади, а інколи, ні сіло ні пало, зразу ж за попругу хапається. А хіба може любов з попругою бути?

— Може, може, Максиме! — сміється Орина. — Ти, певне, заробив на горіхи?

— А хоч би й заробив, то насварився б Роман пальцем — і все гаразд було б.

— Ох і варивода ти, — хитає головою Орина.

І вдруге дівчина знову ж таки заговорила про Романа, начеб не було їй більше про кого питатися. І тоді Максим здогадався, що Орина закохалася в Романа. Про це він наодинці візьми та й ляпни братові, а той цитьнув на нього, витріщив очі і взявся за попругу. От і добери толку після цього, що таке любов?..

Максим відімкнув колоду і слідом за Костянтиним скочив у човен. Під веслом полохливо обізвалась вода, а хлопчакі відразу повеселіли: хай тепер Окунь, хоч він і староста, наспле їм на хвіст солі. Недалеко від гатки Максим притирається аж до самого берега, бо ж хіба він не знає, що на глибині оселився Вершивод — найстарший водяник. Йому нічого не варт зтягнути човна у вурт.

Аж за перевозом, недалеко від Козацького броду, хлопчакі заналили смільну лучину у виплетеній з дроту сітці, припасованій до тички на самому носі човпа.

— Ну, ні пуху ні пера! — сплюнув через ліве плече Максим і правою рукою взявся за остя.

Над рікою захилиталось кустрате гніздо вогню, вихоплюючи з темряви нерівні шматки берега, а вода просвітілася до самого дна, на якому задихаючись проростали кучері затопленої трави і червонолозу. Нахиливши голову, Максим пильно дивиться в глибінь, мов читає книгу. І звичайне письмо затопленого дна неждано починає про-

ростати картинами підводного царства. То золота рибка розкривас свої хороми, а в них блищать і срібло, і золото, і чується мелодійний спів ріки, і гомін грамофона. Хіба ж його не почус сьогодні Максим, якщо пофортунить на рибалці? Тільки він буде вже розумнішим: хай за путящу рибину Кондра ставить не дві, а три або й чотири пісні. Та й на забавку Максим віддасть лише одну рибину, бо треба-таки принести матері якусь кошійчину, хай і вона знає, що він не якийсь халамидник, а помічник.

Над човном пролітають вечірні птиці, недалеко важко скинувся сом, а вода тихенько співає і хлипає за веслом, а дно знову підіймає на травах камінні будівлі золотої рибки. І раптом вони розлітаються вщент, бо під берегом сонно гойднулася не то рибица, не то поліно. В Максима завмерла душа, а руки самі жбурнули остя в глибінь. І ось уже між пальцями дрібно затремтіло сухе держално і враз рвучко крутнулося під човен.

— Тримай, тримай, Максиме! — злякано вигукнув Костянтин і відіпхнув човна ближче до течії.

Тепер рибица шалено метнулася вбік, і Максим ледве не випустив остя. Костянтин поклав у човен весло, а сам підповз до Максима. Хлопчаки вхопилися за остя і почали його підтягувати до себе. Незабаром їм в очі раз і вдруге плеснула вода: рибица, звиваючись, як могла, рвалася в глибінь і тягнула за собою хлопчаків. Але ось вони, покректуючи від натуги, підважили її, підняли над водою і вкинули в човен. Вогонь криваво заблищав на жовтаво-іржавій лусці щукака, освітив темну велику голову і страшну гущавінь зубів.

— Оце так рибица! — вирвалось у Костянтина. — Ще не було нам такої удачі! — Він підвівся на човні, і хлопчаки радісно обнялися над розплатаною щукою, що важко підіймала півмісяці жабрів. — Це, Максиме, масш собі на хату!

— Пополам!

— Ні, — крутнув головою Костянтин. — Сьогоднішній улов — твій, а завтра — моя доля.

— Хай буде так! — охоче погодився Максим. — Сьогодні більше не будемо бити рибу.

— Треба скоріше везти цю щуку до Кондри, бо ще як перекинемось десь або Вершвод причепиться до нас... — І Костянтин погнав човна назад.

Коли хлопчаки зайшли до корчми, то навіть хворобливі, вічно заплакані очі шинкаря блиснули росинками

раді. Він вийшов з-за шинкваса, поторгав щуку обома руками, промацав живіт і, відразу ж збиваючи ціну, сказав:

— Гарна, гарна щука, але з ікрою.

— То й що, як з ікрою? — пасторожився Максим.

— Ціна менша, — смичком гнеться над щукою худючий шинкар. — Скільки ж правите за неї?

— Півкарбованця! — недбало промовив Костянтин.

— Ти здурів, хлопче? — округлив сльозами натерті очі Кондра. — Що вона в тебе — золота?

Але Костянтина не так-то легко збити з пантелику: хіба не догадується, що його хочуть об'їхати? На те і Кондра є в селі.

— Може, й не золота, але таки срібна! — з гідністю відповідає корчмареві і обома руками, аж покректуючи, підносить рибину, щоб усі бачили, що то за добро.

Навколо хлопчаків збираються люди, вони теж хвалять рибу і хлопчаків, а душа Максима увесь час полощеться в теплі радощів.

— Даю два злотих, більше ні копійки! — кладе свою ціну крутій.

— За два семигривники, дядьку, віддамо! Цією рибиною всю корчму три дні годуватимете, — вступає в торг і Максим, а навколо зривається регіт.

— Давай, Лукаше, два семигривники.

— Хлопчаки їх чесно заробили. Не треба ошукувати їх.

— За таку рибину панський кухар і півкарбованця кине.

— Ти, може, і рубля скажеш? — визвірився Кондра на підшилого дядька. — Беріть, бродники, два злотих, і, де вже моє не пропадало, двічі заграю на грамохвопі.

— Потрібна мені ця гра, — зневажливо говорить Максим, начеб у нього й не ворухнулись, запрошуючи до танцю, чортенята в обчасах.

В цей час відчинились двері, і до корчми з галасливим виводком увійшли панські двораки. Октав Пігловський спритно метнув на шинквас півкарбованця, він, роздвоюючись, закрутився в повітрі і дзенькнув біля самого Кондри.

— Наливай, Лукаше, за упокій діда Дуная.

— А що, Октаве, з ним? Нещастя якесь? — загомоніли люди, а в Максима випала щука з рук.

— Дядечку, що з моїм дідом? — кипувся до Пігловського.

— В буцегарні сидить душогуб! Пана хотів убити! — обернувся до людей, підіймаючи над головою довгі руки.

На якусь мить зітхнула, завмерла вся корчма, тільки на підлозі ворухнулась рибица. Максим підхопив її, поклав на шинквас, прислухаючись до голосів панських посіпак. Шинкар всунув хлопчаківі два злотих і, поводячи вухом, щоб нічого не пропустити про старого Дуная, сказав, що пізніше програє. Але тепер Максимові було не до музики. Він, не тямлячи себе, вискочив з корчми, на порозі хотів попрощатися з Костянтином.

— А ти куди, Максиме?

— Рятувати діда Дуная,— промовив з сльозами у голосі.

— То і я з тобою,— зашепотів Костянтин.— Візьмеш?

— Ходімо, Костю.

— А як ми його будемо рятувати?

— Побачимо на місці. Напевне, підкопаєм буцегарню.

Хлопчаки кинулись бігти притихлою вулицею. Незабаром вони опинилися біля зборні, тихцем обкружляли павколо неї, перелізли через пліт і, тремтячи, стали під глухою стіною холодної.

Тихо навколо і за стіною тихо, неначе у домовині. Максим вухом припав до вогкої стіни і незчувся, як з очей покотилися сльози, а з грудей вирвалось схлипування.

— Не плач, Максиме, може, все ще минеться,— втішає його Костянтин.

— Коли б то минулось.

— Максиме, я збігаю за лопатою,— шепче Костянтин.

— А де ж ти її візьмеш? — намагається так говорити, щоб не чути було в голосі сліз.

— В повітці Євдокима Юренка. Я знаю, де в нього різне начиння лежить.

— Катай!

Костя підіймається на пліт, м'ячем котиться донизу, і вже його кроки глухо даленіють у темряві. А Максим ще міцніше припадає до стіни й починає тихцем гукати:

— Діду! Діду Іване!

І неждано щось ворухнулось, заскрипіло в стіні і почувся голос діда Івана:

— Максиме, дитинко, це ти?

— Діду, ой діду! — підіймає руку до крихітної волокової щілини, крізь яку не пролізе й дитячий кулак, і не знає, що сказати старому.

— Чого ж ти сюди прийшов?

— Ми з Костею хочемо вас врятувати... Костя за лопатою побіг. Ми підкопаємося знизу...

— Не треба, Максиме.

— Чого ж не треба? Ви втечете в ліси, а я вам буду їсти носити.

— Спасибі, дитинко, — розчулено говорить старий. — Та не подобає тікати мені.

— Чого ж, діду, не подобає?.. — сльозами тремтить голос у хлопчика.

— Бо я вже старий.

— Ех, діду, втікати ніколи не пізно... Ось уже Костя лопату несе...

— Ні, Максиме, втікати я не буду. Ти краще навідайся до баби Ганни...

* * *

Степан Васильович прокидається і, мов ужалений, зіскакує з ліжка: хтось міцно тарабанить у двері. «Невже поліція? Невже провал?» Ще теплі шматки сновидінь кидаються врозтіч від нього, а натомість у душу просочується противний холод. Учитель навпомацки, нервуючи, знаходить пачку листівок, розділяє її надвоє і вкладає в чоботи. Тепер він швидко взувається на босу ногу, накидає на плечі піджак, виходить у клас і вже з порога спокійно, навіть позіхаючи, питає:

— Хто там, причипний, так тарабанить? Чого б ото вночі ломитись у двері?

— Степане Васильовичу, це я! — озивається голос Романа Волошипа.

Вчитель полегшено зітхає і тільки тепер чує, як під ногами розповзаються листівки і як млість розтікається по його руках, начеб вони цілий день махали косою.

— Що трапилось, Романе?

— Біда... — стогоном обзивається темрява.

Вчитель відчиняє двері, пропускає парубка в клас, за-спокійливо бере його за обидві руки.

— Розкажуй, парубче.

Давлячись словами і захилинаючись від обурення, паруб-

бок розповідає історію діда Дуная і нарешті просить учителя:

— Може, Степане Васильовичу, зумієте чимось пособити, бо ми темні мужики. Хіба ж ми знаємо, куди його і як його податися?

— Треба подумати, хлопче,— болем береться душа вчителя. Тепер він з Романом заходить до кімнати, тихцем скидає чоботи і виймає листівки, що вперше потрапили до Медвина, ховас їх під подушку, на якій ще видно слід його голови.

— Подумайте, Степане Васильовичу. На вас уся надія,— тугою бринить парубочий голос.

Учитель засвічує лампу, і його вражає вираз обличчя Романа, його чорні, з неспокійною дичинкою очі і особливо губи — вони зовсім білі.

— Заспокойся, хлопче,— подає склянку води.

Роман п'є, а на його зубах жалісно подзвонює скло.

«До Лісовського треба піти. Він добре знає Чорнокнижного, а той, якщо захоче, законом за одне й те саме і голову зітне, і святим праведником зробить»,— прикидає в думках учитель.

Роман ставить склянку на стіл, мерзлякувато поводить плечима й збирається йти додому.

— То чим зможете, Степане Васильовичу, пособить діду. А я тим часом дам раду з паном,— стпснув кулаки, і в очах з неспокійною дичинкою спалахнув рішучий, злостивий блиск.

— Ти що надумався? — хмуро пасторожився вчитель.

— Придавлю, причавлю пана, мов змію підколодну! — і руками показав, як вкоротить життя Стадницькому.

— Дурне мелеш, парубче.

— Яке вже не є,— косо одвів налиті злобою очі від учителя.

— Сам у Сибір захотів? — зупинився проти Романа, бажаючи як-небудь збити його лихий вогонь.

— Потім хоч у пекло, а знатиму одно: менше сліз пролетиться на землю.

— Навряд чи менше, навряд,— похитав головою.— Скільки їх твоя мати проле?

— Так то мати,— поглибшала навскісна проділка між бровами.— А люди — менше.

— Ти думаєш, син Стадницького буде кращим від батька? Не з того кінця, хлопче, берешся, не з того.

— З якого не берусь, а панові уже не жити. Хай дзвони дзвонять по ньому! — промовив з такою злобою, що вчитель зрозумів: марна справа зараз переконувати парубка.

— А як думаєш розправитися з паном?

— Як доведеться! Зможу — в лісі обухом прикінчу, а пі — руками задушу, — підвів руки до грудей, і вчитель фізично відчув у них шалену силу.

— Гаразд, Романе. Про це пізніше разом поміркуєм. Щось, може, розумніше придумаєм. Бо ти пана чи порішиш, чи пі, а діду Дунаю нашкодиш. Чуєш?

— Чую, — понуро відповів парубок.

— Прийдеш завтра до мене. А сьогодні вечером зробиш не менш важливу справу, — вийняв з-під подушки листівки. — Посієш їх по селу. Не побоїшся?

— Чого ж правди боятися?.. Але рознесу їх теж завтра, бо сьогодні вночі маю випалювати вугілля, — відповів хлопець і потягнувся до листівок.

XXXIII

Вранці мало не весь Медвин прийшов прощатися з дідом Дунаєм. Не прийшли тільки хворі та лихі і ті заздрісні люди, які раді були навіть чужому горю. Були ж і такі дядьки, яких порадувало, що пан зганяє лісовиків із їхніх старих гнізд, мовляв, хай і вони побідують, як ми.

Коли десяцькі та озброєні дробовиками панські двораки вивели із зборні Івана Яроша, люди з усіх боків подалися до нього. Визвірився, було, Октав Пігловський на гайдамацьке зборище, підвів рушницю, щоб стусоннути найближчого хлібороба, та хтось позаду так вгатив його кулачищем у бік, що перед очима полісовщика замигтіли темні мурашки. Він ще раз шарпнувся до людей, але його пальці, мов обценьками, перехопив Мар'ян Полярush.

— Не тріпайся, Октаве, не тріпайся, не вводь мою душу в тяжкі гріхи.

— Це ти, Мар'яне? — лютує і дивується полісовщик, що такий злидар-невдалиця насівся на нього. — Ану, киш на своє сідало, поки ребра не затріщали!

— На жінку свою покричи! Бач, папився, мов кнорос! Хоч губи витри! — презирливо глянув Мар'ян на полісовщика і так зчавив йому роздуті в сугавах пальці, що вони аж хруснули. В лютій душі Пігловського затріпотіли біль і страх боягуза. Блимаючи рухливими, наче

в зеленухи, очима, він опутив рушницю допизу і мусив дати хліборобам попрощатися з дідом Дунаєм.

Люди, зітхаючи, обіймали свого Івана, тиснули йому руки або просто приторкалися до його одежі чи сивої, з прозеленню бороди. І подобрішали сиві од смутку очі старого, які за одну ніч глибоко ввалилися в очниці. А він ще недавно журився, чи не відсахнеться від нього село, чи не зціпить його переляк. Виходить, недарма підняв на пана руку, недарма прожив на світі: люди не судили його, а вболівали за ним.

— Прощай, Іване!

— Прощайте, діду!

— Прощай, дорога людино!

І він, постарілий, але не зламаний, рівно ішов між селянською силою та безсиллям на свою каторжну дорогу.

Стадницького, коли він верхи під'їхав до зборні, найбільше вразило те, що мало не всі люди співчували старому, лише купка дукачів стояла осторонь, не приєднуючись до юрби. Хтось із них, очевидно, тільки для пана, кипув:

— Тепер пиши Дунаєву душу на вічні поминки.

Кілька людей поглянуло на Стадницького, в їхніх очах він спочатку прочитав здивування, а потім люту ненависть.

— Збіднів би цей гнилоїд...— долинув злобний уривок чиєїсь мови.

— Зажерливий достобіса.

— Не пасититься ніяк.

— Терпить люд від панів, як Ісус на хресті.

Еге, он куди воно зайшло! Його ж хотіли вбити, а співчують не йому, а душогубцеві. Що тільки робиться з селом! Аркадій Валеріанович під'їхав до старости, який крутився навколо сторожі й десяцьких, хмуρο відкусив:

— Відпусти підводу. Хай убивцю пішки женуть до повіту.

— Це ж далеко, папе,— здивувався Окунь, виймаючи з-за пояса пакет до станового пристава.

— Встигнуть на вечір,— підвів руку з арапником і поїхав на прогулянку до лісу.

Неяскраве сонце вже до зеніту підтягнуло за собою хмарини, коли пап Стадницький, обтяжений злібною на мужиків, повертався в село. Здалека на шляху він побачив стару Чайчиху. З порожньою торбою за плечима вона поволі брела непротряхлою колією, ліщиновий ціпок обе-

режно промацував дорогу. Пан порівнявся з старою, поздоровкався, рухом руки зупинив коня.

— Куди йдеш, Катерино?

— На села, паночку, за жебрами на села, — важко дихає стара і рукою лізе під благенський сачок.

— Тяжкий твій хліб, Катерино, — пожалів пан старчиху і навіть подумав, чи не допомогти їй чимось.

Але сьогодні Чайчиха не вклонилась йому, не схлипнула, не зітхнула, а ближче підійшла до пана й з гіркою строгістю промовила:

— Ніде тепер, паночку, нема легкого хліба. І ваш — тяжкий, мов камінь. Неслава, поговір іде про вас, що дуже ви бідні. То візьміть від мене свій подарунок, може, хоч на ньому розбагатієте — для когось моя рука легка, — і всунула панові в руку той сороківець, що отримала за свічники.

— Це що? — глянув на сороківця, кров обурення залила горде й пещене обличчя, залила на ньому і ті лінії, що творили підкову щастя. Аркадій Валеріанович підняв арапника, але не вдарив стару, лише люто жбурнув їй в обличчя свою монету. Сороківець, ледь черкнувши хустку старої, безсило впав у масну грязюку, застряг до половини. Але сонячний промінець знайшов незамулену цяточку срібла і вона блиснула, мов чиясь сльозина.

* * *

Левко Щербина, приїхавши з ярмарку, тільки надвечір довідався про страшну новину, і то — не дома, а на подвір'ї Лукаша Кондри, якому згодився за два з половиною карбованці привезти з Щедрової горілку і рибу. Тяжка звістка приголомшила парубка, тільки тепер він відчув свою провину перед лісовиками і дідом Дунаєм. Виходить, не брехав Матвій Боцюн, кажучи, що через дурний розум Щербин пан може виселити з лісу і Морозенків, і діда Дуная, і Гончарів. Ніколи не вгадає чоловік, звідки на нього візьметься напасть, їй-бо, ніколи.

Левко раптом чогось розсердився на коней, вдарив рукою по зубах підручного, а потім за якесь слово зчепився з Кондрою і відмовився вкладати на воза порожні пляшки.

— Ти, парубче, може, чемериці об'ївся зранку? — гримнув на нього шинкар. — Я за тебе маю налаштувати фуру?

— Хай вам дідько налаштує! — парубок вихопив з кишені завдаток, жбурнув його оторопілому шинкареві, скочив на воза й погнав коні на хутір Варави.

Пан Варави привітно зустрів Левка, подав йому руку, а потім сильно вдарив по дужому плечі:

— Ну, як, Левку, живеш?

— Часом з квасом, порою з водою, — сміливо промовив хлопець.

— Поїдем сьогодні на посвіт щук бити?

— Поїдем, пане. А хочете — сам з братами наб'ю вам щупаччя, тільки, богом благаю, допоможіть мені.

— Що ж трапилось, Левку, з тобою?

— Не зі мною, а з дідом Дунаєм.

На обличчі Варави одразу прохоллоло тепло усмішки, а в навскісних очах роздвоїлись думки.

— Ти що ж, Левку, за душогуба заступаєшся? — невідомо куди дивиться пан — чи на парубка, чи в якусь далечінь, шукаючи там постать старого чумака.

— Який він, пане, душогуб? В нього панська челядь навіть ножа не знайшла.

— Викинув десь.

— Усі сліди обшукали, а не знайшли. Видать, лише налякати хотів Стадницького. Що з горя не зробить чоловік?

— Чого ж ти хочеш? — затікають неприступністю зморшки обабіч тутого кібчастого носа Варави.

— Щоб ви заступилися за діда, — беруться благанням світло-жолудеві очі парубка, і навіть темні крапинки на них віддають смутно-вологим блиском.

— Як же я можу заступитись? — розводить руками пан. — Що я, суддя?

— Можете, пане. Ви ж, дай вам боже здоров'я, не перший рік знаєте судового слідчого, Чорнокнижного, значить... Поговорите з ним, як на духу... Хіба ж можна запаковувати в тюрму такого чоловіка, як дід Дунай?

— Ні, Левку, з цього пива не буде квасу! — рішуче говорить пан. — Ні свого, ні чужого імені я не зв'яжу однією шворкою з непевними людьми. Та й тобі не раджу...

— Ех, пане, пане, — Левко докірливо похитав нахиленою головою.

Вараву здивувала і образила парубоча впертість, він рвучко стрепенувся, і в його навскісних очах замерехтіли лихі і завзяті іскорки.

— Ти, Левку, вважаєш, що я невірно розсудив?

Левко, не бажаючи образити пана, промовчав.

— Ти, хлопче, гадаєш, що дід Дунай такий уже заповзатець, герой? Дарма — не так думаєш.— Варава підійшов до стіни, бережно тицьнув пальцем у шматок старого оксамиту, в який було вшито шістнадцять накопечників стріл.— Ось кого можна героєм назвати. Шістнадцять ворожих стріл попало в тіло козака!..

Нечемний Левко навіть не дослухав Віталія Стратоновича, приклав кулака до грудей і, дивлячись снідлоба, вперто промовив:

— А хто ж лічив, скільки панських стріл попало в серце діда Дуная? Надійсь, в тому серці живого місця нема.

Віталій Стратонович застиг від здивування: він і досі не міг збагнути, що ж за одно цей схожий на вола парубок.

А Левко вклонився панові й понурою, вахлуватою ходою вийшов з світлиці.

Тодоска наче ждала парубка в передпокої, зміряла його злохитрим поглядом, але солодко запитала:

— Що, Левку, з'їв облизня? — ледь помітною оборкою зморщечок обметуються її повні уста.— Отак-то...

— Помовч, фіндюрко! Бо я тобі, чортова пригуль, виполю безсовісні патли! — гусаком зашипів парубок і підняв над головою ключниці розчепірену руку.

Тодоска відхилилась, навколо її переляканих уст зразу ж розметалась уся оборка зморщечок, а на чутливому підборідді тіпнулася підківка, що відділяє підборіддя від вола.

— Тю, божевільний,— опам'ятовуючись, прошепотіла вона, боячись, щоб Варава не почув пересварки.— Божевільний...

— Від самшешної чую,— так само тихо промовив Левко, хряснув дверима й вилетів з панської оселі. Лише торкнувшись рукою до драбиняка, він вискочив на воза, міцно став на помісницю і погнав коней додому. В душі і за плечима парубка коливалась вага пережитого, коливалась його провина перед дідом Дунаєм: іноді ця провина хижою птицею стискала парубочі плечі, і Левко несамовито гнав коней, мов цим він міг відірвати від тіла свій неспокій.

На зрубі, недалеко від крайньої вулиці села, височіли два панські стоги сіна. Не раз, їдучи до лісу, бачив їх Левко, не раз пропливали вони перед його заклопотаними счима. А сьогодні глянув парубок на них і аж коні чогось

притримав. Згадалося, що в минулу косовицю їх вивершував дід Дунай, бо мало хто в селі міг так справно вивершити скирту чи стіг. От і до цього часу красиво підіймається до неба робота людини, а саму людину затиснули у вузьку смердючу клітку тюрми. І тільки один пап винен у всьому. Йї-бо, тільки він. Левко ще більше хмуриться і шикче схиляє уперту голову.

Надвечірнє сонце, вихопившись з хмари, одразу начорнило під шиями обрубки тіней. Навколо цих пеньків літо щороку кораловим намистом розсипає запашну суницю. Тут її визбирують і люди, і худоба, в косовицю і молоко духмяно віє лісовою ягодою. Чого ж це згадалось? Ага, тому що він бачив, як і дід Дунай, злізши з стога, нагнувся до якогось пенька за суницями, а біля нього раз по раз брипіла дзвоником чиясь гостроклуба корівка. А в цьому році дід уже не буде збирати ягоду... Думки, наче ті куці обрубки тіней, сповзають і розповзаються в парубочій голові і розпалюють у ній немилосердний гнів. «Збіднів би ти, пане, аби лісовики залишились на місці? Оббираєш людей, як татари оббирали. Стерво ти, папе, стерво!.. Але ж це саме говорив Матвій Боцун про Левка...» Думки зупинилися, парубок крутнув головою: «І все одно стерво — пап»,— вперто в думках промовив Левко, позираючи на високі стоги, горіли б вони ясным вогнем. Хлопець намацує в кишені сірники, але одразу ж відсмікує від них пучки, неначе по них поповз нерозбуджений вогонь.

— Чом, Левку, так на панське добро задивився? — неждано чує позад себе насмішкватий голос. Парубок сполохано озирнувся і побачив на дорозі Юрія Дзвонаря з сокирою на плечі.

— Заманулось, то й задивився,— неохоче буркнув і насупився на просмішника.

— В кишеню ж не за сірниками лазив? — підсміюється Юрко.

— А твоє яке діло? — розсердився Левко.— Може, лазив за таким бісом, як ти.

Дзвонар підійшов ближче до воза і довірливо поглянув на Левка:

— То і я, чуєш, теж лазив у кишеню за таким же ділом, як ти... Хіба не варто панові поставити за дуплогубство оці дві свічі? — показав рукою на стоги.

— Таки варто,— відразу погодився Левко.

— То, може, й поставимо разом? — гостро поглянув парубкові у вічі.

— А як дізнається хтось? — терпне Левкова душа.

— Не дізнається... Знаєш, як зробимо? — вискакує па полудрабок. — Вночі ти підпалиш стоги, а я буду пильнувати. Тільки проб'ється вогонь — вдарю на дзвіниці у дзвін. Ну, ти зразу ж і катай до мене та й будемо вже обоє бити на сполох.

— Ловко придумано, — посміхнувся Левко. — Йй-бо, ловко. Що ж, так і зробимо, — подав руку Дзвонареві, той міцно її потис та й пішов до села.

А вже до Левка, розмахуючи руками, поспішають близнята і несуть на своїх повільних, недовірливих обличчях великий подив: мовляв, як же міг їхній старшенький по-сваритися з Кондрою і навіть задаток повернути?

— Ой Левку, що ти наробив? — Хлопці з обох боків вискакують на воза.

— А ніби що?

— Кондра приходив до нас. Тато гніваються: це ж два з половиною карбованці пішли за водою. Казали, що батогом відшмагають тебе.

— Це вони можуть, — Левко передає віжки Григорію, а сам зіскакує на землю. — Ідьте додому, а я увечері прийду, коли тато перебушують.

Близнята схвально нахилили широкі шиї, погнали скоріше коні, а Левко ще обернувся до стогів, зібрав до купи брови і тихо промовив:

— Стерво ти, пане, задрісне стерво, а горітимеш ясним огнем. Йй-бо, горітимеш.

XXXIV

Дженджуристий пап Чорнокнижний завжди на ніч змащував поріділе волосся і обличчя молодим вершком сметани, а підкучерявлені клинці роздвоєної бороди, щоб не так пом'ялась вона, вкладав у чистеньку з поворозками торбишку. В такі часи він ставав схожим на коня, що встромив голову в мішок з вівсом. Молоді покоївки, яких часто міняв неодружений пан, спочатку пирхали з таких витівок, а потім звикали до них, звикали ще й до гіршого або через кілька днів покидали настирливого в зальотах судовця. Він і залицявся кумедно. Після смачного обіду чи вечері м'якими кроками підходив до свіжої дівчини, солодко мружив па неї очі:

— Серденько, ви ж звідки?

— З Бруслинова, пане.

— З Бруслинова? Гарне село. Батька-матір маєте?

— Не маю. Померли, пане,— зітхала дівчина.

— Добренько,— відповідав своїм думкам судовець.— Добренько. А хтось з вашої рідні був коли-небудь під судом чи слідством?

— Та ні, бог милував...

— Добренько. А ось ви, серденько, напевне, таки підете під суд.

— Та що ви, пане! Хай бог милує від такої напасті,— жахалася дівчина, а пан починав репетувати посміх, і з чорних хащів його бороди та вусів червоною скойкою розтулялися м'які солодкі губи.

— За таку вечерю, серденько, маєте нести відповідальність по другій частині двісті шістдесят дев'ятої статті уложення про кару. Караю на перший раз трьома поцілунками.

Потім з кожним днем збільшувалася цифра статті і збільшувалась кара. А далі надходив інший суд: пан, уже не називаючи жодної статті, ввічливо звертаючись лише на «ви», повертав дівчині паспорт, кидав їй на сльози пару карбованців, а терту куховарку-зводницю посилав на базар підшукати свіжу покоївку. Про нього навіть Варава інколи говорив з неприязню: «Цей українофіл єдине гарне бачить у народі — лише любовниць. Він і на землю вкладається, мов на коханку».

Сьогодні пан Чорнокнижний був у препаскудному настрої: нова покоївка не зрозуміла панського жарту про суд і замість трьох поцілунків одміряла йому одного ляпаса. Солодкуваті очі пана одразу налилися біллю і шаленим гнівом, а перед ним закружляли усі статті, за якими можна було б судити цю дурну дичину, яка аж загуркотіла з дому. Разом із цим він бачив привабливі лінії дівочих стегон, на які щойно в думках клав свою руку.

Щоб трохи заспокоїтись, Кость Іванович навстоячки вихилив пугар бессарабського мерло¹, заглянув у свою працю про українські народні суди в давнину, але годі було сьогодні виловити в голові хоч одну путню думку. Чорнокнижний неухважно, за звичкою, перехрестився на розкішний, з червоного дерева кіот, потер лівою рукою щоку, оту, яка й досі пекла рака, та й почав потихеньку вкладати в торбину клинці своєї бороди. І саме в цей час на ганку загупали чийсь швидкі кроки, потім шалено за-

¹ Мерло — сорт червоного вина.

дзвонив дзвоник, незабаром постукали в двері, вслід за чим у світлицю всунула перелякане полиняле обличчя немолода чепуруха куховарка.

— Костянтіне Івановичу, їй-бо, до вас проти почі прителющився Тадей Станіславович. От немає в чоловіка ні совісті, ні спокою, — понижує голос.

Чорнокнижний люто здер з бороди торбинку, чорткнувся, плюнув з досади, а потім невдоволено прогудів:

— Чого буркала витріщила? Уклінно проси...

Через якусь хвилину до світлиці входять заклопотані Тадей Станіславович і Василь Степанович. Чорнокнижний якнайщиріше в думках лас непроханих гостей і вітає їх якнайщирішою солодкою, аж липкою, посмішкою.

— Пізні, пізні птахи. Чи, бува, не з зальотів? — і мало не прикушує язика, згадавши свій сором. — Сідайте, сідайте, любі друзі. Що ж вас принесло: чи сидельце, чи весло?

— Біда принесла, — коротко промовив нахмурений Левченко, а Лісовський почав розповідати про випадок з дідом Дунаєм.

— Виходить, старий не тільки пісні співає, — здивувався і задумався Чорнокнижний після розповіді Лісовського. — Ну й що ж із того випливає?

— Допоможіть, Костянтіне Івановичу, — тремтить перехоплене тонкою складкою підборіддя Тадея Станіславовича.

— Я вже раз допомагав йому, — кам'яніє темне обличчя судовця і тільки навколо рота рухаються вологі волосинки, — а він за гайдамацький ніж хапається.

— Ніякого ножа не було в нього. Просто з горя не знав, що робить, чоловік.

— Але ж власна жінка посвідчила, що він хотів убити пана. А за це знаєте що?

— Ні, не знаємо.

— Каторжні роботи.

— Він же старий, дід! — ще більше зажурився учитель.

— Тоді довічне поселення в Сибіру.

— Рятуйте, Костянтіне Івановичу, старого. Все життя буду вдячний вам. Все життя! — хвилюється Лісовський.

— Наше селянство — темне море, — глибокодумно говорить Чорнокнижний.

— А по цьому ж морю, — додає Левченко, — снують корсарські кораблі з сітями для наживи і тягнуть вони

все, що можуть: і шкіру, і душу, і гроші, і свиту, а в море викидають одні нечистоти... Зробіть, Костянтині Івановичу, добре діло — відчепіть з гачка смерті невинну душу.

І хоча від мови Левченка повіяло, як подумалось, соціалізмом, але вона вразила Чорнокнижного, який не цурався піднесеного чи виразного, мов різьба, слова. І в судовця одразу почав мінятися настрій:

— Ох і будуть мені вибивати очі за цього діда, але ще раз постараюсь допомогти йому.

— Спасибі вам, — вклонився Левченко.

— Старий в канцелярії станового чи в тюрмі?

— В тюрмі. Повели туди без постанови, бо пристав кудись виїхав на села.

— Це навіть трохи краще, — жвавішає жукувате обличчя судовця. — Але ж єдиного свідка, жінку старого, треба як слід підготувати. От гава стара розмололась, мов колесо без букші.

— Дякую, Костянтині Івановичу. Я візьмусь за неї, — прояснюється Лісовський.

— Лауреат академії навіть в брехні пробує свої сили, — засміявся Чорнокнижний. — Ну, зараз на добраніч. Я ще маю обмізкувати цю справу, знайти якусь відтулину, а сніданком, — стишує голос, — непомітно приходьте до мене... Там уже я буду не Костем Івановичем, а вашим благородієм...

XXXV

Вранці тюремний конвоїр з гвинтівкою наготові привів до судового слідчого діда Дуная, а сам виструпчився біля дверей. Чорнокнижний заклопотано подивився на тюремника, запитав, кого він привів, несхвально похитав головою і звелів підписареві записати в арештантську книгу ім'я та прізвище старого. А потім, раптом щось згадавши, послав підписаря в суд.

Дід Дунай мовчки, скорботно дивився на судовця і згадував ті часи, коли він бачив його у Лісовського. Ще так недавно це було, а, здається, пройшла ціла вічність. На диво, до камери слідчого незабаром прийшли і Лісовський, і Левченко. Костянтин Іванович діловито провів їх до другої кімнати, а конвоїру наказав вийти на ганок.

— Розписочку, розписочку, ваше благородіє, дайте на рештанта, — промовив коротколиций і дрібноносий конвоїр, зиркаючи то на діда, то на судовця.

Старий здригнувся, а Чорнокнижний розмашисто й красиво черкнув кілька слів, дав напірець конвоїру, той прочитав його, заховав за обшлаг шинелі, по уставу цокнув каблуками, обернувся кругом і загримів з казенного дому.

Тепер Чорнокнижний уважним поглядом змiряв старого:

— Пізнаєте мене?

— Пізнаю, пане.

— Добренько... Сідайте, діду. В ногах нема правди.— Показав рукою на стілець.— Вас учора допитували?

— Ні.

Обличчя Чорнокнижного повеселіло:

— Ви, певне, в сорочці родились.

— Воно й видно,— понуро відповів старий, подумавши, що пан глузує з нього.

— Знаєте, чули, яка висить кара над вами?

— Знаю: вночі розказали арештанти.

— Добренько. І страшно, діду?

— Невесело,— зітхнув старий.— На віку мені вже доводилось умирати, а не так тяжко було, як тепер.

— Покаялися в душі?

— Ні.

— Як ні? — здивувався Чорнокнижний.

— А за що мені, добра людино, каються? Винен пан, а не я,— спокійно, мов і не перед слідчим сидів, промовив дід і правдивими очима поглянув на вікно, за яким, колишучи м'який весняний вінець проміння, підіймалося сонце.

— З такими думками, діду, не тільки на каторгу, а й на шибеницю можна потрапити,— песхвально наморщив чоло Чорнокнижний.— Але ви маєте аж два щастя: перше — при вас не було зброї для вбивства, і друге — про вас турбуються вчені люди,— кивнув головою на двері другої кімнати.— Не знаю, чим ви так до душі їм припали.

— Спасибі добрим людям.

— Спасибі не відбудете,— двозначно промовив Чорнокнижний і стишив голос.— Отже, діду, беру на себе великий гріх, вперше беру! Втямте собі: всюди, де вас не будуть допитувати, маєте говорити одно: ви хотіли тільки налякати пана, побити, потрощити йому зі злості вікна. Тільки вікна! — І навіть рукою показав на перехрестя ра-

ми, по якій краплиною крові повзло червонокриле сонечко.— Зрозуміли?

— Зрозумів, ласкавий пане,— гордо підвівся старий із стільця.— І прошу вас: не беріть на свою душу великого гріха. Я всюди скажу, як воно було,— хотів убити пана!

— Ви збожеволіли! — розгублено підвівся Чорнокнижний, не вірячи своїм вухам.— Я вас врятувати хочу, розумієте — врятувати!

— Брехнею не врятуєш себе. Ніколи я не чіплявся за неправду, то чого маю чіплятись тепер?

З другої кімнати вийшли схвильовані Лісовський і Левченко.

— Кому, Іване Петровичу, потрібна така правда!? — обурено промовив Лісовський.— Скажіть, кому?

— Мені вона потрібна! — переконано сказав старий.— Усі наші люди знають: я мав убити пана. То хіба тепер, коли мені стало сутужніше, я можу сказати, що обманув їх, що думав тільки в піжмурки гратися з паном?

— Одумайтесь, діду, поки є час! — схопився за голову вчитель.

— Не одумаюсь, сину,— твердо поглянув на Степана Васильовича, провів пальцями по своїх очах і знову на рамі, мов краплину крові, побачив сонечко, що теж попало в неволю.

— Конвойний! — гукнув Чорнокнижний, навстіж відчинивши двері.

На ганку заgrimів приклад, загупали важкі чоботиська.

Коротколиций тюремник мовчки переступив поріг, підвів свинячі вії на слідчого.

— Заберіть його! — махнув рукою на старого.

Тюремник вийняв з обшлага розписочку, шанобливо віддав її слідчому і, обертаючись до старого, коротко, крижаним голосом наказав:

— Айда на царську квартиру!

Вражені, приголомшені, розгублені Левченко і Лісовський пішли слідом за тюремником. Вони стали на ганку, з жалем дивлячись, як горда, нескорена сила ішла під багнетом байдужого, отупілого на людських стражданнях тюремника. Раптом серед вулиці зупинився старий, підняв угору обличчя.

З високої, хмарами мальованої бані неба обізався відгомін не то срібного дзвона, не то дивовижної скрипки.

Дід Дунай приклав руку до очей, поглянув на небо, щось відшукав на ньому, посміхнувся і зацлакав. А корот-

колищій тюремник зашипів завченими цурналками тюремних команд, злегка штиркнув старого багнетом у спину. Дід похитнувся, мов сліпий, ступнув по брукові, але його очі були звернуті до високості, яка трусила й трусила на землю срібло далекого дзвона.

— Лебедина пісня! — тихо, з болем в голосі і душі промовив молодий учитель, побачивши і збагнувши ще одну жорстоку сторінку життя, але й вона вчила тільки одного: любити людину і до скону боротися за її долю.

XXXVI

Вже другий день і над Медвином пролітають лебеді. Вже другий день над фіалковим маревом лісу, над сірозеленавим туманцем прибузьких верб і яворів, над зеленооким безладдям замшілих стріх сіється і сіється срібний двоголосий передзвін. Може, то не тільки птиця, а й вербне сонце розгойдує свій передсвятковий дзвін і струшує на землю співуче золото росин. Воно, це сонячне золото, нерівними жмутками лягло на гребені хвиль, по вінця залило тихі, з вибіленими кладками копанки, а кожна калюжка вмістила в собі не мало — не багато, а цілий круг світила.

Краплинки сонця вже встигли розкотитись веснянками на обличчі й руках Матвія Боцюна і поки що не всілись лише на повіках, але й вони вже беруться підозрілою барвою, ладні от-от прийняти неминучий весняний посів. Але це найменше турбує чоловіка, який мовчазним володарем ріки снує від одного острова до другого, ставить ятери і невеличку пересипну сіть, освітлений огнем лучини, б'є острогою по почах чутку щуку, а втомившись — і прикурне у човні. А зараз Матвій нарубав вербових кілків і сокирою вбиває їх у берег, бо ж скрізь над рікою має рости дерево, приємно ж, коли воно, молоде та квітуче, стоїть у воді, мов наречена в стрічках.

М'якою, непротряхлою стежкою іде його Явдоха з ув'язаним у хустку горням. Вона підходить до чоловіка, довго дивиться на його працю і зітхає.

— Чого так тяжко? — з-за плеча поглянув на жінку й далі забиває вербовий пакіл.

— Не має, скажіть на милість, чоловік роботи — комусь задурно загорожу обсаджує.

— Не комусь, а собі, — рівно пояснює Матвій.

— Іще що вигадай!

— І що ти, бабо, тямш? — чоловік насмішкувато дивиться на жінку, скидає шапку, і огнистий полукінок вогкого волосся сиплеться йому на очі й потилицю.

— Скажи, може, щось і втямлю, бо я ніколи нічого в тебе не знаю.

— Таки й не знаєш, — переконано говорить Матвій. — Розумієш, є земля, що з неба впала, а є, що у воді пропала. От наша саме і знаходиться під водою. Оце я її і відміряю пакіллям, — що вийде з води, те й наше!

— Ох і дурний ти, Матвію, дурний, — присідає жінка біля човна і вив'язує горня, поверх якого лежить окраєць хліба. — Прогнали тебе з землі — на воду перейшов. А як звідси наженуть, що будеш робити?

— В землю піду, — так само рівно відповідає чоловік.

— В могилу? — жахається жінка.

— Чого я там, у могилі, не бачив? На шахти подамся. Кажуть, під землею правди більше, аніж на землі, бо люди там коло смерті ходять.

— Перед смертю завжди більше правди в чоловіка, — заспокоївшись, розважливо говорить Явдоха. — Ходи щось перекуси.

— Я пізніше. Візьми в сапетці рибу.

— Вловив щось?

— Та є сяке-таке.

Явдоха розгортає нарізаний з котиками червоноліз і радісно скрикує:

— Ой сом який! Десь з півпуда потягне!.. А чого він такий порізаний?

— То я його у видри вихопив.

— Як у видри? — зацікавлюється жінка, яка полюбляла слухати дивовижні розповіді свого чоловіка.

— Заснув я в човні, коли чую — щось тихенько вовтузиться біля берега. Підвів голову, а біля верби видра патрає оцього сома. Як гукну я на увесь голос, а видра — цирхнула, наче кицька, та й шубовсть у воду. От і дісталась така здобич мені.

— Зразу ж сома до Кондри занесу, бо вже борошна й на одне печиво не вистачить.

— Мети, жінко, таки нема щастя рибині: від одної видри понаде до другої. Як наш пастушок? — ворухнулись в усмішці веснянки при згадці про найстаршого сина.

— Мале воно ще, мале, — жалісно прикладає жінка руку до щоки. — Так за день натомиться, навихається, що через перелаз не може переповзти.

— От, може, наріжуть землю, тоді інакше заживемо, — світяться очі далекою надією. І жінка стрепенулась од неї, підійшла ближче до чоловіка.

— Щось нове чув, Матвію?

— Та ні — те саме, — гасить очі золотим вінцем довгих вій, підходить до човна і з прова дістає невеличкі верзунки. — Дасиш Пилипкові, а потім, дивись, і чоботята шкапові пошиєм йому. А як багатшими станемо, то, гляди, і в школу пошлем.

— Де вже там нашому про школу думати... — махає рукою Явдоха. — Коли ж ти додому прийдеш?

— Певне, вранці. Іди ж, стара, юшки дітям навари, бо вже й вечір скоро.

Явдоха, залишаючи на вогкій стежці сліди, іде до села, а Матвій забиває в берег останнє пакілля, і йому вже починає віритись, що справді якогось дня за частоколом верб підійметься з води його земля і він на ній житечно посіє і городину посадить. Химерні ж бувають думки в чоловіка, снуються собі та й снуються, а в це стеливо непомітно вплітається мелодійний дзвін. Матвій підіймає голову і швидко знаходить в небі трьох лебедів, які, не махаючи крильми, навскіс опускаються на плесо. Яке ж нещастя пронеслося над лебединим ключем, що на воду опускається лише трійка птиць? Вони важко падають на річку, пливуть до острова і зникають за ним...

Увечері, коли Матвій саме збирався повечеряти, до нього підійшов Мар'ян Полярш.

— Сідай, Мар'яне, підживимось трохи, — запросив на човен чоловіка.

— Та цієї вечері й тобі мало буде, — глянув Мар'ян на невеличке горня.

— Мало — не мало, а якось поділимось. Ти ж пе вечеряв?

— Ні.

— От бачиш. Або, знаєш, зробимо зараз панський бал. Ти розклади багаття, а я потрушу жаки. Може, якась щука й влізла, то й спечемо її, — Матвій поставив на землю горня з їжею, легко ступнув у човен і поїхав до жаків.

Над водою гірко і п'яно пахло осиковими сережками, вербовими котиками і соком, що пробивав молоду кору. До округлого, мов чаша, острівця хилився обведений срібною дужкою молодик — і йому хотілось упасти на теплі груди землі, а не на холодну хвилю. Біля острова лунко

викинувся сом і перелякано, крізь сон, заячали лебеді. Матвії таки витрусив із ятера двох дурних щупаків та й поїхав на вогник, над яким навпочіпки сидів Мар'ян.

І вечеря, і розмова вдалися на славу, хоча й мало — двома-трьома словами перекидались чоловіки. Місяць уже впав за острів, коли на тому березі обізвався чоловічий голос:

— Гов-гов-гов! Давай перевозу!

— Я, Матвію, поїду за чоловіком, ти й так намахався веслом за цілий день.

— Ідь, коли хочеш.

Мар'ян вскочив у човен і навстоячки подався на той берег. За веслом то тихо жебоніла, то бухикала вода, і знову спросоння обізвалися за островом лебеді. На березі з сутінок виділялася постать людини. Човен м'яко вткнувся в пісок, струсив кілька росин з куща верболозу. Мар'ян пильніше глянув на невідомого і несподівано почув радісний вигук:

— Мар'яне, це ви?

— Михайле Прохоровичу? — нарешті пізнає, що перед ним стоїть Нагорний. — Звідки ж ви? — придивляється, що за плечем чоловіка стирчить рушниця.

— Прямо з заводу. Хотів підстрелити якогось крижня, та припізнівся. Такий з мене мисливець. А як ваш Плачинда поживає?

— Чорти його не взяли, — нахмурився Мар'ян.

— Економія нової каверзи не видумує? — обережно сідає в човен.

— Поки що не чути. — Мар'ян відштовхнувся од берега. Стоячи на увесь зріст над водою, він здавався у темряві мовчазним героєм легенд, і Нагорний залюбувався ним, залюбувався, як він уміло орудував веслом, під яким закоханою голубкою воркотіла вода.

— Про землю, Михайле Прохоровичу, нічого новенького не чувати? — вже на середині річки запитав Мар'ян. — Чи будуть її наділяти, чи ні?

— Поки самі собі не наділите — ніхто не подбає, Мар'яне, про вас. Земля буде для пана, а для вас — економія.

Мар'ян помовчав, притримав рубом весло, подумав.

— Легко сказати — самі наділіть. А що у нас є? Одні пальці. Ними й землі не вколупнеш. А вся сила у панів.

— Що на це, Мар'яне, сказати вам? Був колись такий розумний чоловік — Тарас Шевченко.

— Шевченка і я знаю,— пожвавішав голос чоловіка.— «Як умру, то поховайте»,— писав він.

— І не тільки це. «Поховайте та вставайте, кайдани порвіте і вражою злою кров'ю волю окропіте». Так, Мар'яне?

— Еге ж.

— Так от Шевченка і запитали колись люди, як їм панів подолати. Він поклав на стіл пучку пшениці й каже: «Оце пани». Потім набрав пригорщу зерна: «А це парод. Коли він схоче — от що зробить з панами». Та й присипав оті всі зернини, що лежали на столі. Так от і подумайте, Мар'яне, в кого більша сила.

Човен пристав до берега. Нагорний першим вискочив на землю, подав руку Мар'янові і зразу ж почав прощатися.

— Може б, посиділи коло багаття? Ми б якусь щучку спекли на вогні.

— Спасибі, Мар'яне. Ще приїду до вас, а зараз нема часу.

— До вчителя йдете? — понизив голос.

— До вчителя. Тільки не дуже дзвонить про це,— пильно поглянув на чоловіка та й пішов берегом до села.

Сьогодні Михайло Нагорний не зайшов до школи, тільки умовним стуком викликав учителя з тісної кімнатки. Перекинувшись кількома словами, вони мовчки пішли до панського ставу, де був прихований човен учителя. Тут Нагорний стиснув руки Левченкові і тихо промовив:

— Степане Васильовичу, сьогодні повітовий справник отримав од губернського начальника жандармського управління такого листа: «За учителем села Медвин ввереного вам уезда Степаном Левченко установить наблюдение, и в случае получения о нем неблагоприятных сведений произвести у него обыск, поступив по результатам такового». Зрозуміло?

— Та наче зрозуміло,— посміхнувся вчитель.— Буду готуватися до другого обшуку та потроху сухарі сушити.

— Листівки, говорите, в надійних руках?

— В надійних.

— Когось я знаю з цих людей?

— Палійчука знаєте, а з Романом Волошиним ще не стрічались.

— Що ж нам тепер із вами робити? Ці листівки можуть прискорити ваш арешт.

— А може, вони якось відтягнуть його? — засміявся

Степан Васильович, іще не дуже вірячи, що йому доведеться потрапити в казенний дім.

— Як це зрозуміти? — з подивом глянув на вчителя.

— Врацці село і економія прочитають листівки, а я тоді ж з відповідними листами і пошлю дві листівки — одну до станового пристава, а другу до повітового справника. Хай знають, хто за крамолою стежить.

— Що ж, спробуйте, не завадить, — схвально кивнув головою Нагорний. — Зараз ніякої підозрілої літератури не тримайте дома. Загрузіть свої полицки монархічним і церковним мотлохом, покладіть, наприклад, на столі «Подольские епархиальные ведомости» та й заглядайте в них при потребі. Привчайтеся до конспірації. Поки що до нас не з'являйтеся — зараз хтось із наших буде навідуватись до вас.

— Спасибі, Михайле Прохоровичу. Не забувайте раба божого, над яким стільки потрудився отець Миколай.

— Думаєте, його робота?

— Його ж, дідька в рясі, — похмуро відповів учитель. — Кружляє над моєю душею, наче ворон.

Нагорний торкнувся його плеча:

— Не журись, козаче, бо якщо будеш сіяти з сумом — вродить печаль. — Та й пішов.

— Я вас перевезу на той берег.

— Краще було б самому, та не знаю, де човна шукати...

На рівчаку, недалеко від острова, Степан Васильович знайшов чийогось човна, надломане весло і відштовхнувся від берега: перед носом човна мелодійно схлипнула вода: «хлі-лі, хлі-лі...»

— Підживає вода, — Нагорний окинув безмірне, всіяне зорями плесо і чомусь зітхнув.

— Щось згадалось? — тихо запитав учитель.

— Сибір, — коротко відповів, придивляючись, як перед човном, наче казковий велетень, на весь зріст, не падаючи у воду, пропливала верба.

— Ой вербо, вербо, де ти зросла, що твоє листячко вода знесла?.. — піснею запитав учитель. — А тут не тільки листячко, а й саму вербу знесло.

— Та добрий корінь не дає їй упасти, — багатозначно промовив Нагорний.

— І не дасть. Приб'ється верба до якогось острівця чи берега і буде рости на новому місці.

— А скільки, Степане Васильовичу, знаєш пісень, де згадується про вербу?

— Не лічив.

— Так давай полічимо,— і тихенько заспівав:

Ой у лузі, в лузі
Зелена верба,
А чого зелена,
Бо близько вода...

Учитель голосніше пустив над водою веснянку:

Вербовая дощечка, дощечка,
Бігла в поле Пастечка, Пастечка.

— Ох і хитрий ти хохол,— засміявся Нагорний.— Я йому про вербу, а він про дощечку.

— Але ж про вербову...

Коли підпливали до острова, на воді неждано заспівали лебеді.

— Лебедина пісня,— задумано промовив Нагорний.— Чув я її і тут, і в Сибіру. А в Тобольську почув про лебедину пісню одного поета. З колодниками гнали його по етапу, а за ним пішла і його любов — його дівчина. І всю дорогу він на стінах етапних в'язниць писав їй вірші в марній надії, що дівчина прочитає їх. Так і вмерли на стінах в'язниць його поезії, а слава передається людям, кращими робить їх. І мені здається, що кожна людина, коли вона людина, повинна мати свою добру пісню...

Вранці після посвіту Мар'ян Поляруш і Матвій Боцюн поверталися з рибою в село. На роздоріжжі, біля церкви, вони зустрілися з колишнім панським чабаном Сергієм Майбородою. Старий, спираючись на костур, ледве волік до церкви покручені простудою ноги. Він побачив риболовів, привітно закивав їм головою, вийняв з кишені невеличкий папірець.

— Хлопці, ніхто з вас не вчитає, що ось тут написано? — скрипить старечим, до краю зуживаним голосом.— Щось, напевне, гарне, бо ж який басурман на вербну неділю погане буде писати?

Мар'ян узяв папірець, підійшов ближче до церковної огорожі і почав читати по складах.

— Оце написано! — вирвалось у Матвія Боцюна.

— Я ж казав, що на вербну неділю поганого люди не впишуть,— похитує головою Майборода, і на його старі,

з сльозою очі напливають споконвічні марева.— Ану, сипку, ще раз прочитай, що про землю сказано.

І Мар'ян, минувши перші рядки, знову прочитав:

— «Ніхто із людей не створював землі, ніхто із людей і не повинен привласнювати землю. Вона має палезати всьому народові і роздавати порівну в користування тим, хто обробляє її».

— Ось де істинна правда,— вирвалось у Матвія Боцюна. І нові надії ожили в грудях чоловіка, і такими мізерними здалися йому вчорашні химерні думки про землю, що вийде з води.— Хтось таки згадав мужика.

— Спасибі, дітки, ще таки десь є правда на світі. Підумолюсь за неї,— пошкутильгав до церкви старий чабан.

— Дай лишень, Мар'яне, мені цей папірець,— попросив Матвій.— Я ще комусь дам почитати,— бережно заховав листівку у внутрішню кишеню біля серця.

Небагато пройшли вони селом, як почули позад себе кінський тупіт. Оглянулись рибалки, а їх наздоганяє урядник, порівнявся, придержав коня, пригнувся до людей.

— Ви нічого не знаходили сьогодні? — Ість очима і Мар'яна, і Матвія.

— Та нічого, а ви щось загубили? — і собі запитав Мар'ян.

Урядник ще пильніше подивився на селян.

— Таки нічого не бачили?

— Що ж ми бачили, Матвію? — почав згадувати Мар'ян.— Ідемо від самої річки...

— Від самої річки прямуєте? — пожвавішало обличчя урядника.— І нічогосінько не знайшли?

— Я таки знайшов одну дрібницю, але не знаю, чи вона потрібна вам,— промовив Матвій, а Мар'яна відразу кинуло в жар.

— Потрібна, потрібна, голубчику! — урядник скочив з коня, і, притримуючи довгу, не по своєму зросту шаблю, підійшов до Матвія, той запустив руку у внутрішню кишеню і вийняв звідти велике біле перо.

— Це що!? — обурився урядник, і кров кинулась йому в обличчя, а темінь у вічі.

— Лебедине перо, бачите, яке гарне. А летіло ж воно до нас тисячі верст.

— Дурак! Як прохворощу, то будеш знати! — урядник люто підняв нагайку, махнув нею в повітрі, потім скочив

на коня, всадив в боки шпори і, як чорт, майнув од церковної огорожі.

Мар'ян і Матвій переглянулись між собою, засміялись.

— Іч, як носом закрутив,— задоволено промовив Матвій.— А хто з нас дурень — це ще подумати треба,— він поклав лебедине перо у кишеню, де лежала листівка, порухав її потрісканими, рибою пропахлими пальцями і рівно пішов додому, несучи багатозначну посмішку на всіх сонцем накраплених веснянках.

XXXVII

І бідність, і багатство не дають спати.

Не спиться в тиху березневу ніч безталанним заробітчанами, які щороку не з однієї чужої печі їдять хліб, не дрімається убогим рибалкам на хвилі і ступарям у плавах; ніяк не може заснути й Терентій Плачинда, який сьогодні в шляхтича-однодворця прикупив до своїх ґрунтів клітку¹ лепського сінокошу. Здається, треба втішатися чоловікові, але, замість радості надбання, чорна гризота судомить душу Терентія. Таки даремне він вихопився з куплею — через кілька днів шляхтич попустив би якусь мализну, це видно було по його очах і руці, коли вона дрібно затремтіла, допавшись до грошей... Та біс із тим шляхтичем в мужицькій сірячині, а от уже рідний батько добирається до печінок сина. Старість, що не кажи, висушує не тільки тіло, а й мозок. Терентій мовчав, коли батько зробив собі домовину, засипав її пашницею і звідти потроху роздавав зерно старцям. Не дуже ремствував і тоді, коли старий купляв для церкви короговку чи плащаницю. Але зараз у батька зовсім замулилась голова: надумався купити дзвона, щоб люди і після смерті згадували чумака. Гай-гай, скільки грошви піде на витівку, а який толк з неї? Погомонять люди якийсь день-два та й забудуть і про старого, і про його дзвона, а господарству такий дарунок принесе непоправну шкоду. Коли це все Терентій сказав батькові, той насупився, а далі стукнув кулаком по столу:

— Коли в мене такий син, обійдуся й без нього, а зроблю по-своєму...

Еге, куди воно пішло: виходить, рідний батечко чималенько грошенят утаїв од дітей. Але де ж він їх перехо-

---

¹ Клітка — шість десятив.

вує? Усі кутки і закутки обнищорив Терентій, перевернув горище, клуно і комору, але ніде й не пахло скарбом. Тоді він підмовив Гната, щоб той назирцем ходив за старим. Але перозумне дитя насторожило Дорохтея — він збагнув усе і, плюючись, з кийком налетів па Терентія:

— Ти, сучий сину, до чого дожився мені? Уже калічиш душу власній дитині? Я тобі покалічу!

І таки мусив Терентій вискочити з господи й податися по господарству, поки не перебіситься старий... Де ж він ті гроші на дзвін приховав? Ходить Терентій подвір'ям, перериває в голові усі закапелки, а нічого придумати не може. І незчувся чоловік, як наче пояснило надворі, а коли поглянув у далечінь, побачив на хмарах невиразну гру пожежі і зараз же над селом бемкнув дзвін. Через якийсь час до неба піднялися два криваві стовпи вогню, а над ними золотими знаками злітали гнізда і віхті чи то соломи, чи то сіна.

— Напевне, панські стоги горять... Ну й кат із ними! — Терентій недолюблював пана і, коли чув про поділ поміщицької землі, тримав руку за людьми: наситяться дворянським, то менше зазіхатимуть на мужицьке.

А вогонь тим часом робив своє діло: нагрівав низькі хмари і кидав густі спалахи на село. Хто ж міг підпалити пана? Напевне, лісовики. Залив їм пан за шкуру сала, не пожаліють і вони його. Терентій виходить на вулицю й, не кваплячись, прямує до пожарища. Враз вулицею, тримаючись плоту, проскочила неясна чоловіча постать. І чого б це йому бігти не до стогів, а наче від них? Хто б це міг бути? Плачінда рвучко обернувся, глянув услід невідомому і знайшов у неясному обрисі постаті щось схоже на Романа Волошина. І відразу радісні здогадки зануртували в похмурій душі дукача.

«Він, таки він, Роман! Гай-гай, куди ти, орле, залетів!» — швидше подався на край села, куди вже бігли люди з відрами і лопатами.

За якусь годину панські стоги згоріли, мов свічі. Не змогли їх врятувати ні погрози, ні щедрі обіцянки Стадницького.

Терентій покружляв-покружляв навколо випалених кругів згарища, які то темніли, то світилися волокнами ватри, багатозначно кілька разів подивився і па Стадницького, і па Салогана, одначе ні слова не сказав про свою здогадку, бо ще, може, люди нападуть на слід палія. Одначе цього не сталося, тільки підозра впала на лісови-

ків, і тому Терентій після снідання бадьоро попрямував до Гервасія Салогана.

«Тепер ти, голубчику шибенної вдачі, потанцюєш і поскачеш у мене циганської халандри», — звертався в думках до Романа, і під клешнястими вусами чоловіка і на підрізаних ніздрях вибивалась і непокоїлась лиха радість.

Гервасій Салоган, вислухавши Плачинду, відразу ж скинів шаленою люттю.

— Таки Роман підпалив пана! За діда Дуная помстився! Вони ж рідня! Як я цього ще вчора не збагнув?! — Салоган так завершив петлю здогадів, що Плачинді навіть довелось, заради обережності, кинути сумнів.

— Точно, Гервасію Никодимовичу, ручатися не можна, бо не спіймав — не кажи, що злодій.

Але це ще більше розпалило управителя:

— Ні, Терентію Дорохтейовичу, це діло Романових рук! Іншого — не визнаю.

— Може, і його, може... — ще наче сумнівається Терентій, а Гервасій швидко прощається з ним, вискакує на коня і щодуху мчить до Окуня. Перед ворітьми старости він зупиняє огиря і кидає в подвір'я свій наказ:

— Зараз же, Денисе, бери десяцьких — і хай живого чи мертвого тягнуть до зборні Романа Волошина! Це він, стерво, підпалив панські стоги.

— Тату, і ви повірите цим наговорам? — бліднучи, обізвався з порога Орина. — Хто ж Романа в селі не знає?

— А твоє яке діло? — визвірився батько на доньку. — Може, з цим голодранцем женихатися думаєш?..

* * *

Коли мовчазні, мов камінні, десяцькі привели до зборні Романа, там за столом неприступними судьями сиділи Окунь, Салоган і Октав Пігловський. Недоумкуватий полісовщик найбільше занепокоїв Романа, бо коли когось у селі треба було катувати, — за це охоче брався синюшний Октав. Цей панський недоламок наче мстив людям, вкорочуючи їм вік за те, що сам на дві неділі пізніше звичного з'явився на світ.

«Невже якийсь пес довідався про листівки?» — Роман блискавично перебрав у пам'яті всі стежки й дороги, які сходив уночі. Ніде ж ні лялечки не було. Лише коли за селом загорілися панські стоги, він побачив Плачинду. Але тоді вже всі листівки були розкидані.

Першим підводиться з-за столу і підходить до Романа Гервасій Салоган. Під неспокійними повіками управителя роблено сміються і перекочуються з кутка в куток злорадні очі. Він широко розставляє важкі роздуті ноги, вивертає долонею вгору ту лискучу руку, на якій держалко арапника патиснуло біля пальців кігтики мозолів.

— Ти де, парубче, був уночі? — проїдає Романа поглядом Салоган, але запитує солодко і механічно погойдує рукою, ніби виважує на ній отой ланцюжок зачерствілих мозолів, що з приходом весни вже починали луштитись, мов горохове лушпиння. — Так де був?

— А для чого, дядьку, вам це знати? — стає Роман плечима до буцегарні і раптом бачить за вікном обм'яклу постать Орини.

— Та чого нам панькатись із палиєм? — не терпиться Октаву Пігловському. — Кажі: сам палив панські стоги, чи хтось — ще в кумпанії був? — нажаблюється полісовщик, і нажаблюються його очі.

— Які стоги? Перехрестіться, дядьку! — полегшено зітхає Роман: таки ніхто не довідався про листівки.

— Я тобі перехрещуся! Ще й баньки вилупив! — одразу шаленіє синюшне, схоже на вісімку обличчя, з якого виклюпулась червона стручина носа.

— Мерщій признавайся, парубче, бо мені недовго вилупити чийсь зуби, — з посмішечкою говорить Гервасій і знову виважує свою руку, яка не одному хліборобу і вибивала, і викришувала зуби.

— Мені нема в чому признаватися, — понуро відповідає Роман, а його обличчя береться темними тінями.

— А може, ти чув, хто палив панські стоги?

— Не чув.

— Навіть не чув? — здивувався управитель. Враз його очі повужчали, а підробні краплини сміху в них перетопились у хижість. — Так, може, зараз почувеш! — з усієї сили лупонув виваженою рукою у вухо.

Роман похитнувся, а Гервасій ще міцніше вдарив хлопця правицею в друге вухо. І знову, темніючи від болю і гніву, похитнувся парубок, а Гервасій на своїй долоні побачив кров, що бризнула з вуха. Він поліз в кишеню за хустинкою, щоб стерти її, і в цей час Роман опустил на його щелепи важкий, мов довбня, кулак. Гервасій чорним лантухом заточився на десятицких, а з його кров'ю і слиною обпухиреного рота бризнуло на долівку два зуби.

— Боженьку мій! — моторошно заголосив управитель, вперше віддаючи борг за всі свої побої.— Боженьку мій...

— Оце вчасав! — аж відхилився Окунь.

До Романа, скрадаючись, кинувся Пігловський, але й той відлетів до одвірка.

— Разом, разом берімо його! — закричав полісовщик і вже з десятицькими і управителем накинувся на парубка. У зборні затріщали стільці і стіл, іще раз Пігловський полетів до вікна, але один десятицький схопив Романа за ноги, він упав, і на підлозі заборсався захеканий і закривавлений клубок людських тіл.

Орина, почувши крик Пігловського, вбігла до зборні і побачила, як десятицькі ремінцем в'язали руки закривавленому Роману.

— Тату, та це ж самосуд! За це і ви підете в Сибір! — несамовито гукнула до батька.

Староста розгубився і не знав, що відповісти.

— А чого ж не признається, де він був уночі?

— То хай у повіті узнають. Чого ви за дурного Пігловського маєте відповідати?

— І то правда,— погодився батько, а Пігловський так визвірився на Орину, що з кутиків його темно-синіх уст почали зриватися крихітні бризки піни:

— Ти чого, відьмо недошмалена, язика, мов халяву, розпустила? Що, тобі Пігловський у борщ плюнув!? Ану, щезни з очей, бо й тобі, суча дочко, не минеться: так откудовчу, що й не сядеш на одне місце.

— Свою жінку так учить! Чуєте!? Тату, чого ж ви мовчите? Наженіть цього ката!

— Ти чого мою дощку габзуєш? — скипів Окунь.— Ану гайда в свої ліси, поки тобі не смеркло в голові.

— Більше ні словом не обмовлюся, то я спересердя на палія,— вивернувся полісовщик.— Я натовчу з нього м'яса: зачухраю до смерті!

Орина, страдницьки кривлячи обличчя, прихилилась до одвірка, а Пігловський носакком ударив зв'язаного Романа під печінку і з десятицьким поклав на груди, догори ніжками, вичовганого осла.— Тримайте, хлопці, а я пройдуся по цьому місткові. Я таки довідаюся, чи тверді кісточки в палія!

Десяцькі з двох боків за ніжки придержали осла, а Пігловський став обома ногами на дошку і, тримаючи рівновагу, дрібно пішов по ній. Під ослом хрускотом озвалося парубоче тіло. Роман заборсався, полісовщик скочив

на долівку і знову поставив ногу на ослів. Він уже обома ногами став на дерево, під яким ще стогоном озвалося понівечеце тіло.

— Тату, рятуйте хоч себе. Як не хочете рятувати Романа!

Орина з жахом і сльозами вискочила з зборні, не знаючи, що робити, чим одвести лихо і від Романа, і від батька.

— Ти чого плачеш? — з майдану запитала Люба, підходячи до зборні.— Щось зчинилось?

— Ой не питай, Любонько. Там таке твориться,— махнула рукою на зборню.— Серце може тріснути...

— А Чорне Сало там? — ще нічого не знає Люба про катування.— Мене пан послав по нього.

— Ой, там. Він із Пігловським до смерті калічить Романа.

— Якого Романа? — отерпла дівчина, і переляк округлив її вечорові очі.

— Якого ж! Волошина!

— За що ж вони його? — аж застогнала Люба і обома руками вчепилася в Орину.

— Думають, що він підпалив панські стоги. Питались, де був уночі, а він не признається. Затявся, мов камінь...

Із зборні почувся стогін. І Люба, не думаючи, що й до чого, кинулась до казенної хати.

— Що ви робите?! Чи ви люди, чи нелюди?! — заголосола дівчина, коли побачила, як проходжався по парубочому тілі Октав Пігловський. Але ослів неждано схитнувся, полісовщик скочив з дошки, заточився до столу, а з підлоги підвівся закривавлений Роман. Нелюдським зусиллям він розірвав ремінець, погойдуючись, жбурнув ним на Пігловського і знову ладен був битися з катами, які з острахом відскочили від нього.

— Романочку, чому ж ти не скажеш, де ти був уночі?! — умліваючи, кинулась дівчина до хлопця.— Чого ж ти соромишся, коли вже на те пішло?!

Роман, глухнучи від побоїв, ледве розібрав, що сказала дівчина, не розуміючи, глянув на неї, а Окунь жваво запитав:

— А ти, Любко, знаєш, де він був?

— То чом не знаю? — похилила голову дівчина, знов озирнулась на Романа, а той аж застогнав, думаючи, що дівчина бачила його з листівками.

— То де? Не тягни! — аж вигукує Окунь.

— У мене, дядьку, в лісі.

— У тебе? — люто прохрипів Гервасій, і на його устах видулись криваві пухирці.— Ти що, окаяннице, з таким байдуром водишся?

— Який він байдур, дядьку!? Він найкращий мені! — з викликом поглянула на управителя, а десяцькі неждано засміялись.

Подоба радісної усмішки освітила і Романове обличчя, хоча він, глухнучи, не все зрозумів, що сказала Люба.

— Везе ж йому, зятятому, бач, біля якої дівчини отирається,— похитав головою Окунь, радіючи в душі, що далі не доведеться ні допитувати, ні відповідати за парубка. Що трохи побили його — то дарма,— виходиться. І староста пильно, з насмішкою дивиться на Романа: — Що ж, за любов не судять. Іди, хлопче, під три чорти та більше сюди не попадайся.

— Ну, й дурило ж ти паскудне! Тьху на твого батька, і на твою матір, і на тебе, лихоманного! — визвірився Гервасій на Романа.— Чом спочатку не сказав про свою дурну любов? Ні, таки впертішого за мужика нема в світі! — люто вийшов із зборні. За ним, жалісно і ніяково кивнувши головою Романові, вийшла Люба.

— То розходьтесь тепер, хто куди! Змирщини все одно не буде,— веселіше промовив Окунь і спокійно, з гідністю поклав руку па свою бляху.

XXXVIII

Похитуючись, Роман чвалає до лісу. І хоч як поважчало його болем налите тіло, і хоч джмелями гуде кров у голові і глухотою затекли вуха, проте в парубка на устах нема, нема, та й затремтить ласкава усмішка. Це знову хлопець бачить дівчину. Невже вона так любить його? А може, лише пожаліла?

І тоді хмарка набігає на чоло, тривожиться в міжбрів'ї павскісна, глибока, мов човник, зморшка і ще темнішими стають на понівеченому виду очі. Але тільки на мить, бо далі знову посмішка охоплює увесь обвід обличчя, а перед очима виринає образ дівчини.

Дорогою проїхала підвода. Якийсь незнайомий селянин заговорив до нього, Роман навздогад кивнув йому головою, та ні одного слова не розібрав. Навіть зупинився, щоб почути клекіт копит. Але копита мертво, без звуку, опускались на землю, не стугоніли колеса, не скрипів ши-

рокий на дерев'яному ходу віз. І це вже більше починає бентежити і лякати хлопця. Він торкається руками до вух, відчуває, що вони розбухли наче вареники, і все ви-колюють зсередини пекучий передзвін болю.

Ліси широко приймають у свої обійми парубка, але вони тільки похитуються, а не шумлять, наче хтось вийняв з них душу привітного весняного шуму. І тьмариться в парубочих очах великий світ, сумнішають розщеплені під-сніжники, і березовий сік, уже без ласкавого «тьоп-тьоп», накрапає в старенький, без вуха глечик. Мов чорна блискавиця, в небо вривався напоєний березневою силою любові ворон, але Роман також не почув ні посвисту, ні скрипу його крил. Прикусивши краєчок нижньої губи, хлопець підходить до Морозенкового подвір'я, торкається руками тієї верби, під якою стояв, ревнуючи Любу до Плачинди.

Біля руїн морозенківської хати гралася в гілки дівчора. Рудий вовняний м'яч підлітав угору, а малеча, мов заведена, то бігла до нього, то розбігалася «в поле». Вона вже встигла звикнути, що на подвір'ї замість хати понуро стовбичить облуплений комин, а навколо нього отруйно кружляє гаряче ряботиння гершунів¹. Велика людська кривда темною завісою опускається перед очима парубка, а на цій завісі він бачить і тих, хто руйнував Морозенків, і тих, хто нещодавно у зборні трощив його кості. Лють, мов жива істота, прокидається в душі, мимоволі стискаються кулаки, і тільки побите тіло тягне його до землі. Роман іще поглядає на дітей, на дзвіночки босоногих дівчаток, які в подолки ловлять з неба м'яч, і йде в ліс. Отут, біля безвухого, зсередини лискучого від полови глечика він опускається на землю, зручніше кладе голову на кореневище, ловить очима червону веснянкувату сітку березових гілок, між якими велично пливуть крижини хмарин і січуться сонячні волокна. Земля, наче бажаючи допомогти людині, жадібно вибирає частку болю з пошівеченого тіла, сонце лагідно заплющує парубкові вії, а потемніла далина наближає те довгасте смагляве обличчя, на якому густим вечором синіють наполохані очі. Невже вона так його любить?

Йому хочеться, забувши за все, тільки думати й думати про Любу, але сон і радість одночасно тепло, мов у дитинстві, заколисують хлопця, кладуть йому на уста по-дитя-

---

¹ Гершуні — шерші.

чи лагідну і по-дитячи ображену усмішку і зрідка поторкують загущену темінь чуйних вій. У сні до Романа приходили люди і звірі, над ним пролітали верхи дерев і птиці, і повернулись загублені звуки. Він спочатку почув дитячу мову і сміх дівчаток, що ловили, мов щастя, в подолки м'яч, потім до дерев повернулася весела душа весняного шуму, а далі — мелодійно обізвались краплини березового соку: «Тьоп-тьоп, тьоп-тьоп». Але згодом хлопець здалося, що то не сік, а дівочі ноги, торкаючись торішнього листу, вишіптують: «Тьоп-тьоп».

Роман прокидається, ще здивованим, напівсонним поглядом придивляється до лісу і справді бачить, як по землі дріботять маленькі чоботята, а над ними колишеться дзвінок червоної спіднички. Хлопець, не чуючи болю, схоплюється з землі і завмирає від того дива, що наближається до нього.

— Любо?..— чудується і питає, наче не вірить, що це лісами йде його любов, а не сон.

— Романочку,— усміхаються і соромляться вечорові повні юної довіри очі. Але він не чує, що вона сказала.

— Любо, Любонько! — злякано гукає, щоб скоріше почути її.

— Романочку, що з тобою? — лякається вона і стає на супроти нього, струнка і тендітна, мов та берізка, що вчитель малював уночі.

Але Роман і зараз не дочув дівочого слова. Невже тепер, коли жадане щастя само прийшло до нього, він більше нічого не почує?

І на віях парубка, мов дві краплини березового соку, з'являються сльозини безсилля і горя.

— Романочку, бідний мій... Як понівечили вони тебе,— придивляється дівчина до страдних очей, до набухлих жил на скронях, падає в його обійми. Він пригортає до себе пайдорожче, що є в нього, і тремтить, боїться, що зараз воно піде від нього. Люба, зігріта його руками, довірливо підіймає голову, ясно і ніжно, з прихованим у кутіках очей болем дивиться на нього і хлопець в пориві припадає до її красиво викреслених вогкуватих губ. Дівчина не відсахнулася від нього, тільки безпомічно і жалісно стулила уста, немов прохаючи перед своїм першим поцілунком кохання, щоб її не зобидила людина. І це Роман розуміє краще слів. Задихаючись, він поцілував дівчину, пригорнув її міцніше до себе і підвів угору хмільну і болючу голову, ще не вірячи — сон чи дійсність

огортають його. І раптом, невідомо чому і як, високе небо озвалося йому лебединою піснею. Хлопець не повірив спочатку собі, але знову над ним урочисто забриніли срібні дзвони, начеб хтось підняв у небо великодню дзвіницю і струшував з неї урочистий передзвін. Над Медвином знову летіли лебеді, на своїх сонцем промитих крилах вони проносили вологе, іще з волохатим туманцем тепло і добрі надії.

— Любонько! — вражено скрикнув він і, крім лебединої пісні, почув, як тихо обізвався березовий сік: «Тьоп-тьоп, тьоп-тьоп».

— Що, милий? — посміхаються йому найкращі у світі очі.

— Це ти зробила?..

— Що?.. — дивується і не розуміє Люба.

— Чуєш? — хоче сказати, що вона повернула йому слух, щастя чути пісню, голоси людей, шум вітру і шепіт дерев, але чомусь збентежено, начеб і вона до цього часу нічого не чула, повторює: — Чуєш?

— Чую. Лебеді співають...

— Лебеді... А ти — лебідка моя.

— Твоя? — ще дивується дівчина, дивується і вечорова синь її очей, де ще й зараз не розтали дві рисочки болю. Він цілує її в очі, щоб розтопити біль, але дівчина відхиляє його від себе. — Не можна, Романочку, цілувати в очі — посваримося з тобою.

— Ніколи в світі, ніколи! — пригортає її до себе.

Отак і завмирають у щасті двоє людей. А над ними ще дзвонить, даленіючи, одним краєм лебедина пісня, а другий край її підноситься до ласкавого сонця, отороченого пшеничним вінцем проміння... І хто, подивившись на цю пару, скаже, що дуже багато потрібно людині, щоб вона відчула себе щасливою? Дайте їй на стіл добрий, мов сонце, хліб, та милу працю в руки, та любов у груди — і вона не зігнутою тішню, а напівбогом піде по землі.

Частина третя

КОЛИ ПЛАЧУТЬ БОГИ

I

Спросоння не добереш, чи то людина, чи вітрець, чи місяць золотою пучкою стукає в шибки.

Дівчина широко розплющує очі, в них одразу перемішується і підмита темінь хатини, і місячне марево, що, ворущачись, м'яко сіється на лаву й долівку. Це так славно і трепетно пагадує дитинство, коли, бувало, прокинешся й не знаєш, що робиться навкруги, коли й місяць під вікном здавався людиною з пучком достиглого колосся. І цей спогад на мить повернув до неї далекі жнива і те житечко, над яким ще схилялася мати. Ой, коли це було!.. Люба зіскакує з полу і, ще чуючи в серці отой стукіт, що розбудив її, босоніж поспішає до вікна, а рука її з терпким острахом і соромливістю лягає на проріз сорочки.

Сон теплими клаптями покидає дівчину, і вона вже розуміє: не Роман стукався до неї, ой, не Роман. Одначе бережно приглядається до свіжого, тривожного віконця — а може, й майне в ньому знайома постать, може, ще тихенько поторгає пальцями в рами.

І справді, хтось знову стукнув у шибку й ображено-ображено загудів. То бджола залетіла до хати і тепер, не донісни до своєї оселі крихітку здобичі, билася головою в скло, як б'ється в нужді чоловік. Люба підняла скрипучий прогонич, відчинила навстіж віконце; комаха відірвалася од шибки, з дзвоном полетіла в світ і темною краплиною зникла в його безмір'ї.

За хатою сколихнувся ліс і на якийсь крок ступив ближче до Морозенкового подвір'я. Любі завжди вечорами здається, що ліс оживає і наближається до осель. Тож

недарма кажуть, що в купальські ночі дерева ходять, інакше люди, і навіть розкривають словом-шепотом свої тасмниці. Тоді в лісах днює і ночує тітка Василина, прислухаючись, який цвіт, корінь чи лист повертає здоров'я чоловікові. Скільки ще в світі є всякого дива!.. І де тепер у цьому світі блукає Роман? Як йому коситься і що йому думається? А може... Може, неждано вийде з лісу, помолодецьки перескочить з розгону через ворота і підійде до того віконечка, що й без нього стукає їй у серце... Ох, чудна ти, дівчино, чудна. І як він тепер, у косовицю, прийде з тієї Таврії? Чекай його десь аж з першими приморозками чи першим сніжком.

Холодні думки, наче струшений іній, огорнули дівчину, а на їхньому хисткому плині все з'являвся і зникав Роман... Ще так недавно і так давно проводжали його в далеку дорогу і Марія, і лихоманкою вимучений Григорій, і споважнілий Максим. Мати поклала в заробітчанську торбу житню хлібину, шматок позиченого сала, пару головок часнику, грудку цуркової солі і, витираючи сльози, нахилилася до своєї дитини:

— Іди, сину, щасливим, хоча де те щастя, коли вже війна. Бережи здоров'я на чужині, про нас не забувай та скоріше вертайся, бо всюди добре, але дома найлучче.

А витіпаний хворобою Григорій посміхнувся жовтогарячими, наче з вільхової кори вирізаними устами, обома руками охопив синову голову, поцілував, ніби малого.

— Шкодную, Романе, що не можу з тобою податися на заробітки. Доведеться тепер якийсь час дома дармувати. Уважай, найбільше можна заробити у німців-колоністів, але ті й силу твою вибиватимуть, мов горстку конопель. У них і їхній бог перед копійкою на коліна стає. Та як воно вже не буде, а без грошей додому не повертайся, бо таки влізли в позички під високий процент,— обвів очима нову хату, біля якої похнюплено стояли і Максим, і Мар'ян Полярш, і рідня Волошинів, і молодь.

Роман кивнув головою батькові, попрощався зі всіма, а їй значуще й добре посміхнувся, скочив на сноповий віз Щербини та й за якусь мить рання курява покрила і віз, і хлопця. А ти, дівчино, жди його і в снах, і наяву, відгавкуйся од масних натяків управителя і Пігловського та втікай від Якова Плачинди, який наче найнявся сторожувати за нею. І чого тільки йому треба? Хіба ж не бачить, що вона й дивитись не хоче на нього? Бачить, та в'язне,

то як бісова смола, то наче розтоплений віск: усе він ладен зробити для неї, бодай тобі все зле...

Тривожна й вразлива душа Люби навіть на закоханого парубка дивилася не з посмішкою чи зверхньою насмішкою, а з осудом і обуренням, начеб Яків уже тим, що побивався за нею, ніс їй якийсь нещастя. І як ото можуть радіти, втішатися і навіть гордиться деякі дівчата, коли за ними увивається кілька парубків? Чи у їхньому серці перемішались любові й легковажність, як зерно й полова?

А ліс іще ближче підійшов до подвір'я і наче заговорив із Любою про Романа. І що тільки не пригадалося їй? І вечірні, з живими блакитними тінями стежки, і весняні соромливі підсніжники, і золоті, мов хоругви, осінні дерева, і намерзлі кринички, біля яких не раз простоювала з ним. Неначе боячись, щоб усе це не зникло, мов сон, Люба похапцем накинула поверх сорочки спідницю, заплела косу й тихцем вийшла із хати, хоча й знала, що це інакше як дурістю не назвеш.

Блакитна тихосяйна ніч стояла в своїй довершеній красі над лісовим хліборобським краєм, де й пшеничний хліб пахне зіллям дібров. Із верб, що обступали Морозенкове подвір'я, накрапало місячне проміння і роса, а за подвір'ям легеньким відпаром курілося озерце, біля якого виводив свою нехитру пісеньку невтомний деркач. Скільки він у косовицю скрасив їм купальських вечорів! То як не згадати добрим словом цю пташину?

Люба, задумано посміхнувшись, пройшла мимо корови, що лежала на мураві; од худоби владно віяло молоком і дозрілою сунцею. Корова пильно подивилась на дівчину і важко зітхнула, а та її почухала між рогами, вийшла на дорогу та й пішла до озеречка, біля якого не раз сподівалася на своє ще не розгадане щастя і не раз виглядала Романа, пригорталась до нього і злякано виривалася з його обіймів.

Праворуч від озеречка уже лежали росною прибиті покоси, але ще ніде не манячили копички. Оце ж завтра чи позавтра вопи, мов парубота, стануть навколо води і нагадають людям, що вже й жнива не за горами. Деркач, почувши дівочу ходу, замовк, притаївся в татарському зіллі, а потім знову задиркав, наче поспішав розклювати нетривку пелену ночі. І тепер пташина співає, як і перше, а того й не відає, що нема Романа.

Коло пагорбка, до якого від води тягнувся рясно зави-

заний кетягами кущ калини, дівчина злякано зупинилася: на купинці трави, широко розкидавшись, спала під свиткою людина, а біля неї лежали коса, мапачка й торбина.

«Та це ж Мар'ян Поляруш,— проходить острах, і відразу прокидається жіноча жалість.— Отак, може, тепер десь під небом і мій Роман спочиває».

І тільки тому, що згадала Романа, пильніше придивляється до найкращого в селі косаря. Щось могутнє і красиво зосереджене є в усій його дужій постаті, в зігнутих руках, на яких спочиває голова, в обводі довгастого обличчя і навіть в тій жалостинці, що причаїлась на поглибленнях біля прямого носа і у виразних лініях довгастих ніздрів, що схожі на два зубці часнику. І тільки тепер дівчина помічає, що в очних заадниках Мар'яна блищить роса. Це знову страхає її, а рука мало не потягнулася до чоловіка, щоб обтерти з очей оті холодні небесні сльози.

Під босою ногою несподівано тріснув крихкий корінець вільхи. Люба здригнулася, навшпиньки відійшла від Мар'яна, знову ж таки думаючи про свого косаря: хоча б пофортунило йому і щоб ніяка не почала задивлятися на нього... бо то ж чужий край, хто знає, які там є чарівниці.

А Мар'янові саме тепер снилася Фросина. Він бачив, як вона високим, сивим од вітру лугом ішла до нього з обідом. І коли чоловік прокинувся, справді помітив біля озера постать, так схожу на його дружину. Спросоння хотів кинутись до неї, але швидко з подивом пізнав, що то була Люба. Ось і сліди її босих ніг лежать на росяній траві, а в його Фросини трохи ширшими були ступні. Розтривожений згадками, косар підіймає з покосу обліплену пелюстками цвіту і травою косу, мапачкою витягує з неї срібний передзвін і так починає косити, що в заростях стихає здивований деркач: може, й справді вже надійшов ранок?..

Обросившись по самі коліна, Люба слизькими, нахололими стежками добігає до Морозенкового двору, вискакує на підведену тіннями дорогу й злякано зупиняється: недалеко від воріт темними сновидами стоять кінь і людина.

— Ой,— з несподіванки скрикнула дівчина і тільки станом полохливо подалася назад.

— Любо, це ти? — здивовано, вірячи й не вірячи своїм очам, питається Яків Плачинда і розводить довгими руками.— А моє серце усе віщувало, що зараз побачу тебе.

Бач, таки не підмануло...— Високий, настирливий і наче збентежений, він підходить до дівчини, а за ним, попаски, ступає кінь.

Люба уперто нахилила голову, на її обличчі виразно малюється і ворушиться хмура неприязнь, яка одразу замикає її уста і душу. Яків помічає це і собі хмурніє, і на його очі налягає болісний туман...

Що ти скажеш їй, які слова вирвеш із серця, коли вона вже зарання готується відбиватись од усіх його розмов. І чим тільки цей ненависний Роман зміг закрутити їй голову, якими словами зорав і засіяв її серце? Теж мені, обдертий Ромео знайшовся... Де ж це видано, щоб сільська дівчина прилюдно, ще й у зборні, сказала, кого вона любить? А ця не посоромилась. А може, тільки тому вона остерігається іншого, що таїть десь у глибині душі дівочу хитрість? Надія дрібненькою іскоркою заворушилась у грудях Якова, і він якось ніяково несе свою благальну посмішку до дівчини.

— Любо...

Дівчина тільки брови нахмурила.

— Чуєш, Любо?..

— Чого вам? — спідлоба, зовсім байдуже поглянула і знову насурмонилась.

— Хоч раз я хочу по-людськи поговорити з тобою, чуєш, не хватопеком, як раніше, а по-людськи...

— Говоріть, коли маєте час,— байдуже опустила вії, а рукою скинула кілька зілинок, що прилипли до оброшеної спідниці. Що ж ховалося за тими полохливими віями, які так тріпочуть, наче біля них народжується вітрець?

— Ти не знаєш, Любо, як я кохаю і мучусь без тебе! — заговорив гаряче, боляче й здивувався, що дівчина, притихши, зразу ж, як бувало, не зупинила його.— Я міг би сказати, що ти мені увесь світ зав'язала, але це не так: світ мені не зав'язано, тільки все немиле в ньому, наче його в туман опустили. Я й сам не знаю, що оце робиться зі мною...

— Це пройде, Якове Дорохтейовичу, пройде,— тихо відповіла дівчина і навіть з якимсь співчуттям поглянула на парубка.— Збіжить, як весняна вода з лугів,— повернула голову до озерецька, що й досі мліло теплою курявою і сповивало нею, наче малечу, кущі верболозу.

— І я так думав,— аж руку притулив до серця.— Гордістю своєю виривав тебе з грудей, обома руками виривав. До інших з лиха падумався учащати, до однієї вчительки

причепився, щоб забути тебе. Та нічого не пособило. З учителькою, бувало, стою біля криниці, а тебе тут бачу... Я не знаю, чи так тебе любить Роман, але знаю: чи тепер, чи в четвер він злиднями зав'яже твоє життя. А скажи слово, лише одно слово — я завтра ж зашлю до тебе старостів... На руках тебе все життя носити буду.

І Любі згадалося, як брав її на руки Роман, і біля серця зійшлися радість і смуток.

— Чуєш, дівчино?

— Не можна, Якове Дорохтейовичу, переманювати людину, не можна, — задумано відказала дівчина, дивлячись кудись поверх Плачинди.

— Чого ж не можна? — аж скривився парубок. — Ти іще не знаєш, за ким тобі яка доля випаде.

— Цього, надійсь, ніхто не вгадає. А переманювати навіть ігташину не можна, бо тоді не буде вірності на світі.

— Я не так думаю, Любо...

— І мої пани теж не так думають, та не кидатись же нам у їхню віру. — І враз дівчина, відчуваючи безпричинну тривогу, ніяково посміхнулась, а нижче її уст, химерно вигинаючись, затремтіли ямки. — Ось послухайте, Якове Дорохтейовичу, що мені колись Матвій Боцюн розповів... Помітив якимось він, що один самотній бусел полюбив чужу буслиху. От тільки бусел-чоловік полетить кудись із гнізда, а коханець уже й спускається до буслихи. І відбив-таки він її, забрав з чужого гнізда, і полетіли вони кохатися на нове місце до лісу. А через якийсь день, коли бусел-коханець прилетів на луг, його великим колом оточило пташине товариство й щось почало вичитувати своїм клетотом. Шарпнувся коханець в один бік, в другий, але навкруги нього, мов сторожа, стояли похмурі чорнокрильці. І притихнув він, знітився, а товариство творить над ним свій суд. Стоїть посередині самотній бусел, і все наче меншає, і меншає від буслиного клетоту. А коли затихла буслина мова, коли тісніше обступили його чорнокрильці, коханець підвів опущену голову, важко підняв крила, тріпнув ними і самотньо піднявся угору. Ось і залетів він у саму високость. Там він раптом здригнувся всім тілом і враз, згорнувши крила, поменшав та й каменем полетів донизу. Отак і закінчилась буслина любов. І в тому році ні один чорнокрилець не опустився на той

луг, а до вбитого коханця навіть переманена буслиха не прилетіла — чи то з горя, чи осуду пташиного побоялась... Так навіть птахи розбираються, як треба вірність берегти.

— Це Матвій тобі казку-байку розповів, — з серцем промовив Плачинда, думаючи про своє.

— Навряд, Якове Дорохтейовичу, не такий чоловік Матвій. А коли не ймете віри, підіть до нього, він слова не приточить. Ще й не таке почуєте від нього.

— Коли б це я від тебе почув добре слово, — з бодем вирвалося в Якова. — Невже так тебе кортять оті злидні?.. Це ж на дві сім'ї будете мати одну десятину землі. Бусли — і то більше мають лугу. І підеш тоді в економію, а за рік-два, дивись, і спливе твоя краса, мов і не було її.

— Як уже буде, — зітхнула дівчина, бо таки вопа іноді трохи думала і про єдину Романову десятинку, і як їм доведеться далі жити. Звісно, статки не чекали її.

— А все ж може бути по-іншому. Лише одне слово скажи — і я завтра відділюсь від Терентія, і ти станеш господинею. Не Романова десятинка, а півсотні десятин ляжуть тобі під ноги. Завтра ж станеш господинею...

Дівчина підвела полохливі очі, над якими тремтіли довгі вії, і, наче прохаючи, з зітханням сказала:

— Якове Дорохтейовичу, ви дуже вчена людина, аж учитель. Ви всякі високі науки проходили, а ми прості й темні, як сама земля, люди. То хіба ж ви не знаєте, що гріх занпащати душу за гроші чи десятини, хоча б їх і півсотня, і більше було? Душі не прикупиш, і вона, вибачте, не коняка, яку байдуже кому продають на ярмарку. Чи, може, я не так говорю?

— Усе це, дівчино, правда, — погодився Яків, збираючи зморшки над переніссям. — Та хіба ж мало так буває, що любить людина одного, мов душу, а потім, дивись, другого покохає, і те, що колись було, відійде, мов далекий сон. Отак, може, і в тебе буде...

— Ні, Якове Дорохтейовичу, у мене такого, якщо сам Роман не зрадить, ніколи не буде, — переконливо відповіла дівчина. — Хто чого б не говорив і не вигадував, а я знаю тільки одно: раз людина родиться і раз має любити... А все інше, що буває, то вже любов'ю не назову. Отак я думаю, в це я вірю, отака я вся... І вже більше, дуже прошу вас, нічого не говоріть зі мною і не приїжджайте до мене. Хай і я вам буду мов той далекий сон,

що ви згадали,— потисла парубочу руку, притулила її до себе та й ластівкою майнула у двір, навколо якого весільними снопами сяяло обновлене гілля на старих вербах.

II

Бог, коли творив землю, забувся про мужика і тяжко зобидив хліборобський рід. Навіть чорт, на що вже нечиста сила, а вмудрився украсти в бога землі і сховати у роті; коли ж вона там почала розростатися, виплюнув її і кругом наробив собі всіляких горбаків і гір. А мужикові й цього невдоб'я не дісталось: за кожну латочку землі він платить грішми, потом і кривавицею, своєю і своїх дітей, народжених, ненароджених і навіть тих, що не народяться, яких у череві матері притовкла роботою земля. І все одно у свята мужик несе до бога свою молитву і свічечку, дарма що вже спаситель не буде заново ділити ґрунти.

Зобидив бог мужика і тоді, коли творив день і ніч. Панам що — вони й днем доточують літню ніч, а мужик удень робить, мов чорний віл, а на ніч жене скотину, добре, коли б свою. Та навіть і при такій незгоді мужик хоче обдурити і ніч, і хазяїна, і скотину, тільки не себе, бо він же достогибелі розумний.

Отак робить тепер і Давид Левенець. Вдень накосився він досхочу, увечері погнав Плачиндині воли на переліг, спутав їх, мов коней, а сам з налигачем подався до лісу, де лежить його вже обкороване дерево на хату — уся його кривавиця, зароблена в наймах. Тут він занепокоєно перелічує очима й руками деревини: чи не вкрала яка нечиста мара, а потім налигачем заарканює березу, плює на руки й тягне її до нагорбленої халупи тітки Василини. Добре, що від хатинки до лісу буде не більше верстви з гаком, і добре, що вночі небо сіє росами: усе легше чоловікові тягнути дерево додому, тільки страх бере, щоб худоба Плачинди не вскочила в шкоду. Тоді, нех воно горить, заробить Давид своїм перевозом, як Берко на перці. І в чоловіка навіть за такою роботою ще вистачас снаги покешкувати з себе.

Сьогодні деревина чогось здавалась важчою, і Давид уже з півдороги чув, як у нього дрібно тенькало під коліньми. Це ж на росі, а що то буде на курній вулиці? Чоловік зупинився, кинув на спориш налигач, здивовано підсвиснув, і нех воно горить, сів на деревину — хіба ж

і він не може по-панськи порозкошувати вночі? От на збитки Плачинді — і зорями полюбується, і на місяця надивиться, і перепілки послухає. А вона ж, лукава, наче знає, що йому спати хочеться, так і кличе, так і манить: «Спать підем, спать підем». Давид, відганяючи сон, крутить головою і посміхається невидимій пташині, що шарудить собі крильцями в туманній прозелені жита. До чого ж славна пташина перепілка. Так і здається, що своїм «спать підем» вона жалує натовленого хлібороба. І найбільше любить вона житечко, щось, виходить, є в ній від мужицького роду...

Через якусь хвилину Давидові здається, що місяць раптом роздвоюється, а зорі почали товктися, підстрибувати, немов золота комашня. От і любуйся ними, коли навіть вони хихочуть з чоловіка. Давид, потягаючись, підводиться з деревини, а природа враз стає на своє місце, і вже тільки один неподвоєний місяць дивиться, як чоловік впрягається в петлю і, пригинаючись, так тягне деревину, що вона починає бриніти з тоншого кінця.

«Іч, як виспіває,— дивується Давид.— Оце ж, гляди, ще ночей з вісімнадцять попрацюю — і вся хата лежатиме біля бурдею тітки Василяни. А дубові підвалини таки перевіз: на них не вистачило сили. Це десь на Михайла як-небудь і влізу в свою оселю. А до цього часу, може, й панську землю почнуть ділити: увесь люд цим живе. Тоді, нех воно горить, і я господарем стану! Навіть в мочарі покину талапатись».

І неждано чоловіка, мов окріп, ошпарюють слова:

— Давиде, що ти робиш?

Чоловік, сердячись, скидав з себе петлю, випростується, обертається обличчям до Якова Плачинди, якого несуть чорти у таку пору, і безневинно починає сміятися:

— Що я роблю, питаєте? Силу пробую, Якове Дорохтейовичу, нех воно горить!

— Силу пробуєш? На деревині? Нічого не розумію: чи я дурний, чи ти дурний? — дивується, насторожується затінене й наче засмучене обличчя вчителя, на його підборідді спіднизу вибиваються по-жіночому м'які складки, що змінюють обвід голови, наче вона має дві форми.

— А що ж тут, Якове Дорохтейовичу, розуміти? — підсміюється Давид.— На чому ж у нас прості люди у вільну годину силу виміряють? На камінному жорні — підіймають його поперед себе на млині чи біля вітряка або вола підважують плечима, щоб він у повітрі завис. А я

для чогось побився об заклад з парубками, що притягну з лісу деревину. Воно, звісно, дурне діло — заклад, але ж не ламати слова: назад тільки раки лазять.

— І це ти, чоловіче, з самого лісу тягнеш отаке нещастя? — жахається Яків.

— Та вже ж не з лугу.

— І не боїшся підвередитись?

— Чого ж я маю підвередитись від одної деревини? Вона ж не з каменю чи заліза, — і собі, хитруючи, дивується Давид, бо ж не буде він патякати, що вже мало не півхати лежить на зазіленому подвір'ї тітки Васи-лини.

— Викинь, Давиде, ці дурниці з своєї розумної голови, бо такого наживеш, що все життя вигинатимеш поги таганцем, — насуплюється Яків. — Зараз же плюнь на та-ке безголов'я! — люто вдарив арапником по деревині.

— Еге, так і покину! — завзято відповідає чоловік. — Ви ще не знаєте мене.

— Давно знаю, який ти впертий. От скажу Улянї, щоб хоч попиляла тебе.

Давид посміхається:

— Не попиляє — вона спокійна у мене, наче травичка.

— Славно живеш з нею? — добріє обличчя Плачинди.

— Та не зобиджаюсь.

— А на кого ж ти нашу худобу покинув?

— Нічліжани доглядають, — навіть не моргнувши, ви-бріхується чоловік.

— Ото кидай, Давиде, цю дурну забавку та й мети до нічліжан. — Яків торкнув уздечкою, і кінь поніс його в село, а Давид, посміхаючись, що таки обдурив хазяйського сина, знову, нех воно горить, влазить у вогку від роси і поту петлю і аж покректує, так тягне свою забавку.

І знову перепілка обізвалася з жита: «Спать підем, спать підем». Отак і Уляна каже, коли він приходить до тітчиної хатки. І від однієї згадки про Уляню веселіє і душа, і тіло. Послав же бог йому жінку, мов добру годи-ну: і робити добре з нею, і співати, а милуватися ще кра-ще. І досі навіть націлуватися не може Давид, і досі іноді не віриться, що Уляна зовсім, ну зовсім уже його. От зве-де він хату, по данському способу перекопає мочар, ви-кохає з телички корову, а щось, може, восени з панських угідь перепаде — і, дивись, теж заживе не згірше від лю-дей. Жаль тільки, що влітку ночі короткі — ні тобі виспа-тись, ні напрацюватись для себе. Ще гаразд, що тепер

Уляна хоч трохи більше поспить: все-таки в економії вона працює лише до смеркання.

Коли він, об'юшений потом, втягує деревину в двір, із хатини в одній сорочці виходить Уляна. Вона теплими і такими рідними руками, що пахнуть житнім хлібом і свіжим сіном, обтирає чоловікові піт з чола і сумно похитує головою:

— Ой Давиде, і доки ти будеш так тяжко мучитися?

— Поки до якогось берега не доб'ємося, нех воно горить,— дотягує деревину до інших і скидає з неї налигача.

— Краще б найняти худобу.

— Еге, то не штука найняти, а чим потім за хату оплатишся? — кладе руку на її округле і таке принадне плече, що так і хочеться схилитись на нього.

— Послухайся мене, Давиде.

— Послухатись можу, а зроблю по-своєму,— сміється Давид.

— Може, якось викрутимось, бо я дивитись не можу, як ти караєшся з оцим лісом.

— І крутитись треба з толком,— пригортає дружину, сідає з нею на призьбу, заглядає у вічі.— Яка ти славна, Уляно, при місяці, звісно.

— І що ти вигадуєш? — ніяковіє від його слів дружина, а в пухких кутиках її уст спокійно тріпоче щаслива усмішка.

— Побий мене хрест, славна. І ноженята славні у тебе,— торкається руками її ніг.— І коліна.— Він цілує її в проріз сорочки й опускає обважнілу голову на жінчині коліна — хіба ж не може порозкошувати чоловік? Тобі не важко?

— Ні. Може, поспиш трохи, Давиде? — вплітає руку в його зовсім змокрілий чуб.— Поспи, любий.

— Ех, коли б не Плачиндина худоба, нех вона горить!.. Уляно, а ти ж мене любиш?

— Ой Давиде, ти наче маленький.

Чоловік посміхається:

— Маленький, жінко, не питає би такого. То любиш? Говори, як на духу, бо я ревнивий.

— Дуже! — з почуттям і посміхом говорить молодиця і досі дивується, де і звідки береться ота піжність в її насмішкуватого і запального Давида.— Дуже люблю.

— Хм. Навіть дуже? — дивується чоловік.— А я тебе, Уляно, так собі.

— Ти, Давиде, їй-бо, лешетун,— грає очима Уляна.— Щодня щось таке вигадасш.

— Який вже не є, а тобі сподобався,— нахиляє до себе дружину і знову цілує її в проріз сорочки.— Яка ти гарна уся. Оце, коли б міг, і не відходив би від тебе. Тупцював би і тупцював то перед твоїми очима, то перед спиною.

— Справді, любий? — і знову аж тепькнуло серце, яке й не сподівалося в наймах на таке щастя.

— Справді, побий мене хрест,— він ще хоче пригорнути до себе жінку, але обважнілі руки самі сповзають з її стану додолу, і Уляна бачить на долонях великі, мов квасолини, мозолі. Вона нахиляється до мужа, цілує його в брови, а він чогось бурмоче:

— Нех ти гориш.

Це вже крізь сплющені очі Давид бачить, як перед ним золотою комашнею товчуться зорі, як роздвоюється місяць і падає прямо на землю перед спутаними волами Плачинди.

III

В сріблясто-зеленуватих глибинах літньої ночі місяць тче над землею свої легкі й химерні шовки, вони ворухнуться і неясно лягають на тьмяні обриси пагорбів і доли. Зараз і місяць здається золотим човником в руках невидимого ткача... Хто ж це йому, Якову, говорив, що молодик схожий на ткацький човник? Хлопець з болем перевертає в душі минулі роки, як може, перемішує їх зі своїм невдалим коханням, і перед його очима з'являється тихий образ матері. Це ж вона, природна ткаля, навчила його любити і просте, селянське полотно, і валовину, і вовну для килимів, і ті трави, з яких народжувались різні барвники, і скрипучий верстат, і стукіт ляд, і граційне переміщення тонкосяйних берд, і посвист човника, який в її руках не бігав, а літав по основі. Мати його не гналася за багатством, і за це їй перепало від батька, який не раз гарикав і лаявся:

— Не вмієш, бісова кукло, сама жити на світі, то хоч моїх дітей не розбещуй! Ти тільки й годна їм жебрацькі торби виткати з квіточками всякими.

— Дурний ти, Дорохтею,— рівно відповідала мати.— Коли розкотяться усі твої чисті й нечисті гроші, я й тебе оцим полотном годуватиму. Іди вже до своєї худоби.

І Дорохтей, виказуючи все, що накипіло на його темній душі, кричав про безголов'я на своїй шиї та й ішов долаюватися з наймитами. А мати знову клала на основу узор і тихенько чаклувала над ним якоюсь пісенькою, де розливалося синє море або ріс ромен із тинном урівень. Батько навіть її пісень не любив, бо ж вони відривають чоловіка від путящого діла. Отак і жило у хаті двоє ворогів, повік зв'язаних весільним вінцем і пошлюбним ліжком, а тепер отак живуть Дарина і Терентій. Навіть смерть немовляти, яке згоріло напровесні за три дні, не помирила подружжя. Так невже і він, Яків, як пророкує Терентій, теж втопить свою голову в таке паскудство? Для чого ж тоді було й науки вивчати? Краще було б черпнути грязі з братових калабань.

Чому в таку годину всяка погань сповзається й налипає на серце? І невже ота лісова квітка, що Любою зветься, виросла для вбогого халупника, який за вік і чорного хліба не наїсться?

Образ гордої дівчини заслоняє обличчя матері, тільки згадується, що на її напівзабутій могилі, може, з її тіла, сама по собі гінко виросла черешня. Отак і стоїть вона чи то в білому цвіті, чи в червоних ягодах, чи в осінній позолоті, як дивовижний, не дотканий за життя узор матері.

Яків, пересилуючи біль, прикладає руку до обличчя і не знає, чи то сльози, чи роса тремтить на його щоках. В голову навіть просочуються думки про марність життя, але він відмахується од них, мов од потерчат. От і зіткнулися в ньому кохання і національна ідея. От і перемагає почуття, а не розум. В цьому, очевидно, й біда нашої інтелігенції. Слов'янщина перемагає. Англосакської холодності й методики їй бракує...

З лугової дороги легко вискочила підвода, і Яків пізнав на ній близнят Щербин.

— Драстуйте, Якове Дорохтейовичу! На луги їздили? — обізвався Левко, який легко і красиво правив кіньми.

— На луги. А ви, Левку, панський ліс крали? — помітив на помісниці шматки кори.

— Брали, Якове Дорохтейовичу, був гріх,— піби каючись, похитав головою Левко.

— І знову не спіймались?

— Бог милував.

— Ой шануйся, Левку, бо дуже вже і пан, і полісовшики в'їлися на тебе: намуляв їм очі.

— Та воно й дрібна порошок муляє панське око,— погодився Левко.— Може, поїдемо до нас на передснідання? Вчора ввечері ми добрячих карасів наловили.

— Споживайте вже самі.

— А ви, Якове Дорохтейовичу, ніби чимсь запечалені? — придивляється Левко.— Може, хтось худобу загнав у спаш?

— Загнав, Левку.

— От злодюги! — щиросердо обурився парубок.— Та їм в'язи треба ломити, як щупакам.

А Яків мало не посміхнувся.

— Як же ти гарно, Левку, на когось лютуєш, а свого наче й не бачиш?

— Та що ви, Якове Дорохтейовичу, прирівняли ліс до спашу! — з вірою в свою правду говорить парубок.— Ліс ніхто не орав, не сіяв, не полов. Він людський і божий! Тільки пани та ті, в кого боса голова, думають, що взяти якусь деревинку — це злодійство. А за спаш треба бити крадюгу, наче гамана! — трусонув віжками, і привчені до злодійства коні з копита беруть у галоп.

Яків, зітхаючи, з лугів повертає на горбок і гінною дорогою під'їжджає до своєї землі, на якій рівно колишеться іще не зігнуте колосся пшениці. Чорнозем підняв на своїх мовчазних грудях зелене багатство і, здається, сам заслухався його дрімливою мовою. Яків теж прислухасться до шепоту циви і вперше в житті помічає, що зараз кожна шийка колоска, мов діамантом, перехоплена краплиною роси. Отак би і шию Люби перехопити діамантовим сяйвом...

У голову кат зна для чого лізуть панянки з напівзабутого балу, він відганяє і їх, і Любу. Одначе яка жорстока любов. Земля її породила, але навіть за цю землю він не зміг прихилити до себе дівочого серця. А скільки б їх завтра, скажи він таке слово, як Любі, прихилилося б до нього! Але то вже буде не кохання, а братова купівля. Яків запускає руку в пшеницю, і вона осипає на пальці холод роси, і вже ці колоски, мов зруйнована казка, загубили свою діамантову оздобу. Отак колись і його серце загубить і припаду, і муки любові. Але це буде колись.

«Це пройде, збіжить, як весняна вода з лугів», — наче нависають над ним дівочі слова. Й звідки вона їх видряпала? Може, її сама вже кохала когось? Покоївки на

любов меткі. Зумисне хоче кинути грязю на дівчину, щоб менше мучитися через неї.

Кінь, наче відчуваючи, що сьогодні від господаря не дочекаєшся чогось путнього, попаски повертає в село, і Яків через якусь годину опиняється біля старого кладовища, з буйної зелені якого ледве маячить прадавня церква. Тут уже по-своєму порядкує ненаситний отець Миколай, який вижив з села Вікентія Петровича.

Після Кривавої неділі довго сумували люди в Степана Васильовича, який розповів їм усе; тоді ж інакше, спідлоба, почали поглядати дядьки й на портрет хитроокого царя, що зверхньо з стіни дивився на протилежну стіну. Тяжку журбу понесли селяни й у свої домівки, а другого дня прийшли до батюшки, щоб він відправив панахиду по безневинно убієнних людях, які йшли до царя. І пап-отець відправив богослужбу та й поплатився за цю крамолу. Коли вже він виїхав з села, отець Миколай у церкві прочитав з «Епархиальных ведомостей», що «священник Викентий из села Медвин по распоряжению епархиального начальства отрешен от места».

Яків зіскакує з коня, пускає його пастися в рів під лини, а сам старенькою хвірткою входить на кладовище; на ньому, наче в настороженому очікуванні, моторошно поспліталися хрести, дерева і тіні. Оброшуючись, він підходить до могили матері. Над нерівним, зазіленим пагорбом, наче тополька, височить червонокора черешня. З її зеленого листя пробиваються разочки ягід, на які вже сонце кинуло свою першу смагу.

Яків перехрестився чи то на хрест, чи то на узор черешні, розвів руки, збираючись поговорити з матір'ю, і в цей мент почув моторошний крик. Хоч і не з полохливих був учитель, та волосся само піднялося вгору. Він злякано обернувся, підніс руку до чола і недалеко від огорожі, що підходила до школи, побачив опасисту постать отця Миколая. Незграбний, у ширькому підряснику, він, перевалюючись, задкував по могилах, дико похитуючи казанкуватою головою.

— Отче Миколаю, що трапилося з вами? — поспішив до нього парубок, хоча моторошний холодок ще хлюпав у його грудях.

— А-а-а... Це ви, Якове Дорохтейовичу? — збентежився і зрадів отець Миколай, косуючи то па Якова, то на прим'яте місце біля паркана.— А я, уявіть собі мій жах,

коло гадюки сидів,— і обома руками вчепився за поли чоловіка.

— Ви біля гадюки сиділи? — нічого не розуміючи, подивився на попа, чи він сповна розуму верзе таку неблицю.

— Ох, біля гадини... Не бачив її і не підозрював про таке паскудство. А оце поглянув — і мало богу душу не віддав: лежить страхіття кільцем біля мене і, даруйте, спросоння рота розкрило, і аж навіть перехнябило його, немов позіхати заманулося. Ой, як це гидко і страшно... Спросоння пащеку розкрила,— і отець Миколай, стараючись, показав губами і обличчям, як ота гидь, що так налякала його, перехнябила у сні пащеку.

— А чого ж ви, отче, тут уночі сиділи? Місця кращого не знайшли? Чи природою любувалися? — Якову все ще здається, що з голови попа зскочив якийсь обруч, чи не від ожиріння? Бач, який живіт наїв — і на ноги, і на груди поповз.

Отець Миколай оглянувся навкруги, неприємно подивився на школу і націлився на Плачинду відстовбурченими і рудими, мов дві гусені, бровами:

— Чого я сидів, питаєте? Хе-хе-хе... Це делікатне діло. Та ви вже й так, бачу, догадуєтеся, то я й не буду критися перед вами. У нашого ж вчителя в цей непевний час непевні гості бувають. Сочити, сочити за ним треба, як за державним татем. Ось і зараз сидить у нього якийсь чоловік, а чого йому, питається в задачі, сидіти у школі? Може, він тоненькі книжечки, а може, бомби приніс,— ще тихіше говорить отець Миколай.— То повинно ж якесь цареве око навіть на цвинтарі, навіть біля гадюки мучитись!

«Гадюка біля гадюки сиділа»,— з огидою подумав про попа, хоча й сам недолюблював Левченка, як і всіх, від кого віяло соціалізмом. Яків уже був переконаний і пресою, і певними діячами, що соціалістичний інтернаціоналізм вбиває ферменти нації і самобутність особи.

— Що ж, це похвально, батюшко,— здвигаючи плечем, не знає, що сказати, а на поповому обличчі одразу повеселішали вузькі очі й лісова грушка носа.

— Я так і знав, що у вашій особі знайду доброзичливого спільника. Може, ви, голубчику, також простежите, хто в нього почі просиджує? — заглядає в очі отець Миколай.— Якщо пташка не вилетить до світанку, ви і в школу можете заглянути. І я навернувся б туди, але вчи-

тель навіть духу мого не терпить. А раз він підстеріг, що йду до нього, і не встиг я зупинитись біля порога, а він як лясне з усієї сили дверима, так мені й світ потемнів у очах. Богохульник він. Анциболот! Так побудете зі мною?

— Я, отче, поки що не займаюся шпигунським ремеслом! — Яків гречно відвісив уклін і швидко подався з кладовища.

«Ах ти, чортового сина вилупок», — лайнувся в думках отець Миколай. Синювата недобра кров шугонула йому від підборіддя до скронь, а в голові самі по собі почали вибиватися клапті його звичайної писанини. Він знаходить у них повторення виразів і, дбаючи про стиль, починає придумувати інші фрази, від яких і Плачинда скрутилася, мов ота гадина. Недарма ж він з Варавою дружить, а це із Левченком зв'язався. Хіба ж не видно, що біс їх одним мотузочком скрутив? Може, Плачинда й стежив отут за ним? І коли ця думка заскочила в голову, отець Миколай беззастережно повірив у неї і навіть здивувався, як це він раніше проморгав Плачинду. Новий здогад підбадьорює панотця, і він уже з приємністю помічає, як за цвинтарем над сонним селом невтомний місяць тче свою химерну основу.

* * *

Вже небо міняло нічну одягу, коли Яків приїхав додому. Напоївши коня, він завів його до стайні, кинув у ясла оберемок червоноголової конюшини і почав тихенько відчиняти сінешні двері: боявся розбудити Дарину, яка тепер у журбі так спала, наче й не спала. Яків навшпиньки увійшов до налітої місячною порошею світлиці і в подиві зупинився на порозі.

Напроти нього, схилившись руками й головою на порожню колиску, спочивала Дарина. Розплетена коса її перехилялася через жовтолозе бильце, і тільки по ній було видно, що й колиска погойдувалася від неспокійного, переривчастого дихання матері. Яка мука, які думи і сльози давили її, коли вона крадькома припадала до того місця, де ще так недавно лежало й агукало її дитя? Нічим же, нічим не втішить омертвіла колиска материне серце, а от припадає вона до неї, і журиться, і прислухається крізь сон, чи не озветься дитячим голосом оце скрипливе дерево, що вбрало в себе останній подих сивка.

Яків довго з жалем дивився на Дарину, входив у її світ, і зараз його лихе здавалося півлихом — у нього ще не все втрачено... Тепер Яків іншими очима поглядав на перегнуту постать братової, на її спину, руки, голову і дивовижну косу, що, здавалося, була виплетена не то з місячного проміння, не то з соняшнікового цвіту. Йому захотілося поцілувати оті руки, на яких незручно, в безнадії відпочивала голова, за щось подякувати цій жінці, яка тільки тепер, в цьому неясному передсвітанковому мареві, стала для нього дорогою і близькою. А бісів Терентій ще бити й загризати сміє її. Стерво він одичале, та й більше нічого.

Яків, боячись дихнути, прямує до своєї світлиці, бережно натискає пальцями на клямку, і в цей час тихо заскрипіла колиска, а над нею підвелися голова і руки братової.

— Ой, це ти, Якове? — молодиця схоплюється на міцні ноги, дівочим помахом голови закидає на спину розплетене сяйво коси і розгублено дивиться на швагера великими-великими очима, з яких ще не зійшов сон.

— Спи, спи, Дарино, — рухом руки заспокоює братову, яка, паче соромлячись, відходить від колиски і стає боком до нього, щоб непомітним рухом поправити і сорочку, і спідницю. — Спи!

— І таке скажеш: спати — вже ніч минається... А де ж до цього часу ти блукав? — швиденько починає натягати очіпок, бо ж гріх заміжній жінці світити волоссям.

— Де вже прийшлося, Дарино, — він підходить до неї і цілує її, але не в руку, а щоку.

— Якове, що з тобою? — аж віями закліпала молодиця і долонею витерла поціловане місце.

— Нічого, нічого, Дарино. Це я побачив... — узявся рукою за вервечки, — і так мені жаль стало тебе...

— Хоч одна людина знайшлась, що пожаліла, — аж зітхнула Дарина, провела пальцями по очах і посміхнулася крізь іще не видимі сльози. — От бач, і розм'якла перед тобою, наче віск. За одне слово розм'якла... Може, хоч ти до своєї жінки будеш не таким... — та й не договорила.

Яків, стискаючи шершаві вервечки, пильно, з сумним співчуттям поглянув на братову.

— По тобі бачу, що жінку треба жаліти.

— Ой треба, — з болем подивилась на колиску, в якій уже вирівнювалися сліди її рук, поправила біля столу налавник і повернула навдивовижу миле, округле, мов

соняшник, обличчя до Якова.— Бо яке наше жіноцьке життя? З одного боку — оця колиска для дітей, з другого — домовина для них же, а посередині — довічна праця.

— Як ти страшно й мудро заговорила, братова,— вражено подивився на Дарину, а думки відразу домалювали все сказане про жіночу долю.

— Як могла... Ви ж завжди думаєте, що наш брат дурніший за вашого. Затуркаєте нас у п'ятнадцять років замужем, у шістнадцять — дитиною, та ще й покажете свій розум стусанами і матюками. Так від такого життя і найрозумніша дурочкою стане... Я тобі щось поїсти зготую.

— Не хочеться, Дарино.

— Ти ж не вечеряв.

— Дарма.

— Ой, бачу: причарувала тебе якась,— пильно глянула парубкові у вічі.

Яків невесело посміхнувся:

— А таки видно?

— Авжеж. Любові не втаїш. Хоч славна в тебе дівчина?

— Славна, та не моя.

— Чого ж? За тебе любá піде.

— А ця не хоче.

— Тоді, напевне, сирота вона.

— Чому так думаєш? — ще більше здивувався парубок.

— Бо хазяйську дитину батьки батогом присилювали б вийти, як не за тебе, то за твої статки, за твої десятини... І дуже ти журишся? — довірливо, з співчуттям підійшла до нього, і її горем підточена краса, її міцна, доладна постать також вражають Якова.

— Журбою дівочого серця не привернеш,— безнадійно махнув рукою.— А де ж Терентій?

— Хто його знає, чи святі, чи нечисті посять чоловіка,— одразу спохмурніла Дарина.

Яків насторожився:

— Знову щось трапилось?

— Їздив же сьогодні до ігумені: визнавав, скільки пудів і по якій ціні буде приймати монастир небілений віск. То це наче святе діло. А надвечір якийсь не то циган, не то волошия привів коні. Терентій зразу зачинив їх у стайні, пошептався із отим крадієм чи драпіжником, спровадив

його кудись огородами, а мені сказав, що поїде на Медоборзькі гори¹ до насічників — на пні закупить у них віск. Та й поскакав на чужих конях.

Парубок спохмурнів і злісно кинув убік:

— Ще дочекається мій рідний братик, що і йому, наче копокраду, печінки відіб'ють.

— Хоч би ти, Якове, з ним до пуття, без гризні, поговорив, бо що я не скажу йому, кругом виходить — дурне моє слово і я з ним. Може б, отцю Миколаю шепнути, щоб він або цим, або тим світом настрахав Терентія.

— Той настрахає, — криво посміхнувся парубок. — Вони, здається, ягідки одного поля.

— І що ти тільки говориш? — сплеснула руками Дарина. — Вже й батюшку до Терентія рівняєш?

Яків розповів, як нещодавно зустрівся з попом на кладовищі, а Дарина зітхнула:

— Такий славний наш учитель, а так сочать за ним...

— Який він там славний! — презирливо махнув рукою: Яків і досі не міг простити своєї поразки Степану Васильовичу, який у суперечці назвав його недозрілим серцем, що в міру чесно борсається поміж гетьманською булавою, хуторянськими ідеалами і дрібним культурництвом. — Тільки й слави, що людей баламутить.

— Е, не кажи цього: все село стоїть за Степана Васильовича. Усе село.

— А він, дивись, і підведе в таку пору село під козацьку пагайку. З бунтовщиками знюхався, з ворогами різними.

— Як погано, Якове, що навіть між вами, вченими людьми, нема згоди, а ви ж чомусь дітей навчаєте, — поморщилась Дарина. — От коли я подумаю своїм бабським розумом, то чогось занадто багато люди людей ворогами роблять. Куди не глянь — всюди у нас вороги та й вороги: якісь країни і люди, яких і не знаю, як звати. А в селі що робиться? Стадницький — ворог, Терентій — теж, і Варава за щось у тюрмі сидів, і діда Дуная, і навіть отця Вікентія записали у вороги. А тепер ще й до вчителя добираються. Та ще гірше: порося чиясь ускочило в город — і сусіди стають лютими ворогами. За яйце тітка тітці очі видряпує і називає її довічним ворогом. То вже

---

¹ Медоборзькі гори — гірський кряж на Поділлі, що йде через Гусятин, Іванківці, Ланцкорун, Білу, Гуменці. В народі цей кряж називався Краєм бджоли.

нащо вам, ученим, оте ворогування? Чи й ви завидюці, немов понівські очі? Не хоче і собі, і людям пособити?

Якова знову здивувала мова Дарини. Бач, які думки забредають в її, здавалося б, затуркану голову. Він уже навіть любується братовою, милується її очима, сумний погляд яких лється і в її душу, і в притьмарений світ. Одначе на постать братової, мов тінь, лягає образ Люби. Щоб відігнати її, він мерщій говорить, навіть не подумавши гаразд над відповіддю:

— Ти, Дарино, не малу задачу задала мені і стільки в ній різного нагородила, накидала, що й самий найрозумніший навряд чи розгородить його.

— Може, й так,— погодилась братова, хлюпнувши з-під вії частину свого смутку.— Але ж доки людям жити в гризні? Вона ж не хліб — без неї можна обійтися.

— Я навіть і не думав над цим,— щиросердно признався Яків. Та й пішов відпочивати.

— Отак найкраще,— не то з насмішкою, не то з докором сказала Дарина, і він неясно відчув якусь зверхність її над ним.

«Дивна жінка. І звідки такі думки народжуються в неї? Вона ж ніяких книжок не читає, окрім свангелія, і то тільки тоді, коли батько попросить».

Яків, причинивши двері світлиці, оглядає книжкову шафу, якийсь час пильно придивляється до найнижчої полиці і нарешті з горя виймає оправлену в палітурки молитовника книгу Карла Маркса, за яку просто з цікавості брався уже кілька разів, але ніяк не міг її вгризти. А треба ж щось знати з неї, хоча б тому, що на це зараз всюди пішла мода. Кажуть, Маркс велику віру вдихнув у плем'я соціалістів. Це й Варава визнає, але стоїть на одному, що не віра інтернаціоналізму, а міцне поєднання духу землі з духом нації відродить Україну, і взагалі нація без віри, ідейності та організованості буде плодити, з одного боку, ідеалістів-літераторів, а з другого — платних агентів і шпигунів провідних верств чужих націй. Коли це не гра слів, то як це страшно! Яків лягає на ліжко, а перед ним, погойдуючись, знову з'являється і Морозенкова садиба, і образ Люби, обплетеної грою місячного сяйва...

* * *

Що літній ранок починають птахи, це й отець Миколай знав. Але які з них прокидаються раніше, а які пізніше

і як вони живуть чи щебечуть, цього панотець, очевидно, не збагне й до останку життя. Та й нащо йому клопотатися такою мізерією, коли є стільки інших важливих справ? Не все 'дно, хто раніше заспіває: чи якийсь там чижик-пужик, чи горихвістка?

По голосу отець Миколай міг розпізнати лише солов'я, півня, ворону й сороку, а споживати найбільше любив гусятину й індичину, оту м'якеньку-м'якеньку, на яку тільки пальці поклади — а під нею і обізветься ніжним попискуванням солодкий жирок. Чував іще панотець, що й болотяна очеретянка вміє копіювати різні голоси, десь читав, що з солов'їних язичків виходить божественно-королівська страва. Оцим і закінчувалося його знання про співуче птаство. Сьогодні ж на цвинтарі він зустрівся і з гадами, і з птахами; навіть підмітив, що гадя сплять із роззявленими пащеками, а якісь пташки вивели дітлащню прямо на запалій могилі. Певне, тут був похований богоугодний чоловік.

Не сьогодні-завтра треба обмолитвити поля, от і скаже про це в проповіді мужикам: хай знають бісові неuki і заколотники, що на грішній могилі гаддя клубиться, а на праведній — божі голуби виводять пуцьверінків. Правда, на могилі він бачив не голубів, а якусь дрібноту пташиного роду, але як добре буде сказати слово істини про сизокрильців, бо ж сам святий дух голубом носиться над грішною землею.

Поки отець Миколай розмірковував над своєю майбутньою проповіддю і писулькою до повітового справника, над землею вже зовсім підвівся світанок, і за церковною огорожею почали молитися на схід ще заспані соняшники. Ач, яка богоугодна рослина: навіть вії не встигла розплющити, а вже молиться на сонце. Таки не брешуть деякі писаки, що в природі можна щось цікаве знайти. І хоча отець Миколай обросився по самий пояс і досі морщився від страху й огиди, коли згадував про гадюку, але благодушно-нетерплячий настрій очікування не кинув його хвилястого від товщі тіла.

Даруйте, любенький Степане Васильовичу, як довго не тягнеться ніч, а вранці має розкритися квітка. Розкриються й двері школи! Тоді побачимо, які лагейди приходили до вас року божого тисяча дев'ятсот п'ятого. Добре, що так пощастило сьогодні! Як той якийсь учений писав?.. «У житті рідко трапляється добра нагода, тому-то

мудра людина ніколи не дозволить їй так пройти, щоб не скористатися з неї».

Отець Миколай виморщує чоло з запітнілими від жиру складками — згадує, хто ж написав оцю житейську мудрість, а в цей час відчиняються шкільні двері й на вулицю виходить учитель з якимсь чоловіком. Заячий холодок прошпигує все тіло панотця.

«Господи, хоч би вони не пішли до ставу... змилюється, господи», — благає всією істотою.

Милосердний бог, напевне, почув прохання свого смиренного слуги: вчитель і невідомий, не кваплячись, ідуть понад церковною огорожею і, про щось розмовляючи, наближаються до вдало вибраної панотцем засідки.

«Про що ж розмовляють вони? Господи, хоч би почути якусь частку, щоб якісь клапті чи так, чи сяк можна було зв'язати докупи...»

І до господа знову, очевидно, дійшло прохання панотця, який аж впли і вухом, і щокою в церковну огорожу і боїться навіть дихнути. Але що він чує від учителя? Що він тільки чує! Ні, цього не може бути! Чи це світ догори ногами перевернувся, чи він, отець Миколай, став на старість набитим дурнем? Невже свій свого не признає? Як же тепер хитромудро повернути голоблі? Інакше й кури сміттям загребуть.

— На моє велике щастя, в село приїхав отець Миколай,— повільно розповідає учитель невідомому, який, звісно, теж належить до чесних і достойних людей, а не до шарамижників, як думалося спочатку.

— Чув про нього, чув,— обізвався невідомий.

А вчитель говорить далі:

— Отець Миколай дуже енергійна і розумна людина, хоча не всякий спочатку розбереться у цьому. А проповіді так говорить, неначе Златоуст. Не те що бабів, а й черствий чоловічий рід слезою доброти і каяття проймає. А який він люблячий батько, як піклується про своїх доньок. Не всяка мати так дбає про скриню, як наш батюшка.

— Похвально, похвально,— погодився невідомий і чомусь відвернув голову вбік.

Отець Миколай од задоволення й подиву мало не крякнув у своїй засідці. Хіба ж він знав, що вчитель такий благородний чоловік? Сьогодні ж, сьогодні піде з ним на мирову і нап'ється до самісіньких риз. От і розберись у чоловічій натурі! В очі вчитель їдкий, мов товчений

перець, поваги до саву й на щербатий гріш не покаже, а зате який позаочі! Тепер його треба так приголубити, щоб він неодмінно обкрутився з якоюсь донькою. Краще б зі старшою, бо вже й перезріла вона. А може, Степанидія і за цього невідомого вискочить — він теж, напевно, з учених людей. Тоді Левченко хай бере середульшу. Ну, потім якось і молодша вилетить з гніздечка. Як тільки він опростоволосився з цим достойним чоловіком?

Коли шалений і радісний вир думок домчав отця Миколая до самого весілля, коли він побачив стрічками занлетених коней і під вінцем своїх доньок, вчитель саме зупинився біля засідки, подивився на огорожу, підморгнув невідомому і з усієї сили вгатив кулаком по дошці, до якої прилипла голова батюшки. З несподіванки й остраху панотець присів до самісінької землі, і тут його довбешкою лупонув голос Степана Васильовича:

— Як ся маєте, панотче Миколаю? Живі-здорові, не замерзли?.. Я вам хотів уночі принести ліжника, але якось посовістився,— і він засміявся, а невідомий аж присів і затис рот пальцями, крізь які випирскував регіт.

Відразу з душі панотця на друзки розлетілися в холодну безвість солодкі надії, розлетівся увесь, так гарно розцяцькований, весільний поїзд і до біса покружляли весільні вінки з округлих голів його чад.

— Чого ж мовчите, панотче? Чи гадаєте, що ми вас не бачимо? — добиває його безжалісною насмішкою вчитель.— Чи, може, у вас від холоду язик задубів? Підведіться, не соромтесь, тут усі свої люди. Слово честі, свої!

І панотець підвівся, блідий, перехняблений та жалюгідний у своєму падінні й гніві. Він хоче зупинити наполохані очиці на невідомому, але вони самі розбігаються по боках і неначе втратили усю свою колишню чіпкість: нічого не запам'ятовують, хоч убий, нічого. І все одно через якусь хвилину панотець починає посміхатись кривою посмішкою.

— Благодать яка тепер на цвинтарі, благодать літечком: усе живе, росте і бога славить. Люблю я бувати ночами тут у тиші предків і хрестів...

— І придивляйтесь до тих, які живуть біля цвинтаря,— знову безжалісно, немов швайкою, вколов учитель і кивнув головою на школу.— Та й пішли,— звернувся до невідомого.— Я, панотче, заради гречності, познайомив би вас з оцим дуже достойним чоловіком, але хай невідо-

мість помуляє вашу душу. Може, ще якусь віч погібієте на цвинтарній росі.

— Не гнівіть, Степане Васильовичу, своєї долі! — міпиться обличчя панотця, але він якось таки налатує його клаптями побожності.— Не гнівіть, кажу, бо в гніві чоловік втрачає достоїнність, і бога, і долю.

— Великий Шекспір, панотче, писав, що небеса заховали перед усіма створіннями книгу їхньої долі... Заховали навіть перед вами, хоча ви й заглядасте у всі шпарини,— дивується, як швидко отець Миколай приходить до побожності й тями.

— І ви, Степане Васильовичу, насправді думаєте, що я стежив за вами? Бога бійтеся, чоловіче добрий! — панотець підіймає до неба голову й пучку правої руки, і щире обурення вже затікає в усі складки його обличчя.

Така безсовісна гра вражає і вчителя, і невідомого.

— А що ж ви тут робили вночі?

— Із совістю радився у церкві й на кладовищі,— непроникною святістю беруться тлусті очиці отця Миколая.— Тут, у правому притворі,— махнув рукавом на церковицю,— святитель причащає хлібом апостолів, одягнених у запорозьке вбрання. Розумієте, до якої наруги дожився отець Вікентій? Є й інші гайдамацькі ікони.

— Чому ж вони, панотче, гайдамацькі? Це, кажуть, дарунок від самого Богуна.

І тепер уже отець Миколай обрушується на вчителя:

— А Богун, по-вашому, не був гайдамакою і заколотником? Він же, а не хтось інший, не схотів брати шуби з самого царського плеча. Це тільки подумати: цар йому шубу дарує, а він насміхається над його величністю.

— Що ж ви думаєте робити з цими іконами?

— Поздіймати, щоб народ не баламутили.

— Єзуїт, ви, панотче, єзуїт і набитий... неук! — вчитель з невідомим відходять від попа, який, пломеніючи від гніву, тупо стоїть поміж могилами, сипле запізні громи й прокляття на крамольників. Але і його нікчемну душу таки противно шерстить прилюдна ганьба. «Та ще побачимо, дороженький Степане Васильовичу, хто буде сміятись останнім. Побачимо — в бога все попереду...»

IV

Порода аж бриніла у конях. Недарма вертлявий, з скрипкою за плечима циган бісом увивався біля норювистих жеребів, ляпав рукою то одного, то другого й, кру-

тячи гарячими білками, аж виспівував і словами, і тілом, що скрізь виглядало з-під барвистого лахміття.

— Хазяїне солодкий, господарю медовий! Послухай, і поглянь, і подивися, хазяїне! І оком, і душею поглянь! Хіба ж це кінь? Це музика, богом зашита у шкуру! Певди по ньому смичком — і він заграє, мов перша скрипка!

— Боюсь, щоб ця скрипка мені бубоном не заграла, — почухував пальцями за вухом Терентій Плачинда, начебто байдуже поглядаючи на чистокровців, що аж грали копитами і очима. — Ще невідомо, яка це музика і звідки вона!

— Ти боїшся, володарю!? Не бійся, солодкий і медовий! Вони з-за Пруту приведені!

Терентій підозріло дивиться на цигана:

— Так уже й з-за Пруту?

— Побий мене святий Юрій із свого білого коня, а святий Ілля із золотої колісниці, що з-за Пруту. Кажуть, їх уночі виведено із стайні самого турецького султана!

— То чого ж так далеко? — розреготався Плачинда. Йому починав подобатися оцей немилосердний брехун, за рухливими плечима якого тихо обзивалися струни скрипки.

— Питаєте, чого так далеко? — колотиться цункий, мов смичок, циган. — Бо добрі коні, солодкий хазяїне, близько не крадуть.

— Що правда, то правда, — погодився Терентій, який трохи тямив у злодійському ремеслі. — Але за ці коні можна попастися, мов жаба в тенет: ні назад, ні вперед.

Циган одразу ж поспішив заспокоїти господаря, гнучко заколивався перед ним, а на плечах застрибала й озвдалася струнами скрипка.

— Хазяїне-душко, твоя ж голова, як маківка, до самого віночка розумом набита. То посуди: який же дурень, багатий чи бідний, буде з-за покражі переходити Прут? Це ж гряниця, а не свинячий брід!

— Ще хто знає, чоловіче, звідки вони. І ти також прибився з-за Пруту?

— Аякже, хазяїне солодкий! Хіба ж тут є такі цигани, як там? — переконує словами, а на гарячих, немов у синьці прополосканих, білках аж розтікаються цятки брехні. — Хіба тутешні цигани вихоплять десь таке щастя на чотирьох ногах? Вони тільки й годні на те, щоб у старої баби вкрати сліпу курку.

— Може, й так, може, наші цигани вашим і в підметки не годяться.— Терентій починає заглядати жеребу в зуби і, щоб зовсім збити ціну, непомітним рухом, по-конокрадськи вбиває в піздрю борозного пучку тертого тютюну.

— Хазяїне солодкий, а мої коні, їй-богу, не нюхають тютюну! — циган ловить Терентія на гарячому, але не обурюється, а сміється усім лукавством свого вузькуватого обличчя, до якого, як дві ниточки, причепились убогі вусики.

— Та невже не нюхають? — і собі починає посміхатись Терентій.— Чудернацьке робиться у вас за Прутом. Ну, скинь іще п'ятірку, то й будемо сватами.

Циган одразу щиросердо посмутнів.

— Не можу, ніяк не можу, хазяїне солодкий, бо й так гірко на душі: таких коней я і в бога в раю перед золотим престолом навряд чи побачу. Коли б мав, жінку за них не пожалів би віддати.

— Умієш ти замовити зуби, та щоб після цього в печінці не кололо.

Хоча Плачинда уже востаннє, ще весною дав собі зарік не мати справи з непевним добром, але ці коні таки спокусили його і пороною, і півціною. Він ще раз доскіпливо оглянув їх і, як завжди, з жалем відлічив гроші, усе срібні полтиники, потім завів худобу до стайні, а сам в роздумі зупинився на подвір'ї. Коли ж постать конокрада з скрипочкою за плечима замаячила на городі, до серця Терентія підкотилися холодні клапті страху: а що, як цього разу йому зрадить фортуна? То дарма, що він за свої кривні купив коні. Знайдуть їх якісь пролази у нього — і не оберешся лиха та поговорів. Один рідний братик якої заспіває? І так уже мало не щодня говорить про виділення. Це ж половину землі хоче заграбастати. Половину! Аж подумати страшно. І ніяк не спекаєшся його, бач, вчителює в чужому селі, а живе тут, чуми ніякої нема на тебе. Ще й у кожну шпарину заглядає, бодай повилазило тобі. І ці копі може надібати...

Отак і починає мучитись чоловік, сам не знаючи для чого. Терентій послував по подвір'ї, передумуючи, де йому найкраще збути непевне добро, подивився, як над селом колівалася вечірня малинова пороша, зайшов до хати, щось буркнув Дарині, яка все кисла після смерті дитини, та й поїхав не до Медоборзького кряжу, а до Халимона Буцика — одного знайомого напівліверанта, напівконокрада. Якщо фортунило чоловікові, ставав ліверан-

том, а розтікалися гроші,— знову брався за конокрадіство.

Коли Терентій виїхав за село, у полі, недалеко від розстані, він почув, як хтось славно грав на скрипці. Пригинаючись, придивився пильніше й на тлі мережки високого жита побачив темну постать цигана, який всучив йому коні. Не бісів нехрист: позбувся злодійщини й виграє собі з радощів проти ночі, аж тілом вихилитує. А йому, Терентію, треба ще достогибелі ламати голову і тремтіти душею... Він під'їжджає до цигана, перед яким на хустиці біля монопольського шкалика лежать хліб, цибулина і шматок сала, прислухається до музики.

«Іч, як виграє!» — заслухавшись, Терентій помічає, що шийка шкалика нерівно відбита, а по ньому кривулькою побігла тріщина.

— Що, весело стало? — насмішкувато поглядає на музику.

Циган, водячи смичком, з презирством поглянув на Плачинду, зупинив посмутнілі очі на конях й одвернувся. «То «хазяїне солодкий, господарю медовий» виспівував, а тепер, вициганивши гроші, верне свого паскудного носа. І не чортів тобі облудник?» Терентій, закипаючи в душі, прислухається ще якусь хвильку до музики, яку видобувають з інструмента темні циганські руки, й повертає ліворуч, а циган, підвівшись, пильно стежить за вершиком...

Оминаючи людей, Терентій виїжджає на гінні дороги, що загубились між тихими хлібами, минає кучеряві групи, що сумно самотіють у полях, опускається в яруги, що накриваються на ніч м'якою рядниною туману.

Аж перед світанням під'їхав до невеличкого села, перехопленого ззаду підковою лісу. Отут, на крайній вулиці, в задрипаній, блохами засіяній хаті й живе здоровий, мов бут, Халимон Буцик. Не раз і не два його смертним боєм били дядьки, але він був живучим, наче тхір, і зпов його кругла голова сновигала між кіньми й конокрадами, і знову його знівечене око, до половини засноване кривавими прожилками, мистецьки вибирало розкішну породу і косувало на те, що було достойне крадіжки.

Терентій, приглядаючись до вулиці й неясних обрисів будівель, над якими полтиниками сяють зорі, під'їжджає до розхристаної хати Халимона, зупиняється біля напіврозвалених воріт, хоче скочити з коня, і враз його мото-

рошно пересмикує чийсь трепетний від радості й хвилювання голос:

— Іване, їй-бо, панська пропажа сама приїхала! Я ж казав тобі, де треба засісти...— І на Терентія, мов дві страшні тіні, накидаються двоє селян.

— Ви чого!? — ще розгублено й моторошно вирвалось у Плачинди.— Ви чого?

— А ось ми покажемо чого! Зараз, псяюхо, дізнаєшся! Зараз! — аж шкварчить чийсь злобою перегрітий голос. У повітрі свиснув дрючок і так гупнув Терентія по спині, що аж всередині кавкнуло, а у вухах тонко заграла чортова циганська скрипка, щоб він вишкурився із пею до ранку.

«От тепер пан або пропав! Потрібні ж були йому ці бісові коні? Господи, поможи! І більше ніколи, ніколи...»

Терентій з остраху відразу б'є арапником і ногами коней. Вони від болю й гордої образи так здибилися і крутонули вбік, що ледве не скинули вершника.

«Хіба ж так можна бити чистокровців?..— лячно тецькає всередині.— Господи, поможи»,— вправніше керує кіньми.

Стривожені голоси, здається, громами гудуть навколо, забивають тут увесь простір. Терентій уже вихоплюється в поле, коли хтось спереду падає між коні і чорним клубом зависає на повідді під їхніми схарапудженими мордами.

— Пусти, стерво! — благає, хрипить Терентій і з усієї сили б'є невідомого чоботом у груди. У того під роздертою сорочкою починає розходитись чорна пляма, вона теж страхає Терентія.— Пусти! Уб'ю!

І невідомий, тріпонувши знесиленими плечима, зі стогоном падає під копита на курну дорогу. А Терентій поміж селянськими голосами, що наближаються до нього, вирізняє низький клекіт Халимона Буцика:

— Він не втече наших рук! Ось дайте мені вивести свого Валета — і стану королем!

— Хоч тузом ставай, тільки дожені конокрада! Тільки дожені! — благає хтось Халимона.

«Господи, це вже він, Терентій, конокрадом став. От сатанинське навождення! — глухо обурюється на селян.— Свої ж рідні гроші платив! Із своєї калитки відлічував!» І він, пригинаючись, так пускає коні в світання, що обабіч них починають, мов од вітру, перехитуватися озимі хліба.

Вже перед самим сходом сонця чоловік вскочив у Синяву, завів коні в глибокий байрак, міцно прив'язав їх до дерева, а сам лихий, мов біс, пішки подався в село, важко роздумуючи, що ж буде з його добром? Чи дядьки нападуть на слід, чи якось, дасть бог, усе минеться. Ох і пічка була сьогодні! І досі ліву руку не підведеш без крику. Іще б так звезли пару разів по спині й відвадили б душу від тіла... А може, Давида послати за кіньми, поки там недотеци приносяються до слідів? Так йому тільки скажи, а він і почне допитуватися, наче у судний день. Нема-таки справжнього помічника в домі.

Терентій роздавлює на щоді комара, дивиться на мізерну краплину останків, що купаються в його ж крові, і тільки тепер помічає, що з нього аж капає. От як страх чавить силу з чоловіка. Ти потерпай, пеначе заячий хвіст, а хтось собі пропиває гроші й на скрипочку грає. Зараз я тобі показав би і скрипочку, і бубна... І сьогодні з голови Терентія майже цілий день не виходила циганська скрипка. Вона дратувала його, мов спасівчана муха, вона ж і грала йому, наче на весілля, коли він після обіду заснув у холодку.

Пізнім вечором, коли поснули і домашні, й паймити, Плачинда потай, щоб ніхто не почув, випустив з обори на вулицю плохеньку ялівку, а сам пішов до Синяви. Побоюючись, що біля коней може папоротись на засідку, він додумався гукати в лісі свою ялівку. А чого ж! Іде собі вечором чоловік по лісі й гукає свою пропажу: «Мань-мань-мань». А потім замість корівчини випадково натрапляє на коні.

Не доходячи до байрака, він помічає у густоліссі, не так далеко від смолокурні, золотий кущик вогню. І цей вогник не порадував Терентія: «Чи там розбій гріється, чи, може, дядьки, які гналися за ним?»

Він, сплюнувши спересердя, хоче іти додому, але в його голові починають торгуватися думки: «Не штука повернутись у село, а як же з кіньми? Так і пропадати їм?.. А коли біля них чигає лихо? Але, може, стоять вони собі, бідненькі, ненапоєні, голодні?» Хто ж їх пожаліє, якщо він не підійде до них?.. І Терентій, мов заворожений, обережно скрадається до вогника. Трісне суха галузочка — і серце теньке, мало не обірветься в чоловіка, зашелестить роса на листі — і Терентій зростається з деревом і довго вихекує острах, де його стільки й береться в тілі? І раптом до чоловіка долітає спокійний голос медвинського

вчителя. Він стоїть перед людьми, які своїм колом, наче живим частоколом, затиснули огонь.

«Крамольники!» — відразу догадується Плачинда. Ну хіба ж не пофортунило йому? Тепер не страшно й на засідку наскочити — відбрешеться і перед дядьками, і перед приставом, що стежив за вчителем. Ще, дивись, і нагороду отримає. Еге-ге, та тут поміж чужими і Лесь Якубенко, і Олександр Палійчук сидять. А то не Мар'ян? Ййбо, він! Ну, то жди після цього добра в світі!..

— Зараз цього однією економією не можна робити, — говорить Левченко, — треба домовитися з усіма навколишніми селами, щоб люди допомагали людям, а не виривали один в одного з рук оту загорьовану копійчину... Щоб нагнути панів — потрібна сила, щоб поставити їх на коліна — потрібна єдність.

«Як славно ж він говорить, немов на скрипці грає, — похвалив у думці вчителя. — І таки треба ставити бісових панів на коліна, щоб мужики папами ставали. Ну, Степане Васильовичу, тепер твоя і твоїх поплічників доля в моїй жмені: будуть чи не буде коней — промовчу про вас, а, боронь боже, попадуся з ними — підете у тюрюгу казенні блощиці годувати, бо кожен по-своєму рятує себе».

І Терептія вже більше не цікавить, що коїться біля вогню: хай собі говорять про панів і орендарів, хай собі роблять забастовку, може, пани тоді скоріше і дешевше почнуть продавати землю справжнім хазяїнам. Він відходить подалі від багаття, незабаром тихцем спускається в байрак. Либонь, на його кроки здалеку іржанням обізвався колі.

«От які чуткі! Бідненькі, вони, певне, пропадають від жаги, і ніхто ж не пожаліє сердешну худобину». Терептії, прислухаючись до кожного шереху, ще не наважується підійти до чистокровців, а що, коли біля них засіли дядьки? І він справді через деякий час чує попереду якусь метушню. Коні знову заіржали, хтось по-конокрадськи присвиснув, потім затріщало галуззя і по землі загупали копита.

«Обкрадають!» Ця думка довбнею вдарила по голові Терептія, і він, забувши обережність, кинувся до того місця, де щойно стояли коні. Щось блиснуло біля дерева. Терептія нагнувся, підняв з землі надтріснутий, з відбитою шийкою монопольський шкалик і, зрозумівши все, люто жбурнув його вслід невидимому конокраду.

«От і пропала музика, чортом зашита у шкуру...»

Стало відомо, що не тільки Медвиц, а й навколишні села двох повітів знову готувалися до страйку. Весняна забастовка мало що дала селянам. Перелякані пани й орендарі спочатку набавили ціну, а коли зерно лягло в ґрунт, зірвали надбавку. Люди було спробували знову провчити панів, та вони зразу ж викликали з Балти оренбурзьких козаків, і їхні нагаї розірвали ще нетривкі ниті єдності поміж селянами. А поодинокі виступи були легко придушені місцевою поліцією. Козаки, стражники і двадцять перша стаття положення, здавалося, на деякий час пригасили невпокій, але то тільки здавалось. Бунтарський дух охоплював і нові села, і нові душі, і навіть угору підводились ті голови, які все життя дивилися лише вниз, у землю.

Найтруднішим було об'єднати людей, щоб разом підкорчувувати панство. До цього ще не звикли села: хтозна-відколи було навчено не дружити, а ворогувати, виходити на криваві побоїща чи робити шкоду своїм сусідам. І тепер Степану Васильовичу доводилось чимало сходити невідомих стежок і доріг, стрічаючись у тиші полей з новими друзями. В дібровах, і над Бугом, і на островах сходився натовлений, вироблений люд. Здавалось, він виходив не з туману, а з свого одвічного горя, що туманом окутало землю; здається, він викидав з грудей не слова, а запечені шматки крові, здається, він світив не очима, а бідною і гнівом.

Хто не приходив сюди — приносив злидні, і мало не кожен хотів з ними боротися по-своєму. Одному хотілося, щоб в його економії не працювали строкарі з інших сіл, другий бажав мати сімдесят п'ять копійок поденщини, третій — платити за десятину під присівок не дванадцять, а шість карбованців, четвертий хотів так рівняти багатого з бідним, щоб тільки середні залишалися, п'ятий — рівняти з землею панські гнізда, шостий — ділити землю на душі, сьомий — на сім'ї, а восьмий стояв за мужицьке царство без фільварку, міста і заводів і щоб навіть сам цар жив у селі і ходив за плугом, як ходив за ним колись бог.

— А чого ж, і це, напевне, можна зробити, — делікатно підсміювався Степан Васильович. — Тільки як цар буде ходити за плугом: босим чи взутим?

Прихильник мужицького царства замислювався, поглядаючи на свої подерті, потріскані ноги, а потім твердо вирішував:

— Царю можна і взутим!

— Так і запишемо, що взутим. А в чоботи чи верзунки? — допитувався Степан Васильович.

Тоді довкола вибухав такий регіт, який одразу здмухував мужицьке царство, і люди гуртувалися навколо більш буденного і важливішого.

Сьогодні нарешті дійшли до згоди, що зажинки будуть першим днем страйку. Умови всюди мали бути однакові: жати за п'ятий сніп, чоловік у день має заробити сімдесят п'ять копійок, жінка — п'ятдесят, підліток — тридцять п'ять, дитина — двадцять, а строкарям подвоїти заробіток.

— Якби-то панні слова та богу у вуха, — вголос подумав Мар'ян Поляруш і, коли побачив, що на нього дивляться люди, так засоромився, що аж заворушились зубці піздрів.

— Отак, Мар'яне, й буде, коли не підемо на поступки, коли не розірвуть нашу силу на дрібні кавалки, — сказав Олександр Палійчук.

— Мусить так бути, — обізвався в кожушку літній чоловік, затягнений чабанським поясом.

Люди, ще кілька днів тому помітивши, що на його кожушку білили сліди тіста, запитали, що воно за диво, а чабан чистосердо признався:

— Ми пасемо вівці далеко-далеко від свого села. А пан у нас такий, що в нього й зимою льоду не розживешся, не те що якоїсь полегкості для чабанів. Ну, а на чомусь же треба галушки місити? От і змішую їх хлопцям на своєму кожушку. Нічого, їмо й такі, аби тільки вдосталь було...

Зараз після одностайної угоди настала тиша. Степан Васильович обвів поглядом усе коло. В задумі й надії, мов селянські пророки, сиділи освітлені багаттям діти землі і додумували свої думи. І незвичними здалися нині селянські очі, в кутиках яких і зараз темніла вітром занесена земля. А прийде ж той час, коли вона буде не в кутиках очей та потрісканих, зашкарублених руках, а вся своя перед очима.

— Затривожиться панство, затривожиться, коли почує про цю мову, — вихопив жаринку з багаття Лесь Якубенко і пальцем затовк її в люльку.

— І весною воно затривожилося. От прочитаю вам, що його превосходительство, наш подільський губернатор, писав тоді міністру внутрішніх справ про наші страйки,— і Степан Васильович поліз рукою у внутрішню кишеню.

— Про нас, мужиків, аж міністру писав? — немало здивувався Мар'ян.

— Почекайте, про вас ще не так будуть колись писати! І не міністрам, а нащадкам! — уважно подивився учитель на Мар'яна й почав читати:

— «Доношу вашему превосходительству, что в конце минувшего марта месяца и в первой половине текущего апреля сего года почти одновременно во многих селениях (ста десяти) Каменецкого, Проскуровского и Ущицкого уездов произошли крестьянские беспорядки, выразившиеся в том, что крестьяне, собравшись толпой, отправляются в экономический двор, где предъявляют арендатору или эконому требование о повышении заработной платы как поденным рабочим, так и сроковым, а также об устранении стеснений со стороны арендаторов в пользовании толоками, общественными пастбищами, прогонами и водопоями, за сим своих односельчан-рабочих они забирают домой, а рабочих, нанятых в других местностях, удаляют с работ иногда силою и угрозами, а в большинстве случаев по молчаливому соглашению с ними, предупреждая владельцев, что своих рабочих они не дадут, а посторонних будут выгонять, пока не будет увеличена заработная плата до 50—75 коп. и даже до 1 рубля в день, а годовым по 120 руб. в год с полным содержанием. Дальше этого самоуправство не идет, и только в одном случае (в местечке Городке в имении владельца Виноградского) оно сопровождалось разрушением капавы при каменоломне и избы-сторожки, в которой проживал сторож. Протоколы местной полицейской власти о всех происшествиях направлены к мировым судьям и судебным следователям по принадлежности; в административном порядке главные зачинщики и подстрекатели (в числе свыше семидесяти человек) были подвергнуты аресту местной полицией на основании 21 ст. положения об усиленной охране.

Я командировал во все места беспорядков двух членов губернского по крестьянским делам присутствия, а в некоторых селениях Каменецкого и Проскуровского уездов побывал лично и, на основании собранных сведений, прихожу к заключению, что толчок для этого движения был дан извне как путем распространений прокламаций

в связи с чтением крестьянами газетных листовок, так и беседами разных проходимцев, тайно побывавших в деревнях под видом странников, точильщиков, продавцов картин и так далее. Но причины этого явления и поводы к нему коренятся гораздо глубже и слагаются из многолетних ненормальных отношений экономических и аграрных между помещиками и крестьянами, вызванных хищническими арендами.

Со времени наделения крестьян землей народонаселение больше чем удвоилось, земли же сверхнадельной прикуплено крестьянами слишком мало, вследствие чего теснота и малоземелье проявляются ныне уже в формах настоящего бедствия. Дробление надельных участков достигло за 45 лет своих крайних пределов и дальше уже идти не может. В обследованных местностях средний душевой размер земли едва достигает полудесятины вместо прежних полторы-двух десятин. Вследствие этого образовался многочисленный разряд безземельных в буквальном смысле слова сельских пролетариев, не только лишенных земельного обеспечения, но и не имеющих ни средств, ни даже места для постройки жилища: они ютятся в избах своих родственников и односельчан. Весь этот класс крестьянского населения при его косности и нежелании искать заработков в отхожих промыслах единственное средство к существованию полагает в сельскохозяйственных работах в помещичьих экономиях; последствием сего явилось превышение предложения рабочих рук над спросом и как неизбежный результат — понижение заработной платы до минимума, не дающего средства к ежедневному пропитанию. Цепы упали до 14 копеек — мужчине, 10 — женщине, а девкам и подросткам до 7,5 и даже до 5 копеек. (ср. Тростянец, Мудриголовы и Солобковцы); в то же время средства для необходимого существования крестьянина, как-то: корм для скота и дрова для отопления, значительно вздорожали...»

— Навіть до панів, хоч боком, дійшла наша правда! — знову вирвалося у Мар'яна. — Куди тільки вони подіуть їй.

— Та, напевне ж, в тюрму, куди більше? — обізвався Іван Куценко, молодий селянин з Мудриголів, і підвівся над багаттям. — Оце ж, люди, і я втік від свого пана сюди. Тут хоч кандьор варять з пшона, а не з проса. Та й галушок нема небритих.

— Яких це небритих?

— З остюками на півпальця, бо в нашій економії ніколи муку не просівають: мужик не скотина — все поїсть. От і думаю собі — хто ж тепер краще живе: жебрак чи я? В свого пана я заробляв п'ятнадцять копійок, тут — двадцять п'ять, а жебрак, який живе в комірному мого сусіда, хвалявся, що випрошує по тридцять-сорок копійок. Це окрім кусенів святого хліба. То чим же я завинив перед богом чи людьми, що я мужик?.. От того й треба нам слухати демократію. Вони за дядька стоять без хитрощів і обману. Ну, а з мужицьким царством ще почекаємо: хто знає, чи не заманеться цареві і в мужиків стріляти, як у робочих.

Степан Васильович посміхнувся в душі: треба ближче познайомитися з цим поденщиком.

Незадовго до світання поодиначі і по двоє почали розходитись. Степан Васильович пішов однією стежкою з Мар'яном, а Якубенко з Палійчуком — другою. Біля самого Бугу Мар'ян, знайшовши човна, зупинив учителя:

— А знаєте, Степане Васильовичу, що я думаю?

— Знаю, Мар'яне, — весело відповів учитель.

— Та певже?

— Думаєш ти, щоб економія платила тобі по сто карбованців на рік, і думаєш, як би купити свою хату й огородець.

— І це правда, — погодився чоловік, — але ви іще чогось не вгадали.

— А чого саме?

— От я так собі розсудив сьогодні: допустим, у цьому році пани збільшать нам плату, на рік ми скажемо ще більше дати, а потім так своєю ціною візьмемо їх на цугундер, так схопимо за зябра, що вже земля усім Стадницьким не буде давати ніякого зиску. Тоді пани кинуть її і подадуться на службу, а землю залишать нам.

Учитель уважно вислухав чоловіка, посміхнувся, похитав головою:

— Ні, дорогий Мар'яне, це ти вже казку-байку почав розповідати. Не такою ціною народ візьме землю в папів. Не такою...

— Дорожчою? — одразу посмутніло обличчя строкаря.

— Дорожчою, Мар'яне, — аж зітхнув, поклав руку чоловікові на плече.

— Що ж, дядько й дорожче згоден платити, — задумано сказав Мар'ян. — Інакше не проживеш. — І насторожився раптом: почув у кущах якесь шамотіння.

— Не птиця? — запитав учитель.

— Птиця, але, може, така, що рясу носить, — нахмурився чоловік.

— Не отець Миколай?

— Атож. Чи не найнявся десь цей черевань стежити за нами?

— Може, й найнявся, — погодився учитель і тихенько пустив пісню над самою водою, що злегка підворушувала, немов з глибин викидала, тіні прибережних дерев:

Пливе човси, води повен,
Та все хлюп-хлюп-хлюп,
Іде козак до дівчини
Та все туп-туп-туп.

Мар'ян теж стиха-стиха підхопив пісню, з нею вони сіли в човен і відіпхнулися од берега. Коли під'їжджали до острова, і Мар'ян, і Степан Васильович крізь пісню почули обережний плескіт весла.

«Напевно ж, він», — нахмурившись, Мар'ян притерся човном до верболозів, а вчитель здивовано поглянув на нього, але нічого не сказав. Незабаром мало не до них під'їхав невеличкий човен, а на ньому темним опудалом ворушилась роздута постать. І не встиг учитель отямитись, як Мар'ян з усієї сили гребнув, і човен з розгону врізався в човник. Над водою розлігся розпачливий зойк отця Миколая, який незграбно шубовснув у воду.

— Рятуйте, люди, хто в бога вірує... Рятуйте, християни... потопаю...

— На здоров'ячко, гладуне, — крізь зуби процідив Мар'ян, і, оминувши перевернутий човен, поїхав далі.

— Може, пособимо йому, бо наче топиться? — учитель здивовано подивився на Мар'яна: де така лють узялася в чоловіка.

— Не бійтеся, цей не втопиться: сам водяний такої погані відцурається, — заспокоїв чоловіка, і вперта складка лягла між його бровами.

— І коли ти, Мар'яне, таким став?

— Хочете знати? — прислухається, як уже спокійніше, очевидно, діставши дна, стогне, чортихається і талапається в річці отець Миколай.

— Таки хочу.

— Давненько це вже було, Степане Васильовичу, — задумався Мар'ян. — Тоді я дуже покірним, наче теля, був, та в'ївся мені до самих печінок Терентій Плачинда.

І вдарив я його в своїй колишній хаті. Вдарив, і після цього не каюття, а щось нове почув у руках і тілі. От з того вечора я, здається, й сміливіше став дивитись на світ і людей. Та досить про це, заспіваймо краще,— і він чисто застелив плесо своїм голосом:

Пливе човен, води повея,
Та все хлюп-хлюп-хлюп...

І човен дійсно плив до знайомого і такого незнайомого, світанням обведеного берега...

VI

Хоча вже минули зелені свята, але хата й тепер пахла татарським зіллям і річкою.

І досі чудно: своя хата! Це ж, люди добрі, не в комірному сидіти, не щулитись у чужому кутку, де навіть свій подих затаюєш, де й сльозину тримаєш не в очах, а на серці.

Тільки подумати: скільки своїми кістками висувували чужі плісняві кутки, одначе й дітей виходили не гірше людських, і хату поставили таки на своїй, на царській десятині. Хоч і живцем виривав її в голодний рік Плачинда, але вона, ма́ти, затялась на одному: «Як прийдеться помирати, то помремо на своїй землі». І таки відстояла увесь давній царський наділ — єдину десятину, яка дісталась їм у спадщину від кріпаччини. Навіть знала, скільки на тій десятині скиб одвалює плуг, скільки борозенок вминає рало.

А тепер стоїть її хата край села, весела й чепурна, мов дівчина в білій льолі, а круг неї колишуться й колишуться жита, виколихуючи з роси і сонця те чудо, що зерном зветься. Єй-ей, така розкіш навколо, наче в пісні, аби тільки не економія та не злидні. Але, здається, зараз од них чоловік і на край світу не заховається; іде він у ту економію, чи в Таврію, чи на Дон з косою і повертається з косою та з такими долонями, начеб їх хто позасівав мозолями, бо на чужій землі комусь паляниці родить, а наймитові — одні мозолі чи пухирі.

І Марія мимоволі глянула на свої долоні. Були вони мало не до кості порепані, позазілювані й чорні, але так само чисті, якими ще лежали на теплих грудях матері: ні до одної чужої зілинки не приторкнулись, чи то людської, чи панської. А злидні й до цього привчать людину, бо

пучки свої не вгризеш. Он хоча б Василю Величко взяти: як тільки не бідує вона. Коли прогнали її Мирона з економії, то теж подався на заробітки, ще раніше Романа. Пішов чоловік з косою і торбиною за плечима, а діти його висихають з голоду, мов сіно. Треба їм занести хоч ложку молока. І Марія мимоволі зиркнула на повітку, з дверей якої виглядала голова їхньої гостроклубенької корови, що так гордовито тримала над собою роги, наче перед всіма пишалася ними. Аякже — мужицька годувальниця.

Таки що не кажи, а їхня сім'я поволеньки на поги стає. Хоч і не завжди є хліб на столі, так на молоко не бідуємо, і хата ж своя є. І мати милується нею, придивляється до стін, до призьби, до молоденьких вишників і соняшників, які так нахиляються до неї, наче щось хочуть сказати на вухо.

З жита обізвалась перепілка, жайворонки підіймалися все вище і вище в мальовану блакить неба і враз притихли: певне, першими побачили, як у колосках заворушилося сонце, вмилося росою і простелило стежку по ріці, а на тій червоній прошві зачорнів крихітний човник. І ця святкова вранішня обнова одсунула кудись од матері подалі щоденні турботи, щоденні думи про те ж саме: про шматок хліба. Знову поглянула на хату, і вона дихнула на неї теплом її дітей і тим напівзабутим повівом її ж дитинства, коли можна було притулитись до ніг своєї матері чи з батькового плеча побачити, як несподівано ширшає видноколо землі. І наче зовсім недавно вона, Марія, з дітьми співала перед засніженими святковими вікнами людей:

А в чистім полі яра пшениця,
А стебло-срібло, золотий колос.
Там світелка стоїть повозрублена,
А в тій світелці три віконечка.
В першім віконечку — ясний місяць,
В другім віконечку — ясне сонце,
В третім віконечку — ясні зірки.

А тепер людські діти вперше заспівають перед вікнами її хати, і знову ж повіриться, що є стебло із срібла, а колос із золота, і нема на ньому сліз людських, а тільки — світанкова роса... Ой коли б хоч діти були при ній. «Романочку, де ж ти тепер? Як тобі там, у далекім краю?..» Думкою лине до сина, думкою кличе його до себе.

— Тітко Маріє, ви дома? З святою неділею вас! — у

воротях, увесь у білому, стоїть десяцький Хома. У високій молдавській качулі¹ він здається таким довгим, як ранішня тінь.

У жінки одразу скрижаніла душа: знову якісь недоплатки чи недоїмки несе це довготелесе безклубе начальство. Хома підвівся на підніжку біля перелаза, скочив на мураву, дибнув довжелезними ногами, і одразу подвір'я стало тіснішим.

— Ставте, тітко Маріє, могорич! — підморгує бровами і нерівно вигнутими тонкими, наче в сома, вусами.

— Було б за що, — відлягає тривога від душі, й Марія питально дивиться на довгощогого десяцького.

— Таки є за що: письмо прийшло! З усіма печатками і двома марками.

— Письмо? Від кого ж, Хомо?

— Чував, од Романа. Значиться, пофортунило десь копійку заробити, бо інакше не посилав би письма аж з двома марками! — і Хома багатозначно підняв угору пальця, довгого і тонкого, мов шагова свіча.

— Ой покажи ж його, покажи, чоловіче! — мати аж руки стулила, мов на молитву. Коли б то й справді поталанило її старшенькому. Так уже вона не хотіла пускати його на чужину, як суху землю гризти.

Десяцький засунув руку в свою єдину бездопну кишеню, бережно потрусив нею і відразу витягнув кресало, скісок і пожмакований лист.

— Осьдечки він, з усіма законними печатками і царськими марками.

Мати поглянула на дрібні царські голови, зачорнені обідками, з острахом і надією взяла листа, покрутила його в руках, зітхнула:

— Може, ти, Хомо, вчитаєш його?

— А чого ж! Коли тут по-людськи написано, то вчитаю! — кресало і скіска спритно влітають у кишеню Хоми і, задзвонивши десь аж біля коліна, влягаються серед якогось добра. Хома обережно розриває конверт, для чогось підозріло нюхає листок паперу і повертає його на всі боки. На вузькому обличчі чоловіка рухаються тонкі губи і тонкі вуса, а очі дурнувато розгублюються в чорному частоколі письма.

— «До-о-рогі та-а-то, ма-а-мо і бра-а-тик Ма-а-ксим», — спочатку більш-менш бадьоро вичитує Хома, потім збива-

¹ Качула — шапка.

ється, застрягає, витягує з себе такі, як і сам, довгі «екання» і, червоніючи, невдоволено махає рукою: — Ет, писав, чусте, такий писака, що не розбере й собака!

Мати, осміхаючись, підвела очі на Хому, який і не помітив, як сам себе вибатькував.

— А ти, Хомо, знову спочатку візьмись читати.

— Для чого?

— Ну, от коли застряне в баюрі віз, то його трохи подають назад, а потім і легше вискакують уперед.

— Так то ж віз, а це письмо! — обурюється десяцький бабською нерозумністю.

— Все одно, чи віз, чи письмо, а треба таки спробувати з розгону? Як там пишеться: дорогі тато, мамо і братик Максим, — підказує Хомі.

Десяцький знову починає з розгону вичитувати і знову безнадійно застрягає:

— Тут і дідько не візьме ні взад, ні вперед... Та й що ваш Роман може нового написати! — вже сердиться десяцький. — Жив, здоров, чого і вам бажає, а далі всім шле поклони від високого неба і до низької землі й жде ответа, як соловей лета. Побачите, і сам під лучче Хоми не вчитає. О!

— Може, й так.

— Авжеж, так. Ну, а тепер, тітко Маріє, після трудів праведних не гріх було б і чарупину перехилити, — трохи пригинаючись, безцеремонно заглядає в двері начальство.

— Ой, доведеться почекати, Хомо, поки від Романа гроші прийдуть, — зітхає Марія. — Тоді й пів-ока не пожалію тобі. Тоді й заглянеш.

— Може, й загляну, готуйте ж і пів-ока, і якусь солонину, — спроквола ворущаються чудернацькі Хомині вуса — один аж за щоку розігнався, а другий — все притирається до рота. Десяцький невдоволено, але з повагою до своєї особи, видибує на шлях, і знову її подвір'я стає більшим і кращим.

Над полями і темнувате, і лискуче срібло роси починає тремтіти синім туманцем; він допливає до самого обрію, підмиваючи прозору, що аж просвічується небом, в'язь хмаринок. Марія, вагаючись, перекладає лист з руки на руку, не знає, чи йти з ним до отця Миколая, чи ждати Максима, що подався з батьком до баби Ганни. Зір матері заглиблюється все далі й далі в поля, за якими не раз зникала постать її чоловіка, а тепер не стало й Романа.

Шумлять жита, і вони вже стають таємничими, як і

чорна в'язь письма, що тремтить у її руці. Шумлять жита — живе письмо землі, і яка людська голова вчитас його? То в них стебло-срібло, а колос золотий, а то така перепалена сонцем мерва, що голодна душа з чорним тілом розлучається. Не втішили свої жита ні її, ні її чоловіка, ні Романа... Мати поглядом відшукала на полі панські вітряки, в яких після Синяви працював Роман.

Вони стоять на пагорбах між хлібами, попурі, нерухомі, наче хто вийняв із них живу душу. Може, й досі сумують за Романом, який зжився із ними і вітром, як вона із землею. І як слухались хлопця скрипчиві снасті! Навіть в розімлілу спасівку в нього крутилися крила вітряків, викликаючи подив у селян:

— Романе, і чим ти сьогодні мелеш?

— Торішнім вітром. Приберіг ще трохи його в крилах,— сміявся Роман, і веселішав увесь вітряк.

Усі люди любили її старшенського, тільки один Корнюша Безбородько в'ївся в нього, неначе відьмине помело в живе дерево. Коли Роман став наглядати і порядкувати над всіма трьома вітряками, він помітив, як меншали мужицькі пуди, перепущені через панський кіш.

— І що воно таке, дядьку? — запитував пристаркуватого мірошника, а сам подумав, що й Корнюша хитрус на вітряках, як хитрував біля своїх просорюшок Омелян Шмалій.

— Що воно таке, питаєш? На обмітки, на обмітки, Романе, іде якась жменя зерна,— засміявся Корнюша, уникливо ховаючи текучі шельмуваті очі від парубка.

— Коли б то жменя...

— Ну, трохи більше,— не скупиться Безбородько.— І чого тобі так за всякий дрібов'язок болить голова? Як захочеш, занесеш і собі додому якусь торбинку обмолу¹. Це законний мірошницький хліб.

Але такий «законний» хліб не привабив Романа, і це одразу насторожило й озлобило Безбородька.

— Ти, парубче, не дуже, не дуже високо літай, бо низько сядеш, коли кругом не своя воля. І я колись таким розумним у свої двадцять років хотів бути, та обламали крила, ще й мусив дякувати за науку,— стояв перед Романом широкий і незграбний, неначе куль муки, на якого ще покладали кулик.— Обламали, і тепер економовою, економовою головою думаю.

---

¹ Обміл — обмітки муки.

Роман насмішкувато і гидливо зміряв їжакувате обличчя Корнюші:

— Не всім таке щастя, дядьку, випадає.

— Ти про що? — занепокоївся мірошник, недобре округлюючи очі. — Про що?

— Усе про те саме: про вітряки та обмол, — неясно на-
тякнув Роман.

— Усе про те саме? — перепитав Безбородько і аж за-
шипив: — Дядьків слухаєш? Вони тепер не тільки на пана
чи управителя, а навіть на самого царя вже наговорюють.
Усі вони свині.

Роман обурився:

— А ви ж не з дядьків?

— І я свиня, — переконано відповів Безбородько. — А,
думаєш, ні? І ти походиш біля панського добра — забрьо-
хаєшся, пеначе свиня в калюжі, бо інакше не можна.
Спом'янеш моє слово!

— Не діждете, дядьку, цієї ганьби! — скипів парубок. — Повік не діждетесь!

— Ще як діждуся! — уперто мотнув головою, і з чуп-
рини мірошника посипалась мука. — На панському харчі
святі не виростають, такого ще не було. На панському
харчі і найсвятіші дівчата покритками стають.

І ці слова в саме серце шпигонули парубка. Чи так, до
слова, сказав це Корнюша, чи навмисне кинув тінь на
Любу, яка й досі працювала покоївкою в пані...

Вразили ці слова і Марію, яка саме принесла Романові
обід і ненароком підслухала розмову сина з мірошником.
Неначе вчора це було, а скільки часу збігло.

На вулиці лупко лягнув прядив'яний батіг пастуха, за-
мукала різномаста череда, поспішаючи на пасовисько.
Марія вигнала з подвір'я корову, і вона, похитуючи під-
горлям, боками і рожевою пальчаткою вимені, достойно
понесла свою голову до рогатих подруг, на вогкі губи
яких осідав пил. Вернувшись до хати, Марія швиденько
поприбирала і в себе, і на другій половині, де жив Ма-
р'ян, запнулася святешною хусткою, поклала за пазуху
лист від Романа і з гладуцником молока пішла до Васи-
лини.

Навіть дивно стало, що на подвір'ї Величків не гасала
дітвора, та й з оселі не чулося крику й плачу. Аж занепо-
коїлась жінка: чи не приключилось якесь лихо? Але ще
з сіней вона почула бадьорий перестук ложок об миску,
немилосердне сьорбання й посміхнулася.

В хаті навколо однієї миски, мов шпаки, збилась за-смагла худюща й обдерта дітлашня, на совість один перед другим орудуючи ложками. На столі і в руках дітей не було й кришки хліба. Марія пошкодувала, що не принесла дітям хоч якийсь окраєць від зайця. Змарпіла, вироблена Василина, схиливши голову, сиділа біля вікна і тільки вряди-годи покрикувала на свій кістлявий виводок:

— Не талапайтесь, бодай вас талапало й не переставало!

— Ксеню, лусни його, розумного, ложкою по голові, може, ще більше порозумнішає...

— Демиде, чого спішиш, мов на пожежу!? Ніяк не встигнеш патріскатися!?

— Еге, сьогодні так і встигнеш за ними,— ображено обізвався чорноголовий, з циганськими очима п'ятирічний Демид, який теж старався не відстати від більших, навіть вихопив шматок в'юна і про запас поклав біля себе.— Це ж не лободянка, а справжня косарська юшка! — і після такого багатозначного пояснення швиденько запрацював ложкою.

Василина посміхнулася до Марії, і навколо її дикуватих чоловічків засвітилися радість і сум.

— Спасибі, серце, що не забуваєш,— поцілувалася і притулилась до Марії великою, красиво роздвоєною груддю.— Як тобі в новій хаті живеться?

— Славно, Васирино,— посміхнулася Марія.— Після комірчини, здається, і світ побільшав.

— А мені поменшав і потемнів,— одразу змиваються крихітки посміху навколо вологих дикуватих очей.— Оце ж бачиш,— кивнула головою на дітей,— наловили в болоті в'юнів і розкошують. А так, хоч хату запали, не знайдеш ні пилинки муки, ні кришки хліба, ні крупишки якоїсь.

— А ви, мамо, не дуже журіться: ми ще на болоті в'юнів наловимо,— безтурботно обізвалось котресь від миски, в якій уже нічого не залишилося.

— Ловіть, ловіть, лише на глибоке не лізьте, бо потопитесь.— Василина дістала з повіспленого шашелем мисника глиняний, з підмальованими боками кухлик і почала ділити молоко дітям. Вони по старшинству підходили до матері, приплющуючи від задоволення очі, випивали свою долю й смачно витирали уста худими, аж чорними від сонця й болота, рученятами.

Але ось Васирина й непорядок угледіла, кинулась до сіней, і там заgrimів її обурений голос:

— Куди це і для чого це, нечиста сило, решето цупиш? Я тебе, вилушку недоварений, як поцуплю, то двері й ворота своїм лобом відчиниш. Нащо тобі здалося воно?

— А я теж хоцу рибу і в'юни ловити. На юску наловлю,— з плачем зашепелявив п'ятирічний Демид, неохоче повертаючи матері блаженський підрешіток.

— Я тебе, болотянику, так наловлю, що аж скрутишся! Теж мені риболовець!

— А я хоцу ловити,— захинькало дитя.

— Не вередуї мені, мов панська болячка! Як ти вже надозолив мені. Хоч біля носа витри! — Васирина вішає на кілок підрешіток і тихцем, щоб не почули діти, говорить Марії: — Тепер він тільки й годен на забавку дітям. Коли тієї муки дочекаєшся?.. Хоч пише Роман?

— Написав. Прочитай-но, Ксеню,— гукнула Марія з сіней старшеньку дочку Величка і вийняла з-за пазухи листа.

Дівчинка бере аркуш паперу, підходить з ним до вікна, а Марія зарання зітхає, zarazом передумуючи кілька гадок. Ось забринів у тиші дівочий голосок. Що він тільки набренить матері... Утіху чи горе?

«Дорогі тато, мамо і братик Максим!

Уклоняюсь вам усім від високого неба до сирій землі. Я тепер знаходжусь і проживаю у Таврії, служу в багатого німця-меноніта. Тут на косовиці я веду отамана, як у нас Мар'ян. Цього року в Таврії добрий косар заробляв за день п'ятдесят копійок, а тепер ми зробили велику забастовку, хазяї перелякались, що трава перестоїть, і почали платити, як захотіли люди: по цілому карбованцю. Так що є надія повернутися додому не з порожніми руками. Правда, робимо, неначе у пеклі,— нема коли й на собі глянути. В нашій економії, бувало, коли косиш, то сам і косу клепаєш, а тут усім підряд зарання клепає один слабосилий заробітчанин. От і тягнеш косою без ніякого тобі відпочинку від світання до смерку, аж ребра скриплять і за ребра заходять, а потім, наче мертвий, падаєш на покіс і до самого ранку спиш без задніх ніг, навіть на вечерю не дивишся. Слабіші здоров'ям ніяк не витримують отакої косовиці: або підривають середину, або кров'ю стікають, або — ноги на плечі й хода на іншу роботу. А як живете ви? Як здоров'я тата? Передайте привіт Степану Васильовичу, Мар'яну, бабі Ганні і Любі.

Чи бачите її? Максиме, ти не ліпуйся — напиши мені геть-чисто все...»

— Господи, хоч би і в нас зробили забастовку, бо вже далі повиздыхаємо з голоду! — вирвалось у Василю, коли Ксеня закіпчила читати.— Поталанило, виходить, твоєму Роману. А як там горюється моєму? — і поглянула на срібношатий образ богоматері, яку напровесні окривдив Мирон: коли не було вдома Василю, він вийняв скло з ікони й засклав ним розбиту шибку. То чи є якась клепка в голові чоловіка? Бусурман, та й годі.

Василю за звичкою навіть тепер кляне в думках чоловіка і водночас побивається за ним. Коли б він хоч живим та здоровим був, коли б і йому хоч крихітку пофортунило. А передасть перші гроші, вона зразу ж засклав свій найдорожчий образ.

З подвір'я, галасуючи, дітвора виносить невеликий рибальський сак і прямує до річки.

— Мамо, і я побіжу з ними,— прохає Ксеня.— Може, щось і вловимо на вечерю.

— Біжи, та дивись за найменшими качатами,— киває головою на дітвору.— І кваску на борщ назбирай.

Ксеня схоплює з лавки полотняну торбицу й, притапцюючи, вибігає з хати.

— Ще й притапцює! — сумно дивується Василюна.— А я вже, Маріє, чую: скоро з ніг звалюся — не можу, ніяк не можу без хліба... От уже й бурячків на борщ, хвалити бога, дочекались, і квасок є, а без хліба не можу. Здається, вже не руками сапаю, а клубком болю, що засів і все ворухиться в грудях.

— І нема де позичити? — з жалем дивиться Марія на Василю, на її западини під очима, в яких залягли темні синці голоду.

— Ох, нема. Одне діло, нашим злидням не вірять, а друге — за Миронів язик в'їлися. Говорив же він, що треба порівняти багатих з бідними. От куди не поткнуся, а мені й цвікають у вічі: «Нема ні хліба, ні грошей, уже почали рівнятися, як твій Мирон хотів, до злиднів. Побачимо, як воно в капцанській шкурі жити». І до того, серце, дійшло, що ні одна душа нічим не хоче пособити, окрім управителя,— зліщають очі Василю, а навколо рота двома півмісяцями западає гірка скорбота.

Марія оторопіло поглянула на Василю:

— Та що ти, жінко добра, верзеш!? Салоган... Чорне Сало тобі хоче пособити?

— Еге ж, Чорне Сало, щоб воно і перед страшним судом не побіліло! — з мукою видихнула Василина і знову поглянула на образ своєї захисниці.

— Чіпляється Гервасій? — догадалася Марія.

— Ой чіпляється і липне, мов смердюча шліхта, — і від хвилювання на гарному, дарма що змученому, обличчі Василини з'являються крихітні зернинки поту, а в лихих чоловічках тремтить безпомічність. — І з хусткою набирався, і гроші обіцяє, коли вони потрібні мені, а позавчора підіслав Корнюшу Безбородька, щоб я взяла собі муки на вітряку.

— А ти що?

— Налаяла, витурила старого звідника, а сама цілу ніч проплакала перед божою матір'ю. Забирає вона у мене після кожних родів зуби, то хай забере і моїх ворогів... І який же безсовісний Салоган. У темряві якось прихопив мене, коли з поля поверталася, слинявим ротом поліз цілуватися. «Відійди, — кажу, — чоловіче, бо сапкою голову розкраю!» А він аж колотиться, мов жаба: «Василинко, дороженька, люблю тебе...» — «І коли це встигли?» — здивувалась я, а він, знаєш, що відповів? «Бачив я одного разу, як ти дитину годувала. Подивився на твою грудь і з того часу жити не можу без тебе».

— От стерво! — аж сплюнула Марія.

— Таке безстыдство в очі говорить і ні крапельки не соромиться. Та мені Мирон, чоловік мій, ніколи ще такого не казав... Вже я тепер і додому повертаюсь тільки з людьми. Так хватило ж у Гервасія совісті — і до хати прителющився. Прийшов і почав піддобрюватися цукерками до голодних дітей. Та я його швидко спровадила і цукерки ті за ним услід повикидала. Таке ревище з-за цього в хаті стояло, що не доведи господи, — і Василина сама заголосила, припавши головою до плеча Марії.

VII

Влітку і сонце живе, як поденщиця: раненько встає на росі, а пізно лягає. А ще пізніше лягають дівчата, бо як не натовляться вони за цілий день, а треба, хоч крадькома, постояти під зорями, подумати під ними про свою долю і, може, трошечки-трошечки погомоніти із кимсь.

Хіба ж не чує тепер Олена, хто воркує з її Христинкою? І не на воротах, як перше Левко Щербина, а в такому закутку, щоб ніхто не побачив. І Олена вдає, що

нічого не бачить, навіть не помічає, що Христинка, стримуючись і не вмюючи стриматись, несе трепетне щастя в очах і на нижній губі, як посміхається сама до себе і навіть, згадавши щось, підхихикує... Таки закрутив їй голову Юрко Дзвонар, а тепер по-справжньому вже й Левко Щербина ув'язався. От і збагни, дівчино, де твоя доля? В Юрія наче є любов, а в Левка до цього часу не було її, але він має більше землі.

Мати задумано підходить до тапчана, спочатку дивиться на обличчя, а потім на розкриті ноги доньки, подрянані до самих колін. І шкода ж будити, а треба.

— Христинко, вставай! Підіймайся, сонько!

Спочатку затремтіли довгі вії дівчини і переляк забився під темнуватими рисами нижче повік, а потім по щокках, коливаючись, побіг легенький усміх.

— Це ви, мамо?

Олена дивується.

— А ти ж думала хто? Наспилось якесь ледащо?

— О, потрібне воно мені! — Дівчина швиденько зіскакус на ноги, рукою поправляє розметану косу, непомітно стежить за матір'ю: чогось вони тепер в'їдатися почали. Чи не догадуються про Юрка? І Христинці навіть зі сну стає моторошно від думки, що мати знає щось про її любов. Хоча їй доведеться їй колись довідатись про це, але хай то буде пізніше, пізніше.

— Куди ж сьогодні йдете робити? — Мати ріже до грудей зачерствілу, аж скрипучу хлібину і ставить на стіл гладущик з молоком, що шумує й попискує, неначе в'юн.

— Ідемо сіно громадити. — Христина одягається, загляда в дзеркальце і починає тихенько наспівувати:

А я сіно громадила,
Сім пар хлопців принадила...

— Чи не забагато, дівко? — знову так говорить мати, що в душі Христини починають ворухитися різні здогади. Вона замислюється, наморщує невисокий лоб і занепокоєний носик. А мати хоч би тобі що: кинула, неначе пенароком, жарину в груди й пореється біля мисника, готує доньці такий-сякий полудень. Хитрують чи не хитрують вони? Знають чи не знають? Як буде час, треба їх якось випитати, щоб і не догадались вони. І дівчина прикидає, з якого краю їй доведеться підступати до такої розмови.

З граблями на плечі, з біленьким вузликом у руці Христина мете на вулицю, й на дівочих грудях, неначе на лузі, цвіте й колишеться дрібне вишиття.

«Відданиця». Мати з порога дивиться на доньку, зітхає й посміхається, помічаючи, як знову п'овів радості чи кохання опускається на чуйне обличчя одначки. А що їй тепер? Тільки одно й крутиться в голові, не заглядає ж дівчина, що далі буде... За Левком краще б жилося: в нього й землі більше, і коні відразу будуть. Але що за чудний парубок? Стільки часу нічого не говорив — усе складав собі ціну — продешевити боявся, а тепер спохватився, мов опечений, і все нахваляється Юркові ребра потрощити.

Біля двору, торохтячи, проїхав драбиняк. Економський фурман Євген Колосюк стишує загнuzдані коні, щось гукє Христині, та озирається, швиденько вискакує на віз, вмощується на крижівницю і вже, пересміюючись з парубком, трясеться, немов трясогузка. От нема кому бити малу чману — так і мелькне, мов галушка, на суху дорогу. Олена хоче крикнути, але розуміє, що її голос уже не долетить до Христини.

Вулицею в шапках і брилях пройшли косарі, від їхніх люльок запахло тютюном і губкою. І чого б, здавалося, печалитись, що вулицею пройшли косарі?.. Та її не пройде і не прийде... А приходив же в своєму золотистому брилі, мов соняшник у цвіту. Віп і голову якось так пахилєв до неї, неначе соняшник. І мовчав, як соняшник, тільки лагідно посміхався веселою темінню очей... Хаї би вже скоріше якогось дня з'явився Христинин молодий... Тоді б і в їхній хаті запахло тютюном і губкою...

Коли Христина прийшла на панський луг, дівчата й молодиці ще не громадили: чекали, щоб ранне сонце вибирало росу. А косарі вели перший сьогоднішній покіс, і навколо смачно, як завжди в росяний ранок, шаржакали коси.

Попереду йшов Мар'ян Поляруш. Перед ним з шипінням і посвистом розступалася трава, а на гребені покосу тремтіли і безутішно плакали останніми сльозами тендітні, паче виткані з неба, дзвіночки. Щось привабливе й красиве було в напівзігнутій дужій постаті косаря, в широких помахах його коси, біля пружка якої збиралась роса, пелюстки цвіту й зеленава кров трави.

— Доброго ранку, дядьку! — легко похитуючи станом,

зупиняється Христина біля Мар'яна, до якого має велику довіру і перед яким не соромиться скалити зуби.

— А-а-а, це ти, баламутко?! — білозубо посміхнувся їй чоловік і сперся на кісся.

— Дядьку, а чого це я баламутка? — здивувалася Христина і ображено відкопилила нижню губу.

— А хто ж у нас тепер найбільше хлопців баламутить? — засміявся Мар'ян.

— О, таке скажете, ніби нічого кращого не можна придумати... Потрібні мені ваші хлопці... — спекла рака Христина й з досади почала вминати ногою підрізану шапку кротовиння.

— Може, й не потрібні, — погодився Мар'ян. — Може, не ти їх, а вони самі баламутяться через тебе?

— І хто там баламутиться? Таке вигадаете, що й слухати нема чого. — Христина зобиджено дивиться невинними очима на косаря, і їй стає лячно, що навіть статечні люди довідались про те, з чим вона криється від усіх. — Не має хтось роботи, то й чеше язика, мов на нього лизак напав.

— Може, й так, — язика людині на базарі не купувати, — знову погоджується Мар'ян. — А Левко похваляється добре полоскотати ребра Юркові Дзвонарю.

— На що добре, а на це в Левка вистачить розуму. Він ще й братів своїх підіб'є. — І щоб якось звернути отаку непевну розмову на іншу стежку, вона тихцем питає: — Дядьку, а в нас уже скоро буде забастовка? Чи де там?

— Ти диви? І тобі бастувати закортіло? — дивується Мар'ян і оглядається назад.

— Еге ж, закортіло, — лукаво похитує головою Христинка і піскілечки не бентежить: хіба ж вона не знає, з ким тепер водиться Мар'ян і про що говорить з строкарями.

— А ти не боїшся, що за цю забастовку комусь можуть віддухонелити одне місце?

— І цього не боюсь, — одначе мимоволі поверпула голову і скоса поглянула на свою спідницю.

— Хм, — не знає Мар'ян, що сказати дівчині. — Чого ж ти хочеш від забастовки?

Христина дивується:

— О, чого хочу? Ніби ви не знаєте?

— Чого дівчата хочуть, таки не знаю.

— Чого і всі: щоб більше платили.

— А нащо тобі гроші?

— Аби вони тільки задзвеніли: якось дала б їм раду, ще їй мало було б.

— Я їй не знав, що ти така,— посміхається Мар'ян.— Що б ти насамперед купила собі?

— Що купила б? Коралі, дядьку,— не розбереш, чи жартус, чи серйозно каже.— Коралі з дукачем...

— Кому що! — безнадійно махнув рукою Мар'ян.

— А нам, дядьку, і це треба: так славно, так славно у них — ідеш і подзвонюєш собі,— сміхотливо наморщила обличчя.— То коли буде забастовка?

— Почекай трохи, Христіно, вже небагато залишилося,— приязно говорить чоловік і, по-змовницьки кивнувши головою, починає мантачити косу, бо вже його доганяють косарі.

— То їй почекаю,— Христіна вклоняється Мар'яну їй прямує до жіноцтва.

Слова дівчини здивували їй порадували чоловіка, навіть легше почало коситись. Бач, яке молодюсіньке, а їй воно щось уже маракує про забастовку. Що ж, оце чутки про нарізку зараз піби з самої землі проростають, як трави, як жито. Такий час настав: і важкий, і падіями рясний. Гей, доведеться, пане, їй тобі якогось дня потрусити калиткою і таки трохи розсупонити її. Гляди, прийдеться і одрізати хоч приполи своєї землі, щоб і мужикові якось можна було на світі прожити.

Мар'ян мимоволі згадус свою напіврозвалену хатинку, яку їй досі ніхто не купив у Плачинди, дарма що той уже двічі збавляв на неї ціну. І косар у думках дякує невідомим людям, які пожаліли його: він упевнений, що тільки його горе стримало покупців. Тому їй стоїть ота халупка обшарпана вітрами й негодою, а з-під неї сповзає розмита глина. Тепер оселя хилиться у журбі, мов чоловік без ґрунту, і косує вибраними очима. Може, їй дочекається вона Мар'яна, бо вже недарма чоловік тисне гріш до гроша, відриваючи від рота шматок хліба.

До косаря прямо травною, витолочуючи її, під'їжджає скопом, його порепане й скріплене бородавками обличчя назбирує в усі шпарини темне невдоволення:

— Го, Мар'яне, що я пиньки бачу!? — гарцює біля косаря.— І ти вже махаєш косою, аби день до вечора. З дівчатами вже чогось застоюєшся. Го, це маю собі такого хваленого робітника. Чи не перехвалили його? — опускає донизу очі й бородавки.

Мар'ян підводить зосереджений погляд на скопсма, ба-

чить, як у того, навіть коли він замовк, похитуються два розведені капшуки підборіддя, і з притиском говорять:

— Хто ж вас просив хвалити мене? Хвалить отих вертлявих приспішників, які біля вас і вдень і вночі увиваються. А я не потребую, не хочу вашої хвали: її ні в кишеню не покладеш, ні душі нею не зогрієш.

— Тебе що — гедзь чи сибірська муха укусила? — обурився економ, пакидаючи свою тінь на Мар'яна.

— Хай вона вас кусає! — грізніше погляд у чоловіка. — І дочекастесь — вкусить!

— Тьху на тебе й на твого батька! Ти йому слово, а він тобі десять! І коли тільки навчився так відбріхуватися? — з серцем від'їжджає економ, і його по-вужиному довга тінь, здригаючись, темно звивається на викупаній сонцем траві. Коли б це Мар'ян так сказав рік тому, то й арапник потанцював би по його плечах, а тепер і економ розуміє: не треба дратувати дядьків, і так вони стали неначе оси.

— Поговорили, Мар'яне? — обзивається позаду міднолиций Месь Якубенко й сміється.

— Атож. Поговорились, як меду наїлись.

— Не сказав йому, щоб сам кинув у траву арапник і помахав косяю?

— Прийде час — ще й як доведеться махати йому, — обіцяє Мар'ян і пильно дивиться на свою косу, де в зеленкуватій крові трав купаються вибиті слова: «Благослови, боже, царя і жатву...»

Мар'ян який раз читає ці слова, але тільки зараз хмуро згадує, як цар кулями благословив людей, що йшли до нього.

* * *

П'яний і духмяний полудень завис над лугами. Здається, що хтось над землею розвішав невидимі хмари пахонців, а серед них владно й опукло тремтить чебрецевий настій і ніжний дух прив'ялої суниці. Кругом підіймаються конички, а дівчата товчуться на них, мов лелеки, тугими, до крові роздряпанними ногами втоптують сіно. Ось уже й на литці Христини ягідкою суниці затремтіла кров, біля неї закружляв гедзь, а дівчина знає своє: підхоплює, розправляє свіже сіно і топче його до болю в ступнях. А кров собі тихенько опускається нижче по нозі, і її присипають дрібні зернини трав.

З копички дівчині видно, як сонце накинуло сітку марева на Синяву, і тому здається, що разом із маревом тремтять і погойдуються ліси. В їхній глибині біля смолокурні працює Юрко... Чи він споминає її, як вона його? Христина посміхається і своїм думкам, і Синяві, звідки так неждано прийшло її кохання. І хіба ж вона винна в цьому?.. І дарма що Юрко вчорами бреше, наче вона найкраща в світі, а слухати й таке хочеться. О!

Іще кілька помахів руками — і вже під небом зелено стоїть гарненька ошатна копичка, аж любо глянути і зверху, і з боків. Тітка Василина підставляє дівчині держално габель, вона хапається за них і зіскакує на землю.

— Спасибі, тіточко!

— Рости велика.— Василина спирається на габлі й бачить, як навколо заворушилось і жіноцтво, і косарі.— О, вже пригінчий дав знак на полудень.

— От і добре. Поїмо разом.

— Полуднуй сама собі.

— Я хочу з вами.— Христина знає, чого боїться з кимсь полуднати тітка Василипа: замість хліба у неї лежать якісь чорні із зілля млинці, а з якого — ніхто не знає.— У мене є хлібець і масло, чуєте, тітко,— прямо-таки благає дівчина.

— А в мене є перша картопелька, ще дрібна вона, як біб,— сумно говорить Василина, а про свої млинці умовчує: думає, що ніхто нічого не знає.

— Ви ось тут посидьте, відпочиньте, а я майну за своїм вузликом.— Христина струшує з хустки насіння, низько запинається, щоб не так на сонці пекло обличчя, і, мов танцюючи, йде на те місце, яке вранці ще красувалося травою. Між прив'ялими покосами вона побачила ворону, яка настирливо клювала землю.

«І що вона там знайшла?» — дивується й зупиняється дівчина. Ось ворона міцним ударом занурила в луговину товстий дзьоб, а біля нього випорснуло кілька джмелів.

«От капосна, так вона ж, напевне, наскочила на джмелине гніздо й руйнує його!»

Христина агишнула й лунко вдарила в долоні. Ворона занепокосно повернула до неї голову, недобре подивилася темним оком, невдоволено каркнула і тільки тоді скікнула, неохоче підіймаючи на чорних крилах своє важке печелясте тіло. Дівчина підбігла до того місця, де розбійничав хижак, і в глибці, під сухою травицею, побачила крачок джмелиного гнізда. Воно, мов заплаканими очима,

дивилось на неї двома великими надломаними сотинами, з яких сочився мед.

Але не соти з сльозинами меду найбільше вразили дівчину. Вона побачила, як на траві біля своєї оселі, важко здригаючись, проповз на підігнутих ніжках джміль. Може, його підбила ворона, а може, так ударило горе, що він біля покалічених сот притулився до землі, повернув голову набік і, охопивши її двома лапками, занив, заплакав, мов неутішне дитя. В риданні тремтіла і здригалася його засмалена голова, і світла шийка, і нагорблена, як у трудівника, спина, і все завинене жовтогарячими перев'язками тіло.

До гнізда, не боячись дівчини, почали з гудінням злітатися інші комахи, а цей усе тужив і тужив джмелиною тугою, в якій так багато було від людського горя...

VIII

Ой коли б той вечір
Та й повечоріло,
Може б, моє серце
Та й повеселіло.

Народна пісня

Напевне, їй самій землі приємно, коли по ній легенько ступають босі дівочі ноги, а над нею бринить стеливо дівочого співу. Земля прислухається до придорожніх пісень і вухатими сопяшниками, і вусатим ячменем, і втомленим житом, що ніяк не може нагодувати рід людській. А дівчата ж так співають, що на небо скоріше виходять зорі і десь аж біля першого зітхання туману підіймається з постелі заспаний місяць, який, здається, от-от позіхне на весь рот.

Христина, дивлячись на місяць, посміхається до нього, а пісня сама вихоплюється з її серця і лине далеко-далеко, шукаючи притулок іще в чиємусь серці, такому дорогому і рідному. Юрій каже, що він скрізь її пізнає по голосу. І Христина вже починає посміхатися не місяцю, а невидимому Юрію. Де він не робить, як він не паробиться, а увечері таки прийде до неї, дарма що вона б'є його по ланищах, мов шкідливого кота. Тоді наробок ображено хукає на руки і похитує головою:

— Май же совість, дівко!

— Ой хто б уже про совість говорив...

— Ти скоро мені й слова не дасиш сказати.

— Бідненький який...

Дивно якось у світі буває. Хіба вона колись думала чи гадала про Юрка? Приверталося давно її серце до Романа, а потім наче скрижало. Байдуже було до всіх парубків. Приходив до неї і Левко, заходив і Юрій. Коли стрічалися разом, Левко супився, а Юрій підземлювався над ним, називав хазяїською дитиною і все вибирав йому багатих дівчат, щоб і воли в них були, щоб і десятипки в придане давались. Потім раптово Юрко мов крізь лід провалився,— місяців зо два не показувався на очі, і їй стало неспокійно на душі. Весною він знову прийшов на їхню вулицю, похмурий і мовчазний.

— Де так довго пронадав? — дивуючись з такої переміни, запитала його.

— Де був, там нема,— якось загадково відповів парубок і зітхнув.

Це зовсім розвеселило Христину: коли ж це було, щоб такий шибайголова, як Юрій, зітхав?

— Ти чого прескаєш?

— Бо смішний ти.

— Найшла в мені тепер смішного.

— Що з тобою, Юрію? — вже сказала з співчуттям.— Може, нарешті причарувала якась?

Парубок знову зітхнув:

— Таки причарувала.

— І хто ж?

— Та знайшлась така,— неохоче сказав і замовк.

Нічого не говорила й вона, але чула, як у цій мовчанці народжувалось щось тривожне й велике.

Отак пройшло ще кілька сповнених чеканням днів. Якось увечері до неї прибігла Люба, сказала, що Морозенки поїхали в Кам'янець, а їй самій боязко почувати. От і пішла з Любою в ліси. Дорогою їх паздогнав Яків Плачинда. Так Любі що? Першою ускочила в двір і залопотіла до нещодавно збудованої хатини, а їй довелося городити Якову різні билиці й небилиці, навіть Романом страхати. І коли вже вона пішла до хати, знепацька од верб прикотилось до неї єдине слово.

— Христинко...

— О, а це ще з якого боку? — вражено зупинилася, пізнаючи голос Юрія.

— З приозерного,— відповів з-за тонкої ліси, над якою вирости і його обличчя, і шапка.

— З приозерного? Ти що, вночі купався чи жаб дразнив? — і її груди все більше й більше виповнюються здивуванням, радістю і солодким неспокоєм.

— Ех, не питай, Христино, — безнадійно махнув рукою, вмоштуючись на ловко виплетеній лісі.

— То чому не питати? — здивувалась і підійшла ближче до Юрка.

— Чому? — пильно-пильно своїми циганськими очима аж в душу дивиться парубок. — Думав, що сьогодні й помру.

І тоді аж скрикнула вона:

— Ой лишенько, що ж з тобою? Чи не об'ївся чогось? Та спускайся на подвір'я, бо лісу обломиш. Буде тоді від Морозенків і мені, й тобі, й нам обом.

Юрія не треба було вдруге припрошувати: вмить спиртно злетів з ліси на подвір'я і рівно став перед нею, високий, красивий, жагучоокий.

— То що ж з тобою скоїлось?

— Що зі мною скоїлось? — наче спрощення перепитав. — Боюсь і казати.

— Яким ти полохливим став! — засміялась вона. — І з якої це причини? Кажі вже, не задавайся. Гірше всього на світі не люблю задавак.

— А кого найбільше любиш?

— Таких цікавих, як ти, — завзято випалила і сама не знала, чи сміятись після тих слів, чи журитись...

Юрій зітхнув і замовк. Вона пильно глянула на нього і собі притихла. За вербами, за туманом в озерецьці тривожились птиця, плескалась риба, а за дорогою зовсім несподівано озвався лісовий жайворон: «Ли-ли-ли-ля, ю-ля».

Отак, здається, і вік би можна простояти, лачно і радісно чекаючи, що воно далі буде. Дивиться вона на парубка і не пізнає його: та певже це той Юрко, якого вона бачила кілька днів тому? Як він подобрів, покращав, як світяться в темряві очі, як він гарно... мовчить.

— То що з тобою трапилось? — вона з повною довірою, наче це був і не Юрко, потягнулась до нього, не сходячи з місця, і за ними словами тремтіла її розкрита душа.

Юрій глянув на неї і тихо відповів:

— От хочеш вір, а хочеш не вір, Христинко: полюбив тебе, їй-їй, не брешу.

— Ой!.. Коли ж ти встиг? — здивовано й злякано відхилилась від парубка, вірячи й не вірячи його словам.

— А ти думаєш, я знаю?.. Ще колись Романові казав, щоб він придивився до тебе і пішов з тобою десь до вітряка. А тепер, бачиш, сам прийшов до тебе, бо інакше не можу. І де тільки мої очі раніше були, що мало дивився на тебе.

— А тепер ніби частіше дивишся?

— Тепер хоч і не бачу тебе, а весь час дивлюсь на тебе: стоїш та й стоїш в очах, бо люблю.

— Ой, як це страшно! — закрила руками обличчя, і плечі її затремтіли, мов од плачу.

— Чого ж це страшно? — розгублюється Юрій, йому й справді стає чогось лячно. Він торкнувся пальцями її плечей. — Чого ж тобі, Христіно, страшно?

Руки її безпомічно опустилися вниз.

— Бо я ні з ким, ні з ким, Юрію, про це ще ніколи не говорила.

Юрко правдивими очима поглянув на неї:

— А я говорив, так тільки жартома. Молов, аби молодоя, сватався на ковзанці при всіх то до однієї, то до другої, щоб веселіше було, а насправді ж ніколи...

— Правду кажеш? — стрепенулась, радіючи й сумніваючись: бо ж він таки розбишакуватий хлопець, а дівчата самі липнуть до нього. — Правду?

— Побий мене хрест! — Він узяв її за руку. Вона раптом притихла, опустила погляд, а потім знову зиркнула на парубка, не знаючи, чи треба щось йому казати, чи ні... І не було вже навколо ні верб, ні озерець, ні лісу, ні хати. Було тільки двоє збентежених і щасливих людей на землі...

Скільки вони отак простояли, мовчки розмовляючи і мліючи від думок, не пам'ятала вона, але коли підвела голову, від переляку похолело в грудях:

— Ой Юрію, вже скоро світанок...

— Та що ти, Христинко, — дивується парубок. — Тільки вечір настав.

— Який там вечір? Чуй! Качки перелітають.

Низько, паневне, над самими вербами, що ледь-ледь обзивались у темряві, пролетіли невидимі крижні, паче присипляючи крильми передранкову тишу: «Тиш-тих, тиш-тих!»

— Невже це ранок? — прислухається Юрій до шелесту пташиних крил і недовірливо поглядає на небо.

Вона аж обличчя закрила руками.

— Ранок. Ой, аж сором сказати. Хіба б учора ще повірила, що можу до світу простояти.

— До чого ж тепер ночі короткі, — заспокоїливо взяв її за руку.

Звичайно, в душі він говорить не ці слова, і дівчина усе розуміє, що він мав сказати.

— Пустя, Юрію!

— Іще хоч трошки постій.

— Люба ж прокинетесь. Що вона тільки скаже мені?

— А що ж їй казати? І Роман пристоявав її до ранку, це вже таке діло.

— Роман? — не знати чого перепитала, а самій згадався той вечір, коли вона йшла до млина й зустрілася з Романом. Він ще нахвалявся посадити її на плече...

Юрії підвів її до ганку. Вона східцями добігла до порога, ще раз оглянулася, зачинила двері і вже крізь ключовий отвір тихо промовила:

— Юрію, на добраніч!

— Добраніч, Христинко! — одним стрибком він вискочив на ганок, зловив сполохане «ой» і скрип хатніх дверей...

Хіба ж коли забудеш такий вечір і ніч?..

— Христинко! — Спогади її наполоханими зайчатами кидаються врозтіч; на граблищі млосно терпнуть руки, а очі, радісно зацвівши дівочою щирістю й довірою, знаходять Юрка, який уже входить у співуче коло дівчат...

IX

Левко чогось аж потемнів за цю весну і, коли треба й не треба, безжалісно показував свій поров. Навіть рідних братів не жалював: наділяв їх запотиличниками та лящами ні за що ні про що. І одного раннього вечора на полі, коли він саме розійшовся, наче навіжений, близнята вперше збунтувалися — підняли на старшого кулаки.

— Ану, брате, повоював — і хватить! — став пасупроти нього завзятий Григорій.

— Це ти, рідкоплечий, проти мене здумав? — зупинився з гордого подиву і образи Левко, лють притемпила йому світло-жолудеві очі і по-волячи нахилила широку негнучку шию. — Так проти мене? — аж рикнув, готуючись до бійки.

— Можемо і проти тебе, не таке вже велике ти «цабе», щоб нас лупцювати. Чого ж ти за якусь паршивеньку

спідницю і сам карася, і пас караси? — понуро обізався позаду Данило, теж зціпивши руки в кулаки.

— За яку спідницю? — скипів, крутнувся Левко і несамовито пішов на Данила.

— Знаємо за яку! — сторожко витягнувся і ще дужче стиснув кулаки тендітніший серед близнят Данило.

Левко ненавдяченими очима їсть брата.

— Ні, ти мені скажи! Бо й прибу́ю тут за языка, мов шолудивого площака. За яку спідницю?

— За Христинину! — не дуже й перелякався Данило погрози. — Думаси, нічого не тямимо?

— За Христинину? — здивувався Левко.

А Данило підказав йому:

— Коли маєш когось бити, то бий Дзвонаря. І ми пособимо, навіть без могоричу.

І раптом уся Левкова злість погасла, пеначе болотяний вогник. Хлопець круто повернув од братів і подався у вогку глибину вечора, що тремтів і, здавалося, наче повололі кружляв на крилах весняного вітерця.

Так от воно як! Те, в чому він, Левко, й собі не признавався, а чавив на дні душі, було вже відоме братам... Та певже насправді він так... привик до Христини?.. Левко й тепер не хотів собі признатися, що до нього прийшло кохання. Хто ще знає, що воно таке, оце кохання, і з чим його їдять? А привикнути може чоловік навіть до пенька. Хоча б узяти Матвія Боцюпа: паче п'ять пальців знає усі навколишні ліси, всі закапелки й закутки. А відпочиває тільки на одному дубовому пенькові, під корінням якого, відхекуючись, нерівно дихає джерело. От і він, Левко, походив трохи до Христини та й звик до неї. Дівчина ж вона таки слава.

Але, коли згадав, як байдуже, холодно тепер стрічає його Христина і яким усміхом вона обдаровує Юрка, аж заскреготав зубами. І з якої б причини думати про неї? Що там є у тієї відданиці? Один хвіст у повітці та втовчений шматок поля, на якому за осотом пашниці не видно. Зате, якою вона сама стала красивою! І трохи побільшала, і поміцнішала — є сила для господарства. Ще, дивись, і вихонить Юрії собі господиньку.

І при цій догадці Левкові чи не вперше за все парубкування стало чогось тоскно. Чи не обмолотити Юрка, мов сніп? Не він же перший прийшов до Христини! Таки треба якогось вечора добре продрючити хоча б за довгий язык. А що далі буде?..

Думки по шматках роздирали сьогодні парубочу душу, увесь час, мов петля навколо світла, кружляли навкруг Христини, то наближали її до нього, то віддаляли, то кидали аж в обійми Юрка. І тоді Левко навіть кулака підіймав угору, наче перед ним от-от мав з'явитися паскудний і пащекуватий Дзвонар, де він тільки взявся на його безголов'я? Он Зося Романовська, мабуть, скоро через Юрка з ніг звалиться, а йому хоч би що. А в Зосі ж і придане більше, старий Кароль навіть хутірець має. Та й на виду Зося не згірна за Христину. Інший би з вискоком подримбав до такої дівчини...

Ще пройшло кілька важких днів і ночей. Левко і сяк, і так перевертав свої гадки, що поважчали, немов камінні жорна. Він торгувався із своїми думками, мов із циганами на ярмарку, але що то був за торг і виторг? Хлопець ганджував Христину, щоб відчепитися од неї, а вона з кожним разом ставала перед очима ще милішою і кращою. І чого б? Раз навіть задумався, чи не було йому надано якесь дання? Бо капосні дівчата як тільки не збиткуються над нашим братом? Яким зіллям і коріпням не причаровують хлопців!?

Перед самими зеленими святами старий Щербина з жінкою поїхав ярмаркувати у повітове місто. З ярмарку старі повернулися веселі, напідпитку. Гнат ще з порога посміхнувся Левкові, залюбувався його повільною постанню, хмурим обличчям і сказав лише одне слово:

— Жених!

— Який жених? — здивовано поглянув на батька і відчув такий противний холод у грудях, начеб до них приклали жабу.

— А він, стара, і не знає, яку ми йому кралою висватали! — Гнат, посміхаючись обличчям і рухливим півмісяцем бороди, змовницьки підморгнув до своєї Ганли.

— І повік би не взяв і не догадався... От, сину, здається, щастя само пливе в твої руки. Тьху, тьху, тьху, щоб не наврочити! — Мати сплюнула через ліве плеч, припала до Левка, обіймаючи його. І аж чудно було, що від неї пахло ярмарковою горілкою.

— Одягайся, дитино, та мерщій іди до молодої! Нема чого длатися, — наказав старий, промацуючи рукою Левкову спину, мов шкуру коня.

— До якої це молодої? — підозріло дивиться на батька і в душі сердиться, що старий так хапається з жениханям: ще встигнув би з козами на торг.

— До якої, питаєш? До самої Орини Окунь! — Гнат урочисто підіймає розчепірену, пропахлу кіпським потом руку і змовницьки посміхається до сина.— От яку найшли тобі пару! Хай тепер усі багатиренки гризуть зі злості свої лікті. Щербини і тут обскакали їх, бо то Щербини!

— Потрібла мені ваша Окунівна, мов зайцеві бубон! — презирливо фиркнув Левко й одвернувся до вікна.

— Що ти, лайдаку, сказав? Тобі вже й Орина Окунь не пара? — аж назад поточився з подиву Гнат.— Тоді який тобі дідько потрібний? Якась в одній задрипаній спідничині чи старчиха з ярмарку?

Левко відразу ж огризнувся:

— А ви, бідненький, наче й не знаєте, що Орина вже кілька років женихами гарбузує! Хочете, щоб і мені піднесли печеного чи сирого гарбуза?

Батько засміявся:

— Дурний, тобі не піднесе.

— І чого це та з якої радості? Може, я багатший за тих, що сватались до неї?

— Не багатший, а бідніший! Тому й мощу тебе до неї, дурня! З Окунями вже й могорич ми запили. Їм теж надокучило морочитися з дівкою.

— Які ви проворні до могоричу!

— Ти повчи мені батька! Він знає, що робить! — в голосі Гната обізвалась пересторога.

— Ви все знаєте. А в дівки ж згоди питалися?

— Нема чого й питатись. Як закомизиться вона, то старі зв'язану підведуть під вінець.

— І що ви тільки говорите!? Орина саме з таких, що її спутану підведеш під вінець!

— Ти мені менше мели язиком, а скоріше, поки зовсім не споночило, чеши до дівки! Вже і їй, певне, набридло перебирати... За нею Окуні дають тобі три з половиною десятини, воли-третяки, плуга, дряпак, борону і таку скриню, що пара коней з місця не зрушить.

— Не хочу, тату, ні їхньої землі, ні їхньої скрині! — неждано і для батьків, і для себе випалив Левко, хоча перед його очима і крутнулися Оринині десятини, воли та скриня: кому б не здались вони!?

— А це які хрущі в твою розумпу голову напакувались? — обурився батько.

— Які там хрущі? — хитруючи, безневинно подивився на старого.— Хіба я не знаю вдачу отієї безсовісної вер-

холазки? Знаю — і не хочу стати людським посміхови-ськом. Побачите, завтра ж по всьому селу, як у дзвін за-дзвонять: «Поліз Левко, наче віл у ярмо, за десятини».

— За десятини не тільки в ярмо, а й у пекло можна полізти,— повчаючи, сказав Гнат.— Тільки там у чортів, окрім смоли, нічого нема. Одягайся мені — досить п'ятякати.

— Глядіть, тату, з цього пива не буде й квасу,— нагні-вано одказав парубок.

— Ну, зрештою, хай і не буде. Чи ти багато втерясш? Голова, надійсь, із твоїх плечей не злетить, а що словом більше чи менше скаже якийсь дурень, то дарма. Але Окунь так уже обіцяв... І сам не знаю, чого він роздоб-рився? — В голові Гната тільки зараз майнула противна догадка: може, й молода Окунівна вскочила в той гріх, що тягнувся з молодості за її матір'ю... Та навряд, просто Окуні бояться, щоб не перестаріла дівка. Кому вона буде потрібна з двадцяти років?

Батьки просьбами і грозьбами таки випровадили сина до Окунів. Левко, чортихаючись, довго кружляв навколо хати старости. Все передумував про таке несподіване же-нихання, але перед очима бачив не Окунівну, а Христин-ку. От аби їй оці три з половиною десятини! Нарешті парубок підійшов до хвіртки, увійшов на подвір'я і тут, на перелазі біля старого саду, побачив Орину, яка наче зумисне чекала на Левка. Ще, дивись, і насправді захоче вийти заміж за нього. І навіть земля Окуня сьогодні за-муляла парубка: чи він продався за ці десятини, які Окунь з кривавицею виривав у дядьків. От, може, восени буде мати ще більшу парізку з панського лапу. До цього йдеться...

— Добрий вечір, Орино.— Неохоче підходить до дівчи-ни і недобре витріщується на неї: хай бачить, що її женишок не з дуже делікатних та жалісливих.

— Драстуй, Левку, як не шуткуєш,— гостро відповіла Окунівна, підвелася з перелазу й неприязно і навіть з їдучою насмішкою подивилася на парубка.

«...І кат із тобою»,— Левко зухвало ставить ногу на перелаз, кладе на коліно руку, підпирає нею щоку і довго дивиться на старий сад.

— Вродило у вас в цьому році?

— Вродило. Зразу видно хазяйську дитину,— глузую-чи, говорить дівчина.

— То й добре. А ще що тобі видно?

— Твій чуб, цвяхом підкучерявлений.

— Бренеш, він у мене такий від природи.

Між ними надовго залягла мовчанка. Нарешті Орипа першою запитала:

— Левку, ти прийшов мене сватати?

Парубок чвиркнув і неохоче відповів:

— Дуже ти мені потрібна, щоб іще й сватався на такому щасті.

Дівчина з несподіванки аж зойкнула:

— Ой, справді не потрібна?

— А нащо мені брехати? Чи я щось зароблю на цьому? — знизав плечима Левко.

— То чого ж ти прийшов до мене? — ще не вірить Орипа парубочим словам.

— Бо і мої, і твої старі показалися на ярмарку чи то від горілки, чи від чемериці! От мої силоміць і погнали до тебе. Не буду ж воюватися з ними.

— І ти не хочеш мене сватати? — бришить радістю голос дівчини.

Левко обурився:

— Та чого ти причепилася зі своїм сватанням? Потрібне воно мені, як собаці печена цибуля.

— Левку, так ти ж найкращий з усіх! Ніколи б і не подумала, що ти такий! — Орипа прихилила до себе уперту парубочу голову й вліпила йому поцілунок у щоку.— Чуси, найкращий!

— Та нічого собі для себе, — запишався Левко.

— Спасибі, Левку! — за щось дякує йому Орипа і щасливо посміхається.

— Ну от і погомоніли-побалакали, й поженилися, на радість батькам, — теж усміхається Левко.— А кого ж ти, Орипо, чекаєш і дочекатись не можеш? Якогось Бову-королевича або заморського принца?

— Кого чекаю, той не прийде, — посмутіла дівчина.— Ще раз спасибі тобі.

— Спасибі-то спасибі, а що мені батькам казати? — поліз рукою до потилиці.

— Що батькам сказати? Вали, парубче, на мене всю провину. Немало ж у селі всякої всячини говорять про Окунівну. То і ти щось додай від себе: мені вже не по-важчас.

— От гаразд. Ти теж, Орипо, молодець, — парубок при-туляє до себе дівчину, віддає їй поцілунок, взамін одержує штурхана, грайливо гиккає і, повеселілий, прямує

на вулицю, дивуючись з жіночого роду і думаючи про своє. Ось тепер він покаже парубоцьке право батькам: двічі вони сватали його — нічого не вийшло, а втретє — посватається сам. І хай тепер батько хоч пучки гризе, а Левко зробить, як задумав.

Сам п'ю, сам гуляю,
Сам стелюся, сам лягаю...

І парубкові посвітлішало, полегшало на душі і від свого рішення, і від своєї несподіваної великодушності: таки не хтось, а він, хазяїський син, ошчасливить Христину. Їй і в сні, надійсь, не снилося такого. Сама ж не раз говорила, що він не буде її сватати. А він узяв — та й посватав, бо Левко такий: як думає, то вже думає, але, як сказав, то наче сніп зав'язав, а не що-небудь!

Парубок аж набундючився, пишаючись собою, і з гордою усмішкою на устах повертає з вулиці на вуличку. Він з кожним кроком все більше набиває собі ціну, і тільки одного йому трохи жаль: нема в Христини трьох з половиною десятих, тоді б і він, як говорить Юренко, був би кумом королю. Та дарма: півтори десятини дасть батько, десятину ще прикунить, а десятина за дівчиною, а потім іще на якусь латку стягнемось, то й будемо жити не в багатстві, але не гірше людей.

Над ним у темряві ночі таємниче й радісно шелестять придорожні верби, наче й по їх витлілих душах проходили надійні думки парубка. Левко прислухається до шерхоту дерев, а перед очима бачить здивоване обличчя Христини. Що тільки вона зразу скаже йому, чи від радості в неї і мову відбере? Ото, дівко, й не знаєш, що до тебе щастя іде.

Левко, зайшовши на сонне подвір'я Гордієнків, не посоромився викликати дівчину з хати, бо вже й на хату перед цим подивився по-господарськи, як на свою. А чого ж? Хіба вони втрьох не проживуть тут? Хата не така вже й стара. Правда, стару Гордієнчиху можна й у комірчину зіпхнути, ще подивимось, що воно, як воно і до чого...

Коли стурбована Христина стала на порозі, він одразу пригорнув її до себе.

— Чи ти, Левку, не в своєму розумі? — зашипіла дівчина і вислизнула з його рук, а він засміявся.

— Ще й як у своєму! То раніше він у мене був трохи не підійшов до свого верху.

І дівчина мивоволі засміялася:

— А тепер, як тісто, підійшов?

— Як пшеничне тісто,— ствердив парубок і знову потягнувся до дівчини.

— Цур тобі, песамовитий, з твоїм пшеничним тістом! Чого чіпляєшся, мов смола?

Левко хитрувато й радісно посміхнувся.

— Знаю чого. Щось маю тобі сказати, Христіно, інтересне-преінтересне.

— Того й притарабанився?

— Не притарабанився, а прилетів.

— Так хотілося своє «преінтересне» сказати?

— Авжеж,— гордо виструнчився парубок.

— То кажи.

— Зразу?

— Можеш і по кавалках!

— То тримайся за стіну, щоб не впасти.

— Тримаюсь. Кажи!

І Левко, примружившись, випалив:

— Надумався, Христіно, сватати тебе.

Дівчина з несподіванки ойкнула:

— Що ти, Левку? Чи ти п'яний? Що ти верзеш проти ночі? — і аж подалася в сіни.

Левко щасливо засміявся:

— Не верзу, а чисту, як сльоза, правду кажу, не ко-мусь, а тобі приніс її. Хотіли оце мене старі одружити з Ориною Окунь, на багатство її позаздрили, а я крутонув усе по своєму характеру і прийшов до тебе. От як воно буває!

— У мене ж нема того приданого, яке потрібно тобі,— дивується й непокоїться дівчина.

— Дарма, наживемо якось,— аж підростає Левко в своїй щедрості і знову тягне руки до Христини.

Та відходить від нього і зітхає:

— Іди, Левку, до Орини, як батьки тобі сказали.

— А ти що, дівко? — не вірячи своїм вухам, розгублюється парубок.— Що ти?

— Нічого. Так ліпше буде.

— Невже ти не підеш за мене? — одразу жахається Левко — невже це одмова? І тільки тепер згадує, що він же перед цим ні півслова не говорив Христині.— Невже не підеш?

— Не піду.

— То чого!? — аж скрикнув Левко.— Іншого маєш?

— Маю,— твердо відповіла дівчина.

— Дзвонар тобі голову закрутив?

— Дзвонар.

Левко мало не застогнав:

— І нащо він тобі здався? Він же бідний, мов церковна миша. А потім хіба забулася, що я раніше прийшов до тебе, коли того Дзвонаря й духу не було чути? Передумай, поки не пізно.

— Не передумаю, Левку.

— Нізащо?

— Нізащо й ніколи,— відказала дівчина.

— Так я ж йому!..— комусь пригрозив кулаком і, пригнувшись, мов песамовитий, вискочив з двору, не знаючи, що йому зараз робити: чи стогнати з розпуки, чи йти й прибити Юрка.

В тяжких думках Левко став під вербою, й вона противно заскрипіла старечим шершавим тілом.

Х

Під місяцем задрімала земля, задрімав на її теплих грудях і невеличкий хутірець, найбільша утіха Кароля Романовського. Як, бувало, не виробиться чоловік, як не намучиться, чи яка гризота не в'їсться в серце, а прийде в цей закуток, походить між деревами, подивиться на ставок, прислухається до сумирного плескоту риби, поторгає молоденькі, ще з пушком яблука — і на душу проллються тиха задума і спокій; навіть повіриться, що надалі в житті все має бути тільки ліпшим. От і зараз, накосившись, чоловік спує між деревами, хоча давно пора їхати додому, до не дуже ласкавої жінки.

Біля ставу й досі полощеться Зося: стоїть, перегнувшись на гнучкій кладці, й пере якесь шмаття. Батько підходить до доньки, вона випростується, закидає косу на спину і ледь-ледь посміхається сумними очима, на які місяць струсив дві свої росинки. Печалиться й печалиться чогось дівчина. Уже б і заміж пора йти, але не виходить, хоч і траплялися добрі люди. Мати навіть почала заїдати дошку:

— Цора, дівко, на своє сідало перебиратися, бо і не стямишся, як люди перестарком назвуть.

— Я ще, здається, вашого хліба не переїла,— мов півонія, спалахне Зося, за хустку та й з хати.

Хліба вона справді не переїла — роботяща і добра дитина, але яка гризота поїдає її? Може, когось любить, а він не квапиться до неї? Так не може бути: дівчина вона гарна, навіть дрібні шляхтичі сватались, та й прида-

пе має не згірше, чим інші... Ніяк не розбереш теперішню молодь. Але так йому шкода своєї дитини. Інша мати могла б довідатись, звідки віє смутком, але його Ягна більше вмів не говорити, а вчитувати, гримати й лаяти. Кароль кладе свою міцну коцаву руку на тендітне плече Зосі, заглядає їй у вічі і сам смутніє:

— Ти чого, доню, все печалишся? Не хвора часом?

— Ні, тату,— стрепенулася Зося, подивилася на батька і тріпонула руками, з яких бризнули краплини води.

— Може б, до Василюши піти, щоб якогось зілля дала?

Дівчина здригнулася, знову пильно поглянула на батька: чи не знає, що вона вже ходила до Василюши, але за іншою порадою і зіллям.

— Не треба, тату.

— А що ж таке у тебе? Може, я чим пособлю?

— Нічого нема в мене, звідки ви таке взяли? — в Зосі затремтіли вогкі, блискучі уста і тоненькі рухливі складки під вузькуватими очима.

— Справді нема?

— Нічогісінько, тату,— вона винувато опускає очі. Значить, щось таки ховає від нього. Але силоміць дівочу душу не розгорнеш, мов ту травицю, в якій лежить приховане солов'їне гніздо. Тільки яка папасть залізла в те гніздо?

Кароль погладив Зося, наче маленьку, по голові, пригорнув її до себе, устами торкнувся пропахлої сіном і супицею доччиної коси.

— Хай тобі все добре буде.

Зося по-дитячому припала до батькової руки і мало не схлипнула.

Кароль відчуває щось недобре й задумано поглядає на свою кровинку.

— А може, доню, разом додому поїдемо? Чого тобі тут пудитись? Тоді й Костю буди.

— Ні, тату, ми залишимося: треба ж врапці сіно перевернути, згромадити.

— То як хочеш, воля твоя. Будь здорова,— стиснув руками тендітні доньчині плечі та й пішов до коней, що наближалися до очеретяної загорожі, за якою піжкою музикою обзивалися напівсонні вулики: це бджоли-трудівниці і вночі не відпочивали -- крильми просувували мед.

Коли на дорозі заторохкотів дерев'яний з'їжджений віз, а на ньому забіліла статурна постать Кароля, який по-парубоцьки рівно стояв на помісниці, Зося широким і

лячним поглядом подивилась навкруги, вгадуючи й вгадати не можучи, що робилося довкола неї.

Незвичайною сьогодні була над хутором вечірня повінь, здається, можна було підійти до її снування, розгорнути його руками, неначе он ті ясинові кущі, й побачити щось зовсім нове. Під місяцем, то темніючи, то просвітлюючись, рухалися сизі хмари, темно хвилювалося жито, а тіпі дерев трепетали, немов чиїсь заворожені душі. А може, то й справді чиїсь дуні чи словиди стискаються тепер навколо Зосі, коли вона, боячись і тривожачись, вдалася до чарування.

Два місяці — один з синього неба, а другий з темного ставу — дивляться на неї і хочуть їй щось сказати. Невже вони знають, що вона має благасти у місяця своє кохання? Страх і млюсть охоплюють дівчину, вона знову, наче не своїми очима, дивиться довкола, і її вражас навіть пасіка. Невеликі опатні вулики здаються хатами тих невідомих спільників, що вже знають про чари. З вибалків виновзає таємничий морок і теж наближається до дівчини. Вона, тривожачись, тепер побоюється йти до зимарки, на другій половині якої в темнику¹ стоїть дев'ятиденний навар із вовчого лика. Щоб якось відігнати острах, вона підходить до покутнього² вулика, торкається пальцями великодньої писанки, до якої нічого поганого не пристає. У тихих полях прогриміла підвода, і до хутора пробилася дівоча пісня:

А що тебе принесло —
Чи сидельце, чи вєсло?
Приніс мене ворошиї
До дівчини на покій...

Ця пісня відсунула острах, і дівчина в який раз із мукою подумала про нього ж, про Юрка. Хоч би раз його принесло до неї, хоч би раз, щоб вона могла йому розкритись, і він тоді зрозумів би, що ніхто, ні одна душа в світі не може так любити його, як вона. Але він уже відколи навіть не дивиться в її бік. Так, може, тепер подивиться? І Зося з сумом і непригаслими надіями бачить вдалині його ж, своє горе й своє кохання.

Вона тихо заходить у зимарку, дивиться на простеньке сяк-так збите ліжко, на якому солодко, розкривши уста,

¹ Темник — приміщення для зберігання вуликів узимку.

² Покутній вулик, чи хазяїн, — перший вулик, на який за звичаєм клалася писанка-безкопешник, що мала силу проти «недоброго духа».

спить Костя. Біля його ніг гніздом збилося пахуче горбове сіно, дівчина поправила його, а тепер з новонародженим острахом іде до свого потайника, навпомацки знаходить горня з вареницею, хрестить його і скрадливо, сновидою виходить із хутора.

На стежці її охоплює колоскова дрімота, росяне схлипування і спів перенілки. Як славно і страшно довкола. Це саме надходить та пора, коли Купала розтрушує любовці, а місяць вибілює жита. Коли б хоч краплина цих любовців струсила на Юрка і привернула його до неї. Яке б це було щастя, яке б це було щастя...

Вона з опаскою наближається до хатки ворожбитки Василяни. На її мочарі хтось і зараз талапається. Ага, те Давид копає рови, щоб вигнати з болота кислу воду. Хоч і мучиться цей Давид, а проте як він кохає свою Уляну! Хоча б невеличка частка цього кохання перепала їй, Зосі, і вона б, напевне, більше нічого не хотіла в світі.

Найстрашніше йти селом. Це ж треба, щоб ніхто не побачив її з оцим горням, що мов живе ворухиться й мало не вислизає з рук. Зося сторожко, наче птиця, іде між хатами, ладна кожного разу дременути павтіки. На розмитій греблі її налякав кінський череп, він протрухлою западиною очниці моторошно дивився на дівчину, мов теж знав про її чарування. І тільки оминувши череп, вона згадала, що він закопується, щоб чорти не рвали греблю. Але чого йому саме тепер треба було виткнути з землі?

Ось вона доходить до Христининою кутка — тепер сюди найчастіше ходить Юрко. Дівчина озирається на всі боки і, чуючи, як тупає серце, підіймає горня й обличчя до місяця і так говорить до нього, неначе молиться:

— Місяцю-молодче, в мене краса дівоча, а в тебе — парубоча. Не дай свій вік здівувати та милування не знати, приверни його, Юрка, до мене...

Місяць дивиться на дівчину і не то хмуриться, не то посміхається їй, а біля нього пролітають хмарки, мов розтріпані й розтривожені привидіння, і вона боїться розпізнати в них якісь страхіття, що і в сні мучитимуть. Після свого благання Зося, пригнувшись, починає навхрест поливати варивом дорогу. Струмочки чарування лопотять на протертих коліях, шелестять у кучерявому спориші, щоб чи голою дорогою, чи по зеленому зіллі прийшло її кохання.

Не встигла Зося вилити останню краплину свого варива, як біля верб затупотіли чийсь кроки. Дівчина лячно притулилась до плота, зиркнула вперед і, завмираючи, неподалік від себе побачила знайому постать Юрка.

«Невже справді так швидко чари привернули його?» Зося, приплющивши очі, аж вростає в тин і навіть забувається перекинути через нього своє горня.

Юрко здивовано зупиняється біля чарівниці, уважно дивиться на неї:

— Зося, а ти чого тут, в таку пору?

— Нічого,— прошепотіла і підняла на парубка очі, налиті смутком, страхом і невидимими сльозами.

— А-а-а, напевно, комусь молока посила? — дивиться Юрій на притулене до грудей горня.

— Носила.

— Добряча у вас корова?

Від такого несподіваного питання на уста дівчини лягає щось подібне до блідої усмішки:

— Добряча. І молоко густе.

— Навіть тепер, у косовицю?

— Навіть тепер.

— Та й забарилася ти,— похитує головою парубок.— Не побоїшся сама іти додому?

— Ні.

— А то, може, довести?

Ось і прийшло те, чого вона так з мукою довго і марно очікувала. Ось вона може до самого дому йти з Юрком і розкритися перед ним, як про це думалось на хуторі, але її уста мимоволі шепчуть інше:

— Я й сама дійду.

— То як хочеш. Бувай здорова,— і він пішов, а вона так і залишилась біля тину, не знаючи, що їй робить: чи журитися, чи радіти. Дівчина знову підіймає голову до місяця, пошепки, як живій істоті, дякує йому, що він уже привернув Юрка, але її розмову з місяцем обривають несподівані крики. Хтось, здається, зчепився край вулиці, когось наче б'ють. Раптом вона чує голос Юрка і Щербин. Дівчина догадується про все, міцніше притуляє горня до грудей і стрімголов кидається на галас.

Посеред вузькуватої вулиці, збиваючи куряву, крутиться шалене парубоче коло. Троє Щербин, як можуть, безжалісно гамселять і шматують Юрка, а він, відкручуючись, відбивається від них блискавичними ударами кулаків.

— Ломи, хлопці, пліт! — захекавниєсь, комапдус Левко і розмазує кров на обличчі.

— Я тобі виломлю! — наскакує на нього Юрко, але його з двох боків кулаками відкидають Григорій і Данило.

— Левку, Григорію, Даниле, що ви собі думаете!? Втрюх на одного напасти!? Чи ж є у вас сором? — кидається Зося до Левка, і той злодійкувато відводить від неї очі.

— А чого ж він... — запинається Левко, не знаючи, як звинуватити Дзвонаря.

— Що він? — допитується Зося.— В поле тобі ворався чи якусь шкоду заподіяв?

— Ат, все тобі треба знати! — розсердився Левко...— Ну, щастя твоє, але ще наших рук не минеш! — посварився кулаком на Юрка й, круто обернувшись, пішов додому, а за ним мовчки побрели брати, поправляючи розтріпану одягу...

На другий день Левко в Силяві, недалеко від парні, зустрівся з Юрком, зміряв його з голови до ніг і тихо буркнув:

— Щось маю сказати тобі.

Юрко, який саме готувався шпунтувати осикову гошту, підвівся з стільчика:

— Вчора не наговорився?

— Та вчора більше кулаки говорили,— нітрохи не бентежитьсь Левко.— А в кулаці небагато розуму.

— То домелюй язиком, побачимо, скільки в ньому розуму, може, більше, аніж в голові,— одразу ж в'їдається в парубка.

— Відійдемо трохи далі,— Левко сердито кивнув головою на гоитарів.— Заважають.

Парубки мовчки відійшли за парню, стали один проти одного, схрестили похмурі погляди.

— Кажі, що маєш,— Дзвонар їсть очима Щербину і мимоволі стискає кулаки.

Левко також насторожився й приготувався до бійки, хоча ще після вчорашнього обзивалися синці.

— Чуєш, Юрко, щоб не було поміж нами колотнечі і всякого такого,— відкинься від Христини!

Юрко присвиснув:

— Ох, і дурний ти, Левку, а ще й на ярмарки їздиш. Докупив би там собі кілька ложок того, чого бракує.

— Хто з нас дурний, а хто розумний — далі буде видно,— якось відразу і поблід, і почервонів Левко.— А не

відкинешся — приб'єм і гріха не побоїмося. Отут у Сипяві і знайдуть тебе, а де вже поховають — не знаю.

Юрко криво посміхнувся:

— Славну пісню співаєш, Левку, навіть ворона кращої не втне.

— Кожен піс, як уміє. То стоїш на своєму чи, може, відкинешся?

— Від щастя, Левку, не відкидаються.

— Ну, а совість у тебе є?

Юрко засміявся:

— Хто б це говорив про совість!

— А хто першим до Христини прийшов: я чи ти?

— Ти, Левку. Але хто перший сказав, що не буде її сватати?

— То ж я пожартував, а в голові інше було.

— В тебе, Левку, голова схожа на горнята-близнята: в одному борщ, а в другому каша.

— Відкин'ся, Юрію, бо навіки притовчемо.

— Ти вже іншу почни співати!

— І почну!

— Яку ж?

Левко похмуро відкусив:

— Піду до начальства і скажу йому, що ти підпалив панські стоги!

Від такого нахабства і несподіванки Юрко отетерів, а далі аж позеленів:

— В тебе, Левку, якась кленка не витрусилась дорогою? Чи навіть забувся, що це ти підпалював стоги?

— Не забувся, але, поміркуй, хто підказав мені, коли побачив сірники? Значить, вина падає на тебе, а я паче й збоку собі стою... То чуєш: відкин'ся від Христини — тоді буду мовчати, мов земля!

Юрко розлютувався, махнув кулаком:

— Іди, гидь, хоч зараз говори! Біжи, стерво, зараз же! Вистрибом катай до пана!

— Та не кричи так, самшедший: ще хтось плоче, — раптом злякався Левко і подивився навкруги. — То я тебе хотів узяти на переляк... Чуєш, на переляк...

XI

За ці дні близнята поміж собою прозвали свого старшого нелюдьком, і їм це прізвисько дуже сподобалось, бо так воно ловко вимовлялось: Левко-нелюдько. Тепер

навіть старий Гнат щось помітив за сином, і коли той зовсім по-дурному проторгувався на ярмарку, нанав на нього:

— Щось у тебе наче тут, під чуприною, поменшало,— постукав пальцем по лобі.

Левко відразу ж спалахнув, і слова його заклекотіли, немов окріп у горщику:

— Я ж комусь, коли його обдурюють цигани, не кажу, що в нього менше в макітрі?

Батько зрозумів красномовний патяк, стрепенувся, відвів руку і прямо на торговиці, поміж людей і коней, смачно оперіщив Левка плетеним батогом, примовляючи:

— А нас колись, дитино, ще й так учили, щоб ми не дуже розумними були.

Але вдруге потягнути по плечах не вдалося: Левко люто вишарпнув батога, об коліно полонив пужак на дрібні цурпалки, кинув їх під ноги ошелешеного батька й подався до ятошників.

— Павіженій! Тьху на твою дурну голову! — Гнат вилаявся і лютим порухом голови показав близнятам, щоб вони простежили за паскудним довбняком.

Данило й Григорій зразу ж з радістю пірнули в ярмарковий патовп і назирці пішли за старшим. А той понуро зупинився біля яток, де ніжно тремтіли дівочі стрічки, квітував у сувоях барвистий крам, поблискували золотом і камінчиками сережки й недостиглою шипшиною червонили оті коралі, що й спати по ночах не дають подільським дівчатам.

І тут брати переконалися, що в Левка таки й справді поменшало під черепком: він, неначе якась красуня, нильно придивлявся до стрічок, по-баришницьки промацував дівочий крам, напроти сонця розглядав коралі, а нарешті купив чорну тернову хустку, згорнув її, всунув у кишеню, і не встигли брати отямитись від цього дива, як Левка наче водою вмило.

Данило й Григорій з ніг збилися, розшукуючи старшого, а потім попленталися назад, бо ж повинен Левко нарешті з'явитися до воза. Та він не з'явився й на росторнею¹, й тоді, коли проміння сонця почало чіплятися за гребені посивілих стріх.

Гнат, в душі лаючи поровистого свавільця, запріг коні й так їх гнав до села, що вони із шкури вилазили. Одначе

---

¹ Росторнея — кінець ярмарку.

Левка її дома не було. Чоловік уже не тільки відкинув думку провчити сина аранником, а й сам почав шукати подвір'ям, щоб скоріше дочекатися улюбленця, в кого він тільки вдався такий? В кого ж, як не в батька. І в Гната добрішає й добрішає серце до свого поровнистого чупридиря. Цей не пропаде на світі. Чоловік придивляється, як на заході гаснуть дві червоної стрічки, як синя мла підступас до осель і засвічує над ними перші зорі.

А Левко тим часом, добравшись увечері до села, крадькома закружляв тими вуличками, що підходили до Христининої оселі. Тут він до самого краю ломив свою парубоцьку гордість, тут, як міг, намагався вичерпнути хоч частку свого болю, але він ще з більшою силою натікав у душу і противно затискав серце.

Коли б хтось ще взимку сказав Левкові, що він так буде побиватись за якоюсь дівчиною, хлопець тільки розреготався б, а тепер, гляди, й до плачу дійде. І головне, за ким отак треба мучитись? Ще якихось два роки тому він батогом підстьобував Христину, щоб не була такою просмішницею, а тепер вона його петлею зашморгнула, будь ти неладна... Окривджене почуття і залишки гніву, наче вороги, товклися в парубочій душі, і не було від них ні порятунку, ні просвітку.

Коли потемнілі хати виштовхнули місяць на чисте плесо неба, Левко побачив Олену, яка поверталася з роботи. Він перечекав, поки вона не увійшла до оселі, а потім і сам швиденько, щоб нікого не зустріти, пішов до хати. Олена, вздрівши Левка на порозі, так здивувалася, що спочатку й слова не могла вимовити, а потім заметушилась, махнула попередницею по лаві:

— Сідай, Левку.

— Та я й ностою, тітко Олено,— зам'явся парубок, приглядаючись до жінки й вловлюючи на її обличчі ті риси, що досконало перейшли на Христину, тільки очі в Олені були сумними і глибшими та руки так потріскались, мовби кругом на них позалишалися сліди дратви.

— Славна ще у вас хата,— Левко збентежено переводить погляд на стіни й стелю.

— Хата тепла, люди добрі,— посміхається Олена.

— Що добрі, то добрі, того й прийшов до вас, тітко Олено,— з болем подивився жінці у вічі.

— Спасибі, Левку, на добромому слові,— вже починає догадуватися, чого прийшов парубок.

— Хотів я, тітко, трохи погомоніти із вами про всяке таке, про яке й говорити не доводилось.

— А може, тобі треба погомоніти з Христиною? — делікатно питається Олена.

— Ні, таки з вами.

— Тоді, Левку, почекай трохи, поки я видною корову, бо вона ж така вреднюча у мене, що льотом у шкоду вскочить. Пождеш? Масш час?

Левко скоса поглянув на Олену, — чи не сміються над ним, — заспокоївся.

— А чого ж, почекаю.

Олена схоплює з лави дійницю, проворно, як і Христина, поспішас на подвір'я, де біля виполеного блавату, тупцюючи, розкошус латчаста корівчина, зілля звисає з її рота, колишеться на рогах і на спині.

«Оця ж корівка — і вся дідизна Христини. Теличка була, так весною продали. А вона б і згодилась у господарстві... Тьху, ще й тепер таке в голову зановзас!»

Левко пройшовся по хаті, зупинився перед жердкою, з якої звисала голубенька спідничка, до неї причепилась надломана стеблина лугового дзвіночка. Видно, аж з лугу припесла його Христина. Левко, сам не знаючи для чого, рукою зібгав спідницю й стеблину, отак постояв якийсь час, тяжко думаючи про своє. А коли надворі загупали кроки, він розтиснув руку й, наче н'яний, підійшов до лави, сів біля столу.

Олена увійшла до хати, поставила дійницю біля відра з водою, витерла руки.

— А тепер, Левку, говори, що в тебе.

— І сам, тіточко, не знаю, з чого починати, — зажурено подивився на Олену.

— Починай з самого краю, — сердечно сказала жінка, сідаючи ближче до Левка.

Парубок з похмурою вдячністю повів міжбрівними зморшками, кивнув головою, підбадьорюючи себе.

— Так от, тіточко, ви, десь, і не знаєте, що я перший із парубків прийшов якось узимку до вашої Христини. Ну, то таке було... А тепер я полюбив її, непаче душу, і не можу без неї, побий мене грім, не можу! Коли б не отой Дзвонар, вона вийшла б за мене. Але він, бісів дівчур, перейшов дорогу. А який він меткий до дівчат, про це все село знає. То віддайте за мене Христину.

Олена зітхнула:

— Що ж тобі, Левку, відказати? Я з радою душею від-

дала б свою одиначку за тебе — хлопець ти славний, господаровитий, але як тепер віддасиш?

— А ви її умовте і словами, і сльозами. Ви ж рідна мати! А я вже вас так буду шанувати, як нікого в світі, побий мене грім! — і Левкові тепер аж соромно стає, що він кілька днів тому хотів зіпхнути Олену в комірне.

— Хто ж її, Левку, умовить? Яка вона мала, а в неї така вдача, немов камінь.

— Тіточко, вода й камінь довбає, а материне слово щоб до рідної дітини не дійшло? І що їй за тим Юрком? В наймах ні сонечка, ні літечка не знає. А за мною господинею буде. Батько дасть мені зразу півтори десятини, а десятину обіцяє докупити, ну, і ваш ґрунт приточимо, а худібка буде. То й заживемо, як люди. Хіба не так я розсудив?

— Істинно так, Левку, — серце Олени вже схиляється до господаровитого парубка. — Поговорити з дівкою поговорю. А не пособить, силувати не буду, бо не присилую.

Левко хитнув головою:

— Спасибі й за це. Ви ж сьогодні поговоріть.

— Як тільки прийде з роботи. Десь довго нема її.

Парубок підводиться з лави, мнеться, тупцюючи на одному місці, а потім виймає з кишені хустку й дає Олені.

— Оце ж передасте Христині мій перший набір.

— Що ти, Левку! Для чого він? — аж скрикнула жінка і відійшла від того набору.

— Хай буде, — невиразно промовив хлопець. — Згодиться.

— А як не схоче вона брати?

— То собі залишите.

— Ой ні, забирай його, Левку, — забідкалась Олена. — Це так негарно виходить.

— Тоді я, тітко, у став її викину. Хай раки красуються нею. А краще — покладіть десь.

— І таке ти вигидаєш, Левку, що їй тобі незручно, і мені якось не теє, — ніяково кладе хустку на самий краєчок столу. — Може, ти молока вип'єш?

— Налийте, — охоче погодився парубок, щоб довше посидіти: може, й дочекається Христини. — Бо я з ярмарку приїхав, ще їй додому не заходив.

— Так я тобі зготую щось поїсти.

— Зготуйте, коли ваша ласка.

Олена кидається в комірчину, вносить звідти крашанки, на припічку розводить невеличкий вогонь і при місячному

сяйві готус яєчню. А Левко з тривогою і вдячністю придивляється до жінки, яку так і хочеться назвати матір'ю. Чого ж він, дурило, раніше не подумав про все це? Ет, хіба ж голову мав чоловік на плечах? Баняк порожній, а не голову!

— Чогось довго нашої дівки нема,— Олена ставить на стіл вечерю, заглядає у вікно.

— Таки довгенько. Може, десь догромаджує сіно? — а сам тривожиться: а що, як Христина зустрілася з Юрком та й стоїть під зорями, пригортаючись до того оглашенного?

Після вечері Олена ще більше занепокоїлась.

— Чи вона до Люби пішла ночувати? Частенько ж туди ходить. Але нічого зранку не казала.

— Може, й до Люби,— погоджується Левко, а душа його аж колотиться проти Юрка: таки він пристоює дівчину.

Іще поспідили, погомоніли про всяку всячину, а Христина не приходила.

— Знаєте, тіточко, я перескочу до Морозенків, довідаюсь, чи там вона,— бо ви так тривожитесь...

— Це ж далеко.

— А я тіпком, через городи та й у ліс — дорогу ж знаю.— Левко схопив шапку і вилетів з хати, а Олена з співчуттям подивилась йому вслід: таки чим поганий був би зять? І не стільки в ньому чудернацького, як почувеш од людей. Чого вони не наговорять!

Люба навіть не знала, що й думати, коли, скочивши з полу, побачила у вікні приплюснуте обличчя Левка. Спочатку, як він тільки стукнув у шибку, дівчина знову подумала, що то Роман прийшов до неї. Але й сьогодні, і завтра, і багато-багато ще днів буде обманювати її чужий стукіт. Одягнувшись, вона вийшла на ганок, занепокоєно запитала:

— Чого тобі, Левку? Щось трапилось?

— Та нічого такого,— захекано відповідає парубок,— Христина не в тебе ночує?

— Ні. Або що? — і собі стурбувалася дівчина, приглядаючись до схудлого і від того кращого обличчя Левка.

— Та нічого. Десь забарилася дівка.

Люба здивувалась:

— А тобі ж яка печаль, що вона десь забарилась?

— Печаль, ще й велика,— не криючися перед дівчиною, сказав Левко, повернувся й швидко подався в село.

Вже бліднув місяць і меншало зірок, коли парубок знову прийшов до Олени.

— Ой Левку, нема? — кинулась до нього жінка, прикладаючи руки до грудей.

— Нема, — хмуро відповів, ледве стримуючи злість: де ж це видано вештатись дівчині до самого світанку? Ні, таки треба прибити Юрка, бо зведе дівку з розуму.

— Господи, хоч би якесь лихо з нею не скоїлось. Це ж ніколи, ніколи вона так не барилася, — затужила жінка, припавши головою до вікна.

І саме в цей час завчено, мов сварячись на кого, закрипіли старенькі ворота, а біля них затемніло дві постаті: Христинки і вчителя Степана Васильовича.

— Оце тобі так! — вирвалося у Левка. — Тут чого не передумаєш, а вона ще й з благородними ходить...

Не встигла Христина переступити поріг, як мати накинулась на неї з лайкою і сльозами:

— Де ти до цього часу бродиш? Тут душа у тілі перевертається! І чого це вчитель з тобою?

— Ну не треба, чого вам плакати? — дівчина підійшла до матері, поцілувала її і, дивуючись усім тілом, стримано поздоровкалась із Левком.

— Можеш ти нарешті сказати, де була? — допитується Олена, непомітним рухом руки витираючи сльози.

— Можу.

— То кажи скоріше.

— Сьогодні після роботи зібралися всі дівчата і жінки, які в пана роблять.

— Пан їх збирав?

— Якій там пан. Самі зібралися, щоб у жнива бастувати. То мені треба було побігти в панський двір скликати челядь та її тих, які в лісі працюють.

— І ти оце усі закутки оббігала?

— А чого ж, ноги не куповані, — посміхнулася Христина, — так що, мамо, скоро будемо бастувати.

— І вчитель був з вами?

— І вчитель.

— Що тільки виїде з цієї затії?

— Щось має вийти. Вже тепер Салоган обіцяє тим, хто на економському котлі, збільшити харчове. Щось проноухав цей лис і починає піддобрюватися.

— А ось до нас Левко прийшов поговорити з тобою. Послухайся його, доню.

— Пізно, — тільки одно слово сказала Христина.

Невдоволення пробігло обличчям Олени:

— Чого ж пізно? Ти ж не засватана! Може, передумаєш? Левко — такий славний хлопець...

— Пізно. Я вже, мамо, говорила з ним, — вперто і втомлено сказала Христина.

І тоді Левко, аж колотячись од кривди і образи, підійшов до дівчини:

— Пізно, Христино, тільки тим, хто помер. Як собі не суди мене, а я не відступлюся від тебе. Хоч у тюрму, хоч у землю піду, а не відступлюсь! От і думай, що хочеш і як хочеш! Не заставляй мене і комусь, і собі принести горе! — пригинаючись, швидко вийшов з хати. Надворі його тіль з розгону вдарилась у ворота, шугонула вгору і зникла.

Олена й Христина лячно глянули на ворота, що іще погойдувались, наче й вони вбрали в себе частку парубочого гніву.

— І що ти скажеш тепер? — мати, не відходячи від вікна, розгублено подивилась на доньку.

— А що ж мені казати? Нахаба він, яких світ не бачив, — задумано придивляється, як за городами, над самими краями землі, мінливо погойдується передсвітанок.

— Але як він любить тебе, дарма що недоспіле серце має. Може, передумаєш? Чи все на свого Юрка уповаєш?

— Ой мамочко, і ви вже знаєте?.. — здивовано, жалісно і радісно подивилась на матір і, лащачись, припала головою до її грудей.

— Та наче знаю.

— І давно?

— З весни.

— І досі мовчали!?

— А ти ж говорила?

— Я — то друге діло... — Христина трохи відходить і вже ніяково питає: — А правда, гарний Юрко?

— Кому що!

— А скажіть: гарний?

— Та нічого собі циганчук: руки мас, ноги теж, і голова на в'язах стирчить.

— Як же можна таке про Юрка говорити? — ображається Христина.

— Мені можна, а ти говори, як собі знаєш, тільки наперед заглянь хоч трохи... Любощі минаються, мов ранній туманець, а злидні, як увійдуть до хати, то й сидять до похоронного дзвону, ще й на парастас тягнуться... Вдвох,

коли ще твій Юрко не відхилиться, ви й на скономському хлібі якось переб'стесь, а як посилюються діти, наче роса? Бачила ж, як Василина живе?..

— Що там казати, бачила,— зажурилась Христина.— А може, таки восени і поділять панську землю?

— Не першу осінь уже ділять панську землю, а нарізають її тільки на мужицьких спинах, та так нарізають, що кров од рідної хати до Сибіру тече,— скорботно притулила до себе доньку, немов боячись, щоб і на неї не опустилась частка мужицького лиха.

— Все одно, мамо, в цьому році щось переміниться! — впевнено сказала Христина.— Тепер у всіх, коли скажеш про папа, аж іскри сиплються з очей.

— Гляди, щоб криваві сльози не посипались. І не дуже смикайся мені, не дуже скликай люд на всякі нічні сходки — не дівоче це діло. А то побігла, не знати чого, як льотра. Знаєш, яка слава може піти по селу?

Христина рівно, правдивими очима подивилась на матір:

— Тепер, чуєте, не можна кротом сидіти в своїй порі.

— Щось ти дуже розумною стала за ці дні,— невдоволено поморщилась мати.— Краще скажи, як з Левком бути?

— Таки бачу: достогибелі сподобався він вам. Чом не господарська дитина,— зневажливо перекривила Левка.— Я вже Юркові слово дала...

— Тільки душу, дівко, зарання не віддай, бо тоді вони всі свиньми стають,— вперше так сказала мати і похмурою пішла стелити постелю.

— І я сьогодні до вас,— знову підійшла до матері. Вони обоє полягали на ліжку, накрились одним рядном, і Христинка, щоб зовсім піддобритися до матері, потерлась головою біля її грудей і одразу заснула.

А Олена все думала й думала, зітхаючи, придивлялась і до доньки, і до того, як світанок навшпиньки скрадався до вікна її оселі, як зашелестів росою в жоржинах і почав ґрунтувати хатні стіни для свого малювання.

XII

Обважніла хмара несла своє нездоєне вим'я до розімлілих од спеки лісів, а з неї неохоче вивертався немічний грім. Чіпляючись за приполи хмари, він, бухикаючи, так і зависав між небом і землею. Відьми знову комусь запро-

дали дощ, він омивув село, а його ж так треба на картошку!

— От і не бризнуло, дурно ви гнали нас, наче запрягли,— обернулась Христина до пригінчого, який пас очма рухливі спідниці їй недбало збивав нагайкою нескошені стеблини ромашки та дзвіночків.

— Вас не піджени! Звикли байдикувати на панському. Тільки гульня сниться. От коли б ви робили, як удома! — пригінчий строго дивиться не на Христину, а на її ноги.

— Коли б ми робили як дома, то й вас тут не було б. На кому б тоді своє півпанське жалування заробили? — акуратно підгрибає покіс і косує оком на облінену й розімлілу постать панського поплічника.

— Хм... Яка ти пащекувата стала,— невдоволено хмикнув пригінчий.— Гляди, щоб моя нагайка не припала до чийось плечей,— збиває жовту головку ромашки, і вона в своєму білому віночку падає до дівочих ніг.

У цей час під'їжджає економ, його очі й бородавки злісно націлюються на пригінчого:

— Ти як дивишся за роботою?!

— Як можу, так і стараюся,— смирішає й обметується улесливою посмішкою полуплене обличчя пригінчого, на якому тоне маленький припечений піс.

— Старасися на молодиць і дівчат задивлятися! Вертиш за ними баньки, мов колеса. А мені вже чужосторонні люди кажуть, що в Круглику не догорнело сіно.

Пригінчий так б'є себе долонею по лобі, що з голови злітає зубчастий бриль.

— От дурна голова! Таки забувся за Круглик. Там, правда, і сіна залишилось на якусь копичку чи дві.

— Хоч на оберемок, а треба так господарювати, щоб люди не сміялися з нас,— повчально говорить економ.

— Я зараз же когось туди пошлю,— пригінчий нишпорить кругленькими очицями по жіночих постатях.

Економ недовіжливо дивиться на нього і не знає, що робити: чи залишити його на роботі, чи підшукувати іншого, не такого бабодура.

— Посилай тільки одну, якусь з найпроворніших, дівчину. До смерку впорається,— повертас коня.

— Христино! — гукає пригінчий.— Бери граблі й щодуху мети у Круглик! Чуєш?

— Ой дядьку, я не хочу туди,— крутнулась дівчина, крутнулась навколо її ніг голубенька спідничка, і темер

постать Христини дивовижно схожа на луговий дзвіночок.

— Чого ти не хочеш? — підозріло наморщився пригінчій.— Що, там сіно гірше?

Христина жалісно наморщує чоло, обличчя і носик:

— Це ж коло лісу. Увечері мені буде боязко.

— Дурна. В цьому лісі нечисті не водяться: там капличка стояла. Згребеш сіно, покупаєшся в річці... Мети!

— Краще когось із хлопців послали б.

— А може, й тебе послати з якимсь хлопцем? Чи не цього чекаєш? — обурюється пригінчій.

— Що вже з вами говорити,— Христина важко зітхнула, підійшла до копички, взяла свій вузлик і з граблями на плечі ошатним блакитним дзвоником попрямувала на дорогу. Незабаром жита прикрили її спідницю, і над ними тільки погойдувались біла хустинка й граблі.

Недалеко від лісу, неначе вималюваній, привабливим колесом підводиться Круглик, у якому завжди багато родило червоноголовців. Від Круглика до самого лісу ішов луг, його звивисто обрізала темноводна річечка, навколо неї вже росла не трава, а патлама¹, яку ніхто ніколи не косив.

Христина окинула оком покоси, побачила, що їй до ночі вистачить роботи, й завзято почала горнути висохле, аж крихке сіно. Підбиваючи ногами, вона гребла його у валки, зносила до купи й проворно складала в копички, а навколо неї в іскристій тиші лагідно кружляли дівочі надії, забивалися в серце, і воно трепетало, мов рибка на вудці.

Знову до неї приходив Юрко, безсовісно брехав, що вона найкраща у світі, й Христина тут же, біля копички, так починала підсміюватись, що сіно вилітало з її рук.

— Оглашений,— вголос відганяла парубка, неначе він стояв біля неї, а потім злякано оглядалась: чи хтось не почув, як вона, мов якийсь дідуган, розмовляє з собою. А то часом вона бачила себе молодницею, соромливо промовляла «і-і-і» й поводила плечем, сама дивуючись, як таке забреде в голову. І землю бачила, оту, що наділяти мають. Тоді вже дівчина не поводила плечем, а німо зупинялась, і її розширені очі на якусь мить ставали невидючими, неначе їх сліпило далеке марево землі.

---

¹ Патлама — збірна назва поганого болотяного різнотрав'я (подільське).

Христина й не стямилась, як на місяч насунувся вечір і Круглик по коліна закурився легкою наміткою туману. Біля річечки пройшовся з косою Месь Якубенко, він пізнав дівчину, зупинився, весело гукнув:

— Христино, гайда додому!

— Ще маю копичку вивершити!

— Завтра встигнеш!

— Еге, ще нахапаюся нагаїв. Наш махомет — пригінчий — усе вислужується перед паном.

— То вивершуй! Щасливо тобі.

— Спасибі!

Христина вже при місяці закінчила роботу і тільки тепер почула, як насіння трав пощипувало її тіло. Поклавши граблі біля копиці, вона підійшла до річечки, в якій полоскався місяць; лискуче, з росинкою всередні око жовтецю, немов живе, їдко дивилося на дівчину.

«Чого б йому злитись? — дивується Христина, скося поглядаючи на жовтець, і по коліна заходить у теплу мулку воду.— Треба скупатись»,— сторожко придивляється до лісу, але звідти тільки виновзає туман, а в ньому подзвонюють комарі. Вона виходить на берег, одні завчений порух рук — і голубий дзвоник спіднички, одразу зі-в'явши, падає до ніг. Христина підіймає сорочку, але, побачивши себе у воді, чогось засоромилась, опустила подолки й швиденько почала надягати спідницю. Щось таки злякало Христину, але що — не могла збагнути. Зовсім низько пролетів кажан, несучи на грудях своє темне, як грудочка, дитя. І це теж чимось вразило дівчину.

Сполохана, підійшла до копиці, взяла вузлик, граблі, поправила під коліном волоку, і раптом спиною почула, що за нею хтось стежить. Їй аж дух перехопило. І хоч як страшно було оглядатись, таки оглянулася і завмерла: до неї, пригинаючи голову, швидко й обережно йшов Левко. Проти місяця, над його головою, до самого наперстка світилась холодним сяйвом коса. Парубок підійшов до Христини, кинув косу на землю і глухо зітхнув. Очей його не було видно, тільки нерівно, немов шматками темені забиті, виділялися очні западини.

І Христина з жахом прочитала на цій темені своє дівоче горе. Вона подалась назад, вперлася спиною в коничку, хотіла шарпнутися вбік, але парубок перехопив її.

— От я й прийшов тебе сватати... Хай тепер місяць буде нашим першим поном! — хрипко, неначе не своїм

голосом, говорить Левко і дужими руками, па яких тремтять і набухають м'язи, охоплює дівчину.

— Левку, що ти надумавсь?.. Отямся, Левку!..— не своїм голосом крикнула, забилася, вириваючись, Христина. А Левко дужою рукою затулив їй рот.

— Не хотіла по-доброму, вийде по-лихому... Маєш бути моєю жінкою... Я не винен. Як собі хочеш...

— Левку,пусти, Левку...

— Пізно...— добиває її нею ж сказаним словом.

— А-а-а...— ще застогнала Христина. Її сльози обпекли парубочу руку, але не зм'якшили одурманеного серця.

І дівчина, надломлюючись, впала на скошену траву, мов тендітний голубий дзвіночок...

XIII

Левка всю дорогу противно перссмикувала дроз, це видно було навіть по тінях його постаті й коси. І досі в його вухах колотився дівочий плач, і досі перед його одичалими очима билася біля копички Христина, билась коса на її плечах, немов і в неї увійшло дівоче горе...

Господи, що ж він зробив? Приплющуючи очі, Левко зупинився на дорозі, відчуваючи, як серце тенькало й обривалося в холодну прірву і як біль живим хробаком звивисто повертався в його мізках, проїдаючи їх.

Ось тепер він знав, що таке любов. Це не земля, не придане, не доступні обійми, які неважко знайти вечорами біля тих довірливо-покірних дівчат, які зразу виходять заміж з веління батьків чи з побоювання, що, може, потім кращого не буде. Великим болем і злочинним острахом він платив за свою любов. Не з волами і землею прийшла вона до нього, а з тими гіркими сльозами, що, мабуть, ніколи не просохнуть в душі Христини.

Проклинаючи себе, проклинаючи цей вечір, він жалів дівчину, давав собі зарік, як усе буде гаразд, на руках носити її і з огидою дивився на свої руки, що зломали Христину. Жах невидимими кулаками бив його в плечі, в груди, збивав із польових стежин і все-таки наближав додому, наближав до найстрашнішого: як він з'явиться до хати Гордісіків, як навернеться на очі Олени, яку ще недавно хотів зіпхнути в комірне. Краще б він там прожив вік, аби тільки все як-небудь уляглося, і краще б його вогнем некли, аніж стати сьогодні перед очі своєї другої матері.

І коли він вперше в думках назвав Олену матір'ю, в його душі, на його наскудстві, немов на могильному камелі, затремтіла перша краплина неясної надії і неясної вдячності до тієї жінки, що з співчуттям схилилась до нього... Чи, може, й стара Гордісичиха не простить йому? Він застогнав у безсиллі й муці, намагаючи руками серце, що все глибше опускалося в давній холод.

А над полями велично плів місяць, розкришуючи й розтрушуючи своє сяйво на кожне деревце, на кожну зілишку, і зараз вибілеше жито від колоса й до кореня було повите такою сріблястою голубінню, яку, здається, можна було зачерпнути в пригорщі й пити, мов джерельну воду.

Коли парубок дійшов до свого двору, на воротах його чекали Данило й Григорій.

— Левку, де так довго барився? Вже давно пора в ліс їхати. Дивися, ранок у дорозі застукас,— і Григорій відчиняє ворота перед старшеньким.

Левко незрозуміло поглянув на братів і паче спросоння промовив:

— Поїдете сьогодні самі.

— А ти чого? — здивувався Данило.

— Чогось лихоманить мене,— здригнувся Левко й передав косу Григорієві.

— Ой коли б не захворів,— посмутнів Данило.

— Може, мисється... Даниле, тихенько вскоч у хату, щоб не збудити старих, і винеси хлібину.

— Хлібину чи хліба? — здивувався Данило.

— Цілу хлібину, не почату,— поморщився Левко, дивуючись, як і цього не може второпати брат.

— Для чого ж тобі ціла хлібина?

— Ну, який ти причепливий!

Брати пильно подивилися на старшенького, і їх вразило його бліде, хворовите лице і вся постать, що гнулась, неначе від непосильного тягара.

«Таки, видать, захворів Левко. Але для чого ж йому ціла бухавка? Чи якимось нею думає вигнати болість?»

Данило скрадається до хати, бережно відчиняє перші й другі двері, навпомацки знаходить на миснику хлібину.

— Хто там? — спросоння обізвалася мати.

— Це я.

— Левко прийшов?

— Еге.

— Докосив?

— Я не питав.

— Може б, не їхали сьогодні до лісу? Пізно.

— Спіть, мамо,— Данило навшипиньки, боячись розбудити батька, виходить у двір, віддає братові хлібину. Тепер обличчя Левка здається йому ще страшнішим, неначе з нього було випущено кров.

— Що з тобою, брате? Якесь нещастя? Не крийся, брате,— пильно і жалісно дивиться на старшого, а той киває головою.

— Нещастя, браття. Та таке нещастя...

Брати скам'яніли, немов побачили перед собою лихо, а їхні руки, зараня готуючись захищати старшенького, набухали м'язами й стискалися в кулаки.

— Говори, брате. Ми одведем лихо від тебе.— Григорій, невідомо кому, пригрозив кулаком.

— Цього, надійсь, не одведеш,— дивиться Левко на хлібину, яка золотими краплинками іскриться проти місяця. Це так ловко його мати уміє жовтком помастити свіжий вишк.

— А може, Левку, одведем? Що ж воно у тебе?

— З Христиною, браття, сталося не гаразд... Тепер я й сам не знаю, як це трапилось... Нечистий, коли подумаю, підвів.— І Левко, тремтячи й косуючи то на братів, то на хлібину, розімовів п'яте через десяте про все.

І не встиг закінчити, як Григорій з розгону вгатив його кулаком в обличчя з одного боку, а Данило з другого. Це вперше в житті брати вдарили його. Не від образи, а від здивування оторопів парубок, приглядаючись, куди покласти хлібину.

— Іррод! Стерво! — прохарчав Григорій і знову люто ударив Левка. В нього з носа бризнула кров, і він бережно рукавом прикрив хлібину.

— Браття, не бийте, це ж кров на святий хліб упаде,— попросив близнят.— А я з ним до Христини йду.

— Іди, іроде, щоб ти вже у безвість пішов! На все село обезславив наш рід...— кипів Григорій, ще намагаючись боляче стусонувати старшого.

Левко вийшов за ворота, тупо рукою витер кров і вклонився братам:

— За діло, браття, били мене. Так дурня і вчать. А тепер побажайте мені, щоб усе вийшло гаразд.

— Бажаємо,— крізь зуби процідив Данило, а Грицько щось так пробурмотів, що нічого не можна було добрати.

— Не сердься, Григорію, скажи своє добре слово.

— Іди під три чорти і чотири погібелі! Ось тобі моє слово! — скинів Григорій. — І коли в тебе нічого не вийде, не повертайся додому — приб'ю!

— Спасибі їй на цьому, — знітився Левко, поклав хлібину під пахву і тихими, завороженими вулицями подався до Гордієнків. Дорогою він чув, як до решти в його тілі вигорала сила, а замість неї ворушилися біль і мука.

Він тупо побачив, що на сорочці темно плямились краплини крові, знову рукавом обтер обличчя, почувавши, як його стягує, жмакує лінка юшка. Біля чистіє криниці він поклав на цямрину хліб, витягнув баддю води, старанно вмився і якийсь час просихав під нестерпним місячним сяйвом, що паскрізь пронизувало його.

Ось і хата Гордієнків. Він зупиняється біля тину, і його лякає якийсь глибокий стогін. Хто ж це?.. Ага, то корова зітхнула в повітці. Левко, мов не своїми руками, відчиняє ворота, підходить до дверей і торгає клямку. Вона так лунко дзвякнула, що нарубок аж затрусився... І от у хаті зашелестіли чийсь кроки, біля Левкової руки загриміла засувка, і насупроти нарубка в одній сорочці стає заплакана мати. Він злякано подивився на неї, прислухаючись до хати, двері якої були відчинені нарозтвір.

— Це ти? — жахаючись, невідомо для чого запитала Олена, приклала руку до серця, але вона відразу безсило впала донизу.

— Це я, мамо...

— Левку, як же ти міг?.. Як же ти міг?.. — відхиляється Олена, відхиляються назад її безсилі руки. В підборідді і обабіч носа жінки тіпається плач, а по щоках так течуть окремі сльозини, наче вони змовились доганяти одну одну.

— Простіть, мамо... Як має статися лихо, то станеться. Хіба я хотів зобидити вас? І тепер повік не зобиджу. Святим хлібом клянусь. — І він, сам не тямлячи як, з хлібом падає Олені в ноги.

— Левку, що ти?.. Хто ж хліб кладе в ноги? — згинається Олена, бере буханку в руки, і на неї падають і розбризкуються важкі материнські сльози.

XIV

Польовою дорогою, мов чорт у куряві, промчав управитель. З коня падало брудне мило, з управителя лився піт. Достиглі колоски сухо шкребли його припале цилом взуття, немов нагадували: час жито жати, час-с-с...

І це теж дратувало Гервасія Салогана. Він уже й на ниву дивився такими очима, як на забастовщиків, і зозла вперіщив по ній нагасм. Одна життя стеблина зачепилася за плетений ремінь, з коренем вискочила з землі. Люди бачили, як лютував управитель, і проводжали його злісно усміхненими обличчями.

— І в Медведівці вхопив на шию патоки! Та й чеше порожняком до паца.

— І там бастують дядьки, хоча й задринаного, на двісті десятици, мають дідица.

— Той може зі своєю сім'єю вператися. Одягне полотняні штани, надіне бриля та й почне косою махати. Як ви думаєте, Мар'яне? — підеміюється чорний, мов головня, строкар.

— І таке може бути,— серйозно говорить чоловік.

— Та що ви, Мар'яне! Де ж таки видано, щоб пан брався за мужицьку роботу?

— І це вже видано: в Лемешівці став тепер пан чередником: любісінько пасе свої корови, а його жінка й сестри доять їх, бо інакше нема кому.

— Та не може бути такого? — дивуються й сміються строкарі, розкошуючи на моріжку біля економії. Тепер їм хоч не в'їжно, так вліжно.

— Оце б, люди добрі, та нашого пана побачити за худобою з батіжком у руці, почути, як він кричатиме: «Гей, ряба, куди пішла, щоб ти ще до вечора здохла»,— хтось точнісінько передає панський голос.

І знову регочуть люди, а потім розмірковують:

— Якої він сьогодні ще заспіває?

— Чи прийде говорити з нами?

— Прийде коза до воза і скаже «м-м-ме...».

— Ой, дивіться, хлопці, щоб за це «м-м-ме» з нас шкуру до п'ят не попускали,— каже хтось з обережних.— Спустять, ще й сіллю присиплять. Це ж пани, сила!

— Як будемо триматися купи, стовчемо панів і в ступі,— вневчено кидає Мар'ян.

— Покрутяться вони, мов посолені в'юни, а без мужика, хоч гопки скачи, нічого не зроблять.

У повітрі знов зависає болуче мукання худоби, і дядьки повертають голови.

— Реве скотина,— з співчуттям говорить Мар'ян.

— Дасть бог, і пани отак заревуть,— обізвався Григорій Волошин.

— Треба б, братця, напоїти, нагодувати її, бо пани панями, а худоба худобою.

— Хай пани хоч раз потрудяться, хай і їм коромисло хоч раз пригне білі плечі.

— І звідки ці пани взялися на нашу голову? — великими очима дивиться на Лесю поденщик Іван Кудченко.

— А ти, чоловіче, й досі не знаєш, звідки взялися пани? — перебільшено дивується Лесь Якубенко.

— Таки не знаю, — морщить лоба заробітчанин. — Кажуть, ніби з собачого хвоста.

— Та ні, то брехня! — беззастережно говорить Лесь. — Від Адамова ребра ведуть свій рід і мужики, і пани. Колись пани захотіли бути хитрішими за дідька — панувати над усіма, — їх чорт повиловлював уночі на балах, повкидав у свій мішок, зав'язав та й полетів до моря топити. От вони почули свою погибель та й почали проситися:

«Не топи нас, чорте, ми тобі будемо вірно слугувати!»

Чорт подумав, завагався:

«Справді будете слугувати?»

«Слово гонору, повік будемо за вас обидві руки тягнути».

Ну, а чорти теж люблять, щоб їм усяка покруч вклонялася. От і почав дідько потроху розсівати оце добро, яким до самісінького гузиря натоптав свій мішок. Упав пашан на стадо і став Стадницьким. А як вашого величають?

— Коржем.

— А він упав на корж, що корова ляпнула, і став Коржем!

Строкарі так розреготалися, що з контори ошелешено вискочив економ, подивився на них, зневажливо сплюнув собі під ноги і запитав:

— Чому зуби продаєте?

— По тій самій ціні, що й раніше казали.

— Ех, хлопці, хлопці, нема у вас совісті ні на макове зерно, — докірливо похитав головою.

— Совість залишилася тільки у бога та трохи в нашого економа, — сумирно промовив Лесь Якубенко.

Строкарі знову заливаються сміхом, як циган сироваткою, а на економовому обличчі, немов чорні жучки, сердито ворухаються бородавки.

— Засмієшся, Лесю, прийде час, ще й на кутні. Ще дочекаюсь я того дня.

— І правду ж про вас кажуть: голос як у цимбал, а сам — шакал.

— Я ще колись комусь пригадаю шакала! — аж затрусився економ і, чортихаючись, подався до стайні: тепер самому доведеться запрягати коні в бігунки, а це бідло до вечора буде реготати перед самими дверима контори, і нагаями вже не провчиш його...

В чеканні день тягнеться мов рік. Сонце, зупинившись посеред неба, широко решетує на землю проміння і ніяк не хоче зрушити вниз. Де хто з людей забивається в холодок, а деякі йдуть у поля, де тихо журиється достигле жито. І хоч воно панське, та серце мужицьке щемить, стискається, а рука ніжно лягає на сиві колоски, з яких аж вилущується зерно. А тут ще й худоба своїм ревнцем ятрить душу. Видать, не буде з їхнього пана пастуха, не крикне чабанським голосом: «Гей, ряба, куди пішла, щоб ти ще до вечора здохла!» І вигадують таке люди, що мимоволі посміхнешся.

Від білосніжного палацу до економії мчить управитель. Він такий мокрий, наче його хто викрутив, але обличчя сяє широкою усмішкою. Чого б це його зараз сміятися? Чи не нахне тут якоюсь підлістю? Дядьки аж стривожились. Ще не доїхавши до економії, Гервасій підіймає руку з нагаєм і кидає через штахет:

— Радійте, веселіться, люди! Наш ласкавий пан дає надбавку! Де вже його не пропадало!

Люди швиденько підводяться з землі, підходять ближче, і вже тільки гострозубий штахет, немов імла, відділяє їх від управителя.

— Яку ж, Гервасію, надбавку дає пан? — першим питається Лесь Якубенко.

— Таку, що декому і в сні не снилося! — Салеган переможним поглядом обводить засмаглих, вчорнілих дядьків і так посміхається їм, наче й сам радіє, що вони вирвали в пана надбавку.— Приймайте його благовоління! Цосар буде мати цілий полтинник, а жінка тридцять копійок! Чуєте, люди? От який наш пан!

Люди глухо загомоніли. Що й казати, надбавка деякого порадувала: за такі гроші можна робити, бо хто зна, що далі може бути. Чимало очей німо втягнулися до Леса Якубенка.

— То що ви скажете тепер!? — радіє ширше знизу обличчя управителя, радіють і його грубі повіки, під якими причайлась прихована злість.— Сьогодні ж, де наше ве

пропадало, матимете: хто — полтиник, а хто — тридцять копійок.

— І це гроші,— байдуже цьвохнув чиїмось батіжком Лесь Якубенко, придивляючись, як ремінчик обкручується навколо пужална. Чи не чортів Лесь!? З ним про таку ціну говорять, а він забавку найшов і вухом не веде.

— І ти, Лесю, не пристаєш на таку ціну!? — жахається управитель, і на його короткій шиї обурено видувається зоб.— Та хто знає, чи ви в самому раю будете мати її!

— А в рай ніби пустять мужика? — жартома питається хтось із поденщиків.

— Як там буде багато тяжкої роботи, то пустять.

— Годі язиками гріховодити! — обурився управитель.— Пора за роботу братися. Командуй, Лесю, вже ними до останку,— таки шпигонув Якубенка.

— І командував би, тільки нема за що,— пильно дивиться Лесь на батога.

— Чи ти сказився, чоловіче? Де ж тепер візьмеш цілих п'ятдесят копійок за депь? Це в самій Таврії не завжди косарі мають таку оплату.

— Гарпо ви граєте, та чогось від вашої музики танцювати не хочеться.

— Дивись, щоб не довелось тобі затанцювати, мов риби на нательні! — Салоган сердито підкидає догори густі брови, і Лесь бачить, як від них окремі волосинки розбрелися аж по верхніх повіках.

— Не лякайте мене, Гервасію, я вже ляканий з давнього часу,— гостро подивився на управителя.— А от коли ми декого злякаємо — не на коні він поскаче, а на чотирьох своїх поповзе. Ану, повертай голоблі, коли приїхав людей баламутити, бо ми люди спокійні.

Гервасій лайнувся, витер піт рукавом і якийсь час не знав, що сказати. А в повітрі знову надовго зависає густий рев худоби, і люди знову повертають голови до економських корівників. Управитель, зібгавши свій норів, уже з докором звертається до Якубенка:

— Лесю, хоч худобу пожалій... Покинули всі напризволяще.

— А ви наших дітей, коли вони з голоду пухли, хоч раз пожаліли? — як батогом сікнув Лесь і підвів на економа довгасте, високочоле, неначе з міді відлите обличчя, на якому снувалися рішучість і гнів.

І ці слова знову привернули до Леся навіть тих метикуватих дядьків, які вже ладні були відокремитись від

пього, бо п'ятдесят конійок на дорозі не валяються, а чи більше заплатять — хто його зна.

В цей час приходять з короварні засмучені дівчата й одна наперед другої звертаються до Якубенка:

— Дядьку Лесю, що ж нам з худобою робити? Мучиться вона, не доведи господи.

— В дійних корів уже вим'я поги розпирає. Прямотаки плаче худоба.

— Плаче, кажете? — задумався Лесь.

— Тяжче людини. А в інших корів аж молоко сочиться і на дійки падає муха.

— Ач, яка погань! Тут малята сироватки не мають, а вона молоко ссе! — обурюється Лесь, а потім обертається до людей: — Що ж з худобою будемо робити? Пожаліємо її?

— Пожаліємо, Лесю, — говорять люди.

І дівчата відразу наввипередки біжать порати скотину. А достигле жито хилиться їм до грудей і теж шукає порятунку в людини.

XV

Тепер і Аркадію Валеріановичу стало шкварко, і його шляхетний, багатий на вигадки розум безпорадно заборсався в тецетах, виплетених гудзькуватою мужицькою рукою. Тільки від однієї цієї образи на мізку може виступити кривава роса. Де ж це видано, де ж чувано, щоб хлоп, бидло, яке не раз валялося у нього в ногах, почало гнути на коліна самого пана. А воно таки гнуло своїм проклятим очікуванням і впертістю. Навіть Мар'ян Полярush у такий час стає верховодою! Що тільки робиться з селом!?

Управитель уже трьох огирів заганяв, два повіти вздовж і впоперек з'їздив, та ніхто не прийшов із косами і серпами на лан. Правда, Гервасій був десь з-під Літина видрянав мандрівних циган, щоб вони хоч приманкою послужили. Ті з несамовитим галасом наїхали в свої халабудах у село, закололи на галяві панського підсвинка, а потім з не меншим репетом, аніж приїхали, зняли в дорогу, навіть рештки свинини захопили з собою. Коли Гервасій кинувся за ними навздогін, вони, виблискуючи фальшивими очима, заторохтіли одно:

— А боженьку наш, а спасителю милий! Хіба б ми не робили і не працювали? Та ваші дядьки до смерті ж палякали і нас, і дітей, і худобу. Приб'ють, сказали, приб'ють

і коні покрадуть! Та що ж це за село, де не цигани в дядьків, а дядьки в циган збираються покрасти коні? В такому селі і сам господь не зможе працювати... Вію! Вішта!..

Що ж воно тільки робиться на світі божому? Яка рука підвела темну селянську стихію на бунт? Хто і в які ночі кував кільце до кільця, щоб викувати важкий ланцюг упертості й ненависті? А тепер у такі самі ночі треба виривати ці кільця, мов болючі зуби, щоб не захворіла вся імперія. Нещасна вона з своїм безвільним царем і тушними правителями. В безодню хилиться золота височінь трону, біля якого крутиться калейдоскоп бездарності: казнокради і кар'єристи, загадкові апостоли містицизму з чужих країн і свої розпутники з «хлистовського корабля». Єдину й неділму Росію, мов шашелі, роз'їли дрібні правителі, єдина й неділма розповзлася на тисячі чиновницьких самодержавств.

Охоплюючи думками трагедію імперії, Аркадій Валеріанович зупиняє на сивому пагорбі свого чистокровця. Навколо нього вже достиг крихкий, вусатий ячмінь, а далі печалиться перестояне жито. Ще пройде із пару днів, і воно до сльозинці виточить на землю свою силу. За рікою темніє цукровий завод. В цьому році його надіявся придбати Аркадій Валеріанович. Нарешті він таки зібрав,— і все своєю головою,— грошей на завод. Чоловік з трепетом чекав тієї години, коли в'їде на коні в своє нове, закурене володіння, що так привабливо підіймається над сірими вулицями хат і красиво заглядає у величезний став. Та при такій погоді треба ще подумати про купівлю. І серце мимоволі стискається, начеб від нього віддирали оцього величезного красеня, що стояв над водою і не перший раз тривожив Аркадія Валеріановича.

Але де ж узяти женців? Де? І знову мізок, набухаючи кров'ю, вибивається із тієї клітки, в яку його затиснули гудзькуваті мужицькі руки.

Увечері в кабінеті Аркадія Валеріановича зібралися найбагатші господарі. Прийшов із начищеною бляхою Окунь, прийшов і Терентій Плачинда, який уже давно був переконаний, що землі не треба пана, а треба мужика, що вибивається в пани. Стадницький знав про це, але зараз був не такий час, щоб припам'ятовувати всі свої кривди. Зараз на його обличчі перегойдувались занепокоєння і люб'язність. Слово пана було коротким, вагомим, переконливим:

— Я покликав своїх добрих сусідів і чесних господарів, щоб вони допомогли мені. Врятуєте мене — врятуєте й себе!

Терентій аж стрепенувся на своєму чудернацькому стільці і пустив у клешні вус лукаву посмішку: іч, як хитромудро викручується пан. Нічого, вибирайся сам собі на берег, видряпуйся, як можеш, а я тобі навряд чи подам і гнилу соломинку. Але відразу ж цю думку, немов розгадавши її, підсікає своїм словом Стадницький:

— Подумайте, що буде, коли я заплачу стільки, скільки хочуть забастовщики? Тоді зноровляться і ваші наймити, одні зразу ж ухопляться за надбавку, стануть вимагати її і у вас, а другі — прийдуть в економію.

Таки правда! Терентію аж моторошно стало, і він відразу яскраво уявив, як Давид витягує у нього надбавку. І хоча ця картина проходить у думках, але Терентій зрання починає гніватись на свого наймита. Цей зразу снаскудиться, добереться і до хазяйської калитки, і до хазяйських печінок.

— Я прошу вас на пару днів дати мені свою робочу силу, — продовжує далі Аркадій Валеріанович. — І за ці два дні я зломлю забастовку.

— Треба допомогти нашому панові! — першим рішуче сказав Окунь. — Завтра ж і мої наймити, і я з ними ранком виїду на панський лан.

— Спасибі! — Стадницький і словом, і головою подякував старості і питально поглянув на інших господарів.

— Не штука виїхати на лан, — підвівся зі свого стільця Терентій. — І я можу дати на день своїх наймитів, хоч яка тепер гаряча пора. А що вийде із цього?

— Усе вийде! — похмуро кинув Стадницький, його аж пересмикнуло від мови Плачинди.

— Ні, ласкавий Аркадію Валеріановичу, не все. Не при вашій хаті кажучи, ви іще нашого дядька й досі по всіх кісточках не розібрали, — стишує голос Терентій. — От вишлемо завтра наймитів, а дядьки їм дрючками обломлять ребра. Тоді не буде жнив ні у вас, ні у нас.

— І це може бути, — обіззався Шмалій.

— Та що ж тоді накажете робити? — Аркадії Валеріанович зупиняє гострий погляд на виповненому обличчі Плачинди: від цього добра не жди — напевне, давно себе бачить господарем панської землі.

— Ось що! — ваговито сказав Терентій. — Сьогодні ж пошліть до станового чи справника за стражниками.

А завтра ми дамо наймитів. Коли на полі забряжчить стражницька шабля, то наші наймити спокійно намаптамать коси. А потім на лан потягнуться й ті, що з радою душею працювали б за полтиник, але їх тримають страх і верховоди.

— Спасибі, Терентію Дорохтейовичу, спасибі,— розчулено сказав Аркадії Валеріанович і відразу простив Плачинді усі його колишні дурні слова і навіть крадіжку смоли.— Я зараз же посилаю за стражниками!

Терентій кивнув головою, і в цей час його довбанула кенрохана приповідка: з самого початку думай, який буде кінець!!

XVI

Як на багатство йдеться, то й півень несеться, а коли зав'яжеться на бідність, то й курка не хоче. Ось так виходить і в Євдокима Юренка. Хоч як він б'ється на своїх чотирьох десятинках, хоч як переривається, а в справжні господарі ніяк не може вискочити. Все якась невдача так і тягне чоловіка за поли: то худібка переболіє, то щось не вродить, а щось град виб'є чи сонце випалить. І виплекані сподівання потроху розвіювались і розвіювались, немов той легенький туманець, що підіймається влітку з роси.

От уже й на п'ятий десяток повернуло чоловікові, а кумом королю так і не вдалося навіть на один день стати. За всі свої сорок років і радості не зазнав, а розкошів і поготів не було. Ще в юності засвітилися йому було ясні очі Марії, ніжно, мов сон, пригорнувся тонкий стан дівочий, та господинею в хату прийшла не люба розмова, а пащекувата, товста, неначе ступа, Олена. Правда, з нею прийшли півтори десятини, скриня, що коліщатами аж вгрузла в долівку, і круторогі воли. За це він кат зна по-якому втопив і свою молодість, і своє життя та й сам запрягся в роботу, неначе худобина, щоб не стати капцаном. А через те, що дома не мав із ким ні радитись, ні розмовляти, то найбільше говорив із своїми волами.

Він і добирав таку скотину, що вона очима розуміла людське слово. А в чиїх волів завжди були найбільші роги?! Тільки в Євдокимових! Не на віз, а на роги він міг би вкласти копицю сіна, і воли жартома принесли б її до оселі. Одначе сьогодні трапилась чоловікові халспа з круторогими. На ніч погнав їх насти на череліг та, натомившись за день, і не стямився, як заснув на межі. А тим

часом рябі забралися в панське просо й розкошували доти, доки їх не зайняв лановий. Прокинувся Євдоким від чужого сердитого погейкування, схопився на ноги й, холонучи, побачив, як його воли красиво несли на рогах до села місячне сяйво.

Коли б лановий був людиною, а не панським псом, Євдоким кинувся б до нього, але краще було перечекати якийсь час, щоб не пахнатися нагаїв. З важкою душею поплентався додому чоловік і, не заходячи до хати, де гемонські блохи підносили на ура жінку й дітей, забрався у клуню на сіно. Та не спалось йому: в очах усе стояла худоба, за яку тепер в економії пів шкури здеруть. Воли, може, на сороківець зробили шкоди, а з чоловіка витягнуть карбованців з п'ять, де їх тільки брати, коли вони, кругленькі, так і розкочуються тобі, пеначе в них живі душі.

Світанком Євдоким прийшов до хати, де вже позіхала, потягалась і спросоння хрестила рота ще розкудлана, немов прядив'яна кукла, його пара.

— А де ж, мій любий та милий, наші рябі? Чого це їх не видно на подвір'ї? — Олена відразу недовірливо й занепокоєно подивилася на Євдокима.

— До пана в гості пішли: давно не бачили нашого Ананаса, скучили за ним, — розважливо відповів чоловік.

— Зайняли!? — жінка лунко вдарила руками по гладких стегнах, і ненавидюще ткання сірими тінями шугнуло їй у вічі. — Проснав худобу!?

— Кажу ж — у гості пішла.

— А щоб ти вже сам, неотесо, на той світ до чортів у гості повіявся та й ніколи не вертався звідти, щоб вони тебе на ковальське вугілля перепалили! — одразу ж обтрусивши рештки сну, залементувала його пара. — Господи милосердний, як ти вже в'ївся в мої печінки!

— А ти, думаєш, менше в'їлася мені? — говорить, не сердячись і не підіймаючи голосу, та й бере з-під лави сокиру, щоб попрацювати біля плоту.

— Ой господи, госноди, за кого я тільки втопила свою голову і свої десятини! — схопилася руками за розпатлані коси Олена, а очі так страдницьки підкотила вгору, що між повіками ворушилися тільки одні білки. — Як я в батька була, то наче пишна рожка цвіла...

— Може, й була б з тебе рожка, аби не виріс пишний лопух. Вдягайся вже, не швендяй простоволосою, — зневажливо відвернувся від дружини й з сокирою підійшов

до столу, де стояла мисочка з суницями й кухлик із козячим молоком.

На обличчі Євдокима ворухнулись подобрілі складки: хто ж, як не його Марійка згадала батька? Знає ж мале, що він не нахвалиться суницями з козячим молоком, от і старається чимось догодити. Аби то в нього жінка була, як діти, то її справді він тоді був би кумом королю — і не менше. Євдоким кладе біля себе сокиру, дістає з мисника ложку й сідає біля суниць.

— Тріскаш? — люто засичала Олена, коли він розсівся біля столу.— І не розіпре тебе, несамовитий? А хто ж оце за волами піде?

— Тебе ж, як пишну рожу, пошлю. Може, хто її задивиться та дешевше воли випустить.

Олена, яка зроду не розуміла жартів, знову напалася на Євдокима:

— І це ти, очі твої безсовісні, хочеш, щоб на мене, як на якусь, панська челядь баньки витріщала?

— Не все ж, негіднице, красуватися тобою: то багато розкоші для одного чоловіка,— спокійно смакує своєю стравою її навіть не дивиться на жінку.

Олена з-під носа чоловіка вихоплює мисочку, щось шкварчить до неї, а потім завзято вихлюпує в помийницю всю страву.

— От має ж розуму в голові, як маківка,— спокійно підводиться з-за столу Євдоким.

— Скільки не маю, але більше, ніж ти! — Олена знов майстерно підкочує вгору білки.— Зараз же мені мотайся за волами! Бо чим на поле поїдемо?

— Тебе запряжемо у воза — може, хоч трохи подобрішаєш і не їстимеш ненастанно чоловіка.

— Бодай уже тебе залізна іржа їла. Скоро до пана підеш?

— Тільки в обід.

— Тільки в обід? — жахається жінка.— А що ж ти до обіду робитимеш?

— Робота знайдеться, як ти будеш при мені.

— І за що ж ти вхопишся?

— А тобою буду милуватися, бо давно вже це діло було.— Євдоким спокійно виходить із хати, дверима відгороджує від себе жінчину лайку й починає лагодити сторцовий пліт, який рогами підвернули його воли. От роги мають, бодай їм всячина. І хату можуть піднести на них...

Скільки було б дива й переляку, аби підважили її з Оленою разом.

І хоч яка чудна думка забрела в голову чоловікові, а він починає посміхатися, побачивши, як Олена, чортихаючи, летить з одного кутка в другий. Та через хвилику знову смутніє: скільки ж заправлять в економії викупного? Хоч би раз тобі сталося чудо! Подивився б собі, припустимо, чоловік на вулицю, а по ній, погойдуючись, плинуть його воли й на подвір'я поглядають, чи нема там господаря. Тоді б і він одразу хоча на часинку відчув себе кумом королю.

Євдоким через пліт поглядає на свій город, де вже ясно і синьо, і біло цвіте картопля, дрімає рожевий, з підмальованими щокими мак і оживають у золотому клечанні похилі соняшники. Потім чоловік повертає голову і з подиву розкриває рота, а сокира сама вислизає з руки: вулицею, погойдуючись, точнісінько як він щойно подумав, нливли його воли, тільки їхні очі не поглядали на подвір'я, а по-хліборобськи дивились у землю. Ну, то не буває після цього чуда на світі? Євдоким кидає біля плоту сокиру, а сам, пригинаючись, аж біжить до воріт, щоб навстіж відкрити їх. І тільки він ухопився за темне перехрестя, як із-за плоту почув глухуватий голос:

— Здоров, здоров, Євдокиме! Не ждав, не сподівався так швидко своєї худоби? — до воріт важкою ногою підходить лановий і, теж чи не диво, простягає руку, на якій телінається вогкнй од роси нагай, отой самий, що мав уночі гарцювати по плечах Євдокима.

— Добрий ранок, — ніяковіє чоловік, не знаючи, що й подумати. А до нього тим часом з-за воріт, слиняво пофукуючи, простягають голови круторогі.

— Не думалося так швидко милуватися ними? — підсміюється лановий, і на його обличчі немає ні росинки злості чи гніву. Що ж воно таке? Але довго нема часу роздумувати, і Євдоким шанобливо нагинає голову:

— Таки не думалося, спасибі вам.

— Господу й панові дякуй: пожалів тебе! — лановий значущо підіймає вгору руку з нагаєм.

— Сам пан пожалів? — ще більше дивується Євдоким, так само дивується й радіє жінка, яка щойно вийшла з хати і ладна в ноги впасти лановому.

А він розважливо, по-людськи, пояснює і Євдокимові, й Олені:

— Думаєте, наш пан уже й не розбирається, хто навмисно збитки робить, а в кого пенароком худоба вскочила в спаш. Все він знає до найменшої кришечки. Ого, в нашого пана голова, як в царського міністра.

— Дай, боже, здоров'я і йому, і вам,— Олена, підлещуючись, низько вкловяється лановому, і наче вклоняються йому її пишні груди, яким тісно в широкій пазусі.— Спасибі, що потрудили свої ніжки, самі прийшли до нас,— і поштивість аж скапує з її очей.

— На здоров'я,— лановий косує на пазуху Олени й пускає слово між нею і Євдокимом: — Ну, економія з вас не буде брати штрапу, так пан сказав. Але сьогодні ж обоє виходьте жати панське жито. Пожнете з пару днів, і не дурно, за гроші, а пан зовсім уважить спаш.

— Як же виходити жнивувати, коли тепер бастують дядьки,— завагався Євдоким, незрозуміло подивився на ланового, а Олена, трясучи волон і грудьми, зразу ж несамовито накинулася на чоловіка:

— Яке тобі діло, оглашений, до тих, що бастують?! — перейшла на вереск жінка.— Ти їм дітей будеш хрестити, чи як? Уважив нам пан, спасибі йому, любенькому, уважимо й ми йому!

Євдоким презирливим поглядом змів свою пару:

— Не штука уважити, а як строкарі візьмуть нас дрючками на ура? Якої тоді заспівасш?

— Не візьмуть, Євдокиме. Побаламутилися трохи дядьки, та й минулось їхнє дурне й голодне царство: сьогодні вранці в село приїхали стражники. Вони підуть на панське поле, і хай-но якийсь нисок хоч писне, дадуть такого бобу, що й на печі не всидить і не влєжить!

— То нас будуть стражники охороняти? — пасторожився чоловік.— Де ж це й коли це було таке? Щось на недобре воно йдеться!

— Ну, як хочеш, Євдокиме,— і собі хмурнів лановий.— Своїм добром я набиватись не буду. Думалось, що тобі й воли, й копійчина потрібні,— і він махнув аранником на худобу, відганяючи її од воріт.

— І не слухайте його, пришелепуватого! Що він тямить? Галайдакає, наче з білої гарячки! — затарабанила Олена.— Оце хватопеком упораюся з сніданком, і зараз подамося на лан: я з серпом, а Євдоким з косою. Не знаю, як він, а я жатиму, неначе вогонь.

Євдоким лише зітхнув, поглядаючи на свою худобу, що знову підійшла до воріт.

— Так підеш, чоловіче? — лановий пронизливо глянув на господаря, який, вагаючись, м'явся біля плоту і за звичкою тягнувся рукою до волів.

— Що ж тепер поробиш? Доведеться піти. Чи тільки щось вийде із цього діла?

— Заробите удвох карбованця за день, і за волі ні шеляга не заплатиш. Ще й чарунину вип'єш та й будеш собі кумом королю, — ворухнулось лукавство біля очей. — Ось що вийде! Я теж сьогодні посилаю своїх! Не часто перепадає такий заробіток. Навіть Окуні з наймітами виходять. І Шкапонд клепає косу. Та й будьте здорові, не баріться тільки! — лановий важкуватою ходою іде на другий куток, а Євдоким широко відчиняє ворота, і його волі несуть на подвір'я свої розкішні роги, які іноді так гудуть, ніби там вітер причаївся.

— Слава богу, слава богу, що так усе кінчилося, — тут же, біля волів, перехрестилась Олена, яка теж більше побивалась за худобою, аніж за чоловіком.

— Не так воно й кінчилося, — кинув сумнів Євдоким, і Олена зразу ж обізвала його і гавою, і опудалом, і маняком, і кендюхом, і вишкваркою, і недовареною кишкою, і все-таки після цих прізвиськ чоловікові стало трохи веселіше.

— Іди скоріше за грабками! — вже наказує Олена. — Не длубайся мені!

— І нащо цей поспіх. Ох, не срібло він привесе нам.

Довго й неохоче вибирався нині Євдоким у поле. Олена кілька разів кидалася до нього з гариканням, аж поки він не поклав грабки на плече, а в другу руку не взяв з водою баньку, заткнувши її ще не достиглим яблуком. Після цього попрощався з дітьми, ще подивився на город, де саме маки розгортали свої віночки, й неохоче поплентався на вулицю.

За селом чоловік подався не прямою дорогою, а зви-вистою, росою обнизаною стежиною, щоб менш попадатися людям на очі. Отак вперше по-зłodійськи йшов косити Євдоким, отак, пригинаючи плечі, й дійшов до панського лану, де зібралось зо три десятки женців і косарів. Це хоч трохи втішило чоловіка, але не дуже радувало те, що невдалік, на сірій дорозі, купкою стояли озброєні охоронники, а серед них виділявся немолодий, з іклистими вусами старший стражник.

«Щось таки буде», — тоскно подумав Євдоким, не знаючи, куди поставити баньку з водою; потім зайняв свою

постать і невесело почав косити. Але тільки пройшов одну ручку, як позаду завирив гомін.

По дорозі сірою хвилею котилися поденщики й строкарі, а поперед них ішли Григорій Волошин, Лесь Якубенко і Мар'ян Поляруш. Ось люди дійшли майже до стражників. Від тих, притримуючи шаблю, відокремився старший, перехоплений свіженьким, що аж іскрилося зайчиками, ремінням. Він підняв руку, щось сказав. Юрба загомонила, посунулася до нього, і в цей час усі стражники підвели гвинтівки й приклали їх до грудей, а старший проворно відскочив убік.

Люди, побачивши наведені чорні очиці гвинтівок, злякано поточились назад і в жита. Недалеко від старшого стражника лишилися тільки Лесь, Мар'ян і Григорій. Але ось і вони подалися до громади, і тоді неждано з неї сипонули молодиці, дівчата й діти. З плачем і криками вони кинулись до стражників, а ті розгублено опустили зброю. Жіноцтво й дітвора одразу метнулись до женців. Серед них Євдоким помітив і Давидову Уляну, і сумпу, мов черницю, Христинку, і лихооку Василю зі своїм виводком, і навіть Марію. Це так його збентежило, що він кинув грабки на покіс і скоріше присів у житі, навіть бриля скинув.

— Люди добрі! — заплакала, заголосила Василюна Величко, тулячи до себе найменших дітей. — Що ж ви робите? За що карасте своїх же людей? Як не жалієте пас, то пожалійте дітей наших, не відривайте від їхнього рота останнього шматка. Порятуйте, люди, бо, може, й вам колись буде так сутужно...

Але Василюні не дали договорити. Підскочив вовкуватий, довгоногий стражник, шарпнув жінку за руку й мало не бігцем поволик до юрби та й жбурнув її, неначе свій. В повітрі засвистіли нагаї, розлігся жіночий лемент, а чиєсь «ой» високо піднялось над землею. Через кілька хвилин біля женців не залишилося ні однієї строкарки, тільки на житі жалісно зависла чиясь біла хустинка, тихо погойдуючись на розтривожених колосках.

Євдоким, оглядаючись, підійшов до неї, постояв трохи, подумав, чи не Маріюна вона, й засумував. Потім чоловік бережно зняв хустину з житечка і помітив на ній сліди не то сліз, не то роси.

— Гей, не мапіжся, Євдокиме! — здалеку гукнув Окунь, а зблизька гускою зашипіла Олена, і чоловік, сутулячись, знов узявся за грабки.

Мовчки працювали цього дня панські жінці й косарі. Не розвеселила їх навіть і вечірня чарка, якою щедро почастував економ. Тільки він один і сміявся на полі, та іноді підхихкикував лановий, обіцяючи, що завтра-після-завтра на роботу стане все село. Після чарки економ тут же на полі видав усім по срібному півкарбованцю і завзято потряс дзвінким мішечком:

— Приходьте, люди добрі, завтра і сусідів приводьте! В нава ще хватить срібла-золота для вас!

Але Євдоким сьогодні навіть від срібла відвернув голову: не дуже воно втішало його. Заробив полтиник, а совісті загубив на червінець. Це лише його розумна пара, мов пеньок, нічого не петрає, їй би тільки язиком варнякати та пазухою трусити перед тими, хто хоч на вершок вище став звичайного дядька.

Євдоким сьогодні снав у клупі, неначе убитий, і тільки світанням його розбудив несамовитий лемент дружини. І коли в неї хоч трохи притупиться язик? Він, одягнувшись, неохоче ввійшов на подвір'я і з порога через пліт побачив, як городом, голосячи й кленучи когось, наче одурівши, бігала Олена.

— Ти чого так зарання почала? — хотів гримнути на дружину й вражено осікся, його розгублений погляд заблукав по городі, а по плечах поповзла холодна терпкість.

Що тільки зробилося з городом? Який чаклун так змінив його? Де красувались підмальованими щічками маки — не стало маків. Уся, до єдиної стеблини, картопля була безжалісно вивернута з корінням і страдно біліла молодою зав'яззю. Жужмом лежало понівечене гарбузиння і тютюн. Неначе розплатані в благанні грішники, корчилились на землі почорнілі соняшники. І тільки незнівечною залишилась одна легкокоса грядка моркви... Господи, хто ж так важко покарав його землю? І за які гріхи?..

З другого кінця городу теж озвалося голосіння. Там не своїм голосом речетувала і кляла строкарів Окуниха, яка вчора наввипередки з Оленою жала на панському лану.

— Навіть на закришку нічого не зосталось, щоб вас на макове зерно скришило!

Євдоким, сам не тямлячи для чого, засунув руку в кишеню й намацав там срібний півкарбованець — вчорашній заробіток. Він вихопив його і з силою жбурнув на землю. Срібло вдарилось у черенок, задзвеніло, і Євдоким мельки побачив на ньому усміщене обличчя царя. Чого б тепер усміхатися йому?..

Сьогодні на панській лан не виїшов ні один жнець, ні один косар, і на дорозі до обіду марно стовбичили озброєні стражники. А потім, коли над полями затремтіла спека, і вони подалися з села, браво співаючи:

Бариня, бариня,
Судариня, бариня,
Нащо Ваню вдарила,
Вдарила, вшарила
Три рази, три рази
У Ванюшині глаза.

Увечері Аркадій Валеріанович згодився на ціну забастовщиків. І вже вранці увесь лан укритися жемцями та косарями, ожив од гомону її сміху.

І в цьому році люди вчасно вихонили панське жито, одначе ніхто в цьому році не приїс панові ні зажинкового, ні обжинкового снопа.

XVII

Коли скорбота ссе душу, мов гадюка сонце, то з тіла втікає сон. І що тільки не передумає в таку пору людина, стискаючи руками то голову, то серце! І тоді по її болю, немов по хисткій кладці, бреде й пливе пережите, не радуєчи, не втішаючи, як не радують і не втішають холодні клубки тіней: під ними можна постояти, приховатися на якусь часинку, але з ними не проживеш. Та хоч який біль чи горе скрутять людину, але випростуватись вона мусить сама, і то нерідко так, щоб стороннє око не бачило ні заподіяного лиха, ні тих милиць, на які спирається стражденне життя.

— Щось трапилось з тобою? — питаються люди.

А їм треба відповідати:

— Нічого. Нездужається трохи.

— Що ж болить у тебе?

І не скажеш: усе-усе болить, а звернеш на біль в голові чи грудях. І навіть вдасш, що болять таки вони, а не знівечена душа, що тліє вогнем і димом, як головешка.

Отак і робить тепер Христинка, проплакавши своє дівочтво. А може, не було його в неї? Може, не було тієї місячної ночі, коли Роман сказав, що зможе попести її на плечі, може, не було того вечора, коли біля Морозенкових верб її гукнув Юрій, і ксли над їхнім коханням пролопотіли пташині крила: «тиш-тих, тиш-тих»? А тепер точнісінько так товче в ребра серце: «тиш-тих, тиш-тих» — і

жене по тілі не кров, а сльози. Ось і зараз дивиться Христишка на зоряне поле, на Чумацький Віз, а сльози самі падають і падають. Чого їх так багато в житті? І коли їх поменшас? Навіть Чумацький Віз — це теж дівочі сльози.

І вона згадус, як іще дід Дунай розповідав їй про це велике семизір'я... Давно-давно колись була страшна посуха; навколо пересохли ставки, криниці, джерела й струмки, і навіть земля почала горіти від безводдя. Ось у такій час в однієї дівчини занедужала мати, вже й умирати почала. Тоді донька взяла глек і пішла шукати для матері води. Три дні й три ночі блукала вона полями і лісами, а таки знайшла джерело, що ледь-ледь животіло з краплі на краплю. За півдня наточила дівчина глек і побігла додому. Уже недалеко від свого села її перестрімо семеро хворих людей. Почали вони благати дівчину, щоб напоїла їх. Вона й дала їм напиться, а потім поставила глек на землю, а до нього підповзла собака. І її пожаліла дівчина. Нацилась і собака, а глек якось перекинула. І тоді над порожньою посудиною заголосила дівчина. Сльози її впали на дно глека і враз піднялися угору сімома великими зірками. А далі пішов такий дощ, що напоїв усю землю і всіх людей...

Ця згадка на якусь мить відволікає думи Христиши від дійсності, але ще гірше стає, коли казка розходиться, мов імла. А ось по вулиці й досі бродить чиясь тінь. Це Юрко виглядає її. Парубок, певне, й досі думає, що вона хворіє. Христина відхиляється від вікна, а біля нього тихенько, мов зітхання, озивається пісня:

Жито, мамцю, жито,
Жито — не полова,
Як дівчину не любити,
Коли чорноброва.

Хоч би він розлюбив її, бо інакше не сьогодні-завтра доведеться зустрітися з ним. І що тільки говорити йому?.. Не до однієї ж дівчини вчащав Юрко, не з однією жартував, а потім любісінько лише здоровкався з нею. Хай би і тепер так було. Але бродить хлонець по вулиці, зупиняється перед ворітьми, викликає її і піснею, і свистом. Та вже не для неї його пісня, не для неї слова, що вона сама найкраща у світі... Може б, зараз вийти із хати і все-все із сльозами сказати йому, щоб не мучити ні себе, ні його. Від цієї думки дівчину кидає в дрож, на чолі виступає

холодний піт. А у вікна знову стрепетом б'ється пісня, і від неї тихо брилять нижні шибки.

Жито, мамцю, жито,
Жито — не пшепиця,
Як дівчину не любити,
Коли чарівниця.

Ще ж зовсім недавно він назвав її чарівницею на тому самому лузі, де вона побачила, як безутішко плакав біля зруйнованого гнізда нагорблений джміль... Може б, справді вийти до Юрка? Але вона опускається на тапчан, охоплює руками голову і знову починає тремтіти всім тілом.

А ще через вечір, коли мати була у сусідів, Юрко сам прийшов до хати, і дівчина, мов нежива, застигла біля столу, не знаючи, що сказати йому.

— Христинко, що з тобою? Чого ніде не бачу тебе? Чи ти ховася від мене? — узяв безвільну руку, підніс її до уст і цим наче вивів дівчину з забуття.

— Не цілуй мене, Юрію, — тихо попросила вона й закрила обличчя цією ж рукою.

— Чого, любя? — занепокоївся парубок.

— Бо я вже не твоя.

— Христинко, рідна, що ти говориш!? Отямся! Що з тобою? — він злякано подивився на дівчину, пригорнув її і поклав долоню на перса.

І тепер вона вперше не відштовхнула його, не сказала, що він безсовісний, не вдарила по руці. І це вразило й насторожило парубка: напевне, справді якесь лихо чекало його. Парубок цілує Христину і відчуває, як у неї безвільно пом'якшали уста. Але коли він підняв дівчину на руки, вона, випрочаючись, твердо сказала:

— Не чіпай мене, Юрію, не чіпай. Так ліпше буде.

— Але що з тобою?

— Краще не питай...

— Ні, ти скажи! — нахмурився парубок. — Коли маєш ударити в серце, то бий зразу.

І Христина, покусуючи уста, розказала йому про все.

— Я приб'ю його! Сьогодні ж приб'ю, немов скаженого пса! — крутнувся на місці хлопець і подався до дверей.

Але Христина зупинила його:

— Не треба, Юрію, не треба. Вже нічого не зробиш. Він — моя судьба.

І парубок з болем скрикнув:

— А хто ж тобі я?

— А ти — любов,— сумно і боляче подивилася на нього.

— І ти вийдеш заміж за цього паскудника!? — аж застогнав Юрко.

— Мушу.

— Ні, не роби цього. Хоч як мені тяжко, а виходь за мене,— і Юрко стиснув голову руками.

— Не можна, Юрію, не можна,— сказала з невимовною тугою і сперлася на стіл.

— Чого не можна? — темніє від горя і гніву Юрко.— Ти скажи, по-справжньому любиш мене?

Христина довірливо подивилась на нього:

— І ти ще питаєш... Люблю, Юрію, як душу до цього часу любила.

— І я тебе так само. То й плюй на Левка, хоча він і цього не достойний... Що ж, не так думалось, не так гадалось, та якось проживемо. Чуєш?

Христина похитала головою:

— Ні, Юрію, ти не забудеш...

— І ти не забудеш, але будемо забувати... Може, щось вийде з цього. Ой гадина ж він!

— Легко вимовити: будемо забувати. А як знайдеться дитя? Воно ж тебе не радувати — карати буде. Я не хочу цього.— І вже Юрко бачить перед собою не дівчину, а матір, жінку, що крізь сльози тяжко й мудро дивиться на життя. І коли вона встигла стати такою? Він обіймає її, ще кладе руки на перса, а вона віддає йому останній поцілунок.

— Іди, любий, і, коли можеш, не суди мене, і ще прошу тебе: нікому ні слова про це... Я чиста перед тобою, пеначе лебідь...

Юрій, тримаючись Христини, мов сліпий, виходить з хати, ще раз цілує дівчину й прямує на вулицю. Несамовита лють розширає йому груди. Парубок намацує в кишені сірники, перескакує через тин, городами прямує на Щербинин куток. Пеначе злодій, підкрадається до високої клупі, що наскрізь пропахла сіном і свіжими житніми снопами. Причаївшись біля брами, він сторожко поглянув на вулицю, виїняв коробку, черкнув зразу двома сірниками й підніс тремтливий вогник під стріху.

Але раптом щось обізвалося в душі Дзвонаря: за цим вогником, що мав з димом пустити щербинівське гніздо, неждано побачив смутком обведене обличчя Христини. За

одну ніч згоріло їх щастя, так для чого ж має горіти та частка добра, що перейде до неї, до її дитини?..

Юрії опустив руку, боляче подивився на жовтій, мов цвіт кульбаби, вогник, дмухнув — і він одразу ж погас, а в очах нарубка заворушилась темна комашня чи сльози. Хлопець через силу відриває ноги від землі, через силу йде до своєї оселі, падає, мов сніп, у клуні на сіно і корчиться на ньому від болю. Але й тут його знаходить чиясь пісня:

Попід село, попід село
Повезено сіно,
А вже мов серденятко
Вечеряти сіло.

З ким же його серденятко вечеряти сяде? Із тим проклятим Левком!? Юрії знову поривається піти до Щербин, але знову з мукою падає на свою колючу постіль...

XVIII

Щось несказанно чарівне й зворушливе криється в природі, коли під місяцем бовваніють чи іскряться розмивчастим відливом чубаті полукіпки. Тоді здається: ось-ось на житніх стернях побачиш саме літо, що йде, неначе утомлена жниця, і само собі дивується — чого воно тільки не зробило, чого тільки не зародило навкруг!

Як тихо і славно у полі. Від стерні і снопів підіймаються пахощі відволоженого жита, а зверху снується солодка теплінь липового цвіту. А може, цей дух розтікається не від липового шляху, а обтрушується з ласкавої місячної порошні, що тремтить над тобою, збирається на кожній зернині пшеничного колосу і, зав'язавшись у краплини, радісно й трепетно падає на землю.

Чи зможе художник змалювати ось такий петрівчанський вечір? Щоб і невидиме літо ішло по стернях, щоб і полукіпки, мов живі хліборобські надії, дихали житнім хлібом, щоб і місячна в'язь в'язалась на червоній пшениці, щоб і росиця падала з неї, мов світла сльоза? Ні, такого не намалюєш — тільки побачити зможеш. То й дивись, чоловіче, поки маєш молоде серце і поки стіпи великої тюрми, що зветься імперією, не зімкнулись навколо тебе. А рано чи пізно вони таки мають зімкнутись.

Ось і цими днями викликав його становий, казався, кров'ю наливався, стукав кулаком по столі. А він ображено знизував плечима і дивувався, як тільки можна бу-

ло до його захоплення малюванням приписати дії забастовщиків? Правда, Леся Якубенка і Мар'яна Полярюша він таки малював — небезінтересний тинаж, але про страйк навіть словом не обмовився. Навіщо він йому здався? Та й люди нічого незаконного, коли подумати, не вимагали від пана: тільки хотіли за свою роботу мати більший заробіток. Що ж, вольному — воля, а спасенному — рай. Хіба ж і його благородіє не пристало б на більшу плату?..

І його благородіє, переказавши всі доноси отця Миколая, нарешті буркнуло:

— Мені дуже падокучила ваша особа.

— Кому що подобається: одному — піп, другому — понадя, а третьому — попова дочка.

— Ви майстер викручуватись і робити поганий вплив на людей. Та найбільша ваша вина, що вас ні на чому не спіймаєш. Але до пори глек воду носить! Держава чекає од вас допомоги, а ви змушуєте ще й на вас витратити сили. Одумайтесь, поки не пізно!

І, згадавши оцю розмову, Степан Васильович комусь показує язика й починає беззвучно сміятись. І чого б? Інший на собі волосся б рвав, що потрапив до станового, а йому, їй-право, смішно, бо ж у служаки була тоді така дурна пика, що відразу варто було малювати портрета. Та й взагалі природа не дуже багато натовкла розуму в голову пристава четвертого стану: тут же, в становій квартирі, бідкався чоловік, як йому зараз тяжко стало працювати. Парадокс! Бач, навіть пристава стало важко.

Степан Васильович посміхається. Де ж це він читав про імперію, що в ній, по суті, всі арештанти: і ті, що сидять у тюрмах під замком, і ті, що стережуть їх. Небезінтересна думка!.. Але чого це і пристав, і всяке нещастя сучасності в такий прекрасний вечір? Степан Васильович рукою відмахується від різного непотребу, знову придивляється до полукіпків, з яких прямо в повітря стікає чисте золото, й починає наспівувати:

Ой петрівочка минається,
Сива зозуля ховається:
Ой у садочок під листочок,
Під клечальний барвіночок,
Під пахучий васильочок,
Під зелену діброву.

«А які ж він ще знає пісні про васильок та барвінок?» — пригадує ту ніч, коли з Нагорним перепливав

Буг і співав про вербову дощечку. Від петрівчанської пісні Степан Васильович переходить до купальської:

Чом ти, барвінку, не стелишся,
Чом ти, Миколо, не женшся?
Я ще зелений — постелюся,
Я ще молодий — оженюся.
Чом ти, руточко, вгору не йдеш?
Чом ти, Ганнусю, заміж не йдеш?
Я ще зелена — вгору піду,
Я ще молода — заміж піду.

І таки піде заміж! А чого ж і не йти, коли добрі люди трапляться? Степан Васильович тихенько-тихенько розстеляє пісню над ишеницями, а його непомітними хвилями оповивають чари її видіння купальських свят... До річки летять вогнем перевиті колеса, над хвилею співають, поглядаючи на свої вінки, дівчата, в лісі опівночі роздвітає папороть, а під її цвітом розкриваються омріяні скарби.

Ой ти, Миколо, не стій сам,
Візьми свою Ганнусю під жупан.
А я жупана не маю —
Під чорну свиту сховаю.
Чорна свита, як галка,
Ти ж моя, Ганнусю, коханка.

«Чи не бісів парубок? Не розгубився, що не має жупана, — він свою коханочку і під свиту сховає. І вірно зробіть».

— Чим їй буде гірше під свитою? — уже вголос питається в когось учитель і сам чудується, що починає говорити з природою. А хіба не говорив отак із нею той, що ці пісні складав? Напевне, так само розмовляв, як розмовляє мати з ще не народженою дитиною, називаючи її і малесенькою, і гарнесенькою, і чорнобровою, і кароокою. От як воно буває у світі!

Учитель зупиняється на стежці й радісно п'є цей вечір з житнім, з липовим і місячним настоєм. А прийде час — іще кращими стануть оці вечори, бо ж мають колись люди вирвати в панства не тільки надбавку в жнива, а само щастя... Що ж ми тоді будемо робити? Насамперед з кожної бідної хати викопуємо оті горщики з злиднями, потрошимо їх на черепки, покладемо в трупу і понесемо на гробовище...

Але Степану Васильовичу не вдалося домалювати картину майбутнього: з долини він почув повний образи жіночий голос:

- Відійдіть, ненависний...
- Вас-с-силінко, голубонько, благаю тебе...— сластолюбно звивається чоловіче бурмотіння.— Що хочеш дам. Найкращу хустку привезу.
- За вашу хустку не одна дівчина вінка позбулася. Відійдіть, бо кричати буду!
- Не можу, Василю... Не можу без тебе... Що хочеш зроблю. Ти ж без хліба сидиш.
- Але не без совісті.
- І діти мучаться твої. Хіба не допоможу їм?
- І хай мучаться,— з болем вирвалось у жінки.— Я грудьми їх годувала, а соромом не буду.
- Які груди в тебе, Василю...
- Господи, який ви розпутний. Які у вас очі недобрі, по-бісівськи горять.
- То моя любов горить. Пожалій мене, хоч пригорну, приголублю тебе.
- Хай вас, Гервасію, лиха година пригортає. Ви вже з ліку збились, скільки обезчестили нашого брата.
- Ет, і що ти вигадуєш! Правда, і я не без гріха, але не такий, як приточить людський поговор.
- Як вас тільки жінка й земля терплять?
- Якось уже терплять,— по-дурному засміявся управитель.— Хоч поцілуй раз.
- Відчепіться! Чуєте?
- От і не відчеплюся, ніяк не відчеплюся,— нахабніє голос Гервасія.— Чого ще тобі комизитись?
- Іди в безвість, дияволе!
- Ой не муч мене, Василю. Що хочеш, під ноги кину тобі. Хоч якийсь час по-людськи поживеш. Чи ти на Мирона свого надієшся? А він, думаєш, там, на заробітках, не заглядається на когось?
- Хай заглядається, аби я перед ним чиста була.
- В рай все одно не попадеш, то не страшно: чи на гріх менше, чи на гріх більше.
- Який ви безсовісний, Гервасію. Завтра ж, їй-богу, до вашої жінки піду.
- То буде завтра. А сьогодні побудеш зі мною...
- Ой люди!..— розпачливо стрепенувся голос Василюни.— Ой рятуйте! — в долині почулося борсання.
- Мовчи, дурна. Тобі ж краще буде: гаман із грішми понесеш додому...
- Будь проклятий з ними. Пусти, гаде...

Коли Степан Васильович добіг до долини, він під чорними осоками побачив, як, борюкаючись,гнулись додолу дві постаті, а недалеко від них спокійно пасся кінь, і під його міцними зубами смачно хрустіла трава.

— Не дряпайся, кицько,— відхиляє голову управитель і спльовує.

— Пусти, іроде, пусти ж...— Василина, вже падаючи на землю, вирвалася з обіймів, але міцні руки Салогана знову перехоплюють її стан.

— Змилосоєрдься, Гервасію,— заплакала жінка, почувачи, що сили покидають її.

— Дурна... Ну чого тобі?.. Ну, що я тобі, найгірший? Я ж не забуду тебе. Побачиш...

— Щоб тебе смерть не забула.

І в цей час Степан Васильович зі всієї сили б'є Салогана по обличчі.

— Хто це!? — злякано вирвалось у того.— Хто це? — він випускає жінку і вже обома руками сліпо захищається від ударів, що сиплються на нього.

— Мерзотнику! Отримуй іще! Споживай на пам'ять і здоров'я! — з лютою насолодою вчитель гамселиє управителя кулаками в обличчя і груди.

Гервасій нарешті отямлюється, але не обороняється, а, пригнувшись, мовчки біжить до коня. І, вже вскочивши в сідло, нарешті подає сповнений злості голос:

— Я ще доберуся до твоїх зубів і ребер! Попадеться бичок на мотузок! Бунтовщик! — в повітрі свиснув нагай, і кінь з копита бере в галоп.

А до вчителя, соромлячись, схлипуючи і тремтячи, припадає Василина:

— Ой спасибі вам, Степане Васильовичу. Ще десь не втопилось мое щастя в синьому морі. Ви ж мій рятівник,— вона квапливо поправляє спідницю і збиту хустину і вже ніяково посміхається заплаканими очима.— Уже й так звічене мое життя до самого краю, а ця гидь довівчила б, що й на людей не змогла б дивитися. Ще спасибі вам, паничу.

— Не називайте мене цим огидним словом,— обурюється Степан Васильович.— Який я вам панич?

— Більше не буду,— з готовністю каже жінка.— Правда ж, ви з нашого, мужицького, брата?

— Ні, трохи з вищого брата,— сміється, щоб як-небудь підбадьорити жінку, яку й досі б'є дроз.

— З якого ж це вищого? — Василина вже спокійніше дивиться на вчителя.

— З шевського. Але мій батько був не гордий чоловік. Він завжди казав: «Я хоча і швець, але вже говоріть зі мною, як із простим».

— Які ви добрі, па... Степане Васильовичу. Ви мене й додому доведете? — сміливішає Василина.

— Якщо ви так просите, — посміхається вчитель, — можу й додому, можу й на край світу.

— Ой, для чого так далеко? — здригається жінка, знову згадавши пережите, але щось добре, по-жіночому лагідне лягає на її красиве, з дикуватими очима обличчя.

Полями й городами вони доходять до Васицининої оселі, і тут жінка знову починає тремтіти.

— Не бийте дрижаків, бо в петрівку замерзнете, — хоче якось втішити її вчитель.

— Коли так страшно, так страшно...

— Біля своєї хати?

— А коли він вночі вдереться до мене? — більшають очі Василини. — Що тоді я буду робити?

— І таке вигадаете.

— Ви ще не знаєте цього нечестивця. Степане Васильовичу, а може, ви побудете трохи у мене? Бо так лячно, аж душа кригою береться, — з благанням дивиться на нього, і в очах її тремтять краплини страху.

— Коли вже так боїтесь, то й побуду.

— Оце спасибі, дорогенький, — вона дерев'яним ключем відсовує засув і за руку веде вчителя на другу половину хати. — Сідайте, Степане Васильовичу. Не знаю, чи діти щось наварили на вечерю, — наморщилось її обличчя.

— Я вже вечеряв.

— А суніці будете їсти? Мої щодня приносять із лісу.

— Буду.

Василина навпомацки знаходить на столі під пілочкою суніці, присовує до вчителя миску, дістає з мисника ложку і, як завжди, витирає її рукою, а потім, спохватившись, поспішає сполоснути.

— Не треба, — зупиняє жінку й бере ложку. — А ви ж чому не сідаєте до суніць?

— Я подивлюсь на вас, — вона підпирає рукою голову і задумано дивиться, як вчитель споживає її немудру вечерю, придивляється до вилицюватого обличчя, по якому

спується місячне проміння, до темного, як гайворон, чуба, до припухлих уст, з яких ще не зійшла хлоп'ячість.

«Так невже ж йому доведеться і в тюрмі гнити? — згадує розмови тих посіпак, що ревно трималися панської клямки. — За що? Хіба він може зобидити людину? Дорогенький мій, хлопчику мій», — уже в думках жаліє його, як свого найстаршого сина.

Повечерявши, Степан Васильович подякував жінці, пройшовся по хаті і помітив на скрині біля ступи папороть.

«Що ж із нею роблять після Івана Купала?» — здивувався чоловік і обернувся до Василяни.

— А для чого це у вас папороть лежить?

— Так собі лежить, то й хай лежить, — зам'ялася й почервоніла жінка.

— Якесь чарування, щоб скарби знайти? — значущо, з усмішкою подивився на молодицю.

Молодиця болісно зітхнула:

— Яке там чарування, хай бог милує людей від нього.

— Не крийтеся, скажіть уже, Василюно... Це мені для науки треба знати...

— Для якої науки? Кому потрібна вона? — і раптом схлипнула молодиця. — Ви, може, думаєте: ворожбитка Василяна, у ліс за скарбами на Івана Купала бігає? А я, вибачайте, товчу оце зілля у ступі і з цієї муки печу дітям і собі пляцеки, щоб з голоду не здохнути.

Учитель вражено поглянув на жінку:

— З папороті пляцеки!?

— Атож. То тепер бачите, які маю із неї мужицькі скарби!

Це було нечуваним! Скільки Степан Васильович не перечитав книг, скільки не чув легенд, а щоб так тяжко і потворно сходились поетична вигадка і жорстокість життя — не траплялось. До останнього свого дня не забуде він цього випадку і до останнього подиху віддасть своє життя, щоб не їли папороті, поганого зілля й коріння оті люди, що зуться мужиками, що зуться злидарями. Він підходить до Василяни і цілує її потріскану, стернею поколену, серпом порізану руку.

— Ой, що ви, Степане Васильовичу. Як же так можна! — жінка з докором вириває руку й злякано прикриває її фартушиною.

— Можна, Василюно, — впевнено говорить Степан Васильович. — Ви — мати, да така мати, яких, може, на світі мало.

— І що ви, дорога людино, вигадуєте? Не треба так, бо, їй-право, розревуся. Хіба ж мене хтось так жалував? — і на віях її справді з'являються сльози.— Не вигадуйте.

— Не вигадую, Василю. От візьму я божу матір,— поглянув на образ.— Вона одного сина породила, а ви — п'ятеро дітей. І доглядаєте їх на воді, на біді і честь бережете свою. То хіба ви не найкраща?

— Ой і не балакайте такого. Ви ще не знаєте, як я іноді клену свій виводок, як лаю свого Мирона і всіх, хто попаде під руку, а потім і саму себе. Таке паскудство в мене зривається з язика, що не дай бог...

— Так зате цього паскудства в душі вашій нема. Це головне.— Він знову дивиться на папороть.— Продайте мені цю ступку.

— Нащо вона вам? — здивувалася жінка.

— Хай стоїть у мене на столі і щодня нагадує про те, як люди живуть і як треба їх любити й жалувати.

— Таку тяжку хочете мати згадку?

— От таку тяжку,— складка лягає в міжбрів'я вчителя.— Хочу, щоб ніколи, ніколи не зачерствіло серце.

— То беріть її собі.

— Я заплачу.

— Не зобиджайте мене.

— Спасибі.

— Було б за що.

Вчитель нахилиється до ступи й рукою вигортає звідти жменьку грубо стовченого борошна із таємничого зілля, яке приносить людям скарби... От і принесло вже.

Він прощається з Василюю і з ступкою виходить надвір, а жінка, провівши його очима до воріт, опускається на коліна перед божою матір'ю, яка ледь-ледь поблискує срібними шатами. В своїй захисниці Василюна вимолює долю і для вчителя, і для Мирона, і для своїх дітей, і для себе, а потім іде спати на другу половину, де нерівно дихає її виводок. «Перепелята мої...»

Після сьогоднішнього тяжкого дня химерний сон приснився жінці... Начебто в полі, жнучи панське жито, вона зустрілася із божою матір'ю. І оторопіла спочатку молодця, випросталась, притуляючи до ноги серпа, а потім злякано подивилась на свої до краю порепані, подерті ноги, на потріскані руки, не знаючи, як і чим їх заховати від святого погляду. А божа мати пильно подивилась на неї і просто, як звичайна людина, сказала:

«Бачу, як ти мучишся, жінко. Бачу, як діти обсіли тебе. А чим тобі пособити — не знаю. Може, так зробити, щоб панороть у лісі краще родила?»

«Хай лише, коли можна, хліб родить», — насмілилась попросити вона.

Мати божа кивнула головою і простягнула Василю щось у біленькій пілочці:

«Візьми від мене».

Василина розгорнула пілочку й побачила в ній усі свої зуби, які вона загубила, в муках народжуючи дітей...

Вона прокинулась, коли світанок темно-синіми очима заглядав у невеличкі вікна. Зі сну ще страх і трепет ворухнулись у її тілі. Чи тільки добро віщує такий сон? І як вона могла наважитись просити хліба в божої матері? Ой напевне, гнівається вона, що Мирон вийняв з образа скло. Неодмінно треба вставити нове.

Василина швидко починає зачісуватись, умивається падцебром і сама не знає, що зготувати на снідання. Як уже в'їлися в самі печінки оці злиденників вжитки, бодай-бо їх нагла година побила. Коли б не жив чоловік надією, то давно б удавився. Під лавою щось хлюпнуло у воді, жінка одразу ж нагинається й радіє, підіймаючи з долівки чималу макітру: в ній темніють живі в'юни, невеликий миньок і кілька линків.

«Рибалки мої, — переносить погляд на дітвору, що в безладді спить на голих дошках полу. — Перепелята мої», — поправляє грубу ряднину, якою вкритий увесь виводок...

Рибку можна було б підсмажити, але для цього треба мати скором, і Василина починає готувати юшку, з посмішкою думаючи про вчителя: такий уже славний він, а міцний, мов дубок. Ох, і бив же проклятого Салогана, щоб його святий Ілля своїм громом прибив.

Ще тільки-тільки сонце половиною ока подивилося на землю, а у Василю вже на припічку смачно парувала юшка, і жінці шкода стало, що цієї юшки вона не зварила Степану Васильовичу.

XIX

На околиці міста учитель несподівано зустрічається з Нагорним. Той байдуже, втомленою ходою наближається до Степана Васильовича й, наче позіхаючи, прикриває рота і повільно видихує кілька слів:

— Провал. На старій квартирі чекають філери з летючого загону Спиридовича. Будь хитрим, яко змії. До побачення,— і, аж обтрушуючись від позіхання, крокує до торгової площі, а Степан Васильович мимоволі прикладає руку до грудей, де ще дихають свіжою фарбою й гасом листівки.

Провал... Він ще з тиждень тому чув про старшого філера Лашкуна, який викрив бойову організацію соціал-революціонерів. А тепер, виходить, і до соціал-демократів добрались... Недарма сьогодні у поганому передчутті тривожилося серце... В Лашкуна, кажуть, абсолютно ідіотські очі, а за ними криється диявольська хитрість шпигуна... Провал. На Замості здалось, що його таки шпигували чийсь очі. Чи не стискаються чорні тіні навколо нього? Може б, зайти в чийсь двір і викинути листівки? Але їх стає шкода, мов дітей.

Що ж, треба скоріше виносити ноги з передмістя. Гарзд, що смеркання вже нечутними кроками входить у вулиці. Степан Васильович спускається в округлий хаос єврейського гетто; здавалося, що якийсь велетень поставив на своє решето усі кам'янички і халупи і так струснув ними, що вони порозлазились і скособочились на всі боки, заважаючи одна одній.

По захаращених вулицях гетто никали худючі, обідрані кози, на рундучках сиділи старі єврейки з копійчаним товаром і незмінними оселедцями, з яких сочилися ропа і сморід. Степан Васильович, мов заєць, петляє з вулички у вуличку, робить несподівані повороти й поволеньки вибирається з химерного решета задоволеної міської убогості.

І тут йому шлях перетинає людина в котелку, з-під якого чорною гулею вибився чуб, а під ним чорніють ідіотські, широко поставлені очі.

«Він, Лашкун,— одразу ж тенькнуло серце і наче притерлося до тонкої крижаної плівки.— Але невже й досвідчені філери не розуміють, як їх викриває оцей паскудний котелок? Чи філер у котелку — це равлик у шкаралупі? А може, це й справді якийсь піднилий прикажчик плентається додому?»

Все тіло Степана Васильовича так напружується, що аж подзвонює. Невідомий, похитуючись, підходить до вчителя, не зводячи з нього нерухомого гадючого погляду. І враз Степан Васильович помічає, як за ідіотською пеленою очей зсередини ворухнувся тріумф переможця. Це

змітає останні сумніви: не підпилий прикажчик підходить до нього, а сторожовий пес царської охранки.

«Ведеш, гаде, свою підлу гру? Побачимо, який з тебе гравець». Ось невідомий уже порівнявся з учителем, напів-обернувся, і з нього відразу ж струшується п'яне розслаблення — тіло випростується і міцніє. Філер обома руками вчеплюється в учителя і тихцем, мов щось таємниче, приємне, говорить йому:

— Не турбуйтеся, не турбуйтеся. Ви заарештовані.

Степан Васильович заздалегідь продуманим ударом з усієї сили б'є філера в перенісся й обурено вигукує:

— Ах ти ж п'яна свинюка! Чого чіпляєшся до чесних людей? Я тобі зверну голову набік! — і він таки новим ударом повертає її набік, мов чорну ляльку.

Скажена лють і біль пересмикують обличчя філера. Він ще хоче вчепитися в учителя, але на нього зразу ж обрушується два удари. Філер, об'юшений кров'ю, незграбно падає на брук і хапається за нього розчепіреними пальцями.

— Протверезись, мурло, а потім лізь до людей! — вчитель ще товче скручене тіло ногою і поспішно зникає у темені, сам дивуючись, як блискавично було розіграно цю невеличку, майже комедійну сцену, що могла б волею задуманого сюжету бути трагедійною. Позад Степана Васильовича почувались жалібні зойки філера і старече бідкання якоїсь жінки.

«Тепер зализуй собі лапи», — з лихою усмішкою подумав учитель, поспішаючи вийти в ліси.

Дорогою Степан Васильович весь час роздумує, коли ж його вислідили? Чи тоді, коли брав листівки, чи раніше? Ні, напевне, сьогодні, інакше б уже годував тюремних блощиць... Треба хоч зарані дістати проти них арагацу¹.

Перед самим світанком Степан Васильович добрався до своєї школи, оглянувся навкруг, чи нема чого підозрілого, і, заспокоївшись, відчинив двері. В класі він підійшов до царського портрета, засунув за нього листівки, бо вже так утомився, що не хотілося йти в берег.

«Чим погане сховище?» — подивився на тьмяну пляму царя й лишився задоволений своєю кмітливістю. А пережитте ще кружляє перед очима вчителя, він рукою відмахується від нього й солодко позіхає, почувуючи, як сон забивається в усі клітини тіла й робить його легким і дзвінким.

Степан Васильович навпомацки добирається до своєї кімнатки, швидко роздягається і падає на ліжку. На

¹ А р а г а ц — тогочасний порошок проти блощиць.

пам'ять іще приходить ідіотське обличчя шпигуна, потім ступа з папороттю, засмучене обличчя Василюни... й солодкий чад обволікає чоловіка — і вже нічого, крім темряви, нема на світі. Але згодом цю темряву проривають мелодійні дзвіночки: струсонуться гроном і стихнуть, струсонуться, поколишуть відлунням — і стихнуть. А ось і двері заgrimіли, та так заgrimіли, наче хтось із них вибивав дерев'яну душу.

Степан Васильович зіскакує з ліжка, його відразу сліпить сонце і приголомшує гуркіт знадвору. Що ж воно таке? В одній білизні він перехиляється до вікна і побіля церковної огорожі бачить, як саме лихо, тарантас пристава.

Так от кого чорти притаскали до нього. Так от хто щосили тарабанить у двері. А він ще й арагацу не встиг купити... Виходить, шпик знав його прізвище. Тоді закатують у застінках, не пожаліють...

А двері вже мало не злітають з петель. Вчитель так мусив сердито гукнути із сіней:

— Почекайте, добродіі, не трудіть золотих рук. Ще встигнете — зараз одягнусь.

— Ми вас і неодягненого пізнаєм. Відчиняйте, не делікатничайте, — весело обзивається за дверима становий пристав і пропускає крізь розсохлі двері сміх.

«Хм, сміявся б він, якби знав про історію з шпигуном? Але чого й не сміятись йому?»

Зодягнувшись, Степан Васильович відчиняє двері і впускає у школу пристава, урядника, Окуня й Плачинду. На обличчі Терентія він помічає навіть ніяковість: мабуть, йому не дуже хотілося іти до вчителя понятим.

— Як спалося, як відпочивалося, Степане Васильовичу? — зовсім не сердячись, питає пристав і з професійною увагою вишпорить очима по кімнаті.

Степан Васильович спокійно відповідає:

— Солодко спалось, невече після маківки. Коли б не розбудили, іще б якусь годину порозкошував.

— Значить, сном праведника спали? І не сподівалися на отаких дорогих гостей? — в очах пристава тремтить насмішка, він крізь неї обмацує все, що може зацікавити його.

— Не сподівався на таких дорогих гостей, — підкреслює останні слова учитель, хоч по тілі його неприємно ворухиться ота комашня, яка називається нервовим струсом.

— Що це у вас? — придивляється пристав до ступи, з якої стирчить кілька стеблин папороті.

— Звичайнісінька ступа.

— В учителя ступа? — зацікавлюється пристав.— І для чого вона вам?

— Для науки.

— Для якої?

— Що етнографією зветься.

— Етнографією? Трудненьке слово. А що в тій ступі? — професійна підозрілість одразу відкидає сітку здивування й посмішки. Пристав обережно то з одного, то з другого боку заглядає в чорне жерло ступки, ще обережніше засовує туди пучку й виймає крихітку грубого борошна.

— А це що за етнографія? — знову пильно і підозріло дивиться на вчителя.

Степан Васильович перебільшено округляє очі й перелякано шепоче:

— А це динаміт!

В пристава мимоволі затремтіла рука, але він одразу ж зрозумів жарт і розсміявся:

— Ну, який це динаміт? Коли в оселі є динаміт, я його носом чую. Значить, товчена папороть?

— Папороть.

— Збираєте красиві легенди? Це нагадує вам часи дитячих казок?

— Ні. Моя пора казок відійшла у шість років.

— Як це накажете зрозуміти?

— У шість років я вже став гусієм: пішов чужі гуси пасти, і хазяйський батіг тоді ж вибив з мене золоту пору казки.

— Розумію, розумію,— і тільки тепер пристав показує вчителеві наказ про обшук. В наказі не написано про арешт незалежно від обшуку. І це вже гаразд: значить, про справу з філером не знають.

Непрохані гості переривають усю кімнату, переглядають, розтріпуючи, книжки, перечитують усі папери, приглядаються до картин, розпорюють матрац, промацують подушки. Нічого не знайшовши в кімнаті, вони виходять у клас, нишпорять під лавами, заглядають у грубу й прямують ще в сіни.

У класі біля царя залишається один Терентій Плачинда. І що йому тільки спало на розум, коли він поволі простягнув руку за портрет? Ось дукач бережно вийняв пачку з листівками, здивовано і розгублено покосився на них, вчитав якісь слова, поглянув на вчителя й зупинився в нерішучості. Потім нахмурився, прикусив нижню губу, а листівки засунув у кишеню і вийшов із класу. Це все

трапилося так швидко і несподівано, що Степан Васильович ошелешів з подиву.

«Що ж сталося? Чи потім віддасть приставу листівки, чи, може, і в нього совість прокинулася? Та яка там совість може бути в Терентія Плачинди, коли навіть рідний брат інакше його не називає, як «мій живодер».

Але якого дива не буває на світі! Через годину-півтори пристав у вчительській кімнаті написав короткого протокола, де зазначалось, що при обшуку «нічого преступного не найдено», пробачився перед вчителем і пішов до свого тарантаса. Тут перед начальством шанобливо зігнулися Окунь і Плачинда.

— Не погребуйте відкушати нашого хліба-солі. Після трудів праведних це можна.

— Просимо вас, дуже просимо. Я саме привіз чернятинського¹ пива,— з гідністю припрошує Терентій.

— Коли чернятинського, то можна: його не грішно пити! — милостиво погоджується начальство.

Незабаром у кам'яниці Плачинди заметушились, неначе перед великоднем, а становий тим часом оглядав світлиці, зазирнув і в кімнату Якова, навіть розгорнув кілька книг і, підсміюючись, запитав Терентія:

— І за вашим братом деякі грішки водяться. Не чували про них?

— Хто його знає, може, й водяться. Я його книжок не читаю, а дружба з Варавою не доведе до добра.

Пристав споважнів:

— Хай краще не водиться з ним.

— Хіба ж я не казав йому? Але всі тепер дуже розумними поставали, як і наш учитель. В нього ви крамолу шукали?

— Крамолу.

— Книжечки, листівки різні?

— Листівки.

Терентій похитав головою:

— Хтось таки їх розкидає в нашому селі, баламутить людей. І що б за них могло бути?

— Могло б бути і три місяці, могло б і три роки, могло б іще більше.

— Закон! — розуміючи, прицмокнув Терентій і трохи поїжився, відчуваючи, як цей закон наближається до його оселі.— Просимо до столу, звиніть, коли, може, щось не так — за смак не ручаюся, а гаряче буде.

---

¹ Чернятинське пиво було найкращим на Поділлі.

Щоденна гризня та колотнеча нарешті втомили й невтомного Терентія: він пішов на поступки. Щось його зробило добрішим і лагіднішим до Якова. Надвечір'ям він по-баришницьки вдарив молодшого брата по руді, значущо примружився:

— Що ж, братенику рідненький, як не крутисся, а, видно, нам удвох в одній упряжці не йти — доведеться жити у розділ: ділити батьківський спадок. Але й це треба робити по-божому.

— Тобі — побільше, мені — поменше? — зразу ж норувисто насторожився Яків, бо ж брат його навіть із стоячого підошву випоре.

— Вгадав, недарма різні науки проходив, — рівно поглянув на нього Терентій. — А як же інакше? Не буду ж тобі задурно віддавати ту землю і ті статки, які нажив без батька, своїми руками і своєю головою. Чи, може, ти інакше думаєш?

— Гаразд, поділимо тільки те, що батьки придбали, — одразу ж погодився Яків, ледь стримуючи зневагу до брата.

— Отак би й давно, — пустив усмішку в клешні вусів. — Отож будемо усе паювати на три частки.

— Чому ж на три?

— А як же інакше? Ділимо все на тебе, на мене й на батька. Вони ще не померли.

Яків міниться на виду:

— І ти собі думаєш залишити дві паї?

— А що ж тут таке? — дивується Терентій з братової недогадливості. — Батька ж я годую хлібом, я, надійсь, і довікую.

— Тоді зробимо інакше: я заберу собі дві частки і тата з ними. Хай він ще й мого хліба поїсть.

— Е, ні, так не вийде, — одразу нахмурився Терентій. — То забагато для тебе.

— А тобі не багато? — так припирає Терентія, що той уже не може викрутитися. Треба було б розгніватися і накричати на меншого, що він забувся, хто і за що вичив його на учителя. Але сьогодні обходиться без крику. Терентій зітхає і неохоче говорить: — Добре, де вже мос не пропадало: паюємо все на дві частки. Тільки ти зразу ж бери батька до себе і читай йому євангеліє, як зараз Дарина читає.

— Візьму, навіть з пасікою візьму.

— Може, й з торішнім медом? — кусає Терентій. — Пару вуликів дам тобі на розвід.

— Який ти щедрий. І не шкода буде аж двох вуликів?

— Вулики мої.

— І дуплянки теж?

— Дуплянки поділимо надвоє: то батькове добро.

— Спасибі й за це.

— Споживай на здоров'я. Восени ж тільки у вуликах заміни по кілька рамок з білою вощиною на темну, — по-господарськи радить Терентій.

— Це для чого?

— На темній вощині бджоли менше споживають меду.

Яків колюче посміхається:

— А в тебе нема такої вощини, щоб зовсім бджоли нічого не їли?

— Ти ж учена голова — придумай щось таке.

Шпигаючи й кусаючи один одного, вони сідають за стіл і ведуть упертий насторожений торг. Усе виторгуване Яків записує у книжечку, а Терентій тримає в пам'яті. І все ганяє і ганяє думки — на чомусь же треба ошукати вченого брата.

Дарина з другої світлиці прислухається, як пересварюються Терентій і Яків, і сумно радіє, що зрештою поміж ними не буде щоденної ворожнечі. Хай ще одна душа виривається із цього пекла, будь воно неладне. Через якийсь час брати розшматовують батьківський спадок: морщать лоби, щоб нічого не забути, а далі Терентій кличе Дарину:

— Став, жінко, щось добреньке на стіл: таки вгомонив я цього молодика, — посміхаючись, показує на Якова.

— Так уже вгомонив, що й не знаю, з якого боку рідний брат об'їхав мене. — Яків недовірливо поглядає на Терентія, догадуючись, що той десь та окульбачив його. Чого б він таким солодким був?

Терентій не ображається, а сміється:

— От Хома невірний! Та не буду сьогодні гніватись на тебе, не такий день.

— Десь пофортунило, що ти лагідний, хоч до рани приклади?

— Не без того. По божій ціні купив собі в одного підпанка хліб у копах.

— Свого ж не вистачає?

— Коли сам станеш справжнім господарем, не будеш дурного таяпати. Нащо й жити без вигоди? Вип'єш чарку, щоб на все добре йшлося?

— За це не гріх.

Терентій дістає з найвищої полиці мисника пляшку й, вибиваючи корок, розсудливо говорить:

— Вдовольнимо тіло, а душа хай почекає. Такою горілкою пришаную тебе!..

Тепер би тобі славну дівчину з гарним приданим знайти, відгуляти весілля, та й живи, як бог дасть. Лише не здумай по-дурному до тієї Люби засилати старостів.

— До якої це Люби? — спалахнув Яків.

— Знаємо до якої.

— Ти вже й про це пронюхав?

— Любові й кашлю не втаїти. За твоє здоров'я!

— І за твоє, мудрий та лукавий брате.

Терентій і зараз не ображається:

— Язик у тебе, мов ціп: добре молотиш мене. А на кому ж він тепер, після поділу, буде збиткуватися?

— Зараз він стане лагідним, мов ягнятко. За тебе, братова, за твою красу, яка не знати кому дісталася.

Жарт попав у саме серце Дарини. Вона мало не зойкнула, та й Терентій відразу насупився, але нічого не сказав, уминаючи скромні товченики.

На вулиці задзвонили дзвіночки. Терентій почув їх і наче поблід, а Дарина глянула у вікно, занепокоїлась:

— Наче пристав приїхав. І Окунь у хвіртку суне. Чого б їм проти ночі?

— Знову до когось понятим потягнуть, — невдоволено буркнув Терентій, не підводячись з-за столу.

Незабаром до кам'яниці ввійшли пристав, його помічник, Окунь і десяцький Хома, який зразу ж стовпом став біля дверей. Пристав поздоровкався зі всіма Плачиндами й звернувся до Якова:

— Як би мені не хотілося псувати вам настрій, але, виконуючи службовий обов'язок, я мушу зробити у вас обшук, — і він показав законний папірець.

Яків скривився, здригнувся і глухо сказав:

— Що ж, робіть!

— Ой, — Дарина захопилася руками за груди і, не розуміючи, подивилась на пристава й на дівера.

Лампа зразу ж була перенесена до світлиці Якова. Пристав і його помічник спочатку взяли за скриню й шухляди, а потім перейшли до книг. Не минула рук пристава й книжка, оправлена в палітурки молитовника. Він здивовано перегорнув кілька сторінок, а потім докірливо й злорадно звернувся до Якова:

— Так це той бог, якому ви молитесь?

— Ні, це не мій бог,— спокійно відповів Яків, хоча й побілів мов крейда.

— Маркс не ваш бог?

— Ні, не мій.

— А де ж ви взяли цю... цю напасть?

— Вона випадково потрапила до мене,— Яків почуває, що в нього пересохли губи, і він їх нервово облизує язиком.

— І ви її випадково оправили палітурками молитовника? Це конспірація чи кощунство?

— Я так її дістав.

— Дозвольте поцікавитись: у кого?

— На ринку.

— А прізвище продавця не пам'ятаєте?

— Ні.

— Хоч обличчя його запам'ятали?

— Не запам'ятав.

Пристав докірливо і їдко посміхнувся:

— Стара пісня, голубчику, стара як світ. Може, новішу заспіваете? Це вам тільки на користь піде.

Яків здвигнув плечима, в тяжкій зосередженості оперся спиною об стіну, а пристав почав далі порпатися в літературі, не минаючи ні святого ні грішного. Ось він витягнув якийсь невеличкий, з долоню завбільшки пакуночок, пильно подивився на нього, округлив очі і аж присвиснув:

— А це, молодий чоловіче, де ви дістали? — просвердлює поглядом Якова.— Теж на базарі!?

Яків здивовано поглянув на пакуночок, захвилювався:

— Що це?

— Ви не знаєте що? — злішає округле обличчя служки.— Листівки! Листівки! Їх по вашому селі якась чорна рука розкидає. Теж не знаєте цього?

— Листівки? Де ж вони могли взятися? — розгублюється й жахається Яків.

— Це ми вас запитаємо, де вони взялися! Не гадав, не сподівався, що ви соціал-демократ. Значить, землю хочете наділяти мужикам!? — показує Якову верхню листівку.

— Це не може бути! — скрикнув, заметушився Яків, і голос його піднявся до вереску.— Я ніколи їх не бачив! Я за своїми переконаннями найближче стою, коли хочете знати, до українофілів, може, навіть до українських націоналістів, а до соціал-демократії ніколи не був причетним, ніколи ця дорога не манила мене ні своїм початком, ні своїм кінцем.

— Голубчику, націоналісти землю не ділять! — пристав постукав нігтем по листівках. — Націоналісти лише про волю і рідну мову говорять. Не прикидайтесь овечкою.

— Я не прикидаюсь! — Яків дивиться на Терентія і з жахом питає його: — Брате, як же це трапилось?

— А я ж звідки знаю? Чого ж ти мене питаєш? — Терентій з подиву аж руками розводить.

— Ти не знаєш? — хижішає погляд у Якова.

— Хіба ж я хоч на макове зерно розуміюсь на твоїй науці? Ти ж її проходив у семінарії, а доучувався у Варави. Скільки говорив тобі: не дружи з ним, бо він у варшавській тюрмі сидів! А тепер бачиш, що виходить... Ех, брате, брате... — і сум ворухнувся у жовтих очах Терентія.

— Не блюзнірствуй! Це ти їх підкинув мені! — вигукнув Яків і подався до Терентія.

— Свят, свят, він збожеволів! — Терентій ніби в жасі подався назад, і острах стрепенувся на його підрізаних ніздрях. — От що з великого розуму робиться... Ще й мене до своїх демократів потягне.

— Тільки ти підкинув їх мені! — ще голосніше закричав Яків. — Побоявся ділитися господарством зі мною! Злякався, що доведеться землю і господарство паювати... Каїн ти, а не брат! Будь ти тричі проклятий зі своїм багатством! — і він з кулаками несамовито кинувся на Терентія.

Але братів роз'єднав підкучерявлений, схожий на молодого чорта, з навіки здивованими очима, помічник пристава. Він вигнувся всім тілом, пружно став напроти Якова:

— Не єрепеньтесь, молодий чоловіче, не накидайтесь на добрих людей. Ваша карта бита! Тут вам не вулиця — тут закон!.. Ваші ручки!

І не встигла Дарина ще збагнути всього лиха, що нагло ввірвалося до кам'яниці, як сухо клацнуло залізо — й на руках дівера забряжчали кайдани.

Дарина тяжко ахнула й затіпалась у дрожі, відчуваючи, як відлунням задзвеніли кайдани в її душі, неначеб вони замкнули не руки дівера, а її серце:

— Ой людоньки, що ж ви робите!? Бійтесь бога, коли людей не боїтесь! — кинулась вона до помічника пристава, схопила його за обшлаг рукава, але не розжалобила служакку. На його чортячому обличчі округлились і скособочились очі, а на їхнє довічне здивування ще набігла й цікавість.

— Пікантно! — промовив лише одне слово і, повертаючи підкучерявлену голову до пристава, передає йому виразом лица свої непристойні здогадки.

— Як же можна кувати людину в залізо? І за що? За якийсь папірець? Так на папері і боже слово пишеться,— з мукою в очах Дарина пояснює то приставу, то його помічнику.

— Геть, лярво, з-під ніг! — люто вирячився Терентій, перехоплюючи масний погляд помічника пристава.

Гидке слово, наче камінь, зависло аж в серці Дарини. За що ж, ще до всього, її обливає поганню нечестивої душі оцей кат, в якого так тремтять, наче бажають вирватись на волю, підрізані ніздрі? Вона хоче щось сказати, але Терентій, шаленіючи, іще шмагає її безсовісними словами:

— Геть, суко! І сором увесь загубила. Що тільки люди подумують про тебе!?

— Гіршого, ніж про тебе, не подумують,— крізь ще не проліті сльози глянула на чоловіка, а той її так стусонув, що сльози одразу ж обтрусилися на долівку. Та Дарина почула не біль, а передзвін кайданів у вухах і серці. Господи, а хіба ж вона і насправді не була закута в кайдани вже в день свого сватання?.. Крізь дзвін, що аж перегойдує її, Дарина знову чує голос Терентія:

— Щезни з очей, і то скоріше.

— І щезну, западись ти у землю! — невидючими очима вона дивиться на тіні, що метушаться в кам'яниці, і, несучи дзвін кайданів у перемученому тілі, вибігає з свого, та вже чужого їй дому й прямує до загубленого в лісах хутора, де, мов сон, над її дитинством колихався світ рожевого цвіту й гарячого бджолиного дзвону... Чи ж було це все? Чи було ж у неї дитинство? Таки було!.. Коли б то можна було повернути його, тоді б людина знала, що таке щастя на землі...

* * *

Вранці після мовчання і довгих роздумів батько похмуро став на поріг. В його сивій бороді, заплутавшись, сердито, неначе краплина його гніву, дзижчала бджола.

— Ну, ще не йдеш до свого? — впивається очима в налиту болем постать доньки.

— Не йду, тату. І не піду.

— Дуже ти впертою стала.

— Мусила.

— І чого ж ти не підеш? — ще спокійно говорить батько, а всередині його все ширше розкручується гнів.

— Чортам, кажуть, і в пеклі добре. А я не хочу туди.

Батько прикладає руку до бороди, щоб витягнути бджо-

лу, а Дарина загадує собі: розчавить комаху — пропаде і її, Даринине, життя.

— І ти думаєш, коли відкинешся від Терентія, у рай попасти?

— Хай на тому світі і в пекло потраплю, а для чого ж тут маю відбувати його, за які гріхи? Пожалійте мене, тату, я ж ваша рідна дитина.

Старий завагався:

— Що ж мені й тобі люди скажуть?

— А що вони зараз про Терентія говорять?

— Що говорять про чоловіка — це одне діло, а що про жінку — друге.

— Він же рідного брата в кайдани закував.

— Це тільки ти так думаєш... І що в тих листівках писалося? — збирає докупі розметані брови, що аж в очі заглядають.

— Писалося там, щоб ділили землю тим людям, які роблять біля неї.

— Добре писалось,— зітхнув старий. Повіддававши та поженивши дітей, він сам опинився на злидарській пайці ґрунту. Вже й на сході чоловік не терся до заможних, але й бідним себе не наважувався назвати навіть у думках.— Ну, от що, дочко, я тобі не кат, але людського поговору терпіти не буду. Коли Терентій насправді так зробив із Яковом, будеш у мене жити, а інакше вчиню так, як в давнину з непокірними жінками робили: здійму з дзвіниці мотузку, яким у дзвони б'ють, намочу його в криниці, ув'яжу тебе до стовпа і своєю ж рукою доти буду лупцювати, поки й Терентій тобі не стане милим та дорогим.— Він таки виїняв з бороди бджолу, і вона, чи придавлена, чи змучена, поповзла по його руці, на якій блідо сиїли вузлики жил.

Цього ж дня на хутір прийшов Степан Васильович, і Дарина помітила, що він увесь час був чимось занепокоєний. Навіть коли сів з батьком їсти щільниковий мед, чогось зітхнув. Коли старий відлучився до садка, учитель нильно подивився на молодицю, вийшов з-за столу, зупинився напроти неї:

— Тяжко вам, Дарино?

— І не питайте, Степане Васильовичу,— здригнулася жінка, а в душі знову почула дзвін і холод кайданів. Невже вони вселились в її душу, як вселяються нудьга, сум чи страх?

Учитель помовчав, добираючись до того, що робиться з Дариною, і, ніяковіючи, запитав:

— І це правда, що ваш Яків говорив, ніби йому листівки підкинув Терентій?

— Правда.

— А ви часом не бачили їх? — і, здається, аж подих затаїв, чекаючи її слова.

Дарина наморщилась, думаючи, до чого ж воно йдеться.

— Бачила.

— Інтересно, які ж вони? — не спускає очей з молодиці, а сам усе більше блідне, начеб її ще не сказані слова виточували з нього кров.

— Невеличкі. В пакуночку були.

В учителя болісно здригнулися повіки:

— Замотані в щось?

— Ні, перев'язані.

— А чим перев'язані?

— Фабричним мотузочком. І в них писалося про землю, щоб ділили її поміж людьми. За це пристав найбільше нападався на Якова.

— Спасибі вам, — сумно посміхається вчитель, а в голову Дарини тільки тепер шугає здогадка.

— Степане Васильовичу, а ви часом не знаєте нічого про ці листівки?

— Чому ж не знаю, жінко добра? Вони у мене були. Це моє добро, тільки в чужі руки попало, — відповів неохоче, наміряючись вийти із хати.

— То вони у вас були? — зойк аж розриває і груди, і уста молодиці.

— Я ж сказав.

Дарина обома руками охоплює вчителя за рукав:

— І це Терентію знайшов, коли у вас обшук робили?

— І це правда. А я ціяк не міг збагнути, чого ваш чоловік зразу не виказав мене. Думав, що совість прокинулась в душі Терентія.

— Хіба в нього є совість?! Її ж не купують.

— Я про це і вашому батькові скажу: хай він не мучиться, що ви покинули Терентія.

— Скажіть, Степане Васильовичу, бо він не так боїться за мене, як боїться людського поговору. І спасибі вам, — на мить припадає головою до його плеча. — А що ж тепер з Яковом буде?

— Він повернеться — я піду на його місце.

— Що ви, Степане Васильовичу, — розплакалась Дарина. — Може, якось інакше вийде?

— Інакше не можна: по своїй честі люди ногами не ступають. Не плачте, Дарино. Я знаю: без Терентія вам буде легше, ви добра душа.— І щоб якось заспокоїти її, тихо попрохав: — Поцілуйте мене перед тюрмою, бо мої сестри далеко від мене, а мати — ще далі...

— Степане Васильовичу, рідненький,— плачучи, охопила його руками, притулилась до нього, не сміючи поцілувати.— Зав'язав мій кат мені світ, зав'яже і ваш...

Так їх і застав батько. Він зразу ж розсердився, хотів дати волю своєму гніву, але його спинили сльози доньки: видно, це не баловство, а щось інше. Але що інше може бути між ними? Скрутився тепер світ, та й годі...

І старий, вирішивши, що він уже в житті молодших не зовсім може розібратися, тихенько вийшов із хати на пасіку, де дзвеніла і розмовляла бджола так само, як і п'ятдесят років тому. А от у людях нема цієї постійності, і, певне, за це їх карає бог і посухою, і неврожаєм, і злобою.

XXI

В полях уже згасали гречки.

Находила та драматична пора, коли літо, як теплий віск, тужавіє від подиху осені, коли перші світанкові холодки або трепетно підмивали подолки яскравіше підмальованого синню неба, або хукали на нього туманом, коли незавидні лісові грушки ставали схожими на грудочки сонця й починали бриніти терпкуватим медом. У такий час природа, здається, до всього чуйно, тривожно прислухається і чітко тримає над землею кожний звук: і дівочу пісню, і скрип воза, і клекіт чорногозу, і те снування коників, що неначе найнялися і таки зіткали над лугами живу, але невидиму сітку зі своєї музики.

Іде Христина лугом, розгортає цю трепетну сітку, а навколо неї, мов зелена роса, розбризкуються коники та й знову невтомно ведуть смичками по струнах своїх крихітних скрипочок. Нині молодиця закінчила роботу ще до смерку, але їй зовсім не хотілося йти додому. Тепер Христині усе-усе, навіть своя хата, поменшало, стало пустою. Не любий чоловік увійшов у її оселю, а дебела постать, від якої щулиться і мати, і дочка. А Левкові що? Він, здається, і не помічає цього. Мовчки хазяйнував собі, їздив на ярмарки, інколи радився з Оленою і майже зовсім не розмовляв з Христиною. Але іноді привозив їй подарунки. Ох і гіркими вони здавалися жінці. Не любувалася,

не виряджалась ними, а клала в скриню чи прискринок, ледве стримуючи зітхання. Левко й на це нічого не казав, але іподі важка задума входила йому в світло-жолудеві очі, тьмарила темні крапинки у них. І тоді в Христини прокидались то злорадство, то невловимий жіночий жаль.

Якось мати обмовилась, що колись її донька і марила, і снила купити справжні коралі з великим дукачем. Левко уважно вислухав її, задумався, щось прикидаючи в голові:

— То дорога цяцька, десь не на мої зараз гроші.

— Це я тільки до слова сказала. Хто б про це насправді подумав?..

— А чого й не подумати? — враз скипів Левко. — Наша пані такі собі має намиста, що за них півсела можна купити. А чого ж моя жінка за тридцять чотири карбованці мусить усе літо в економії мучитись?!

— То ж пані, Левку, а це проста людина.

— Для пана його жінка — пані, а для мене моя — та-кож пані, а не худоба. Я теж хочу бачити свою дружину не в руб'ї та гнотті, а мов намальовану. Хіба не заробила вона за всі свої роки на цяцьку з дукатом? Юшку треба робити з панів! Юшку! — і лихий вийшов на подвір'я до коней, що стояли в свіжозведеній, ще не покритій стаєньці.

От і розберись після цього в Левкові! То слова не промовить, то враз тобі забажає, щоб і його жінка була немов намальована... І тепер Левко більше, ніж будь-коли, крутився на людях, дослухався до всяких чуток про землю, обростав гуртком своїх однодумців і похмуро твердив своє:

— Зробимо з панів юшку, — дадуть нам свою землю, в пазуху не заховують. А тоді нехай собі з богом чи дідьком ідуть на царську службу або торгувати квасом.

— Чого ж лише квасом, а не чимсь більшим? — якось здивувалась Олена.

— Бо то делікатна робота, панська: за нею і прохладатися можна, — впевнено відповів Левко. — Не буде ж пац, як, скажімо я, заглядати коневі в зуби, не буде кидати кров худобі, не захоче виходжувати коросту, паскудитись у дьогті, у худоб'ячім гною. То хай собі на здоров'я квасом торгує.

І, на диво, ці слова чоловіка весело покотилися по селу. І вже їх жінка чула не з одних уст. Люди ладні були бачити панів і за квасом, і за шинквасом, і на різній царській службі, тільки не на землі...

Христина пізно прийшла додому, мати підігріла вечерю, й вони обоє сіли за стіл.

— А куди ж він поїхав? — кивнула головою на вікно, перед яким не видко було воза.

— Казав: у панський ліс.

— І ви пустили його?

— Левка тільки ти можеш не пустити, — зітхнула мати. — Скажи йому хоч раз про це.

Христина зневажливо зібрала уста:

— Що мені з ним говорити?

— Він, бачу, аж молиться на тебе.

— А я думаю: він може молитися тільки на свої коні.

— Не гріши, доню. Бачу, як він журиється, сумує, коли тебе нема. Боюсь, що посумує, понудьгує отак якийсь час, а потім зірветься чи в п'янство, чи в якийсь розбій. Такий несамовитий чоловік спересердя все може зробити.

— Ще цього бракувало, — нахмурилась Христина, встала з-за столу, задумалась.

А Олена поглянула у віконце й заговорила, наче сама з собою:

— Коли б з тим лісом не доскочив лиха собі. Стрічала ж оце Октава Пігловського. Засміявся катюга, скривив синюшні уста, ляпнув рукою по рушниці: «Отут маю доброго гостинця для вашого зятя. Я вже не одну недосиляю ніч, щоб приструнчити і втихомирить його. Дивіться, щоб лавка була чистою для нього...»

— То ж звір, не чоловік. Говорили ж про це Левкові?

— Авжеж.

— А він що?

— Своє зарядив, як молитву: юшку треба пускати не тільки з панів, а й з їхніх прихвоснів... Так погомони з Левком, відверни його від панського лісу. Чуєш?

— Чую, мамо, тільки чи пособить це? — вийшла на подвір'я, де пахло свіжообструганим деревом, прив'ялою корою і соняшниками, що в передосінніх думках сутулились над тином. Христина мимоволі випросталася: соняшники нагадали, що її вона в гризоті почала сутулиться.

По городі, заплутуючись в огудинні, шукав собі на ніч місця вітерець, і тихо-тихо шерехтіли доспілі маківки. Вулицею прогалакали чоловічі голоси, і тільки два слова добрала молодиця — про землю і про панів. Одне в усіх людей на устах і в голові. Одне! А хіба не сказав їй нещодавно Мар'ян Поляруш, що в цьому році фортуна повернеться до хлібороба: буде він мати землю і в Криму, і на Дону, і в Сибіру, і в їхньому селі. А Мар'ян на вітер слів не кидає. Якось наче аж побільшав чоловік: всі еко-

номські слухають і прислухаються до нього. А вчитель, коли йшов у тюрму, заніс йому книги. І читає їх чоловік, іподі таке скаже, що дядьки з дива роти роззявляють... І нащо тільки той Левко до лісу поїхав? Зовсім не стережеться.

Неждано Христину шпигонув здогад, що, може, чоловік навмисне лізе на небезпеку, бо ж він такий, що сам дідько не розбереться в ньому. Ця догадка занепокоїла молодицю, потім відійшла і знову стрепенулась, коли вже Христина лягала спати. Вночі її розбудив нерівний скрип воза. Щось було в цьому скрипі не таке, як завжди. Потім віз м'яко вкотився на подвір'я, зафоркали коні, заgrimіли двері, і з порога обізався глухуватий голос Левка:

— Христинко, чуєш?

— Чого тобі? — вона здивовано скочила з тапчана: ще ніколи не будив її Левко.

— Вийди до коней, подивись.

— Якесь нещастя!? Кажі, — холоне вона й наближається до чоловіка.

— Трохи є.

— Ой горенько...

— Не кричи — матір збудиш.

Христина прожогом вибігає надвір, а Левко поволеньки виходить за нею. Молодиця і в темряві побачила, що на мокрих, пеначе викупаних, спинах коней густо підіймається пара. Очевидно, немало проскакали вони по дорогах та бездоріжжю. А ось і кров затемніла на клубі підручного. Христина поклала руку на коня, а він сторожко форкнув і подався вбік.

— Дробом поранили, — кидає Левкові, начеб він цього й не знає.

— На щастя, не зблизька вдарили. Випряжи їх. — Левко втомлено опускається на сідці й закурено охоплює великими руками похилу голову.

— Левку, а що з тобою? — запитуючи підходить до чоловіка, і її вражає страшна блідість його обличчя. — Що з тобою? — страхається вона.

— І мені трохи дісталося, — криво посміхається Левко і, зціпивши зуби, важко підводиться, а Христина бачить на сідцях нерівну темну пляму.

— Ой Левку! — чує, як від руху мокро шелестить його сорочка. — Ой Левку... — й починає схлипувати.

— Не треба, Христинко, — втішає він її. — На мені все загоїться, мов на собаці.

— Ой Левку, Левку...— не знає, що й сказати, обома руками охоплює чоловіка, заточуючись, іде з ним до хати, де вже прокинулася Олена й почала світити гасничок. І вона, як побачила зятя, схопилася рукою за серце і зойкнула:

— Ой лишенько! Скалічили дитину...

— Не журіться, мамо,— посміхнувся безкровними устами, які обметались новими зморшками,— а ти, Христинко, візьми шпильку й виколупай з мене отой проклятий шріт, бо як зарубцюється в спині, то важче буде ходити.

— Може, тебе до фельдшера повезти? — заплакала жінка.— Як же це шпилькою?..

— До якого там фельдшера... Кажу: засохне, мов на собаці,— і він починає стягати сорочку, що аж хлюпотить і бризкає кров'ю.— Горілочкою протри мені спину, воно, кажуть, пользительно.— Левко, покректуючи, щоб стримати стогін, ліг на широкий ослін, підклав під голову руки.

І Христина, раз у раз зовсім по-жіночому витираючи подолком очі, протерла чоловікові горілкою розвернену, вже набухлу спину й почала вибирати саморобні шротини. Левко ні разу не скрикнув, не застогнав, тільки двічі попросив води. І тепер жіноча жалість почала відтоплювати закипілі біль і образу. Вони, відриваючись від свого берега, вже піднялись, немов крижини, ладні виплисти з наболілої душі. От і остання шротина капнула на дерев'яну тарілочку, яку тримала Олена.

— Усе? — крізь зуби спитав Левко.

— Усе.

— Покажи, скільки вибрала.

Мати піднесла до його очей і тарілочку, і гасничок.

— Ого,— здивувався Левко.— Це їх, як подивлюся, і на галушки вистачило б.

— Господи, він ще й жартує...

Коли Христина свіжим рушником обмотала чоловіка, то помітила, що в нього щось звисає з кишені. Вона потягнула до себе якийсь темний разок і здивовано побачила, що то були коралі з золотим дукачем. Молодиця німо поглянула на чоловіка, а той, ніби спросоння, сказав їй:

— Купив же їх тобі... Носився... Чекав слушної години... коли ти подобрішаєш...

— Ой Левку, Левку, який ти дурний...— нахилилася до нього і не руками, а своєю жалістю охопила його чупринисту голову, й почула, як з її душі з болем виплеснулася

задавлена крига, і Христина заплакала, знаходячи в слюзах полегшення.— Як тебе, Левку, скалічили.

— Не плач... Це ще не велика біда. Тяжко буде тільки перші дні та оце зараз до постелі долігти... Пустили пани з мене юшку, ну та ще будем з них робити м'ясо,— і він головою притерся до жінчиної руки.

XXII

Не спалося,— а піч як море...

Т. Шевченко

Кому б тільки й поспати вночі, як не заробітчанами, а от не сплять. Набилося їх у вагоні, мов сірих бджіл у вулику, і гудуть, та й гудуть про своє: і про забастовки, і про землю, і про панів, яких пора вже викурювати з насліджених гнізд. Що ж, напанувались, попили заморських вин і людської крові, пора й честь знати. Під ці слова в усіх закапелках вагона дрібно подзвонювали збиті заробітчанські коси, що тупились і скошувались у чужих, кандьором пропахлих степах.

Роман, припавши до відчиненого вікна, жадібно вбирив натруджені, як і їхні руки, слова дядьків і терпкуватий осінній повів землі, що й зараз дихала жадобою життя, пріснуватою вільгістю озимини і долиним духом отав. За безкраєм ночі, яку навпіл розпанахував поїзд, парубок вгадував обриси рідного села, лісів, і коло Морозенкової хати стрічався з Любюю... Коли вже нарешті він побачить її, коли загляне в ті найкращі в світі вечорові очі, коли до нього лагідно затрепещуть оті примхливі ямки, що вгніздилися нижче уст? Хоча й дивно, а в розлуці Роман знаходив у Люби стільки нового і славного, чого раніше не помічав. Тепер йому навіть подобалось, як дівчина сурмонилась чи сердилась. Чого ж, і це в неї виходить достогибелі гарно. А як вона припадає до нього! Ластівка, та й більш нічого не скажеш...

— Ну, і втік ваш пан? — допитується хтось із кутка.

— А що йому лишилось робити: вночі — за скарбницю та й чкурнув аж за границю.

— Хо-хо-хо, далеченько гайнув!

— З переляку й не таке буває.

— А далі що?

— Козаки втихомирювали село. Під шомполами кров летіла аж на стіни зборні.

— Поллється вона і з панів, наче з свиней під різдво.

Роман хотів підійти до заробітчан, які розмовляли в кутку, але біля сусіднього вікна обізвався низький, простудою забитий голос:

— Здається, Петре, наче місяць сходить.

— У тебе, Ликсандре, видать, за вечір місяць двічі сходить,— насмішкувато і радісно задзвенів такий тенор, на який, здавалося, пісні самі повинні панизуватись, немов корали на селянку.

— А що ж воно таке?

— Мужницький півень будить якогось пана,— ще радісніше забринів молодечий тенор.

До вікон подалися селяни, придивляючись, як у далекому полі почала примхливо вививатись і підростати пожежа.

— Добре, коли люди мають вогонь: отак і наварять каші панам,— промовив Роман до Олександра, і весь вагон вибухнув реготом.

Поїзд не проїхав, певне, й десяти верст, як знову од вікна весело й насмішкувато обізвався Петро:

— Ликсандре, а ондечки не третій місяць сходить?

— Де ти його бачиш?

— Еге, в тебе очі ревнів, а не соколин. Дивись, он зірка падає, а саме під нею...

— Ага, ага, побачив!

І знову на землі, немов провісник селянської надії, підіймався і розростався вогонь. Народившись і виболівши в мужицьких грудях, він птахом перекинувся на панське добро і, як міг, розкльовував його. Коли поїзд зупинився на станції Жмеринка, до нього відразу ж підійшов чималий гурт залізничників. Галакаючи, вони обліпили паровоз і наказали машиністу випустити пару.

— Забастовка? — запитав вусатий, засмальцьований до чорного блиску машиніст.

— Забастовка. Навіть телеграфісти покинули роботу. В депо випустили пару з усіх паровозів.

— Тоді нате і мій глек на капусту...

І хоч як обурювались «благородні», але машиніст випустив пару і безжурно приєднався до страйкарів. Робітники, пересміюючись, поспівчували заробітчанами, погомоніли з ними про життя, про те, що робиться навкруги і що треба робити, і селяни, забравши свої коси і немудрі пожитки, почали розходитися по звіданих і незвіданих дорогах до своїх осель.

Роман, охоплений радісними сподіванками, не йшов, а

летів додому. Тепер він і вночі і вдень бачив, як ломилась панська сила,— згоріла б вона в яснім огні. І до цього часу подекуди на панських полях чорніли полукіпки, а біля них зеленіла осипана нащипця. Чи так вона зеленіє і в пахів Стадницьких, Маркозових, Колчаків? Другої ночі він зустрів людей, які везли зерно, вибране з панських засіків. А чи в Медвині теж вивозять зерно з гамазеїв пана Стадницького? «Поспішають люди, то й нам треба»,— вже бачив себе й Любу в гурті односельців.

Ось уже й Снява зашуміла над парубком вечоровим осіннім смутком. Знайомими стежинами Роман підійшов до оселі діда Дуная, вклонився їй і хотів обминути її, щоб скоріше дійти до подвір'я Морозенків. Та зненацька вражено зупинився. Так само, як і колись навесні, у полохливій вечірній красі відкривалася галявинка, чіткий обрис хати; біля обори стояв віз, а коло нього, зітхаючи, ворушилися важкі воли і на їхніх полірованих рогах тьмяно переливалося зоряне світло. Біля обори, мов тінь, з'явилася баба Ганна, поправила пашу на возі, підійшла ближче до дороги, потім завмерла, вдивляючись у темінь, і теж важко зітхнула. Роман з болем і жалістю збагнув, що стара й досі виглядає свого Івана, і парубок, як бувало в дитинстві, швидко подався до баби.

— Ой, хто там? — злякано і з якоюсь надією в голосі обізвалася стара.

— Це я, Роман. З Таврії повертаюся,— цілує бабу Ганну в обличчя і в руку.— Добрий вечір вам!

— Добрий вечір, дитинко... Яким ти великим став!

— Справді?

— Насправді. Може, в хату зайдеш, повечеряєш?

— Сласибі. Хочу скоріше до своїх добратися. Як вони?

— Живі-здорові. Мати приходила в неділю до мене. Так уже виглядає тебе. А діда й досі нема...— знову глянула на дорогу й приклала долоню до очей.

— Хоч звістки подає? — не знає, чим втішити людину в горі.

— Приходять листи. Пише, що повернеться, та чогось тяжкі ці листи, мов і на них кайдани лежать. Аж у душі дзвонить від них казенне залізяччя.

— А Василько приїжджав?

— Приїжджав, сину, приїжджав,— стишила голос.— Тільки одну ніч і побув у мене.

— Чого ж так мало?

— Чого? Бо мало тепер радості на світі. Живе мій Ва-

силько під чужим прізвиськом: з тюрми і раз, і в друге втік. Я йому сказала, як батько велів: не лізь ти в політику, а він сміється: «Як же мені не лізти, коли в мене батько теж політичний». Цілу ніч утішав мене, говорив, як люди житимуть без панів, і тільки мало не перед ранком трохи задрімав, а потім подався у місто, до робочого люду. От і виходить, що й сама не знаю: чи є у мене син, чи нема.

— Є у вас, бабо, син, та ще й який син! Революціонерами звать таких людей.

— Еге ж, еге ж, так і він себе трудно назвав. Має ім'я трудне і життя — таке ж...

Роман довго розмовляв із старою і теж, як міг, утішав її, а вона вбирала його слова і то оживала в сподіванках, то знову журилася, бо ж одна-однісінька зосталася на білому світі, і погомоніти уволю може тільки з оцією худобиною, яка аж перехворіла, коли старого забрали в тюрму.

Парубок пізно попрощався з Дунаїхою і, вже не надіючись нині побачитися з Любою, задумано підійшов до подвір'я Морозенків. Враз на нього — і від рядків старих верб, і від лісу, і від озера — посунуло стільки спогадів, що парубкові аж дух перехопило, а пересохлі уста самі вимовили дівоче ім'я. Не знати для чого, Роман широко відчинив хвіртку, і перше, що йому впало в очі, — був обрис якоїсь постаті. Він не одразу збагнув, що це була Люба. Дівчина тихенько зойкнула, кинулась до парубка, припала головою до його грудей і завмерла.

— Це ти? — не знати для чого запитує Роман.

— Це я, — не ворущачись, дихнула словами на його сорочку.

— А чого ж ти тут, біля хвіртки? — до решти розгублює ті слова, якими не раз думалось зустріти дівчину.

— Бо тебе чекала.

— Мене? В таку пору?

— А кого ж?.. Спочатку ждала, що ти от-от у вікно постукаєш. Після жнив почала тебе виглядати на призьбі. А тепер уже біля хвіртки щовечора стежу... Це ти? — випросталась і щасливо поглянула на парубка.

— Я, дороженька, найкраща, наймиліша!

— І в Таврії кращих не було?

— І в Таврії, і ніде в світі.

— Ой бре...

— Стеменну правду кажу!

— Ой Романочку, як добре, що ти прийшов, — зітхнула, засміялась і знову зітхнула, завмираючи в обіймах.

— Дай хоч косу покладу.

— Почекай, Романочку, хай спершу повірю, що ти прийшов.

Він нахилиється до неї і з невимовною вдячністю цілує її коси, що теж пахнуть пріснуватою вільгістю озимини і повівом зажурених копичок осіннього сіна.

XXIII

Восени, перед відлітом у вирій, тривожиться й табунами збирається птаство.

Отак тепер восени тривожились і гуртувалися люди. Їх теж, як птахів, манила до себе омріяна земля, ота, що вдосталь вродить хліба, а не та, що з торбою пускає в білий світ хліборобську долю. Люди марили, снили й жили землею, вони щоденно міряли її і думкою, і оком, і босими, потрісканими до самих колін ногами. Правда, міряли ще потай, але вже розуміли, що не за горами той день, коли не землеміри з кокардами і ланцюгами, а свої ж дядьки візьмуть легенькі кроковки у руки і почнуть ділити панський ґрунт. Навіть прикидали в голові, яким найправеднішим людям випаде ця честь.

У глибинах цієї осені народжувався і темний гнів, і світлі надії. В одних вони, мов орел, здіймалися до самого сонця, у других — дрібним жайворонком тріпотіли тільки навколо свого, серцем вишпеканого шматка землі, у третіх кигикали чайкою: чи вийде щось із цього дива, чи не вийде? Що ж, не будемо суворими до тих, у кого думки були мов каламутна вода. В неспокушену, голодом зчавлену душу якомсь відразу увірвалися і слова революціонера, і бомба терориста, і восковий трепет церковної свічечки, що застерігала християн від бунту.

Але тепер християни не воскову свічечку світили перед сивим богом, а нагрівали небо вогнями — буйними квітами людського гніву. І даремно по ночах скрипіли і мідним благанням гупали дзвіниці, щоб люди рятували панський хліб чи оселі. Люди залишалися самі по собі, а вогонь теж сам по собі, неначе його й не рука людини широко випустила в світ. А через якийсь час, звикши до ножеж, хлібороби, мов здиблене груддя землі, чорніли навколо нових пожарищ, але не гасили, а дивилися на них.

— Горить! — говорили по-філософськи, розважливо, коротко й іноді брали вуглячок, щоб запалити люльку.

— І добре горить.

— І від чого б? — дивувався якийсь чолов'яга, начеб він і не в селі родився.

— Праведна іскра знає, де впасти.

— Десь через годину один попілець із цього добра залишиться.

Марно біснувалися управителі, економи, пригінчі і увесь кагал панських прихвоснів — люди не бачили, не чули їх, люди дивились і прислухались до розкішної музики вогню: хай вона грає панам чи вихід з села, чи відхідну.

— Навіть чорногуз, коли йому зроблять зло, підпалює напасника! — каламутив у Медвині молодих чоловіків і парубків Левко Щербина.— Доки ж нам чекати? Чи, може, в чорногуза більше розуму, ніж у нас?

— Сам ти чорногуз.

— Не скачи, Левку, цана, не поспішай поперед батька в пекло,— втихомирювали його і Олександр Палійчук, і Лесь Якубенко, і Мар'ян Поляруш.— Вогонь нічого не залишає, крім вуглячків і попелу.

— І хай пан забирає оці вуглячки в торбу та йде собі торгувати квасом.

— Про пана ти, Левку, подумав. Так подумай про вдів і сиріт, що без хліба сидять.

— Думаєте, пан їм пособить своїм хлібом? — ще більше колотився чоловік.

— Ми пособимо, коли заберемо у пана всі скирти, хай люди побачать хліб на столі, а не огонь у полі.

— Ну, тоді палац спалимо, там не будуть жити вдови й сироти,— не кидав свого чоловік.

— Дурний тебе, Левку, під хрестив,— обурювався Лесь Якубенко.— Вхопився за ті сірники, як дитина за цяцьку, і носиться з ними, наче з писаною торбою.

— А чого ж, палац таки можна спалити,— заступалися деякі дядьки за Левка.— Хай не муляє очі. Тоді й Анапас, як миленький, в одних штанах вискочить з села.

— Під школу нам згодиться палац,— завзято переконував хліборобів Олександр Палійчук,— бо хіба то школа, що стоїть біля цвинтаря?

— На попа чи на дякона думаєш вчити свою дитину? — в'їв чоловіка Євдоким Юренко.

— Не на попа і не на дякона, а на трохи меншого дурня, аніж Кум Королю,— відрізав Палійчук, і люди відразу ж розсміялися. І цей сміх продовжив життя пала-

цу, який припинив тепер, испаче за чавунною огорожею побувала чума. Правда, він оживав почамн, коли з нього вивозили в місто коштовніше добро. І це теж лютило Щербину:

— Оберігайте, шануйте пана, мов болячку, то він так вас пошанус, як мене,— новодив побитою спиною і їхав уже вдень брати панський ліс або по всіх усюдах розшукував Пігловського. Але полісовщик неначе у воду внав. Лісники говорили, що Октав переховувався на сусідніх селах у жінчиної рідні і з переляку по його сплюсності почала розповзатися жовтизна.

— А попадеться він мені в руки, то й ця жовтизна побіліє! — нахвалявся Левко. Його радувала кожна пожежа, кожна чутка про помсту хліборобів над панамн. Навіть вайлуватість і повільність десь поділись у чоловіка: він вроджувався й там, де його не сіяли, і підбивав хліборобів або палити панів, або скіпати з них лучину.

Тепер Левко їздив не тільки в ліси, але й у села, де люди давали панам роцот. Звідти, не криючись, він привозив нове завзяття і деяке добро, зумисне дратуючи ним сусідів. А коли з села Заливащини приїхав щербинівський свояк і сказав, що їхні дядьки не тільки розібрали панський маєток, а й у свою волю бенкетують у палаці, а пан із панею їм танцюють бариню,— Левко знавіснів од шаленої радості, потім скочив на коня й одразу ж здимів на шляху. Приїхав чоловік звідти хмільним і від розведеного спирту, і від того, що побачив.

— Ну, що там чути, Левку? Танцюють пани халандру? — зразу ж колом оточили його дядьки.

І Левко, не злазячи з коня, вперше почав отак довго розповідати людям про свої мандрн:

— То пан завжди давав роцот, а тепер хлібороби дали панові роцот. Та ще як дали! За одну піч підчистили пана, і комори, і обори під вінничок — забрали все в нього і хотіли по-мирному відпустити з чистою душею в монастир, хай свої гріхи замолює. Та хтось у панському палаці знайшов стару шафу, де зберігалися різні різки, якими ще батько цього пана шмагав своїх крінаків. Були там різки і з червонолозу, і з жовтолозу, і вербове пруття, і дубові киї. Ну, люди згадали минувшину, всі свої кривди й хотіли відразу покінчити з паном, вже й приговор почали писати. Одначе якийсь музика одвів смерть від нього: «Нащо будемо цією поганню паскудити руки: вони ж у нас зерно сіють! Хай пан краще нам для потіхи

з панею бариною станцює!» — і повів смичком по панській скрипці.

— І що ж, Левку, танцювали пани під мужицьку музику? — регочуть дядьки.

— Танцювали і досі танцюють.

— Та не може бути!

— Побий мене грім, що танцюють!

— І не валяться з ніг?

— Падають і потом, як у жнива, обливаються. Та їм дають перепочити і знову запрошують до танцю. І так вони навчилися цю бариною різати, що виводять і під скрипку, і під бубон, а тепер уже й під заслінку та деркач приноровились!

— Отак би й з нашим паном зробити!

— Доки з ним панькатися?

— Чи, може, Якубенко нашого пана для насіння тримає?

— Якубенко — голова, він гіршого не видумає. Не про себе, а про громаду турбується.

— Воно-то так, але панське добро вже треба ділити, бо ще з інших сіл наїдуть...

— І справді, — починають побоюватися деякі дядьки й ідуть до охриплих Палійчука і Якубенка...

Коли в село повернувся із Таврії Роман Волошин, люди валом повалили до нього, і хата відразу потонула в їдучому димі самосаду.

— Що в світі чути, Романе?

— Скоро пани перейдуть на казенне харчування?

— Козацькі роз'їзди й досі лютують у Вінниці?

Роман відповідав повільно, наче виважував кожне слово, тому воно і в пам'ять врїзалось, і ставало перед очима.

— Не тільки в селах, але й у містах тремтять великі й високі чини. На залізницях мертво зупинились паровози. В самому Петербурзі, столиці, нема світла, не ходять конки, зупинилась залізниця. До самого царя в Петергоф міністри тепер можуть добратися тільки пароплавом. Скрізь сколихнувся народ, і нам не треба гав ловити...

І це була істинна правда: сколихнулось велике народне море. Сколихнулось не рівно, не відразу й не зразу, але так, що затремтів і пан, і кат, і цар. Ще зовсім недавно гнулася правда, мов старець біля чужих порогів, а тепер вона, рвучи хитромудрі сіті і протрухлі греблі, виривалась на волю, могутньо кидалась на кривду, яка звивалась, наче гадина, й кусала теж, як гадина.

Від сонцем накупаного Криму до скрижанілого Соловєцького монастиря підіймався в надії обездолений люд чорної роботи і чорної землі. І щоб приборкати, пригнути його, ночей не спали і цар, і кат, і царедворець...

XXIV

Затишає неосвітлене місто, затишає і білосніжний, мов корабель, палац графа Вітте. В передпокої, позіхаючи, хрестить скривлені уста чиновник комітету міністерства, незручно повертається в м'якому кріслі, й тверда кобура, поскрипуючи, врізається йому в примулений бік.

— Чор-рт! — чиновник морщить жовто-зеленкувате, в тінями від свічки обличчя і незадоволено прислухається до важкого відгомону кроків голови комітету міністрів.

«Сам не спиш і другим не даєш? — ліниво звертається в думці до графа. — Коли це історична епоха, то можна собі взяти охорону з жандармського корпусу, а не грати і тут у лібералізм: мене ніхто не охороняє... Я вас, графе, охороняю. Так-с, так-с, найсвітліший Сергію Юлійовичу, ви про Росію думаєте, а про моїх дітей не подумаєте. Сплять вони, бідненькі, а я горюю, наче на часах. Так-с, так-с, неначе на часах. І не сплю», — і він одразу засинає заячим сном, і вже в ньому продовжує розмову з графом, і побоюється, щоб той не спустився вниз.

Озброєний кур'єр торкається плеча чиновника.

— Ви про Росію думаєте?.. — прокидаючись, бурмоче той і витріщеними очима вбирає міцну постать, контурно обведену сяйвом свічі.

— Вірно, про Росію, — твердо відповідає кур'єр.

І ця несподівана відповідь розтягує на широкому обличчі служаки напівсонну усмішку:

— І ви про Росію? Про що ж тоді граф думає? — і пальцем показав на стелю.

— А граф думає про царя...

Граф готувався до завтрашньої зустрічі з його величністю. Що ця зустріч принесе йому? Нові розчарування в августійшій особі, ще більшу зненависть до двірцевої камарильї чи місце першого президента російської конституційної монархії?.. Два роки без живого діла, два роки, по суті, почесного вигнання на посаді голови комітету міністрів зробили графа ще більш різким у своїх судженнях про вищий світ і ще більш упертим в прагненні до високої влади. Вона у цей час була потрібна не тільки

йому, а ще більше безсилу і підступно недовірливому імператорові.

Але потрібний розум, державний розум, щоб збагнути це, щоб твердо покласти на свою руку неспокійну землю імперії і подивитися на неї очима правителя, а не Тренова і Распутіна, бо імперія для першого — це казарма, а для другого — вертеп.

Але де взяти розуму августійшому монарху? Не припесе його безвільній Сольській, не позичиш його у великого князя Миколи Миколайовича, який більше цікавиться спиритизмом, аніж державними справами, не пародиться розум і в постелі жорстокої Аліси Дармшадтської. Всі вони разом узяті можуть бути тільки в найкращому випадку домашніми радниками бідного імператора. А Русь — це не дім і не Петергофський палац.

Русь!

Що він знав про неї? Він знав дуже багато і, виходить, дуже мало. Він знав її царів і лукаву челядь царської псарні. Він знав, як грішні рештки плоті найсвятіший синод причисляв до «лику святих». Він був спочатку закоханий у самодержавство, неначе в чисту фею, але потім виявилось, що то була не фея, а підмальована кокетка. Що ж, він і при ній ладен стояти вірним пажем і ладен бути вірним радником царя, хоча вже не радітиме, павіть про людське око, що при виході з срібної зали цар милостиво подав руку. Безвільна ця рука! Безвільна і лукава.

Про стан Росії графу говорили і виснажені очі матерів, і секретні відомості відділів охоранки. Будучи богом фінансів, генієм великої наживи, державним банкіром Росії, він міг би визначити її ціну по риночному курсу. Але хто може скласти ціну маленькій листівці, яка хитає царський трон? Вісім років тому він здійснив фінансову реформу, але яку треба провести реформу, щоб втихомирити народ? І золотий карбованець піддається девальвації, а як провести девальвацію закуреного люду передмість? Мільярди франків, позичені у Франції, знову забезпечать стійкість золотої валюти. А як зламати стійкість чорних, неначе земля, мужиків, які пожежами ілюмінують поміщицьку Русь? І в цій Русі зараз навіть цар мусить освітлювати свій палац восковою свічкою.

Русь!

Поетичний дух нації назвав тебе тройкою. То коли ти тройка, що ж робити з тобою: чи попускати віжки й ставелі вудила, чи без жалю стріляти у вороних!?

На Камінноострівським проспекті почувся гомін, і здригнувся граф, підійшов до вікна. Над Петербургом туманний місяць недбало розсівав своє багатство, і в його тьмяному сяйві, пересміюючись, ішло троє молодих робітників. Ось вони дійшли до палацу графа і якось одразу поклали один одному руки на плечі.

«Звісно, зараз перед моїми вікнами «Марсельєзу» заспівають», — криво посміхнувся граф, звикши за ці почі до співу, що крізь роки пройшов із Франції, та цього співу тепер боялися і його французькі прихильники. Але робітники несподівано пустили по проспекту задушеву пісню кохання. В ній шуміла метелиця, а в тій метелиці ішов хлопець, доганяючи свою любов, на яку дивився і надивитись не міг.

І рантом ці слова молодості в революційному Петербурзі, в Петербурзі страйків і жандармських катівень, у Петербурзі надій і провокаторських тенет на мить зачепили за живе практичне і вольове серце графа. І йому самому схотілося струсити хоч шматок пісні над похмурими листками найпідданішої доповіді. Але ні мелодії, ні слів пісні він не знав.

Пісня з робітниками пішла в далечінь, а до графа знову повернулися його уперта зібраність, його надії. Він нагнувся над столом і, не присідаючи, почав державними літерами витискувати два виходи російському імператору в часи «великої смути».

— Ти ще не спиш, мій друже? — до кабінету тихенько увійшла графиня, і враз її хворобливе лице взялося мукою. — Боже мій, боже мій, в який ми час живемо!?

— Знову граф Сольський? — підводиться з-за столу Сергій Юлійович і пильно дивиться на графиню, в якій щодня хникають голова державної ради і голова ради міністрів.

— Так, граф Сольський, — хитнула головою дружина. — Як він упав духом... Переді мною, перед жінкою, він плаче і пророкує, що ми всі загинемо. Чому ж ми не виїхали з Росії? Чому? Тут нічого доброго не може нас чекати. Нічого!

Граф і сьогодні нічим не міг заспокоїти дружину, бо хто-хто, а вона добре знала, що в його грудях тепер борсалися дві душі, що і його розум роздирав ту міцну шкаралупу віри, яка була найкращою для нього в часи царювання Олександра III. А тепер він думає, як йому своїми руками підрубати чи підрубити необмежене самодержавство, щоб врятувати його. Чи допоможе це? Чи допоможе?

— Мій друг, і це правда, що у Фінській затоці під парами стоїть англійський корабель, щоб у слушний час вивезти з Росії нашого доброго царя і його сім'ю?

— Це правда,— нахилив горду голову граф і закрокував просторим напівпорожнім кабінетом, де все було підпорядковано не розкоші, а державній праці.

— Боже мій, боже мій, як тяжко умирає Росія!

— Вона ще не вмирає,— поправив дружину граф,— а тільки тяжко захворіла на анархію.

— Коли ж і як покінчать із нею?

Граф зупинився перед портретом Олександра III, який висів над кабінетним столом, і твердо сказав дружині:

— Є вірний засіб покінчити з анархією в Росії: воскресити небіжчика, хоча б на три місяці! — І він театральню простягнув дебелі, налиті немолодою кров'ю руки до мертвого царя.

* * *

Милушку¹ завжди нужно подтолкнуть и напомнить ему, что он есть император.

(З листа цариці Олександри Федорівни)

За вікнами Новопетергофського палацу шерехтіли сніги і дощ. Сіренький промоклий депь поклав свої тіні й на сіро-землисті щоки царя, і на тонкогубе, з первовими плямами обличчя цариці. Цар слухав Вітте зовсім спокійно, ледь нахиливши голову, а в хворобливому тілі цариці здригалась хвороблива душа.

Сергій Юлійович знав, що Олександра Федорівна — це найбільший його ворог, душа якого сплетена з темних забобонів і фанатизму. Не двадцятим, а сімнадцятим віком живе вона і в сімнадцятий вік тягне царя. В найтяжчі для імперії дні її августійший муж і вона на грандіозних придворних балах шикують у шатах Олексія Михайловича і його дружини, а сановники одягають боярське вбрання. Маскарад убогих блазнів, що безнадійно відірвалися від древа історії. А найбільша мрія Олександри Федорівни — зробити з Миколи II щось подібне на Миколу I. Було б з кого робити!..

Сьогодні Сергій Юлійович, як ніколи, відчуває, що його доля зависла на хитких терезах. Після Портсмута Вільгельм II пророкував, що Вітте — це майбутній президент республіканської Росії. А як це пророкування повернеться через якусь годину-дві? Цариця вже зараз ледве стри-

¹ Мова йде про царя Миколу II.

мує на своєму красивому блідо-мармуровому обличчі лютий гнів. Її холодні очі зовсім скрижаніли, а тонкими устами тіпає первова судорога. Очевидно, страшно слухати правду про 1905 рік тим, що прибились до берегів спиритизму і сімпадцятого віку. Але мало вислухати правду — треба негайно діяти, поки не впала корона з голови імператора, бо за короною може полетіти й голова.

І Сергій Юлійович своїм густим, трохи гундосним голосом розкриває усю небезпеку, що нависла і над імперією, і над царською головою.

— Незадоволення суспільства наростає концентричними колами. Революція, яку розсадили інтернаціоналісти різних відтінків, з-під землі пробилася в щілини, і вже ці щілини стали вогненними воротами. Сам генерал Трепов¹ сказав, що в Петербурзі досить війська, щоб придушити повстання, але навіть в столиці нема сили, яка б могла оживити рух на залізниці хоча б від Петербурга до Петергофа. Щоб заспокоїти смуту, щоб вийти з важкого внутрішнього становища, на мою думку, є два виходи: диктатура або конституція.

Останнє слово пересмикнуло царицю, цар поглянув на неї вузькуватими очима, а Бітте продовжував далі:

— В першому випадку треба надати необмежену диктаторську владу довірній особі, щоб енергійно і безповоротно в самому корені придушити будь-яку ознаку протидії, придушити хоча б ціною масового пролиття крові. Для такої діяльності я вважаю себе непідготовленим. Другий вихід — стати па шлях поступок громадській думці, стати на шлях конституції і затвердити програму, розроблену мною. Своїм моральним обов'язком я вважаю за необхідне звернути особливу увагу вашої величності на всю важливість другого шляху. Він приносить вашій величності деяке самообмеження, причому повернення до попереднього порядку вже, очевидно, буде немислиме.

Судорога знову пройшлася по устах цариці, спотворила її тонкогубе обличчя з тим застарілим владним злом, яке вже не можуть прикрити ні витримка, ні усмішка. Одначе Олександра Федорівна й тепер промовчала: вона вважала нижче своєї гідності хоч слово кинути цьому незграбному бороданеві, який виривав владу з рук її коханого Нікі.

Цар непевними, засмученими очима поглянув на графа, поторгав рукою всепідданішу записку й тихо запитав:

¹ Трепов у цей час був військовим міністром. Крім воєнних частин, він тримав у своїх руках всю поліцію імперії.

— Може, краще було б основу вашої записки опублікувати маніфестом?

— О ні,— жвавіше відповів Сергій Юлійович, відчувачи, як у холод його душі бризнула радість.— Хай краще вся відповідальність не зв'язує його величності, а ляже на мої плечі,— аж відчуває, яку вагу можна покласти на його дебели плечі.

— Гаразд, я подумаю,— його величність кивком голови дав зрозуміти, що аудієнцію закінчено.

Не встигли за графом зачинитися масивні двері, як Олександра Федорівна піднесла до очей поймакану хустину й затрусилася в нервово-обуренім плачі:

— Нікі, він зрадник і масон, підкуплений жидами. Він вириває царство з твоїх рук... Ти повинен усім показати, що в тебе є власні рішення й залізна воля! Ти повинен стукнути рукою по столу і сказати, що ми не конституційна держава і не сміємо бути нею. Наш народ не підготовлений до цього, і слава богу; наш імператор — самодержець, і слава богу! До цього часу твоє царювання було царюванням м'якості, а тепер воно повинно стати царюванням влади і твердості. Дика Росія повинна лежати біля твоїх ніг.

— Заспокойся, ангеле мій,— цар ніжно пригорнув до себе царицю,— не проливай своїх дорогоцінних сліз. Я цілком розумію всю величезну важливість даної хвилини... Цілком розумію. Я зараз же, зараз почну радитись...

— Нікі,— з жалем і благанням сказала цариця,— ти повинен не радитись, а вирішувати! Ти імператор — і можеш робити все, що тобі хочеться. Григорій Юхимович¹ казав: поки він буде молитися за нас, з цесаревичем і нами не трапиться ніякого нещастя.

— Так Григорій Юхимович сказав? — тіші просвітлення пробігли по сіро-землистому обличчі царя.— Так хай тепер Григорій Юхимович доглядає у нас за незгасними лампадками,— вирішує імператор і самодержець всеросійський.

XXV

Вночі побіля березняка загорілися панські ожереди. Високі і довгі, красиво опорядковані скиртоправами, вони окреслювалися на хвилях просвітленої темряви, мов каз-

---

¹ Распутін.

кові кораблі, яким заманулося на золоті парусів підня-
тись до неба.

Над селом закружляло тривожне бемкання великого
дзвона, і під його мідні зойки хати, вулиці, дерева й кри-
ниччі журавлі обволікалися густою кривавою повінню.
Навкруги зарипіли двері, ворота; люди, освітлені огнем,
жадібно вбирали очима звичайне малювання цієї осені,
але ніхто, крім панської челяді, не побіг до ожередів: не
своє ж, а панське горить.

— Чи не Левко зі своїми верховодами подарував пано-
ві червоного півня? — розгадували деякі дядьки.

— Може, й Левко. Пан почастивав його свинцем, а він
віддячує вогнем, — не бути ж в боргу чоловікові.

— Хто б не підпалив, а славно горить.

— І шкода: стільки б підстілки було для худоби. Треба
слухатись комітетчиків: скоро кожна галузка буде нашою.

— Завтра чи позавтра будемо ділити?

— Наче завтра.

— Коли б то скоріше.

— Чули, тепер і Терентій Плачинда всю ніч кружляє,
немов крук, біля своїх півскиртків.

— І він дочекається червоного півня. З рушницею
кружляє?

— З берданкою: А сокиру тримає за поясом.

— І Окунь з яничаркою ходить.

— Та й на Шмалія безсоння напало.

— Дивіться, а пан таки вийшов із палацу, до басейну
йдуть.

— Заманулось і йому подивитися. Кумедія, та й годі.

Справді, Аркадій Валеріанович гордовитою ходою, на-
чеб і не його добро пересівалося й чорніло на золотих
решетах, підійшов до басейну, з якого підводив широку
закривавлену пащу чавунний змії. Пан схрестив руки на
грудях і довго-довго дивився на пожежу, потім так само
рівно попрямував до веранди і зник за її переливчастим,
немов розплавленим склом.

А трохи перегодя, коли від пожежі залишилися тільки
червоної віхті на хмарах, з шляху почулося шалене тень-
кання дзвоників. То зі свого стану мчали на пожежу при-
став і судовий слідчий, а за ними давилися курявою чоти-
ри кінних стражники.

— Оце мчить становий, аж осі горять, — зразу ж доди-
вились дядьки.

— Гляди, й почне пристав і слідчий пригашувати ватру.

Але тільки начальство і стражники добралися до місця пожежі, як від другого краю села загорівся новий ожеред. І це зовсім розвеселило хліборобів:

— Просвіщають доріжку начальству, щоб воно це заблудилось.

— А в Заливанщині дядьки помічника пристава і двох урядників порішили.

— Туди їм і дорога. Може, й цих вода уміє...

Селом знову скажено пролетів тарантас і вершники. Вони домчали до свіжого вогнища, закружляли навколо нього, в цей час біля Бугу зітхнула вогнем скирта сіна: вогонь грався у піжмурки зі своїми ворогами.

Світанням, коли нарешті погасли пожежі і люди розійшлися по домівках, становий, слідчий і стражники вдерлися до хати Левка Щербини. Вони разом накинулись на чоловіка, обнюхуючи його, мов собаки.

— Чого від тебе так димом несе? — одразу ж визвірився становий.

Левко посміхнувся, повільно розтулив уста:

— Смаленому завжди звідкись вогнем чи димом пахне.

Пристав скипів:

— Ти, сучий сину, про що говориш!?

Левко гордо підвів голову:

— Я не сучий син — у мене батько й мати є.

— Не забивай баки: чого від тебе димом чути?

— Дим ви принесли в мою хату, — сміливо відказав Левко. — Краще себе обнюхайте.

Пристав і слідчий переглянулись: від них справді, наче з комина, несло димом. Але через якусь мить, і не допитуючись нічого, і слідства не пишучи, начальство забило чоловіка в кайдани й потягло на вулицю. Христина, голосячи, кинулась за Левком, а він підняв кайдани, опустив їх через голову на шию дружині і незручно пригорнув її до себе:

— Не журися, серденько, така вже, видать, мужицька доля... Де не буду і як мені не буде, стоятимеш ти в моїх очах. Чуєш, Христинко? — сказав майже пошепки.

— Чую, Левку, — забилася головою на його грудях...

Чоловік пильно поглянув на дружину, примружив повіки і лагідно і сумно посміхнувся.

Стражники з двох боків рвонули чоловіка від жінки. І Левко, щоб не вдарити Христину казенним заліз'ям, обережно підніс над її головою кайдани і вперто попрямував до чужих людей і коней, повільно думаючи, як обдурити їх на своєму найстрашнішому ярмарку.

А вранці люди, як бджоли вічко вулика, обліпили зборю. Тільки на ганку сьогодні стояв не Окунь з соцьким і десяцьким, а комітетчики: Олександр Палійчук, Лесь Якубенко і Мар'ян Поляруш. Над ними і над найближчими хліборобами тріпотів од вітру й людського подиху червоної прапора. На крайній східці ганку став рослий Палійчук, підняв угору велику, вогнем і залізом печену та рубцьовану руку, і навколо почав стихати гомін.

— Люди добрі, громадо велика! — Палійчук довгим поглядом охопив забитий майдан, і чоловікові враз перехопило і подих, і всі слова, які він виношував не один день і не одну ніч. От і розкотились вони чи вкипіли біля серця, і Палійчукові стало страшно: що ж йому сказати?

А велика громада дивилася сотнями очей і чекала тепер від чоловіка, як чекали їхні прадіди, діди і батьки одного чуда — землі.

— Говори, Олександр, не соромся, люди чекають, — підбадьорив його Мар'ян і сам почув, як під його повіками захищала бісова комашня.

Палійчук повів плечима, і тільки тепер на пам'ять почали приходити оті слова, що як в'язь в'язалися усі останні дні. Правда, щось із них і забулося, та дарма, потім згадається.

— Люди добрі, хочемо з вами говорити про життя і що воно таке. Риба, щоб жити, має воду, птиця — має небо, а людина повинна мати землю. Ось вона й лежить перед вами, — показав рукою в осінню далину. — Але вона не ваша, а однієї людини, що зветься паном. Так було до сьогодні, але так не буде, коли ваша воля, з сьогоднішнього ж дня. Якщо ви всі пристаєте на це, то зараз же підпишемо громадський приговор, — і він підняв угору листки паперу.

Люди сколихнулись, мов повінь, заговорили, загалакали:

— Пристаємо, Олександр! Пристаємо!

— Всі даємо згоду!

— Читай приговор!

А потім, коли громада трохи втихомирилась, на ганок протиснувся Григорій Волошин, скинув стареньку шапку і переривчасто заговорив:

— Люди, велике слово «громада». Але й приговор треба писати по закону, щоб і комар носа не підточив. Хай наш приговор підписують і комітетчики, і громада, і ста-

роста, як законна власть, щоб він потім не рвав, як пес, і наші литки, і душі. От як я думаю!

— Хай і він підписує!

— Салом каші не збавиш!

— А є він тут чи повіявся десь?

— Я осьдечки,— обіззався побілілий Окунь.— Але такого приговору підписувати не буду.

— Як це будеш? — знову сколихнулися люди.

— Підпишеш, голубчику, або й звідси додому не дота-рабанишся: на грязь змісимо.

— А то, гляди, ще й до твоєї земельки доберемося! — обурилась громада й почала виштовхувати Окуня до ганку.

Слітнілий, розпатланий і жалюгідний у своєму латапо-му-перелатаному кожусі, він добрався до ганку, вхопився обома руками за потрісканий стовп і низько опустив голо-ву, немов грішник з церковного малювання.

Палійчук презирливо подивився на Окуня, на його ско-шене око, яке начеб трималося на сітці прожилок, сплю-нув спересердя, щось дописав у приговор і голосно почав читати. Слова, мов добрі птиці, кружляли над людьми, тріпотіли крилами надій, розстелялися своїми наділами і нивками, але вони ж клювали й клювали по голові Оку-ня невблаганними дзьобами.

«Тисяча дев'ятсот п'ятого року... жовтня місяця ми, нижчепідписані селяни-власники села Медвиц, що зібра-лися на сільський сход по громадським ділам в присут-ності свого законного старости Окуня Дениса, сина Воло-димирового, постановили: забрати від нашого пана Стад-ницького Аркадія, сина Валеріанового, всю землю, орну й неорну, і розділити її порівно між людьми. Іще поста-новили забрати в пана і маєток, і економію, а також рухоме й нерухоме добро, що потрібне для обробітку зем-лі. Коли ж пан забажає сам працювати біля землі в на-шому селі, то дати йому пайку, як і всім хліборобам, а також реманент і худобу...»

Слова, немов чарівне зерно, впали в хліборобські душі й почали проростати ясним блиском в очах, добрим ту-манцем видінь, задумою. І хоча Палійчук закінчив чита-ти, але люди ще до чогось дослухались. Дослухався до цієї мовчанки і Палійчук, бачачи, як міниться перед ним селянська хвиля.

— Ликсандрє, ще прочитай про землю,— тихо попро-сив його Матвій Боцюн, який і сюди прийшов із веслом.

— Прочитай, прочитай, Олександрє, про землю,— зразу ж попросило кілька голосів.

— Так тут же усе про землю.

— То й катай усе.

Олександр знову прочитав приговор, і ще дужче сколихнулися селянські голови й голоси:

— Оце по-людському і по-божому!..

— Коли ж будемо землю ділити?

— І пана ми не зобиджаємо, як він зобиджав нас.

— Хай тепер і він погосподарює не на тисячах, а на десятинках.

— Ой погосподарює він лозою по наших спинах.

— Не каркай!

— Минулось панське царство, мужицьке настає.

Мов до причастя, схиляючи голови, люди підходили до приговора, скидали шапки і руками та грудьми видавлювали під ним якісь на коріння схожі закарлюки, або ставили хрестик, чи прикладали пальця й полегшено зітхали, неначе після важкої роботи.

А потім знову у підсиненім повітрі затріпотів червоний прапор, і селяни, стиснувшись навколо нього, пішли до панського палацу. На смерть переляканий воротар одразу ж змізернів перед людьми і довго не міг попасти ключем у замок. Нарешті клацнуло залізо. Услужник улесливо, наче перед великими чинами, відкрив людям чавунні ворота й поніс отерпле тіло у палац.

Поки біля басейну ставили засмальцьованого з челядні стола й зачовгані стільці, з палацу супроводжуваний сотнями цікавих, споважнілих і хмурих очей вийшов Аркадій Валеріанович. На блідому обличчі пана злегка тіпалась його химерна підкова щастя. Аркадій Валеріанович відчував це, але не міг оволодіти собою і раз по раз тягнувся пальцями до щік, але й пальці не могли заспокоїти їх.

Не знаючи, де подіти занепокоєні руки, він в підкреслено гарному вбранні стає напроти сірих і темних, погано зодягнених, здебільшого босих, дядьків, дарма що тепер ранковий холод охоплює землю. Пан уже не може вловити своїм зеленкуватим поглядом скремих облич, неначе навколо нього стоять не селяни, а їхні грізні тіні.

Чого вони хочуть від нього? Його душі чи його землі? Скоріше землі... Ще будуть вони гризти її, мов камінь, а запивати своєю ж кров'ю... Хоча гріх зараз думати про кров, коли власне життя тримається на соломинці.

Стадницький не витримує колючих поглядів дядьків,

примружує очі, опускає голову донизу і бачить темні, землею пересушені ноги, покалічені пальці, позбивані нігті. Куди ж йому очі подіти? До пана підходять Палійчук, Якубенко і навіть Поляруш. Невже і цей, найкращий косар, пішов у бунтарі? Чи ж змінив косу на піж?.. Обличчя верховодів ніби не віщують смерті, не вимагають крові. І це вже легше. Палійчук підходить впритул і не вклоняється, а стоїть, наче з рівнею, і чітко говорить:

— Пане, громада наша одностайно вирішила забрати у вас землю...

— Забрати? — наче здивувався Аркадій Валеріанович, чуючи дроз у душі і ногах. — За яким це законом, Олександрі? — опустився на стілець.

— Послухайте, за яким! — і Палійчук голосно, для людей і пана знову почав читати приговор. Але його нежданно перебив Лесь Якубенко.

Він, червоніючи, обуреним поглядом зміряв Стадницького, який од хвилювання гнувся й погойдувався на простому челядинському стільці.

— Встаньте, пане, коли громада говорить з вами!

— Таки встаньте! — ствердив і Матвій Боцун, у руці якого вже набіло просохло весло; до нього прилипло кілька цятток луски.

— Навіть встати треба? — знову здивувався Аркадій Валеріанович і затремтів од образи. В його мізку заворушилася кров, але він підвівся перед громадою, тримаючись обома руками за стіл.

Палійчук прочитав приговор і запитав пана:

— Все прослухали?

— Все.

— Вам залишити пайку землі? Може, будете жити в селі?

— Не треба, — глухо відповів Стадницький, не бачачи ні громади, ні Палійчука, бо перед очима ворушилася і пропливала сіра каламуть.

— Тоді отут підпишіть, пане, свою згоду, що ви по доброму зрікаєтеся землі і добра.

Стадницький подумав, сліпо поглянув на людей, закусив примхливі, з вигнутою ниточкою болю уста й, ще нижче нагнувшись над столом, красиво вивів своє прізвище. Воно вдине виділялося гарним письмом серед гудзькуватих селянських закарлюк.

— От і все, пане, — глянув йому в вічі Олександр Палійчук без насмішки і злоби.

Стадницький зітхнув, почувуючи, як невидима вага противно перехитує ним.

— Мені можна йти?

— Як вам бажається. Не боронимо.

І пан, неначе у тумані, боячись на щось напоротись, пройшов біля хліборобів, що вже розтікалися по двору, челядні й нетерпляче заглядали до палацу. Біля чавунної брами Аркадій Валеріанович побачив Чайчиху, яка тепер стояла без своєї торби. Пан моторошно здригнувся й поліз рукою до гаманця, але одразу ж передумав: чи прийме сьогодні старчиха гроші від нього? Вона, може, й про нього думає, що він уже старець. І це паскудне слово, яке, мов камінь, впало у вимолочену середину пана, виштовхнуло холод оціпеніння й натрусило у душу краплин люті. Він стиснув кулака в кишені й майже бігцем вискочив на вулицю, думаючи якнайскоріше добратися до губернатора, навколішки виблагати в нього козаків чи драгунів. Він ще покаже оцьому бидлові і землю, і підписи. І неждано біля плоту його наздогнали селянські голоси:

— Чи ж треба, хлопці, випускати пана? Йй-бо, він ще привезе торбу лиха і мішок біди.

— Може, таки зупинити?

— Хай хоч бариню затанцює на відході!

Люди зареготались, хтось затупотів ногами, наче хотів погпатися за паном, а він, зіщулившись, подався до Салогана, в стайні якого про всякий випадок стояли найкращі жереби. Аби тільки вискочити на якогось верхівця...

XXVI

Люди орють землю, а літа — душу. Ох, і переорапо її, оцю мужицьку душу, і вздовж і впоперек, та на такі ж клапті, що не всякий втямить, як вона тіла тримається. Але тримається, мов іскра у кремені, бо має на своїй болючій пожмакованій основі кілька росинок надії. І вони все життя то вруняться, мов тиха пшеничка, то туманцем тремтять, то сльозами крижаніють. І дарма, чоловіче, що в когось на полі росте хліб, а в тебе від чужої праці виростає горб, ти все сподіваєшся, що життя переіпакшиться і ти будеш мати свою нивку і якесь щастя.

І от довічна твоя надія — твоя земля — лежить перед тобою і ледь-ледь бринить потемнілою стернею. Але кращої музики, як ця, ніколи не чув Мар'ян. І в церкві не вражали так його великодні хори, як сьогоднішнє ше-

лестіння стерпі: це земля розмовляла із ним, широко, на два кінці розмотувала сувій його життя — те, що було, і те, що буде... Коли б Фросина дожила до цього дня! Як би вона раділа, і плакала, і притулялась би головою і устами до його грудної западинки.

Мар'ян добрими і сумними очима вбирає надвечір'я, хрестом опускається на землю, припадає до її грудей. Він чує її обличчям, руками і серцем і довго-довго мовчить, а потім починає розмовляти з стернею, втішаючи її, що на́рік тут буде червона пшеничка, що він сам її посіє, сам буде доглядати і косити. Він побачив себе косарем на своєму полі і на неголеній щоці відчув сльозину. Чого б їй сочитись тепер? Люди вибрали його комітетчиком, а він вологу в торбинку збирає... А може, це його душа, мов чиста дівоча сльоза, спадала на землю?.. І знову розмотується перед чоловіком сувій життя, а найкраще бачити на ньому себе косарем.

Вже й осінній вечір, нерівно перехиляючись підхмареними краями, трепетно опустився на поле, а Мар'ян не йшов із свого ґрунту, неначе до нього оце приростав. Він крізь свої думи й видіння прислухався й прислухався, як над шляхом шелестіли останнім листом старі липи, як у їхніх дуплах співуче ворухився вітер, як по той бік сивої дороги погейкував чоловічий голос: там поміж небом і землею рухались і рухались два живі вогники. То Євдоким Юренко приліпив на розкішні роги волам дві свічечки й при їхньому тремтливому світлі орав на зяб свій наділ, бо ж чом тепер чоловік не кум королю?

Далі Мар'ян почув, як через поле забився в радості й смутку голос Василя Величко:

— Оце ж, діточки, наша земля. Дивіться, надивляйтеся на свою матір.

— Назовсім наша? — перепитало якесь дитя.

— Назовсім, дитино. А нашого несамовитого батька нема та й нема.

— Чого ж він, мамо, несамовитий?

— Бо по Адесах вештається, а й не знає, що в нас є свій наділ.

— Мамо, а солодкий горох ми посадимо тут?

— Кому що, а тобі горох, — засміялася молодиця. — Посадимо, все тепер посадимо.

Мар'ян, посміхнувшись, радісно підвівся з землі, ще оглянувши її, перейшов шлях і попрямував до Євдокима Юренка. Як гарно перестояним полином запахла рілля

й потривожені стерні, як до болю солодко заскрипіло тепер вербове ярмо і заколивалися два маленькі вогники, плачучи восковими сльозами.

— Гов, гов, бики! — зупиняє худобину Євдоким і виходить з борозни поважний, із святом на всьому зарослому обличчі.— Це ти, Мар'яне?

— Та наче я.

Євдоким підходить ближче, в його очах тепло гоїдаються вогники свічок.

— Не хочеться, Мар'яне, додому йти? — значуще посміхається доброю посмішкою.

— Не хочеться, Євдокиме.

— Що й казати... земля..

— Земля.

І стоять собі двоє людей біля двох вогників, що тремтять на рогах волів, додивляються до чорного розливу ріллі й мовчать, та все їм зрозуміло, що думає кожний.

— Тобі, надійсь, чоловіче, худоби треба? — згодом питається Євдоким.

— Таки треба.

— Виорю своє, а потім Давидові й тобі пособлю.

— Спасибі.

— Спасибі не відбудеш. А чом з економії не взяв собі хоча б лошати чи бичка?

— Мені теличка припала, породиста. Може, дождуся якоїсь ложки молока.

— І це добре. Але тобі, як комітетчикові, й воли можна було б узяти.

— Ми не схотіли, щоб ніхто про комітет лишнього не сказав.

— Дивись, з правди починаєте. Отак і повинно бути. Жаль, що раніше не взяли землю: це б і посіяли щось.

— Дядьку Євдокиме, ви ще віск переводите? — весело гукає з шляху Давид Левенець.— Не гаснуть свічки?

— Не гаснуть. А ти що там робиш? Мети до кумпанії, коли тютюнець маєш.

— На чужий тютюнець і я курець! — і незабаром з темряви перед волами виростають Давид і Уляна.

— Ти, Давиде, наче й досі ростеш,— ручкаючись, дивується Євдоким.

— Може, й росте. Треба поміряти його прутом,— сміється Уляна.

— Наділили вам землю уже в усіх трьох руках? — питається Євдоким.

— В усіх трьох, — не ховає посмішку Давид.

— А як же тепер буде з твоїм данським способом? — таки шпигонув чоловіка.

— Нех він горить! Таланався в тому болоті, як жаба, аж у грудях від простуди жабенята заквакали.

— Ну, тепер не будеш так мучитись.

— Аби ж нічого не трапилось.

— Що ж може скоїтись? — одразу затривожився Євдоким і поклав руку на воском прогрітій ріг вола.

— Кажуть, у Проскурівському повіті вже козачня нарізає дядькам свої наділи.

— Нас не повинні зачепити: ми по закону, без різного там розбою чи убивства, взяли в пана землю, — занепокоєно говорить Євдоким. — Стадницький сам привселюдно на приговор, як на євангеліє, руку поклав.

— То з остраху, щоб його не порішили... Козачні перед тим, як пішли убивати, начальство видало по три карбованці грішми й по парі казенних чобіт... Завдаток, значить, за людські душі.

— Оце завдаток...

І після великих надій селяни посмутніли, притихли, прислухаючись, як на землю з свічечок тихо капали воскові сльози, а в липових дуплах зрідка озивався вітер. Коли Мар'ян і Давид почали збиратися додому, Євдоким простягнув руки до волів і загасив свічі.

— Для чого це? — вражено запитав Мар'ян.

— А чого даремно буду віск переводити? Може, й завтра доведеться панові землю віддавати, — зітхаючи, відповів чоловік, підійшов до плуга, вивернув його на стерню, збираючись їхати в село... Погейкуючи, він бере на шлях, і за ним, і за волами змикається темінь. А як же гарно було, коли на рогах худоби перехитувались вогники!

Через день у Медвин примчали справник, земський начальник, становий і кінні стражники. Стражники зразу ж розлетілися по всіх кутках, затарабанили нагайками по вікнах: «На сход, мужва! На сход, крамола!»

Першими на сходку прийшли Терентій Плачинда, Денис Окунь, Омелян Шмалій і ще купка однодумців. Вони попереду шанобливо несли портрет Миколи II. Справник прихильно зустрів дукачів, пальцем показав, де повісити царський портрет, і почав розмовляти з Окунем про все, що робиться на селі.

Коли зібралися люди, а позаду них підковою поставали стражники, справник з фаетона захрипів, захавкав до

громади зірваним голосом: видко, тепер кожного дня доводиться рвати горло.

— Я приїхав попередити, щоб ви, поки ще шкура не злізла з тіла, покинули гратися з вогнем, бо потім пізно буде! Ще ваше щастя, що більших безчинств не зробили. Наказую сьогодні ж до смерку повернути все, що було забрано в економії і палаці, а за кожну заорану десятину, панську чи казенну, внести штраф по двадцять п'ять карбованців. Інакше будуть його з вас вибивати козаки. А вони не тільки гроші, а й душу виб'ють...

У цей час до громади чвалом підлетів на вмиленому коні урядник і, козирнувши, подав пакет справникові. Той розірвав його, прочитав, поблід, щось сказав становому, і через якусь мить усе начальство і стражники, мов на пожежу, помчали з села.

— Десь добре припекло.

— Тепер усюди пече.

— Інакше не так би розмовляли з нами, — загомоніли люди.

Але наговоритись їм не дав Окунь. Він зайняв місце справника й крикнув поверх селян:

— То чули, люди, що чекає нас? Козаки чекають! А ті пропишуть нагайкою закон! Да так пропишуть, що сьома шкура злізе, а восьма не буде мати на чому нарости.

— З нас уже дванадцять шкур здерли, не лякай! — гукнув хтось з громади.

— А він за свою нелатану шкуру тремтить!

— Як розкапустився на всьому ганку! Більшим став за справника.

— Поговорив, Денисе, дай і іншим щось сказати, — відтер Окуня Палійчук, а біля нього стали комітетчики. — Що ж, люди, може, насправді будемо панові зносити і зводити своє добро, ще й штраф платити за те, що поле зорали?

— Хай йому біс вуглячками платить!

— А що, Ликсандре, теперечки люди по інших селах роблять? Скажи, коли твоя ласка.

— Не знаю, як по всіх, а по деяких готуються до оборони: припасують зброю, сокири, а села так огороджують, щоб ніяка гадина не прослизнула.

— Це бунт! — закричав Омелян Шмалій. — За це дорога в Сибір пахне.

— Чого нас лякаєш? Заткни каглу, ми не тороплені! — гримнув на нього Лесь Якубенко. — Хай люди самі собі, без таких адвокатів, порадяться, що їм чинити.

— Тепер і тут нам Сибір і каторга...

Люди сьогодні радилися до самого вечора, і сяк і так прикидали, що їм робити, і вирішили боронитися від напасників: копати рови, перегороджувати вулиці плотами і боронами, робити загорожі й засіки, щоб не пустити в село ні драгунів, ні козаків, ні стражників, ні чорта, ні пана.

XXVII

Селянин майже не відчуває духу поту, бо щоденно купається чи мліє в ньому. Хліборобська одежа перетлівас не стільки від часу, скільки від гарячої роси тіла. І сьогодні на плечах Мар'яна від парування солоної ропи розлізлася десятчана сорочка, вона б іще з кілька тижнів носилась, аби не так працював чоловік біля загорож.

Край села, на втовчених, мов камінь, дорогах дядьки ставили дубові чи берестові стовпи, а Мар'ян вбивав їх у землю, щосили б'ючи дерев'яною довбнею. Вона сіро кружляла в повітрі, гупала по стовпу, а Мар'ян викидав з грудей «гех!» і знову страшно розкручував довбеху, під якою аж стогнало дерево, ідучи в глибіню. Селяни лише похитували головами: де тільки й береться така шалена сила в чоловіка, товчеться ж тепер і вдень і вночі, немов на багатство збирається. А коли від гупання починало парувати все тіло, Мар'ян кидав на якусь часину свою довбню й руками перевіряв загорожі й засіки. Селяни на совість робили їх, і хотілося вірити, що й справді ніяке військо, ніяка погань не перебереться через це дерево за людськими душами. І Мар'ян, коли б міг, огороджував би не тільки село, але й всю землю від лихого помислу і ока.

Коли на плечах Мар'яна розлізлася сорочка, він здивовано поторгав рукою мокру спину, рукавом витер піт з чола, накинув наопашки свиту, передав свою довбню Давидові Левенцю, а сам втомленою ходою подався у степ до свого наділу.

Осінній степ, погойдуючи світло і тіні, лежав тепер у чорних ранах, і тільки над ними ледь-ледь курів туманець відпару, а може, то парувала темна кров переораної землі?

Мар'ян журливо подивився навколо, поглянув на козацьку й турецьку могили, на яких бавилися і стежили за шляхом пастушки, і з жалем подумав, скільки-то марно пропало люду на білому світі. Чого було отим турчинам шукати смерті в чужому степу? Чужу землю можна сплюндрувати, а жити на ній не будеш, це вже правда.

Отак і пани колись будуть за цю землю лежати в степах, бо, видать, інакше не можна.

Мар'ян зупинився над своїм, ще не зораним ґрунтом, пальцями відколупав грудочку, розім'яв її в руках, понюхав і непомітно для себе заспівав пісню:

Чорна рілля ізорана, гей, гей,
І кулями засіяна,
Білим тілом заволочена, гей, гей,
І кровію сполощена...

Так воно було, так воно, певне, і має бути. То земля боронить людину від смерті, то людина повинна боронити її від загибелі.

Мар'ян, мов осіння година, прийшов до оселі Волошинів, здійняв у сінях над комірними дверми свою косу, уважно глянув, збив з кісся й почав по-новому рихтувати її.

— Дядьку Мар'яне, а що це ви робите? — здивувався Максим, присідаючи перед чоловіком і пильно дивлячись на косу, що тепер гострим кіпцем продовжувала кісся.

— Що роблю? — перепитав Мар'ян. — Забавку на панів чи драгунів.

— Колоти їх будете? — здогадався Максим.

— Коли доведеться, то й колоти буду, нічого, дитино, не зробиш, — відповів, зібравши зморшки на чолі, й зітхнув, бо краще було б косити траву чи пашницю, аніж проливати нею хоча б і погану кров.

...Смерканням робітники цукрорафінадного заводу передали в Медвин, що на світанку мають прибути драгуни. Ця чутка відразу ж облетіла всі оселі. По хатах засвітились скорбні свічечки, заплакало жіноцтво й діти, а селяни почали, немов перед смертю, одягати свіжі сорочки. З поганенькими, бляхою полатаними або мотузочками перев'язаними рушницями, з сокирами, косами, вилами чи й просто з дрючками вони готувалися обороняти свою землю і свої убогі хати.

Перед тим, як іти на варту до своїх загорож, засідок та засіків, заходили до рідні, друзів і про всяк випадок прощалися з ними, по тричі хрест-навхрест цілувались і просили забути образи. Багато цієї ночі пролилося воскових сліз, а ще більше — жіночих. Одна тільки нещасна Домаха, Шмалієва наймичка, не журилася, а навіть з довірливою радістю лепетала: «Моткалі плідуть». Що згадувала і чого сподівалась од них її занедбана душа?..

На світанку Юрій Дзвонар ударив у великий дзвін, і скрізь у селі заворушилися люди. Драгуни риссю в'їж-

джали в село не з шляху, а від лісу. В темряві моторошно бряжчала зброя, непокоїлися коні. Ось перші вершники доскакали до краю вулиці, і раптом коні з диким іржанням і плачем почали здиблюватися, кидатися на тини й падати, скидаючи на землю своїх господарів. До нестерпної муки худоби приєдналися зойки, прокляття і лайка драгунів, які налетіли на прикопані догори зуб'ям борони. Потім почулася команда, й над невидимою ціллю сумовито заспівали кулі, продовжуючи сумирні селянські тини й загорожі.

На другому виході драгунів зустріла пострілами група Романа Волошина. Вояки відступили від неї, покинувши біля засіку троє убитих коней, бо селяни спочатку стріляли по конях, боячись проливати людську кров. І тоді Роман поміж драгунами побачив пана Стадницького. Злість закипіла в парубочому серці. Він вужем поліз попід плотом, щоб наблизитися до пана, але той, наче почувши небезпеку, від'їхав подалі.

Зустрівши такий несподіваний опір, полуеткадрон розгубився, відійшов від крайніх вулиць і отаборився на зрубі. А після полудня на допомогу драгунам сірою лавою з примкнутими багнетами прийшла піхота. Тепер військо, поділившись на купки, почало охоплювати всі виходи із села. І це зразу ж занепокоїло хліборобів:

- Люди добрі, в петлю нас беруть!
- Отак затиснуть — і смерть приведуть.
- Треба хоч сім'ї рятувати.

Хтось подав думку, що поки не зійшовся зашморг на шиї, треба тікати з села у ліси чи монастир. І за це вхопилися дядьки, а Євдоким Юренко першим почав запрягати воли, щоб скоріше їхати до монастиря.

— Усе пропало, усе, — мов з гарячки говорив сусідам. — То треба скоріше виїжджати, а потім якось-то буде...

До вечора самооборона, зрідка перестрілюючись, тримала на віддалі військо. А смерканням заскрипіли підводи, заревіла худоба, заголосили жінки й діти, і всі почали в безладді виїжджати й виходити з села, залишаючи пустками рідні гнізда.

В Синяві біля панської парні розтривожена валка розділилася на два рукави: один з комітетчиками на чолі залишився у лісі, а другий подався до жіночого монастиря: старі люди, жінки, діти й найбільш сумирні, налякані та богобоязливі селяни шукали захисту в богів.

Через якусь годину ця друга валка доскрипіла до білокамінних, із баштами, стіп монастиря. І назустріч селян-

ському смуткові поплив з церкви святий спів. Він був таким дивним і так чисто тремтів на чутливій прохолоді вечора, що потроху почав заспокоювати людські душі.

У прорізі залізних дверцят злякано вклякла з ліхтариком у руці худенька послушниця, потім вона пішла до матушки ігумені, а па людей лився і лився неземний спів, скроплював їхне горе росинами надій. Незабаром у перозкішній рясці вийшла матушка ігуменя, погомоніла з жінками, звеліла відкрити залізну браму, й селяни почали заповнювати величезне подвір'я, на якому по-господарськи стояли копиці отави, що пахла теплом осені й воску. Підїхав до брами і Євдоким Юренко, який перед цим засвітив свічечки на рогах волів. Матушка ігуменя строго подивилась на нього й коротко запитала:

— А це що?

— Святий вогонь,— зніяковів Євдоким.— У нас завжди чумаки, їдучи в дорогу, світили його.

— А в нас свічі горять перед богами, а не волами.

— То я задмухаю їх...

Люди зразу ж попрямували до церкви під захист богів, понесли їм свої сльози, благання, молитви і саморобні свічечки. А матушка ігуменя ще довго ходила подвір'ям поміж копичками й худобою і думала свою думу: чи гаразд вона вдіяла, що впустила за святу огорожу стільки грішного миру. Не сумління тривожило ігуменю, а те, що вище скажуть про неї. А з дверей троїцької церкви — найбільшої гордості ігумені — розтікався християнський спів і благання, щоб святий, кріпкий та безсмертний бог помилював нас.

На другий день люди весь час тулилися до богів. Добре, що вони кругом, починаючи з залізної брами, густо жили в білосніжному, схожому на казковий град Кітеж монастирі. Схимниці-монашки й послушниці не зобиджали селян, а з цікавістю придивлялися до них, тільки матушка казначея недобрими очима глипала на худобу і на дітей, стиха лаяла їх якимись незрозумілими словами, де щось було від церкви, а щось і від чужих ярмарків. Матері ховали від неї малечу, а дядьки остерігалися, щоб чогось не трапилося коням чи волам «з ока».

Коли люди пішли на вечерню, в монастир легко вкотився розкішний лакований фаетон, перед ним шанобливо застигли черниці. З фаетона виліз у чорній коштовній рясі немолодий і кістлявий, мов смерть, служитель церкви. Ряса на ньому коливалася, неначе крила кажана. Недбало роздаючи благословення, гість застукотів по ка-

мінній доріжці до матушки ігумені, яка і в свята була зодягнена в простеньку рясу з чорного кашеміру. Побачивши гостя, матушка зразу ж здригнулася всередині і по-чернечи віддала поясний поклін, а ще нижче, до самої землі, поклонився її золотий наперсний хрест.

Через півгодини ігуменя, спираючись на патерицю, прийшла до троїцької церкви, в яку вона вклала всю свою душу і сімдесят тисяч карбованців, і тихо звернулася до принишклих селян:

— Люди, в цей нелегкий час житейської смуті святий монастир не може захистити вас. Надійтесь і уповайте на бога. В ньому наша сила, і віра, і захист. Прошу вас зараз же їхати додому. Хай вас боронить всевишній,— і вона перехрестила людей.

В церкві стало так тихо, що було чути, як плакали перед богами саморобні селянські свічі, потім почулося зітхання, в когось вирвався стогін. Діти землі розгубленими й болючими очима подивилися на ігуменя, на мальовані стіни церкви й почали виходити з цього тихого, чорним одягом затуманеного раю.

Люди покидали богів...

XXVIII

Після монастиря медвинці з тиждень прожили в тривожних нахолітих лісах, зрідка по ночах заскакуючи в село. Сюди уже повернувся пан, правда, без жінки. На її половині оселився драгунський штаб-ротмістр, який мав погану хворобу й погані очі, а челядню зайняли драгуни. В економії вони обезславили кількох з інших сіл строкарок, на панських житах убили чотирьох селянських корів, а потім почали об'їдати й дукачів, і ті, ремствуючи, прийшли до Стадницького з проханням, що село вже може обійтися без війська.

-- А завтра знову прийде комітет виживати пана з села, а може, й присудить убити його! — гостро подивився Аркадій Валеріанович на Окуня.

— Ні, ласкавий пане, цього вже повік не буде,— на смиренному обличчі старости хижішають темні, з розкиданими прожилками очі, чіпкі і аж волохаті, вони схожі на чорні краплини павуків, що в усі боки розкинули свої лапки.— Ми тепер самі дамо з верховодами раду. Та й люди наші наварили спочатку пива, а тепер і від шуму відмовляються: гризня у лісі почалася. Мужики — це солома: швидко перегорять і швидко погаснуть. А тут ще

й хвороби взялися за дітей... баби стали наче оси і все тягнуться додому, тільки драгунів бояться.

— Комітетчиків ми любісінько внакуємо в тюрюгу — і притихне село, — в Омеляна Шмалія біля носа заворушилися гострі, мов зернятка гречки, вісники.

— Вийдуть драгуни, то і люди зразу ж повернуться, з одною душею повернуться, і вже їм не до бунту буде: з поклоном підуть панові зносити і добро, і штраф. Але нехай ласкавий пан тримає в своїй економії кілька чеченців, не завадять вони, — обережно порадив Терентій Плачинда, який тепер аж перепався, бо роботи було до синього смутку, а наймити гуляли в лісах.

— Хай навіть усе знесуть, а безкарно їхнього злочинства не можна попустити, — строго відповів пан.

— А хто ж каже безкарно!? — загомоніли разом. — Буде кара, ще й велика, але чого нас має карати військо?

— Добре, я поміркую над цим, — задумано сказав Стадницький, якому теж надокучили драгуни: через них порозбігалися з економії й челядні всі жінки та дівчата, навіть їсти не було кому зготувати. Він відпустив дукачів, а сам вийшов на забруднене, давно не метене подвір'я, що пропахло кінським потом і гноєм.

Подзвонюючи шпорами і волочачи по землі шаблю, до нього поволі клеїняє слизькогубий, з качиним носом штаб-ротмістр. Стадницький з внутрішньою огидою простягає руку своєму захисникові, бо знає, яка хвороба їсть його алкоголем розріджене тіло. Хоч би він старався не дихати в обличчя, коли розмовляє. Але штаб-ротмістр не тільки обдавав знайомих своїм гнилим подихом, а й при всякій нагоді ліз з поцілунками і з усієї душі радів, коли хтось із офіцерів підчеплював ідентичну хворобу. Скоріше б позбутися цього захисника, який носить в душі, напевне, тільки два почуття: пристрасть до чарки й гиденької помсти — хоче, щоб усі люди мали погану хворобу.

— Аркадію Валеріановичу, ви не знаєте Христини Гордієнко? — гаркавлячи, посміхається рідкими очима, у верхніх кравчках яких густіше зібралася нахабність. — Говорять, що це найкраща квітка вашого села?

Аркадій Валеріанович мимоволі здригнувся:

— Ні, не найкраща.

— Жаль. А я хотів за нею послати в ліси своїх орлів, — сміється штаб-ротмістр, який давно переступив межі пристойності. — Ви сьогодні, здається, не в дусі?

— Ні, я все думаю над одним питанням.

— Все над тим же? — засміявся «ваше благородіє», який уже і в снах бачив себе за експедиції по селах «вашим високоблагородієм».

— Так, все над тим же, — сухо відповів Стадницький, не терплячи нахабного сміху штаб-ротмістра.

— Спаліть усі мужицькі хати — і тоді менше буде вам над чим думати, — знову регоче офіцер. — Хочете, я сьогодні ж візьмусь за це діло? Такий фейерверк влаштуємо, що любо глянути буде. — Штаб-ротмістр уже робив такі фейерверки в інших селах, але йому ще не доводилось зблизька убивати мирних людей, і не знав, як воно вийде в нього, бо його чогось нудило, коли бачив кров. А от палити хати — це миле і приємне діло.

— Все спалити — забагато буде. Щось треба інше придумати, — Аркадій Валеріанович збирає складки на чолі і йде з штаб-ротмістром до кабінету на ділову розмову...

Цього ж дня, по першому сніжку, драгуни виїхали з Медвина, а надвечір в село почали входити і в'їжджати змучені люди. Радісно замукала худоба, поспішаючи до своїх ясел, наче в танці, закружляли собаки, навіть кури зраділи, збиваючись в'язками гребінчиків біля порогів. Але найменше раділи люди, не знаючи, як вони стрінуть завтрашній день. Одначе зразу ж над вулицями й городами запахло димом, ожили вогнями вікна, а проти них червоною комашнею заворушилися сніжинки: зимовий вечір усе ткав і ткав над селом свої полотна, і вони ніжно спадали з невидимих верстатів на прихоплену морозцем землю. Як славно виділялися на ній у новеньких одяганках хати, як гарно розцвітали холодним квітом вишневі садочки, як по-молодецьки збивали набакир смушеві шапки оті стовпи, що, мов парубки, стояли біля воріт. Ткаля-зима не жаліла свого добра, і під її тихе снування глибоким сном заснуло намучене село.

І нагло в його сон увірвалося бемкання великого дзвона. То простоволосий Юрій Дзвонар великим серцем дзвона бив на сполох, неначе волав своїм стривоженим серцем, щоб люди рятувалися від нового нещастя.

Сьогодні чогось не спалося хлопцеві, і він, думаючи про всяку всячину, а найбільше про Христину, вийшов аж за село, і тут почув, як шляхом затупотіли коні й забряжчала зброя. Юрій догадався про все, що духу кинувся до дзвіниці. Дорогою він загубив шапку, але навіть не нагнувся за нею. Коли ж добіг до церковної огорожі, драгуни вже з кількох боків оточували село. Парубок щосили

ударив на гвалт. Бемкання дзвона відразу озлобило штаб-ротмістра, він підвів погляд на дзвіницю, притримав коня, обернувся до драгунів:

— По дзвіниці вогонь!

— Ваше благородіє, це ж святе місце! Це ж дзвіниця! — витріщив на нього булькаті очі заспіваний унтер-офіцер.

— Там крамола засіла! Вогонь!

Недружно пролунав залп, другий, третій.

І дзвіниця наче застогнала, а дзвін її ледь-ледь забринів смутком, як підбита птиця крилом. Юрій тихенько зойкнув, зітхнув, приклав руку до грудей і почув, що крізь його пальці просочилася кров. Він хотів ще потягнути мотуза, напружився і таки потягнув, але важке металеве серце ледве дійшло до обідка дзвона.

«Он воно як», — з жалем подумав хлопець, і в нього, мов колос, підігнулась голова. Тримаючись за мотуза, він почав осідати, вже не руками, а вагою тіла нерівно б'ючи у дзвін, який тепер майже не відчував свого співучого серця: не бемкав він, а стогнав. І під цей стогін чути було, як з верхньої розсохлої підлоги дзвіниці цебеніла кров й обзивалась на нижній підлозі...

Зося Романовська зразу ж по благанні дзвона збагнула, яке горе падає на неї з цими притихлими мідними звуками. Дівчина скрикнула, оглянувшись навколо і кинулась до дзвіниці, а вслід за нею майнув і брат Костя...

Коли люди спросоння повибігали з осель у двори й на вулиці, вони побачили кілька вогнів, але не за селом, а в селі. Тепер палали не панські ожереди, а селянські хати, що стояли ближче до зборні. Вже дехто розібрав, що горіли Олександр Палійчук, Лесь Якубенко і колишня хатина Мар'яна Поляруша. Так і не дочекалася вона свого купця, а дочекалася палія. Очевидно, хтось виказав Мар'яна, а драгуни й не розібрались, що хатину комітетчика вже давно купив Терентій Плачинда.

Вулицями, мов загубивши голови, гасали десяцькі, панська челядь і соцький.

— Гей, скоріше до зборні!

— І не думайте втікати: кругом драгуни!

— Хто не вийде — прощайся з життям!

— По списках будуть викликати!..

Вибігла на подвір'я й Василина Величко. Сніги, що переганяли по своїй щойно зітканій сорочці криваві й чорні тіні, налили страхом і болем очі жінки.

— Василю, до зборні! — з воріт гукнув довгий десятицький Хома, перед яким коливалася ще довша тінь.

Жінка зойкнула, побігла до хати, подивилася на постіль, де ще спокійно спали її діти, зняла з стіни образ божої матері і з ним вийшла на вулицю. Сніжинки зашехртіли по срібних шатах образа, який Василюна й досі не спромоглася осклити. До молодиці підійшла аж темна з печалі Христина.

— Ходімо разом, Христино. Хай нас божа матір береже від лиха і наглої смерті,— зручніше підняла поперед себе образ, що аж бринів од дотику сніжинок.

Мов на страшний суд, з плачем і голосінням сходились люди до зборні, навколо якої, охоплюючи юрбу, гарцювали драгуни. Біля них тиснулася купка багатіїв з Окунем на чолі, який сьогодні, наче в яке свято, красувався у новому кожусі.

Ближче до драгунів стояли Олександр Палійчук, Лесь Якубенко, Мар'ян Поляруш і Роман Волошин. Ще в лісі, коли хлібороби поверталися пазад, вони вирішили взяти на себе всю вину, щоб як-небудь захистити село. Незабаром від панського палацу з взводом драгунів, хизуючись, прискакав штаб-ротмістр. Він з коня театралью нахилився до Окуня, щось гаркаво запитав його. Староста ствердно кивнув головою. І тоді штаб-ротмістр випростався, ствердив, завченим рухом кинув руку на ефес шаблі, вириваючи її з піхов. Свиснула шабля, і вишневий відблиск одразу ж заколивав на її щучому тілі. На майдані похололи люди... В їхніх вухах скреготало коротке вищання криці й потріскування вогню, який, здавалося, розпорював у хатах кожну деревину.

— На коліна, сволото! — пронизливо крикнув штаб-ротмістр.

— Чого ж, пане, ми сволота? — неждано для всіх вирвалося в Мар'яна Поляруша, і він ступив крок наперед до офіцера.

— Ти, мерзотнику, ще й питати будеш!? — штаб-ротмістр пришнорив коня й заніс шаблю над головою Мар'яна.

Люди зойкнули, а Мар'ян увернувся від шаблі й зі всієї сили вдарив кулаком по голові офіцерського коня. І нелюдська міць чоловіка зробила своє діло: з вух коня хлюпнула кров, він поточився і почав осідати на задні ноги. А в цей час булькати унтер-офіцер збоку підскочив до Мар'яна з піднятим клинком, на якому грав відблиск огню. І Мар'ян не встиг увернутися від удару. Чуючи

свою смерть, він охопив руками голову, пригнувся. І криця з посвистом опустилася на руку чоловіка, а з неї одразу ж упало на сніг три пальці: мізинець, безіменний і середній.

Олександр Палійчук голіруч схопив унтер-офіцера в оберемок, стягнув його з коня і вдарив чоботом у груди. А штаб-ротмістр вигукнув якусь команду. Селяни добрали з його покалічених слів лише одно: «Плі!..»

По-собачи клацнули затвори, гримнули постріли, і в зойках та стогоні, як темна імла, заколивалися люди.

— Ой що це, тітко Васи...— злякано вирвалося у Христини, коли вона побачила на своїй хустці кров.

Але Василина вже безвільно, без жодного крику опускалася на сніг, де, похитуючись, сторчма стояла засніжена божа матір зі своїм дитям. Біля неї лискучими гніздами червонів сніг.

— Ой ті...— ще схлипнула не грудьми, а кров'ю Христина, потягнулась рукою до шиї, якось рвонула коралі, і вони, розсипаючись, загуділи в її вухах, неначе джмелі, а в очах молодиці з одного боку вималювався луг з джмелиним гніздом, а з другого — червоні сніги. Що ж це робиться з нею? І Христина падає в гарячий морок...

Напевне, здригнулася і прогнила душа штаб-ротмістра, коли він побачив біля образу божої матері в крові двох ялінок. Офіцер перевів далі погляд, але й там корчилось, стогнало на снігу кілька чоловік, а біля них тепер, без команди, падало на сніг село. Штаб-ротмістра занудило видовисько крові. Він скочив на свіжого, підведеного ад'ютантом коня й без жодного слова помчав до палацу Стадницького. За ним, неначе вогнем прополоскане марево, полетіли драгуни, а на майдані залишилися роз'єднані люди і купка дукачів, які щойно тиснулися до драгунів.

Роман першим нахилився над Христиною. Вона незручно розкинулася на притолоченому снігу, що підтанув від її крові. Голова молодиці нерухомо лежала на підігнутім лікті, і тільки сніжинки, набиваючись під повіки, ворушили її довгі вії, на яких крижаніла сльоза.

Так невже це та Христина, яка ще недавно під пучком місячного сяйва безтурботно снувала й на підковах ковзася по льоду? Так невже це він її, ще дівчинкою, якоїсь зимової ночі пахвалювався посадити на своє плече?.. За які ж гріхи вона своєю кров'ю розтоплює сніг? Уся-уся вина і її, і Василини, і його, і всіх людей тільки в тому, що вони народилися хліборобами, що вони хлібом годують світ, а самі не мають його...

Тяжкий біль безжалісною лапою зчавлює парубоче серце. Роман стає на коліна, бережно підіймає на руки Христину, притуляє її до свого плеча і несе подалі від цього вогнем і кров'ю залитого майдану. Поруч із ним люди понесли Василю і її образ, який так і не пособив молодниці, може, за те, що вона не спромоглась заскрити його.

Обох жінок спочатку занесли до хати Величка. Роман поклав Христину на лаву, чуючи, як по його руці м'яко сповзає вже нахолола коса. Коли в хаті під плач дітей і жінок засвітилися скорбні свічки, він раптом з острахом побачив сльози на образі божої матері. Вони тремтіли на її обличчі і на срібних шатах. «Та це ж сніг розтає...» Роман стиснув рукою голову і знову підійшов до Христинки, поправив її коси, поправив її руки, на яких виділялись рубці нелегкої економської роботи.

А в хаті ридали жінки, надривно голосили діти, припавши до своєї матері, і тихо плакала божя мати...

XXIX

На іскристій карті снігів, по краях облямованій рухливими тінями, виростав хутірець Кароля Романовського. Степан Васильович пригадує, як він тут ще в минулому році топчійкою вибивав із зілля карасі й щупелята, і в грудях чоловіка прокидається те тепло, яке, здавалось, назавжди вибрав камінь в'язниці.

Пробиваючи щіпком хрустку, підрум'янену місяцем скоринку снігу, Степан Васильович бадьоріше прямує до хутора. А від нього вже рукою подати до Медвина. Як тепер там люди живуть? На чоло лягають зморшки — згадуються давніші клепті подій, і вони відразу виточують із душі щойно народжене тепло.

На місяць набігла прозора хмарка, він розрізав її своїм череслом і ще ясніше замерехтів у тополях, які, здавалось, поспішали зустріти чоловіка. З їхньої кори і співучих гілочок вже обтрушується передвесняний подих.

Ось і ставочок заграв кружатками льоду. Еге, та на ньому хтось нещодавно ловив рибу. Степан Васильович, придивляючись, обережно нахиляється над ополонкою, яка ледь-ледь затягнулася крихкою плівкою льоду, під нею навскісно стоїть щука і майже непомітно ворухить поплавцями і пащею; в темному оці рибини холодною порошинкою тремтить відблиск чи то місяця, чи крижаної плівки.

Степан Васильович обережно кладе на сніг свій грушевий ціпок, опускається на коліна і легенько підводить руки до ополонки. Блискавичний удар, руки обпекла скоринка льоду, але пальці міцно затисли рибіну й викинули її з води. Щука забилася, затрепетала хвостом, розкрила гострозубу пащеку, а вчитель радісно засміявся.

— Не все ж хижакам панувати! — сівши навпочіпки, чоловік, мов на якесь диво, поглядає на рибіну і тільки тепер остаточно відчуває, що темне громаддя в'язниці, будь воно тричі прокляте, залишилося позаду. Потім Степан Васильович знову підходить до ополонки, косує очима, але біля її країв, окрім скалок крижаної плівки, нічого нема.

Що ж, не завадило б щучку спекти на вуглячках, як це вмів робити Матвій Боцюн. Де він тільки тепер? Чи на Бузі рибу ловить, чи в тюрязі чманіє за те, що сказав панові встати перед людьми... Як хочеться скоріше побачити знайомих і рідних людей, досхочу погомоніти з ними, може, когось підбадьорити, а з кимось і пісню заспівати, коли ще село не розучилося за цей час співати.

Степан Васильович кидає припорошену щуку прямо в кишеню благенського, на риб'ячій хутрі пальтечка, зручніше поправляє свою смушеву парубоцьку шапку й протоптаними, глибокими, мов дупла, слідами підіймається до хутора. З правої руки до чоловіка тягнеться розлогий кущ ліщини, а на ньому тихо ворухнуться довгасті роздвоєні сережки, в яких ще дрімає цвіт. Не доходячи до перших дерев саду, учитель здивовано зупинився: в Каролівій зимарці світилося світло. Очевидно, рибалки ще не встигли піти додому, і це зовсім добре. Вчитель підходить до скосбочених дверей і пальцями натискає на клямку. Вона клацнула точнісінько, як тюремний ключ. Аж здригнувся чоловік. У зимарці затупотіли чиїсь кроки, потім з порога обізвався сполоханий дівочий голос:

— Хто там?

— Це ти, Зосю? — дивується вчитель.

— Ой Степане Васильовичу! — радісно і лячно скрикує Зося. — Це ви?!

— Я. Може, до оселі проти ночі пустиш, бо душа домерзає.

— Зараз, зараз, Степане Васильовичу! — Зося кидається до дверей, деренчить дерев'яним засувом і впускає вчителя в зимарку. — Заходьте, заходьте до нас.

— А скільки ж вас тут? — сміється учитель.

— Двойко,— піби соромлячись, проспівала Зося.

— Ти і Костя?

— Ні, я і... Юрко.

— Який Юрко?

— Мій, Степане Васильовичу,— тихцем прошепотіла дівчина й приклала пальця до уст.

Учитель тільки очима лупнув, а з зимарки вже назустріч йому іде, осміхається буйночубий Юрій Дзвонар. Як поблід і схуд хлопець, та й круті плечі його наче осіли.

— Юрій, ти живий?! — бережно обіймає вчитель Дзвонаря, й вони тричі хрест-навхрест чоломкаються.— Живий, шибенику?

— Зося виходила,— кидає всім чубом у бік дівчини.— Повинен був дуба врізати на дзвіниці, а вона мене з Костею витягла звідти. Ну, та, дякуючи їй, і скриплю потроху. Бачите, навіть ложки вирізую,— показав рукою на покриту стружкою долівку, де лежали свіжовистругані ложки, прості й з рибою на держаку.— Тяжчої роботи поки що не можу потягнути.

— Молодець, Зося,— вчитель шанобливо поглянув на красуню, яка, пригнувшись до груби, щось помішувала в тому горняткові, в якому колись настоювала свої чари.

— Та що ви, Степане Васильовичу,— почервоніла Зося.— Правда, тоді я мало не зомліла, тягнучи його сюди; дуже вже важким вдався мій чоловік. Ви юшку будете їсти?

— Коли приймеш мою данину,— вийняв з кишені щуку і простягнув Зосі.

За вечерею потекла тиха й сумна розмова. В усіх подробицях згадувалась та страшна ніч, яка принесла людям стільки горя. П'ять свіжих могилوک виросло на цвинтарі, а скільки стогне калік по хатах. Христина ж і досі в лікарні б'ється між смертю й життям. Левків батько навіть коні продав, щоб врятувати невістку, бо дуже полюбив її.

Юрій після цих слів зітхнув, поглянув на Зося і вів далі... Леся Якубенка дукачі приговором загнали на три роки в Сибір, а Олександр Палійчук і Роман Волошин десь подалися аж у Керч на заводи. Тепер Романова мати щовечора на стовпчиківі біля воріт ставить горня з якоюсь стравою і шматком хліба: може, якась стражденна людина й закропить свою душу. У Волошинів і досі живе Мар'ян Поляруш, усе журиться, як він буде косити без трьох пальців. Зося, широко розкривши очі, ніби вперше слухає тяжку повість села, і ніжний рум'янець, мов тінь, сповзає з її обличчя.

— Ну, та нічого,— похмуро закіпчує Юрій.— Наш дядько не забув і не забуде, що він уже мав шматок панського ґрунту. Земля в один вузол зав'язала мужицькі душі, і не драгунською шаблею чи кулею розрубається він. І повік не забуде дядько, що кров його лилася і на сніг, і в душу. На снігу вона замерзла, а в душі клеко-тить, як вогонь. Чи так я маракую своєю головою?

— Вірно, Юрію. Наше все попереду: і земля, і воля, і щастя,— легенько тисне чоловікові пальці, що пахнуть устояним соком дерева.

— А ви, Степане Васильовичу, знову вчителювати до нас?

Учитель сумно посміхнувся:

— Не пускають, Юрію, мене на шкільні пороги: страшним став.

— Он як. А наша школа пустою стоїть, навіть двері навхрест дошками забиті... Що ж думаєте робити?

— Поки що візьмусь за батькове ремесло. Буду людям чоботи шити, такі, щоб і води не пропускали, і не тісні були.

— Ви будете чоботи шити?! — здивувалася і обурилася Зося.

— А чого ж, батькове ремесло не треба забувати! От, Зосю, й будемо на пару працювати з твоїм милим чорло-бривим: він ложки буде різати, а я молотком стукати-му,— стук-грюк — дай, дядьку, п'ятак!

— Вони ще й сміються,— з журбою промовила Зося.

— А я чогось не вмію плакати,— довірливо признався вчитель.— Ще малим, коли мене били, мовчав, як пеньок. А дід усе гнівався на мене: «Хоч схлипни, бісів болотяни-ку, то менше пасків дістанеться».

Після вечері Степан Васильович попрощався з молодятами й пішов до Волошинів, щоб там переночувати, бо в зимарці не було де й не було на чому: Зосипа мати спере-сердя відмовилася від доньки, не дала їй навіть пір'їнки, а Юрія кляла і святими, і всіма чортами, що він своїми безсоромними циганськими очима причарував її доньку.

З липового шляху вчитель повертає до крайнього дво-ру, за яким починаються поля. На стовпі між воротами й хвірткою стоїть невелике бокастенке горнятко, при-крите ще не промерзлим крайцем хліба. Цей хліб вице-сепо не богіві, а людям, і в цьому Степан Васильович вбачає нові прикмети часу. Він бере окраєць, шанобливо цілує його, кладе на своє місце і заходить на просте се-

лянське подвір'я. Воно не лементує лихими собаками, не відсапується худоб'ячим подихом, а скромно красується лише двома ясенками й кількома вишнями. Проте як чепурно біліє сама хата, як славно червоною глиною підведена призьба, як молодцювато на стовпчику набакирилились і стіха посвистують глечики, наче й вони радіють, що в бідній оселі є ложка молока, як струнко стоять високі стебла мальви, обнизані до самого вершечка гудзиками насіння. Вчитель тихенько стукає у вікно, і через якусь хвилину чує сполоханий і радісний голос Марії:

— Романочку, це ти?

— Ні, мамо, це другий син,— чує, як жалість і хвилювання перехоплюють йому подих.

— Ой Степапе Васильовичу! — скрикує жінка, грюкає дверима і незабаром босоніж стає на поріг, і проти місяця її очі блищать сльозами.— Заходьте, заходьте. А я думала, що це Роман. Все чекаю його, все ввижається, що от-от з'явиться він... Осталася тепер тільки з Максимом.

— А де ж чоловік?

— На гуральні працює.

Вони входять у хату, в якій і досі від образів і покуття снуються пахощі купальського зілля й пашниці. Вчитель підходить до полу, де клубочком спить Максим, і посміхається своєму бідовому школяреві.

— Як він?

— Нічого хлопчак, але нашого нового попа не слухає. Той уже трусив його, мов грушу, і за чуба, і за вуха. Я вам зараз вечерю поставлю.

— Спасибі, вже вечеряв.

— Може, хоч трошечки з'їсте?

— Ні, ні. А як Мар'ян поживає?

— Ходить, мов хмара,— кивнула головою на другу половину хати.— Тяжко скалічили бузувіри чоловіка.

— Рука загоюється?

— Потроху загоюється.

Марія застеляє свіжим рядном тапчанчик, що стоїть біля вікна, кладе подушку й друге, грубше рядно, зітхає:

— Отут і мій Роман спав, ближче до сонця. Відпочивайте й ви,— вона тихо, як тінь, іде до Максима, а вчитель починає роздягатися. З усіх куточків до нього сходяться спогади, і від їхнього тепла розтоплюється щось у грудях, сильніше калатає і стискається його серце. І найбільше стискалось воно, коли перебирав людські згадки про страшну ніч, що мала підкосити село. Палій-

чука, Юрія, Якубенка, Романа вона, очевидно, не підкосила. А як з більш слабими людьми? Як Мар'ян Поляруш? Він тільки починав випростувати спину... Що ж, завтра-післязавтра все видніше стане.

З цими думками і засинати став чоловік. Вже, нахилиючись у теплий туман, закружляла хатина й почала прибиватися до Бугу... Ні, це ж не в хаті, а на човні з Матвієм Боцюном, він везе його до островів, за якими заховалися білі лебеді... Але настирливий скрип вириває Степана Васильовича із казки доброго сну. Чоловік широко розплющив очі, підвівся на лікоть, подивився у вікно.

Біля порога він побачив міцну постать Мар'яна Поляруша, який обережно однією рукою витягав щось із сіней. Але що це? Знову сон? Вчитель ясно бачить у руках Мар'яна косу. Набита на кісся, вона мерехтить лускою місячного проміння. Чи не збожеволів чоловік? Куди ж йому з косою зимової ночі?

Степан Васильович прикипає до вікна, а в думці його крижаніє клубок болю: от як іроди скаламутили розум найкращому косареві... А Мар'ян тим часом переносить косу через тин, потім перелазить сам й опиняється в чистому, снігом занесеному й місяцем притрушеному полі. Тут він пильно дивиться на свою скалічену руку, поправляє перев'язку, далі правою рукою береться за ручку, а двома пальцями лівої — за верх кісся. І ось, по-косарськи розставивши ноги, чоловік повів косою. Вона неслухняно врізалась у сніги, розпорола їх і носом вискочила догори. Мар'ян зручніше перехопив кісся. Коса ще крутнулася, а потім рівніше попливла по лискучій скоринці, розкóшуючи її на срібний туман. А далі чоловік пішов зовсім упевнено, і коса не крутилась, не підскакувала у його руках.

Щось страшне і величне було у цій косовиці. Вона бентежно хвилювала душу вчителя, сповнювала вірою в те, що ніяка біда, ніяке каліцтво і скрута вже не зломлять чоловіка. І коли Степан Васильович усім серцем збагнув, що перед ним проходить засніженим полем не раб, а людина, він засміявся і мало не схлипнув од радості і вдячності до когось.

А на полі злиднями чавлений, громом битий, залізом рубаний косар косив сніги, і раз по раз бачив, як удалині, аж під самим обрієм, поставала інша, не холодом скута земля.

З М І С Т

Герой творчості — народ <i>Євген Гуцало</i>	5
ХЛІБ І СІЛЬ. Роман	
Частина перша Зруйновані гнізда	24
Частина друга Лебедина пісня .	202
Частина третя Коли плачуть боги . .	482

Михаил Афанасьевич Стельмах

СОЧИНЕНИЯ В СЕМИ ТОМАХ

Том первый

Киев, издательство
художественной литературы
«Днипро», 1982

(На украинском языке)

Редактор *С. І. Шевцова*
Художник *В. М. Флакс*
Художній редактор *О. Д. Назаренко*
Технічний редактор *Б. С. Грінберг*
Коректори *А. В. Кудрявцева,*
Л. Г. Лященко

ІБ № 1494.

Здано до складання 19.06.81. Підпи-
сано до друку 14.12.81. Формат
84×108^{1/32}. Папір друкарський № 1.
Гарнітура звичайна нова. Друк ви-
сокий. Ум. друк. арк. 34,44+1 вкл.
Ум. фарб.-відб. 36,172. Обл.-вид.
арк. 36,047. Тираж 150 000 I завод
(1—65 000). Зам. 1—2431. Ціна
2 крб. 70 к.

Видавництво художньої літерату-
ри «Дніпро». 252601, Київ-МСП,
вул. Володимирська, 42.

Головне підприємство республі-
канського виробничого об'єднання
«Поліграфкнига». 252057, Київ,
вул. Довженка, 3.

Стельмах М. П.

С79 Твори в 7-и т. Том I / Передм. Є. Гуцала.— К.:
Дніпро, 1982.— 656 с., 1 л. портр.

У томі — роман про життя українського села напередодні та під час першої російської революції. Справжнім героєм твору є народ з його болями й стражданнями, радощами і сподіваннями, нескореністю і вірою в краще майбутнє.

Твір відзначений Ленінською премією 1961 року.

С 70303—085
М205(04)—82 передплатне. 4702590200

272

Михайло СТЕЛЬМАХ

Михайло
СТЕЛЬМАХ

1